

MADRAS GOVERNMENT ORIENTAL SERIES

No. CXXXI

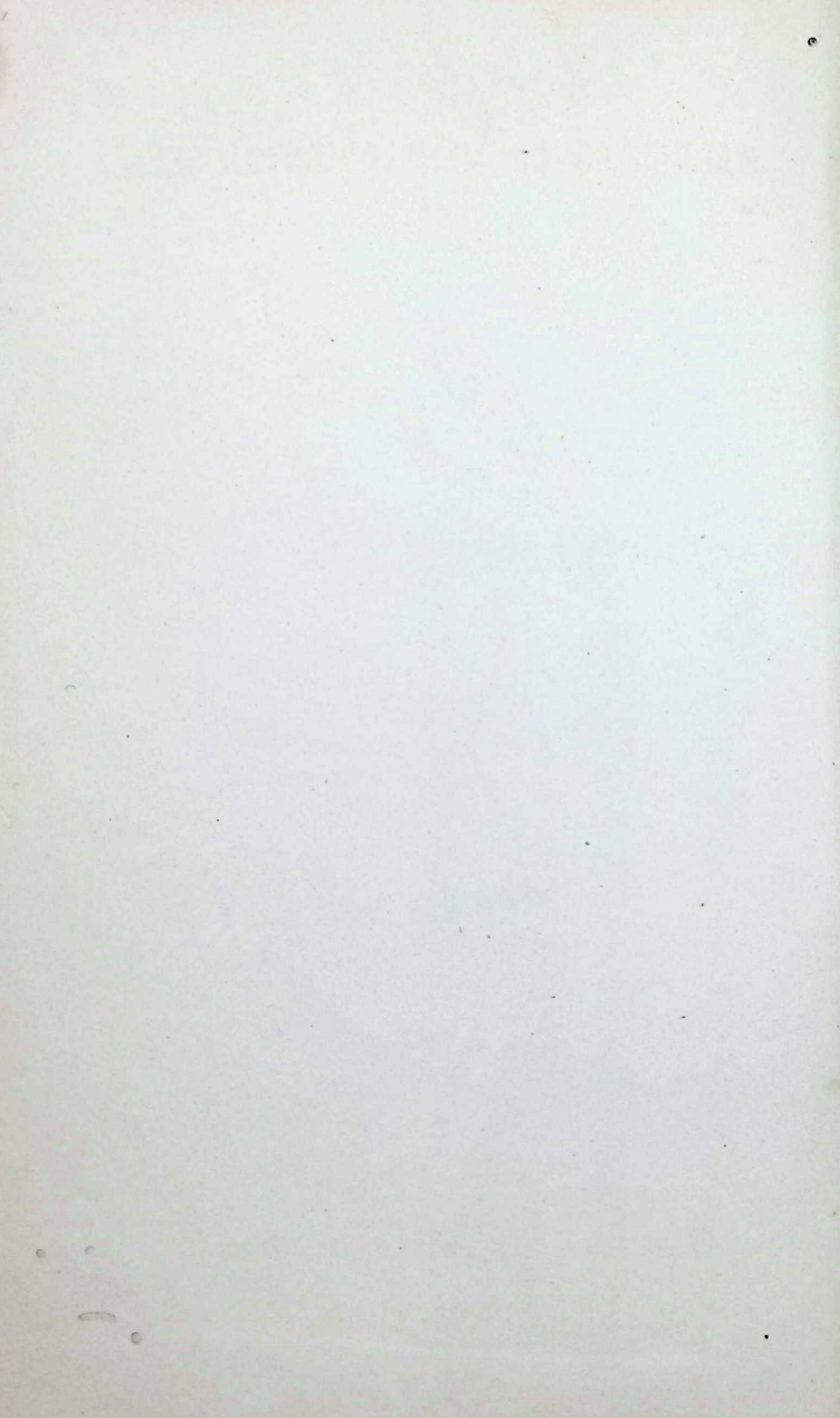
தென்னிந்திய

கோயிற் சாசனங்கள்

பாகம் 3—பகுதி 1

SOUTH INDIAN TEMPLE INSCRIPTIONS

VOLUME III—PART I

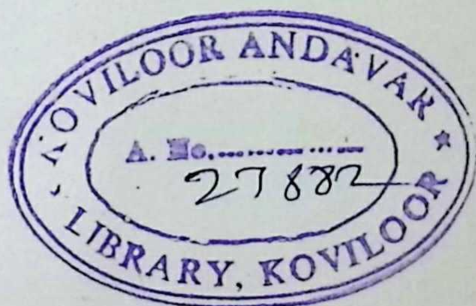

MADRAS GOVERNMENT ORIENTAL SERIES

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY
OF THE
GOVERNMENT OF MADRAS

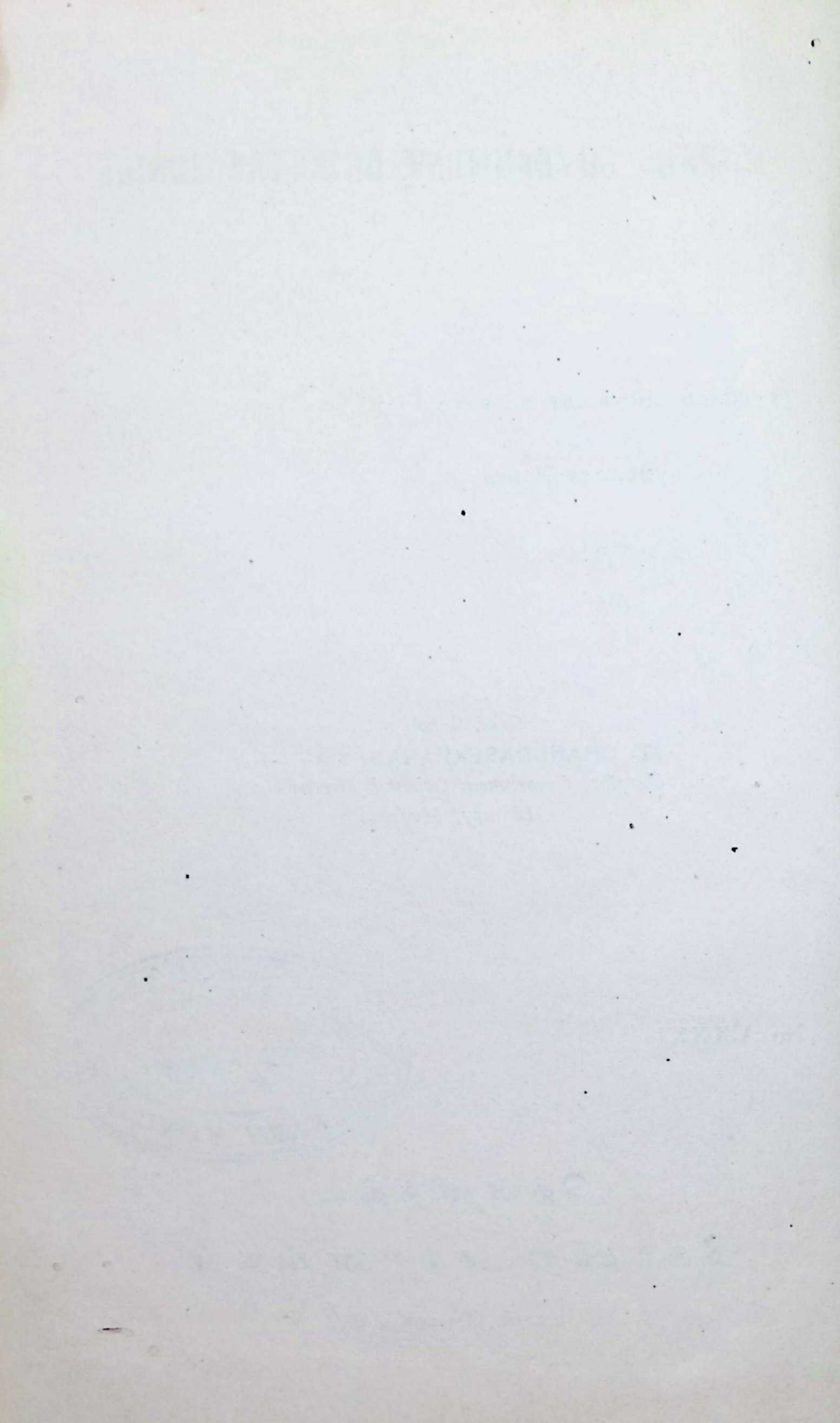
General Editor :
T. CHANDRASEKHARAN, M.A., L.T.,
*Curator, Government Oriental Manuscripts
Library, Madras.*

No. CXXXI

தென்னிந்திய
கோயிற் சாசனங்கள்

பாகம் 3—பகுதி 1

SOUTH INDIAN TEMPLE INSCRIPTIONS

VOLUME III

PART I

Critically edited with Introduction and Notes

BY

T. N. SUBRAMANIAM

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY, MADRAS

1955

Price Rs. 12-0-0

RATHNAM PRESS,
11, Badrian Street,
Madras-1.

INTRODUCTION

The Government of Madras took up for consideration the question of publication of the various manuscripts in different languages on subjects like Philosophy, Medicine, Science, etc., early in May, 1948. Important Manuscripts Libraries in the Madras Presidency were requested to send a list of unpublished manuscripts with them for favour of being considered by the Government for publication. The Honorary Secretary of the Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvathi Mahal Library, Tanjore, alone complied with this request. This list as well as a similar list of unpublished manuscripts in the Government Oriental Manu scripts Library, Madras, were carefully examined and a tentative selection of manuscripts suitable for publication was made. The Government in their Memorandum No. 34913/48-10, Education, dated 4-4-1949, constituted an Expert Committee with the Curator of the Government Oriental Manuscripts Library, Madras, as the Secretary, for the final selection of manuscripts suitable for printing and for estimating the cost of publication.

The following (persons were appointed as) the members of the Committee :—

1. Sri T. M. Narayanaswami Pillai, M.A., B.L.
2. ,, R. P. Sethu Pillai, B.A., B.L.
3. ,, C. M. Ramachandra Chettiar, B.A., B.L.
4. ,, R. Krishnamoorthy, (Kalki).
5. Dr. N. Venkataramanayya, M.A., Ph. D.
6. Sri M. Ramanuja Rao Naidu, M.A.
7. ,, V. Prabhakara Sastri.
8. ,, N. Venkata Rao, M.A.
9. ,, H. Sesha Ayyangar.
10. ,, Masti Venkatesa Ayyangar.
11. ,, M. Mariappa Bhat, M.A., L.T.
12. Dr. C. Achyuta Menon, B.A., Ph. D.
13. Dr. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (oxon.)
14. ,, A. Sankaran, M.A., Ph.D., L.T.
15. Sri Polakam Rama Sastri.

16. ,, S. K. Ramanatha Sastri.
17. Dr. M. Abdul Haq, M.A., D. Phil., (Oxon.)
18. Sri Afzul-ul-Ulama Hakim Khader Ahamed.
19. Sri P. D. Joshi.
20. ,, S. Gopalan, B.A., B.L.
21. ,, T. Chandrasekharan, M.A., L.T.

With the exception of Sri Masti Venkatesa Ayyangar, and Dr. C. Kunhan Raja, the above members continued to be members of the Expert Committee for 1950–51 also to which the following gentlemen were added in Government Memorandum 7297–E. 150–3, Education dated 19th May 1950, and Government Memorandum No.15875–E 150–4, Education 7th September 1950.

1. Dr. A. Chidambaranatha Chettiar, M.A., Ph. D.,
2. Sri S. Govindarajulu, B.A., B.L., LL.B., Bar-at-law.
3. Capt. G. Srinivasamoorthy, B.A., B.L., M.B., and C.M.
4. Dr. Muhammad Hussain Nainar, M.A Ph. D.,
5. Sri T. V. Subba Rao, B.A., B.L.,
6. Principal, College of Indian Medicine, Madras.

The members of the Committee formed into Sub-Committees for the various languages, Sanskrit, Tamil, Telugu, Kannada, Malayalam, Mahrathi and Islamic Languages. They met during the month of May, 1949, at Madras and at Tanjore to examine the manuscripts and make a selection. The recommendations of the Committee were accepted by the Government and they decided to call these publications as the "MADRAS GOVERNMENT ORIENTAL SERIES," and appointed the Curator, Government Oriental Manuscripts Library, Madras, as the General Editor of the publications under this series.

The following manuscripts were taken up for publication during 1949–50.

"A" FROM THE GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY, MADRAS.

TAMIL

1. Kappal Śāttiram
2. Anubhava Vaiddiya Muṟai

3. Āttānakōlāhalam
4. Upadēśa Kāṇḍam
5. Cōḷaṉ Pūrva Paṭṭayam
6. Śivajñāna Dīpam

TELUGU

1. Auṣadha Yōgamulu
2. Vaidya Nighaṇṭuvu
3. Dhanurvidyā Vilāsamu
4. Yōga Darśana Viṣayamu
5. Khaḍga Lakṣaṇa Śirōmaṇi

SANSKRIT

1. Viṣanārāyaṇīyam—(Tantrasārasaṇgraha)
2. Bhārgava Nāḍikā
3. Hariharacaturaṅgam
4. Brahmasūtravṛtti—Mitākṣarā
5. Nyāyasiddhānta Tattvāmṛtam

MALAYĀLAM

1. Garbha Cikitsa
2. (a) Vāstulakṣaṇam
   (b) Śilpaviṣayam
3. Mahāsāram
4. Kaṇakkusāram
5. Kriyākramam
6. Kaṇakkusāram—(Bālaprabōdham)

KANNADA

1. Lōkōpakāram
2. Raṭṭamatam
3. Aśvaśāstram
4. Vividha Vaidya Viṣayagaḷu
5. Saṅgītaratnākara
6. Sūpaśāstra

ISLAMIC LANGUAGES

1. Jamil-Al-Ashya
2. Tibb-E-Faridi

3. Tahqiq-Al-Buhran
4. Safinat-Al-Najat

"B" FROM THE TANJORE MAHARAJA SERFOJI'S SARASVATHI MAHAL LIBRARY, TANJORE.

TAMIL

1. Śarabendra Vaidya Muṟai (Diabetes)
2. Do. (Eyes)
3. Do. (Anaemia)
4. Do. (Svāsakāsam)
5. Agastiyar 2000
6. Koṅkaṇarśarakku Vaippu
7. Tiruccirrambalakkovaiyār with Padavurai
8. Tālasamudram
9. Bharatanāṭyam
10. (a) Paṇḍikēḷi Vilāsa Nāṭakam
    (b) Purūrava Cakravarti Nāṭakam
    (c) Madana Sundara Vilāsa Nāṭakam
11. Percy Macqueen's Collection of Folklore in the Madras University Library
12. Rāmaiyaṉ Ammāṉai

TELUGU

1. Kāmandakanītisāramu
2. Tāladaśāprāṇapradīpikā
3. Raghunātha Nāyakābhyudayamu
4. Rājagōpāla Vilāsamu
5. Rāmāyaṇamu by Kaṭṭa Varadarāju

MAHRATHI

1. Nāṭyaśāstra Sangraha
2. (a) Book of Knowledge
   (b) Folk Songs
   (c) Dora Darun Veṇi Paddhati
   (d) Asvasa Oatūla Dumaṇi

3. (a) Pratāpasimhendra Vijaya Prabandha
   (b) Sarabhendra Tirthāvali
   (c) Lāvaṇi
4. Devendra Kuravanji
5. Bhakta Vilāsa
6. Sloka Baddha Rāmāyana

SANSKRIT

1. Aśvaśāstra with Tricolour illustrations
2. Rajamṛgānka
3. Ānandakandam
4. Āyurvedamahodadhi
5. Gita Govinda Abhinaya
6. (a) Colacampū
   (b) Sahendra Vilāsa
7. Dharmākūttam—Sundara Kāṇḍa
8. Jātakasāra
9. Viṣṇutattvanirṇaya Vyākhyā
10. Sangita Darpaṇa
11. Bijapallava

During 1950, only the Sub-committee for TAMIL, TELUGU and KANNADA met in the month of July 1950 at Madras.

The following manuscripts were taken up for publication in the various languages during 1950-51 :—

TAMIL

1. Daṭcanāyaṇār-Vaiddiya-Aṭṭavaṇai
2. Vaiddiyak Kalañciyam
3. Anubhava Vaiddiya Muṛai, Vol. 3

TELUGU

1. Śaivācārasaṅgrahamu
2. Anubhava Vaidyam
3. Abhinayadarpaṇamu

SANSKRIT

1. Ārogyacintāmaṇi
2. Tattvasāra with Ratnasāriṇī
3. Sūtrārthāmṛtalaharī
4. (a) Ratnadīpikā
   (b) Ratnaśāstra

MALAYĀLAM

1. Aśvacikitsa
2. Phalasārasamuccaya

KANNADA

1. Vaidya Sāra Saṅgraha Vol. I.

During 1951-52, only the Sub-Committees for TAMIL, TELUGU and MALAYĀLAM met in the month of April 1951. The following manuscripts were taken up for publication in the various languages :—

TAMIL

1. Saptariṣināḍi Vol.I–Mēsalagnam.
2. Karnāṭakarājākkaḷ Savistāra Caritram
3. Bharata Siddāntam
4. Pillaippiṇivākaṭam, Vol. I
5. Anubhava Vaittiyam Vol. 4
6. Māṭṭuvākaṭam

TELUGU

1. Brahmavidyā Sudhārṇavamu
2. Rāgatāḷacintāmaṇi
3. Vaidyacintāmaṇi
4. Kumārarāmuni Kathā
5. Kāṭamarāju Kathā

SANSKRIT

1. Devakeralam—Candrakalā Nāḍi
2. Pātañjala Yogasūtra Bhāṣya Vivaraṇa by Sri. Śaṅkarācārya

MALAYĀLAM

1. Kiḷivaṇḍusamvādam
2. Advaita Vedāntam
3. Bārhaspatyasūtra WITH Malayālam commentary
4. Karaṇapaddhati

KANNAḌA

1. Sadgururahasyam

ARABIC

2. Shawakil-Ul-Hur

In Government Memorandum No. 18947 - E/52-2. Education dated 7th August, 1952 a few changes were made in the personnel of the Expert Committee.

The names of the following members were deleted :

1. Sri V. Prabhakara Sastri.
2. „ C. Achyuta Menon.
3. „ M. Abdul Haq.

The following gentlemen were included as members of the Expert Committee :—

1. Sri M. Somasekhara Sarma.
2. Dr. V. Raghavan, M.A., Ph. D.,
3. Dr. R. Nagaraja Sarma, M.A. Ph. D.,
4. „ S. Krishnan Nayar, M.A., Ph. D.,
5. Professor S. A. Bukhari, M.A..

The Sub-Commitees for all the languages met during September 1952 for selecting manuscripts for publication.

The following manuscripts were taken up for publication during 1952-53 :—

TAMIL

1. Saptariṣināḍi Volume II - VṚṢABHA LAGNA.
2. Temple Inscriptions of South India. Vol. I.

TELUGU

1. Śārīramu.

KANNAḌA

1. Bijjalarāya Carite.
2. Vaidyasāra Saṅgraha Volume II

MALAYĀLAM

1. Vidyāmādhavīyam.
2. Sarvasādhāraṇa Cikitsa.
3. Viṣa Cikitsa AND Viṣappāṭṭusāram.

SANSKRIT

1. Nyāyaratnam with the commentary Dyutimālikā.
2. Cikisātilakam.
3. Nṛttaratnāvali.

The Government in their G. O. Ms. No. 1820, Education, dated 4th August 1952, sanctioned a grant of rupees 9,000 to the Dr. V. Swaminatha Iyer's Tamil Library, Adyar, towards the publication of the following manuscripts as part of the "Madras Government Oriental Series":—

1. Tiruvācaka Vyākhyānam
2. Mahābhārata Cūḍāmaṇi

Of these two works, *Tiruvācaka Vyākhyānam* was completed in 2 parts, the first part in January 1954 and the 2nd part in December 1954. The fourth chapter of *Mahābhārata Cudāmaṇi* which deals about Carnatic Music and entitled *Saṅgītādi Rāga Mēla Lakṣaṇam* has been now edited by Sri Saṅgīta Kalānidhi Mudikondan Venkatarama Aiyar and Sri R. Visvanathaiyar. The other chapters which deal about dance are in press.

The following manuscripts were taken up for publication during 1953-54:

TAMIL

1. Saptariṣināḍi - Volume III - Mithuna Lagna.
2. Temple Inscriptions of South India - Volume II.

TELUGU

1. Bhāratasārasaṅgrha.

KANNADA

1. Manmathavijaya.

MALAYALAM

1. Jñānapīyūṣam.

SANSKRIT

1. Daivajñābharaṇa.

PERSIAN

1. Baharisthan Sukhan.

Out of the seven manuscripts taken up for publication, five manuscripts excepting one in Telugu and one in Persian were printed during the year.

The following manuscripts were taken up for publication during 1954-55.

TAMIL

1. Piḷḷaippiṇivākaṭam-(on infantile disease) Volume II.
2. Saptariṣināḍi. Volume IV.—Kaṭaka Lagna.
3. Pērūr Kōvai.
4. Siddhāntaviḷakkam.
5. Sāmudrikalakṣaṇam.
6. Ānandaraṅga Kōvai.
7. Temple Inscriptions of South India—Volume III.

KANNADA

1. Abhidhānaratnamāla.
2. Vyavahāragaṇita.

MALAYALAM

1. Vētālapañcavimśati.
2. Yudhiṣṭhiravijayam.

SANSKRIT

1. Ābhoga, a commentary on the Kalpataru.
2. Aumāpatam.
3. Mahābhāskarīyam.

PERSIAN

1. Nuskha-e-Shajahani.

On account of the separation of the Andhra State, the printing of the Telugu manuscripts could be undertaken only in consultation with that State. But as the concurrence of that State has not been received so far, no work in Telugu was taken up

for publication although three works, namely, Bobbiliyuddha-kathā, Haidar Caritramu and Āryabhaṭiya Siddhānta Vyākhyā were selected for publication during 1954–55.

It is hoped that the publication of most of the important manuscripts will be completed within the next few years.

Some of the manuscripts taken up for publication are represented by single copies in the Library and consequently the mistakes that are found in them could not be corrected by comparing them with other copies. The editors have, however tried their best to suggest correct readings. The wrong readings are given in round brackets and the correct readings have been suggested in square brackets. When different readings are found, they have been given in the footnote except in the case of a few books in which the correct readings have been given in the footnote or incorporated in the text itself.

The Government of Madras have to be thanked for financing the entire scheme of publication although there is a drive for economy in all the departments. My thanks are due to the members of the Expert Committee who spared no pains in selecting the manuscripts for publication. I have also to thank the various editors, who are experts in their own field, for readily consenting to edit the manuscripts and see them through the press. The various Presses that have co-operated in printing the manuscripts in the best manner possible also deserve my thanks for the patience exhibited by them in carrying out the corrections made in the proofs.

The present work consists of numerous important inscriptions found in the various temples in the Madras State. These are based upon copies of the inscriptions that were collected by Col. Mackenzie, the renowned Surveyor-General of India and preserved in this library. The first volume containing inscriptions from the 5 districts of South Arcot, North Arcot, Ramanathapuram, Coimbatore and Chingleput was published in 1953. The second volume containg inscriptions from Tanjavur, Tiruchirapalli, Tirunelveli and Madurai Districts and the outlying Tamil areas included in the other Districts and States was published in 1954.

The third volume which is now published contains such of the inscriptions in all the districts that could not be traced earlier and as such it forms a supplement to the 1st two volumes.

This volume has an elaborate introduction in English and Tamil giving a historical survey of the Tamil Inscriptions. A few inscriptions mentioned by Colonel Mackenzie in his list of the inscriptions of the Southern Districts are not to be found either in this library or in the Epigraphical Department. An exact copy of the list of such inscriptions is printed as an annexure. A general index has also been added to enrich its value as a work of reference. Another part of this volume containing the meanings of the various technical terms that are generally found in inscriptions, a chronological list of the inscriptions arranged dynastically and other materials will be printed in the course of the next year.

These volumes give elaborate details about the erection of temples, their renovation, the lands donated for the conduct of worship in them and for the celebration of ordinary and special festivals. They contain very valuable information about the culture of our ancient people and standard of moral and material prosperities in those days. They also contain some information of historic value about the Cēra, Cōḷa, Pallava and Pāṇḍya kings. It is hoped that they will prove to be of great value and help to the students of South Indian History.

Madras, 10—3—1955

T. CHANDRASEKHARAN,
General Editor,
Madras Government Oriental Series.

PREFACE

The first part of the third volume of the **South Indian Temple Inscriptions** now issued contains one hundred and seventy four inscriptions, thus bringing the total to 1264. Of these, the texts of 115 inscriptions, or nearly two thirds of the records contained herein are not available. As already stated in the introduction to the previous volume, some of the records, for which the transcripts are not available, do not appear to have been copied by the Epigraphy Department either and thus they are irretrievably lost. The digest prepared by the assistants of Col. Mackenzie is the only source for such records and we have to base our study and conclusions only on that *list*.

And this digest does not seem to be a complete list for the entire collection. There are some records, of course they are very few and their number is negligible, not included in the above *list*.

But as this *list* is the main source for the records, the texts of which are not available, an exact copy is also given separately as an Annexure.

The Government of Madras have in their order No. Ms. 1082, Education dated the 3rd August 1954, desired that "all the available inscriptional terms and phrases should be published as an appendix" to this volume. I should thank the Government for this, as such a list will be of immense use not only to the research scholars but also to others especially at this time when there is a demand to introduce Tamil as the State language.

This appendix will be given in the second part of the volume which will also contain in addition (1) the texts of a few records, since traced, some of them not included in the *list*, (2) a chronological list of the inscriptions included in these volumes, (3) the remaining portion of the Historical Survey, (4) Addendum and (5) some notes on Palaeography.

It is ineviable in studies of this type, that the materials collected and presented by the previous workers in the field are largely used. Similarly I have largely used the materials contained in the monumental work, *The Cōḷas* (1st edition) of Prof. K. A. Nilakanta Sastri and in *The L(V)ēmulavāḍa Chāḷukyas* of Dr. N. Venkataramanayya, and the official publications of the Epigraphy Department, sometimes using their own words to draw pointed attention to the fact that they well support the conclusions arrived at in these pages by me.

Prof. K. A. Nilakanta Sastri, Dr. N. Venkataramanayya and the Epigraphist for the Government of India rendered me help as in the case of the previous volumes. To all these scholars I am much indebted and offer them my heartfelt thanks.

Madras,
10-3-1955

T. N. SUBRAMANIAM

முன்னுரை

இப்போது வெளிவரும் தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள் மூன்றும் பாகம் முதற் பகுதியில் நூற்று எழுபத்து நான்கு சாசனங்கள் அடங்கியுள்ளன. ஆகவே, இதுகாறும் வெளியான சாசனங்களின் மொத்தத் தொகை ஆயிரத்து இருநூற்று அறுபத்து நான்கு ஆகும்.

இந்தப் பகுதியில் அடங்கியுள்ள சாசனங்களில் நூற்றுப் பதினைந்துக்கு, அதாவது மொத்தத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்குக் கர்னல் மக்கென்ஸியின் உதவியாளர்கள் தயாரித்திருந்த பிரதி கிடைக்கவில்லை. இவ்விதம் மக்கென்ஸியால் பிரதி செய்யப்பெற்றும், அவற்றின் படிகள் இப்போது கிடைக்காத சாசனங்களிலே சில சாசன இலாகாவினலும் பிரதி செய்யப்பெறவில்லை. அவற்றின் மூலப் பிரதியே இப்போது காணவில்லை. இது ஈடு செய்யமுடியாத பெரு நஷ்டம் ஆகும். அத்தகைய சாசனங்களுக்கு மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் தயாரித்துவைத்துள்ள சாசனப் பட்டியல்தான் முக்கியமான ஆதாரம். அதனல், அந்தப் பட்டியலில் காணும் வாசகத்தை அப்படியே கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆகவே அவ்விதம் பிரதிகள் கிடைக்காத சாசனங்களுக்குப் பட்டியலில் காணும் விவரங்கள் அதே வடிவத்தில் தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சாசன வழக்கில் காணும் எல்லாச் சொற்களையும் தொடர்களையும் அவற்றின் பொருள் விளக்கத்தோடு ஒரு பிற்சேர்க்கையாக இந் நூலிலே கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் 3-8-1954 உ யுள்ள தங்கள் Ms. No. 1082 (எடுகேஷன்) உத்தரவில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய அட்டவணை ஒன்று ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், தமிழையே அரசியல் மொழியாக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் மிகுந்துவரும் இந்தக் காலத்தில் பிறருக்கும் பயன்படக்கூடியது. இந்தப் பணியைப் புரிவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்காக நான் அரசாங்கத்தாருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்தப் பிற்சேர்க்கை அடுத்துவரும் இரண்டாம் பகுதியில் கொடுக்கப்பெறும். அதனோடு அந்தப் பகுதியில் அடியிற் கண்டனவும் சேர்ந்திருக்கும். (1) பின்னால் கிடைத்த சாசனங்களின் பிரதிகள் (இவை மிகவும் சொற்பம்தான்; எனினும் சாசனப் பட்டியலில் காணாதனவும் சில உள); (2) இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள சாசனங்களைக் கால முறைப்படியும் வமிசவாரியாகவும் தொகுத்துக்காட்டும் பட்டியல்; (3) சரித்திரக் குறிப்பின் பிற்பகுதி; (4) குறிப்பும் விளக்கமும்; (5) தமிழ் எழுத்து வடிவத்தைப்பற்றிய சில குறிப்புகள்.

இத்தகைய நூல்களில் இதற்குமுன் அந்தத் துறையில் ஆராய்ச்சி நடத்திய ஆசிரியர்கள் சேகரித்த ஆதாரங்களை உபயோகித்துக் கொள்வது தவிர்க்கமுடியாதது. நானும் அதேபோல ஸ்ரீ க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் எழுதிய சோழர் சரித்திரம் (முதற் பதிப்பு), டாக்டர் என். வேங்கடரமணய்யா எழுதிய லேமுலவாடச் சாளுக்கியர் சரித்திரம், சாசன இலாகா வெளியீடுகள் ஆகியவற்றைப் பெரிதும் உபயோகித்திருக்கிறேன். இந்நூலிலே காட்டும் முடிவுகளை அவை ஆதரிக்கின்றனவென்பதைக் காட்டுவதற்காகச் சில இடங்களில் அவர்கள் வாசகத்தையும் கூட உபயோகித்திருக்கிறேன். ஆனால் முடிவுகள் என்னுடையவை.

பேராசிரியர் க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரிகள், டாக்டர் என். வேங்கடரமணய்யா, இந்திய அரசாங்கத்துச் சாசன இலாகா தலைவர் ஆகியோர் முன் பாகங்களுக்கு அளித்த உதவியை இந்தப் பாகத்துக்கும் தொடர்ந்து அளித்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் என் நன்றி.

சென்னை
10-3-1955

தி. நா. சுப்பிரமணியன்

CONTENTS

NOTE ON TRANSLITERATION, ETC.

The system of transliteration adopted by the Epigraphy Department has been followed in this publication. The Sanskrit vowel 'ṛi' is not distinguished. The Tamil consonant 'ṉa' (ன) is distinguished very rarely, as the absence of it will not handicap a Tamil reader, while the use of it will be unintelligible to a non-Tamilian.

The number, like (No. 109 of 1904), at the beginning of the introduction to a record represents the number and year of the Epigraphical collection.

The equivalent of the dates of the inscriptions having astronomical details, in the Christian era have been calculated with the help of the *Indian Ephemeris* by L. D. Swamikannu Pillai.

The number, like D. 3657, at the right-hand top of each record represents the accession number of the original in the Government Oriental Manuscripts Library, Madras, used for this edition. In some places this is given like 'No. 2 on p. 123' and this represents the number and page of the *List of Inscriptions copied from the Southern Districts* wherefrom these records have been taken, the original transcripts not being available.

பொருளடக்கம்

—:o:—

குறிப்பு

சாசனங்களின் பாடம் மூலப்பிரதிகளில் கண்டவாறே பின்கண்ட குறியீடுகளுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.

( ) இவ்விரு குறிகளுக்குள் அகப்பட்ட எழுத்துக்கள் தவறாகவோ அதிகப்படியாகவோ காணப்பெறுகின்றன. அவற்றை நீக்கி விட்டு வாசிக்க வேண்டும்.

[ ] இவ்விதம் இருதலைப் பகரங்களுக்குள் காணும் எழுத்துக்கள் அவ்விடம் இருக்கவேண்டியவை. மூலத்தில் அவை சிதைந்தோ அல்லது சரியாக எழுதப்பெறாமலோ உள்ளன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் உள்ள சாசனங்களில் மூலப்பிரதியில் சிதைந்துபோய் வேறு பிரதியில் காணப்பெறும் பகுதியையும் இது குறிக்கும்.

[*] இவ்விதம் இருதலைப் பகரங்களுக்குள் உடுகுறியிட்டுக் காட்டப்பெறும் எழுத்துக்கள் அவ்விடத்தில் இருக்கவேண்டியவை; ஆனால் மூலப்பிரதியில் காணவில்லை. சாசனங்களின் வாசகத்தைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்வதற்காகப் பதிப்பாசிரியரால் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

.... விடுபட்டுப்போனப் பகுதியைக் குறிப்பது. கல் சிதிலமாகி வாசிக்க முடியாமல் விடப்பட்ட பகுதியை மட்டுமல்லாமல் பிரதிசெய்யப்பெற்றும் ஏடு சிதைந்து போனதால் இப்போது பூர்த்தி செய்யமுடியாமல் உள்ள பகுதியையும் குறிக்கும். சாசனங்களைப் பதிப்பிக்கும் போது விடுபட்டுப்போன பகுதியில் ஓர் எழுத்துக்கு ஒரு புள்ளி என்று இடுவது சம்பிரதாயம். அதை இவ்விடம் அனுசரிக்கவில்லை. ஆகவே விடுபட்டுப்போனது ஓர் எழுத்தாகவும் இருக்கலாம்; பல வரிகளாகவும் இருக்கலாம்.

[......] மூலத்திலே இடைவெளி எதுவும் இல்லாமல் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்டிருப்பினும், அவ்விடத்திலே ஒரு பகுதி விடுபட்டுப் போயிருப்பதாகப் பதிப்பாசிரியர் கருதுவது இவ்விதம் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஒவ்வொரு சாசனத்தின் தலைப்பிலும் வலது புறத்தில் D. 3657 என்பது போலக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எண், அந்தச் சாசனத்திற்கு மூலமாக ஓலைச்சுவடி நிலயத்திலே உள்ள பிரதியின் குறிப்பு எண் ஆகும். சில இடங்களில் 'No. 2 on p. 123' என்பதுபோல் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை யென்பதையும், மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் தயாரித்த சாசனப் பட்டியலில் அது உள்ள பக்கத்தையும் எண்ணையும் குறிக்கும்.

கீழ்க்குறிப்புகளில் சாசன இலாகாவினர் வேறு விதமாக வாசித்திருப்பதாகக் காட்டுவது அவர்களுடைய ஆண்டு அறிக்கையைக் கொண்டேயாகும்.

Topographical List of the Villages wherefrom these inscriptions have been copied.

சாசனங்கள் கிடைத்துள்ள கிராமங்களின் பிரதேசவாரி அட்டவணை

—:o:—

A HISTORICAL SURVEY

The three volumes of the **South Indian Temple Inscriptions** contain more than one thousand and two hundred inscriptions in the Tamil language and script copied by the assistants of Col. Mackenzie. These inscriptions were secured from the Tamil districts and the outlying Tamil areas now included in the Malabar district of the Madras State and in the Andhra, Mysore and Travancore-Cochin States. They cover a period of nearly a thousand years from the latter half of the 9th century to the commencement of the 19th century. Almost all the dynasties which ruled over this area during the period are represented. The important features of these inscriptions and the light they throw when studied afresh with the epigraphical material now available are discussed below.

Pallavas

The earliest inscriptions secured in this collection belong to the Pallava kings of Kāñchī, Nripatuṅga and Nandivarman. Only one inscription (No. **50**) of Vijaya Nripatuṅga Vikrama, dated in the 21st year of his reign has been copied from Kīḻūr near Tirukkōvalūr. It registers the gift of 12 *kaḻañju* of gold by Naṉṉan-Koṟṟan, a servant (*aṟām-uṇṇum*) of Vēṭṭuvadaraiyar for a perpetual lamp to god Mahādēva of Tiruvīraṭṭānam. Two records (Nos. **51** and **113**) of Nandivarman have been copied from Kīḻūr and Tiruvaṇṇāmalai respectively. Both of them are identifical and register the gift, in the 17th regnal year of Vijaya Nandi Vikramavarman of 15 *kaḻañju* of gold for a perpetual lamp in the respective temples, by a concubine of the Vāṇakōvaraiyar.

Important events in the history of South India have taken place during the reign of these two kings.

Nripatuṅga.

Nripatuṅga was the son of Nandivarman and grandson of Dantivarman. His great grandfather Nandivarman (II) Pallavamalla, who ascended the Pallava throne at the early age of 12, should have been elected and crowned as such, sometime after

A.D. 730-1. This is evident from the Ulchāla stone record[1] dated in the 35th regnal year of the Western Chāḷukya king Vijayāditya (Acc. 696) which refers to the victorious return of the *yuvarāja*, Vikramāditya (II), from Kāñchī after levying tribute from the Pallava king Paramēśvaravarman II. The death of Paramēśvara II and the election of Nandivarman as king, there being no male heir fit to ascend the throne, should have occured only after this date. As Paramēśvara II had only a short reign, no record with a date higher than his 3rd regnal year having been secured so far, we may not be far wrong if we take A.D. 733 or 734 as the starting point of Pallavamalla's reign. He had a long reign of 65 years, after which his son Dantivarman became king. He also had a long rule of 51 years. So, Nandivarman III should have ascended the throne by about A.D. 850. The Vēlūrpāḷaiyam plates[2] were issued in the 6th year of his reign. It is not known for how many years he ruled the kingdom afterwards. He cannot be identified with Nandivarman, the victor at Teḷḷāṟu, as is generally done. The Bāhūr plates[3] of the 8th regnal year of Nripatuṅga do not mention the victory of his father Nandivarman at Teḷḷāṟu. This victory which was an important achievement in the reign of Nandivarman would certainly have been mentioned in the records of Nripatuṅga if it had really taken place in the reign of his father. The Teḷḷāṟu battle took place much later and Nandivarman, the victor therein, was a contemporary of the Chōḷa king Parāntaka I as will be shown in the sequel. But considering that both the father and grandfather of Nandivarman III had very long reigns and also that his son Nripatuṅga ruled for 41 years, having become king in his youth, it is but natural to presume that Nandivarman ruled only for a short period and that the reign of Nripatuṅga extended upto about A.D. 900. Nripatuṅga was the son of Śaṅkhā, a Rāshṭrakūṭa princess. The Rāshṭrakūṭa king Amōghavarsha I, who ascended the throne as a boy of tender years in A.D. 814 and ruled for 64 years till about A.D. 878, had the title Nripatuṅga and he was probably the father of Śaṅkhā. The Pallava king Nripatuṅga evidently got his name after his grandfather.

---

1. *Ancient India*, No. 5, p. 54.
2. *S.I.I.*, vol. II, No. 98.
3. *Ep. Ind.*, vol. XVIII, pp. 5-10.

The Bāhūr plates describe the achievements of this Nripatuṅga in the following two verses:

" (16) Resembling fire, this king, by whose favour the Pāṇḍya had obtained an army formerly, burnt a confederation of enemies in a battle on the further bank of the Arichit (river).

" (17) Even in his youth, (this) lord of the world (was) renowned (by the name) of Nripatunga (*i.e.*, 'the high one among the rulers of men'). (He was) renowned not only on earth, (but) even in the other (land) like Rāma."

The mention of the name of Rāma in the verse suggests that Nripatunga's fame spread even to Ceylon, beyond the seas. The Ceylonese contemporary of Nripatuṅga was Sena II, whose traditional dates are A. D. 866 to 901. According to the Ceylonese chronicle, *Mahāvaṃśa*, there was a Pāṇḍya invasion of Ceylon during the reign of Sena I, the predecessor of Sena II, and whose traditional dates are A.D. 846 to 866. The Pāṇḍya alighted in the island, got a firm footing and laid waste the whole of the northern part of the island. His victory at the battle fought at Mahātālita was complete. The Sinhalese king fled from his capital and took refuge in the Malaya province. The Pāṇḍya forces took possession of the capital, carried away a large amount of booty 'and made the Island of Laṅkā deprived of her valuables leaving the splendid town in a state as if it had been plundered by the *yakkhas.*' Evidently the Pāṇḍya entered into a treaty with the fugitive king of Ceylon restoring the country to him.[1]

Sena I was succeeded on the Ceylon throne by his nephew, Sena II, who was the son of Prince Kassapa slain by the Pāṇḍya king during the invasion days. Sena II, according to the chronicle, led an expedition to the Pāṇḍya country and gained victory. He launched on this campaign against the Pāṇḍyas not only as a reprisal to the defeat inflicted on his uncle and predecessor by the Pāṇḍya, but also to recover and bring back the sacred images and other valuables which they had carried away. When he was preparing for the invasion, it came to pass that, 'at that time there

---

1. *Cūlavaṃsa*, Chap. L, vv. 12-42.

arrived a son of the Paṇḍu King who ill-treated by the king, had made the resolve to gain the kingship for himself' (LI, v. 27). Sena, rejoicing at the turn of events, gave asylum to the rebel Pāṇḍya prince and invaded the mainland. The Ceylonese army succeeded in besieging the town of Madhurā 'laying waste the neighbouring country.' The Pāṇḍya king, wounded in the battle, " left the town to its fate, took flight and lost his life at the place, whither he had betaken himself. His consort who had come with him also found (her) death. Thereupon the Sihala army which had fearlessly entered the town, plundered it completely, as the gods the town of the *asuras*. The Senāpati thereupon inspected the treasures in the royal palace; and all the valuables which had been carried away from our island, as well as that found in the town and in the country, he took for himself and carried on the administration which he had seized. Hereupon he consecrated the son of the Pāṇḍu king and transferred the country to him with celebration of the (customary) festivities. He took elephants and horses and men also, as he pleased, and stayed here and there at his pleasure, from no side threatened. Then he betook himself to the sea-coast, sojourned there so long as he chose, embarked with unruffled calm as if for amusement, came to Mahātittha, greeted the Ruler respectfully, gave a report and showed him the treasures he had brought along." [1] It is sometimes taken that this narrative of events given in the *Mahāvaṃśa* connot all of it be accepted as history. But this "successful war of Sena II against the Paṇḍus is mentioned in several inscriptions...The four Sinhalese sources also relate the regaining of the drum of victory and the jewelled goblet which they had captured." [2] The Ceylon king also seems to have assumed the title *Madhurā dunu* which in effect is equivalent to the title *Maduraikoṇḍa* or *Madhurāntaka* assumed by the Chōḷa kings subsequently. [3] The conquest and occupation of the Pāṇḍya capital, Madurai, has therefore to be taken as complete.

---

1. *Cūlavaṃsa*, Chap. LI, vv. 38-45.
2. Geiger: Eng. translation of *Cūlavaṃsa*, Part I, p. 149. n. 4.
3. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, vol. IV, pp. 24-25.

It is generally considered that a correction of some years must be introduced into the *Mahāvaṁśa* chronology of this period. Applying this correction the date assigned for Sena II is A.D. 851-885.[1] This Pāṇḍyan invasion is said to have occurred in the 9th year of the reign of Sena II [2] which would place it in A.D. 859-60.

The Pāṇḍya king Varaguṇa commenced his rule about this time. The Aivarmalai inscription [3] dated in his 8th regnal year coupled with Śaka 792 (A.D. 870-1) places the commencement of his reign in Śaka 785 or A.D. 863-4. He was the son of Śrīmāra Śrīvallabha who conquered Ceylon earlier in the reign of Sena I. It is likely that the Pāṇḍya who died as a result of the spear-wound received while fighting with Ceylonese riding on the back of an elephant [4] was this Śrīvallabha.

This Śrīvallabha, we know, was a *Māṟavarman* and had another son, Parāntaka Vīranārāyaṇa, who seems to have lived in amity with his elder brother Varaguṇa and succeded his brother on the throne. This Parāntaka was a *Śaḍaiyan* (Jaṭilavarman) and his son Rājasimha who succeeded him was *Māṟavarman*. Considering this, Varaguṇa who preceded Parāntaka Vīranārāyaṇa should have been a *Māṟavarman*.[5] As such, it is necessary that there should have reigned another king, a *Śaḍaiyan* between Varaguṇa and his

1. G. C. Mendis: *The Early History of Ceylon*, p. 153.
2. Codrington: *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, op.cit.
3. *Ep. Ind.*, Vol. IX, pp. 86-8.
4. *Cūlavamsa*, Chap. LI, v. 37.
5. It is to be noted that this Varaguṇa is referred to in his inscriptions merely as Varaguṇa Mahārāja without any epithet, Māṟan Śaḍaiyan or Śaḍaiyan Māṟan. This may be due to the following circumstances. This Varaguṇa, being a Māṟavarman, would have to be styled, according to the practice then in vogue, in the inscriptions as *Śaḍaiyan Māṟan*. But this would not apply to Varaguṇa as he was the son of Śrīvallabha who was also a Māṟavarman. Inscriptions of a Varaguṇa with the epithet *Māṟan Śaḍaiyan* should be ascribed to a different king.

father. It was probably this king, of whom nothing further is known, that was set up on the throne by the Ceylonese.[1]

Varaguṇa appears to have remained friendly with the Pallava king Nripatuṅga, as evidenced from the Tiruvadi record[2] dated in the 18th regnal year of the latter wherein the Pāṇḍya is said to have given 570 *kaḻañju* of gold to the *nagarattār* of Adiyaraiyamaṅgalam for providing, with the interest on the amount, certain specified offerings to the god Tiruvīraṭṭānattu-Mahādēva of that village. Considering this, it is possible to surmise that the Pāṇḍya who obtained military help from Nripatuṅga was Varaguṇa and that he required this assistance to recover the Pāṇḍya throne, his patrimony, from the rival who had been installed thereat by the Ceylonese king. It is probably this help of the Pallava to Varaguṇa against the Ceylonese protege that is alluded to in the Bāhūr plates.

This event took place in the early years of Nripatuṅga's reign. We have already seen that Varaguṇa was staying on the banks of the river Peṇṇaiyāṟu in the 18th regnal year of Nripatuṅga. An inscription[3] from Ambāsamudram in the Tirunelveli district, dated in the 4th + 12th year of Varaguṇa's reign registering the gift of gold to god Tiruppōttu-uḍaiyār Śrī kōyil Bhaṭāra, states that the king was camping at Araiśūr on the banks of the river Peṇṇai in the Toṇḍai country at that time. These two records might be taken as having been issued by Varaguṇa from his different camps in the course of the same journey. Then, the 16th year of Varaguṇa would correspond to the

---

1. Alternatively, the situation may also be reconstructed as follows: Srīmāran Śrīvallabha for some reason or other favoured his younger son Parantaka Vīranārāyaṇa and nominated him as successor. Varaguṇa, the elder, who was thus ignored, went to Ceylon seeking help and with their assistance obtained the throne. Vīranārāyaṇa sought the assistance of the Pallava and waged war to regain the throne. Probably, a compromise was effected that both of them should rule the Pāṇḍyan kingdom jointly. Even then, it does not materially affect the position we have taken in regard to the Pallava king Nripatuṅga.

2. *S.I.I.* (Texts), vol. XII, No. 71.

3. No. 105 of 1905 of the Madras Epigraphical Collection.

18th year of Nripatuṅga and this would place the accession of Nripatuṅga to the Pallava throne in *circa* A.D. 861-2.

This victory of Varaguṇa on the banks of the river Ariśil(Arichit) is different form the defeat he sustained at Śrīpuṟambiyam at the hands of the Gaṅga king Prithivīpati I and the Pallava king Aparājita. The Udayēndiram plates of Ganga Prithivīpati II record the part of his grandfather and namesake in the battle as follows: "At the head of the great battle of Śrīpuṟambiya, this hero (Prithivīpati I) quickly defeated Varaguṇa, the Lord of the Pāṇḍyas; and having, at the expense of his own life, secured that his friend was Aparājita (unconquered) in fact as in name, he ascended to heaven".[1] Prithivīpati I who fought in the above battle and lost his life is mentioned in two records[2] from Āmbūr, North Arcot district, dated in the 26th year of Nripatunga's reign as his subordinate. The battle of Śrīpuṟambiyam wherein he fought against Varaguṇa on the side of the Pallava Aparājita therefore should have been a later event.

Aparājita was the Pallava king from whom the Chōḷas conquered the Toṇḍai country. The one definite date in the history of the Chōḷas of the period, from which we have to work backward and forward, is that of accession of Parāntaka I which took place between 15th January and 25th July, A.D. 907.[3] The date of accession of his father Āditya I is taken as A.D. 870 or 871 on the basis of his Takkōlam inscription[4] mentioning a solar eclipse which took place in the month of Āni in his 24th regnal year, taking it as the one which occurred either on A.D. 894, June 7 or on A.D. 895, May 28. We have inscriptions ascribable to him only up to the 27th year and in fact no inscription of a Rājakēsarivarman bearing a date higher than the 30th regnal year is found as yet. If so, the last date of Āditya's reign would be A.D. 897 and there would be a gap of about ten years between the last date of Āditya I and

1. *S.I.I.*, vol. II, No. 76, v. 18.

2. *Ep. Ind.*, vol. IV, pp. 180-3.

3. Ibid., vol. VIII, p. 260; also *An. Rep. on S. I. Epigraphy* for the year 1906, Part II, para 21.

4. *Ep. Ind.*, vol. XIX, No. 12.

the accession of his son and successor Parāntaka I in A.D. 907, to be explained. The next satisfying date for the solar eclipse in the 24th year of Āditya I is A.D. 913, June 7, and this would place his accession in A.D. 889-90. Then, his 27th regnal year would be A.D. 916-7, necessitating a joint-rule of Āditya I and Parantaka I (father and son) for about 10 years. This joint-rule is not new to the Chōḷa history and even Parāntaka had, in the later years of his reign, nominated his son Rājāditya as his co-regent. And it may also be explained that Āditya crowned his son as co-regent on the eve of the expedition against the Toṇḍai country which was conquered and brought under sway before his 21st regnal year. And this assumption is strengthened by the absence of Parāntaka's inscriptions in the Toṇḍaimaṇḍalam earlier than his 3rd year.

There is also one other evidence which goes to substantiate very much the above. Nambi Āṇḍār Nambi, the author of *Tirut-toṇḍar-tiruvantādi* in his verse (65) on Iḍaṅgaḷi, a *vēḷir* chief of Koḍumbāḷur and one of the sixty-three Śaiva saints incidentally refers to the chief as 'an ancestor of the family to which also belonged Āditya who covered the roof of the Chidambaram temple with gold obtained from Koṅgu.' This statement is found repeated by Śekkiḷār in his *Periyapurāṇam*[1] and by Umāpati Śivāchārya in his *Tiruttoṇḍar-purāṇasāram* (verse 59). But the Tiruvālaṅgāḍu plates[2] and the Leyden grant[3] ascribe this pious deed to Parāntaka I. The *Tiruviśaippā*[4] of Gaṇḍarāditya on Kōyil (Chidambaram) also confirms the statement of the copper-plates and says that 'the *sabhā* of Tillai was covered with gold by the Chōḷa who conquered with the valour of his arm the Pāṇḍya country and Īḷam.' It is also worth-noticing that another achievement, viz., the conquest of Ceylon claimed as his by Parāntaka I in the inscriptions and confirmed by Gaṇḍarāditya in the verse referred to above, is attributed to his father Āditya I by Nambi Āṇḍār Nambi in the *Tiruttoṇḍar-tiruvantādi* (verse 50).

---

1. *Iḍaṅgaḷi-nāyaṉār-purāṇam*, verse 3.
2. *S.I.I.*, vol. III, No. 205.
3. *Ep. Ind.*, vol. XXII, p. 256, verse 17.
4. *Tiruviśaippā*, (9th *Tirumuṟai*) *Kōyil padigam*, verse 8.

But against this latter date, there is one difficulty and that probably an insurmountable one. An inscription from Tirumālpuram [1] in the North Arcot district dated in the 14th year, 216th day in the reign of Uttama Chōḻa, gives the following details: Śiṟṟiyāṟṟūr in Maṇaiyil-nāḍu, a sub-division of Maṇaiyil-kōṭṭam had been granted as a *dēvadāna* and *brahmadēya* in the 21st regnal year of Toṇḍamān-āṟṟūrt-tuñjina Uḍaiyār (*i.e.*, Āditya I), to the *sabhā* of Puduppākkam, a *brahmadēya* of Puriśai-nāḍu in the same *kōṭṭam*. Though a *śāsana* was drawn up in the next year, the village was not entered in the accounts as a *dēvadāna* and *brahmadēya*. This mistake was rectified in the fourth year of the reign of Parakēsarivarman who took Madurai and Iḻam and the *sabhā* of Puduppākkam were remitting the produce and gold due from them to the temple of Mahādēva at Tirumālpēṟu. In the 36th regnal year of the king last mentioned, the dues from Puduppākkam were increased as the result of a fresh grant; the village assembly did not remit the new items properly, and the temple authorities lodged a complaint to the king when he was in the palace at Kāñchīpuram. The king after due enquiry fined the village assembly and restored the grant to the temple.

This record thus registers the course of a transaction during the period of nearly one century. It will be seen therefrom that even though the gift was given effect to and the document drawn up in the very next year, it was not registered in the accounts immediately and was done only in the 4th year of Parāntaka I. There should have been an interval of a few years between these two events. If A.D. 889-90 is taken as the initial date of the reign of Āditya I, his 22nd regnal year when the *śāsana* of the above grant was drawn up would be A.D. 910-11, while the 4th year of Parāntaka I when the grant was entered in the accounts would be the same year. Then there would be no interval between the drawing up of the gift-deed and its entry in the accounts as required in the inscription. We have therefore to take the former year A.D. 870 or 871 as the date of accession for Āditya I,

---

1. *S.I.I.*, vol. III, No. 142.

This will necessitate, as already stated, a gap of about 10 years before the date of accession of Parāntaka I to be explained. The inscriptions of the Pāṇḍya king Māran Śaḍaiyan found in the Tañjāvūr district and the surrounding areas probably fall in this period. A record from Tillaisthānam[1] in the Tañjāvūr taluk dated in the 4th year of Māran Śaḍaiyan registers the gift of 300 *kāśu*, for a lamp for the spiritual merit of Varaguṇa Mahārāja, made up of two amounts, 200 *kāśu* received from the queen of Varaguṇa Mahārāja and 100 *kāśu* received from king (*kōn*) Parāntakanār. Evidently Varaguṇa was not alive then and as such the date of the above record should be sometime after the battle of Śrīpurambiyam. That these inscriptions have to be assigned to a period earlier than the date of accession of the Chōḷa king Parāntaka I will be evident from the fact that the Pāṇḍya Parāntaka Vīranārāyaṇa was not alive on that date. The Chōḷa king Parāntaka I assumed the title *Maduraikoṇḍa* from the 3rd year of his reign. From the Udayēndiram plates[2] of Gaṅga Prithivīpati II, we know that the adversary of Parāntaka was the Pāṇḍya king Rājasimha, the son and successor of the above mentioned Vīranārāyaṇa. This Rājasimha was dead by A.D. 921-22 when the above grant was issued, as it is stated therein that when Parāntaka Chōḷa 'had defeated the Pāṇḍya (king) Rājasimha, two persons experienced the same fear at the same time: (Kubēra) the lord of wealth on account of the death of his own friend, (and) Vibhīshaṇa on account of the proximity (of the Chōḷa) dominions to Ceylon.' This battle which took place at Veḷḷūr and in which the Pāṇḍya, though helped by the Ceylonese forces was completely routed, should have taken place immediately preceding the 12th year of Parāntaka I, *i.e.*, A.D. 918-9. An inscription[3] from Kīḷappaḷuvūr in the Tiruchirappalli district dated in that year registers the gift of a lamp to the temple by a Commander Nakkan Śāttan to commemorate the victory of the Paḷuvēṭṭaraiyar chief Kaṇḍan Amudanār when the Pāṇḍya king, helped by the Ceylonese army, attacked the Chōḷa king at the battle

---

1. *S.I.I.*, (Texts), vol. V, No. 608.
2. *S.I.I.*, vol. II, No. 76, vv. 9-11.
3. No. 231 of 1926.

and died. Another record[1] from Tiruppārkkaḍal in the North Arcot district registers in the same year the creation of an endowment for the merit of four warriors (*śēvakar*) who died in the frontal attack (*ne<u>rr</u>i śe<u>nr</u>a*) at Veḷūr (Veḷḷūr) on the occasion when the Pāṇḍyan and Ceylonese kings came and fought a deadly battle (*asti-gaḍai śeyda ñā<u>nr</u>ū*) with the Chōḷa king (*perumānaḍigaḷ*). As the Larger Śinnamanūr plates[2] of this Rājasimha were issued in the 16th year of his reign, he should have ascended the Pāṇḍyan throne at least some four years prior to the accession of Parāntaka I.

The stand taken by the Chōḷa king Āditya I in this fight is not mentioned anywhere. But we have to remember that the Udayēndiram plates are our only authority for this war. At the time when these plates were issued, Prithivīpati II, who was the grandson of Prithivīpati I, the Śrīpu<u>r</u>ambiyam hero, was a subordinate of the Chōḷas. We cannot expect the part played by Chōḷa king Āditya, a former member of the suzerain power to be mentioned in a grant wherein the victories of a member of the family then subordinate to them are described. But from the prevalence of the inscriptions of Āditya I in the Toṇḍaimaṇḍalam from his 21st regnal year, *i.e.* from about 891 A.D., we have to take that the Chōḷa was on the side of Aparājita. The epithet *Toṇḍaināḍu-pāvi<u>n</u>a* applied to Āditya I (*Sō<u>l</u>an-palyāṇaikkō-kaṇṭān āyi<u>n</u>a Rājakēsarivarma*) in an inscription from Tillaisthānam[3] should be taken in the same way as the title *Chō<u>l</u>arājya-pratishṭhacharya* borne by the Hoysaḷa kings later.

The battle of Śrīpu<u>r</u>ambiyam should have been fought before the 24th regnal year of Āditya I as evidenced by his Takkōlam inscription[4] mentioning the solar eclipse. This inscription registers the gift of a silver vessel (*keṇḍi*) to Tiruvū<u>r</u>al-Mahādēva by Piritipatiyār, son of Māramaraiyar, *i.e.*, Prithivīpati II, son of Mārasimha II and grandson of Prithivīpati I. Since Prithivīpati I was alive and owed allegiance to Nripatuṅga in the latter's 26th

---

1. *S I.I.*, vol. III, No. 99.
2. *Ibid.* No. 206.
3. *Ibid.* No. 89.
4. *Ep. Ind.*, vol. XIX, No. 12.

regnal year, the battle at Śrīpuṟambiyam should have been fought sometime after A.D. 888 and before A.D. 894. We may take its date as *circa* A.D. 890. At this battle, Prithivīpati I took the side of Aparājita, evidently against Nripatuṅga, of whom we have an inscription in the 41st year. It would thus seem that at Śrīpuṟambiyam, Nripatuṅga and Varaguṇa ranged on one side while Aparājita and Prithivīpati fought on the other side, and that victory was with Aparājita.

Aparājita who thus got the Pallava throne rebelling against the reigning monarch ruled for 18 years. But Nripatuṅga who lost his position was not idle, but tried to recover the position lost. That he was successful, at least partially, will be evident from an inscription on a hero-stone dated in his 41st regnal year found at Maṭhavaḷam near Tiruttaṇi[1]. And in this, he was probably aided by the Pāṇḍya who viewed with apprehension the growing power of the Chōḷas at close proximity. It was at this time that the Pāṇḍya expedition to Iḍavai in the Chōḷa country referred to in an inscription of Māṟan Śaḍaiyan (No. 1070) from Rāmanāthapuram near Diṇḍigal took place. Iḍavai is referred to as place in Maṇṇi-nāḍu. A late record[2] of the Vijayanagara period dated in Śaka 1369, from Tiruppanandāḷ in the Kumbakonam taluk, near Lower Anicut, refers to a place Iḍavai *alias* Pāṇḍiyaṉai-venkaṇḍa-Śōḷa-chaturvēdimaṅgalam in Maṇṇi-nāḍu. The river Maṇṇiyāṟu flows very near Tiruppanandāḷ. Iḍaivai should be somewhere near Tiruppanandāḷ.

The Pāṇḍyan occupation of the Chōḷa country seems to have been complete and continued for about ten years. But Āditya I appears to have survived this eclipse of the Chōḷa power. The Tiruvālaṅgāḍu plates state that Āditya overthrew the strong Pallava ruler Aparājita and deprived him of his territory. The Kanyākumāri inscription[3] of the Chōḷa king Vīrarājen-

1. *Ancient India*, No. 5, p. 54.

2. No. 42 of 1914. Śōḷapuram, a village nearby, about 4 miles from Tiruppanandaḷ on the bus-route to Kumbakonam from Lower Anicut, contains some antiques of which the seated image of Buddha lying on the roadside to its west is one. It is possible that Śōḷapuram is a later day contraction of Pāṇḍiyanai-venkaṇḍa-śōḷa-chaturvēdimaṅgalam.

3. *Travancore Archaeological Series*, vol. III, p. 142, v. 55.

dra gives Āditya the surname of Kōdaṇḍarāma, and states that in battle he pounced upon and slew the Pallava king who was seated on the back of a tall elephant. It is possible that these two relate to the same event. Then this victory of Āditya I over Aparājita should have taken place at the close of the latter's reign. Since we know that Aparājita became king only after his victory in the battle at Śrīpurambiyam which took place in *circa* A.D. 890 and ruled for 18 years thereafter, this event could have happened only by about A.D. 907. It was at this time that Parāntaka I ascended the throne and tried to re-establish the Chōḷa power.

It appears that the Rāṣṭrakūṭas also were involved in these wars. A stone inscription[1] from the temple of Kallēśvara at Isāmudra village in the Chitaldrug taluk of the Mysore State contains a very significant passage.

> Paḷeyāṟoḷ Dēvaṇ āṭand iṟidu maḍipidom
> Pāṇḍyanam Dēva-putraṁ
> gaḷa kondam Vīranaṁ Śrīpuradoḷ iṟidon
> Indrātmajam Pallavēśar
> kkaḷan Indraṁ geldan ī-Kannaran adhika-baḷam
> Gaṅga-Permmāḷiyam kond
> eḷeyam Bhūvallabhaṅg itt iṟidu negaḷdar
> ī-Rāshṭrakūṭānvayarkkaḷ

The above verse is given at the end of the record dated in Śaka 859, Hēmaḷambi, Bhādrapada, ba. amāvāsya, Thursday, corresponding to A. D. 937, September 7, in the reign of the Rāshṭrakūṭa king Amōghavarsha III, registering the tax-free gift of some land by Kannayya, a member of a collateral branch of the Rāshṭrakūṭa family, ruling over the Kadambalige Thousand, as a subordinate of the main family. The geneology of this line which branches off from Amōghavarsha I is given in the record as follows: " Reckoned as the celebrated Amōghavarsha's son was

---

1. *Ep. Car.*, vol. XI, Cd. 76.

Dēva. Dēva's eldest son was Indra, who on account of his valour was considered the brave (*kali*) hero of the Kali age. Indara's son, Dēva (II), was celebrated like his father. Dēvarāja's son was Gabhindra. His son, with reverenced feet, was Iṟiva-Kannara, devoted to *dharmma*" referred to as Kannayya in the inscription later on.

The above verse which summarises the glory of the members of this branch may be translated as follows :

" In Paḷeyār, Dēva attacked, smote and slew Pāṇḍya; Dēva's son slew Vīra; in Śrīpura, Indra's son smote the Pallava kings ; Indra gained victory. This Kannara, of greater might, slew Ganga-Permmāḷi and gave the land to Bhūvallabha : thus did those of this Rāshṭrakūṭa line slay and gain renown."[1]

It will be evident that the two places Paḷeyār and Śrīpura, referred to in the verse are Paḻaiyāṟai to the south of the river Ariśil, near Kumbakonam and Śrīpuṟambiyam.

For how long Nripatuṅga reigned after his 41st year and what became of his decendants are not clear.

Nandivarman, the Victor at Teḷḷāṟu.

The next Pallava king represented in the collection is Nandivarman. Since Nandivarman III, the father of Nripatuṅga reigned only for about 10 or 12 years and the inscriptions from Kiḷūr and Tiruvaṇṇāmalai are dated in the 17th regnal year, these should belong to a different Nandivarman.

The mention of Vāṇakōvaraiyar in the inscriptions helps us in identifying this king. The Bāṇas are an ancient dynasty of rulers and they have played a considerable part, though of a subordinate role, in the history of the South. The earliest men-

1. The translation of the above verse as given by L. Rice in the *Ep. Car.* is defective. Vidyāratna Sri R. S. Pañchamukhi, retired Director of the Kannaḍa Research Institute, Dharwar, discussed with me this problem years ago and pointed out this defect. Sri M. Govinda Rao, Lecturer in Kannada in the University of Madras, helped me in correcting the translation now.

tion of them is found in the Tāḷaguṇḍa inscription of the Kadamba king Kākusthavarman[1] giving the history his family. Mayūraśarman, the progenitor of the family, early in his career as a ruler, is said to have easily over-powered the frontier guards of the Pallava kings, established himself in the dense forests round about the Śrīparvata hills (in the Kurnool district) and levied tribute from the Brihad Bāṇa and other rulers. The term Brihad Bāṇa is found in Tamil as Perumbāṇar and the country they ruled as *Perumbāṇap-pāḍi*. This tract is referred to inscriptions as *Vaḍugavaḷi meṟku* or *Vaḍugavaḷi* (12,000) *Pannīrāyiram* in Tamil and as *Āndhrāt pathah paśchimatah* in Sanskrit. In the Chāḷukyan inscriptions, the kings of this family are referred to as of the *Pērbāṇavamśā*.

Koṅkaṇivarman, the first king of the Western Gaṅgas is referred to as the 'confounder of the Bāṇa kula'[2] and the 'forest fire to the stubble of Bāṇa.'[3] It is also stated in the Udayēndiram plates, above referred, that he was consecrated as a ruler to subdue the Bāṇas (*Koṅkaṇināmadhēya yo Bāṇamaṇḍala jayāya kritābhishēkaḥ*). The Gaṅga kingdom is said to have comprised orginally the Pāṇa-nāḍu only, to which was added later on the Punal-nāḍu (referred to in later histories as *Pannad* and *Punnad*.) The titles of the Bāṇas like the *Nandigiri-nātha* etc. have also been appropriated by the Gaṅgas. *Lōkavibhāga*, a Digambara Jain work in Sanskrit dealing with the Jain cosmography, the manuscript of which was discovered by the Mysore Archaeological Department in 1909, is said to have been copied in Śaka 380, corresponding to A.D. 458, by the *Muni* Sarvanandin in the village Pāṭalika of the Pāṇarāshṭra, which has been identified with Pāṭalipuram (*i.e.*, Tiruppādirippuliyūr) in the South Arcot district.[4] These will give us an indication of the extent of the Bāṇa territory.

Towards the close of the 9th and the beginning of the 10th centuries, the Bāṇas appear to have been ruling over two dis-

---

1. *Ep. Ind.*, vol. III, pp. 24-36; *Ep. Car.*, Vol. VII, Sk, 76.
2. Kūḍlūr grant, *Mys. Arch. Report* for 1930.
3. *Ep. Car.*, vol. IX, Db. 67.
4. *Mys. Arch. Report*, 1909, paras 109-112.

tinct regions, Perumbāṇappāḍi and Vāṇakōppāḍi, ruled over by two different branches. It is also known that the Bāṇas were divided into two main divisions, the Perumbāṇar and Siru-pāṇar. The former seems to have ruled over the Perumbāṇap-pāḍi or *Vaḍugavaḷimērku* with the title of *Māvali-vāṇarayar* and the latter over the Vāṇakōppāḍi with the title *Vāṇakōvaraiyar*.

Even though we have references to the Perumbāṇar from early times, we meet with the Vaṇākōvaraiyar in the inscriptions only from about this period.

A record on a hero-stone from Śennivāykkāl[1] near Lālguḍi dated in the 21st year in the reign of Nandivarman 'who obtained the kingdom after defeating (his enemies at) Teḷḷāṟu' (*Teḷḷaṟr-eṟindu-rājyamum-koṇḍa*) mentions the temple of Arindigai-Iśvaram built at Parāntakapuram, which must have been respectively named after the Chōḷas, Ariñjaya and his father Parāntaka I. 'From palaeography also the record may be assigned to the 10th century A.D.' That this Nandivarman should have lived only about this period will be evident from another record found at Tiruvaigāvūr[2] in the Pāpanāśam taluk of the Tañjāvūr district which, dated in the 22nd regnal year of Nandivarman, registers the gift by purchase of land from the *sabhā* of Tribhuvanamā-dēvi-chaturvēdimaṅgalam by a private person for burning a perpetual lamp and offerings to the god Tiruvaigāvuḍaiya-Mahādēva. The village should have been renamed as Tribhuvanamādēvi-chaturvēdimaṅgalam, after the Chōḷa queen Tribhuvanamādēvi and it could have happened only after the accession of Parāntaka I. Finding that these two records do not fit in with the existing scheme of chronology of the period, the editor of these records has added the following notes to them: 'It therefore appears to be a later copy of the original record' for the Sennivāykkāl hero-stone and 'The mention of Tribhuvanamādēvi-chaturvēdimaṅga-lam as the surname of Tiruvaigāvūr, which is only found in later inscriptions, clearly indicates that this is not an exact copy of the original record, though in the last line this epigraph is stated to be a copy of a stone inscription' for the other.

---

1. *S.I.I.*, vol. XII, No. 56.
2. *Ibid*, No. 58.

It is true that when temples become dilapidated they were reconstructed and that before the commencement of the work, inscriptions found on their walls were transcribed and re-engraved on the walls after renovation. This re-copying was always done exactly as it had originally been found on the stone. We have not come across a single instance wherein the text of the original record was altered or tampered with when re-copying. And in the case of the Tiruvaigāvūr record it is stated that it is 'a true copy of an old stone inscription' (*idu kalveṭṭuppaḍi*). As such, it cannot be presumed that the record was not copied exactly and that its text was altered.

Again, this re-copying of old inscriptions appears to have been made only in the case of temples reconstructed. This was probably due to the fact that temples were public places of worship and that such records related to gifts and endowments to such temples which required maintenance. Hero-stones stand on a different footing. They are only memorials to the dead. It may even be said that they lose their importance with the passing of time. We do not know of any other instance where such hero-stones have been renewed or inscriptions recording the setting up of such hero-stones re-copied. It is therefore reasonable to take these two records as genuine and assign them to the period to which they rightly belong.

This record engraved on a hero-stone, bearing the figure of a Brāhmaṇa being pierced by an arrow near the neck, is slightly damaged and refers to a certain Māvali, *i.e.*, a Bāṇa chieftain and to a raid causing the destruction of a *maṭha*, in saving which a Brāhmaṇa hero named Śattimuṟṟat-tēvan met with his death. The Bāṇa is referred to as 'ruling over an alien territory' (*Māvali-y-aniyasthānam-āḷvān*) and that he destroyed the *maṭha*, 'having brought the Śevaṇa horses' (*Śēvaṇar kuṇḍu koṇḍu vandu*). The Udayēndiram plates mention that Parāntaka I uprooted two Bāṇa kings, conquered the Vaidumbas and handed over the Bāṇa kingdom to his Gaṅga feudatory Prithivīpati II, together with the title 'Śembiyan Mahābali-Vāṇarāya.' It is generally

taken that the two Bāṇa kings uprooted by Parāntaka I are the two Bāṇa rulers Vikramāditya II and his son Vijayāditya III, the latter of whom bears the epithet *Pugaḻvippavargaṇḍan.*[1] Instead of taking the two kings uprooted by the Chōḷa as the father and son, it would be more appropriate to take them as the kings ruling respectively over the two Bāṇa kingdoms, Perumbāṇapāḍi and Vāṇakōppāḍi.

The Sholinghur inscription[2] of the 9th year of Parakēsarivarman identified with Parāntaka I mentions that the Gaṅga Prithivīpati (II) Hastimalla won a distinction in the battle fought at Vallāḷa which may be identified with Tiruvallam in the North Arcot district and thus vindicated 'his fitness for the possession of a particle of the sun', *i.e.*, his position as a feudatory of the Chōḷa king who belonged to the solar race. That this battle was fought even before the 6th regnal year of Parāntaka I, *i.e.* A.D. 913, will be evident from an inscription[3] of that year from Puḷḷamaṅgai in the Tañjavūr district wherein Prithivīpati II, referred to as Śembiyan Mahābali Vāṇarāyan, figures as the donor.

Māvali Vāṇa thus dispossessed of his ancient territory which had been handed over to the Gaṅga, had perforce to seek the assistance of another power to help him in regaining his original home. In those days the only power that could help him against the Chōḷas was that of the Rāshṭrakūṭas. Probably the latter gave asylum to the Bāṇas and assigned them some territory to rule over till such time as they regain their old home. Then, the raid of the Bāṇa chief referred to in the Śennivāykkāl record should have taken place some after A.D. 913.

---

1. K. A. Nilakanta Sastri, *The Cōḻas,* vol. I, p. 151. It is also sometimes taken that "the Bāṇa opponents may have been Vijāyaditya Prabhumēru whose dated records come up to A.D. 909-10 and who probably lost his life in this battle, and his son Vikramāditya who figures as the heir-apparent in the Guḍimallam plates." (*Ep. Ind.*, vol. XXVI, p. 114).

2. *Ep. Ind.*, vol. IV, pp. 221-4.

3. *Ibid.*, vol. XXVI, pp. 112-4.

The Śēvaṇas whose horses were brought for his assistance by the Bāṇa chief are evidently the members of the ruling family known to Muslim historians as the Yādavas of Dēvagiri and who called themselves by the name of Seuṇa throughout their period of rule. The records of other dynasties, particularly those of the Hoysaḷas, name them as Seuṇas and the Sanskrit literary work *Pratāparudrīya* refers to them[1] as the rulers of the Seuṇa country. Their earliest inscription is the Sangamner stone record[2] dated in Śaka 922 (A.D. 1000) of the reign of Bhillama II which traces the history of the family. Hemādri, the celebrated minister of the kings Mahādēva and Rāmachandra of this family, also gives in his *Vratakhaṇḍa*, the early history of the this family. Seuṇachandra I is considered as the first historical personage of this family, even though some take his father Dṛiḍhaprahāra as such. Vaddiga, the fourth in descent from Seuṇachandra (his grandson's grandson) is described as the follower of Krishṇarāja who is doubtless the Rāshṭrakūṭa Krishṇa III (939-68 A.D.) as the Sangamner record of his son Bhillama, referred to above, bears the date A.D. 1000. Then Seuṇachandra, the progenitor of the family, may be placed in the latter half of the 9th century A.D. as a contemporary of the Rāshṭrakūṭa king Amōghavarsha I. Seuṇachandra is said to have founded the town Seuṇapura, known as such after his name[3]. Seuṇadēśa was, in the earlier days, roughly confined to the territory extending from Dēvagiri to Nāsik. The present Khāndēsh may be roughly taken to represent the area and it is even said that the name Khāndēsa is nothing but a corrupt form of Seuṇadēśa.

Even though they are referred to as Seuṇas in the later records and histories, their earlier grants give the name as *Sēvaṇa*[4] and it is significant to note that it is this form which is found in Ṣennivāykkāl inscription which is perhaps the earliest epigraphic record referring to them.

---

1. *Ind. Ant.*, vol. XXI, p. 199.
2. *Ep. Ind.*, vol. II, p. 217; *Ind. Ant.*, vol. XVII, p. 120.
3. *Ind. Ant.*, vol. XIV, p. 314; *Ep. Ind.*, vol. XIII, p. 198.
4. *Ep. Ind.*, vol. III, p. 219, verse.

The Seuṇas were famous for their horses, referred to in later times, as the Mahratta horses. They also had the title *aśvapati* (lord of the horses). But at the period of the present inscription they were not an independent power and were ruling their country under the aegis of the Rāshṭrakūṭas. Therefore the raid of the Bāṇa chief with the Seuṇa horses would only mean that the Bāṇas were helped in their expedition by the Rāshṭrakūṭas.

It cannot be held that this raid was directed against the Pallava king Nandivarman, the victor at Teḷḷāṟu. We know that at this time the Chōḷas had completely occupied the Tamil country and that the Pallavas had ceased to rule. The present record itself says that Nandivarman, got his kingdom by his victory at Teḷḷāṟu. It seems therefore reasonable to presume that the raid was undertaken to help the Pallava against the Chōḷas and that victory was with the invaders. It would therefore appear that Nandivarman who had lost his ancestral kingdom to the Chōḷas, sought the assistance of the Rāshṭrakūṭas and in the battle which took place at Teḷḷāṟu, defeated the enemies, *i.e.*, the Chōḷas and obtained the kingdom. That the Bāṇa chief, who was evidently Vikramaditya II, fought on the side of the Pallava will be clear from two inscriptions. The first of them from Tiruvallam in the North Arcot district is dated in the 17th regnal year of Nandivikramavarman and refers to Vikramāditya Māvali-Vānarāya as a feudatory of the Pallava king.[1] The other from Guḍimallam is dated in the 23rd year of Nandipōttaraiyar and speaks of the same Bāṇarāya.[2] This Nandivarman cannot be identified with the father of Nripatuṅga as we have shown above that he did not have such a long reign. As such, these records have to be ascrbied to Nandivarman (IV), the victor at Teḷḷāṟu.

Nandikkalambakam, a Tamil poem sung on this Pallava king, the victor of Teḷḷāṟu, mentions Kurukkōṭṭai among other places where he fought and gained victory. Kurukkōṭṭai of the *Kalamba-*

---

1. *S.I.I.*, vol. II, p. 94.
2. No. 229 of 1903.

kam has to be identified with Kurugōḍu in the Bellary district, having a historic past. This battle at Kurugōḍu was probably the first he fought in his attempt to dispossess the Chōḷas from his ancestral kingdom, with the aid of the Rāshṭrakūṭas. Otherwise, his victory at far off Kuṟugōḍu cannot be easily explained.

The recently discovered Karandai Tamil Sangam plates of Rājēndra I also supports the above. Of Parāntaka I the record gives the following verse :[1]

> Nirjjitya Siṁhaḷa-patiṁ yudhi Pāṇḍya-rājam
> prakhyāta-kīrtim = atha Kēralam = apy = ajayyam(jēyam)
> vīras = sa Pallava-nṛipañ = cha yaśāṁsi tēshām
> rāshṭrāṇi ch = ādi(dhi)ta vasūni cha vāhanāni

" This hero (*i e*., Parāntaka) vanquished in battle the Lord of the Siṁhaḷa (Ceylon), the Pāṇḍya king, the Kēraḷa who was renowned as unconquerable and the Pallava ruler and took from them their fame, kingdom, wealth and vehicles." The mention of the victory of Parāntaka over the Kēraḷa and the Pallava in this grant is a new and important information not found elsewhere. Hitherto it was believed that Āditya I had wiped out the Pallava power by defeating Aparājita and annexing his kingdom. But from the present grant it is seen that the Pallavas had not completely disappeared on the death of Aparājita and that they recaptured their kingdom from the Chōḷas at least for a short time.

In the fight of the Pallavas with the Chōḷas for their kingdom, the Pāṇḍyas also seem to have sided with the former. A hero-stone record[2] found at Karshaṇapalle in the Puṇganūr taluk of the Chittoor district dated in the reign of the Western Gaṅga chief, Priduvayya, *i.e*., Prithivīpati, mentions the fight of the Pāṇḍya and the Chōḷa and the death of a hero therein. The place is in the heart of the Bāṇa country and we have also many Bāṇa records there. So, Priduvayya of this record could only be Prithivīpati II who was appointed by Parāntaka to rule over the Bāṇa country and as such, the encounter of the Pāṇḍyas with the Chōḷas here could have happened only after A.D. 913.

---

1. *Journal of Oriental Research*, vol. XIX, p. 150.
2 No. 337 of 1912.

The Tiruvālaṅgāḍu plates say: "Encircled by the fire of his (Parāntaka's) prowess, the Pāṇḍya, as if desirous of cooling the heat caused by it, quickly entered the sea (embarked for Ceylon), abandoning his royal state and the kingdom inherited from his ancestors." (verse 51). This is confirmed by the *Mahāvamsa*[1] which records that in the reign of the Ceylonese king Dappula IV (923-934 A.D.), the Pāṇḍya king 'through fear of the Chōḷa left his country, took ship and came to Mahātittha.' The Ceylon king received him properly and promised to wrest from the Chōḷa not only the Pāṇḍya throne, but also his own (the Chōḷa throne). He made the necessary preparations; but a rebellion arose in the land and the invasion could not come off. Finding that no useful purpose would be served by his remaining there, 'he left his diadem and other valuables behind and betook himself to the Kēraḷas.' The Kēraḷa ruler evidently came to the help of the Pāṇḍya and fought with the Chōḷas, probably with no success. It is this encounter of Parāntaka I with the Kēraḷas that is referred to in the Karanthai Tamil Sangam copper-plates verse quoted above.

It is possible that the Pāṇḍya king finding himself helpless in the South approached as a last resort the Rāshṭrakūṭas, the only power then in a position to help him against the Chōḷas. We thus find the Pallava, the Bāṇa and the Pāṇḍya kings, all of them dispossessed of their ancestral kingdoms by the Chōḷa Parāntaka, approaching the Rāshṭrakūṭa for his help. The Rāshtrakūta monarch probably responded to their appeal for assistance and helped them to regain their lost territories.

A study of *Nandikklambakam* reveals some new and interesting informations. In addition to the victory he is said to have gained at Kurukkōṭṭai which is eulogised in five verses, more than half a dozen verses extol his victory at Teḷḷāṟu. This success is described eloquently. He is credited with victories at Veḷḷāṟu, Kaḍambūr, Veṟiyalūr, Toṇḍi and Paḻaiyāṟu. In one of the verses, it is stated that he won the battles merely by the strength

---

1. *Cūlavamsa*, chap. LIII, vv. 5 ff.

of his arm even though the enemies were numerically strong. One verse states that he conquered the enemies who gained access and surrounded a stronghold in the Pāṇḍya country. Not only the Toṇḍai country was under his way; the Chōḷa and Koṅgu countries also were ruled over by him and he is addressed as *Koṅgan*, *Sōṇāḍan* and *Urantaiyar-kōn*.

He is also credited with victories in the north. He is described as 'he who has wed the Kumari and he who has married the river Gaṅgā' (*Kumari-k-koṇkan Gaṅgai-maṇāḷan*) (verse 28) The rulers of the North paid him tribute (verse 27). He is also referred to in one verse (No. 39) as the Lord of the Aṅga country (*aṅga-nāḍan*). And finally, there is also a quaint statement in two of the verses (Nos. 6 and 12) that he fought like *Airāvata*, the elephant of the celestial king Indra. This crypt statement probably gives the clue for the victories he is said to have gained in the north as well as in the south.

The reference to Airāvata, to the valour of which the hero of the poem is compared, evidently suggests that he participated and gained victories in the battles of Indra, here referring to the Rāshṭrakūṭa king of that name. We know that Indra III led an expedition to the north against the Gūrjara-Pratihāra king Mahīpāla of Kanauj. This is mentioned in the Cambay plates[1] of his son and successor Gōvinda IV as follows :

> yan=mādyad=dvipa-danta-ghāta-vishamaṁ
> Kālapriya-prāṅgaṇam
> tīrṇā yat-turagair-agādha-Yamunā-
> sindhuprati-spardhinī
> yen=edam hi Mahōday=āri-nagaraṁ
> nirmūlam=unmīlitam
> namnā'dy=āpi janaiḥ Kuśasthalam-iti
> khyātim param nīyate

1. *Ep. Ind.*, vol. VII, No. 6, verse 19.

From this, it is evident that (1) the courtyard of the temple of Kālapriya became uneven by the strokes of the tusks of Indra's elephants; (2) that he crossed the river Jamna and (3) that he destroyed the enemy's city Mahōdaya which came to be known as a consequence as Kuśasthali. From the celebrated work *Bhārata*, otherwise known as *Vikramārjuna Vijayam*[1] of Pampa in *Kannaḍa*, it is seen that Narasimha II, the Chāḷukya chief of the Lēmulavāḍa branch also participated in the expedition. Narasimha's achievements are fully described by the poets of the Lēmulavāḍa court. Briefly stated they are: (1) he conquered the Lāṭas; (2) reduced the Seven Mālavas to ashes, and exacted tribute from the vanquished rulers; (3) defeated Mahīpāla, king of the Gūrjaras in battle and putting him to flight subjugated the Gūrjara kingdom and (4) bathed his horses in the waters of the Ganges river.

For a correct appraisal of the achievement of this expedition, we should know the circumstances which necessitated the same. On the death by Mahēndrapāla I, the Gūrjara-Pratihāra king of Kanauj in A.D. 907-8, the succession to the throne was disputed. Both his sons, Bhōja II and Mahīpāla, coveted the throne and a civil war broke out. Of the two, Bhōja, probably the rightful claimant, was the weaker, but had powerful allies. Kokkala I, the Haihaya king of Chēdi, who was probably related to him, rendered him valuable assistance and installed him on the throne. Kokkala is said to have 'set up two unprecedented columns of his fame—in the quarter of the Pitcher-born (*i.e.*, Agastya), the well-knowa Krishṇarāja, and in the quarter of Kuvēra, Bhōjadēva, a store of fortune.'[2] Krishṇarāja and Bhōja are without doubt, the Rāshṭrakūṭa Krishṇa II (grandfather and the immediate predecessor of Indra III) and the Gūrjara-Pratihāra Bhōja II respectively. Both of them, were related to Kokkala to whom they were indebted in gaining their respective thrones. Bhōja II, however, was not able to retain the sovereignty of Kanauj. Mahīpāla gathered strength and with the help of Harshadēva, the Chāndella prince, overthrew

1. *Vikramārjuna Vijayam*, I, vv. 36-38.
2. Bilahari inscription, *Ep. Ind.*, vol. I, p. 256.

Bhōja and occupied the kingdom. He not only expelled the Karnāṭaka allies of his brother, but soon followed them, leading an invasion. Mahīpāla is said to have subjugated the Muraḷas, Mēkhalas, Kaliṅgas, Kēraḷas, Kulūtas, Kuntalas and Ramaṭhas.[1] When exactly he made this conquest is not known; but the invasion of Mahīpāla on the Rāshṭrakūṭa (Kuntala) kingdom and other southern countries must have taken place before the coronation of Indra III.

The Nausari plates[2] issued on the occasion of his *paṭṭabandha* at Kurundhaka on February 24, A.D. 915 refer to his conquest of Mēru, infliction of a defeat on a chief called Upēndra and capture of the fort of Gōvardhana. These exploits of his should have happened when he was *Yuvarāja*, *i.e.*, during the reign of his grandfather Krishna II.

"This Indrarāja (III) having uprooted Mēru with ease was not puffed up with pride at (*his*) defeating (king) Upēndra who had saved Gōvardhana just as the God Indra who uprooted (mount) Mēru with ease was not puffed up with pride at his vanquishing the (God) Upēndra (Krishṇa) who had uplifted the Gōvardhana mountain."

The passage in couched in a double *entendre*. Mēru, whom Indra is said to have conquered, should be a Bāṇa king as the members of this family have had the titles Prabhumēru and Jayamēru. Vijayāditya II Prabhumēru whose inscriptions range from Śaka 820 to 831 (A.D. 898 to 909) was evidently the adversary of Indra. Upēndra, the other adversary referred to in the verse, was the Paramāra chief Krishṇarāja, who was also known as Upēndra, and the fort of Gōvardhana where he suffered defeat at the hands of Indra III was situated in the neighbourhood of Nāsik. These events took place in the closing years of the reign of Krishṇa II. Indra was in Mālava when Krishṇa died. The compaign in which Indra was engaged had to be suspended for his coronation.

---

1. Rājaśēkhara's *Bālabhāratam*, I, 7.
2. *Ep. Ind.*, vol. IX, No. 2, pp. 36 and 40.

The exact date of Indra's expedition to the north is not known. It was hitherto believed that as his reign which began in A. D. 915 had come to a close by A.D. 918, it was thought that this invasion should have happened sometime in the interval, *circa* 916-7. But now we know that he lived up to the closing months of the year A.D. 927 and his reign probably continued for some one or two years more.[1] It may be noted here that Krishṇa III, who was the crown-prince and *de-facto* ruler of the Rāshṭrakūṭa kingdom from the accession of his father, Amōghavarsha III, in A.D. 935, was engaged in a war with some of the northern states while he was only a (*kumāra*) prince. It is quite likely that Krishṇa III also took part in the expedition of Indra III in the north. There is also epigraphic evidence which indicates that in the period immediately following the death of Indra III, the Gūrjara-Pratihāras recovered Mālava. It may therefore be reasonably assumed that this expedition took place sometime about A.D. 925.

Pampa's *Vikramārjuna-vijayam* states that Narasimha, the Chāḷukya chief of Lēmulavāḍa, in the course of his military campaign in the north bathed his horses at the waters of the Ganges. *Nandikkalambakam* refers to its hero as *Aṅga-nāḍan*, i.e., the ruler of the Aṅgadēsa. Aṅga country would only mean the region of that name in the neighbourhood of Bhagalpūr. No other place is known have had that name.[2] As both of them were engaged in the same expedition, it will not be wrong if we assume that Nandivarman gained a victory in Aṅga, during the course of this expedition, even though, we may not have full details of the march.

---

1. *Ep. Ind.*, vol. XXVI, pp. 161-2.

2. Nerūr, near Karūr, is known from Koṅgu Chōḷa inscriptions to have been situated in Kiḻaṅga-nāḍu which may be taken to mean the East-Aṅga. Probably there was a Mēl-aṅga-nāḍu also of which particulars are not available. Nandivarman is also said to have been in possession of Koṅgu. It is possible that the region about Nerūr was named as Aṅga-nāḍu in the mediaeval days, like so many other regions known with the classical names like the Chēdi, etc. But even then it is very doubtful if it existed in the days of Naṇdivarmaṇ.

It will thus be been that Nandivarman was in close touch with the Rāshṭrakūṭa king Indra III. It was probably with the help of the Rāshṭrakūtās that Nandivarman, the victor of Teḷḷāṟu, regained his lost kingdom. *Nandikkalambakām* (verse 81) mentions that he gained victories over his younger brothers[1] 'making all their wish go wrong.' There is also a literary tradition recorded in a late work that there was rivalry between Nandivarman and his younger brother, who finding himself unable to succeed militarily had the poem *Nandikkalambakam* written interspresed with inauspicious words and that Nandivarman met with his death on having read the poem, because of its evil-effect.

An undated inscription,[2] palaeographically assignable to this period, in three parts incised over three recesses in the architrave of the *garbagriha* of the Śiva temple at Pāli, twelve miles north of Ratanpur in the modern Madhya Pradesh records the construction of the temple by Vikramāditya, the son of the Mahāmaṇḍaleśvara Malladēva of the Māvali (family). A Bāṇa chief could have remained at that place far off from his original home only as a subordinate or with the support of the overwhelming power of the Rāshṭrakūṭas at that time. Māvali referred to as 'ruling over an alien country' in the Śennivāykkāl inscription, had probably some connexion with this Central Indian branch, when only he could have brought the Śēvaṇa horses on behalf of his overlord to help the Pallava against the Chōḻa.

A record from Tirumālpuram[3] in the North Arcot district dated in the 13th regnal year of Pārthivēndravarman mentions Vajjavai-mahādēviyār, the daughter of Nandivarma-Kāduppaṭṭigaḷ, who was perhaps a queen of Pārthivēndravarman" This Nandivarman could only be the victor at Teḷḷāṟu, who in all probability was the grandson of Nandivarman III, as suggested by his name.

---

1. Tamil work: *Śōmeśar Mudumoḻi-Veṇbā.*

2. *Proceedings of the Indian History Congress*, Third Session, 1939, pp. 323-6.

3. *S.I.I.*, vol. III, No. 197.

Nandivarman, the victor of Teḷḷāṟu appears to have ruled for 23 years, it being the last date ascribable to him in his inscription.

CHOLAS

Of the Chōḷas we have more than 75 inscriptions prior to the time of Rājarāja I. With the exception of two records of Pārthivēndravarman (Nos. 497 and 498) and nearly twenty records by Madiraikoṇḍa Parakēsarivarman (*i.e.*, Parāntaka), all of them are dated in the reign of either Rājakēsarivarman or Parakēsarivarman, without any epithet distinguishing the ruler. In the case of most of such and similar records the identity of the ruler is either obscure or disputed.

The Chōḷas used the titles Rājakēsarivarman and Parakēsarivarman alternately beginning with Vijayālaya, the first of the Imperial line of Tañjāvūr, who was a Parakēsari. Among the kings who ruled before the time of Rājarāja I, who was a Rājakēsari, four persons Parāntaka I, Arinñjaya, Āditya II and Madhurāntaka Uttamachōḷa are taken as Parakēsarivarmans while Āditya I, Gaṇḍarāditya, and Sundarachōḷa (Parāntaka II) are taken as Rājakēsarivarmans.

Vijayālaya.

All the accounts treat this king as the first of the new line. The Tiruvālaṅgāḍu plates simply state that he caught hold of Tañjāvūr for his pleasure as if the city were his lawful spouse and that he founded a temple to (Durgā) Nishumbhasūdini (verses 45 and 46) there.

No information is available as to how he came in possession of the city.[1] The four historical *ulās* of the Tamil literature state that his body was adorned with ninety-six wounds, thus proclaim-

---

1. The Kanyakumari inscription (*Tr. Arch. Ser.*, vol. III, p. 142 verse 54) states that Vijayalaya founded Tañjavūr. This is clearly an exaggration as we know that the Muttaraiyars were already ruling there and that they were known as *Tañjai-k-kōn*, *Tañjai-naṟ-pugaḻāḷan*, etc. (*Ep. Ind.*, vol. XIII, pp. 134 ff.)

ing his valour.[1] Nothing further is known about him. But that he actually ruled as king will be evident from an inscription[2] from Tiruneḍuṅgaḷam in the Tiruchirāppaḷḷi taluk, of a Tribhuvana chakravartin Kōnērinmaikoṇḍān registering a gift of land according to an earlier charter of Parakēsarivarman *alias* Śrī Vijayālaya-Chōḻadēva and another record[3] of the fifth year of Vikrama Chōḻa from Kīḻputtūr in the North Arcot district which makes a specific reference to a stone inscription (*kal-veṭṭu*) of the 4th regnal year of Vijayālaya.

It is true that some Chōḻa chiefs figure in the inscriptions of the later Pallavas. A record[4] from Tiruchchānūr near Tirupati dated in the 51st regnal year of Danti-Vikramavarman (*circa* A. D. 850) registers the gift of 30 *kaḻañju* of gold for burning a perpetual lamp before the god Tiruviḷaṅkōyil Perumānaḍigal set up in the temple of Tiruvēṅkaṭattu-Perumānaḍigal at Tiruchchōginūr by Sōḻanār Ulagapperumānār of Śōḻa-nāḍu. The Vēlūrpāḷaiyam plates of the 6th year of Nandivarman III register the gift of the village Śrīkāṭṭuppaḷḷi to the Śiva temple built by Yājñabhaṭṭa, at the request of Chōḻa Mahārāja Kumāraṅkuśa. It is sometimes thought that Vijayālaya and Kumārāṅkuśa might have belonged to one and the same family. The latter should probably have belonged to the family of the Telugu Chōḍas of Rēnāḍu, as we know that *aṅkuśa* is an epithet more commonly used by the Eastern Chāḷukyas[5] and Balliya Chōḍa of that family bore the title Kumārāṅkuśa, evidently to express his subordinate position under the Eastern Chāḷukyas. A Vijayālaya-chaturvēdimaṅgalam is mentioned, among the *brahmadēya* villages which were required to supply men for

---

1. *Vikrama śōḻan-ulā* *kaṇṇi* 15.
   Kulōttuṅga-śōḻan-ulā „ 21.
   Rājarāja-śōḻan-ulā „ 19.
   Śaṅkara śōḻan-ulā „ 17.
2. No. 673 of 1909.
3. No. 164 of 1915.
4. *S.I.I. (Texts)*, vol. XII, No. 43.
5. *Journal of Indian History*, vol. XV, p. 258.

service in the Tañjāvūr temple in Rājarāja's reign.[1] A late Pāṇḍya inscription[2] from Nārttāmalai in the former Pudukkōṭṭai State mentions a Vijayālayachōḻēśvar a temple at the place.

It is tempting to suggest that Vijayālaya might be either Ulagapperumānār of the Tiruchchānur record or his son. But there are some difficulties for such a postulation. The members of the Imperial Chōḻas of Tañjavūr in their copper-plate grants as well as in literature, trace their descent, after the mythical kings of the solar race and kings of the Śangam age, only from Vijayālaya. The name of Ulagapperumānār is nowhere mentioned therein. If Ulagapperumānār had been the father of Vijayālaya, this would certainly have been mentioned therein as the first member of the family and commenced the genealogy from him.

A damaged and incomplete record[3] from Tiruppaḻanam in the Tañjāvūr taluk dated in the 21st regnal year of Rājakēsarivarman, who is identifiable with Āditya, I seems to record an endowment in land for the maintenance of 12 servants in the temple together with 2 *kaṇkaṭṭi* and 2 gardeners at the request of [U]laga-perumāḷ. Possibly this person had some sort of relationship to Ulagapperumānār mentioned above.

A fragmentary Tamil inscription[4] from Kūḍalūr in the Bangalore District of the Mysore State consisting of only one line without either the beginning or end mentions the Chōḻa king Vijayālaya. It is learnt therefrom that he "had long arms and sword worthy of (?) Pattanippāra-nāḍan and resided at the city of Kūḍal". From the fragmentary nature of the record, it is not possible to draw defiinite conclusions. But this inscription has been ascribed by R. Narasimhachariar, the then Director of Archaeological Researches in Mysore to Vijayālaya, the first of the Imperial Chōḻas of Tañjāvūr. It is doubtful whether the city of Kūḍal mentioned

---

1. *S.I.I.*, vol. II, No. 69, para 139.
2. *Inscription (Texts), of the Pudukkōttai State*, No. 282.
3. *S.I.I* (*Texts*), No. XIII, No. 295.
4. *Mysore Archaeological Report* for the year 1909, p. 17, para 68.

in the inscription would refer to Madurai, the Pāṇḍya capital.[1] It may be that it refers to Kūḍalūr itself where the record is found. In that case the presence of Vijayālaya at this far off place requires some explanation.

An inscription on a hero-stone at Vīraśōḷapuram in the Tirukōvalūr taluk refers to the 3rd regnal year of Parakēsarivarman who is mentioned therein as *Tañchai koṭṭa kō-p-Parakēśari panmar*. The epithet *Tañchai koṭṭa* has been equated with *Tañchikoṇḍa* and taken to mean, 'Parakēsarivarman who captured Tañjāvūr.' The word *koṭṭa* has nowhere been used to mean *koṇḍa* and there is no warrant to correct it. It can only mean *kōṭṭam* a territorial division or *kōṭṭai* a fort. The word *kōṭṭai* does not seem to have come into vogue then. As such, we have to take it as only referring to the territorial division and we find the mention of Tiruvēṅkaṭa-kōṭṭam in the Tiruchchānūr inscription above referred to. Therefore the inscription will only refer to the the third regnal year of Parakēsarivarman of the Tañjāvūr-kōṭṭam.

It is generally thought that Vijayālaya conquered the Chōḷa country from the Muttaraiyars, supplanting them in the region. But the Muttaraiyars had not disappeared from the area and they continued there as ruling chiefs holding important positions in the administration of the country for some considerable time afterwards. The *vēḷir* chiefs of Koḍumbāḷūr also were in the neighbourhood. If Ulagapperumāḷ of the Tillaisthānam record and Ulagapperumānār of the Tiruchchānūr inscription could be assumed to have some relationship, may be grandfather and grand son, the difference between these records being about 45 years, then we have to postulate the existence of another family of the Chōḷa chiefs in the rigion.

---

1. *Periyapurāṇam* mentions a Chōḷa prince as residing in the city of Madurai, having married the daughter of the Pāṇḍya king during the days of the Śaivite saint Sundara. When Sundara went to that city in company with the Chēra king Chēraman-Perumaḷ, both of them were received by the Chōḷa who was residing there having married the Pāṇḍya's daughter and the Pāṇḍya king. But the date of Sundara who lived in the first half of the 8th Century A.D. is too early for this record. [*Kaḷaṟirṟaṟivār-purāṇam*, vv. 91, 92.]

2. No. 31 of 1936.

One thing has to be remembered. The banks of the river Kāvērī have been studded with battle-fields ever since the days of the Western Chāḷukya king Vikramāditya I who was encamped in the latter half of the 7th century A.D., in his southern expedition at Uragapura on the outskirts of the present town Kumbhakōṇam. Battles have been fought at Paḷaiyāṟai, Kuḍamūkku (Kumbhakōṇam), Śripuṟambiyam, Iḍavai, Niyamam and other places, in the region. It will thus be seen that this was then the border-land susceptible of attacks by enemy kings every now and then. It should also be noted that we do not have inscriptions of Dantivarman in the latter part of his reign in the Chōḷa country when it was occupied by the Pāṇḍyas. The Pallavas evidently wanted to strengthen the area and post some dependable person there as gaurdian of the watch. Vijayālaya on account of his valour and faithful service and as he also belonged to the ancient family of the Chōḷas was probably chosen to that responsible office. It might be that prior to his selection to govern the Chōḷa country as viceroy over the local rulers, he was employed in a similar capacity in the western regions and that might explain for the presence of his record in the present Mysore State.

This appointment of Vijayālaya as viceroy of the Chōḷa country might have been made sometime after the battle of Paḷaiyāṟai about *circa* A.D. 860.

Vijayālaya does not seem to have enjoyed this new position for long. We have references only to his 4th regnal year as the latest. As we have already shown, he was succeeded by his son Āditya I, Rājakēsarivarman.

Āditya I.

We have already narrated the important events of his reign in the discussion under the Pallavas. Towards the end of his reign, he suffered reverse and for about ten years, nothing is known of him. The Rāshṭrakūṭas also have had something to do in the struggle of the Chōḷas with the combined force of the Pallavas and the Pāṇḍyas. Krishṇa II was then the Rāshṭrakūṭa monarch.

The Jaina work *Uttarapurāṇa* of Guṇabhadra which was completed in Śaka 830, *i.e.*, A.D. 908-9, states in the colophon[1] that the war-elephants of Krishṇa II drank the waters of the Ganges and enjoyed the cool shades of the *sandal* trees in the forests of the Kumari. This is not mere conventional praise of the king. We have already seen that Krishṇa II, on the death of the Gūrjara-Pratihāra king Mahēndrapāla of Kanauj in 907-8, invaded the Yamunā-Gaṅgā doab to help and instal his relation Bhōja II on the throne. This shows that Guṇabhadra's statement so far as it concerns the drinking of the waters of the Ganges by the war elephants of Krishṇa is substantially correct. Similarly the resting of his elephants in the forests of Cape Comorin may not have been due to mere fancy.

The Kanyākumari inscription[2] of the Chōḷa Vīrarājēndra states that Parāntaka had earned the title of *Vīra Chōḷa* by his victory over the unconquered Krishṇa and narrates this event immedialely after his conquest of Madurai. The Sholinghur record[3] of the 9th year of Parāntaka refers to the king in verse 9 by the title of Vīra Chōḷa and from the Tamil verse at the end of the record, it is seen that his Gaṅga feudatory Prithivīpati II also had assumed the same title, evidently bestowed upon him by the overlord. Parāntaka, therefore should have come into conflict early in his reign with Krishṇarāja who can be no other than the Rāshṭrakūṭa king Krishṇa II. If this encounter is the same as that mentioned in the *Uttarapurāṇa*, it should have happened immediately on his ascending the throne or just before it.

It has already been pointed that both Āditya I and his son Parāntaka I claim victory over Ceylon and the gilding of the Chidambaram temple and that it is possible that both of them might have had a joint-rule at least for a shortwhile. Āditya should have been very old by that time. That Parāntaka had already had a grown up son, Arikulakēsari, not the eldest, whose queen Pūdi Ādichcha Piḍāriyār had built a stone temple for

---

1. *Uttarapurāṇam*, Mysore Edition, vol. III, pp. 877-8,
2. *Trav. Arch. Series*, op. cit., v. 58.
3. *Ep. Ind.*, vol. IV, p. 124.

Chandraśēkhara before the second year of his reign is evident from a stone record[1] from Tiruchchendurai in the Tiruchirāppaḷḷi district. Āditya was probably king only in name and Parāntaka was the ruler *de facto*.

Parāntaka, energetic and ambitious, wanted to retrieve the lost glory of the family and regain the territories previously held by his father. The Pāṇḍyas who had occupied the Chōḷa country and were ruling there for about ten years were the main forces he had had to contend with to attain his object. Pallava Nripatuṅga was probably dead by this time. His rival Aparājita who was ruling from Kāñchī had lost some outlying areas to the main branch. The Bāṇas ruling over the Perumbāṇappāḍi, the erstwhile subordinates of the Pallavas, had thrown off their yoke and assumed independence as will be evident from their records ranging from Śaka 810 to 832 (A.D. 888 to 910), without mentioning any overlord.

It seems that Āditya I had married a Rāshṭrakūṭa princess Iḷaṅgō-Pichchi[2] who was his senior queen and also had a son Ādittan Kannaradēva.[3] It is possible that Āditya married the daughter of Krishṇa II and prince Kannaradēva bore the name of his grandfather. As it was Parāntaka who had succeeded Āditya, it may have to be presumed that the claims of Kannaradēva, the son of the senior queen, were superseded by the more powerful Parāntaka,

---

1. *S.I.I.*, vol. III, No. 126.

2. No. 14 of 1920 from Tirumaḻavāḍi in the Tiruchirāppalli district dated in the 27th year of Rājakēsarivarman registering a gift of gold for lamps : "*Śōḷaperumā......rkku munnam pugunda Mūttadēviyār Iḷaṅgō-p-Pichchi Tirumaḻuvāḍi-p-Perumānaḍigaḷukku nonda......*" and further on "*Ivvaippil Vallavaraiyar magaḷār Iḷaṅgō-p-Pichchi vaiytta viḷakku.*"

3. *S.I.I.*, (Texts), vol. V, No. 595 from Tillaisthānam dated in the 8th regnal year of a Rājakēsarivarman registering the gift of gold for lamp by the prince who is mentioned therein as "Śōḷapperumāṇaḍigal maganār Ādittan Kannaradēvan".

another son, probably by a different queen.[1] This may perhaps explain the attitude of the Rāshṭrakūṭa Krishṇa II who had come into conflict with Parāntaka and fought with him.

The exact course of events is not known. But we may infer from the Isāmudra Kannaḍa record of the time of Amōghavarsha III, already quoted, that there was another battle at Śrīpuṟambiyam and that a Pallava king was killed there. At Tiruppuṟambiyam where this battle took place, there is even today a hero-stone shrine[2] known as 'Kachchiyāṇḍavan kōyil'. This is probably the hero-stone erected at the spot where the Pallava king died. As we know that Nripatuṅga did not die in the first battle at Śrīpuṟambiyam and as Āditya is said to have killed a Pallava king before he annexed the Pallava kingdom to his own, it is likely that Aparājita was the person who died in the battle at Śrīpuṟambiyam which took place a second time.

It is true that Āditya had originally helped Aparājita in getting the throne ousting Nripatuṅga. The title *Toṇḍai nāḍu-pāvina* borne by him, the tenor of an inscription[3] from Tirukkaḷuk-kunṟam of the 27th year of Rājakēsari, ascribed to him, renewing the gift of some lands to the local temple made originally by Skandaśishya and continued by Vātāpikoṇḍa Naraśiṅga-pōttarai-yar, both well-known Pallava kings of former days, and his other inscriptions in the locality unmistakably show him in the role of a conqueror and not as a subordinate or an ally of the ruling monarch. This overbearing attitude of him might certainly have embittered the feelings of Aparājita and estranged them. This might explain why Āditya later on turned against Aparājita and fought with him.

Rāshṭrakūṭa Krishṇa's intervention in the affairs of the south might be to help the Pāṇḍya and the Pallava, as also his own grandson Kannaradēva against Parāntaka who evidently began to assert his power and influence in the closing years of his father, Āditya I.

---

1. *Ep. Ind.*, vol. XXVI, p. 234.

2. T. V. Sadāśiva Paṇḍārattār: *History of the Later Chōḷas* (Tamil), Part I, pp. 22-3.

3. *Ep. Ind.*, vol. III, p. 279.

Parāntaka I.

It may be said that he began his reign brilliantly. Very soon he was able to subdue the turbulent elements and bring the entire Tamil country under his sway. But it was very difficult for him to maintain that position for any length of time. The Pallavas who had had an unbroken rule over an extended area and who had been a power to reckon with for the last nearly seven centuries would not submit very easily to their erstwhile subordinates. The Pāṇḍyas were also powerful in the south. As such, he had to be waging constant wars with the other kings of the peninsula and the island of Ceylon throughout his reign.

Towards the closing years of his reign, Parāntaka had to encounter a powerful adversary in the person of the Rāshṭrakūṭa Krishṇa III who was then in the prime of his life. It is generally taken that the Rāshṭrakūṭa agreession commenced in A. D. 949 which resulted in the battle of Takkōlam wherein Rājāditya met with his death. But it seems to have started even earlier. An inscription [1] from Siddhaliṅgamaḍam in the South Arcot district dated in the 5th year of Kannaradēva's reign (A.D. 944-5) gives him the title, *Kachchiyum-Tañjaiyum-koṇḍa*. It is sometimes considered spurious. The inscription is a copy of an old record re-engraved on the walls of the *Vyāghra-pādēsvara* temple there when it was renovated in the reign of Kulōttuṅga I. The interval between the date of the original grant and the period of its re-engraving was only about a century and a half and the script would not have become difficult of decipherment then. We have not come across of cases wherein errors had crept in when such records were being re-copied. There is no necessity to take it as spurious. Recently another inscription has been found in the Chingleput district dated in the 7th regnal year of the king giving him the same title. One other record also mentains the Rāshṭrakūṭa conquest of Tañjāvūr earlier than the battle of Takkōlam. The Sūḍi plates of the Western Gaṅga Būtuga who killed Rājāditya in a hand to hand fight on the back of an elephant in the battle at

---

1. No. 375 of 1909.

Takkōlam, state that he (Būtuga) after *conquering* Rājāditya attacked Tañjāvūr, Nāḻkōṭe and a number of other fortresses and handed over to Krishṇa (his overlord) elephants, horses and a vast amount of treasure captured from these places. This grant which was issued immediately after the coronation of Krishṇa III should be assigned to the first half of the year A.D. 940.[1] This grant mentions only the conquest of Būtuga over Rājāditya and not of killing him as mentioned in the Ātakūr stone record[2] of nine years later. Considering that the records of Krishṇa III as well mention his victory over the Chōḻas right almost from the beginning of his reign, we may have to take that this conquest should have been effected before the accession of Krishṇa III to the throne, while he was yet a *Yuvarāja.*

We know that Parāntaka I has given in marriage his daughter Vīramādēvi to the Rāshṭrakūta king Gōvinda IV.[3] Two records from Takkōlam dated the 31st regnal year of Parāntaka I register the gift of gold for lamp by Vīramādēviyār the daughter of Śōḻaperumānaḍigaḷ and the queen (mahādēviyār) of Gōvinda-Vallavaraiyar. *i.e.*, Rāshṭrakūṭa Gōvinda IV. We have inscriptions of Gōvinda IV even from the year A.D. 918. But his father Indra III was alive up to the close of the year A. D. 927. Indra should have died some time after that when he was succeeded by Amōghavarsha II, another son of Indra and elder brother of Gōvinda IV. But he did not reign long. Gōvinda deposed his elder brother and usurped the Rāshṭrakūṭa kingdom. This event is known to have happened in A. D. 930.[4] Gōvinda proclaims in his copper-plate grants that he *did not* ill-treat his elder brother. It will be apparent therefrom that there were some such rumours to that effect in the kingdom and that he had to come forward to publicly refute such statements. Whatever might have been the real

---

1. *Ep. Ind.*, vol. III, pp. 179-80.

2. *Ep. Ind.*, vol.VI, pp. 50-7; also *J.R.A.S.*, 1909, pp. 443-6 for correction.

3. *Ep. Ind.*, vol. XXVI, No. 29.

4. Cambay plates, *Ibid.*, vol. III, p. 29.

situation, he became very unpopular in the country. And it seems that he became very much addicted to love and its pleasures and spent his time in pursuit of the same. To save the kingdom and at the earnest entreaty of the people, so it is said in the grants, Amōghavarsha III, uncle of Gōvinda IV had to come to Mānyakhēṭa from Tripuri, evidently the capital of the Chēdi country, where he was residing having married a Chēdi princess, and assume the crown setting aside his nephew. Amōghavarsha was an old man then. It was his son Krishṇa III, ambitious and in the youth of his life, who actually carried on the administration of the country in the name of his aged father. The deposed king Gōvinda IV had to flee to his father-in-law, the Chōḷa king Parāntaka I.

Parāntaka I would not have allowed this usurpation to go unchallenged on behalf of his son-in-law. It may even be taken that Gōvinda should have had the backing of his father-in-law even at the time of his setting aside his elder brother and perhaps the rightful claimant and usurping the throne. As such, Krishṇa III would certainly have come into conflict with the Chōḷas even before his actul accession to the throne. It is quite possible that Parāntaka I would have taken up the cause of his son-in-law immediately on the accession of Amōghavarsha and concerted measures to re-instal Gōvinda on the Rāshṭrakūṭa throne. It was probably to defeat this purpose and as a reprisal to such an intervention that Būtuga, the Western Gaṅga feudatory and brother-in-law of Krishṇa III, raided the Chōḷa dominion.

A record[1] from Kiḻmuttgūr in the North Arcot district dated in the 29th year of Parāntaka I (A.D. 936) registers the death of a hero in a cattle-raid by the Western Gaṅga king (Perumānaḍigal). About this time, Rājāditya, the crown-prince was found stationed with a large army including an elephant corps and cavalry in the banks of the Peṇṇai in the Tirumunaippāḍi-nāḍu. Veḷḷan Kumaran[2], Kēraḷa general who later on the death of Rājāditya in the battle

1. *Ep. Ind.*, vol. IV, pp. 178-9.
2. *Ibid.*, vol, XXVII, No. 47.

of Takkōlam renounced the world and became an ascetic known as Chaturānana paṇḍita, was with him. Arikulakēsari was also in the region about the same time assisting his elder brother. These arrangements of Parāntaka were made evidently to meet the invasion of the Western Gaṅgas and the Rāshṭrakūṭas. Thus, there is reason to disbelieve the evidence of the Sūḍi plates that Būtuga conquered Rājāditya in the first instance, thus taking Kāñchī and subsequently, in the course of the same expedition, captured Tañjāvūr. It was at the end of this invasion that Krishṇa III should have assumed the title *Kachchiyum-Tañjaiyum-koṇḍa.*

The Siddhalingamaḍam record dated in his 5th year cannot for the reasons stated above be considered as spurious any longer. That Krishṇa should have invaded the Chōḷa country again in his 5th year will be evident from another inscription. A damaged inscription [1] from Kumbakonam dated in the 3rd year of Rājakēsarivarman seems to register the sale of land by the *mūla-paraḍai-p-perumakkaḷ* of the place, evidently as a consequence of the fine *(daṇḍam)* of 3000 *kaḻañju* of gold levied from them by Madiraikoṇḍa Uḍaiyār (*i.e.*, Parāntaka) in the 38th year of his reign (A.D. 944-5) for some help rendered by them to the Pāṇḍya *(Pāṇḍi-p-paḍaiyār)*. It is further learnt from the record that the sale property was obtained by them from the king as *abhishēka-dakshiṇai*.

We have seen above that the Pāṇḍyas and the Pallavas had engaged themselves with the Rāshṭrakūṭas when Indra III led his expedition against Kanauj a few years earlier and that Krishṇa III also probably took part in it and it is quite possible that the Pāṇḍyas were now too on the side of the Rāshṭrakūṭas.

It will thus be seen that Krishṇa III interfered in the Chōḷa politics even before the Takkōlam battle and possibly had some control over at least some portion of the kingdom.

---

1. *S.I.I.*, (Text), vol. XIII, No. 46.

Ariñjaya, or Arikulakēsari as he is also called, appears to have predeceased both his father Parāntaka and elder brother Rājāditya as will be shown in the sequel. He is known by the title *Āṟṟūrt-tuñjina-dēva*, i. e., the king who died at Āṟṟūr. This Āṟṟūr seems to be near Kāḷahasti and it is quite possible, that he lost his life in one of the battles which the Chōḷas fought with Krishṇa III during this period.

Succession after Parāntaka I

The battle at Takkōlam which took place in Śaka 871 (A. D. 949-50) and in which Rājāditya was killed by the Western Gaṅga king Būtuga fighting for his overlord and brother-in-law the Rāshṭrakūṭa king Krishṇa III is another land-mark in the history of the period. The death of Rājāditya, the heir-apparent and probably co-regent, was a serious blow to the aged morarch and the Chōḷa kingdom. Parāntaka survived this disaster and ruled for at least five more years, as evidenced by a Kannada record from Vanamaladinne in the Chittoor district dated in his 48th regnal year (*Madura-goṇḍa Gō-Parakēsari nālvatteṇṭāge*) corresponding to A.D. 954-5. Probably he tried to dislodge the Rāshṭrakūṭas from the northern part of his domains; but that he was not completely successful in his attempt will be evident from the provenance of Kannaradēva's inscriptions dated from his 15th regnal year right up to his last, *i. e.*, the 28th year in that area.

The short interval of about twenty years from the death of Rājāditya to the accession of Madhurāntaka Uttama-Chōḷa is one of the most difficult periods of the Chōḷa history. Relying on the Larger Leyden grant, it is generally taken that after Parāntaka, the succession to the Chōḷa throne took place in the order of Rājāditya, Gaṇḍarāditya, Ariñjaya, Parāntaka II, Āditya II and Madhurāntaka and the chronology settled on the basis of the above. It will become too lengthy to discuss this problem here in full, detailing various theories, as the evidences are most confusing and no two scholars are agreed in the interpretation of the relevant facts. I am fully alive to the responsibility of making this review. Of the several stone inscriptions of Rājakēsarivarman and Parakēsarivarman without any distinguishing epithet, at least some unmistakably belong to this period. There are also some records mentioning

the kings with epithets. We have eleven inscriptions of a Madurai-koṇḍa Rājakēsari with dates ranging from the fifth to the seventeenth regnal years. Four inscriptions belong to Sundara Chōḻa with titles *Madhurāntaka* and *Pāṇḍiyanai-ch-churam iṟakkina*: two of these are dated in the fifth and seventh years, while the dates of the other two are lost. A considerable number with the dates ranging from the second to the fifth regnal years are of a Parakēsari with the title *Pāṇḍiyan-talai-koṇḍa* or *Vīra-Pāṇḍiyan-talai-koṇḍa*. A still larger number are of Pārthivēndravarman, whose name is found in the inscriptions in several variants, like Pārthivēndrādhipativarman, etc., with the title *Pāṇḍiyan-talai-koṇḍa* or *Vīra Pāṇḍiyan-talai koṇḍa*. There are also two inscriptions, both of them dated in the second regnal year, of a Rājakēsarivarman whose other name was Perunaṟ-Kiḷḷi. And finally, we have an inscription of Mummuḍi Chōḻa Gaṇḍarāditya mentioning his second regnal year.

One thing will be clear. If the highest regnal years found in these inscriptions are added, taking these rulers to have succeeded one another in the regular order in the manner implied by the copper-plate grants, the period of their rule will be much too long for the interval, being nearly three times its actual duration. And it is also possible that their reigns might have lasted for some more years after their latest regnal years found in the inscriptions secured so far.

Another fact has also to be borne in mind, in discussing this problem and fixing the chronology and order of succession: As already pointed out, Kannaradēva, *i.e.*, Krishṇa III was in occupation of the country to the north of the river Peṇṇai flowing in the South Arcot district. As such, any Chōḻa king or other chief whose inscriptions are found in this area during the period of Krishṇa's occupation could not have been an independent monarch and should have assumed at least nominally the suzerainty of the Rāshṭrakūṭas.

Of the four kings Gaṇḍarāditya, Ariñjaya, Sundara Chōḻa and Āditya II, we know definitely from the Anbil plates that Sundara Chōḻa was a Rājakēsari.

His four inscriptions are as follows:

Year 5. Tiruviśalūr (Tanj.) *S.I.I.*, iii, No. 121.

(Sundara Chōḻa. Gift of lamp by Śiṟuvēḷa described *Iruṅgōḷakula-pradīpa* and *Pirāntakasyātmaja-varga varya.*)

Year 7. Tirukkaḷittaṭṭai (Tanj.) *E.I.*, xii, pp. 121-6. (Pāṇḍyanai-ch-churam-iṟakkina Perumāḷ Śrī Sundara Chōḷadēva. Gift of gold by Pirāntakan Śiṟiyaveḷān *alias* Tirukkaṟṟalip-pichchan, who was serving as general of the king's forces.)

Date lost Koḍumbāḷūr (Pud.) *P.I.* No 82. (Madhurāntaka Sundara Chōḻa).

" Tirukkaḷittaṭṭai (Tanj.) No. 302 of 1908. (Perumāḷ Sundara Chōḻa 'who drove the Pāṇḍya into the forest'. Mentions Pirāntakan Siṟiyavēḷār, a general, and Ponmāḷigai).

It will be seen that all his inscriptions are found only in the Tañjāvūr district and its outlying area. The general Parāntakan Śiṛiyavēḷār of Koḍumbāḷūr referred to in the above inscriptions is known, from an inscription[1] of the 27th regnal year of Rājarāja I from Tiruveṇkāḍu in the Tañjāvūr district to have died in Īḻam (Ceylon) in the 9th regnal year of Uḍaiyār Ponmāḷigaiyiṟ-tuñjina-dēvar *i.e.*, Sundara Chōḻa. That this expedition to Ceylon took place in the 9th regnal year of Sundara Chōḻa will be evident from two other inscriptions given below: (a) A copper-plate grant[2] from Tiruchcheṅgōḍu in the Salem district dated in the 10th regnal year of Rājakēsarivarman identifiable with Sundara Chōḻa registering an endowment by Kollimaḻavan Piradigaṇḍan *alias* Sundara Chōḻa to appease the great-thirst of his father who died in Ceylon (*eṅgaḷ-āchchar-īḻattuppaḍa-avar Śrīmadāhattuk-kuch-chiṟupāḍu*); and (b) Another record[3] from Tirunāgēśvaram near Kumbakonam, dated in the 9th year of Rājakēsarivarman, who is doubtless Sundara Chōḻa registering an endowment by a princess called Ariñjigai Pirāṭṭiyār, the daughter of Arikula-kēsari and the wife of a Bāna chief, (*Śrī Bāṇapperundēvi*)

---

1. *S.I.I.*, vol. V, No. 980.
2. *S.I.I.*, vol. III, No. 212.
3. *S.I.I.*, (Texts) vol. XIII, No. 197,

for the conduct of worship, etc., to god Amarasundaradēvar installed by her in the temple probably in memory of her husband. As the opening portion of the record which contains two verses in Sanskrit is damaged, the name of the Bāṇa chief is lost. But from the available portion it may be gathered that he was the ornament of the Balikula (*Balikulatilaka*) and that he achieved fame by his heroic deed in Simhaḷa (Ceylon), during which fight probably he fell.

This invasion to Ceylon is also mentioned in the *Mahāvaṁśa*[1]. In the reign of Mahinda IV (A.D. 956-72), it records that the 'Vallabha king sent a force to Nāgadīpa' (the north-western part of Ceylon) and the Simhaḷa ruler sent his *sēnāpati* Sena to repel the invader. 'As the kings with the Vallabha (king), at their head, were unable to vanquish our (Ceylon) king, they made a friendly treaty with the ruler of Lankā'. The Vessagiri slab inscription[2] of Mahindu mentioning the successful campaign of *sēnāpati* Sena furnishes epigraphical confirmation of the statements in the chronicle and the Chōḷa Tamil inscriptions cited above.

But the *Mahāvamsa* mentions the invader as Vallabha who came there at the head of a number of (minor) kings. The word *Vallabha*, wherever it occurs in the chronicle *Mahāvamsa*, has been used only to denote the Western Chāḷukyas[3] or their succesors the Rāshṭrakūṭas, as in the Tamil inscriptions of the Chōḷas. It cannot therefore be taken to respresent *vaḷava*, thereby meaning a Chōḷa, who are always specifically mentioned by the name Chōḷa in the chronicle. The Rāshṭrakūṭa king at this time was Krishṇa III. The Karhad plates[4] of his dated on the 9th March 959 A.D., shows that Krishṇa was still in his camp at Mēlpāḍi at the end of his

---

1. *Cūlavaṁsa*, chap. LIV, vv. 12-16.

2. *Ep. Zeylanica*, vol. I, pp. 29 ff.

3. *Cūlavamsa*, chap. XLVII, v. 15 states: "While the two (*i.e.* the Kaṇḍuveṭhi or Kaḍuveṭṭi ruler Narasīha meaning the Pallava king Narasimhavarman and the Simhala prince Mānavamma) so lived (together), the *Vallabha* king came to make war on Narasīha," Here the *Vallabha* distinctly denotes the Western Chāḷukya ruler.

4. *Ep. Ind.*, vol. IV, p. 280.

southern campaign. It is stated therein that in the course of his *digvijava* in south, "he uprooted the family of the Chōḷas, distributed their territory among his followers, extorted tributes from several kings, **including the king of Ceylon** and erected a pillar of victory in Rāmēśvaram." It will thus be seen that it was Krishṇa III who led the invasion to Ceylon, at the head of many of his vassals, and that it was this expedition in which Parāntakan Śiṟiyavēḷār and the Bāṇa chief referred to above took part, as the Ceylon chronicles do not mention any other invasion by the kings of mainland on the island in this period.

Then, the 9th year of Sundara Chōḷa in which this expedition took place should be earlier than the date of the Karhad plates in A.D. 959. From stone records from Allūr and Pālūr near Tiruchirāppaḷḷi dated in the 5th regnal year of a Rājakēsarivarman, registering the gift of some land by the Koḍumbāḷūr prince Mahimālaya Irukkuvēḷ on the occasion of a lunar eclipse which occured in the month of *kanni* of that year, it has been shown [1] that the Rājakēsarivarman of these records should have come to the throne in A.D. 949-50. Then the Rājakēsarivarman of these records could only be Sundara Chōḷa Parāntaka II.

If Sundara Chōḷa is taken to have ascended the Chōḷa throne in A.D. 949-50, it will mean that he succeeded his uncle Rājāditya immediately on his death in the battle at Takkōlam which took place in the same year.

There is no direct evidence of inscriptions to the rule of Ariñjaya, the father of Sundara Chōḷa. On the other hand, we may even take that there are evidences to show that he predeceased his father, some time before the battle of Takkōlam. The Tirunāgēśvaram inscription [2] of the 9th year of Rājakēsarivarman, who is doubtless Sundara Chōḷa, referring to the Ceylon expedition, quoted above, mentions the donatrix, Ariñjigai Pirāṭṭiyar, the wife of the Bāṇa chief, as the daughter of prince (*piḷḷaiyār*) Arikulakēsari. If

1. *Ep. Ind.*, vol. XXVI, pp. 82-4.

2. *S.I.I.*, (Texts), vol. XIII, No. 197.

Ariñjaya had really ruled as a monarch, he would not have been referred to simply as *piḷḷaiyār* in a record of his own son. We know of two stone records [1] from Tiruchchendurai in the Tiruchirapalli district, dated in the 2nd and 3rd regnal year respectively of a Parakesarivarman identified with Parāntaka I, which mention gifts of land and gold by Pūdi Ādichcha Piḍāriyār, wife of Tennavan Iḷaṅgōvēḷān and queen of Arikulakēsariyār, son of Śōḻapperumānaḍigaḷ to the stone temple of Chandraśēkhara which she had built at the place. Arikulakēsari should have already been person in the prime of his life at the time of his father's accession.

Some stone records from Tiruppalātturai near Tiruchirappalli all of them dated in the 8th year of a Rājakēsarivarman mention the officers of Piḷḷaiyār Arikulakēsaridēvar and a servant of Āḻvār Arikulakēsaridēvar. The only person who seems to have preceded Sundara Chōḻa, after Parāntaka I, so far as we know, was Rājāditya. The Ātakūr stone inscription [2] of Būtuga, mentioning his victory over Rājāditya, ascribes the title Mūvaḍichōḻa to him (*Mūvaḍi choḻa Rājāditya mēle[ba]ndu*). It is quite likely that Rājāditya was a co-regent at that time and in that case the above records wherein Arikulakēsari figures as a prince should be ascribed to Rājāditya.

Sundara appears to have ruled at least for fourteen years. A record[3] from Uḍaiyārguḍi in the South Arcot district dated in the 12th year of Rājakēsari registers the gift of land by purchase by Uḍaiyapirāṭṭiyār Vīman Kundavaiyār, the *āchchiyār* (mother) of Ariñjiya-Pirāntakadēvar for bathing the god with one thousand pots of water on the *sankrānti* day of every month. Another record[4] from the same place dated in the 14th year of the same king (Rājakēsari) registers a similar grant. One inscription[5] from Tirukkaḷittaṭṭai in the Tañjāvūr district dated in the same 14th year of Rājakēsarivarman registers the gift of two lamps, twenty-

1. *Ibid.*, vol. III, Nos. 126 and 96.
2. *Ep. Ind.*, vol. VI, pp. 50-7.
3. No. 572 of 1920.
4. No. 589 of 1920.
5. *S.I.I.*, vol. III, No. 122.

five *īḻakkāśu* for each by Rājādichchi and Kuñjaramalli, the wife and daughter of Śiriyavēḷār, evidently the general who died in Ceylon. Rājakēsarivarman of these inscriptions could only be Sundara Chōḷa Parāntaka II.

Āditya II, also known as Karikāla, was the son of this Sundara Chōḷa. The Larger Leyden grant tells us that Āditya, while yet a boy, played with Vīra Pāṇḍya, " like a lion's whelp sporting with a tusker." [1] The Tiruvālaṅgāḍu plates say that Āditya killed Vīra Pāṇḍya. We thus see that he is well entitled to his claim for the title *Vīra Pāṇḍiyan talai-koṇḍa* found in his inscriptions. The title Parakēsari borne by him shows that he succeeded his father Sundara who was a Rājakēsari. The latest regnal year found for him in the inscriptions is five. [2]

An inscription [3] from Uḍaiyārguḍi dated in the 2nd regnal year of Rājakēsarivarman who is doubtless Rājarāja I, records the measures taken by the *sabhā* of Śrī-Vīranārāyaṇa-chaturvēdimaṅgalam under orders from the king for the confiscation and sale of properties of some persons who were liable for treason as they had murdered "Karikāla Chōḻa who took the head of the Pāṇḍya". This shows that Āditya fell a victim to assassination. The Tiruvālaṅgāḍu plates say that " Āditya disappeared owing to his desire to see heaven " and that even though people wanted Arumoḻi (*i. e.*, Rājarāja I) to dispel the darkness of sin which prevailed on the setting of Āditya, " he (Arumoḻi) did not desire the kingdom for himself even inwardly as long as his paternal uncle coveted " the same and also that "Madhurāntaka installed Arumoḻi in the position of *Yuvarāja* " (vv. 68-9). From the above we may conclude that Āditya was murdered just before the accession of Madhurāntaka in A. D. 968-9. His latest regnal year so far available being five, he should have ascended the throne in about A.D. 964 when probably the reign of his father Sundara Chōḻa ended. We thus find a regular succession of Sundara Chōḻa and his son Āditya II, after the death of Rājāditya in the battle of Takkōlam, before the time of Madhurāntaka Uttama Chōḻa.

---

1. *Ep. Ind.*, vol. XXII, verse. 28.
2. *S.I.I.* (Texts), vol. VII, No. 800.
3. *Ep. Ind.*, vol. XXI, No. 27.

Ariñjaya, not having ruled, we have Gaṇḍarāditya to be accommodated in this period. In addition, there are the inscriptions of Maduraikoṇḍa Rājakēsarivarman which go up to his 17th regnal year and of Pārthivēndravarman with his 15th regnal year as the latest, whose identity have to be settled and their period fixed. That Gaṇḍarāditya did rule for some time will be evident from an inscription[1] of his 2nd regnal year from Śōḻavāṇḍipuram in the Tirukkoyilur taluk and a reference to the same year of Gaṇḍarādityadēva *alias* Mummuḍi-Chōḻadēva in an inscription[2] from Tiruveṇkāḍu in the Tañjāvūr district of the 6th regnal year of Rājakēsarivarman, evidently Rājarāja I, mentioning the images, jewels and vessels presented to the temple by Śembiyan Mādēviyār, the queen of Gaṇḍarāditya on several occasions.

The eleven inscriptions of Maduraikoṇḍa Rājakēsarivarman so far secured are as follows:

Year 5.	Karikal (N.A.).	*E.I.*, iv, p. 331.
,,	Tiruvoṟṟiyūr (Ching.)	*S.I.I.*, iii, No. 115.
,,	Vēḷachchēri (Ching.)	,, No. 114.
Year 7.	,,	,, No. 116.
,,	Ten-Mahādēvamaṅgalam (N.A.)	,, xiii, No. 173-A.
Year 12. day 130.	Madhurāntakam (Ching.)	No. 396 of 1922.
Year 14.	Tiruppuṟambiyam (Tanj.)	*S.I.I.*, vi, No. 24.
Year 17.	Allūr (Trich.)	,, viii, No. 691.
,,	Tirumaḻavāḍi (Trich.)	No. 2 of 1920.
,,	Tirumālpuram	*S.I.I.*, iii, No. 117.
,,	,,	,, 118.

It will be seen from the above that all of them except the three records of the 14th and 17th regnal years, are found in the North Arcot and Chingleput districts. We have also to bear in

---

1. 252 of 1937.
2. No. 444 of 1918.

mind that this area was under the direct rule of the Rāshṭrakūṭa king Krishṇa III at least from his 16th year, i. e., A. D. 955 to 967 and that according to the Karhad plates he was still at Mēlpāḍi in A. D. 959 having uprooted the family of the Chōḻas, distributing their territory among his followers. This position cannot be reconciled unless we take that the Chōḻa king Madurai-koṇḍa Rājakēsari, whoever he might have been, was a protege of the Rāshṭrakūṭa Krishṇa III and one of those benefited by his re-distribution of the conquered Chōḻa territory among his followers.

The inscription of the 2nd regnal year of Gaṇḍarāditya-Mummuḍi-Chōḻa from Śōḻavāṇḍipuram already referred to, is in Tamil verse and mentions a chief Śiddhavaḍavan described there-in as *Malayakulōdbhava, Raṇabhīma,* victor over a confederation of enemies at Viraśōḻapuram, protector of the Tamils and as a descendent of family of the celebrated Ori of the Chēdi country who married the daughters of Pāri of Paṟambu-nāḍu of Śaṅgam fame. The record registers the gift of the village Parappāḍi for the worship of Piṇḍik-kaḍavuḷ (*Jaina Tīrthaṅkara*) and for feeding ascetics. By the side of this record which is incised on a rock known as *Aṇḍi-malai* in the village, are sculptured the images of Jaina deities. The image of Mahāvīra is found in one place. About two furlongs off, at a place where two rocks meet, there are images of Padmāvati and Gommaṭēśvara facing each other. By the side of Gommaṭa, there is an inscription stating that Vēḷi Koṅgaraiyar Puttaḍigal constructed the *Dēvāram.*[1]

Siddhavaḍavan figures in a record from Tirunāmanallūr[2] in the same taluk dated in the 17th regnal year of Kannaradēva, *i.e.*, Krishṇa III (*i.e.*, A.D. 956) registering the gift of gold for a lamp. In this record he is similarly described with high sounding titles and as ruling over Malāḍu, *i.e.*, Malayaman-country. A record from Tiruchchatturai[3] in the Tañjāvūr taluk dated in the 11th year of a Parakēsarivarman identifiied with Madhurāntaka Uttama Chōḻa registers the gift of sheep for a lamp by Chēdimahādēviyār, queen of the Malāḍu chief Siddhavaḍattaḍigaḷ.

---

1. *An. Rep. on S.I. Epigraphy* for the year 1937.
2. *Ep. Ind.*, vol. VII, pp. 135-6.
3. No. 193 of 1931.

The gift of land for the worship made in the 2nd regnal year of Gaṇḍarāditya could have happened only after the installation of the *Dēvāram*. Puttaḍigaḷ, the donor of the *Dēvāram*, appears to be the same person who figures as an officer of Hastimalla *alias* Kannaradēva Prithivī Gaṅgaraiyar, a subordinate of Krishṇa III in an inscription [1] from Śōḷapuram, near Vellore, dated in Śaka [8]75 or A.D. 953-4, registering the gift of some land to Śiva and Vishṇu temples. That Śrī Veḷi Koṅgaraiyar Puttaḍigal, who might be taken as a Jaina, was tolerant enough to endow for Śiva and Vishṇu temples, will be evident from the fact that he appears to have constructed a temple for Vishṇu known as Śrī Veḷi-Vishṇugriha at Uttaramērūr near Kāñchīpuram for which a queen (*Tambirāṭṭiyār*) of Pārthivēndravarman had made an endowment of land in the 12th year of her husband's reign[2].

The above would indicate that Gaṇḍarāditya was ruling over the northen portion of the Chōḷa dominion, during the days of its occupation by the Rāshṭrakūṭa king Krishṇa III. This would mean that the title of *Madurai koṇḍa Rājakēsari* should be applied to Gaṇḍarāditya and not to Sundara Chōḷa as was hitherto believed. This position is in a way supported by an inscription of Maduraikoṇḍa Rājakēsari from Tiruvoṟṟiyūr near Madras mentioning Madhurāntaka Uttama Chōḷa.

The inscription [3] dated in the 5th regnal year of Madiraikoṇḍa Rājakēsarivarman registers gift of sheep by one of the Kāḷēśi-Perundaram who had accompained Uḍaiyār Uttama Chōḷadēva to the temple of Tiruvoṟṟiyūr Mahādēva. In this record, Uttama Chōḷa is given the title of a ruling king and not that of a prince. It will also be seen therefrom that he had his own retinue of nobles (*perundaram*).

A faint echo of this position also appears in inscriptions. A record dated in the 2nd regnal year of Parakēsarivarman,

---

1. *Ep. Ind.*, vol. VII, p. 196.
2. *S.I.I.*, vol. III, No. 194.
3. *Ibid.*, No. 115.

from Uḍaiyārguḍi[1], near Chidambaram, registering the gift of sheep for lamp to Tiruvanantēśvarattāḻvār of Vīranārāyaṇa-chaturvēdimaṅgalam by Parāntakan Mādēvaḍigaḷ *alias* Śembiyan Mādēviyār, the daughter of Maḻavaraiyar and queen of Gaṇḍarādittan, mentions the king Gaṇḍarāditya with the epithet *Mērkeḻundaruḷina-dēvar* (*i.e.*, 'the king who was pleased to go west').

We know that some Chōḻa kings after their death are referred to in the inscriptions of their successors with special epithets like *Ārrūr-tuñjina-dēvar* (the king who entered eternal rest at Ārrūr), *Ponmāḷigaiyiṟ-tuñjina-dēvar* (the king who died in the golden palace), *Ānaimēṟ-tuñjina-dēvar* (the king who died while seated on the elephant), etc. But here the epithet is quite different. It does not refer to his death, but only his going in the western direction, from which probably he did not return. This crypt epithet probably contains a reference to the fact of Gaṇḍarāditya joining the Rāshṭrakūṭas.

If so, it will mean that when Krishṇa III was in occupation of the Toṇḍai country, the Chōḻa kingdom itself was divided into two, the southern portion remaining under the rule of Sundara Chōḻa and his son Āditya while the northern portion was being held by Gaṇḍarāditya and his son Uttama Chōḻa.

It is true that we do not have definite evidences clearly pointing to the above position beyond question. Each item when considered separately may not be capable of giving such a construction. But when all the evidences are considered as a whole in the context of the then prevailing situation in the country, we cannot find any other possible solution to the problem.

That the kingdom of the Chōḻas was divided into two, ruled over by two separate kings after the time of Parāntaka, is testified by *Koṅgudēśa Rājākkaḷ*. After narrating the events of the reign of Parāntaka I, who is mentioned therein as Vīraśōḻarāya, the work proceeds as follows: [2]

---

1. No. 540 of 1920.

2. *Koṅgudēśa Rājākkaḷ*: (Madras Government Oriental Series Edition), p. 10.

" This king (Vīrasōḻarāya or Parāntaka I) had several sons. Of them, he gave the *Chōḻadēsa* to Dēśōdittiya-rāya (*i.e.*, Rājāditya) and the *Drāviḍadēśa* to Ariñjeya and attained *svarga*.

" His son Dēśōdittiyarāya crowned himself in the city of Tañjāvūr and crowned his elder brother Ariñjeya as the ruler of Drāviḍadēśa and ruled the country inclusive of the Koṅgudēśa righteously according to the rules of *dharma*, and constructed four *agrahāras* like *chatussamudram* (the four seas) on the banks of the Kāvērī. He had no son."

The identity of Pārthivēndravarman who seems to have ruled in this period is another problem. He is generally identified with Āditya II because of the title *[Vīra] Pāṇḍiyan talai-koṇḍa* assumed by both. But there is one great objection to this identification. The inscriptions of Āditya II with the title 'Vīra-Pāṇḍiyan talai-koṇḍa Parakēsari ' go only up to his 5th regnal year, while those of Pārthivēndravarman go up to his 15th regnal year. It is not conceivable that why the same person should adopt two different names for issuing his records with different sets of dates at the same time. As such, it will be quite apparent that both of them should be different. And it will be clear all the more when we know that the region where the inscriptions of Pārthivēndravarman are found were under the direct control of the Rāshṭrakūṭas at that time while the other was not so.

If Pārthivēndravarman cannot be identified with Āditya II, then the only posibility is to take him as a son of Gaṇḍarāditya. We know that Madhurāntaka Uttama Chōḻa was his son. But it would be difficult to identify Pārthivēndra with Uttama Chōḻa. If both these names represent the same person, then the necessity of two official names with different sets of dates, one following the other, is not apparent. The records of both of them mention the names of several of their queens. If both of them are identical, then the names of their queens would have been the same; but they are not so.

So, we have to take Pārthivēndravarman as another son of Gaṇḍarāditya, hitherto unknown and about whom no particulars

are found elsewhere, who probably died by about A.D. 969 necessitating the accession of Uttama Chōḷa.

Two inscriptions from the Tañjāvūr district of a king Perunaṟkiḷḷi-Chōḷa who was a Rājakēsari are also found. A damaged inscription from Tiruveṇkāḍu[1] in the Shiyali taluk dated in the 2nd year of Rājakēsarivarman registering the gift of sheep for a lamp mentions Peruna[ṟ*]ki[ḷ*]ḷi Chōḷa. Another record from Tiruppaḷanam[2] in the Tañjāvūr taluk dated in the same year registers the gift of gold for a perpetual lamp in the temple by Śōḷapperumānaḍigaḷ Perunaṟkiḷḷich-Chōḷa. The king bore the name of his ancestor of the Śaṅgam period, 'Perunaṟkiḷḷi who performed the Rājasūya scarifice.' The identity of this king is not clear. But, whoever he was, he should have borne this name evidently to remind the golden days of old.[3]

We know that Āditya II, son of Sundara Chōḷa, had the surname Karikāla, the name of another celebrity of the Śaṅgam age. It is possible that Rājarāja I, his younger brother who was also Rājakēsari, had the surname Perunaṟkiḷḷi. At the time of Āditya's death, the Chōḷa kingdom was divided into two, the North and the South. Āditya was ruling over the southern portion, while in the northern division Pārthivēndravarman was the ruler. Āditya's murder appears to have been the outcome of his effort to unify the two divisions of the Chōḷa kingdom into one and bring it under his rule.

A study of the provenance of Āditya's inscriptions would give us some interesting insight. Only a few records of the latter half of his reign are found in the region to the north of the river Peṇṇai. Krishṇa III who was having control over this area died

---

1. *S.I.I. (Texts)*, vol. XII, No. 15.

2. *Ibid.*, 21.

3. A late record (*Pud. Ins.* No. 530) of an unidentified Sundara Paṇḍya from a rock in Tirugōkarṇam in the former Pudukkōṭṭai State registers the gift of some land to the Jain temple of god "Perunaṟkiḷḷich-Chōḷa-p-Perumpaḷḷi-yāḷvār." I am indebted to Śrī K. R. Srinivasan, Superintendent of Archaeology, Southern Circle, Madras, who informs me that the image of the Jaina *Tīrthaṅkara* by the side of which the above record is incised cannot be earlier than the tenth century A. D. iconographically.

towards the close of A.D. 967 or the beginning of A.D. 968. Āditya could not take any action to recover that area and annex it to his own kingdom so long as Krishṇa III was alive. His death evidently created an opportunity favourable for him in his venture. That he was partially successful in his attempt will be evident from his inscriptions in that area and the absence of Pārthivēndravarman's records after his 13th year ; and his 14th and 15th year records are found only on the northern borders of the region.

Arumoḻivarman, who was later known as Rajārāja, on the murder of his elder brother Āditya, would certainly have ascended the throne of the southern portion with the title of Rājakēsarivarman, Āditya being a Parakēsarivarman. The manoeuvres of Madhurāntaka to obtain the southern portion also would have taken some time. Even though A.D. 969-70 is stated to be the year of Madhurāntaka's accession to the throne, there are two inscriptions from Kumbakonam[1] which point to a date some two years later as that of his accession. This interval was probably the period he had to wage war with Rājarāja for capturing the southern division.

The Uḍaiyārguḍi inscription of the second regnal year of Rājakēsarivarman mentioning the assassination of Āditya II contains the following astronomical details, Mēsha, Sunday and Pūraṭṭādi, with the aid of which the date has been calculated as the 15th April in A.D. 988.[2] Rājarāja I with whom this Rājakēsarivarman is to be identified, is known to have commenced his reign some time between the 25th June and 25th July in A. D. 985. Then the date of the Uḍaiyārguḍi inscription would fall in the 3rd regnal year and not the second as stated in the record. The next previous date satisfying the above details is A. D. 971, March 26. This would place the accession of Rājarāja in 969-70, immediately on the death of his elder brother Āditya II. This very same date is claimed by Madhurāntaka for his accession for whom there is also another date some two years later for his accession. It will not

---

1. *Ibid.*; vol. III, No. 129 of the 4th regnal year corresponding to A.D. 975, April 22 and No. 131 of the 8th year yielding A.D. 979, January 30, as its date.

2. *Ep. Ind.*, vol. XXI, No. 27.

therefore be unreasonable to assume that Rājarāja I ascended the throne once in 969-70 and resisted the advances of Madhurāntaka to take possession of the southern half also.

One other thing has also to be noted. Even though Rājarāja I immediately took necessary action to avenge the murder of his brother, he was not able to secure the persons of the culprits, who were highly placed as ministers probably under Madhurāntaka and thus beyond his reach, in the northern sector. Only the properties of some of their relations who were also probably involved in the affair were confiscated and sold.

Probably Rājarāja found himself unequal to the task of resisting Madhurāntaka who had possibly a stronger force supported by the allies of the Rāshṭrakūṭas. Taking a realistic view of the situation, he should have submitted to his uncle, with one condition that he, Rājarāja, should be nominated as the successor to the throne and not Gaṇḍarāditya, Madhurāntaka's own son. It might be that this proposal was also approved of by Śembiyanmādevi, the mother of Madhurāntaka and accepted by prince Gaṇḍarāditya who had evidently a religious turn of mind, as we find him enquiring into the the affairs of temples in the reign of Rājarāja and was known as *Śivajñāna* Gaṇḍarāditya.

One other king, *viz.*, Kampavarman, the Pallava king, also has to be assigned to this period. His date has not been satisfactorily settled so far, and even his identity has sometimes been doubted.

The Madras Museum plates[1] of Uttama Chōḷa dated in his 16th regnal year, corresponding to A.D. 984-5 record in detail how the gold necessary for instituting and maintaining the services mentioned therein were obtained. They were as follows :

'(1) gold obtained by the *sabhās* of Kūram and Ariyar̤-Perumbākkam as per stone inscription dated in the 22nd year of king Parakēsarivarman ;

'(2) gold obtained by the *sabhā* of Uḷaiyūr as per stone inscription [of the same year] ; and

---

1. *S.I.I.*, vol. III, No. 128.

'(3) gold received by the *sabhā* of Oḷukkaippākkam in the 9th year of king Vijaya-Kampa-paṉmar' (ll. 28-36).

If the previous transactions referred to above are taken as having been recorded in the chronological order, then the 9th year of Kampavarman should be some time after the 22nd year of Parakēsarivarman, *i.e.*, Parāntaka I (A.D. 928-9), and before the date of copper-plates.

This interval may be reduced still further. The Śōḷapuram inscription [1] dated in the 8th regnal year of Vijaya Kampa records the construction of a Śiva temple by Rājāditya-Mahādēva as a memorial to his father Prithivi Gaṅgaraiyar at the place where his body was laid to rest. From the damaged Sanskrit portion at the beginning of the record it is learnt that the name of the dead king was Attivarma.

Another inscription [2] at the same place, registers the construction of a tank in memory of Kaḷḷi-Naṅgai who died at Aruṅguṉṟam. Kaḷḷi-Naṅgai is stated therein to be the daughter of Attimalla *alias* Kannāradēva Prithivi Gaṅgaraiyar, son of Vayiri Aḍiyāṉ of Paṅgaḷa-nāḍu, born to Kāmakkanār *alias* Gaṅgamādēviyār who was the daughter of Vāṇakōvaraiyar Oṟṟiyūraḍiyāṉ. The date of this record is found expressed in three ways. This inscription which bears the Śaka date 871 (A.D. 949) is dated in the 2nd regnal year, of some king not named in direct relation to this regnal year describing it as the year in which Chakravartin Kannardēva Vallabhan entered Toṇḍaimaṇḍalam after the overthrow of Rājāditya.

That this Attimalla *alias* Prithivi Gaṅgaraiyar was alive four years later will be evident from one other inscription [3] from the same place dated in Śaka [8]75, *i.e.*, A.D. 953, stating that Puttaḍigaḷ an officer under him gave land to the Śiva and Vishṇu temples. It will thus be seen that Attimalla Prithivi Gaṅgaraiyar who was alive in A. D. 953 was dead by the 8th

---

1. *Ep. Ind.*, vol. VII, p. 193.

2. *Ibid.*, p. 195.

3. *Ibid.*, p. 196.

regnal year of Kampavarman. And that this date was not far will be evident from the same inscription as it mentions the name of the Śiva temple as Nandi-Kampīśa *i.e.*, god Śiva named after or installed by Kampa son of Nandi, thereby showing that Kampavarman who thus appears to be the son of Nandivarman the victor of Teḷḷāṟu, had already come into power.

So the date of accession of Kampavarman should be sometime between A.D. 945 and 953 even if we take Attimalla to have died immediately after the Śōḷapuram record.

An inscription[1] from Tiruvoṟṟiyūr, dated in the 19th year of Kampavarman registers the gift of some land to the temple of god Nirañjanēśvara erected by the teacher Nirañjana Guru at the place. Veḷḷan Kumaran, the Kēraḷa general of Rājāditya who became an ascetic after the death of his master, is known from another inscription from the same temple dated in the 20th regnal year of Krishṇa III to have practised austerities in the monastary of Nirañjanaguru, evidently receiving initiation from his hands.

A Nirañjana-paṇḍita figurers in an inscription[2] from Tirumāḷam in the Tañjāvūr district dated in the 2nd regnal year of *Pāṇḍiyan-talai-koṇḍa* Parakēsarivarman, i. e., Aditya II. Therein he is described as having the *sthāna* of Śrī-mahākāḷa at Ambar. We have not met with this name in inscriptions any where else. It is therefore possible that both these names represent the same person and that he was a contemporary of Krishṇa III.

If Kampavarman had ascended the throne sometime between A. D. 945 and 953, it should have happened only with the help of the Rāshṭrakūṭas. We have already seen that his father, Nandivarman, the victor at Teḷḷēṟu, gained his kingdom only with their help. The inscription from Śōḷpuram already referred to, dated in three ways in Śaka 871 and the year in which Chakravartin Kannaradēva Vallabhan entered Toṇḍaimaṇḍalam after the overthrow of Rājāditya and in the second year of some king

1. *S.I.I.*, (Texts), vol. XII; No. 105.

2. No. 117 of 1910.

not named. The last date is sometimes taken as the regnal year of Rājāditya. This is impossible. The Gaṅga feudatory Kannaradēva Prithivi Gaṅgaraiyar figures in the record, wherein the Rāshṭrakūṭa king is mentioned with the imperial titles. This Gaṅga feudatory figures in the other inscription from the same place which is dated in the 8th regnal year of Kampavarman. As such, we may not be wrong if the present inscription also is taken as dated in his reign. Then Kampavarman should have ascended the throne in Śaka 870 or A. D. 948-9. He reigned at least for thirty-two years,[1] which would take him up to A. D. 980, towards the close of Madhurāntaka Uttama Chōḻa's reign.

The result of the above discussions may be summarised as follows :

Rājāditya

When Parāntaka I decided in *circa* A.D. 934-5 to interfere in the internal affairs of the Rāshṭrakūṭa kingdom and restore to his ancestral throne, his son-in-law, Gōvinda IV driven out by Amōghavarsha III and his son Krishṇa (III), he probably expected that there would ensue some trouble to the northern part of his dominion. To combat this, he made his son and heir apparent Rājāditya as co-regent and placed him in charge of the northern frontier. Tirunāvalūr, now known by its original name Tirunāma-

---

1. From the fact that he was the son of Nandivarman and that he came to the throne in A. D. 948, it is to be surmised that his father, Nandivarman, the victor of Teḷḷāṟu, died in that year. Nandivarman, the victor of Teḷḷāṟu is known to have reigned for at least 23 years as testified by the latest regnal year of the inscriptions ascribable to him. In that case his reign should have commenced in *circa* A.D. 925 and the battle of Teḷḷāṟu should have taken place in the reign of the Rāshṭrakūṭa king Amōghavarsha III, when his son Krishṇa III was engaged jointly with Būtuga in the invasion on the Chōḻa dominion, at the conclusion of which he assumed the title *Kachchiyum-Tañjaiyum-koṇḍa*. It is also to be noted in this connexion that *Nandikkalambakam* also attributes only the Toṇḍai-nāḍu and Chōḻa-nāḍu as the territories under the rule of Nandivarman.

nallūr, on the banks of the Peṇṇai, was renamed Rājādityapuram and was his residence. Prince Arikulakēsari, his brother, was also in the same region evidently assisting him.

But these arrangements were not sufficient to ward off the trouble from the Rāshṭrakūṭas. Krishṇa III could not brook Parāntaka's interference in his affairs and in the internal matters of the Rāshṭrakūṭa kingdom and invaded the Chōḷa dominions by way of retaliation. Probably he had also another object. His dethroned rival Gōvinda was given an asylum in the Chōḷa kingdom by his father-in-law. Krishṇa could not consider his position safe until Gōvinda was removed or made powerless and of no consequence.

Krishṇa III was successful in his retaliation and Parāntaka had to strive hard in keeping his own dominion intact, probably leaving his son-in-law to his own fate.

Ariñjaya seems to have died in one of the battles he fought with the Rāshṭrakūṭas at Āṟṟūr, near Kāḷahasti, on the northern frontier. This event took place before the battle of Takkōlam in A.D. 949 where Rājāditya himself met with his death.

Sundara Chōḷa and Gaṇḍarāditya.

Parāntaka I, the aged king was alive at that time and Rājāditya's death was a heavy shock to him. He was now faced with the problem of selecting an heir to the throne. Considering the troubulous time and the imminent danger to the kingdom from the inveterate enmity of the Rāshṭrakūṭa king, it was but natural that his selection should fall on a person, young and energetic. But we do not know what considerations weighed in his mind. The choice fell on his grandson Sundara Chōḷa, the son of Ariñjaya.

Gaṇḍarāditya, one of his sons, was alive at that time. He could not approve of his father's choice. Possibly Gaṇḍarāditya expected that he being the only surviving son, the other sons of Parāntaka I having all become deceased by that time, the choice would naturally fall on himself.

Gaṇḍarāditya, it is generally held, was a great devotee of Śiva. His poems, sung in praise of Śiva, are included in the *Śaiva-Tirumuṟai*. It is not therefore posssible to presume that he would have openly revolted against his very aged father. But it is sometimes taken[1] that this Gaṇḍarāditya, was not the author of the *Tiruviśaippā*, and that it was the work of his grandson Gaṇḍarāditya, the son of Madhurāntaka Uttama Chōḷa, who served Rājarāja I as an important official in the department of temple-affairs and who was also known as *Śivajñāna dēva.*

Without entering into a discussion of the authorship of the *Tiruviśaippā*, we have to note that Gaṇḍarāditya, the son of Parāntaka I, had at that time sons, in the prime of their youth, who later on ruled successively with the titles Pārthivēndravarman and Madhurāntaka Uttama Chōḷa. They would not have allowed their father to rest without this injustice rectified. Finding that the position could not be altered, Gaṇḍarāditya and his sons might have joined the Rāshṭrakūṭas, who received them evidently with pleasure and helped them by recognising Gaṇḍarāditya as the ruler of the northern portion of the Chōḷa kingdom.

The Chōḷa kingdom became divided as a consequence into two. Parāntaka did not evidently accept this division and tried to bring back the northern region also under his rule. It was probably in the course of this expedition, that the hero for whom a memorial was set up in his 48th regnal year at Vanamaladinne, met with his death. Parāntaka did not long survive the expedition and died with a sense of frustration soon after.

Krishṇa III had again to interfere in the affairs of the Chōḷas as we find his 15th year record at Kuram[2], from which year his records are found continuously in the Toṇḍai country up to the close of his reign.

---

1. T. A. Gopinatha Rao, *Śōḷavaṃśa-charittira-ch-churukkam* p. 16, *n.*

2. *S.I.I.*, (Texts), vol. VII, No. 37.

It seems that Sundara Chōḻa appears to have been forced to recognise the supremacy of Krishṇa III as we find Parāntakan Śiṟiyavēḷār of Koḍumbāḷūr, a general of Sundara Chōḻa, taking part in Krishṇa's expedition to Ceylon in A.D. 958.

Sundara Chōḻa is referred to in some of the records of his successors as *Ponmāligaiyiṟ tuñjina dēvar, i.e.*, the king who died in the Golden Palace. The palace at Kāñchīpuram was in those days known as *Ponmāḷigai.*[1] There should be some special significance for the use of expression. As already pointed out, his death should have taken place some time in A.D. 964-5. The three records of Gaṇḍarāditya with the title Maduraikoṇḍa Rājakēsari dated in his 14th and 17th regnal years found on the banks of the Kāvēri fall in this period. It is inconceivable that these records of the ruler of the northern portion would be found in the southern region in the ordinary course, in the divided state of the country then. It is possible that Gaṇḍarāditya invaded and captured the southern region and brought that also under his rule. Sundara Chōḻa was evidently brought to Kāñchīpuram and made to live there. The expression *Ponmāḷigaiyiṟ-tuñjina-dēvar* evidently expresses that he died in captivity in the golden palace at Kāñchīpuram.

Pārthivēndravarman

We have already seen that his inscriptions are found in the districts of North Arcot, Chittoor, and Chingleput, with the 15th as his latest regnal year. His records are found in large numbers only up to his thirteenth regnal year. There are two inscriptions of his 14th year and only one of the 15th. The fifteenth year record[2] found at Parandūr in the Chingleput district registers the tax-free gift of land for the maintenance of seven musicians for service during *śrībali*. The other two records[3] of the fourteenth year are from the Tirupati *dēvasthānam* and they appear to be late

---

1. *S.I.I.*, vol. III, p. 228 and *n.* 5.

2. No. 75 of 1923.

3. *Tirumalai Tirupati Dēvasthāṇam Inscriptions*, vol. I, Nos. 8 and 9; see also *S.I.I.*, (Texts), vol. IV, Nos. 291-2.

copies of older ones. These register the gifts by Śāmavvai *alias* Kāḍavan-perundēvi, daughter of Pallava-pērgaḍaiyār and queen of Śatti Viṭaṅkan *alias* Śrī Kāḍapaṭṭigaḷ. The name of the king is found written in these two records, as *Kō-p-Pātra-mahēndra-paṉmar* in one and as *Kō-p-Pātra-paṉmar* in the other. We know that this name is found misspelt in the inscriptions on many occassions and we even have the form 'Vīra pāṇḍiyan-talaikoṇḍa-Pātma-mahārājar.'[1] The name of Śatti Viṭaṅkan, the Pallava chief, brings to our mind the name of Danti-Śatti-Viṭankiyār *alias* Ulōkamahādēvi, the queen of Rājarāja I and it is not possible to say definitely whether these two persons had any relation. Anyhow, the ascription of these two records to Pārthivēndra need not therefore be doubted.

Āditya II

Gaṇḍarāditya, should have been an old man when he revolted against his very aged father not accepting the nomination of Sundara-Chōḷa as heir to the Chōḷa throne and as such it is possible that his son Pārthivēndravarman was the ruler *de facto.* On the death of Parāntaka I in A.D. 954-5, Pārthivēndra was evidently made the co-regent of his father. His 13th regnal year would then be A.D. 967. It had been stated above that after the death of the Rāshṭrakūṭa king Krishṇa III in that year, Āditya II who had long been waiting for an opportunity, wanted to incorporate the northern sector of the kingdom with his own and invaded that region. And that he was successful in the attempt is borne out by the provenance of his inscriptions dated in the last years of his reign in the northern portion, and the absence of Pārthivēndra's records in the period. Even though Pārthivēndra lost much of his territory, he was still able to hold on to some of the northernmost portion, at least round about Mēlpāḍi, the southern capital of the Rāshṭrakūṭas.

No inscriptions of Pārthivēndra are found after his 15th regnal year (corresponding to A.D. 969). It is possible that he lost his life in the battle with Āditya II, in the final attempts to retrieve the country and was succeeded by Madhurāntaka.

---

1. *S.I.I.*, vol. III, No. 152

Finding that a military victory could not be gained against Āditya II, Madhurāntaka was infuriated by the helpless condition in which he found himself. The Rāshṭrakūṭas were then no longer in a position to help the Chōḻas, as they had themselves to face some internal trouble as well as some enemies from the north. He had therefore to resort to subterfuge with the result that Āditya II fell a victim to assassination.

Perunar̲-Killi

On the death of Āditya II by foul play in A.D. 969, his younger brother Aruṇmoḻi, who was known famously later on as Rājarāja I, ascended the throne of the main line in the southern portion with the title Rājakēsarivarman and Perunar̲-Kiḻḻi. He continued the struggle in the northern sector from where it had been left by Āditya II. His adversary was now Madhurāntak a Uttama-Chōḻa, his brother Pārthivēndravarman having met with his death probably at the same time as that of Āditya or a little earlier.

Madhurāntaka and Rājarāja

The civil war between these two branches had now entered a critical stage. Two generations of the Chōḻa kings (father and son, *i.e.*, Sundara Chōḻa and his son Āditya II of the main line in occupation of the southern region and Gaṇḍarāditya and his son Pārthivēndravarman of the collateral line in occupation of the northern portion) were engaged in fight on each side for the nearly twenty years and died. One other generation, viz., Rājaraja of the main line and Madhurāntaka of the collateral branch had begun to continue the feud. This was fraught with serious consequences and would certainly bring disaster to both the sides.

Śembiyan Mahādēvi, the wife of Gaṇḍarāditya and mother of Madhurāntaka Uttama Chōḻa sought to interfere in this quarrel and restore peace between the two contestants. Both Madhurāntaka and Rājarāja I probably adhered to the stand taken by themselves, and both of them aspired for the crown. A compromise was sought. Madhurāntaka, probably the elder of the two and senior in relationship was to be the ruler, on condition that the sucession should pass on to Rājarāja I on the demise of Madhurān-

taka and not to the son of the latter. This position, unless approved and assented to, by Gaṇḍarāditya II, the son of Madhurāntaka, would not fructify and this sacrifice, Gaṇḍaraditya II was quite willing to make in the larger interest of the kingdom. This was probably in keeping with his religious turn of mind. Or it might be that he turned his mind towards religion and devotion to god to atone for his father's sin of murdering Āditya.

The Chōḷas, engaged in their internecine war, do not appear to have taken any effective step to control or keep under subjugation the subordinate chiefs ruling over different areas of the kingdom. Probably they thought that the existence of such chieftains would be an additional source of help to them in the conduct of these wars. The subordinate chiefs, on the other hand, appear to have gained power and prestige by their connexions with the overlords. They thus seem to have entrenched thmselves by strengthening their own positions in the period. But when once the civil war ended and peace was restored in the kingdom, things began to take a different shape. Rājarāja I whose succession to the throne after Madhurāntaka had been decided upon and settled, not having any anxiety on that score, was probably able to have sufficient time to watch keenly the administration of the country and effect such improvements as were necessary and possible at the time, after his ascending the throne. Thereafter the subordinate chieftains of older standing slowly began to disappear.

The history of the Chōḷas which covered a period of nearly four centuries from the latter half of the ninth century to the latter half of the thirteenth century A. D. can be divided into four parts, each covering a period of nearly one century. The first period, from the days of Vijayālaya when this line of kings was established at Tañjāvūr to the date of accession to the throne by Rājarāja I in A. D. 985, is one of the most difficult periods when the newly born kingdom had to struggle for its very existence. As the history of this period has not been estimated properly necessitating a fresh study of the same, it had to be discussed at some length here.

Rājarāja I

It was in the time of Rājarāja I that a new dynasty of rulers with cognomen of the Chōḷa appear to rule over the Koṅgu country. These kings bore the surnames Rājakēsarivarman and Parakēsarivarman like the Chōḷas of the main line and issued inscriptions in their own names. Their officers also bore the designations similar to those of the main line as will be evident from the names of the signatories to these records. These kings also appear with the title of Pāṇḍya when the power of the Chōḷas declined and the Pāṇḍyas rose in their place.

The history of this line of kings has not been studied hitherto. Of the inscriptions included in these volumes nearly more thanone fifth or nearly one fourth belong to the Koṅgu area.

A study of these records throw additional light in the history of the Chōḷas and the Pāṇḍyas and correct some of the inaccuracies that had crept into it. As the history of Koṅgu during this period is an untrodden field, it is necessary to discuss it at some length. This will be done in the next part of the volume.

சரித்திரக் குறிப்புகள்

கர்னல் மக்கென்ஸியின் உதவியாளர்கள் பிரதி செய்த சாசனங்களிலே, **தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள்** மூன்று பாகங்களிலுமாக ஆயிரத்திருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள் அடங்கியுள்ளன. இவை தமிழ் ஜில்லாக்களி லிருந்தும்; சுற்றுப் புறத்தில் திருவாங்கூர்-கொச்சி, மைசூர், ஆந்திர ராஜ்யங்களிலும் சென்னை ராஜ்யத்தின் மலையாளம் ஜில்லாவிலும் சேர்ந்துள்ள தமிழ்ப் பகுதிகளிலிருந்தும் பிரதி செய்யப் பெற்றவை: கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தி யிலிருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் வரை யில் உள்ள சுமார் ஆயிரம் ஆண்டு காலத்தைச் சேர்ந்தவை. இந்த இடைக் காலத்திலே இப்பகுதியில் ஆண்ட அரச பரம்பரை ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய சாசனங்கள் இந்தத் தொகுப்பிலே காணக் கிடைக்கின்றன. இதுகாறும் வெளியாகியுள்ள சாசனங்களின் உதவியோடு இப்போது வெளியிடப்பெறும் சாசனங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது பல புதிய விஷயங்கள் வெளியாகின்றன. அவற்றை நாம் கீழே கொடுத்திருக்கிறோம்.

பல்லவர்கள்

இந்தத் தொகுப்பிலே அடங்கியுள்ள சாசனங்களில் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டவை, காஞ்சீபுரத்திலிருந்து அரசு செலுத்திய பல்லவ மன்னர்களில் நிருபதுங்க வர்மன், நந்தி வர்மன் ஆகிய இருவருடைய ஆட்சிக் காலத்தன வாகும். திருக்கோவலூர்க்குப் பக்கத்தில் உள்ள கீழூரிலி ருந்து கிடைத்த கல்வெட்டு (நெ. 50) விஜய நிருபதுங்க வர்மனுடைய ஆட்சியின் இருபத்தோராம் ஆண்டு கொண் டது; திருவீரட்டானத்து மகாதேவருக்கு ஒரு நொந்தா விளக்கு எரிக்க வேட்டுவதரையருக்கு 'அரும் உண்ணும்' நன்னன் கொற்றன் என்பான் பன்னிரு கழஞ்சு பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

நந்தி வர்மன் ஆட்சிக் காலத்தனவாக இரண்டு கல்வெட்டு கள் கிடைத்துள்ளன. அவை கீழூரிலிருந்தும் திருவண்ணா மலையிலிருந்தும் (நெ. 51, 113) முறையே பிரதி செய்யப் பெற்றவை. விஜய நந்தி விக்கிரமவர்மனுடைய பதினேழாம்

ஆண்டு கொண்ட அவை இரண்டும் வாணகோவரையர் போகி யார் அந்த ஊர்க் கோயில்களிலே நொந்தா விளக்கு எரிக்கப் பதினைந்து கழஞ்சு பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப் பனவாகும்.

இவ்விரு அரசர்களின் ஆட்சிக்காலத்திலே தென்னாட்டுச் சரித்திரத்தில் பல முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கின் றன. அவைகளைக் கவனிக்க வேண்டுவது அவசியம்.

நிருபதுங்க வர்மன்

இவன் நந்தி வர்மன் மகன்; தந்தி வர்மனுடைய பெயரன். இவனுடைய கொள்ளுப்பாட்டனாகிய பல்லவ மல்லனான (இரண்டாம்) நந்தி வர்மன் தன்னுடைய பன்னிரண்டாம் ஆண்டிலே அரசுரிமையை அடைந்து அறுபத்தைந்து ஆண்டு கள் ஆட்சி புரிந்திருக்கிறான். தந்தைக்குப் பின் மகன் என்ற முறையிலே அவன் பட்டத்தை அடைந்தவன் அல்ல. அவனுக்கு முன் இருந்த பரமேச்வர வர்மன் பட்டத்துக்கு உரிய பிள்ளைகள் இன்றியே இறந்து போனான். அதற்குப் பிறகு மந்திரிகளும் மற்றோரும் கூடி இளைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த நந்தி வர்மனைத் தேர்ந்தெடுத்து மகுடம் சூட்டினர் கள். உல்சால என்னும் இடத்திலே மேலைச் சாளுக்கிய அரசனான விஜயாதித்தியனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்று கிடைக் கிறது. அதிலே சாளுக்கிய யுவராஜனான இரண்டாம் விக்கிர மாதித்தியன் காஞ்சீபுரத்தை வெற்றி கண்டு, பல்லவ மன்ன னான பரமேச்வர வர்மனிடம் திறைகொண்டு வெற்றி வீரனாகத் திரும்பி வந்த செய்தி குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (புராதன இந் தியா,(அரசாங்க வெளியீடு.)நெ. 5, பக்கம் 54.)விஜயாதித்தியன் கி. பி. 696-ல் பட்டம் எய்தியவன். ஆகலால் அந்தச் சாசனம் 730-1-ஆம் ஆண்டைக் கொண்டதாகும். அப்போது பல்லவ பரமேச்வரன் உயிருடன் இருந்திருக்கிறான். அதற்குப் பிறகே அவன் காலமானதும், நந்தி வர்மன் அரசுரிமை எய்தியதும் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். பரமேச்வர வர்மன் நீண்ட காலம் ஆண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய ஆட்சியின் மூன் றாம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட சாசனம் இதுகாறும் கிடைக்க வில்லை. ஆகவே கி. பி. 730-1-க்குப் பிறகு அவன் நீண்ட காலம் இருந்திருக்கவில்லை. இதனால் பல்லவ மல்லனாகிய

நந்திவர்மன் கி. பி. 733 அல்லது 734-ஆம் ஆண்டில் சிங்காதனம் ஏறினன் என்று கொள்வது தவருகாது. அவன் அறுபத்தைந்து ஆண்டுகள் அரசுசெலுத்தியபிறகு அவன் மகன் தந்திவர்மன் பட்டம் எய்தினன். அவனும் ஐம்பத்தோராண்டுகள் ஆட்சி நடத்தியிருக்கிருன். அவனுக்குப் பிறகே நிருபதுங்கவர்மனுடைய தந்தையான மூன்ரும் நந்தி வர்மன் பல்லவ சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல் வேண்டும். அந் நிகழ்ச்சியின் காலம் சுமார் கி. பி. 850-ஆம் ஆண்டு எனக் கொள்ளலாம். அவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் ஆரும் ஆண்டில் அளிக்கப்பட்ட வேலூர்ப் பாளையம் செப்பேடுகள் (தென்னிந்திய சாசனங்கள், மூன்ரும் வால்யூம், நெ. 98) நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அதற்குப் பிறகு அவன் எவ்வளவு காலம் ஆண்டான் என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆயினும் அவனுடைய தகப்பனும் பாட்டனும் நீண்ட காலம் ஆண்டதைக் கொண்டும் அவனுடைய மகனுன நிருபதுங்கனும் அதேபோல நாற்பத்தோராண்டுகள் ஆண்டிருப்பதைக் கொண்டும் மூன்ரும் நந்திவர்மனுடைய ஆட்சிக் காலம் குறைவாகவே இருத்தல் வேண்டும் என முடிவு கட்டலாம். ஆயினும் ஒன்றுமட்டில் நிச்சயம். அவன் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மனுக இருக்க முடியாது. மூன்ரும் நந்திவர்மனுடைய மகனுன நிருபதுங்க வர்மனுடைய ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டில் அளிக்கப்பட்ட வாஹூர்ச் செப்பேடுகளில் அவன் தந்தையின் தெள்ளாற்றுவெற்றி குறிக்கப்படவில்லை. அவ் வெற்றியைக் கொண்ட நந்திவர்மன் அதைப் பெருமிதத்தோடு தன் கல்வெட்டுகளில் கூறிக்கொள்கிருன். ஆகவே உண்மையில் அவ் வெற்றி நிருபதுங்கனுடைய தந்தை கொண்டதாக இருக்குமாஞல், மகன் அதைத் தன்னுடைய செப்பேடுகளிலே குறிக்காமல் இருந்திருக்கமாட்டான். தெள்ளாற்றில் வெற்றிகொண்ட நந்திவர்மன் சோழ மன்னனுன முதற் பராந்தகனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்தவன். அதைப் பின்னல் விளக்குவோம். மூன்ரும் நந்தி வர்மன் நீண்டகாலம் ஆண்டிருக்க முடியாது என்பதாலும், அவன் மகனுன நிருபதுங்க வர்மனுடைய நாற்பத்தோராம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று நமக்குக் கிடைத்திருப்பதாலும், நிருபதுங்கன் கி. பி. 900-க்கு அணித்தான காலம் வரையில் அரசு செலுத்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும்.

நிருபதுங்கன் ராஷ்டிரகூட ராஜ குமாரியான சங்கா என்பவளுடைய மகன். கி. பி. 814-ஆம் ஆண்டு ராஷ்டிரகூட

சிங்காதனம் ஏறி, 878 வரையில் அறுபத்துநாலு ஆண்டுகள் அரசு செலுத்திய முதலாம் அமோகவர்ஷன் என்பானுக்கு நிருபதுங்கன் என்ற விருது உண்டு. அவனே நந்தி வர்மன் தேவியான சங்கையின் தகப்பன் போலும். அவ்விதமாயின் நிருபதுங்கன் தன் தாய்வழிப் பாட்டன் பெயரையே தரித் தான் எனக் கொள்ளலாம்.

வாஹுரர்ச் செப்பேடுகளில் நிருபதுங்கனுடைய புகழை விவரித்துக் கூறும் இரண்டு சுலோகங்கள் பின் வருமாறு உள்ளன. (எபிகிராபியா இந்திகா, வால்யூம் XVIII, பக். 5-10)

“(16) முன் ஒரு சமயம் பாண்டியனுக்குப் படையுதவி அளித்த இம் மன்னன் நெருப்பையொத்து (அரசில்) அரிசித் என்னும் ஆற்றின் மறுகரையில் எதிரி மன்னர்களின் கூட்டங் களைச் சுட்டு எரித்தான்.

“(17) தன் இளமையிலேயே இவ் வரசன் நிருபதுங்கன் (அரசர்களுள் உயர்ந்தவன்) என்ற பெயரைப் பெற்றான். இவன் புகழ் இப் பூமியில் மட்டுமல்லாமல் ராமனைப்போலப் பிற இடங்களிலும் பரவியது.”

‘ராமனைப் போல’ என்று சுலோகம் குறிப்பதைக் கொண்டு நிருபதுங்கனுடைய புகழ் கடல் கடந்து இலங்கை யிலும் பரவியது என்று நாம் கொள்ளலாம். இவனுக்குச் சமகாலத்தவனாக இலங்கையை ஆண்டவன் இரண்டாம் சேனன் என்பான். அவன் 866-ஆம் ஆண்டு முதல் 901 வரை யில் அரசு செலுத்தினான் என்று கணக்கிடுவர். இலங்கைச் சரித்திரத்தை எடுத்துரைக்கும் மகா வமிசத்தில் இவனுக்கு முன் அந் நாட்டை ஆண்ட இவன் பெரிய தந்தை முதலாம் சேனன் ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டியர்கள் அந்தத் தீவின்மீது படை யெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண்ட செய்தி விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. பாண்டியர்கள் கடல் கடந்து, தீவில் இறங்கித் தங்கள் காலை ஊன்றிக்கொண்டு, நாட்டின் வடபகுதி முழுவ தையும் சூறையாடி அழித்து விட்டார்கள். மஹாதாலித என் னும் இடத்தில் அவர்கள் பூர்ண வெற்றி அடைந்தார்கள். சிங்கள அரசன் தலைநகரத்தைத் துறந்து தெற்கே ஓடிக் குன் றுகள் நிறைந்த மலையப் பகுதியை அடைந்து ஒளிந்து கொண்டான்.

தலைநகரைக் கைப்பற்றிய பாண்டியர்கள் ஏராளமான பொன்னையும் மணியையும் வாரிச்சென்றனர். விலையுயர்ந்த

பொருள் எதையும் விட்டு வைக்கவில்லை. 'யக்கர்கள் புகுந்து கொள்ளையிட்டுச் சென்றதைப்போல் தலைநகரம் காட்சியளித்தது' என்று மகாவமிசம் கூறுகிறது. (சூளவமிசம், அத்தியாயம் 50, சுலோகங்கள் 12-42). கடைசியில் சிங்கள அரசன் பணிந்துவிடவே நாட்டை அவனுக்கே திருப்பி அளித்துவிட்டுப் பாண்டியர்கள் மதுரைக்குத் திரும்பினார்கள்.

பாண்டியர்கள் இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் சிங்கள அரசனான சேனனுடைய சகோதரன் கஸ்ஸபனைக் கொன்றுவிட்டார்கள். அவன் மகனே தன் பெரிய தந்தைக்குப் பிறகு இரண்டாம் சேனன் என்ற அபிஷேகநாமத்துடன் சிங்காதானம் ஏறினவன். அவன் பாண்டியர்களால் தங்களுக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் போக்கிப் பழிதீர்த்துக் கொள்ளவும், அவர்கள் கவர்ந்துசென்ற பொருள்களை மீட்டு வரவும் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றான். இதுவும் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அவன் படையெடுத்துச் செல்லவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்தபோது, அதிர்ஷ்டம் ஒருவிதமாக அவனுக்கு உதவியது. பாண்டிய அரச குமாரன் ஒருவன் தன் தந்தையை விரோதித்துக் கொண்டு, அரசுரிமையைத் தானே கைப்பற்றத் தீர்மானித்து அதற்கு இலங்கை அரசன் உதவியை நாடி அவ்விடம் வந்தான். சேனனும் அவனை வரவேற்று உபசரித்து, அவனுடைய உதவியுடன் தன் படைகளை அனுப்பி வைத்தான். ஈழத்துப் படை பாண்டி நாட்டில் இறங்கி, நாட்டைப் பாழ்படுத்தி மதுரையை முற்றுகை இட்டது. யானைமீது அமர்ந்து போரிட்ட பாண்டியன் போர்க்களத்தில் காயமுற்று, நகரைத் துறந்து பாதுகாப்பான இடத்துக்கு ஓடிப்போனான். போன இடத்திலே அவன் இறந்துபோனான். அவனுடன் சென்ற அவன் தேவியும் இறந்தாள். அதன்மீது ஈழத்துப் படை நிர்ப்பயமாக நகருள் நுழைந்து நகரைக் கொள்ளையிட்டது. தேவ பட்டணங்களை அசுரர்கள் கொள்ளையிட்டதுபோல இருந்ததாம் அது. சிங்கள சேனாபதி அரண்மனைப் பொக்கிஷத்தை ஆராய்ந்து சோதனையிட்டான். தன்நாட்டிலிருந்துகொணர்ந்த விலையுயர்ந்த பொருள்களோடு இங்கே நாடு நகரங்களில் இருந்தவற்றையும் அவன் கைப்பற்றினான். தான் கைக்கொண்ட நாட்டைத் தன் இஷ்டப்

படி அரசு செலுத்தினன். அப்பால், அவன் பாண்டிய அரச குமாரனுக்கு அந்த நாட்டை அளித்து முறைப்படி மகுடாபி ஷேகம் செய்து வைத்தான். அவனுக்கு எந்தத் திசையிலும் எதிர்ப்பு இல்லை. யானை, குதிரை, அடிமைகள் பலரைக் கைக் கொண்டான். கடைசியாகத் தன் நாடு திரும்பித் தான் கொணர்ந்தவற்றை அரசரிடம் சமர்ப்பித்தானும். (சூளவமிசம், அத். 51, சுலோகங்கள் 38-45).

மகாவமிசம் இவ்விதம் கூறிச் செல்கிறது. அதன்படி இலங்கை மன்னன் இரண்டாம் சேனன் கொண்ட வெற்றி பரிபூரணமானது. நம் நாட்டுச் சரித்திரத்திலே இந்தச் செய்தி குறிக்கப்படவே இல்லை. அதனால் இதை முற்றிலும் உண்மையாகக் கொள்ள முடியாது என்று சில சமயம் கருதப்படுவது உண்டு. எனினும், இலங்கையின் பழைய சரித்திரத்தை எடுத்துக்கூறும் நான்கு நூல்களும் இதை விவரித்து உரைத்துள்ளன. இந்தப் படையெடுப்பின் காரணமாக இலங்கை யரசன் 'மதுரா தனு' என்னும் பட்டத்தையும் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அது அவன் கல்வெட்டுக் களிலே காணப்படுகிறது. பிற்காலத்திலே சோழர்கள் தரித்துக்கொண்ட 'மதுராந்தகன்', 'மதுரை கொண்ட' என்ற விருதுகளைப்போலவே 'மதுராதனு' என்பதும் அதே பொருளைத் தான் கொடுக்கும். ஆகவே, அதை நாம் புறக் கணிப்பதற்கில்லை.

மகாவமிசத்தில் காணப்படும் ஆண்டுக் கணக்கில் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சில ஆண்டுகளைக் குறைத்துக் கணக்கிட வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. அவ்விதம் கணக்கிட்டு, இரண்டாம் சேனனுடைய ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 851-க்கும் 885-க்கும் இடைப்பட்ட காலம் என்று முடிவு கட்டியிருக்கிறார் கள். (ஸ்ரீ மெண்டிஸ் என்பார் எழுதிய இலங்கையின் பழைய சரித்திரம், பக்கம் 153). பாண்டிய நாட்டுப் படையெடுப்பு அவனுடைய ஆட்சியின் ஒன்பதாம் ஆண்டில் நடந்ததாம். ஆகவே, அது கி. பி. 859-60-ஆம் ஆண்டுக்கு அணித்தாக நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

இச்சமயம் பாண்டிய சிங்காதனம் ஏறியவன் வரகுணன் என்பான். ஐவர்மலையில் கிடைத்துள்ள ஒரு கல்வெட்டிலிருந்து சகாப்தம் 792 அவனுடைய ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டு ஆகும். (எபிகிராபியா இந்திகா, வால்யூம், IX, பக்

கம் 88). அதனுல் அவனுடைய ஆட்சி சகாப்தம் 785 (கி.பி. 863-4)-ல் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். அவன் முதலாம் சேன னுடைய ஆட்சியில் இலங்கைமீது வெற்றிகொண்ட ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனுடைய மகன் ஆவான். அதனுல் இரண்டாம் சேனன் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த காலத் தில் யானைமீது அமர்ந்து போராடிக் காயமுற்று அதனுல் பிறகு இறந்த பாண்டிய மன்னன் இந்த ஸ்ரீவல்லபனுகவே இருத்தல்வேண்டும்,

ஸ்ரீவல்லபனுக்கு வரகுணனைத் தவிரப் பராந்தக வீர நாராயணன் என்ற மற்ருெரு பிள்ளையும் இருந்திருக்கிருன். வரகுணனுக்குப் பிறகு இந்தப் பராந்தகனே பாண்டிய சிங்காதனம் ஏறியவன்.

பாண்டிய மன்னர்கள் ஜடாவர்மன், மாறவர்மன், (சடை யன், மாறன்) என்ற பட்டப் பெயர்களை மாறி மாறித் தரித்து வந்தார்கள். அதன்படி ஓர் அரசன் சடையனுக இருந்தால் அவனுக்குப் பின்னுல் வருகிறவன் மாறனுகவும் மூன்ருவதாக வருபவன் பழையபடியே சடையனுகவும் ஆவான். இதன்படி வரகுணனுக்குப் பின்னுல் வந்த பராந்தக வீர நாராயணன் சடையன் ஆவன். அவனுக்குப் பின் வந்த ராஜஸிம்ஹன் மாறவர்மன் ஆவான். ஆகவே பராந்தகனுக்கு முன்னதாகப் பட்டம் எய்திய வரகுணன் ஒரு மாறவர்மனுக இருத்தல்வேண டும்.[1] ஆனுல் அவன் தந்தையான ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்ல பனே ஒரு மாறவர்மன் ஆவான். ஆகவே ஸ்ரீவல்லபனுக்கும் அவன் மகனுன வரகுணனுக்கும் இடையில் 'சடையன்'

---

1. சாசனங்களிலே இந்த வரகுணன் சடையன், மாறன் என்ற அடை மொழி எதுவும் இல்லாமல் வரகுண மகாராஜா என்றே குறிக்கப்படுகிருன். பாண்டியர்கள் பொதுவாக இந்தப் பட்டங்களை மாறஞ்சடையன் அதாவது (மாறன் மகன் சடையன்) என்ருே, சடையன் மாறன் (சடையன் மகன் மாறன்) என்ருே கொள்வது வழக்கம். வரகுணன் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இம் முறை பொருந்தாது. அவன், அவன் தந்தை ஆகிய இருவருமே மாறவர்மர் கள். அதனுலேயே அவன் அவ்விதம் தனக்குப் பட்டப் பெயர் எதையும் சூட் டிக்கொள்ளவில்லை போலும். மாறஞ்சடையன் என்ற அடைமொழியுடன் காணும் வரகுணன் கல்வெட்டுகள் வேறு ஒரு வரகுணனைச் சார்ந்தவை.

என்ற விருதைத் தாங்கிய வேறு ஒருவன் இருந்திருத்தல் அவசியம். ஈழத்து அரசனால் பாண்டிய சிங்காதனத்தில் அமர்த்தப் பெற்றவன் அவனே போலும். அவனைப் பற்றிய வேறு விவரம் ஏதும் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

இந்த வரகுணன் பல்லவ அரசனான நிருபதுங்கனுடன் சுமூகமான உறவு கொண்டிருந்தான் என்று தெரிகிறது. பெண்ணையாற்றங்கரையில் உள்ள திருவதிகையில் கிடைக்கும் ஒரு கல்வெட்டு நிருபதுங்கனுடைய ஆட்சியின் பதினெட்டாம் ஆண்டில் அதியரைய மங்கலத்து நகரத்தாரிடம் வரகுணமகாராஜா ஐந்நூற்று எழுபது கழஞ்சு பொன் அளித்து அதன் வட்டியைக் கொண்டு அவ்வூர் திருவீரட்டானத்து மகாதேவருடைய வழிபாட்டை நடத்த ஏற்பாடு செய்த விவரத்தைக் குறிக்கிறது. (தென்னிந்திய சாசனங்கள், வால்யூம் XII, நெ. 71). இதைக் கவனிக்கும்போது நிருபதுங்கனிடமிருந்து படையுதவி யடைந்ததாக வாஹூர்ச் செப்பேடுகளில் குறிக்கப் பெற்ற பாண்டியன் வரகுணனே என்று கருதலாம். ஈழத்து அரசனால் முடிசூட்டப்பெற்ற தாயாதியை வெற்றிகொண்டு அவனிடமிருந்து அரசியலை அடைவதற்காகவே அவன் அந்த உதவியை வேண்டியிருத்தல் கூடும். இவ்விதம் வரகுணனுக்கு உதவிசெய்து அவனைப் பாண்டிய சிங்காதனத்தில் அமர்த்தி, ஈழத்தரசனால் முடிசூட்டப்பெற்றவனை விரட்டியடித்த பெருமையையே இவன் புகழ் இலங்கையிலும் பரவியதாக வாஹூர்ச் செப்பேடுகள் குறிக்கின்றன போலும்.[1]

---

1 இந்த நிலைமையை வேறு விதமாகவும் கணிக்க முடியும். ஸ்ரீவல்லபன் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தன் இளைய குமாரன் பராந்தகனே தனக்குப் பின் பட்டம் கட்டப்பெற வேண்டுமென்று முடிவு செய்தான். இதனால் வெகுண்ட வரகுணன் இலங்கை யடைந்து அந்நாட்டு அரசன் உதவியால் பாண்டிய சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றினான். தோல்வியுற்ற பராந்தகன் பல்லவ அரசனுடைய உதவியை நாடினான். இதன் பலனாக அண்ணன் தம்பிகளுக்குள் சமரசம் ஏற்பட்டு இருவரும் சேர்ந்து அரசுரிமையை வகிக்கலாம் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எவ்விதம் நடந்ததென்பதை நாம் நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. எனினும், பல்லவ அரசனான நிருபதுங்கன் ஆட்சியைப் பற்றிய வரையில் அதனால் பெருத்த மாறுதல் ஏதும் ஏற்பட்டுவிடாது.

இந்நிகழ்ச்சி நிருபதுங்கனுடைய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் நிகழ்ந்தது. அவனுடைய ஆட்சியின் பதினெட்டாம் ஆண்டிலே பெண்ணை யாற்றங்கரையில் வரகுணன் இருந்ததைத் திருவதிகைக் கல்வெட்டால் அறிந்தோம். திருநெல்வேலி ஜில்லா அம்பாசமுத்திரத்திலிருந்து கிடைக்கும் வரகுண மகாராஜாவின் கல்வெட்டு ஒன்று அவனுடைய ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டுக்கு எதிர் பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் (அதாவது பதினும் ஆண்டில்) திருப்போத்துடையார் ஸ்ரீகோயில் படாரருக்காக அவன் தொண்டை நாட்டில் பெண்ணை யாற்றங்கரையில் அரைசூரில் இருக்கையில் பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது (1905-ஆம் ஆண்டு 105 செ. சாசனம்). இவ்விரண்டு சாசனங்களும் ஏற்பட்ட காலத்தில் வரகுணன் பெண்ணை யாற்றங்கரையில் தங்கியிருந்திருக்கிருன். அவன் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து இவ்விடம் போந்த ஒரு சமயத்திலே இவ்விரண்டு தானங்களும் வழங்கப்பட்டனவாக இருத்தல்கூடும். அவ்விதமானல் அம்பாசமுத்திரம், திருவதிகை ஆகிய இரண்டு ஊர்க் கல்வெட்டுகளும் சமகாலத் தனவாகும். வரகுணனுடைய ஆட்சியின் பதினும் ஆண்டும், நிருபதுங்கனுடைய ஆட்சியின் பதினெட்டாம் ஆண்டும் ஒன்ருகும். அவ்விதமாயின் நிருபதுங்கன் கி. பி. 861-2-ல் பல்லவ சிங்காதனம் ஏறியவன் ஆவன்.

வரகுணன் அரசிலாற்றங்கரையில் கொண்ட வெற்றி அவன் ஸ்ரீபுறம்பியத்திலே நடத்திய போரினின்றும் வேருனது. திருப்புறம்பயப்போரில் அவன் கங்க மன்னன் முதலாம் பிரிதிவீபதி, பல்லவ அரசன் அபராஜிதன் ஆகியவர்களிடம் தோல்வியுற்றுன். முதலாம் பிரிதிவீபதியின் பெயரனை இரண்டாம் பிரிதிவீபதியின் உதயேந்திரம் (தென்னிந்திய சாசனங்கள், வால்யூம் III, 76 செ.) செப்பேடுகளில் அவன் பாட்டனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது: "ஸ்ரீபுறம்பியத்திலே நடந்த பெரும்போரில் இவ்வீரன் (முதலாம் பிரிதிவீபதி) பாண்டிய மன்னனை வரகுணனை வெகு சீக்கிரம் முறியடித்தான். மேலும், தன் உயிரையே கொடுத்துத் தன் நண்பன் அபராஜிதனை (வெற்றி கொள்ள முடியாதவன்) பெயரால் மட்டுமன்றி உண்மையாகவும் அப்படிச் செய்து சுவர்க்கம் புகுந்தான்." (சுலோகம் 18). இவ்விதம் திருப்புறம்பயப் போரில் உயிர் துறந்த பிரிதிவீபதி, பல்லவ நிருபதுங்கனுடைய இருபத்தாரும் ஆண்டு கொண்டு வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலிருந்து

கிடைக்கும் இரண்டு கல்வெட்டுகளில், நிருபதுங்கன் கீழ்ச் சிற்றரசனைக் காணப்படுகிறான். (எபி. இந்தி., வால்யூம் IV, பக்கங்கள் 180-3). அதனால் அவன் பல்லவ அபராஜிதனுடன் கூடிக்கொண்டு திருப்புறம்பயத்தில் வரகுணனோடு போரிட்டு உயிர் துறந்தது நிருபதுங்கனுடைய ஆட்சியின் இருபத்தாறும் ஆண்டுக்குப் பிறகே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

சோழர்கள் தொண்டை நாட்டைப் பல்லவ அபராஜித னிடமிருந்தே கைப்பற்றினர். அந்தக் காலத்துச் சோழர் களுடைய சரித்திரத்திலே நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியக் கூடியது முதற் பராந்தக சோழன் சிங்காதனம் ஏறிய காலம் ஆகும். அது கி. பி. 907-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 15-ஆம் தேதிக்குப் பிறகு ஜூலை மாதம் 25-ம் தேதிக்குள்ளாக இருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஷை வால்யூம் VIII, பக்கம் 260). அதைக் கொண்டுதான் நாம் முன்னும் பின்னும் கணக்கிட்டு மற்றத் தேதிகளை நிர்ணயிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பராந்தகன் தந்தையான முதலாம் ஆதித்தியனுடைய ஆட்சியின் இருபத்து நாலாம் ஆண்டு ஆனித்தலைப்பிறையில் ஒரு சூரிய கிரகணம் நேர்ந்ததாகத் தக்கோலத்தில் உள்ள அவனுடைய கல்வெட்டு ஒன்று கூறு கிறது. கி.பி. 894-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 7-ஆம் தேதி ஒன்றும், 895-ஆம் வருஷம் மே மாதம் 28-ஆம் தேதி ஒன்று மாக நேர்ந்த இரண்டு சூரிய கிரகணங்களுக்குள் ஒன்றாகவே அது இருத்தல்வேண்டும். அவ்விதமானால், அவனுடைய ஆட்சி யின் ஆரம்ப காலம் கி. பி. 870 அல்லது 871 ஆக இருத்தல் வேண்டும் என்று துணிந்திருக்கிறார்கள். (ஷை வால்யூம், XIX, நெ. 12).

ஆதித்தனே இருபத்தேழு ஆண்டுகளே அரசு புரிந்த தாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அவனுடைய ஆட்சியின் 27-ஆம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் இது வரையில் கிடைக்கவில்லை. பார்க்கப் போனால், முப்பதாம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட ராஜகேசரி வர்மன் சாசனம் எது வுமே கிடைக்கவில்லை.

இதனால் ஆதித்தியனுடைய ஆட்சியின் கடைசியான 27-ஆம் ஆண்டு கி. பி. 897 ஆகும். அவ்விதமாயின் அதற் கும் அவன் மகன் முதற் பராந்தகனுடைய ஆட்சியின் ஆரம்

பமான கி. பி. 907-க்கும் இடையில் ஒரு பத்து வருஷ காலம் இடைவெளி ஏற்படுகிறது.

தக்கோலம் கல்வெட்டில் கண்ட சூரிய கிரகணம் நேர்ந்த தென அடுத்தபடியாகக் கணக்கிடக்கூடியது கி. பி. 913-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 7-ஆம் தேதி. அதைக் கொண்டால் ஆதித்தன் கி. பி. 889-90-ல் பட்டமெய்தி 916-7 ஆண்டு வரையில் ஆட்சி புரிந்திருக்கவேண்டும். இதன்படி, தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து ஒரு பத்து வருஷ காலம் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும். இம் முறையைச் சோழர்களுடைய சரித்திரத்திலே புதியதாகக் கொள்ளமுடியாது. பராந்தகனே தன்னுடைய இறுதிக் காலத்தில் ராஜாதித்தியனுக்கு இளவரசனாக மகுடம் சூட்டி அரசியலில் அவனை ஈடுபடுத்தியிருக்கிறான். அதே போல, ஆதித்தியனும் தொண்டை நாட்டை வெற்றிகொள்ளத் தான் புறப்பட்டகாலத்தில் தன் மகன் பராந்தகனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டுக் கிளம்பினான் என்று கொள்ளலாம். பராந்தகனுடைய கல்வெட்டுக்களில் மூன்றாம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டது எதுவும் தொண்டை நாட்டில் கிடைக்காதது இந்தக் கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

ஆதித்தனும் பராந்தகனும் சிறிது காலமாவது சேர்ந்தே ராஜ்ய பாரம் தாங்கி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்த வேறு ஒரு சான்றையும் காட்டலாம். திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலே அதன் ஆசிரியர் நம்பி ஆண்டான் நம்பி, இடங்கழி நாயனாரைப் பற்றிக் கூறும்போது,

> 'சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
> கொங்கிற் கனகம் அணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்'
>
> (செய்யுள் 65)

என்று பாராட்டுகிறார். இதே செய்தியைக் கோச்செங்கணானைப் பற்றிக் கூறும்போது,

> 'செம்பொன் அணிந்து சிற்றம்பலத் தைச்சிவ லோகமெய்தி
> நம்பன் கழற்கீழ் இருந்தோன் குலமுதல் என்பர்'
>
> (செய்யுள் 82)

என்று குறிக்கிறார். இதிலிருந்து சிதம்பரம் கோயிலுக்குப் பொன் வேய்ந்த பெருமை நம்பி ஆண்டார் நம்பியால் ஆதித்தனுக்கு ஏற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பது புலனாகும்.

இதே வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்திலும், உமாபதி சிவாசாரியார் தம்முடைய திருத்தொண்டர் புராண சாரத்திலும் இவ்விதமே குறித்துச் செல்கிறார்கள். ஆனால் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள், லீடன் பட்டயம் (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXII, பக்கம் 256, சுலோகம் 17) ஆகியவை இரண்டும் சிற்றம்பலத்துக்குப் பொன் வேய்ந்த பெருமையை இவன் மகன் பராந்தகனுக்கு ஏற்றிக் கூறுகின்றன. கண்டராதித்தரும் தம்முடைய திருவிசைப்பாவிலே,

> 'வெங்கோல் வேந்தன் தென்னனாடு
> மீழமுங் கொண்டதிறற்
> செங்கோற் சோழன் கோழிவேந்தன்
> செம்பியன் பொன்னணிந்த'

(கோயிற் பதிகம், செய்யுள் 8.)

என்று இதையே கூறுகிறார்.

மதுரையும் ஈழமும் கொண்டவனாகப் பராந்தகன் தன்னைக் கல்வெட்டுகளில் பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கிறான். அதையேதான் திருவிசைப்பாவும் உறுதிப்படுத்துகிறது. எனினும் நம்பியாண்டவர் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலே புகழ்ச் சோழ நாயனாரைப் பற்றிக் குறிக்கும்போது,

> 'புலமன் னியமன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
> குலமன் னியபுகழ்க் கோகன நாதன் குலமுதலோன்'

(செய்யுள் 50)

என்று உரைக்கிறார்.

இவற்றால் சிற்றம்பலம் பொன்வேய்ந்தது, ஈழத்தில் வெற்றி கொண்டது ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் ஆதித்தியன் பராந்தகன் ஆகிய இருவருக்கும் ஏற்றிப் பலபடியாகக் கூறப்படுவது தெரியவரும்; இதனால் இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளில் இருவரும் ஈடுபட்டிருந்ததும் தெரியவரும். தந்தை தொடங்கிய காரியங்களை மகன் பூர்த்திசெய்து வைத்ததாகவோ, தந்தையும் மகனும் சேர்ந்தே நிறைவேற்றியதாகவோ கொள்ளலாம்.

ஆனால் ஆதித்தியனுடைய ஆட்சியின் ஆரம்பத்தைக் கி. பி. 889-90-லிருந்து கொள்வதற்கு முக்கிய ஆக்ஷேபணை ஒன்று உள்ளது. வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் திருமால்புரம்

என்னும் ஊரில் மதுராந்தக உத்தம சோழனுடைய பதினன் காம் ஆண்டு கொண்ட சாசனம் ஒன்று இருக்கிறது. அது பின்வரும் விவரத்தைத் தெரிவிக்கிறது: மணயில் கோட் டத்து மணயில் நாட்டுச் சிற்றியாற்றூர் என்னும் கிராமம் தொண்டமானுற்றூர்த் துஞ்சின (முதலாம் ஆதித்திய) உடை யாருடைய ஆட்சியின் இருபத்தோராம் ஆண்டில் புரிசைக் கோட்டத்துப் புரிசை நாட்டுப் பிரமதேயம் புதுப்பாக்கத்துச் சபையாருக்குத் தேவதானப் பிரமதேயமாக அளிக்கப்பட் டது. அடுத்த ஆண்டிலேயே அதற்கான சாசனம் எழுதப்பட் டிருந்தும், கிராமத்தைத் தேவதானப் பிரமதேயமாக உடனே கணக்கில் எழுதவில்லை. இந்தக் குறை மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட பரகேசரி வர்ம(முதற் பராந்தக)னுடைய ஆட்சியின் நாலாம் ஆண்டில் நிவர்த்திக்கப் பெற்று வரியிலிடப் பெற்றது. அது முதல் புதுப்பாக்கம் சபையார் தாங்கள் செலுத்தவேண் டிய பொன்னைத் திருமால்பேற்று மகாதேவர் கோயிலுக்குக் கிரமமாக அளித்து வந்தனர். மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட பரகேசரி வர்மனுடைய முப்பத்தாரும் ஆண்டில் புதிதாக அளித்த சிலவற்றைக்கொண்டு புதுப்பாக்கம் சபையார் செலுத்தவேண்டிய பொன் அதிகமாக்கப்பட்டது. அதிக மாகச் செலுத்தவேண்டியதைச் சபையார் சரியாகச் செலுத்த வில்லை. அதன்மீது கோயில் அதிகாரிகள் அரசனிடம் முறை யிட்டார்கள். அரசனும் காஞ்சீபுரத்தில் தங்கியிருந்த நாளில் விசாரணை செய்து சபையாருக்குத் தண்டம் விதித்து, அவர் கள் முறைப்படி செலுத்தவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டான். (தேன் இந்தியசாசனங்கள், மூன்றும் வால்யூம், நெ. 142).

இவ்விதம் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்து விவரம் சாசனத்திலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தானம் அளிக்கப் பெற்ற அடுத்த ஆண்டிலே சாசனம் எழுதப்பெற்றிருந்தா லும் அதை உடனே வரியில் இடவில்லையென்றும் பராந்தக னுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் நான்காம் ஆண்டிலேதான் அது வரியிலிடப் பெற்றதென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இத னால் இவ்விரண்டுக்கும் இடையில் சில ஆண்டுகளாவது இடை வெளியிருத்தல் அவசியம். ஆனல் ஆதித்தியன் கி. பி. 889- 90-ல் அரசு புரியத் துவங்கினன் என்று கொண்டால் அவனு டைய இருபத்திரண்டாம் ஆண்டில் சாசனம் எழுதியது கி.பி. 910-11-ஆம் ஆண்டு ஆகும். அதை வரியிலிட்ட பராந்தகனு டைய நான்காம் ஆண்டும் அதுவே யாகும். அப்போது இரண்

டுக்கும் சாசனத்தில் கண்டுள்ளபடி இருக்கவேண்டிய இடை வெளி ஏதும் இல்லாமல் போய்விடும். அதனுல் ஆதித்தியன் சிங்காதனம் ஏறியது முன்னதாக உள்ள கி. பி. 870 அல்லது 871 ஆகிய இரு தேதிகளுள் ஒன்ருகவே இருத்தல்வேண்டும் என்பது தெளிவாகும்.

ஆகவே ஆதித்தியனுடைய இருபத்தேழாம் ஆண்டுக்கும் பராந்தகன் சிங்காதனம் ஏறியதற்கும் இடைப்பட்ட பத்து வருஷ காலத்துக்கு விவரம் காணவேண்டிய அவசியம் நேரிடு கிறது. தஞ்சை ஜில்லாவிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங் களிலும் காணும் பாண்டிய அரசனுன மாறஞ்சடையனுடைய கல்வெட்டுக்கள் இந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தனவாக இருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. மாறஞ்சடையனுடைய நான் காம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்று தில்லைஸ்தானத் திலிருந்து கிடைத்துள்ளது. (தே. இ சாசனங்கள், வால்யூம் V, நெ. 608). அது வரகுண மகாராஜாவின் புண்ணியத்துக்காகத் திருநெய்தானத்து மகாதேவர் திருமுன் ஒரு விளக்கு எரிக்க வரகுண மகாராஜாவின் தேவி கொடுத்த இருநூறு காசும் கோன் பராந்தகனுர் அளித்த காசு நூறும் ஆக மூந்நூறு காசு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. பொன் அளிக் கப்பட்ட காலத்தில் வரகுண மகாராஜா உயிருடன் இருக்க வில்லை போலும். அதனுல் அது திருப்புறம்பயத்துச் சண் டைக்குப் பிறகே நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளி வாகும். இன்னும், இந்தச் சாசனம் பராந்தகசோழன் சிங்கா தனம் ஏறிய கி. பி. 907-க்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்ததாக வேண்டும். ஏனெனில் பராந்தகசோழன் சிங்காதனம் ஏறிய காலத்தில் பாண்டிய மன்னனுன பராந்தக வீரநாராயணன் உயிருடன் இருக்கவில்லை.

சோழ அரசனுன பராந்தகன் தன்னுடைய மூன்ரும் ஆண்டிலேயே மதுரைகொண்ட என்னும் விருதைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிருன். கங்க பிரிதிவீபதியின் உதயேந்திரம் செப்பேடுகளிலிருந்து பராந்தக சோழன் வெற்றி கொண்ட பாண்டியன் ராஜஸிம்ஹன் ஆவான் என்பது புலப்படுகிறது. இவன் பாண்டிய பராந்தக வீர நாராயணனுடைய குமாரன். உதயேந்திரம் செப்பேடுகள் வழங்கப்பட்ட (கி. பி. 921-22) காலத்தில் இந்த ராஜஸிம்ஹன் காலமாகிவிட்டான் என்பது அந்தச் சாசனத்திலே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பராந்தக மன் னன் "பாண்டிய அரசனுன ராஜஸிம்ஹனை வெற்றிகொண்ட

வுடனே ஒரே சமயத்தில் இருவர் ஒரே விதமான பயத்தை அடைந்தார்கள். தன் அருமைத் தோழன் இறந்துபோய் விட்டதால் தனபதியான குபேரனும், சோழர்களுடைய ராஜ்யம் இலங்கையைச் சமீபித்துவிட்டதால் விபீஷணனும் நடுக்கம் கொண்டார்கள்." (சுலோகங்கள் 9-11). அந்தப் போர் வெள்ளூர் என்னும் இடத்தில் நடந்தது. அதிலே ஈழத்துப் படையின் உதவி கிடைத்தும் பாண்டிய ராஜஸிம்ஹனல் வெற்றிகொள்ளமுடியாமல் அவன் இறக்க நேரிட்டது.

இச் சம்பவம் பராந்தகனுடைய பன்னிரண்டாம் ஆண்டுக்குச் சற்று முன்னதாக (கி. பி. 918-9) நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது இரண்டு சாசனங்களால் தெரியவருகிறது. திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலே கீழப்பழுவூர் என்னுமிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் பராந்தக சோழனுடைய பன்னிரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று (1926-ஆம் ஆண்டு, 231 நெ.) வெள்ளூரிலே ஈழத்துப் படையின் உதவியோடு பாண்டிய அரசன் சோழ அரசனைத் தாக்கியபோது போரிட்டு உயிர் துறந்த பழுவேட்டரையர் கண்டன் அமுதனரின் சேனபதி நக்கன் சாத்தன் பேரில் விளக்கு எரிக்க நிவந்தம் அளித்த செய்தியைக் குறிக்கிறது. அதே ஆண்டு கொண்டு வடஆர்க்காடு ஜில்லா திருப்பாற் கடலிலிருந்து கிடைக்கும் மற்றொரு கல்வெட்டு (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் III, நெ. 99) வெ[ள்]ளூரில் பெருமானடிகளோடு பாண்டியனும் சிங்களத்தரசனும் போரிட்டு அஸ்திகடை செய்த ஞான்று நெற்றி சென்று உயிர்துறந்த நாலு சேவகர் புண்ணியமாகத் தர்மம் ஏற்படுத்தப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. இவ்விதம் கி. பி. 918-9-க்குச் சற்று முன்னதாக இறந்துபோன ராஜஸிம்ஹ பாண்டியனுடைய சின்னமனூர் செப்பேடுகள் அவனுடைய ஆட்சியின் 16-ஆம் ஆண்டு கொண்டது. (ஷை நெ. 206). ஆகவே பாரந்தகன் சோழ சிங்காதனம் ஏறியதற்கு முன்னதாக ராஜஸிம்ஹன் பாண்டிய சிங்காதனம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அவன் தந்தையான பாண்டிய வீரநாராயணன் சாசனம் அதற்கும் முற்பட்ட காலத்ததாதல் தெளிவாகும்.

திருப்புறம்பயம் சண்டையில் சோழ அரசனை ஆதித்தியன் எந்தப் பக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டு போரிட்டான் என்ற விவரம் தெரியவில்லை. அந்தப்போரைப்பற்றி உதயேந்திரம் செப்பேட்டுச் சாசனம் ஒன்றுதான் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.

அதுவே நமக்கு முக்கிய ஆதாரம். அந்தச் சாசனம் வழங்கப் பட்ட நாளில், திருப்புறம்பயப் போரில் வெற்றிகொண்டு உயிர்நீத்த கங்க மன்னன் முதலாம் பிரிதிவீபதியின் பெயர னுன இரண்டாம் பிரிதிவீபதி சோழர்களின்கீழ்ச் சிற்றரச னுக விளங்கினுன். சிற்றரசாக விளங்கும் வமிசத்தின் மூதாதை யர் ஒருவனுடைய புகழைக் கூறும் ஓர் இடத்திலே பேரரச பரம்பரையின் மூதாதையர்களுள் ஒருவன் அவனுக்கு எவ் விதம் உதவினுன் என்பதைக் குறித்துச் சொல்வார் என்பதை நாம் எதிர்பார்க்கலாகாது. அதுவும் இப்போது பேரரசாக விளங்குவோரும் சிற்றரசர்களாக உள்ளவர்களும் அந்த நாளிலே அதே நிலையில் விளங்கவில்லை என்பது நிச்சயமாக இருக்கும்போது அவ்விவரத்தை அவர்கள் குறித்துச் சொல் லவேமாட்டார்கள். எனினும், தொண்டைமண்டலத்திலே ஆதித்தனுடைய சாசனங்கள் இருபத்தோராம் ஆண்டு (கி.பி. 891) முதல் கிடைப்பதால் அவன் பல்லவ அபராஜிதன் பக்கலிலே இருந்திருத்தல் வேண்டும் என நாம் கொள்ள லாம். தில்லைஸ்தானத்திலிருந்து கிடைக்கும் 'சோழன் பல் யானை கோக்கண்டனுயின ராஜகேசரி வர்மன்' என்னும் முத லாம் ஆதித்தியனுடைய, ஒரு கல்வெட்டில் அவனுக்கு அளித் துள்ள விருதான தொண்டைநாடு பாவின என்பது ஹொய்சள மன்னர்கள் தரித்துக்கொண்ட சோழ ராஜ்ய பிரதிஷ்டாசாரிய என்னும் விருதுபோலே ஆகும். அவன் அளித்த உதவி யாலே தொண்டை நாட்டில் அபராஜிதனுடைய ஆட்சி நிலை நிறுத்தப் பெற்றது என்பதையே அது தெரிவிக்கும்.

தக்கோலத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஆதித்தியனுடைய ஆட்சி யின் இருபத்து நான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு அந்த ஆண்டு ஆனித்தலைப்பிறையில் தீண்டிய சூரிய கிரகணத்தின்போது மாரமரையர் மகன் பிரிதிபதியார் திருவூறல் மகாதேவருக்கு ஒரு வெள்ளிக்கெண்டி அளித்த செய்தியைக் குறிக்கிறது. தானம் அளித்தவன் கங்க அரசன் முதற் பிரிதிவீபதியின் பெயரனும், இரண்டாம் மாரசிம்மனுடைய மகனுமான இரண்டாம் பிரிதிவீ பதியாவன். (எபி. இந்தி., வால்யூம் XIX, நெ. 15). முதற் பிரிதிவீ பதி நிருபதுங்க வர்மனுடைய இருபத்தாறும் ஆண்டில் உயிரு டன் இருந்திருக்கிறுன். அதனுல் திருப்புறம்பயப் போர் அதற்கு (கி. பி. 888-க்கு)ப் பிறகு, 894-க்கு முன்னதாக நடைபெற்றிருத் தல் வேண்டும். அது நடந்தது சுமார் கி. பி. 890 எனக் கொள்ள லாம். அப்போது நிருபதுங்கன் உயிருடன் இருந்திருக்கிறுன். அவனுடைய நாற்பத்தோராம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு நமக்குக்

கிடைத்திருக்கிறது. எனினும், திருப்புறம்பயப் போரில் கங்க பிரிதிவீபதி பல்லவ அரசனான அபராஜிதன் பக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டு வரகுணனோடு போர் புரிந்திருக்கிறான். இதனால் அந்தப் போர் நிருபதுங்கனுக்கு விரோதமாக அபராஜிதன் நடத்தியதே போலும். அதிலே நிருபதுங்கனும் வரகுணனும் ஒரு கட்சியிலும் அபராஜிதனும் பிரிதிவீபதியும் அவர்களுக்கு எதிராகவும் சேர்ந்து போரிட்டார்கள் என்பது தெளிவாகும். போரில் அபராஜிதன் வெற்றி கொண்டு நாட்டை அடைந்தான்.

இவ்விதம் நாட்டைப் பெற்ற அபராஜிதன் பதினெட்டு ஆண்டுகள் அரசு புரிந்திருக்கிறான். நாட்டை இழந்த நிருபதுங்கன் சும்மா இருக்கவில்லை. இழந்த அரசுரிமையை மீட்க முயன்று ஓர் அளவு வெற்றியும் கொண்டான். திருத்தணிக்குப் பக்கத்திலே மடவளம் என்னுமிடத்திலிருந்து கிடைத்த அவனுடைய ஆட்சியின் நாற்பத்தோராம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு இதனை வலியுறுத்துகிறது: (புராதன இந்தியா, நெ. 5, பக்கம் 54). இம்முயற்சியிலே அவனுக்குப் பாண்டியர்களுடைய உதவியும் கிட்டியிருத்தல் வேண்டும். பாண்டிய நாட்டை ஒட்டி வெகு சமீபத்தில் சோழர்கள் பலம் பொருந்தியவர்களாக வளருவதைப் பாண்டியர்கள் ஒருநாளும் பொறுத்திருக்கமாட்டார்கள். இதே சமயத்தில்தான் பாண்டியர்கள் சோழ நாட்டு இடவை என்னும் இடத்தின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அதைக் கைப்பற்றியது. திண்டுக்கல் பக்கத்தில் ராமநாதபுரம் என்னும் ஊரிலிருந்து கிடைத்த கல்வெட்டு ஒன்று (1070 நெ.) பராந்தகப் பள்ளி வேளானயின நக்கம் புள்ளன் கோ மாறஞ்சடையனோடு சோழ நாட்டு இடவை யாத்திரை சென்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. நக்கம் புள்ளன் என்ற அவ்வதிகாரி பராந்தகப் பள்ளி வேளான் என்று கொண்டுள்ள பட்டப் பெயரினின்றும் அவன் பாண்டிய மன்னனான பராந்தகனுடைய அதிகாரி என்பதும், இடவை யாத்திரை செய்த மாறஞ்சடையன் பராந்தக வீர நாரயணனே என்பதும் தெளிவாக விளங்கும். இடவை என்பது மண்ணி நாட்டில் ஓர் ஊர். கும்பகோணம் தாலூகாவில் அணைக்கட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள திருப்பனந்தாள் என்னும் ஊரில் கிடைத்த பிற்காலச் சாசனம் ஒன்று இடவையைக் குறிக்கிறது. விஜய நகர மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் 1369 கொண்ட அக்கல்வெட்டு, இடவையான பாண்டியனை வென்கண்ட சோழ சதுர்

வேதிமங்கலம் என்னும் ஊரைக் குறிக்கிறது. (1914-ஆம் ஆண்டு நெ. 42). மண்ணியாறு அவ்வூரின் பக்கத்தில் ஓடுகிறது. இடவையும் அதன் பக்கத்திலேதான் இருத்தல்வேண்டும்[1].

பாண்டியர்கள் சோழ நாட்டைக் கைக் கொண்டு சுமார் பத்து ஆண்டுகள் அரசு செலுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். அந்நாளிலே ஆதித்திய சோழன் இறந்துபோய் விடவில்லையென்றும் உயிருடனேயே இருந்தான் என்றும் எண்ணுவதற்கு இடமிருக்கிறது. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் ஆதித்தன் பல்லவர் பேரரசனான அபராஜிதனை வெற்றிகொண்டு அவன் நாட்டையும் கைப்பற்றினான் என்ற செய்தி காணப்படுகிறது. வீரராஜேந்திர சோழனுடைய கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டிலிருந்து (திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸீரீஸ், வால்யூம் III, பக்கம் 142, சுலோகம் 55) ஆதித்தியனுக்குக் கோதண்டராமன் என்ற பெயர் உண்டென்றும் போர்க் களத்திலே அவன் யானைமீது அமர்ந்திருந்த பல்லவ மன்னன்மீது பாய்ந்து அவனைக்கொன்று வெற்றிகொண்டான் என்றும் தெரியவருகிறது. இவ்விரண்டும் ஒரே நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பனவாகக் கொள்ளலாம். அவ்விதமாயின், அவன் அபராஜிதனை வெற்றிகொண்டது அபராஜித வர்மனுடைய ஆட்சியின் முடிவிலேயே யாகும் என்பது பெறப்படும். திருப்புறம்பயம் சண்டைக்குப் பிறகே அபராஜிதன் அரசுரிமை அடைந்ததாலும் அந்தப் போர் சுமார் கி.பி. 890-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாலும், அபராஜிதன் பதினெட்டு வருஷ காலம் ராஜ்ய பாரம் தாங்கியிருப்பதாலும், ஆதித்திய சோழனிடம் அவன் தோற்றுப் போர்க்களத்தில் உயிர்துறந்தது சுமார் கி. பி. 907-ஆம் ஆண்டில் ஆதல் வேண்டும். அதே சமயத்தில்தான் முதற் பராந்தக சோழன் சிங்காதனம் ஏறி, இடைக்காலத்தில் மங்கிய சோழர்கள் புகழை மறுபடியும் ஒளிரச் செய்வதற்கு அடிகோலினான்.

---

1. அணைக்கட்டிலிருந்து கும்பகோணம் செல்லும் சாலையிலே திருப்பனந்தாளுக்கு நான்கு மைல் தொலைவில் சோழபுரம் என்னும் ஊர் ஒன்று இருக்கிறது. அவ்வூரிலே புராதனச் சின்னங்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. சாலைக்கு மேற்காக ஊர்ப்புறத்தே தியானத்தில் அமர்ந்த நிலையில் உள்ள புத்த விக்கிரகமும் அவற்றுள் ஒன்று. சோழபுரம் என்பதே பாண்டியனை வென்கண்ட சோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பெயரின் பிற்காலக் குறுக்கமாக இருத்தல் வேண்டும் போலும்.

மேலே நாம் விவரித்த போர்களிலே ராஷ்டிரகூடர்களும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் எனத் தெரிகிறது. மைசூர் ராஜ்யத்தில் சித்தல துர்க்கம் தாலுகாவில் இசாமுத்திரம் என்னும் ஊரில் உள்ள கல்லெச்வரர் ஆலயத்தில் கிடைக்கும் கல்வெட்டு ஒன்றில் இதைப்பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது. (எபிகிராபியா கர்நாடிகா, வால்யூம் XI, சித்தல துர்க்கம் 76). கன்னட மொழியில் உள்ள அந்தச் சாசனத்தின் கடைசியிலே, ராஷ்டிரகூடர்களின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ள அந்தச் சுலோகம் பின்வருமாறு:

பளெயாளெருள் ஆடங் திறுது மடிபிதோம்
பாண்ட்யநம் தேவபுத்ரம்
களகொந்தம் வீரணம் ஸ்ரீபுரதோள் இறிதோன்
இந்த்ராத்மஜம் பல்லவேசர்க்
களன் இந்த்ரம் கெல்தன் ஈ கன்னரன் அதிகபளம்
கங்கபேர்ம்மாளியம் கொந்த்
எளெயம் பூவல்லபங் கித்தி றுது நெகழ்தர்
ஈ ராஷ்ட்ரகூடாங்வயர்க்கள்.

கி. பி. 937-ஆம் வருஷம் ஸெப்டம்பர் மாதம் 7-ஆம் தேதிக்குச் சரியான சகாப்தம் 859, ஹேமளம்பி வருஷம், பாத்ரபத மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷத்து அமாவாசையும் வியாழக்கிழமையும் கொண்ட நாளில் ராஷ்டிரகூட அரசனான மூன்ரும் அமோக வருஷன் ஆட்சிக் காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டது அக்கல்வெட்டு. ராஷ்டிரகூடர்களின்கீழ்க் கதம்பாளிகே ஆயிரம் பகுதியைச் சிற்றரசாக ஆண்டு வந்த அவ்வமிசத்து இளைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த கன்னய்யன் என்பான் நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. அவ்விளைய பரம்பரை முதலாம் அமோகவருஷன் காலத்திலிருந்து பிரிகிறது. அதன் விவரமும் அந்தச் சாசனத்திலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. "அமோகவருஷனுடைய மகன் எனப்படுவன் தேவன் என்பான். தேவனுடைய மூத்த குமாரன் இந்திரன், தன்னுடைய பராக்கிரமத்தாலே கலியுகத்திலே அவன் ஒரு கலி (வீரன்) ஆக விளங்கினன். இந்திரன் மகன் (இரண்டாம்) தேவன், தந்தையைப்போலப் புகழ்பெற்றவன். தேவராஜன் மகன் கபீந்திரன். அவனுடைய மகன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் இறிவ கன்னரன்." இவனே தானம் அளித்த கன்னய்யன் ஆவான் என்பது சாசனத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள வாசகத்தால் தெளிவாகிறது.

மேலே கொடுத்துள்ள சுலோகம் இந்த இளைய பரம்பரையில் வந்தவர்களுடைய புகழைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்பதாகும். அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

"பழையாறில் தேவன் பாண்டியனைத் தாக்கி, எறிந்து கொன்றான்; தேவன் மகன் வீரனைக் கொன்றான்; ஸ்ரீபுரத்திலே இந்திரனுடைய மகன் பல்லவ அரசர்களை எதிர்த்தான்; இந்திரன் வெற்றி கொண்டான் (கெலித்தான்); அதிக பலமுள்ள இக்கன்னரன் கங்க பெர்மாளி (கங்க பெருமானடி)யைக் கொன்று ராஜ்யத்தைப் பூவல்லபனுக்கு அளித்தான். இவ்விதம் ராஷ்டிரகூட குலத்தவர்கள் (எதிரிகளை) எறிந்து புகழ் அடைந்தார்கள்."[1]

இந்தச் சுலோகத்திலே கடைசியாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பது கங்க ராஜ்யத்தை ராசமல்லனிடமிருந்து பிடுங்கிப் பூதுகனுக்கு அளித்ததே யாகும். இதில் குறிக்கப்பட்ட பளெயாறு என்பது கும்பகோணத்துக்குச் சமீபம் அரசிலாற்றுக்குத் தென்புறம் உள்ள பழையாறு என்னும் ஊராகும். அதேபோல ஸ்ரீபுரம் என்பதும் ஸ்ரீபுரம்பியம் அல்லது திருப்புறம்பயமாகும். இவற்றிலிருந்து அந்தப் போர்களில் ராஷ்டிரகூடர்களும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகும்.

நிருபதுங்கன் நாற்பத்தோராம் ஆண்டுக்குப் பிறகு எவ்வளவு காலம் அரசு செலுத்தினான் என்பதும், அவனுக்குப் பின் பட்டம் என்னவாயிற்று என்பதும் தெரியவில்லை.

தெள்ளாற்றெறிந்த நந்தி வர்மன்

இந்தத் தொகுப்பிலே உள்ள சாசனங்களில் கண்ட அடுத்த பல்லவ அரசன் நந்தி வர்மன் ஆவன். கீழூரிலிருந்தும் திருவண்ணாமலையிலிருந்தும் கிடைத்த அவனுடைய கல்வெட்டுக்கள்

---

1. இந்தச் சுலோகத்துக்கு எபிகிராபியா கர்நாடிகாவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மொழிபெயர்ப்பு சரியாக இல்லை. தார்வாரில் உள்ள கன்னட ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்து இப்போது ஓய்வுபெற்றிருக்கும் ஸ்ரீ ஆர். எஸ். பஞ்சமுகி அவர்கள் என்னோடு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இதைப்பற்றி விவாதித்துத் தவறை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்போது திருத்தமாக மொழிபெயர்ப்பதற்குச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கன்னட விரிவுரையாளர் ஸ்ரீ எம். கோவிந்த ராவ் அவர்கள் உதவினார்.

பதினேழாம் ஆண்டு கொண்டவை. ஆனால், நிருபதுங்கனுடைய தந்தையான மூன்றும் நந்தி வர்மன் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆண்டிருக்க முடியாதென்பதை நாம் மேலே காட்டியிருக்கிறோம். ஆகவே, அவை மூன்றும் நந்திவர்மனுடைய கல்வெட்டுக்களாக இருக்க முடியாது.

இக் கல்வெட்டுக்களை வழங்கிய அரசன் யார் என்பதை நிர்ணயிக்க அவற்றிலே வாணகோவையர் பெயர் காண்பது ஒரு விதத்தில் உதவுவதாகும். வாணர்கள் அல்லது பாணர்கள் என்போர் மிகப்பழைய அரச பரம்பரையினர்; தென்னாட்டுச் சரித்திரத்திலே முக்கிய புருஷர்களாக விளங்கினார்கள். ஆனால், அவர்கள் பேரரசர்களாக விளங்கவில்லை; சிற்றரசர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றிக் கால முறையில் மிகவும் பழமையதாகக் காணும் குறிப்பு, கதம்ப அரசனான காகுஸ்த வர்மன் தன்னுடைய வமிசத்தின் வரலாற்றை விவரித்துக்கூறும் தாளகுண்டா (ஸ்தான குண்டூர்) கல்வெட்டே ஆகும். (எபிகிராபியா இந்திகா, வால்யூம் 6, பக்கங்கள் 24-36; எபிகிராபியா கர்நாடிகா, வால்யூம் VII, எஸ். கே. 76). அவ்வமிசத்தை நிறுவிய மயூர சர்மன் தன்னுடைய அரசியல் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப நாட்களில், பல்லவ மன்னர்களுடைய எல்லைப்புறப் பாதுகாவலர்களைச் சுலபமாக முறியடித்து, கர்நூல் ஜில்லாவில் உள்ள ஸ்ரீபர்வத்தைச் சுற்றிய காட்டுப் பிரதேசங்களில் கால் ஊன்றிக் கொண்டு, பிரஹத் பாணரிடமும் மற்ற அரசர்களிடமும் திறை வசூல் செய்தான் என்று அக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. பிரஹத் பாணர் என்ற சொல்லே தமிழில் பெரும்பாணர் என்று காணப் படுவது. அவர்கள் ஆட்சி செலுத்திய நாடு பெரும்பாணப்பாடியாகும். இந்தப் பகுதி சாசனங்களிலே வடுகவழி மேற்கு என்றும் வடுகவழி பன்னீர்ராயிரம் என்று தமிழிலும், ஆந்த்ராத் பதஃ பஸ்சிமதஃ என்று வடமொழியிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வமிசத்து மன்னர்கள் சாளுக்கிய சாசனங்களிலே பேர்பாண வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களென உரைக்கப்படுவர்.

மேலைக் கங்க வமிசத்தின் முதல் அரசனான கொங்கணி வர்மன், ‘கங்க குலத்தை நிலைகுலையச் செய்தவன்’ (கூடலூர்ப் பட்டயம், மைசூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ரிபோர்டு, 1930-ஆம் ஆண்டு) என்றும், ‘பாணர் என்னும் காஷ்டத்துக்கு நெருப்புப் போன்றவன்’ (எபி. கர்நாடிகா, வால்யூம் XI, டி.பி. 67) என்றும் புகழப் படுகிறான். உதயேந்திரம் செப்பேடுகளிலே அவன் பாண மண்ட

லத்தை வெற்றி கொள்வதற்காகவே முடிசூட்டப் பட்டான் (கொங்கணி நாமதேய யோ பாண மண்டல ஜயாய க்ரிதாபி ஷேக:) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆரம்ப காலத்தில் கங்கர் கள் ஆட்சிபுரிந்த நாட்டைப் பாண நாடு என்றே வழங்கி வந்தார்கள். அதற்குப் பிறகே புனல் நாடு என்பது இணைக்கப் பட்டது. (இவ்விரண்டுமே பிற்காலச் சரித்திரங்களில் பண்ணாடு என்றும் புன்னாடு என்றும் குறிக்கப் பெறுபவை). பாணர் களுக்கே உரித்தான நந்திகிரிநாதன் என்பதுபோன்ற விருதுகளை யும் கங்கர்கள சுவீகரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜைனர் களிலே திகம்பரர்களின் மதக்கிரந்தமான லோகவிபாகம் என் னும் நூலின் பிரதிகள் மைசூர் புதை பொருள் இலாகாவினரால் 1909-ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அதிலே அந்நூல் ஸர்வநந்தி என்னும் ஜைன முனிவரால் சகாப்தம் 380-ஆம் ஆண்டு பாண ராஷ்டிரத்திலே பாடலிகா என்னும் ஊரில் பிரதி செய்யப் பெற்றதாகக் காணப்பட்டது. பாடலிகா என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் உள்ள திருப்பாதிரிப் புலியூர் என் னும் பாடலிபுரம ஆகும். இவற்றிலிருந்து பாண மண்டலம் எவ்வளவு தூரம் வியாபித்திருந்த தென்பது விளங்கும்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசியிலும் பத்தாம் நூற்றாண் டின் ஆரம்பத்திலும் வாணர் பெரும்பாணப்பாடி, வாணகோப் பாடி என்ற இரு வேறு பகுதிகளில் இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்து ஆண்டு வந்தனர் என்று தெரிகிறது. பாணர்களிலும் பெரும்பாணர், சிறுபாணர் என்று இரு பிரிவினர் இருந்திருக்கின் றனர். இதை நாம் சங்க நூல்களிலே கூடக் காண்கிறோம். வடுக வழிமேற்கு என்னும் பெரும்பாணப்பாடியை ஆண்டு வந்த பிரி வினர் மாவலிவாணராயர் என்ற பட்டப் பெயரைத் தரித்து வந்த னர். அதேபோல வாணகோப்பாடியை ஆண்டு வந்த பிரிவினர் வாணகோவரையர் என்று பெயரைக் கொண்டிருந்தார்.

பழங்காலத்திலிருந்தே பெரும்பாணர்களான மாவலிவாண ராயர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் வாண கோவரையர்களைப்பற்றி இந்தக் காலத்திலிருந்துதான் விவரங் கள் கிடைக்கின்றன.

லால்குடிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சென்னிவாய்க்கால் என்னு மிடத்தில் தெள்ளாற்றெறிந்து ராஜ்யமும் கொண்ட நந்தி போத்தரை யருடைய இருபத்தொன்றாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத் துள்ளது (தெ. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XII, நெ. 56). அது ஒரு

வீரக் கல்லிலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பது. அதிலே பராந்தகபுரம் என்னும் ஊரிலே எழுப்பப்பெற்ற அறிந்திகை ஈசுவர கிருஹத்தின் பெயர் காணப்படுகிறது. பராந்தகபுரம், அறிந்திகை ஈசுவர கிருஹம் என்பவை சோழர்களான பராந்தகன், அறிஞ்சயன் ஆகியோர்களுடைய பெயரை ஒட்டி ஏற்பட்டனவேயாகும். கல்வெட்டின் எழுத்து வடிவத்தைக் கொண்டும் அது கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளலாம்.

இவ்விதம் சோழர்களுடைய ஆட்சி ஆரம்பித்த பிறகு நந்திவர்மன் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு பல்லவ அரசன் ஆட்சிபுரிந்திருக்கிருன் என்பதைத் தஞ்சாவூர் ஜில்லா பாபநாசம் தாலூகா திருவைகாவூரில் கிடைக்கும் மற்ருெரு கல்வெட்டாலும் உணரலாம் (ஷி நெ. 59). நந்திவர்மனுடைய இருபத்திரண்டாம் ஆண்டு கொண்ட அக்கல்வெட்டு திருவைகாவுடைய மகாதேவருக்கு ஒரு விளக்கு எரிக்கவும் அமுதுபடிக்கும் சந்திப்பெலியார் என்பார் திரிபுவன மாதேவிச் சருப்பேதிமங்கலத்துச் சபையார் பக்கல் பொன் கொடுத்துப் பொலி கூலிக்குச் செலவாகக் காசு கொள்ளா ஊர்க்கீழ் இறையிலியாக நிலம் கொண்டுவிட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. திரிபுவன மாதேவி சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் அந்த ஊர் சோழன் மாதேவியான திரிபுவன மாதேவியின் பெயரைக் கொண்டு ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இது முதற் பராந்தக சோழன் பட்டத்துக்கு வந்ததற்கு முன்னதாக நிகழ்ந்திருத்தற்கில்லை.

இதுகாறும் வகுத்துள்ள நம் நாட்டின் சரித்திரத்தின் கால முறையிலே இவ்விரண்டு கல்வெட்டுகளும் பொருந்தாமையால் இவற்றை வெளியிடும்போது பின்வரும் குறிப்பையும் பதிப்பாசிரியர் சேர்த்திருக்கிருர். சென்னி வாய்க்கால் கல்வெட்டைப்பற்றி "இது மூலச் சாசனத்துக்குப் பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்ட பிரதியெனவே தெரிகிறது" என்று எழுதியிருக்கிருர். மற்றதான திருவைகாவூர்க் கல்வெட்டின்மீது, "திருவைகாவூருக்குத் திரிபுவன மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்று கொடுக்கப்பட்டுள்ள பெயர் பிற்காலத்துச் சாசனங்களிலேதான் காணப்படுகிறது. ஆகவே, கல்வெட்டின் கடைசி வரியில் இது ஒரு பழங் கல்வெட்டின் பிரதி என்று கூறப்பட்டிருப்பினும் மூலச் சாசனத்துக்குச் சரியான பிரதி யல்லவென்பது நன்ருக விளங்குகிறது" என்று கூறுகிருர்.

கோயில்கள் ஜீர்ணமடைந்துவிட்டால், அவற்றைப் புதுப்பிக்கும்போது வேலை துவக்குவதற்குமுன் கோயில் சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் கல்வெட்டுக்களுக்குப் பிரதி எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஜீர்ணோத்தாரணம் ஆனவுடன் பழையபடியே அந்த கல்வெட்டுகளைச் சுவர்களில் பொறித்து வைப்பது வழக்கம். இவ்விதம் நடந்திருப்பதைப் பல சாசனங்கள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. அங்ஙனம் புதுப்பித்து எழுதும்போது பழைய கல்வெட்டுகளை அப்படியேதான்எழுதிவைப்பார்கள். அதன் வாசகத்தைக் கொஞ்சமும் மாற்றமாட்டார்கள். அவ்விதம் மாற்றியதாகக் கூறக்கூடிய சான்று இதுவரையில் நமக்கு ஒன்றுகூடக் கிடைக்கவில்லை. அன்றி, திருவைகாவூர்க் கல்வெட்டின் அடியிலும் இது கல்வேட்டுப்படி என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நாம் அதை மூலத்துக்குச் சரியான பிரதி என்றே கொள்ளவேண்டும். அவ்விதம் அல்லாமல் அதைத் திரும்பவும் எழுதும்போது மூலத்தின் வாசகத்தைப் பிரதி செய்தவர்கள் மாற்றிவிட்டார்கள் என்று சொல்லவே முடியாது.

இன்னும், இவ்விதம் பழைய கல்வெட்டுக்களைப் புதுக்குவிக்கும் பழக்கம் கோயில்களை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யும்போது தான் கையாளப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. கோயில்கள் ஊரில் பொதுவான ஸ்தலம். கிராமத்தவர் பலரும் கூடி வழிபடும் இடம். அக்கோயில்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தானங்களைக் குறிப்பனவே அந்தக் கல்வெட்டுக்கள். ஆகவே, அவற்றைப் பாதுகாக்கவேண்டிய அவசியம் உண்டு. ஆனால், வீரக்கல்களின் நிலை வேறு. போரில் உயிர் துறந்த ஒருவனுடைய ஞாபகச் சின்னமாக விளங்குவது அது; கோயிலின் நிலையை அடையாது; நாளடைவிலே அதன் முக்கியத்துவம் மங்கிவிடும். வீரக் கல்லையோ அந்தக் கல்நாட்டைத் தெரிவித்து அதில் பொறித்திருந்த கல்வெட்டையோ புதுப்பித்ததாக இதுகாறும் நாம் வேறு எதையும் காணவில்லை. சென்னி வாய்க்கால் வீரக்கல்லில் காணும் கல்வெட்டும் கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டது. கல் நாட்டு விழாவை ஒட்டி ஒரு நூற்றுண்டுக்குள்ளாகவே அதைப் புதுப்பித்திருக்கிருர்கள் என்று கொள்வது எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது. ஆகவே அந்தச் சாசனங்களைப் போலி என்ருே மூலத்தின் தவருன பிரதியென்ருே கருதுவதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்மையில் சாசன வாசகத்தில் கண்டுள்ளபடி அந்தக் காலத்தனவேயாகும்.

சென்னி வாய்க்கால் வீரக்கல்லில் ஒரு பிராமணனுடைய கழுத்துப் பக்கத்தில் அம்பு பாய்ந்து துளைத்துக்கொண்டுபோய் அவன் உயிர் துறக்கும் நிலையில் உள்ள உருவம் என்று செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை யொட்டியே கல்வெட்டும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாவலி என்னும் வாண அரசன் படையெடுத்து வந்து அவ்வூர் மடத்தைச் சுட்டு அழித்த காலத்தில் அதைக் காக்கப்போன சத்திமுற்றத் தேவன் என்பான் இறந்துப்பட்டதைத் தெரிவிக்கிறது அக்கல்வெட்டு.

சாசனத்திலே "மாவலி யநியஸ்தான மாள்வான் செவணர் குண்டு கொண்டுவந்து மடமுஞ் சுட்டுக் காத்த சீகுரவரையுமெறிந்து இவர் சிஷ்யர் ஒரு ப்ராமணன் சத்திமுற்றத் தேவன் துண்டுபட்டான்" என்று காணப்படுகிறது. 'மாவலி அநியஸ்தானம் ஆள்வான்' என்று கூறப்படுவதால் அவன் தன்னுடைய சொந்த நாட்டில் ஆளவில்லையென்பதும் வேறு ஏதோ ஒரு பிரதேசத்தில் அரசு புரிந்துவந்தான் என்பதும் பெறப்படும். முதற் பராந்தக சோழன் இரண்டு பாண அரசர்களை வேரறுத்து, வைதும்பனை வென்று, பாண அரசைத் தன்னுடைய சிற்றரசனான கங்க மன்னன் இரண்டாம் பிரிதிவீபதிக்கு அளித்துச் சேம்பியன் மாவலி வாணராயன் என்ற பெயரையும் சூட்டினான் என்று உதயேந்திரம் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. பராந்தகன் வேரறுத்த இரண்டு பாண அரசர்கள் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியனும் அவன் மகன் புகழ்விப்பவர் கண்டன் என்ற விருது கொண்ட மூன்றாம் விஜயாதித்தியனும் ஆவர் என்று பொதுவாகக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. (ஸ்ரீ க. நீ. நீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதிய சோழர்கள், வால்யூம் I, பக்கம் 151). அவ்விதம் அல்லாமல், மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியனும் அவன் தந்தையான விஜயாதித்திய பிரபுமேருவும் ஆவர் என்று வேறு சிலர் கொள்வர் (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVI, பக்கம் 114). விஜயாதித்திய பிரபுமேருவின் சாசனங்கள் சகாப்தம் 831-வரையில் கிடைத்துள்ளன. அவன் மகனான விக்கிரமாதித்தியன் குடிமல்லம் பட்டயத்தில் ராஜகுமாரனாக விளங்குகிறான். பராந்தகனுடன் நிகழ்த்திய போரில் விஜயாதித்திய பிரபுமேரு இறந்திருக்கக்கூடும் என்றும் விக்கிரமாதித்தனும் தோல்வியுற்றிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கருதுவர். எவ்விதமாயினும் சோழன் வெற்றி கொண்ட இரண்டு பாண அரசர்கள் பெரும்பாணப்பாடியை ஆண்டு வந்த தந்தையும் மகனுமாகவே அவர்கள் கொள்ளு

வார்கள். அவ்விதம் கொள்ளுவது அவ்வளவு பொருத்த மன்று. அதைவிட, பெரும்பாணப்பாடி, வாணகோப்பாடி ஆகிய இரு வேறு பகுதிகளில் ஆண்டுவந்த இரண்டு பாண குல மன்னர்கள் எனக் கொள்வதே ஏற்புடையது.

பராந்தகனுடைய ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகச் சோளங்கிபுரத்திலிருந்து கிடைக்கும் பரகேசரிவர்மனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டிலே கங்க மன்னனான பிரிதிவீ பதி, வல்லாள (இப்போது வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் உள்ள திருவல்லம் என்பதே போலும்) என்னும் இடத்தில் நடந்த போரிலே வெற்றிகொண்டு, 'சூரிய கிரணத்தின் ஒரு பகுதியைத் தான் அடைவதற்குத் தன்னுடைய தகுதி'யை நிரூபித்துக் காட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது. அதாவது, சூரியவமிசத்தைச் சேர்ந்த சோழர்களது செம்பியன் என்னும் விருதைத்தாங்கி, அவர்களுடைய சிற்றரசனாக இருப்பதற்குத் தன் தகுதியை விளக்கிக்காட்டினானாம். இந்தப் போர் பராந்தகனுடைய ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டுக்கு முன்னதாக நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். தஞ்சை ஜில்லா புள்ளமங்கை என்னும் இடத்திலே பரகேசரிவர்மனுடைய ஆறும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, கீழார்க்கூற்றத்துப் பிரமதேயம் புள்ளமங்கலத்துத் திருவாலந்துறை மகாதேவர்க்குச் சிறுகாலைச் சந்திக்காகச் செம்பியன் மஹாபலி வாணராயர் நிலம் கொண்டுவிட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVI, பக்கம் 112). இதிலிருந்து பராந்தகன் பாண அரசர்களை வேரறுத்தது கி.பி. 913-க்கு முன்னதாகவே நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது போதரும்.

இவ்விதம் பராந்தகன் வாணர் நாட்டை கைக்கொண்டு கங்க பிரிதிவீபதிக்கு அளித்தபின், நாடிழந்த மாவலி வாணர்கள் இழந்த நாட்டை மீட்டுப்பெறுவதற்கு உதவிநாடி வேற்றிடம் சென்றிருத்தல் வேண்டும். தென்னாட்டிலே வலிபெற்று வரும் சோழர்களுக்கு விரோதமாக மாவலி வாணர்களுக்கு உதவிசெய்யக்கூடியவர்கள் அந்நாளிலே ராஷ்டிரகூடர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. வாணர்களும் ராஷ்டிரகூடர்களை அண்டி உதவிவேண்ட அவர்களும் அவ்விதம் உதவி அளித்துப் பாணர்கள் தங்கள் நாட்டைத் திரும்பவும் அடையும் வரையில் ராஷ்டிரகூடப் பிரதேசத்தில் ஓர் இடத்தில் தங்கி அரசு செலுத்தி வருமாறு இடம் அளித்திருத்தல் கூடும்.

இப்போது மத்தியப் பிரதேசம் என வழங்கும் பகுதியில் ரதன்பூர் ஜில்லாவில் பாலி என்னும் இடத்தில் உள்ள சிவன் கோவிலின் கர்ப்பகிருஹச்சுவரிலே ஒரு கல்வெட்டு காணப் படுகிறது. (இந்திய சரித்திர காங்கிரஸ், மூன்றும் மகாநாட்டு நடவடிக்கைகள், 1929, பக்கங்கள் 323-6). அதன் காலத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடிய விவரம் ஏதும் அதில் கிடைக்கவில்லை. எனினும், கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். எழுத்துக் களின் வரி வடிவத்தைக்கொண்டு அந்தச் சாசனம் இந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளலாம். அது மாவலி (வமிசத்தைச் சேர்ந்த) மகாமண்டலேச்வரன் மல்லதேவன் மகனுன விக்கிரமாதித்தியன் அந்தக் கோயிலை எழுப்பினுன் என்று கூறுகிறது. வாணர்களுடைய பிரதேசத்துக்கு வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் மாவலி வாணராயன் கல்வெட்டு காணப் படுவதற்குத் தக்க காரணம் வேண்டும். தவிர, அந்தக் கல் வெட்டு கிடைக்கும் பிரதேசம் அந்நாளில் ராஷ்டிரகூடர்களு டைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த தென்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. ஆகவே, அந்தப் பகுதியிலே வாண அரசன் அந் நாளில் அரசு செலுத்தியிருக்க வேண்டுமானல் அது ராஷ்டிர கூடர்களுடைய தயவால் அல்லாமல் வேறு விதமாக இருத்தல் முடியாது. சென்னி வாய்க்கால் கல்வெட்டில் 'அந்நிய ஸ்தா னம் ஆள்வான்' என்று குறிக்கப்பட்ட மாவலிக்கும், மத்தியப் பிரதேசத்தில் காணும் மாவலிக்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருத்தல்வேண்டும் என்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அது எவ்விதமாயினும், சென்னி வாய்க்கால் கல்வெட்டில் குறிக் கப்பட்ட மாவலியின் படையெடுப்பு கி. பி. 913-ஆம் ஆண்டுக் குப் பிறகு நிகழ்ந்ததாகவே கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

அந்தக் கல்வெட்டிலே 'சேவணர் குண்டு கோண்டு வந்து' மாவலி தாக்கியதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சேவணர் என்பார் பிற்காலச் சரித்திரத்திலே தேவகிரி யாதவர்கள் என்று பிரசித்தி பெற்றவர்கள். முஸ்லிம் சரித்திர ஆசிரியர் களே அவர்களை அவ்விதம் தேவகிரி யாதவர் என்று குறிப் பிட்டு எழுதியவர்கள். அவர்களோ தங்களை 'ஸேஉணர்' என்றே கூறிக்கொண்டார்கள். பக்கத்து நாட்டு அரசர்கள், முக்கியமாக ஹொய்சாளர்கள், அவர்களை ஸேஉணர் என்றே குறிப்பிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். வடமொழி நூலான பிரதாப ருத்திரீயத்திலும் அவர்கள் ஸேஉண தேசத்து மன்னர் என்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய சாசனங்களில்

காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டது சகாப்தம் 922, (அதாவது கி. பி. 1000) ஆண்டு கொண்டது. இரண்டாம் பில்லமனுடைய ஆட்சியில் கொடுக்கப்பட்ட ஸங்கம்நேர் செப்பேடுகள் என்னும் அந்தச் சாசனம் அவ்வரச பரம்பரையின் பூர்வ சரித்திரத்தை (இந்தியன் ஆண்டிகுவரி வால்யூம் 21, பக்கம் 199) எடுத்து உரைக்கின்றது. அன்றி. அவ் வமிசத்து மன்னர்களான மகாதேவன், ராமசந்திரன் என்பவர்களிடம் மந்திரியாக இருந்த ஹேமாத்ரி என்பர் தம்முடைய விருத கண்டத்திலும் அவ் வமிசத்துப் பூர்வ சரித்திரத்தைக் கூறிச் செல்கிறார். (ஷி. வால்யூம் 17, பக்கம் 120 ; எபி. இந்தி, வால்யூம் II, பக்கம் 117) அந்த வமிசத்தின் சரித்திர புருஷர்களுள் முதல்வனாக முதலாம் ஸேவுண சந்திரனையே பொதுவாகக் கொள்வர். சிலர் அவன் தந்தையான த்ருடப்ரஹாரனை அவ்விதம் கொள்வர். எவ்விதமாயினும் ஸேவுண சந்திரனுடைய நாலாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த (அதாவது பெயரனுடைய பெயரனான) வத்திகன் அல்லது வத்தேகன் என்பான் கிருஷ்ணராஜனை அண்டியவன் என்று புகழப்படுகிறான். இந்த வத்தேகனுடைய மகன் தான் இரண்டாம் பில்லமன். அவனுடைய சாசனம் கி. பி. 1000 ஆண்டு கொண்டிருப்பதால். தந்தையான வத்தேகனை ஆதரித்த கிருஷ்ணராஜன் என்பான் ராஷ்டிரகூட மன்னனான மூன்றும் கிருஷ்ணனே (கி. பி. 939-68) ஆவான். அப்படியானால் அவ்வரச பரம்பரையை நிறுவிய சேவுண சந்திரனை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், ராஷ்டிரகூட அரசனான முதலாம் அமோகவருஷன் காலத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் கொள்ளலாம். சேவுண சந்திரன் தன் பெயராலே சேவுணபுரம் என்ற ஒரு நகரத்தையும் நிர்மாணித்தானும். முன்னாளிலே சேவுண தேசம் என்பது தேவகிரியிலிருந்து நாசிக் வரையில் உள்ள பிரதேசத்தைக் குறித்து வந்தது. அதாவது, இப்போது காந்தேஷ் (காண்டேஷ்) என்று வழங்கப் பெறும் பிரதேசமே எனக் கொள்ளலாம். காந்தேஷ் என்பதே சேவுண தேசம் என்பதன் திரிபு எனவும் கூறுவர்.

பிற்காலத்திலும் சரித்திரத்திலும் அவர்கள் சேஉணர் என்று குறிக்கப்பட்டு வந்தாலும், பழைய சாசனங்களிலே அந்தப் பெயர் சேவணர் என்றே காணப்படுகிறது. (எபி. இந்தி; வால்யூம் III. பக்கம் 119) சென்னிவாய்க்கால் கல்வெட்டிலும் அவர்கள் பெயர் சேவணர் என்றே காணப்படுவது முக்கிய

மானது. அவர்களைப் பற்றிச் சாசன வாயிலாகக் கிடைக்கும் குறிப்புகளுள் மிகப் பழமையானது இச் சென்னி வாய்க்கால் கல்வெட்டே ஆகும்போலும்.

சேவுணர் குதிரை என்பது சரித்திரப் பிரசித்தம். இதுவே பிற்காலத்தில் மகாராஷ்டிரர் குதிரை என்றும் மராட்டா தட்டு என்வும் வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் அசுவபதி[1] என்ற விருதையும் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இந்தக் கல் வெட்டு எழுந்த காலத்திலே அவர்கள் தனியரசு பெற்றிருக்க வில்லை; ராஷ்டிரகூடர்களுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். அதனால் சேவணர் குண்டுகொண்டு வாணர் வந்து தாக்கினர் என்பது ராஷ்டிரகூட மன்னர்களுடைய உதவியுடன் வந்தனர் என்றே கொள்ளவேண்டும்.[2]

இன்னும் ஒன்று. இந்தப் படை யெடுப்பை வாணர்கள் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மனை எதிர்த்து நடத்தியதாகவும் நாம் கொள்ளமுடியாது. அந்தக் காலத்திலே சோழர்கள் தமிழ்நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றித் தங்கள் ஆளுகையின் கீழ்க் கொணர்ந்துவிட்டனர். பல்லவர்களின் ஆட்சி அஸ்த மித்து விட்டது. இந்தச் சாசனத்திலேயே நந்திவர்மன் தெள் ளாற்றெறிந்து ராஜ்யமும் கொண்ட செய்தி தெளிவாக விதந் தோதப்பட்டிருக்கிறது.

---

1. பழைய காலத்தில் நம் நாட்டு அரசர்களில் சிலர் அசுவபதி, கஜபதி, நரபதி என்னும் விருதுகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். போர்ப்படையிலே அந்த அந்தப் பகுதிகளிலே அவர்கள் மிக்க பலம் பொருந்தியவர்கள் என்பதையே இந்த விருதுகள் குறிக்கும். சேவுணர் அசுவபதி; பிற்காலத்திலே சேவு ணர் அரசு அழிந்து முஸ்லிம்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பிறகு இந்த விருதை முஸ் லிம்கள் தரித்து வந்தனர். இப்போது ஒரிஸ்ஸா என்னும் பகுதியை ஆண்டு வந்த ஒட்ட தேசத்து மன்னர்கள் கஜபதி. விஜயநகரத்து மன்னர்கள் நரபதி எனப்படுவர்; காலாட்படை மிகுதி கொண்டிருந்தனர். இந்த விருதே பிற் காலச் சாசனங்களில் 'நரவாகன சக்கரவர்த்தி' என்றும் காணப்படுவது.

2. 'குண்டு' என்ற சொல்லுக்குக் குதிரை என்ற பொருள் பிங்க லந்தை முதலிய நிகண்டுகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இலக்கிய வழக்கு எதும் காணவில்லை. இந்த இடத்தில் வேறு எந்தப் பொருளும் பொருந்தாது. கல்வெட்டில் இத்தப் பகுதி மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது; வேறு விதமாக வாசிக்க முடியாது.

ஆகலால் சோழர்களை எதிர்த்துப் பல்லவர்கள் நடத்திய போரில் வாணர்களும் பல்லவர்களுக்கு உதவியாக வந்திருக்க வேண்டுமென்று கொள்ளலாம். ஆகவே நந்திவர்மன் தன்னுடைய பிதிரார்ஜித நாட்டை அடைவதற்கு ராஷ்டிரகூடர்கள் உதவிகொண்டே சோழர்களோடு போருக்குக் கிளம்பினன் என்பதும், தெள்ளாற்றிலே நடந்த சண்டையில் அவன் எதிரிகளை முறியடித்து ராஜ்யத்தைக் கொண்டான் என்பதும் தெளிவாகும். வட ஆர்க்காடு ஜில்லா திருவல்லத்திலே கிடைக்கும் நந்தி விக்கிரம வர்மனுடைய பதினேழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று (தே. இ. சாசனங்கள், இரண்டாம் வால்யூம், பக்கம் 94) விக்கிரமாதித்த மாவலி வாணராயனை அவனுடைய சிற்றரசனுகக் குறிக்கிறது. அதேபோல, நந்தி போத்தரையனுடைய இருபத்து மூன்றும் ஆண்டு கொண்டதாகக் குடிமல்லத்திலிருந்து கிடைக்கும் மற்றொரு கல்வெட்டிலும் (1903-ஆம் வருஷத்து 229-நெ. சாசனம்) அந்த வாணராயன் சிற்றரசனுகக் காணப்படுகிறுன். இந்த நந்தி வர்மன், நிருபதுங்கனுடைய தந்தையான மூன்றும் நந்தி வர்மனுக இருத்தற்கில்லை யென்பது நாம் மேலே காட்டியுள்ள காரணங்களால் நன்கு விளங்கும். ஆகவே அவன் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்தி வர்மனுகவே இருத்தல்வேண்டும். இதிலிருந்து மாவலி வாணராயனுன விக்கிரமாதித்தியன் என்பான் ஒருவன் இந் நந்திவர்மன் கீழ்ச் சிற்றரசனுக இருந்தான் என்பது போதரும்.

தெள்ளாற்றெறிந்த நந்தி வர்மனைப் புகழ்ந்து பாடும் தமிழ் நூலான நந்திக் கலம்பகத்தில் அவன் வெற்றிகொண்ட இடங்களுள் குருக்கோட்டை என்பதும் ஒன்றுகக் காணப்படுகிறது. கலம்பகத்தில் காணும் குருக்கோட்டை என்பது பல்லாரி ஜில்லாவில் உள்ள குருகோடு என்னும் ஊராகும். சோழர்களிடமிருந்து தன்னுடைய நாட்டைத் திரும்ப அடைவதற்கு ராஷ்டிரகூடர்களுடைய உதவியோடு அவன் படை திரட்டி வந்த காலத்தில் முதற்போர் நடந்த இடமே குருக்கோட்டை போலும். இல்லாவிடில், தமிழ் நாட்டிற்கு வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் உள்ள இடத்தில் அவன் வெற்றி கொண்டிருப்பதற்கு வேறு விதத்தில் சுலபமாகக் காரணம் காட்டமுடியாது.

சமீபத்திலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முதலாம் ராஜேந்திர சோழனுடைய கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கச் செப்பேட்டுச் சாசனத்தில் வரும் ஒரு சுலோகமும் மேலே நாம் கூறியவற்றை

உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.முதற்பராந்தகனைப்பற்றிக் கூறும்போது அதிலே பின்வரும் சுலோகம் காணப்படுகிறது (ஜர்னல் ஆப் ஓரியண்டல் ரிஸர்ச், வால்யூம் XIX, பக்கம் 150) :

" நிர்ஜ்ஜித்ய ஸிம்ஹள பதிம் யுதி பாண்டிய ராஜம்
ப்ரக்யாத கீர்திம் அத கேரளமப் யஜய்யம் (ஜேயம்)
வீரஸ்ஸ பல்லவ ந்ருபஞ்ச யசாம்ஸி தேஷாம்
ராஷ்ட்ராணி சாதித வஸூநி ச வாஹநாநி"

"அந்த வீரன் (அதாவது பராந்தகன்) யுத்தத்திலே ஸிம்ஹளபதி (இலங்கை மன்னன்), பாண்டிய அரசன், வெற்றி கொள்ளமுடியாதவன் என்று கீர்த்தியையுடைய கேரளன் (சேர மன்னன்), பல்லவ நிருபதி ஆகியவர்களை வெற்றி கொண்டு அவர்களுடைய புகழ், ராஜ்யம், செல்வம், வாகநம் ஆகியவற்றையும் கைக்கொண்டான்" என்று அந்தச் சுலோகத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கலாம். பராந்தகன் கேரள மன்னனையும் பல்லவனையும் வெற்றிகொண்டு அவர்களுடைய நாட்டைக் கைப்பற்றிய செய்தி இந்தச் சாசனத்திலேதான் காணப்படுகிறது. மற்றச் சாசனங்களில் காணப்படாத புது விஷயம் இது. அதனால் இதுவரை ஆதித்தியன் பல்லவ அபராஜிதனை வெற்றிகொண்டு அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத்தொடங்கியது முதல் பல்லவர்கள் சரித்திர அரங்கிலிருந்து மறைந்து விட்டதாகக் கருதிவந்திருக்கிறார்கள். எனினும், இந்தச் செப்பேட்டிலிருந்து, அபராஜிதன் இறந்த பிறகும் பல்லவர்கள் நம் நாட்டுச் சரித்திர அரங்கிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்துவிடவில்லையென்பதும், அவர்கள் திரும்பவும் சோழர்களை வெற்றிகொண்டு தங்கள் நாட்டை மறுபடியும் சிறிது காலமாவது அடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் தெளிவாக விளங்கும்.

தங்கள் நாட்டைப் பெறுவதற்காகப் பல்லவர்கள் சோழர்களோடு நடத்திய சண்டையில் பாண்டியர்களும் பல்லவர்களோடு சேர்ந்தே போரிட்டார்கள் என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூர்த் தாலூகாவில் கர்ஷணபள்ளி என்னுமிடத்தில் வீரக்கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட கன்னடக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. மேலைக் கங்க

அரசனை பிரிதுவய்ய, அதாவது பிரிதிவீபதியின் ஆட்சியில் பொறிக்கப்பட்ட அந்த வீரக்கல் (1912-ஆம் ஆண்டு 337 நெ. சாசனம்) பாண்டியனுக்கும் சோழனுக்கும் இடையில் நடந்த போரைப் பற்றியும் ஒரு வீரன் போரில் உயிர் துறந்ததைப் பற்றியும் தெரிவிக்கிறது.[1] அந்தக் கல்வெட்டு கிடைத்துள்ள கர்ஷணபள்ளி பாண ராஜ்யத்தின் மத்தியப் பகுதியிலே அடங்கியது. அங்கே பாணர்களுடைய சாசனங்கள் பலவும் கிடைக்கின்றன. அதனால் இந்தக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட பிரிதிவீபதி, சோழனிடமிருந்து பாண நாட்டையும் செம்பியன் மாவலி வாணராய னென்னும் பட்டத்தையும் பெற்ற இரண்டாம் பிரிதிவீபதியாகவே இருத்தல்வேண்டும். ஆகவே, இந்தக் கல்வெட்டையுடைய வீரக்கல் கி. பி. 913-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகே நிறுவப்பட்டதாகும். தமிழ் நாட்டின் தென் பகுதியில் உள்ள பாண்டியன், சித்தூர் ஜில்லாப் பிரதேசத்திற்கு எவ் விதம் வந்து அங்கே சண்டைபோட நேர்ந்திருக்கக்கூடும்?

திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலே பராந்தகன் பாண்டியரோடு நடத்திய போரை விவரிக்கையில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது: "அவனுடைய (பராந்தகனுடைய) பராக்கிரமமாகிய நெருப்பினுல் சூழப்பட்ட பாண்டியன், அந்த அக்கினிப் பிழம்பின் தாபத்தைத் தாங்காமல் அதைத் தணித்துக் கொள்வதற்காகவே போலும், தன்னுடைய பிதிரார்ஜிதமான ராஜ்யத்தையும் அரசபதவியையும் துறந்து அவசரம் அவசரமாகக் கடலில் புகுந்தான் (இலங்கைக்குச் சென்றான்.)" (சுலோகம் 51). இந்த வரலாறு மகாவமிசத்திலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கி. பி. 923-முதல் 934-ஆம் ஆண்டு வரையில் ஆண்ட இலங்கை அரசன் நான்காம் தப்புலன் ஆட்சியில், பாண்டி அரசன், "சோழனிடம் பயந்து தன் நாட்டைத் துறந்து கப்பலேற்றி மஹா திட்ட

1. பழைய சென்னை ராஜதானியிலே 1904-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1935-ஆம் வரையில் பிரதி செய்த கன்னடச் சாசனங்கள் எல்லாம் தென்னிந்திய சாசனங்கள் ஒன்பதாம் வால்யூம் ஆக வெளியிடப்பெற்றுள்ளன. ஆனால் அதிலே இந்தச் சாசனம் காணப்பெறவில்லை. அதேபோலத் தெலுங்குச் சாசனங்கள் பத்தாம் வால்யூம் ஆக வெளியாகியுள்ளன. அதிலும் இது இடம் பெறவில்லை.

என்னும் இடத்தை வந்தடைந்தான்." இலங்கை அரசன் அவனை முறைப்படி வரவேற்று உபசரித்துச் சோழனிடமிருந்து பாண்டிய சிங்காதனத்தை மட்டுமல்லாமல் சோழனுடைய சிங்காதனத்தையும் கைப்பற்றி இரண்டையும் பாண்டியனுக்கு அளிப்பதாக வாக்களித்தான். அவ்விதமே படையெடுத்துச் செல்வதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவந்தான். ஆனால் இதற்கிடையில் ஈழ நாட்டிலே ஒரு கலகம் மூண்டது. அதன் பயனாகப் படையெடுப்பு நிற்கவேண்டியதாயிற்று. இனி, தான் அவ்விடம் தங்குவதால் பயன் ஏதும் கிட்டாது என்பதை உணர்ந்த பாண்டியன், 'தன்னுடைய மகுடத்தையும் தான் கொண்டு சென்றிருந்த இதர விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் அவ்விடத்திலே விட்டுவிட்டுக் கேரளத்தை அடைந்தான்.' (சூளவமிசம், அத்தியாயம் 53, சுலோகம் 5 முதல்). கேரள மன்னனும் தன்னிடம் வந்த பாண்டியனுக்கு உதவுவதற்காகப் படை திரட்டிச் சோழர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டிருத்தல் கூடும். ஆயினும் பயன் ஏதும் கிட்டியதாகத் தெரியவில்லை. இவ்விதம் கேரள மன்னனோடு பராந்தகன் போரிட்டு வெற்றிகொண்டதே கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செப்பேட்டுச் சாசனத்தில் குறிக்கப்பட்டிருப்பது போலும்.

பாண்டிய மன்னனும் தனக்கு உதவக் கூடியவர்கள் தென்னாட்டிலே யாரும் இல்லையென்பதை உணர்ந்து வேறு வழியில்லாமல் ராஷ்டிரகூடர்களுடைய உதவியை நாடியிருத்தல் கூடும். இவ்விதம் பராந்தக சோழனால் நாடிழந்த பல்லவன், பாணன், பாண்டியன் ஆகிய மூவரும் ராஷ்டிரகூடர்களை அண்டினார்கள். ராஷ்டிரகூட மன்னனும் அவர்களுக்கு அபயம் அளித்து, இழந்த நாட்டை அவர்கள் திரும்பவும் அடைவதற்கு உதவினான்.

நந்திக் கலம்பகத்தை ஊன்றிக் கவனித்தால் முக்கியமான சில விஷயங்கள் புலப்படும். குருக்கோட்டையில் அவன் அடைந்த வெற்றியை ஐந்து பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. அதேபோலத் தெள்ளாற்றில் அவன் வென்ற செய்தியை ஆறு பாடல்களுக்கு மேல் குறித்துச் செல்கின்றன. இம்மாதிரியே அவன் இன்னும் வெள்ளாறு, கடம்பூர், வெறியலூர், தொண்டி, பழையாறு முதலிய இடங்களில் வெற்றிகொண்டிருக்கிறான். ஆள் வலியால் மாபலம் கொண்டிருந்த எதிரிகளை அவன் தன் தோள் வலியாலேயே வெற்றிகொண்டானாம். தென்னனுடான பாண்டி நாட்டில் அரண் வலி சூழ்ந்த இடத்திலிருந்த பகைவரைச் சூழ்ந்து

M

அவன் வாகை சூடினுன். தொண்டைநாடு மட்டுமல்லாமல் சோணுடும் கொங்கும் அவன் ஆளுகையின் கீழ் இருந்தன. கொங்கன், சோணுடன், உறந்தையர்கோன், காவிரி வளநாடன் என்பன போன்ற பெயர்களால் அவன் குறிக்கப்படுகிருன்.

இன்னும் அவன் வடநாட்டிலும் பல வெற்றிகளைக் கொண்டிருந்தான் என்றும் கலம்பகம் குறிக்கிறது. 'குமரிக் கோண்கன் கங்கை மணுளன்' என்று (செய்யுள் 28) கூறுகிறது. வட வேந்தர் அவனுக்குத் திறை செலுத்தினர் (செய்யுள் 27). இன்னும் ஓர் இடத்தில் அவன் அங்கநாடன் (செய்யுள் 39) என்றும் குறிக்கப்படுகிருன். கடைசியாக, இரண்டு பாடல்களில் (6, 12) அவனுடைய போர்த் திறமை ஐராவதத்துக்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால், நந்தி வர்மன் வடநாட்டு மன்னர்களை வென்று திறைகொண்டது முதலியவை கவியின் கற்பனையில் தோன்றிய புகழுரைகளே என்றும், உண்மையாக நிகழ்ந்திருக்கக் கூடியவை யல்ல வென்றும் எண்ணத் தோன்றும். ஆனுல் ஐராவதத்துடன் அவனுடைய போர்த் திறமையை ஒப்பிட்டுக் காட்டியிருப்பதைக் கொண்டு அவன் கொண்டனவாகக் கூறப்பெறும் வெற்றிகள் யாவும் உண்மையென்பதைத் தெளியலாம்.

ஐராவதம் என்பது இந்திரனுடைய யானை என்பதை நாம் அறிவோம். நந்தி வர்மன் ஐராவதத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டிருப்பதால் அவனுக்கும் இந்திரன் என்பான் ஒருவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு வெளியாகும். கலம்பகத்தில் இந்த உவமை ஓர் இடத் அல்லாமல் இரண்டு இடங்களிற் காணப்படுவதால் அதை வெறும் கவிக் கூற்று எனத் தள்ளிவிடுவதற்கில்லை. அந்தக் காலத்தில் இந்திரன் என்ற பெயர் பூண்ட அரசன் ராஷ்டிரகூட மன்னனை மூன்றும் இந்திரன் ஆவான். அவன் வடநாடுகளிலே போரிட்டு வாகை மாலை சூடியிருக்கிருன். கன்யாகுப்ஜம் என்னும் கன்னேசியில் அரசு புரிந்த கூர்ஜரப் பிரதிஹார மன்னர்கள் மீது அவன் படை நடத்திச் சென்றிருக்கிருன். அவன் மகனுன நாலாம் கோவிந்தனுடைய காம்பே செப்பேட்டுப் பட்டயத்தில் (எபி. இந்தி., வால்யூம் VII, நெ. 6, சுலோகம் 19)

யங் மாத்யத் த்விப தந்தகாத விஷமம்
காலப்ரிய ப்ராங்கணம்
தீர்ணுயத் துரகைர் அகாத யமுநா
ஸிந்துப்ரதி ஸ்பர்திநீ

யே நேதம்ஹி மஹோதயாரி நகரம்
நிர்மூல முந் மூலிதம்
நம்நாத் யாபி ஜனைஃகுசஸ்தலமிதி
க்யாதிம் பரம் நீயதே.

இந்தச் சுலோகத்திலிருந்து (1) இந்திரனுடைய போர் யானைகள் அவற்றின் தந்தங்களால் காலப்ரியர் கோவிலின் பிராகாரங்களைக் குத்திக் குழி குழியாக்கி விட்டன; (2) அவன் யமுனை நதியைக் கடந்து சென்றான்; (3) எதிரிகளின் நகரமான மகோதயத்தை அவன் அழித்தான்; அதனால் அந் நகரம் குசஸ்தலி என்று வழங்கப்பெற வேண்டியதாயிற்று என்னும் விஷயங்கள் புலப்படுகின்றன. மகோதயம் என்பது கன்னோசியின் தலைநகரான கன்யாகுப்ஜ நகரத்தின் பெயராகும். இந்திரன் கொண்டனவாக மேலே குறிப்பிட்ட வெற்றிகளைச் சாளுக்கியர்களின் லேமுலவாடக் கிளையைச் சேர்ந்தவனான இரண்டாம் நரஸிம்ஹன் என்பவன் அடைந்ததாகவும் காணப்படுகிறது. கன்னடக் கவிஞரான பம்பா எழுதிய விக்ரமார்ஜுந விஜயம் என்ற மறு பெயர் பூண்ட பாரதத்தின் முதல் அத்தியாயத்தில் தம்மை ஆதரித்த புரவலரான லேமுலவாடச் சாளுக்கியர்களுடைய புகழை எடுத்துரைக்கும் இடத்திலே நரஸிம்ஹன் கொண்ட வெற்றிகளை விவரமாகக் கூறியிருக்கிறார். அவன் (1) லாட தேசத்தை வென்று அடிமைப்படுத்தினான் [லாட தேசம் என்பது கூர்ஜரம் ஆகும்]; (2) ஸப்த மாளவத்தை அழித்துச் சாம்பலாக்கி, தோல்வியுற்ற மன்னர்களிடமிருந்து திறை வாங்கினான்; (3) கூர்ஜர மன்னனான மஹீபாலனைப் போரில் வென்று அவனைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்து கூர்ஜரர்களுடைய நாட்டைக் கைக்கொண்டான்; (4) தன்னுடைய குதிரைகளைக் கங்கையாற்றில் குளிப்பாட்டினான் என்று பம்பா கவி புகழ்ந்திருக்கிறார் (சுலோகங்கள் 36-38).

இவ்விரண்டும் ஒரே போர் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பனவாகும் என்பது சுலபமாக விளங்கும். அதற்கு அந்தச் சூழ்நிலையை நாம் அறியவேண்டுவது அவசியமாகும்.

கன்னோசியை ஆண்டு வந்த கூர்ஜரப் பிரதிஹார மன்னனான முதலாம் மஹேந்திர பாலன் கி. பி. 907-8-ஆம் ஆண்டில் காலம் ஆனான். அவனுக்குப் பின் யார் பட்டத்தை அடைவதென்பதில் அவன் குமாரர்களான இரண்டாம் போஜன், மஹீ

பாலன் ஆகிய இருவருக்குள் சச்சரவு மூண்டது. அவர்களுள் போஜனே முறைப்படி சிங்காதனத்துக்கு உரியவன் போலும். ஆயினும் அவனைக் காட்டிலும் மற்றவனான மஹீபாலன் அதிக பலம் பொருந்தியவனாகக் காணப்பட்டான். என்றாலும், போஜனுக்குப் பலம் வாய்ந்த வெளியார் உதவி கிட்டியது. சேதி நாட்டு ஹைஹய மன்னனான முதலாம் கோக்கலன் இந்தச் சச்சரவிலே தலையிட்டுப் போஜனுக்கு உதவி அவனைச் சிங்காதனத்தில் அமர்த்தினான். கோக்கலன் போஜனுக்கு நெருங்கிய உறவினன். கோக்கலனைப் பற்றிப் பிலஹரிச் சாசனத்தில், "அவன் அதுவரையில் இல்லாத விதமாகப் புதுமாதிரியில் இரண்டு ஜயஸ்தம்பங்களை நிறுவினான். கும்ப முனிவர் திசையில் (அதாவது அகஸ்தியர் திசையான தென் திக்கில்) பிரபலமான கிருஷ்ண ராஜனையும் குபேரன் திசையில் (அதாவது வடதிசையில்; குபேரன் வடதிசையின் திக்குப் பாலகன்) ஸ்ரீதேவியின் இருப்பிடமான போஜ தேவனையும் ஸ்தாபித்தான்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் I, பக்கம், 256). இவ்விடம் குறிக்கப்பட்டுள்ள கிருஷ்ணராஜன் என்பான் ராஷ்டிரகூட மன்னனான இரண்டாம் கிருஷ்ணன் அல்லது கன்னரதேவன்; மூன்றாம் இந்திரனுக்கு முன்னதாகச் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்தவனும் அவனுடைய பாட்டனுமாவன். அதே போலப் போஜன் என்பான் கூர்ஜரப் பிரதிஹார வமிசத்து இரண்டாம் போஜன் ஆவான். இருவருமே கோக்கலனுக்கு உறவினர்கள். அவனுடைய உதவியாலேயே இருவரும் தங்கள் அரசுரிமையை நிலைபெறச் செய்து கொண்டார்கள். இவற்றால், போஜன் கன்யாகுப்ஜத்துச் சிங்காதனத்தை அடைந்தது தெரியவரும்.

ஆயினும் அவனால் அதிகநாள் அதை ஆண்டு அனுபவிக்க முடியவில்லை. சாந்தேல ராஜகுமாரனான ஹர்ஷதேவனுடைய உதவியைப்பெற்று மஹீபாலன் கன்னோசியின் மீது படையெடுத்து வந்து போஜனைத் தோற்கடித்து நாட்டைப் பிடித்துக் கொண்டான். போஜனுக்கு உதவியாக நின்ற கர்நாடகப்படையையும் நாட்டிலிருந்து வெளியே துரத்தினான். அதனோடு நிற்கவில்லை. தன்னுடைய படையை அவர்கள் பின்னாலே செலுத்தி அவர்களுடைய நாட்டையும் கைக்கொண்டான். ராஜசேகரர் எழுதிய பாலபாரதத்தில் (I, 7), மஹீபாலன் முரளர், மேகலர், கலிங்கர், கேரளர், குலூதர், குந்தளர், ரமடர் ஆகியோர்களை வென்று அடிப்படுத்தியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலே குறிப்பிட்ட வெற்றிகளை அவன் எப்போது கொண்டான் என்பதை நாம்

நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. எனினும் அவன் ராஷ்டிரகூடர்கள் மீது படையெடுத்துவந்து குந்தள நாட்டையும் அதையொட்டித் தென்திசையில் உள்ள கேரளம்போன்ற நாடுகளையும் தாக்கியது மூன்றும் இந்திரனுடைய மகுடாபிஷேகத்துக்கு முன்னதாக நடந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

இந்திரனுடைய பட்டாபிஷேகம் குருந்தகம் என்னும் இடத்திலே கி. பி. 915-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 24-ஆம் தேதி நிகழ்ந்தது. அந்தச் சமயத்திலே மன்னன் அளித்த தானத்தைத் தெரிவிப்பதாக உள்ள நௌஸாரிச் செட்பேடுகளில் அவன் மேருவை வெற்றிகொண்டு உபேந்திரன் என்னும் அரசனை முறியடித்துக் கோவர்த்தனம் என்னும் கோட்டையைக் கைப்பற்றியதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவன் பட்டாபிஷேக சமயத்திலேயே இந்த வெற்றிகளைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுவதால் இவை அவன் யுவராஜனுக இருந்தபோது, அதாவது அவனுடைய பாட்டனுன இரண்டாம் கிருஷ்ணனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலேயே கொண்டனவாக இருத்தல் வேண்டும். அந்தச் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் சுலோகத்தைப் பின்வருமாறு மொழிபெயர்க்கலாம்.

“இந்திர ராஜனுகிய இவன் சுலபமாக மேருவை வேரறுத்தானுயினும், கோவர்த்தனத்தைக் காத்து நின்ற உபேந்திரனை வெற்றி கொண்டதால் பெருமை கொள்ளவில்லை. அது எவ்விதமெனில் தேவர்களுக்கு அரசனுன இந்திரன் சுலபமாக மேரு மலையை வேரறுத்தானுயினும், கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கி(க் குடையாகப் பிடித்த) உபேந்திரனை (கிருஷ்ண பரமாத்மாவை) வென்று அடிப்படுத்தியதற்குப் பெருமை கொள்ளவில்லையே, அதேபோல்.” (ராயல் ஏஷ்யாடிக் ஸொஸைட்டி, பம்பாய்க் கிளையின் பத்திரிகை, வால்யூம் XVIII; எபி. இந்தி., வால்யூம் XI, பக்கங்கள் 36, 40).

இந்தச் சுலோகம் சிலேடையாக அமைந்துள்ளது. தேவராஜனுன இந்திரனுக்கு இம்மன்னனுன இந்திர ராஜன் உவமையாக்கப்பட்டிருக்கிறுன். பாண குலத்து மன்னர்களான மாவலி வாணராயர்கள் பிரபுமேரு, ஜயமேரு என்பனபோன்ற பட்டங்களைத் தரித்து வந்திருக்கிறுர்கள். ஆதலின், ராஷ்டிரகூட அரசனுன இந்திரன் வெற்றி கொண்ட மேரு என்பான் மாவலி வாண ராயர்களுள் ஒருவனுகவே இருத்தல்

வேண்டும். சகாப்தம் 820 முதல் 831 வரையில் (அதாவது கி. பி. 898 முதல் 909 முடிய) காணும் கல்வெட்டுக்களையுடைய வனும் பிரபுமேரு என்னும் பட்டத்தையுடையவனுமான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியன் என்னும் வாண அரசனே இந்திரனால் வெற்றி கொள்ளப்பெற்றவன் போலும். இந்தச் சுலோகத்தில் குறிக்கப்பெற்ற மற்ற அரசனான உபேந்திரன் என்பான் பரமார மன்னனான கிருஷ்ணராஜன் ஆவான். அவனுக்கு உபேந்திரன் என்ற பெயரும் காணப்படுகிறது. உபேந்திர ராஜன் தோல்வியடைந்த கோவர்த்தனம் என்னும் கோட்டை நாசிக் பக்கத்தில் இருந்தது. இவை ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணனுடைய ஆட்சியின் கடைசிக் காலத்தில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், கிருஷ்ணன் மரணம் அடைந்த காலத்தில் இந்திர ராஜன் மாளவத்திலே போரிட்டுக் கொண்டிருந்தான். தன்னுடைய மகுடாபிஷேகத்துக்காக அவன் போரை இடையில் நிறுத்தவேண்டியிருந்தது.

அதற்குப் பிறகே இந்திரன் வடக்கே சென்று வெற்றி கொண்டது. ஆயினும், அதன் காலத்தை நாம் நிச்சயமாகக் கூற முடியாது. கி. பி. 915-இல் பட்டம் எய்திய இந்திரனுடைய ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 918-இல முடிவடைந்து விட்டதாக இதுகாறும் கருதிவந்தார்கள். அதனால் இந்த வடநாட்டுப் படையெடுப்பு இடைக்காலத்தில், கி. பி. 916-7-ல், நடந்திருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். ஆனால், இந்திரனுடைய ஆட்சி அவ்வளவு சீக்கிரமாக முடிந்து விடவில்லை யென்றும், கி. பி. 927-ஆம் ஆண்டின் இறுதிவரையிலும் அவன் அரசு செலுத்தி வந்திருக்கிறான் என்றும் இபபோது தெரியவருகிறது (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVI, பக்கம் 161-2). அதற்குப் பிறகும் ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் அது நீடித்திருக்கக்கூடும். இவ்விடத்திலே நாம் மற்றொரு விஷயத்தையும் ஞாபகத்தில் கொள்ளவேண்டும். கி. பி. 935-ல் மூன்றாம் அமோகவருஷன் ராஷ்டிரகூட சிங்காதனம் ஏறினான். அவன் வயதான கிழவன். அவன் ஆட்சிக் காலத்திலே அவன் மகனும் இளவரசனும் ஆன மூன்றாம் கிருஷ்ணனே ராஜ்ய பாரத்தைத் தாங்கி வந்திருக்கிறான். அவன் (ராஜ) குமாரனாக இருந்த காலத்தில் வடநாட்டுப் போர்களிலே ஈடுபட்டு வெற்றிகொண்டான் என்று கூறப்படுகிறது. இந்திரன் நடத்திய படையெடுப்பிலே கிருஷ்ணனும் ஈடுபட்டிருத்தல் கூடும். இந்திரனைப் போலவே கிருஷ்ணனுக்கும் காலப்பிரியத்தோடு ஏதோ தொடர்பு இருந்திருக்கிறது. காலப்பிரியம் என்பது சிவபெருமா

னுடைய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுள் ஒன்று. யமுனைக் கரை யில் உள்ளது. இப்போது கால்பி என்று வழங்கப்படுவது.

இன்னும் இந்திரன் இறந்த சிறிது காலத்துக்குள்ளாகவே கூர்ஜரப் பிரதிஹாரர்கள் ராஷ்டிரகூடர்களிடமிருந்து மாளவத் தைத் திரும்பவும் கைப்பற்றி விட்டார்கள் என்பதை நிரூபிக்கக் கூடிய சாசனங்கள் உள்ளன. ஆதலால் இந்திரன் நடத்திய வட நாட்டுப் படையெடுப்பு கி. பி. 925-ஆம் ஆண்டுக்கு அணித்தாக நடந்ததெனக் கொள்ளலாம்.

பம்ப கவியின் விக்கிரமார்ஜுன விஜயத்தில் லேமுலவாடச் சாளுக்கிய அரசனான நரஸிம்ஹன் தன்னுடைய குதிரைகளைக் கங்கை(காங்காவாரிதி)யில் நீராட்டினான் என்று கூறப்பட்டிருக் கிறது. நந்திக்கலம்பகமோ தன் பாட்டுடைத் தலைவனை அங்க நாடன் என்று கூறுகிறது. அங்க நாட்டில் அவன் கொண்ட வெற்றியே, அங்க நாட்டுக்கு அரசன் அவன் என்று அவ்வி தம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்க நாடு என்பது பீஹார் ராஜ்யத் தில் பாகல்பூரைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசமாகும். அந்நாளிலே வேறு எந்தப் பகுதிக்கும் அந்தப் பெயர் வழங்கியதில்லை.[1] பல்லவ நந்தி வர்மன், சாளுக்கிய நரஸிம்ஹன் ஆகிய இருவரும் ஒரே போரில் ஈடுபட்டிருந்தமையால் நந்தி வர்மனுடைய அங்கநாட்டு வெற்றி, இப்போது நமக்கு முழுவிவரங்களும் கிடைக்காவிட்டா லும், உண்மையாகவே இருத்தல் கூடும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், நந்தி வர்மன் ராஷ்டிரகூட அரச னான மூன்றாம் இந்திரனுடன் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்

---

1. கொங்குச் சோழ சாசனங்களிலே கரூர்ப்பக்கத்திலே உள்ள நெரூர் என்னும் ஊர் கிழங்க நாட்டில் இருந்ததாகக் காணப்படுகிறது. கிழங்க நாடு என்னும் பெயரைக் கீழ் அங்க நாடு எனக் கொள்ளலாம். அவ்விதமானால் மேல் அங்க நாடு என ஒன்று இருத்தல்வேண்டும். ஆனால், அதைப்பற்றிய விவரம் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. எனினும், சேதி நாடு போன்ற வடநாட்டுப் பெயரைக்கொண்ட பகுதிகள் பல, மத்திய காலத்தில் இங்கே இருந்ததை நாம் அறிவோம். அம்மா திரியிலே நெரூர்ப்பக்கத்துப் பிரதேசம் அங்கநாடு என அப் போது பெயர் பெற்றிருக்கலாம். நந்தி வர்மன் கொங்கு நாட்டையும் ஆண்டு வந்திருக்கிறான். அவனே தன்னுடைய அங்க நாட்டு வெற்றியைக் குறிக்கக் கொங்கு நாட்டுப் பகுதிக்கு அந்தப் பெயரை இட்டிருத்தல் கூடுமா?

தான் என்பது தெளிவாகும். அதனுல் அவன் தான் இழந்த நாட்டை மீண்டும் பெறுவதற்கு ராஷ்டிரகூடர்கள் அவனுக்கு உதவி புரிந்திருக்கவேண்டும் என்று கருதுவது மிகையாகாது.

நந்திக் கலம்பகத்திலே,

"கொம்புயர் வாமை நாக மெதிர்வந்த
நந்தி குலவீர ராக மழியத்
தம்பிய ரெண்ண மெல்லாம் பழுதாக
வென்ற தலைமான வீர துவசன்" (செய்யுள் 81)

என்ற பகுதி காணப்படுகிறது. அதனுல் அவனுக்கும் அவன் தம்பியருக்கும் விரோதம் இருந்து வந்ததென்பது தெரியவரும். சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவில் "நந்தி கலம்பகத்தால் மாண்ட கதை நாடறியும்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கர்ண பரம்பரையாகவும் ஒரு கதை உண்டு. நந்தி வர்மனுக்கும் அவன் தம்பிக்கும் அரசுரிமைபற்றி விரோதம் இருந்து வந்தது. போரில் வெற்றி கொள்ளமுடியாத தம்பி வஞ்சத்தால் வெற்றி காண விழைந்தான். தமிழ்க் கவிகளில் தன் அண்ணனுக்கு உள்ள ஆசையை யறிந்த அவன் அறம்வைத்துப் பாடி அண்ணன்மீது இந்தக் கலம்பகத்தை இயற்றச் செய்தான். அதை அவன் கேட்பதற்கும் ஓர் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு வெற்றி கண்டான். கதை யாவரும் அறிந்ததே. கலம்பகத்தை முழுதும் கேட்ட மன்னன் கடைசியில் உயிரை யிழந்தானும். அவன் தம்பியருக்குச் சோழர்கள் உறுதுணையா யிருந்தனர் போலும்.

வட ஆர்க்காடு ஜில்லா திருமால்புரம் என்னும் இடத்திலிருந்து கிடைக்கும் பார்த்திவேந்திரவர்மனுடைய பதின்மூன்ரும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று (தெ. இ. சாசனங்கள், மூன்ரும் வால்யூம், நெ. 197) நந்திவர்ம காடுபட்டிகள் மகளார் வஜ்ஜவை மகாதேவி அளித்த தானத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அவள் பார்த்திவேந்திரவர்மன் தேவியாக இருக்கலாம். தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மனே இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட நந்திவர்ம காடுபட்டிகள் போலும்.

இவனுடைய சாசனங்கள் இவன் ஆட்சியின் இருபத்து மூன்ரும் ஆண்டுவரையில் தான் கிடைக்கின்றன.

சோழர்கள்

சோழர்களிலே முதலாம் இராஜராஜனுக்கு முற்பட்டகாலத்தனவாகச் சுமார் எழுபத்தைந்து சாசனங்கள் இத்தொகுப்பிலே சேர்ந்துள்ளன. பார்த்திவேந்திரவர்மன் காலத்தனவான இரண்டு சாசனங்களும், (நெ. 497, 498), மதிரை கொண்ட பரகேசரிவர்மனான முதற் பராந்தகனுடைய கல்வெட்டுக்கள் சுமார் இருபதும் போக மீதி உள்ளவை ராஜகேசரிவர்மன் என்றோ பரகேசரிவர்மன் என்றோ பொதுப்படக் குறிக்கும் அரசர்களுடைய காலத்தைச் சார்ந்தனவாகும். இவ்விதம் பொதுப்படையாகப் பெயர் ஏதும் இல்லாமலே குறிக்கப்பெறும் மன்னர்கள் யார் யார் என்று நிச்சயிப்பது சுலபமல்ல. பல சமயங்களில் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குள்ளே இதுபற்றிக் கருத்து வேற்றுமை ஏற்படுவதும் உண்டு.

சோழ மன்னர்கள் ராஜகேசரிவர்மன், பரகேசரிவர்மன் என்னும் பட்டப்பெயர்களை மாறிமாறித் தரித்து வந்திருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூரில் சோழ பரம்பரையை நிறுவிய முதல் அரசனான விஜயாலயன் காலம்தொட்டு இது வழக்கில் வந்திருக்கிறது. அவன் ஒரு பரகேசரி. அவனுக்குப் பிறகு, முதலாம் இராஜராஜ சோழனுக்கு முன்னதாகச் சோழ சிங்காதனம் ஏறியவர்களாகக் கருதப்படும் மன்னர்களுள் முதற் பராந்தகன், அரிஞ்சயன், இரண்டாம் ஆதித்தியனான கரிகாலன், மதுராந்தக உத்தம சோழன் ஆகிய நால்வரையும் பரகேசரிவர்மர்களாகக் கொள்வர். அதேபோல் முதலாம் ஆதித்தியன், கண்டராதித்தியன், இரண்டாம் பராந்தகனான சுந்தரசோழன் ஆகிய மூவரையும் ராஜகேசரிவர்மர்களாகக் கொள்வர். முதலாம் ராஜராஜ சோழனும் ஒரு ராஜகேசரிவர்மனவன்.

சோழர்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையில் சுமார் நானூறு ஆண்டுகள் அரசு செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த நானூறு வருஷங்களையும், பகுதிக்குச் சுமார் நூறு வருஷங்கள் கொண்ட நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். வமிசம் நிறுவப்பெற்ற காலத்திலிருந்து முதலாம் இராஜராஜ சோழன் சிங்காதனம் ஏறிய கி. பி. 985-ஆம் ஆண்டு வரையில் உள்ள முதற்பகுதி தான் மிகவும் சிக்கலானது. அந்தக் காலத்து நிகழ்ச்சிகளில் பல இன்னும் தெளிவாகவில்லை.

விஜயாலயன்

புதிய பரம்பரையின் முதல் அரசனாக இவனையே எல்லாச் சரித்திரங்களும் கூறுகின்றன. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலே இவன் தன்னுடைய இன்பத்துக்காகவே ஏற்பட்டதோ வென்னும்படி தஞ்சாவூரைக் கைக்கொண்டு அங்கே நிசும்பசூதினி என்னும் பெயரால் துர்க்கைக்கு ஓர் ஆலயம் எடுப்பித்தான் என்று கூறப்படுகிறது. (சுலோகங்கள், 45, 46). அவன் எவ்விதம் தஞ்சையை அடைந்தான் என்பதைப்பற்றிய விவரமே கிடைக்கவில்லை.[1]

மூவருலாவும் சங்கர சோழனுலாவும் அம்மன்னன் தன்னுடைய மார்பில் தொண்ணூற்றாறு புண் கொண்டவன் என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

"எண்கொண்ட தொண்ணூற்றின் மேலுமிரு மூன்று
புண்கொண்ட வென்றிப் புரவலனும்"

(விக்கிரம சோழன் உலா-கண்ணி 15)

"சிறுஞ் செருவிற் றிருமார்பு தொண்ணூறும்
ஆறும் படுதழும்பின் ஆர்த்தோன்"

(குலோத்துங்க சோழன் உலா-கண்ணி 21)

"தொழும்புடைய வாகத்துத் தொண்ணூறு மாறுந்
தழும்புடைய சண்டப்ர சண்டன்"

(இராசராச சோழன் உலா-கண்ணி 19)

"புண்ணூறு தன்றிரு மேனியிற் பூணாகத்
தொண்ணூறு மாறுஞ் சுமந்தோனும்"

(சங்கர சோழன் உலா-கண்ணி 17)

மேலே கூறியவற்றைத் தவிர, அம்மன்னனைப்பற்றி வேறு விவரம் ஏதும் தெரியவில்லை. எனினும், அவன் உண்மையில்

---

1. தஞ்சாவூர் நகரத்தை விஜயாலயனே நிர்மாணித்தான் என்று கன்யாகுமரிக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. (திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸீரிஸ், வால்யூம் III, பக்கம் 142, சுலோகம் 54). இது கவிஞரின் புனைந்துரையே. அந்தக் காலத்துக்கு முன்னரே முத்தரையர் அந் நகரிலிருந்து வந்தனர் என்பதும், அவர்கள் தஞ்சைக் கோன், தஞ்சை நற்புகழாளன் போன்ற விருதுகளைத் தாங்கியிருந்தனர் என்பதும் செந்தலைக் கல்வெட்டுக்களால் நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. (எபி. இந்தி., வால்யூம் XIII, பக்கம் 134 முதல்.)

அரசு புரிந்திருக்கிறான் என்பது திருச்சிராப்பள்ளித் தாலூகாவில் உள்ள திருநெடுங்களத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஒரு கல்வெட்டால் தெரிகிறது. திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் கோநேரின்மை கொண்டான் ஒருவனுடைய சாசனம் அது. பரகேசரி வர்மரான விஜயாலய சோழ தேவருடைய ஒரு பழைய சாசனப்படி நிலம் தானம் அளிக்கப்பெற்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (1909-ஆம் ஆண்டு 673 நெ. சாசனம்). அன்றி, வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் உள்ள கீழ்ப்புத்தூரிலிருந்து கிடைக்கும் விக்கிரம சோழனுடைய ஐந்தாம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்று விஜயாலய சோழனுடைய நான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது. (1915-ஆம் ஆண்டு 164 நெ. சாசனம்). தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலே காணும் முதலாம் இராஜராஜனுடைய கல்வெட்டுக்களில் அந்தக் கோயிலில் ஊழியம் பார்ப்பதற்காக எந்த எந்த ஊரார் மாணிகளை அனுப்பவேண்டும் என்று குறிக்கும் இடத்தில் பிரம்மதேயம் விஜயாலய சதுர்வேதிமங்கலத்தின் பெயரும் அத்தகைய ஊர்களில் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. (தே.இ. சாசனங்கள், இரண்டாம் வால்யூம், நெ. 69). பழைய புதுக்கோட்டை ராஜ்யத்தில் நார்த்தாமலை என்னுமிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் பிற்காலத்துப் பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று விஜயாலய சோழீச்வரம் என்னும் ஆலயத்தின் பெயரைக் குறிக்கிறது.

இவற்றால் விஜயாலயன் நாட்டிலே முறையாக அரசு செலுத்தியிருக்கிறான் என்னும் விஷயம் நன்கு வெளியாகும்.

பல்லவர்களுடைய ஆட்சியின் கடைசிக் காலத்திலே அவர்களுடைய சாசனங்கள் சிலவற்றில் சோழர்களுடைய பெயர் காணப்படுகிறது. திருப்பதிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள திருச்சானூரிலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டு ஒன்று (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XII, நெ. 43) தந்தி விக்கிரம வர்மனுடை ஐம்பத்தோராம் ஆண்டில் (சுமார் கி. பி. 850) திருவேங்கடக் கோட்டத்துத் திருச்சோகினூரிலே திருவேங்கடத்துப் பெருமானடிகள் கோயிலில் நிறுவிய திரு இளங்கோயில் பெருமானடிகளுக்கு ஒரு நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்காகச் சோழ நாட்டுச் சோழனூர் உலகப் பெருமானூர் முப்பது கழஞ்சு பொன் அளித்த செய்தியைக் குறிக்கிறது. மூன்றாம் நந்தி வர்மனுடைய ஆட்சியின் ஆறாம் ஆண்டில் சுமார் கி. பி. 856) அளிக்கப்பெற்ற வேலூர்ப்பாளையம் செப்பேடுகள் யஜ்ஞ பட்டர் என்பார் எழுப்பிய சிவாலயத்துக்குத் திருக்காட்டுப்பள்ளி என்னும் கிராமத்தைச் சோழ மகாராஜா

குமாராங்குசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பனவாகும். விஜயாலயன், குமாரங்குசன் ஆகிய இருவரும் ஒரே வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருத்தல்கூடும் என்று சில சமயங்களில் நினைத்தது உண்டு. அவ்விதம் இருத்தற்கில்லை. அங்குசன் என்ற விகுதியுடன் முடியும் பெயர்களை வேங்கி நாட்டுக் கீழைச் சாளுக்கிய மன்னர்களே தரித்துவந்தனர். 'ரேநாண்டுச் சோழர்கள்' எனப்படும் தெலுங்குச் சோழர்களில் பல்லிய சோழன் என்பான் குமாரங்குசன் என்ற பெயரைத் தரித்திருக்கிறான் (ஜர்னல் ஆப் இந்தியன் ஹிஸ்டரி, வால்யூம் XV, பக்கம் 258). தங்களை வேங்கிச் சாளுக்கியர்களுடைய சிற்றரசர்கள் என்று குறிப்பதற்காகவே அவர்கள் அவ்விதம் தரித்துவந்தார் போலும். ஆகவே, விஜயாலயனையும் குமாராங்குசனையும் ஒரே கிளையினராகக் கொள்ளமுடியாது.

விஜயாலயனைத் திருச்சானூர்க் கல்வெட்டில் கண்ட உலகப் பெருமானாராகவோ அவனுடைய மகனாகவோ கொள்ளலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுவது இயற்கையே. ஆனால், அவ்விதம் கொள்வதற்கு ஓர் ஆக்ஷேபணையும் உண்டு. தஞ்சையிலிருந்து ஆண்ட சோழ மன்னர்களுடைய சாசனங்களிலே அவர்களுடைய வமிசாவளியைக் கூறுமிடத்துச் சங்க காலத்திலிருந்த தங்கள் மூதாதையருக்குப் பிறகு விஜயாலயனையே குல முதல்வனாகக் குறித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய ராஜ பாரம்பரியத்தைக் கூறும் இலக்கிய நூல்களிலும் இதையேதான் காண்கிறோம். உலகப்பெருமானாருடைய பெயர் காணப்படவில்லை. விஜயாலயனுடைய தந்தையாக உலகப்பெருமானார் இருப்பானாகில் வமிச பரம்பரையை நிச்சயம் அவனையே முதல்வனாகக்கொண்டு ஆரம்பித்திருப்பர். விஜயாலயனுக்கு உலகப்பெருமானார் என்ற பெயர் இருந்ததாகவும் நமக்குத் தெரியவில்லை.

தஞ்சாவூர் தாலுகா திருப்பழனத்திலிருந்து கிடைத்த ராஜகேசரி வர்மனுடைய இருபத்தொன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, [உ]லகப்பெருமாள் விண்ணப்பத்தால் கோயில் ஊழியத்துக்குப் பன்னிருவர், கண் காட்டிகள் இருவர், நந்தவனக் குடிகள் இருவர் ஆகப் பதினாறு பேர்களுக்கும் காணியாக அரசன் நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XIII, நெ. 295). இந்தச் சாசனம் அளித்த அரசன் முதலாம் ஆதித்தியனே எனக் கொள்ளலாம். இதில் காணும் உலகப்

பெருமாளுக்கும் திருச்சானூர்க் கல்வெட்டில் கண்ட உலகப் பெருமானுருக்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருத்தல்வேண்டும்.

மைசூர் ராஜ்யத்திலே பங்களூர் ஜில்லாவில் கூடலூர் என்னுமிடத்திலிருந்து அரைகுறையாகக் காணும் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாமல் ஒரே வரி கொண்டதாகக் காணப்படும் அது சோழ விஜயாலயனைக் குறிக்கிறது; அவனைப் "பத்தினிப்பார நாடன் (?) என்றும், வாள் வலிமிகுந்த கையை உடையவன் என்றும், கூடலில் வசித்து வந்தான்" என்றும் குறித்துச்செல்கிறது. மைசூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் அறிக்கை, 1909-ஆம் ஆண்டு, பக்கம் 17, பாரா 68). சாசனம் கிடைத்திருக்கும் அளவைக்கொண்டு நாம் எதையும் நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. எனினும், இதனை ஆராய்ந்த மைசூர் புதையல் இலாகாத் தலைவர் காலஞ்சென்ற ஆர். எஸ். நரஸிம்ஹாசாரியார் இதைத் தஞ்சையில் புதிய பரம்பரை நிறுவிய விஜயாலய சோழனுடைய கல்வெட்டு என்றே கொண்டார்.

சாசனத்திலே அவன் கூடலில் தங்கிவந்தான் எனக் காணப்படுகிறது. கூடல் என்பது பாண்டியர் தலைநகரான மதுரையையே பிரசித்தமாகக் குறிக்கும். சுந்திரமூர்த்திகள் சேரமான் பெருமாளுடன் மதுரை மாநகருக்குச் சென்றபோது அவர்களைப்பாண்டிய வேந்தன் ஒருவனும், பாண்டியன் மகளை மணம்புரிந்து அந்நகரில் முன்னரே போய்த் தங்கியிருந்த அவன் மருமகன் சோழ மன்னன் ஒருவனும் எதிர் கொண்டு அழைத்தார்கள் என்று பெரிய புராணம் கூறுகிறது.

"சேரமான் தோழரு மச்சேரர் பிரானும் பணிப்பூண்
ஆரமார் பரைமதுரை ஆலவாயினில் வணங்க
வாரமா வந்தணைய வழுதியாக மனக்காதல்
கூரமாநகர் கோடித் தெதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார்.

"தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டு முன்னரே
தொன்மதுரை நகரின்கண் இனிதிருந்த சோழனர்
அன்னவர்கள் உடன்கூட அணையவ வருங்கூடி
மன்னுதிரு ஆவலாய் மணிக்கோயில் வந்தணைந்தார்."

(கழறிற். புராணம் 91-2)

ஆயினும் இவ்விடத்திலே குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கூடல் மதுரை மாநகரமாக இருக்குமா வென்பது சந்தேகம். சாசனத்

கிடைத்த கூடலூரே அதில் குறிக்கப்பட்ட கூடல் போலும். அவ்விதமாயின் விஜயாலய சோழனுடைய சாசனம் மைசூர் ராஜ்யத்திலே காணப்பெறுவது எங்ஙனம்?

திருக்கோவலூர்த் தாலூகாவிலே வீரசோழபுரம் என்னும் இடத்திலிருந்து தஞ்சை கோட்ட கோப்பரகேசரி வர்மருடைய மூன்றும் ஆண்டு கொண்ட ஒரு வீரக்கல் கிடைத்திருக்கிறது. (1936-ஆம் ஆண்டு 31 செ. சாசனம்). சாசனத்திலே வரும் தஞ்சை கோட்ட என்பதைத் தஞ்சை கோண்ட என்பதாகக் கொண்டு, தஞ்சையைக் கைப்பற்றிய பரகேசரி வர்மனுடைய மூன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டென அதைக் கொள்வர். அவ்விதம் கருதக்கூடியவன் விஜயாலயனே ஆவன். சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்தின் வரிவடிவமும் அதற்கு ஒத்ததாகவே இருப்பதாகவும் கருதப்படுகிறது. இதிலிருந்து விஜயாலயன் தஞ்சையைக் கைப்பற்றியே தன் அரசை அவ்விடம் நிறுவினன் எனவும் கொள்வர். ஆனல் கோண்ட என்னும் சொல் கோட்ட என்ற உருவத்தல் எங்கும் வழங்கியதில்லை. அன்றி, 'கொட்ட' என்னும் சொல் 'கொண்ட' என்னும் பொருளில் வழங்கியதும் இல்லை. அதனல் அவ்விதம் திருத்துவது பொருந்தாது. சாசனத்தில் காணும் கொட்ட என்ற சொல் கோட்டம் அல்லது கோட்டை என்பதாகவே இருத்தல் வேண்டும். கோட்டை என்னும் சொல் அப்பொழுது பெரு வழக்கில் வரவில்லை. தவிர, சாசனத்திலே ஐகாரவிகுதியில்லாமல் 'கொட்ட' என்றே இருப்பதால் இச்சொல் கோட்டம் என்பதையே குறிப்பதாகும். கோட்டம் என்னும் சொல் அந்நாளிலேயே வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. இது மேலே நாம் குறிப்பிட்ட திருச்சானூர்க் கல்வெட்டில் திருவேங்கடக் கோட்டத்தின் பெயர் காணப்படுவதிலிருந்து நன்கு விளங்கும். அதனல், சாசனத்தில் கண்ட அரசன் பெயர் தஞ்சைக் கோட்டத்துப் பரகேசரி வர்மன் என்றே ஆகும்.

விஜயாலயன் தஞ்சாவூரை முத்தரையரிடமிருந்து கைப்பற்றி அந்த இடத்திலே தன்னுடைய அரசை நிறுவினன் என்று பொதுவாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்விதமாயின், முத்தரையர் தங்கள் அரசுரிமையை இழந்திருக்க வேண்டும். ஆனல் அவர்கள் இழந்துவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. சரித்திர அரங்கிலிருந்து அவர்கள் மறைந்து விடவும் இல்லை. அதற்குப் பிறகு நீண்ட காலம் வரை அவர்கள் அந்தப் பகுதியிலே

முக்கிய புருஷர்களாகத்தான் விளங்கியிருக்கிறார்கள். நாட்டின் அரசியலிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் போலவே பக்கத்தில் கொடும்பாளூரில் வேளிர்குல அரச பரம்பரை வேறு ஒன்று இருந்திருக்கிறது. அவர்கள் அந் நாளிலே பலம் பொருந்தியவர்களாகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். தில்லைஸ்தானம் கல்வெட்டில் காணும் உலகப்பெருமாளுக்கும் திருச்சானூர்க் கல்வெட்டில் காணும் உலகப் பெருமானுக்கும் உறவு முறை இருந்திருக்குமாயின், (அவ்விரண்டு சாசனங்களுக்கும் உள்ள இடைவெளி சுமார் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் இருப்பதையும் அவர்களுடைய பெயரையும் கொண்டு பாட்டனும் பெயரனுமாகக் கருதலாம்) சோழ வமிசத்தின் மற்றொரு கிளையினரும் அந்தப் பகுதியில் இருந்து வந்தார்கள் என்று எண்ணலாம்.

மற்றொரு விஷயத்தையும் நாம் நினைவு கூரவேண்டும். சோழ நாட்டின் காவிரிக்கரைப் பிரதேசம் அந்நாளிலே ஒரு போர்க்களமாக விளங்கியிருக்கிறது. இந்நிலை கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாதாபிச் சாளுக்கிய மன்னனை முதலாம் விக்கிரமாதித்தியன் பல்லவர்மீது படையெடுத்து வந்து (கும்பகோணத்துக்குப் பக்கத்திலே திருநாகேச்வரம் என்று வழங்கப்பெறும் பாம்பூராகிய) உரகபுரத்தில் பாடி இறங்கி இருந்தகாலம் முதலே ஏற்பட்டுவிட்டது. பழையாறை, குடமூக்கு (கும்பகோணம்) திருப்புறம்பயம், இடவை, நியமம் எனப் பல்வேறு இடங்களில் போர் அடிக்கடி நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சில இடங்களிலே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகளிலும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இதைக் கவனிக்கும் போது, அந்தப் பகுதி எதிரி மன்னர்களால் அடிக்கடி தாக்குண்டு போர் நேரக்கடிய எல்லைப்புறப் பிரதேசமாக இருந்து வந்ததென்பது தெளிவாகும். தந்திவர்மனுடைய ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலே அவனுடைய சாசனம் ஏதும் சோழ நாட்டில் கிடைக்கவில்லை. அப்போது பாண்டியர்கள் அதைக் கைப்பற்றி ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலின் பல்லவர்கள், அவ்விதம் மேலும் அடிக்கடி நேராமல் அந்த இடத்தைக் கவனித்துப் பாதுகாக்க விரும்பியிருத்தல் இயற்கையே. இது கைகூடுவதற்குத் தங்களுக்கு நம்பிக்கை வாய்ந்த ஒருவன் அந்த இடத்திலே இருக்க வேண்டியது அவசியம். விஜயாலயனே அவனுடைய தோள்வலிமையாலும், பழைய சோழ பரம்

பரையைச் சேர்ந்தவனுதலாலும் இத்தகைய் தகுதியும் நம்பிக் கையும் வாய்ந்தவனுகக் கருதப்பட்டான் போலும். பல்லவ மன்னன் அவனைத் தேர்ந்தெடுத்து, சோழ நாட்டில் அப் போது இருந்து வந்த குறுநில மன்னர்களை ஏதும் செய்யாமல் அப்படியே வைத்து விட்டு, அவர்களுக்கு மேலாக ராஜப் பிரதிநிதிபோன்ற ஒரு நிலையில் நியமித்திருத்தல்கூடும். அந்தப் பதவியை அடைவதற்குமுன் அவன் அதேபோன்ற ஒரு பதவியில் மைசூர் ராஜ்யப் பிரதேசத்தில் இருந்திருக்கவும் கூடும். இவ்விதம்தான் நாம் அவனுடைய கூடலூர்க் கல்வெட் டுக்கான காரணம் காட்ட முடியும். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலே விஜயாலயன் தஞ்சையை அடைந்தான் என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் இதனையே வலி யுறுத்தும். இவ்விதம் விஜயாலயன் சோழ நாட்டு அரசு ரிமையை அடைந்தது, மூன்றும் நந்திவர்மன் ஆட்சிக் காலத் தின் இறுதியில், அரிசிலாற்றங்கரையில் நடந்த சண்டைக்குப் பிறகு, அதாவது சுமார் கி. பி. 860-க்குப் பிறகு, நேர்ந்திருத் தல் வேண்டும். நிருபதுங்கனுடைய ஆட்சியின் ஆரம்பகாலத் தில் நிகழ்ந்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

விஜயாலயன் அந்தப் பதவியை நீண்ட காலம் ஆண்டனு பவித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய ஆட்சியைக் குறிப் பதாக நான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கு மேல் நமக்குத் தெரியவில்லை. அவன் மகன் ஆதித்திய சோழனும் கி. பி. 870-1-ல் பட்ட மெய்தியிருக்கிறுன். ஆகவே அவனுடைய ஆட்சி பத்து வருஷத்துக்குமேல் இருந்திருக்க முடியாது.

ஆதித்திய சோழன்

அவனுடைய ஆட்சியின் தொடக்கத்தையும் இவனுக்கும் பல்லவர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பையும் பற்றி மேலே பல்லவர்களுடைய சரித்திர நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிக்கும் போது கூறியிருக்கிறேம். அவனுடைய கடைசிக் காலத்தில் ஒரு பத்து வருஷம் சோழ நாடு அவன் கையை விட்டு நழுவியது. பாண்டியர்களும் பல்லவர்களும் சேர்ந்து கொண்டு அவனுக்கு விரோதமாக இருந்தார்கள். அந்தச் சச்சரவில் ராஷ்டிரகூட மன்னனும் ஓர் அளவு ஈடுபட்டான் என்று தெரிகிறது. அந் நாளில் ராஷ்டிரகூட அரசனுக இருந்தவன் இரண்டாம் கிருஷ்ணன் ஆவான்.

குணபத்ராசாரியார் என்னும் ஜைன முனிவர் எழுதிய உத்தரபுராணம் என்னும் ஜைனமதக் கிரந்தம் சகாப்தம் 830, அதாவது கி. பி. 908-9-ஆம் ஆண்டு பூர்த்தி அடைந்தது. அதிலே கடைசியில் அவர் தம்மைப் போற்றிய அரசனை ராஷ்டிரகூட இரண்டாம் கிருஷ்ணனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறும் இடத்தில் அவனுடைய போர் யானைகள் கங்கையில் நீராடிக் குமரி வனத்தில் சந்தன மர நிழலில் தங்கி இளைப் பாறின என்று கூறுகிறார் (உத்தரபுராணம், மைசூர்ப் பதிப்பு, மூன்றாம் பாகம், பக்கங்கள் 877-8).

இது வெறும் புகழ் அல்ல. கி. பி. 907-இல் கன்னோசி நாட்டுக் கூர்ஜரப் பிரதிஹார மன்னனான மஹேந்திர பாலன் இறந்ததும் அவன் மகன் போஜனைச் சிங்காதனத்தில் நிறுவக் கிருஷ்ணன் கங்கை-யமுனைப் பிராந்தியத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான் என்பதை முன்னரே கண்டோம். அதனால், அவனுடைய போர் யானைகள் கங்கையில் நீராடின என்று குணபத்ராசாரியார் கூறியிருப்பது புனைந்துரை அல்லவென்பது தெளிவாகும். அதேபோல, அவனுடைய யானைகள் கன்யா குமரியின் சந்தனக் காடுகளில் இளைப்பாறின எனக் கூறப்படுவதும் உண்மையானதாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

வீரராஜேந்திர சோழனுடைய கன்யா குமரிக் கல்வெட்டில் பராந்தகன், வெற்றிகொள்ள முடியாதவன் என்று புகழ் பெற்ற கிருஷ்ணராஜனை வென்று வீரசோழன் என்னும் பட்டத்தை அடைந்தான் என்று காணப்படுகிறது. (திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸீரீஸ், வால்யூம் III, சுலோகம் 58). இந் நிகழ்ச்சி அவன் மதுரை கொண்டதைத் தெரிவிக்கும் சுலோகத்துக்கு அடுத்தபடியாக உள்ளது. சோளங்கிபுரத்திலிருந்து கிடைக்கும் பராந்தகனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் அவனுக்கு வீரசோழன் என்ற விருது காணப்படுகிறது. இன்னும், அதன் இறுதியில் உள்ள ஒரு தமிழ்ச் செய்யுள் மூலம் அம் மன்னனுடைய சிற்றரசனான கங்க பிரிதிவீபதிக்கும் அந்த விருது ஏற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. பராந்தகனே அந்த விருதைப் பிரிதிவீபதிக்கு அளித்திருத்தல் வேண்டும். (எபி. இந்தி., வால்யூம் IV, பக்கம் 124). இதனால் பராந்தகன்

தன்னுடைய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே கிருஷ்ண ராஜனுடன் போரிட்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் கிருஷ்ணன் ராஷ்டிரகூட மன்னனுன இரண்டாம் கிருஷ்ணனுகவே இருத்தல் முடியும். உத்தர புராணத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சம்பவமும் கன்யாகுமரிக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டதும் ஒன்ருக இருக்குமானல், பராந்தகன் சிங்காதனம் ஏறிய சமயத்திலே கிருஷ்ணனுடன் அவன் சமர்புரிந்திருக்க வேண்டும்.

தந்தையும் மகனுமான ஆதித்தியன், பராந்தகன் ஆகிய இருவரும் இலங்கை வெற்றிகொண்டது, சிற்றம்பலத்துக்குப் பொன் வேய்ந்தது ஆகிய இரண்டையும் தங்கள் புகழாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை நாம் மேலே கவனித்தோம். ஆதித்திய சோழனுடைய கடைசிக் காலத்தில் சில ஆண்டுகளாவது தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து ஆட்சி நடத்தியிருக்கலாமோ என்றும் தோன்றுகிறது. ஆதித்தியன் அப்போது மிகவும் வயதானவனுக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில், அந்நாளிலேயே அவன் மகனுன பராந்தகனுக்கு வயது வந்த பிள்ளைகள் இருந்தனர் என்று தெரிகிறது.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் திருச்செந்துறையிலிருந்து கிடைக்கும் பரகேசரி வர்மனுடைய மூன்ரும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று அவ்வூரில் அரிகுல கேசரி தேவியார், தென்னவன் இளங்கோ வேளார் மகளார், பூதி ஆதிச்ச பிடாரியார் தான் சந்திரசேகரருக்கு எழுப்பிய கற்கோயிலுக்குப் பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. இந்தப் பரகேசரி வர்மன் முதற் பராந்தகனுகவே இருத்தல்வேண்டும். (தெ. இ. சாசனங்கள், மூன்ரும் வால்யூம், நெ. 96). அரிகுலகேசரி என்பான் பராந்தகனுடைய மூத்த மகன் அல்ல வென்பதை எண்ணும்போது, பராந்தகனுமே அப்போது வயது சென்றவனுக இருக்கவேண்டும் என்பது புலனுகும். அதனல் அந்நாளிலே ஆதித்தியன் பெயரளவில் அரசனுக இருந்தாலும், பராந்தகனே ராஜ்யபாரத்தைத் தாங்கி வந்தான் போலும்.

தந்தையின் ஆட்சியில் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட சிறுமையைப் போக்கிப் பழைய நிலேயை அடைவதற்கு அவன் பெரிதும் முயன்றிருத்தல் இயற்கையே. அது கைகூடுவதற்கு அவன் முதலில், சோழ நாட்டில் புகுந்து அதைக் கைப்பற்றி

ஆண்டு வந்த பாண்டியர்களை விரட்டியடித்து நாட்டைப் பழையபடி தான் அடையவேண்டுவது அவசியம். பல்லவ நிருபதுங்க வர்மன் அப்போது இறந்துபோய் விட்டான் போலும். அவன் தாயாதியும் பல்லவ அரசசைக் கவர்ந்தவனு மான அபராஜிதன் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தொண்டை நாட்டுப் பகுதியை மட்டுமே ஆண்டு வந்தான். அதுகாறும் பல்லவர் களின் கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக விளங்கிய வாணர்கள் பேரரசை உதறியெறிந்து தங்கள் சுதந்தரத்தை நிலைநாட்டிக்கொண்ட னர். இது, அவர்கள் பேரரசன் பெயரைக் குறிக்கமால், தங் கள் பெயரிலேயே சகாப்தம் 810 முதல் 832 வரையில் (கி. பி. 888 முதல் கி. பி. 910 வரையில்) சாசனங்களை அளித்து வந்த திலிருந்து வெளிப்படை.

இன்னும், ஆதித்திய சோழன் ராஷ்டிரகூட ராஜகுமாரி யான இளங்கோப் பிச்சி என்பவளை மணந்திருந்தானென் றும் அவளே அவனுடைய பட்டமகிஷி என்றும் தெரிகிறது. திருமழுவாடியில் கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய இருபத் தோராம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, "சோழப் பெருமா னார்க்கு முன்னம் புகுந்த மூத்த தேவியார் இளங்கோங் பிச்சி திருமழுவாடிப் பெருமானடிகளுக்கு" நொந்த விளக்கு வைக்கப் பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (தெ. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XIII, நெ. 323) அதிலே பின்னல், "இவ்வைப்பில் வல்லவரையர் மகளார் இளங்கோப் பிச்சி வைத்த விளக்கு" என்பதும் காணப்படுகிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVI, பக்கம் 233). அவளுக்குக் கன்னர தேவன் என்னும் மகன் ஒருவன் இருந்தான் என்றும் தெரிகிறது. இது தில்லைஸ்தானத்திலிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனு டைய எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, சோழப்பெருமா னடிகள் மகனர் ஆதித்தன் கன்னரதேவன் நொந்தா விளக்கு விளக்கு எரிக்கப் பொன் கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பதி லிருந்து விளங்கும். (தெ. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் V, நெ. 595). இவற்றை நோக்கும்போது ஆதித்திய சோழன் ராஷ்டிரகூட மன்னன் இரண்டாம் கிருஷ்ணனுடைய மகள் இளங்கோப் பிச்சியை மணந்திருந்தானென்பதும் அவர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளையான கன்னர தேவன் தன் தாய் வழிப்பாட்டன் பெய ரையே கொண்டிருந்தான் என்பதும் தெரியவரும். ஆனல், ஆதித்தியனுக்குப் பிறகு மூத்த தேவியின் மகனன கன்னர தேவன் பட்டத்துக்கு வரவில்லை. வேறு ஒரு தேவியிடம் பிறந்

தவன் என்று கருதக்கூடிய பராந்தகனே சிங்காதனம் ஏறி யிருக்கிறன். இதுவே ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணனுக்கும் பராந்த கனுக்கும் விரோதத்தை உண்டாக்கியிருக்கலாம். அவர்கள் போர்க்களத்தில் மோதிக்கொள்வதற்கு வேறு பல காரணங் களோடு இதுவும் முக்கியமானதாக இருந்திருக்கவேண்டும். (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVI, பக்கம் 234).

அப்போது விவகாரம் எந்தவகையில் உருவாகி எவ்விதம் சென்று எப்படி முடிந்ததென்பதை நாம் நிச்சயமாகக் கூறு வதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டியதும் மைசூர் ராஜ்யத்தில் இசா முத்திரம் என்னும் இடத்திலிருந்து கிடைப்பதுமான மூன்றும் அமோக வருஷனுடைய காலத்துக் கன்னடக் கல்வெட்டி லிருந்து திருப்புறம்பயத்தில் மீண்டும் ஒரு முறை போர் நிகழ்ந் திருத்தல் வேண்டும் என்றும் அதிலே பல்லவ அரசன் ஒருவன் உயிர் துறந்தான் என்றும் எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் போர் நடந்த திருப்புறம்பயத்திலே இன்றைக்கும் கச்சியாண்டவன் கோயில் என்ற பெயருடன் நடுகற் கோயில் ஒன்று இருக்கிறது (தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் எழுதிய பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், முதல் பாகம், பக்கங்கள் 22-3). பல்லவ மன்னன் போரில் உயிர் துறந்த இடத்திலே எழுப்பப் பட்டது போலும் அக்கோயில். அவ்விடம் நடந்த முதற் போரிலே பல்லவ நிருபதுங்கன் இறக்கவில்லை யென்பதை யும் நாம் மேலே கண்டோம். தொண்டை நாட்டைத் தன் ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக் கொள்வதற்கு முன்னர், ஆதித்திய சோழன் ஒரு பல்லவ அரசனைக் கொன்றான் என்பதும் மேலே குறிக்கப்பட்டது. இவற்றால் திருப்புறம்பயத்திலே இரண்டாம் முறையும் ஒரு போர் நடந்ததென்றும் பல்லவ அபராஜிதன் அந்தப் போரில் உயிர் துறந்தான் என்றும் எண்ணுதல் கூடும்.

ஆதித்திய சோழன் முதலில் நிருபதுங்கனுக்கு எதிராக அபராஜிதனுக்கு உதவி செய்து நாட்டை அவனுக்கு அளித் தது உண்மையே. ஆனல் அவன் பிற்காலத்தில் பல்லவனுக்கு நண்பன் என்ற முறையில் மட்டும் விளங்கவில்லை. தொண்டை நாடு பாவின என்ற விருதைத் தரித்துக்கொண்டான். திருக் கழுக்குன்றத்திலிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய இருபத்து நான்காம் ஆண்டு கொண்ட ஒரு கல்வெட்டு (எபி.

இந்தி., வால்யூம் III, பக்கம் 279) முக்கியமானது. அவ்வரசன் ஆதித்தியனே ஆவான். பூர்வத்தில் ஸ்கந்த சிஷ்யன் என்னும் பல்லவ அரசனால் அளிக்கப்பெற்றுப் பின்னால் வாதாபி கொண்ட நரசிங்க போத்தரையரால் ஊர்ஜிதம் செய்யப் பெற்ற ஒரு தானத்தைப் புதுப்பித்து ராஜகேசரி வர்மன் கோயிலுக்கு நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. இதன் வாசகம் வெற்றி கொண்ட ஓர் அரசன் தான் வெற்றி கொண்ட நாட்டுப் பழைய தானதர்மங்களைப் புதிப்பிக்கும் நிலையில் உள்ளதாகக் காண்கிறதேயன்றி, அந்நாட்டை ஆளும் அரசனுடைய நண்பன் என்ற நிலையில் ஆதித்தியனைக் காட்டவில்லை. இன்னும் இதே போல வேறு சாசனங்களும் உள்ளன. இவற்றிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆதித்த னுடைய கை மேலோங்கி வருவதைக் காண்கிறோம். அபராஜி தன் அதைப் பொறுத்திருப்பானோ? அவர்களுக்குள் மன வேற்றுமை ஏற்படுவது சகஜமே. அதனாலேயே அவர்களுக் குள் விரோதம் முற்றியது போலும். பின்னால் ஆதித்தியன் சோழ நாட்டை இழந்தபோதும் அபராஜிதன் தன் நண்ப னுக்கு உதவியாக இருக்கவில்லை.

ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணன் தமிழ் நாட்டு விவகாரங்களில் சிரத்தை கொண்டு தலையிட்டதற்குக் காரணம் அவன் தன்னை அண்டிய பல்லவனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் உதவுவதென் பதாக மட்டும் இருந்திராது. தன்னுடைய பெயரனான ஆதித் தன் கன்னர தேவனுக்கு உதவி அவனைச் சோழ சிங்கா தனத்தில் அமர்த்த வேண்டுமென்ற நோக்கமும் இருந் திருக்கலாம்.

பராந்தகன்

இம்மன்னன் ஆட்சி பெரும் வெற்றியுடன் தொடங்கியது. அவன் புகழும் பரவியது. வெகு சீக்கிரம் அவன் பக்கத்து அரசுகளையும் வெற்றி கொண்டு தமிழ்நாடு முழுவதையும் தன் ஆட்சியின்கீழ்க் கொணர்ந்து விட்டான். ஆனால் அதை நீண்ட காலம் அவனால் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பல்லவர் களோ தொண்டை நாடு மட்டுமல்லாமல் சோழ நாட்டையும் ஓர் அளவு பாண்டிய மண்டலத்தையும் தலைமுறை தலைமுறை யாக ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் அந்நாட்டை அரசு புரிந்து வந்த அவர்கள் அவ்வளவு

சுலபமாக, அதுவும் அதுகாறும் தங்களுக்குக் கீழ்ச் சிற்றரசுப் பதவி வகித்து வந்த சோழர்களிடம், அடங்கி அரசுரிமையைக் கை விட்டு ஒதுங்கி விடுவார் என்று நினைப்பது பொருந்தாது. தங்களால் இயன்றவரையில் அவர்கள் போரிட்டே பார்ப்பர். அதற்குரிய செல்வாக்கும் ஓர் அளவு அவர்களுக்கு இல்லாமல் போகாது. அதே போலப் பாண்டியர்களும் தென்னாட்டிலே ஆதிக்கியம் மிகுந்திருந்தார்கள். அதனால்பராந்தகன் பல்லவ பாண்டியர்களோடும், ஈழத்து மன்னனோடும் ஓயாது போரிட்டு வரவேண்டி நேர்ந்தது.

அவனுடைய ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலே ராஷ்டிரகூடர்களுடைய விரோதமும் சேர்ந்து கொண்டது. அவர்களையும் அவன் எதிர்த்து நிற்க வேண்டியதாயிற்று. அந்நாளிலே ராஷ்டிரகூட அரசனாக விளங்கியவன் மூன்றாம் கிருஷ்ணன். தக்கோலத்தில் அவன் போரிட்டுச் சோழ ராஜாதித்தியனைக் கொன்ற ஆண்டான கி.பி. 949 முதலாகத்தான் அவனுடன் பராந்தக சோழன் சண்டையிட நேர்ந்தது என்று பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆயினும் அந்தச் சண்டை அதற்கும் முன்னதாகவே ஆரம்பமாயிற்று என்னலாம்.

கச்சியும் தஞ்சையும் கொண்ட விருதுடன் காணப்படும் கன்னரதேவனுடைய ஐந்தாம் ஆண்டு (கி. பி. 944-5) கல்வெட்டு ஒன்று தென் ஆர்க்காடு ஜில்லா சித்தலிங்க மடம் என்னும் கிராமத்திலிருந்து கிடைக்கிறது (1909-ஆம் ஆண்டு 375 நெ. சாசனம்). அதை உண்மையானதன்று எனவும் போலி என்றும் சிலர் கருதுவர். அவ்வூரில் உள்ள வியாக்கிரபாதேச்வரர் ஆலயத்தை முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் புதுப்பித்த காலத்தில் பழைய கோயிலின் சுவர்களிலிருந்த கல்வெட்டுக்களைப் புதுப்பித்த கோயில் சுவர்களில் எழுதியவற்றுள் அதுவும் ஒன்றாகும். கன்னரதேவன் ஆட்சிக்கும் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்கும் இடைப்பட்ட காலம் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்குமேல் இல்லை. சரியாக வாசிக்க முடியாதபடி எழுத்தில் வேறுபாடு ஏதும் அந்தச் சிறிது காலத்திற்குள் நேர்ந்து விடவில்லை. அதனால் பிரதி செய்தவர்கள் அதைச் சரியாக வாசிக்க முடியாமல் தவறு ஏதும் செய்து விடுவதற்கில்லை. தவிர, இவ்விதம் பிரதி செய்த சாசனங்களில் தவறு நேர்ந்திருப்பதாகக் காட்டக்கூடிய ஆதாரம் வேறு ஏதும் இதுவரையில் கிட்டியதில்லை.

அதைப் போலியெனக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமே இல்லை. சமீபத்திலே அவனுடைய ஏழாம் ஆண்டுச் சாசனம் ஒன்று, அதே கச்சியும் தஞ்சையும் கொண்டவன் என்ற விருதுடன் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலும் கிடைத்துள்ளது. இவற்றைத் தவிர, அவன் தஞ்சாவூரை வெற்றிக்கொண்டான் என்று தக்கோலம் சண்டைக்கு முன்னதாகவே வழங்கப் பட்ட சாசனம் ஒன்றும் தெரிவிக்கிறது.

மூன்றும் கிருஷ்ணன் கி. பி. 939-ஆம் ஆண்டு டிஸம்பர் மாதத்திலோ அடுத்த 940-ஆம் ஆண்டு முதலிலோ சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல் வேண்டுமென நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். அவனு டைய பட்டாபிஷேக சமயத்தை அடுத்து வழங்கப்பட்டது, அவனுடைய சகோதரி கணவனும் சிற்றரசனுமான மேலைக் கங்க அரசன் பூதுகனுடைய ஸூடி செப்பேட்டுச் சாசனம். பூதுகன் சோழனான ராஜாதித்தியனை வெற்றி கொண்ட பிறகு தஞ்சாவூர், நாழ்கோட்டை முதலிய பல கோட்டைகளைத் தாக்கி ஜயித்து, அவ்விடங்களில் கைப்பற்றிய யானை, குதிரை, பருமணிக்குவியல் ஆகியவற்றைத் தன் பேரரசன் கிருஷ்ணன் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்தான் என்று அது கூறுகிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் III, பக்கங்கள் 189-90). கி. பி. 949-ல் தக்கோலத்தில் நடந்த சண்டையில்தான் பூதுகன் யானைமேல் உள்ள அம்பாரியையே போர்க்களமாகக் கொண்டு ராஜாதித் தியனுடன் சமர்புரிந்து அவனைக்கொன்றது. அதற்கு நீண்ட காலம் முன்னதாக அளிக்கப்பட்டது ஸூடிச் செப்பேட்டுச் சாசனம். அதிலே அவன் ராஜாதித்தியனை வென்றதாகக் கூறிக்கொள்கிறானே யன்றி, ஆதகூர்க் கல்வெட்டில் (எபி. இந்தி., வால்யூம் IV பக்கங்கள் 50-7; அதன் திருத்தத்துக்கு ராயல் ஏஷ்யாடிக் ஸோஸைட்டி ஜர்னல், 1909, பக்கங்கள் 443-6) காண்பதைப் போலக் கொன்றதாகக் கூறிக்கொள்ளவில்லை. கிருஷ்ணனுடைய சாசனங்களிலும் அவன் சோழர்கள்மீது வெற்றி கொண்டான் என்ற செய்தி அவனுடைய ஆட்சியின் ஆரம்ப நாட்களிலிருந்தே காணப்படுகிறது. ஆகவே, ஸூடிச் செப்பேடுகளில் காணும் சோழ நாட்டுப் படை யெடுப்பு கிருஷ்ணன் யுவராஜனாக இருந்த காலத்திலேயே நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மனான பராந்தகனு டைய ஆட்சியின் முப்பத்தொன்றும் ஆண்டுகொண்ட இரண்டு

கல்வெட்டுகள் (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVI, நெ. 29). கிடைத்துள்ளன. சோழப்பெருமானடிகள் பராந்தக தேவர் திருமகளார், கோவிந்தவல்லவரையர் மாதேவியார் வீரமாதேவியார் திருவூறல் மாதேவர்க்கு விளக்குஎரிக்கப் பொன் அளித்தசெய்தியை அவை தெரிவிக்கின்றன. பராந்தகன் தன் மகள் வீரமாதேவி என்பவளைக் கோவிந்த வல்லவரையனுக்கு, ராஷ்டிரகூட மன்னனான நான்காம் கோவிந்தனுக்கு, மணம்செய்து கொடுத்திருந்தான் என்பது இந்தக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து விளங்கும். கோவிந்தனுடைய சாசனங்கள் கி. பி. 918-ஆம் ஆண்டு முதலே கிடைக்கின்றன. ஆனால், அவன் தந்தையான மூன்றாம் இந்திரன் கி. பி. 927-ஆம் ஆண்டின் முடிவு வரையில் உயிருடன் இருந்திருக்கிறான். அதற்குச் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு இந்திரன் காலமானான்; அவனுடைய மற்றொரு பிள்ளையும், கோவிந்தனுக்கு மூத்தவனுமான இரண்டாம் அமோகவருஷன் ராஷ்டிரகூட சிங்காதனம் ஏறினான். ஆனால், அவன் அதிகநாள் ஆட்சி நடத்தவில்லை. கோவிந்தன் தன் அண்ணனைச் சிங்காதனத்திலிருந்து விரட்டியடித்துத் தானே அதைக் கைப்பற்றினான். இது கி.பி. 930-ஆம் ஆண்டு நடந்தது (காம்பே செப்பேடுகள், எபி. இந்தி., வால்யூம் III, பக்கம் 29).

கோவிந்தன் தன்னுடைய சாசனங்களில், தான் தன்னுடைய அண்ணனைக் கொடுமைப்படுத்தவில்லை என்று கூறிக் கொள்கிறான். இவ்விதம் அவன் தன்னுடைய சாசனங்களிலே கூறிக்கொள்வதற்கு, அந்நாளிலே இதுபோன்ற வதந்தி ஏதோ ஒன்று நாட்டில் பரவியிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதே காரணம். அவன் தன் அண்ணனைக் கொடுமைப் படுத்தினானா, இல்லையாவென்பது வேறு விஷயம். உண்மையை அறிய முடியாது. ஆனால், அத்தகைய வதந்தி நாட்டில் பரவிவிட்டது. அவனுடைய பெருமையை அது நிச்சயம் பாதிக்கும். கோவிந்தனைப்பற்றி மற்றொரு விஷயமும் கூறப்படுகிறது. அவனுக்கு மங்கையரிடம் மோகம் அதிகமாம். அதனால் அவன் அநேகம் பெண்களுடன்கூடி இன்பம் அனுபவித்து வந்தானாம் இவ் விஷயங்கள் அவனுக்கு நாட்டிலே அபகீர்த்தியை உண்டாக்கி மக்களை வேறுபடுத்தி யிருக்கும். இது இயற்கையே. குடிகள் அவனுக்கு விரோதமாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்தார்களாம். அந்நிலையில்தான் கோவிந்தனுடைய சிற்றப்பனான மூன்றாம்

அமோகவருஷன், நாட்டைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற மக்களுடைய வற்புறுத்தலின்மீது, தன்னுடைய தள்ளாத வயதில் அரசுப்பொறுப்பை ஏற்றான். இவ்விதம் கூறுகின்றன சாசனங்கள். அமோகவருஷன் அப்போது தன்னுடைய வேட்டகமான சேதி நாட்டுத் தலைநகர் திரிபுரியில் இருந்துவந்தான். கோவிந்தனிடமிருந்து ராஷ்டிரகூட அரசைக் கைப்பற்றுவதற்காக அவன் திரிபுரியிலிருந்து மான்ய கேடத்துக்கு வந்தான். அரசை அமோகவருஷன் கைப்பற்றிக்கொண்டான். அவன் கிழவன் ஆதலால் பெயரளவில்தான் அவன் அரசன். உண்மையில் ராஜ்ய பாரத்தை அவன் மகன் கன்னரதேவனான மூன்றாம் கிருஷ்ணனே நிர்வகித்து வந்தான். கோவிந்தனிடமிருந்து சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றியதே கிருஷ்ணனுடைய முயற்சி எனக் கொள்ளலாம். பட்டம் இழந்த கோவிந்தன் நாடு துறந்து தெற்கே ஓடிவந்து தன் மாமனாரான பராந்தக சோழனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான்.

பராந்தகன் இதைக் கண்டு சும்மா இருந்திருக்கமாட்டான். தன் மருமகனுக்கு உதவ நிச்சயம் முன்வந்திருப்பான். கோவிந்தன் முதலில் தன் அண்ணனை விரட்டிச் சிங்காதனத்தைப் பிடித்துக்கொண்டதே அவனுடைய மாமனாரின் உதவியைக் கொண்டல்லாமல் நடந்திருக்க முடியாது என்றும் கொள்ளலாம். எவ்விதமாயினும், இப்போது பராந்தகனுக்கும் மூன்றாம் கிருஷ்ணனுக்கும் விரோதம் மூண்டது நிச்சயம். பராந்தகன் தன் மருமகனை மீண்டும் ராஷ்டிரகூட சிங்காதனத்தில் அமர்த்த முயற்சி எடுத்திருக்கலாம். ஆயினும், அது கைகூடவில்லை. எந்த நிலையில் அது முறிந்ததென்பது நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஆயினும், அது கைகூடாதவாறு முறியடித்ததில் மேலைக் கங்க அரசனான பூதுகன் முக்கிய புருஷனாக விளங்கினான் என்பது மட்டில் நிச்சயம்.

வட ஆர்க்காடு ஜில்லா கீழ்முத்துகூர் என்னும் இடத்திலிருந்து ஒரு நடுகற் சாசனம் கிடைத்திருக்கிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் IV, பக்கங்கள் 178-9). பராந்தகனுடைய ஆட்சியின் இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டு (கி. பி. 936) கொண்ட அது மேலைக் கங்க அரசனான பெருமானடிகள் நடத்திய மாடு பிடி சண்டையில் ஒரு வீரன் இறந்ததைக் குறிக்கிறது. இதிலிருந்து அப்போதே போர் துவங்கிவிட்டது விளங்கும். அதே சமயத்திலிருந்து இளவரசனான ராஜாதித்தியன் பெரும்

படையுடன் பெண்ணையாற்றங் கரையில் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் தங்கி வந்திருக்கிறான். கேரள சேனாபதியான வெள்ளன் குமரன் அவனிடம் ஊழியம் பார்த்து வந்தான். இந்தச் சேனாபதிதான் ராஜாதித்தியன் தக்கோலத்துப் போரில் இறந்த பிறகு, மனம் வெறுப்புற்று உலகைத் துறந்து சதுரானன பண்டிதர் என்னும் பெயரால் சைவத் துறவியானவர். (எபி.இந்தி., வால்யூம் XXVII, நெ. 47). சோழ ராஜகுமாரன் அரிகுலகேசரியும் இந்தப் பகுதியிலே தன் அண்ணனுக்கு உதவியாக இருந்து வந்திருக்கிறான். ராஷ்டிரகூடர்களும் மேலைக் கங்கர்களும் தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வரக்கூடும் என்பதை எதிர்ப்பார்த்தே பராந்தகன் இவ்விதம் முன்னேற்பாடாக இவைகளைச் செய்துவைத்தான் போலும். இவற்றைக் கவனிக்கும்போது ஸூடிச் செப்பேட்டுச் சாசனத்தில் கூறியபடி பூதுகன் முதலில் ராஜாதித்தியனை வெற்றி கொண்டதால் காஞ்சிபுரத்தையும், பின்னால் தஞ்சாவூரைத் தாக்கி அதனையும் கைப்பற்றி யிருத்தல்கூடும். இந்தப் படையெடுப்பின் பயனாகவே கன்னரதேவனான மூன்றாம் கிருஷ்ணன் கச்சியும் தஞ்சையும் கொண்டவன் என்ற விருதை அடைந்தான்போலும்.

மேலே கூறிய காரணங்களால் இனியும் சித்தலிங்க மடம் கல்வெட்டைப் போலியென்று கருதவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. தன்னுடைய ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டை ஒட்டிக் கிருஷ்ணன் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்திருக்கவேண்டுமென்பது மற்றோர் ஆதாரத்தாலும் உறுதியாகிறது. ராஜகேசரி வர்மன் ஒருவனுடைய மூன்றாம் ஆண்டு கொண்ட ஒரு கல்வெட்டு கும்பகோணம் நாகேச்வர ஸ்வாமி ஆலயத்திலிருந்து கிடைத்துள்ளது. அது (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XIII, நெ. 46). மதிரை கொண்ட உடையார் முப்பத்தெட்டாம் ஆண்டில் (கி. பி. 944-5) பாண்டிப் படையாருக்குத் தாங்கள் அளித்த ஏதோ உதவிக்காகத் தண்டம் கொண்ட பொன் மூவாயிரக் கழஞ்சு செலுத்தவே போலும் அவ்வூர் மூல பரடைப் பெருமக்கள் தாங்கள் அரசனிடமிருந்து அபிஷேக தக்ஷிணையாகப்பெற்ற நிலத்தை விற்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

ராஷ்டிரகூட மன்னனான இந்திரன் காலத்திலே பல்லவரும் பாண்டியரும் சோழருக்கு விரோதமாகச் சேர்ந்திருந்

தார்கள் என்பதை மேலே நாம் காட்டியிருக்கிறோம். அதற்குப் பிறகு அதிகநாள் ஆகிவிடவில்லை. அப்போது அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்த கிருஷ்ணனே இப்போது ராஷ்டிரகூட மன்னனாக இருந்து வந்தான். ஆகவே, இந்தக் காலத்திலும் பாண்டியர்கள் ராஷ்டிரகூடர்களது பக்கத்திலே அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தார்கள் என்று எண்ணுவது மிகையாகாது.

இவற்றால் தக்கோலம் சண்டை நடப்பதற்கு முன்னதாகவே கிருஷ்ணன் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்து வெற்றிகொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் சோழர்களுடைய ஆட்சிக்குள் ளிருந்த பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளையும் கைப்பற்றியிருந்தான் என்பது தெளிவாகும்.

அரிகுலகேசரி என்ற பெயர்கொண்டவனான அரிஞ்சயன் தன் தந்தை பராந்தகன், அண்ணன் ராஜாதித்தியன் ஆகிய இருவரும் உயிருடன் இருக்கும் காலத்திலேயே உயிர் துறந்தான் என்று தெரிகிறது.இதை நாம் பின்னால் விளக்குவோம். அவன் ஆற்றூர்த் துஞ்சின தேவர் என்று குறிக்கப்படுவதால் அவன் ஆற்றூர் என்னும் இடத்திலே காலமானான் என்பது வெளிப்படை. அவ் வாற்றூர் காளஹஸ்திக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது. அதைக் கவனிக்கும்போது அந்தக் காலத்தில் கிருஷ்ணனோடு சோழர்கள் நடத்தியப் போர்களுள் ஒன்றிலே அவன் உயிர்துறந்தான் என்று நிச்சயிக்கலாம்.

பராந்தகனுக்குப் பிறகு அரசு முறை

சகாப்தம் 871 (கி. பி. 849-50)-ஆம் ஆண்டு தக்கோலத்தில் நடந்த சண்டையில் மேலைக் கங்க அரசனான பூதுகனால் ராஜாதித்திய சோழன் கொல்லப்பட்டான். இது சோழர் சரித்திரத்திலே முக்கியமான கட்டங்களுள் ஒன்று. ராஜாதித்தியன் பட்டத்துக்கு உரிய இளவரசன்; தந்தையின் முதுமைப் பருவத்தில் அவனே ராஜ்ய நிர்வாகத்தை நடத்தி வந்தான். அவன் இறந்தது பராந்தகனுக்குமட்டுமன்றி,சோழ ராஜ்யத்துக்கே ஒரு பேரிடியாகும். இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு ஓர் ஐந்துவருஷகாலம் பராந்தகன் ஜீவித்திருக்கிறான். இது சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூர் தாலூகாவில் உள்ள வனமாலதின்னே என்னும் ஊரிலிருந்து கிடைத்த ஒரு கன்னட நடுகற்

சாசனம் 'மதுரகொண்டகோப்பரகேசரி நால்வத்தேண்டாகே' என்று அவனுடைய நாற்பத்தெட்டாம் ஆண்டு (கி. பி. 954-5) கொண்டிருப்பதிலிருந்து தெரியவரும். ராஷ்டிரகூடர்களைத் தன் ராஜ்யத்தின் வடபகுதியிலிருந்து வெளியேற்றப் பராந்தகன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுள் அது ஒன்றுபோலும். ஆயினும் அவனுடைய முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை. அதற்கு மாறாக ராஷ்டிரகூட மன்னன் அந்தப் பகுதியை நிரந்தரமாகக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினான். கன்னரதேவனுடைய ஆட்சியின் பதினைந்தாம் ஆண்டு முதல் அவன் ஆட்சியின் இறுதிவரையில், அதாவது இருபத்தெட்டாம் ஆண்டு வரையில் அவனுடைய சாசனங்கள் அங்கே கிடைக்கின்றன.

ராஜாதித்தியன் இறந்துபோன கி. பி. 949-க்கும் மதுராந்தக உத்தமசோழன் சிங்காதனம் ஏறிய கி. பி. 969-க்கும் இடைப்பட்ட இருபது வருஷகாலம் சோழ சரித்திரத்திலேயே மிகவும் சிக்கலான பகுதிகளுள் ஒன்று. லீடன் பட்டயத்தில் காணப்படுவதைக்கொண்டு பராந்தகனுக்குப் பிறகு ராஜாதித்தியன், கண்டராதித்தியன், அரிஞ்சயன், இரண்டாம் பராந்தகனான சுந்தரசோழன், இரண்டாம் ஆதித்தியனான கரிகாலன், மதுராந்தகன் என்ற முறையில் சோழசிங்காதனம் ஏறினார்கள் என்பதாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அந்த அடிப்படையிலேயே அவர்களுடைய ஆட்சிக்காலமும் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த விஷயத்திலே ஆராய்ச்சியாளர்கள் பற்பலவிதமாகக் கருதிவந்திருக்கிறார்கள். அவைகளையெல்லாம் இவ்விடம் எடுத்துக்காட்டி ஆராய்வது அதிகம் இடம்கொள்ளும். ஏற்கெனவே, ஆசிரியர்களிடையே காணும் கருத்து வேற்றுமைகளோடு புதிதாக நானும் ஒன்று அதிகமாக்க விரும்பவில்லை. ஆயினும் நிலைமையை நன்கு ஆராய்ந்தால் இதுகாறும் மற்றவர்கள் கொண்டுள்ள கருத்துகளுக்கு முற்றிலும் மாறாகவே நிலைமை காணப்படுகிறது.

பெயர் தெரிவிக்காமல் ராஜகேசரி வர்மன் என்றோ பரகேசரி வர்மன் என்றோ பொதுப்படக் கூறும் சாசனங்களிலே ஒரு பகுதி நிச்சயமாக இந்த இடைக்காலத்தைச் சார்ந்தனவாகும். இவை தவிர, அரசன் பெயரைத் தெளிவாகக் கூறும் சாசனங்களும் உள்ளன.

மதுரை கொண்ட ராஜகேசரிவர்மனுடைய சாசனங்கள் பதினொன்று கிடைத்துள்ளன. அவை அவன் ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டுக்கும் பதினேழாம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்டவை. சுந்தர சோழனுடைய கல்வெட்டுகள் நான்கு உள்ளன. அவற்றுள், அவன் மதுராந்தகன் என்றும் பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கினவன் என்றும் குறிக்கப்படுகிறான். அவற்றுள் ஒன்று அவனுடைய ஐந்தாம் ஆண்டும் மற்றொன்று ஏழாம் ஆண்டும் கொண்டவை. மற்றுமுள்ள இரண்டின் காலம் கிடைக்கவில்லை. பாண்டியன் தலைகொண்ட அல்லது வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட என்னும் விருதுடன் காணப்படும் பரகேசரிவர்மன் ஒருவனுடைய சாசனங்கள் அவனுடைய ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டு முதல் ஐந்தாம் ஆண்டுவரையில் கிடைத்துள்ளன. இன்னும், அதேபோலப் பாண்டியன் தலைகொண்ட அல்லது வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட என்ற விருதுடன் கூடிய பார்த்திவேந்திரவர்மன் என்பவனுடைய சாசனங்களும் கிடைக்கின்றன. அவன் பெயர் சாசனங்களிலே பார்த்திவேந்திராதிபதிவர்மன் என்பதுபோலப் பல வேறு உருவங்களில் கானப்படுகிறது. அவன் சாசனங்கள் பதினைந்தாம் ஆண்டு வரையில் உள்ளன. பெருநற்கிள்ளி என்னும் பெயரைக்கொண்டிருந்த ராஜகேசரிவர்மன் ஒருவனுடைய சாசனங்கள் இரண்டு கிடைத்துள்ளன. இரண்டும் அவன் ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டைச் சேர்ந்தவை. கடைசியாக, மும்முடிசோழ கண்டராதித்திய தேவனுடைய இரண்டாம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்றும் இருக்கிறது.

ஒன்றுமட்டில் நிச்சயம். இந்தச் சாசனங்களிலே காணப்படும் அரசர்கள் அனைவரும் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராகச் சோழ சிங்காதனம் ஏறி ஆண்டிருக்க முடியாது. ஏனெனில், அந்த அரசர்களுடைய அதிகப்பட்சமான ஆண்டுகளைக் கூட்டி வந்த தொகையே உள்ள இடைவெளியைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு அதிகமானது. சாசனங்களிலே அவர்களுக்குக் காணும் அதிகப்பட்சமான ஆண்டுகளைவிட அவர்கள் அதிகமாகவும் ஆண்டிருத்தல் கூடும்.

இவ்விஷயத்தை ஆராயுங்கால் நாம் மற்றொன்றையும் நினைவில் இருத்திக்கொள்ளுதல் அவசியம். ராஷ்டிரகூட அரசனான கன்னரதேவன் எனப்படும் மூன்றும் கிருஷ்

ணன் தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைக்கொண்டு அரசு புரிந்திருக்கிறான். தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் பாயும் பெண்ணையாற்றின் வடக்கில் உள்ள பிரதேசம் அவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அதனால் அந்தப் பகுதியில் காணும் சோழ மன்னர் ஆகியோருடைய கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு அவர்கள் அவ்விடத்திலே தனியரசு செலுத்தினார்கள் என்று கொள்ளமுடியாது. அம்மன்னர்கள் ராஷ்டிரகூடர்களுக்கு அடங்கியவர்களாகவோ சிற்றரசர்களாகவோ அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

இடைக்காலத்தில் ஆண்டவர்களாகக் குறிக்கப்பெறும் சோழ மன்ர்களான கண்டராதித்தியன், அரிஞ்சயன், சுந்தர சோழன், ஆதித்திய கரிகாலன் ஆகிய நால்வருள் சுந்தர சோழன், என்பான் ராஜகேசரியாவான். இது அவனுடைய அன்பில் செப்பேடுகளால் நமக்குத் தெரிகிறது. சுந்தர சோழனுடைய நான்கு சாசனங்களும் பின்வருமாறு:

ஆண்டு 5. திருவிசலூர் (தஞ்சாவூர் ஜில்லா)

[சுந்தர சோழன். இருங்கோள குலப்பிரதீப பிராந்தகஸ்யாத்மஜ வர்கவர்யனுயின சிறுவேளான் ஒரு விளக்கு அளித்தது]

தே. இ. சாசனங்கள் III, நெ. 121.

ஆண்டு 7. திருக்களித்தட்டை (தஞ்சாவூர் ஜில்லா)

[பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள் ஸ்ரீ சுந்தர சோழ தேவர். அரசனுடைய சேனபதியான பிராந்தகன் சிறிய வேளானுயின திருக்கற்றளிப்பிச்சன் பொன் அளித்தது]

எபி. இந்தி., XII, பக். 121-6

ஆண்டு இல்லை. கொடும்பாளூர். (புதுக்கோட்டை) [மதுராந்தக சுந்தர சோழன்] புதுக்கோட்டை சாசனம் நெ. 82.

ஷை திருக்களித்தட்டை (தஞ்சாவூர் ஜில்லா.)

[பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள் சுந்தர சோழன். சேனபதி பிராந்தகன் சிறியவேளாரையும் பொன் மாளிகையையும் குறிப்பிடுகின்றன]

1908 ஆண்டு நெ. 302

அவனுடைய சாசனங்கள் எல்லாம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலும் அதைச்சுற்றியுள்ள பகுதியிலுமே கிடைத்துள்ளன. அவன் சாசனங்களிலே குறிக்கப்பெற்ற சேனுபதியான கொடும்பாளூர் பராந்தகன் சிறியவேளான், உடையார் பொன் மாளிகையில் துஞ்சினதேவர், அதாவது சுந்தரசோழனுடைய ஆட்சியின் ஒன்பதாம் ஆண்டு நடந்த ஈழத்துப் படையெடுப்பிலே இறந்துபட்டான் என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருவெண் காட்டில் கிடைக்கும் முதலாம் ராஜராஜ. சோழனுடைய ஆட்சியின் இருபத்தேழாம் ஆண்டு கொண்ட ஒரு கல்வெட்டால் நாம் அறிகிறோம். (தே. இ. சாசனங்கள் வால்யூம் V, 980 நெ.) இந்த ஈழத்துப் படையெடுப்பு சுந்தரசோழனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டிலே நடந்ததென்பதை வேறு இரண்டு சாசனங்களாலும் அறிகிறோம். சேலம் ஜில்லா திருச்செங்கோட்டிலிருந்து கிடைத்த ராஜகேசரி வர்மனுடைய பத்தாம் ஆண்டுச் செப்பேட்டுச் சாசனம் ஒன்று, கொல்லிமழவன் பிரதிகண்டனுயின சுந்தரசோழன் என்பான் ஈழத்துப்போரில் இறந்த அவனுடைய தந்தையின் தாகத்தைத் தணிக்க (எங்கள் ஆச்சர் ஈழத்துப்பட அவர் ஸ்ரீமஹதாஹத்துக்குச் சிறுபாடு) தர்மம் செய்ததைக் கூறுகிறது. சாசனத்தில் கண்ட ராஜகேசரி வர்மன் சுந்தரசோழனேயாவான் (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்றும் வால்யூம், நெ. 212). அதேபோலக் கும்பகோணத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள திருநாகேச்வரத்திலிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, பிள்ளையார் அரிகுலகேசரி மகளார் ஸ்ரீ பாணப்பெருந்தேவியான அறிஞ்சிகைப்பிராட்டியார் அந்தக் கோயிலிலே தான் நிறுவிய அமரசுந்தரதேவருடைய வழிபாட்டுக்காக நிபந்தம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது, சாசன ஆரம்பத்தில் உள்ள இரண்டு வடமொழிச் சுலோகங்கள் மிகவும் சிதிலமாக உள்ளன. எனினும், அவற்றிலிருந்து நாம் பலிகுல திலகனை அந்தப்பாண அரசன் ஈழத்திலே தன்னுடைய பராக்கிரமத்தால் புகழை நிறுவி உயிர் துறந்தான் என்பதைக் காணலாம். அவன் நினைவாகவே அவன் மனைவி, அமரசுந்தரதேவர் என்ற பெயரில் லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தாள்போலும். (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XIII நெ. 197).

ஈழத்துமீது சென்ற இப் படையெடுப்பைப்பற்றி இலங்கைச் சரித்திரமான மகாவமிசத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நான்காம் மஹிந்தன் ஆட்சியில் (கி. பி. 956 - 72) இது நிகழ்ந்

தது. 'வல்லப அரசன் நாகதிபத்தை (இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியை)ப் பிடிக்க ஒரு சேனை அனுப்பினான்.' சிங்கள மன்னனும் அதை எதிர்க்கும்படி தன் சேனாபதியான சேனனைத் திட்டம் செய்து அனுப்பி வைத்தான். 'வல்லபனைத் தலைவனாகக் கொண்டு வந்த மன்னர்கள் நம் (இலங்கை) அரசனை வெற்றிகொள்ள முடியாமையால் இலங்கை அரசனுடன் சமாதானமாக உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள்' (சூளவமிசம் அத்தியாயம் 54, சுலோகங்கள் 12-16). இந்தப் படையெடுப்பின் உண்மையை மஹிந்துவின் வெஸ்ஸகிரிச் சாசனமும் உறுதிப்படுத்துகிறது. (எபிகிராபியா சிலானிகா, வால்யூம் I, பக்கம் 29 முதல்).

ஆனால் மஹா வமிசத்திலே அந்த நாட்டின்மீது அநேக சிற்றரசர்களுடன் படையெடுத்து வந்தவன் அவர்களுக்குத் தலைவனான வல்லபன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சரித்திரத்திலே வல்லபன் என்று வரும் இடங்களிளெல்லாம், அந்தச் சொல் சோழர்களுடைய தமிழ்ச் சாசனங்களைப் போலவே மேலைச் சாளுக்கியர்களையும் அவர்களுக்குப் பின்னால் குந்தளத்தை ஆண்ட ராஷ்டிரர்களையும் குறித்துவந்திருக்கிறது. உதாரணமாக, சூளவமிசம் 47-ஆம் அத்தியாயத்தில் 15-ஆம் சுலோகத்தில், "அவர்கள் இருவரும், (காடுவெட்டி நரஸிம்ஹனும், ஸிம்ஹள ராஜகுமாரன் மானவர்மனும்), சேர்ந்து வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் நரஸிம்ஹன்மீது வல்லபன் படையெடுத்துவந்தான்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பல்லவ நரஸிம்ஹவர்மன்மீது மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் படையெடுத்துவந்ததையே வல்லபன் என்ற சொல்லால் அந்தச் சரித்திரம் குறித்துள்ளது என்பது நன்கு விளங்கும். அதனால் அதை வளவன் எனக்கொண்டு சோழனைக் குறிப்பதாகக் கருதுவதற்கு இடம் இல்லை. சோழர்களைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் எல்லாம் அவர்களை அவ்விதமே சோழர்கள் என்று தெளிவாகக் கூறியிருக்கக் காண்கிறோம். அந்நாளிலே ராஷ்டிரகூட மன்னனாக இருந்தவன் மூன்றாம் கிருஷ்ணன். அவன் தன்னுடைய தென்திசைத் திக்கு விஜயத்தின்முடிவில் மேல்பாடியில் தங்கியிருந்த காலத்தில் கி. பி. 959-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 9-ஆம் தேதி அளித்த தானத்தைத் தெரிவிப்பன கர்ஹாட் செப்பேடுகள் (எபி. இந்தி., வால்யூம் IV பக்கம் 280). அந்தச் சாசனத்திலே மன்னன் 'சோழர்களை வேரறுத்து அவர்களுடைய நாட்டைத் தன்னை அண்டியவர்

களித்து, இலங்கை அரசன் உள்படப் பல மன்னர்களிடம் திறை கொண்டு, ராமேச்வரத்தில் ஒரு ஜயஸ்தம்பம் நிறுவினன்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனல் ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ண னும் ஈழத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண் டான் என்பது விளங்கும். மஹாவமிசத்தில் அந்தக் காலத் தில் இந்த ஒரே படையெடுப்புமட்டும்தான் கூறப்படுகிறது. ஆகவே மஹாவமிசத்தில் குறிப்பிட்ட படையெடுப்பு ராஷ்டிர கூட மன்னனை மூன்ரும் கிருஷ்ணன் தலைமையில் நடந் ததேயாகும். கொடும்பாளூர் வேளிரான பராந்தகன் சிறிய வேளான், பாண குல மன்னன் ஆகியவர்களும் அந்தப் படை யெடுப்பிலேயே ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும்.

கர்ஹாட் சாசனத்தின்படி இந்தப் படையெடுப்பு கி. பி. 959-க்கு முன்னதாக நடந்திருக்கவேண்டும். அது சுந்தா சோழனுடைய ஆட்சியின் ஒன்பதாம் ஆண்டு நடந்ததென் பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே சுந்தரசோழனுடைய ஆட்சி யின் ஒன்பதாம் ஆண்டு கி. பி. 959-க்கு முன்னதாக இருத் தல் வேண்டும். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் உள்ள அள் ளூர் பாலூர் ஆகிய இடங்களிலிருந்து கிடைத்துள்ள ராஜகே சரி வர்மனுடைய ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் அந்த வருஷத்துக் கன்னிமாதம் நேரிட்ட ஒரு சந்திர கிரகணத்தின் போது கொடும்பாளூர் வேளிர் குலத்தைச் சேர்ந்த மஹிமா லய இருக்கு வேளான பராந்தகன் வீரசோழன் என்பவன் அளித்த தானங்களைக் குறிக்கின்றன. அந்தச் சந்திர கிர கணத்தைக்கொண்டு அந்தச் சாசனங்களில் காணும் ராஜ கேசரி வர்மன் கி.பி. 949-50-ஆம் ஆண்டிலே சிங்காதனம் ஏறி யிருத்தல் வேண்டும் என்று கணக்கிட்டிருக்கிருர்கள். (எபி. இந்திகா, வால்யூம் XXVI, பக்கங்கள் 82-4). அவ்விதமானல் கி. பி. 949-50-ல் சோழ சிங்காதனம் ஏறிய ராஜகேசரி வர்மன் பராந்தக சுந்தர சோழனுகவே ஆவான்.

சுந்தரசோழன் கி. பி. 949-50-ஆம் ஆண்டில் சோழ சிங் காதனம் ஏறினன் என்று கொள்வதானல், அதே ஆண்டில் நடந்த தக்கோலத்துப் போரில் உயிர்துறந்த தன்னுடைய பெரியப்பன் ராஜாதித்தியனுக்கு அடுத்தபடியாக, அவனைத் தொடர்ந்து, சுந்தரசோழன் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

சுந்தர சோழனுடைய தந்தையான அரிஞ்சயன் அரசு செலுத்தினன் என்பதை நேரிடையாகத் தெரிவிக்கும் சாசனம் ஏதும் இதுவரையில் கிடைக்கவில்லை. அதற்கு மாருக, உள்ள ஆதாரங்களைக் கவனிக்கும்போது அரிஞ்சயன் தக்கோலத்துச் சண்டைக்கு முன்னதாகவே, தந்தை பராந்தகனும் அண்ணன் ராஜாதித்தியனும் உயிருடன் இருக்கும்போதே இறந்துபோனன் என்று எண்ணவேண்டி யிருக்கிறது. சுந்தர சோழன் காலத்தில் நடந்த ஈழத்துப் படையெடுப்பைக் குறிப்பதாகத் திருநாகேச்வரத்திலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டு (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XIII, நெ. 197) தானம் வழங்கிய அறிஞ்சிகைப் பிராட்டியாரைப் பிள்ளையார் அரிகுலகேசரி மகளார் என்றே குறிக்கிறது. உண்மையில் அரிஞ்சயன் சிங்காதனம் ஏறி அரசுபுரிந்திருந்தானயின் அவனுடைய மகனை சுந்தர சோழன் கல்வெட்டில் அவன் பிள்ளையார் என்று குறிக்கப்பெற்றிருக்க மாட்டான். மகன் தன் தந்தையை அரச விருதுடனேயே குறித்திருப்பான். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் திருச்செந்துறையிலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து பராந்தகனுடைய காலத்தனவென்று கருதக்கூடிய பரகேசரி வர்மனுடைய மூன்ரும் ஆண்டுக்கு முன்னதாகவே சோழப்பெருமானடிகள் மகனர் அரிகுலகேசரியின் தேவியும் தென்னவன் இளங்கோ வேளார் மகளுமான பூதி ஆதிச்ச பிடாரியார் சந்திரசேகரருக்கு அவ்வூரில் ஒரு கற்கோயில் எடுப்பித்திருந்தாள் என்னும் விவரம் தெரிகிறது. (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்ரும் வால்யூம், நெ.96). இதிலிருந்து அரிஞ்சயன் தன் தந்தையின் ஆட்சி ஆரம்பித்த காலத்திலே காளைப்பருவத்தனக விளங்கியமை தெரியவரும்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா திருப்பராய்த்துறையிலிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரிவர்மனுடைய எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள் பிள்ளையார் அரிகுலகேசரி தேவருடைய பெருந்தரத்து அதிகாரிகளையும் ஆழ்வார் அரிகுலகேசரி தேவர் சேவகனையும் குறிக்கின்றன. அதிலிருந்து அரிஞ்சயன் இறந்து போவதற்கு முன்னதாக, அதாவது பராந்தகன் உயிருடன் இருந்த காலத்திலேயே, ராஜகேசரி என்ற பட்டம் தாங்கிய ஒருவன் இருந்தான் என்பதும் தெரியவரும். (ஷி நெ. 111-2) கி.பி. 949-50-ல் சிங்காதனம் ஏறிய சுந்தர சோழனுக்கு முன்னதாக அவ்விதம் அரசுரிமையை அடைந்தவனகக் கருதக்கூடியவன் ராஜாதித்தியன் ஒருவனே யாவான். ராஜாதித்தியனை வெற்றி கொண்ட பூதுகனுடைய ஆதகூர்க் கல்வெட்டிலே ராஜாதித்தனுக்கு மும்முடி

சோழன் என்ற பட்டம் காணப்படுகிறது. மூவடி சோழ ராஜாதித்ய மேலே பந்து என்று அது குறிக்கிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் VI, பக்கங்கள் 50-7). அதனால் ராஜாதித்தியனும் முறைப்படி மகுடாபிஷேகம் செய்யப்பெற்று அரசுரிமையை அடைந்தவன் என்பது பெறப்படும். அவ்விதமாயின், பிள்ளை யார் அரிகுலகேசரியைக் குறிக்கும் திருப்பராய்த்துறைக் கல் வெட்டை அளித்த ராஜகேசரி வர்மன் ராஜாதித்தியனாகவே இருத்தல்வேண்டும் என்பதும் அவன் எட்டு வருஷகாலமாவது அந்தப் பதவியை வகித்து வந்தான் என்பதும் தெளிவாகும்.

சுந்தர சோழன் பதினான்கு ஆண்டுகளாவது ஆட்சிபுரிந் திருத்தல்வேண்டும். தென் ஆர்க்காடு ஜில்லா உடையார்குடியி லிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய பன்னிரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று அவ்வூர்க் கோயில் மகாதேவரை மாதந்தோறும் சங்கராந்தி தினத்தன்று ஆயிரம் குடம் நீராட்டுவ தற்காக அரிஞ்சய பிராந்தக தேவர் ஆச்சியார் உடைய பிராட்டி யார் வீமன் குந்தவையார் நிலம் கொண்டுவிட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (1920-ஆம் ஆண்டு, 572 நெ. சாசனம்). அவ் விடத்திலிருந்து கிடைக்கும் அதே ராஜகேசரி வர்மனுடைய பதினான்காம் ஆண்டு கொண்ட மற்றொரு கல்வெட்டு ஒன்றும், அதேபோன்ற மற்றொரு தானத்தைத் தெரிவிக்கிறது (1920-ஆம் ஆண்டு, 589 நெ. சாசனம்). தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருக்களித் தட்டையிலிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய பதினான் காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று சிறிய வேளார் தேவி ராஜாதிச்சி யும், மகள் குஞ்சரமல்லியும் இரண்டு விளக்கு எரிக்க இருபத் தைந்து ஈழக்காசு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்றாம் வால்யூம், நெ. 122). அதிலே குறிக்கப்பட்ட சிறிய வேளார் ஈழத்துப்போரில் உயிர் துறந்த கொடும்பாளூர் வேளிராகவே இருத்தல் வேண்டும். இந்த ராஜகேசரிவர்மனைச் சுந்தர சோழனாகவே கொள்ளவேண்டும். அவன் தன்னுடைய பதினான்காம் ஆண்டுக்கு மேல் எவ்வளவு காலம் அரசு செலுத் தினான் என்பதை நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது.

சுந்தர சோழ பராந்தகனுடைய இரண்டு குமாரர்களுள் கரிகாலன் என்று பெயர் பூண்ட இரண்டாம் ஆதித்தியன் மூத்த வன். அவன் சிறுவனாக இருக்கும்போது, 'சிங்கக் குட்டியுடன் விளையாடும் யானைக் கன்றுபோல' வீரபாண்டியனோடு விளையாடி னான் என்று லீடன் பட்டயம் கூறுகிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம்

XXII, சுலோகம் 28). திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளோ அவன் வீரபாண்டியனைக் கொன்றான் என்று தெரிவிக்கின்றன. சாசனங்களிலே அவன் வீரபாண்டியன் தலை கொண்டவன் என்ற விருதுடன் குறிக்கப்படுகிறான். பரகேசரி வர்மனான அவனுடைய சாசனங்கள் ஐந்து ஆண்டுகள் வரையிலேதான் கிடைக்கின்றன. (தெ. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் VII, நெ. 800).

சிதம்பரத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உடையார்குடியிலிருந்து ராஜகேசரி வர்மன் ஒருவனுடைய இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. அரசன் திருமுகப்பாடி 'வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட கரிகால சோழரை'க் கொன்ற துரோகிகள் சிலருடைய நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்து வீரநாராயண சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையார் விற்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது அந்தக் கல்வெட்டு. (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXI, நெ. 27). அதில் குறிக்கப்பட்ட ராஜகேசரி வர்மன் கரிகால சோழன் தம்பியான முதலாம் இராஜராஜனாகவே இருத்தல் வேண்டும். அந்தச் சாசனத்திலிருந்து ஆதித்தியன் எதிரிகளின் சூழ்ச்சியால் கொலையுண்டு இறந்தான் என்பது விளங்கும். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலே, 'ஆதித்தன் தேவலோகத்தைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆசையினால் மறைந்தான்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ஆதித்தியனுடைய அஸ்தமனத்தால் நாட்டில் பரவியிருந்த பாபம் என்னும் இருளைப்போக்கும்படி குடிமக்கள் மிகவும் வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், க்ஷத்ர தர்மத்தை நன்கு அறிந்த அருண்மொழி வர்மன், (அதாவது ராஜராஜன்), "தன்னுடைய சிற்றப்பனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தின் மீது ஆசையிருக்கும் வரையில் தான் மனத்தாலும் அதைப்பற்றி நினைப்பதில்லை என்று தீர்மானமாக இருந்தான்." அன்றி, மதுராந்தகனும் அருண்மொழியை யுவராஜப் பதவியில் நியமித்தானாம். (சுலோகங்கள் 68-9). மேலேகாட்டியிருப்பதிலிருந்து ஆதித்தியன் கொலையுண்டது மதுராந்தகன் சிங்காதனம் ஏறியதற்குச் சற்று முன்னதாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகும்.

ஆதித்தியன் ஐந்து ஆண்டுகளே அரசு புரிந்திருப்பதால் கி. பி. 964-ம் ஆண்டு அளவில் சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல் வேண்டும். அவன் தந்தையான சுந்தர சோழன் பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் ஆண்டிருக்கிறான் என்பதால் சுந்தரனுடைய ஆட்சியும் அப்போது முடிவு பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்விதம், தக்கோலம் சண்டைக்குப் பிறகு மதுராந்தக

உத்தமசோழன் சிங்காதனம் ஏறியதற்குமுன், சுந்தர சோழ னும் ஆதித்திய கரிகாலனும் இடைவெளி ஏதும் இல்லாமல் முறையே ஒருவன் பின் ஒருவனுக அரசு புரிந்திருக்கிறுர்கள் என்பது தெளிவாகும்.

மற்றவர்களிலே அரிஞ்சயன் அரசு புரியவே இல்லை என் பதை மேலே நாம் கண்டோம். அப்பால், கண்டராதித்தியன் நிலை என்னவென்பது தெரியவேண்டும். அது தவிர, பதினேழு ஆண்டு வரையில்அரசுபுரிந்த மதுரைகொண்டராஜகேசரிவர்மன், பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி நடத்திய பார்த்திவேந்திரவர்மன் ஆகிய இருவரும் இருக்கிறுர்கள். இவ்விருவரும் யார் என்பதை யும் அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தையும் அவர்கள் எவ்விதம் எங்கே அரசு புரிந்தனர் என்பதையும் நிச்சயிக்கவேண்டும்.

கண்டராதித்தியன் நிச்சயமாக அரசுக் கட்டில் ஏறி இருக் கிறுன். இது திருக்கோவலூருக்குப் பக்கத்திலே சோழவாண்டி புரம் என்னுமிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் மும்முடி சோழதேவ கண்டராதித்தியனுடைய இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டால் நன்கு விளங்கும் (1937-ஆம் ஆண்டு 252-ெந. சாசனம்). இன்னும் தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருவெண்காட்டிலிருந்து கிடைக்கும் ராஜ கேசரிவர்மன் ஆன இராஜராஜனுடைய ஆரும் ஆண்டுக் கல் வெட்டு ஒன்று கண்டராதித்தியன் தேவியான செம்பியன் மாதேவியார் அக்கோயிலுக்குப் பல சமயங்களில் அளித்த திரு மேனிகள், ஆபரணங்கள், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றை விவரித்துக் கூறும் போது, மும்முடி சோழதேவனுன கண்டராதித்திய னுடைய இரண்டாம் ஆண்டில் கொடுத்தவற்றையும் விவரித்துக் கூறுகின்றது. (1918-ஆம் ஆண்டு 444-ெந. சாசனம்.)

மதுரை கொண்ட ராஜகேசரிவர்மனுடையனவாக இது காறும் கிடைத்துள்ள பதினெரு கல்வெட்டுகளும் பின் வருமாறு :

வருஷம் 5	கரிகல் (வ. ஆ.)	எபி. இந்தி. IV, ப. 331
,,	திருவொற்றியூர் (செங்)	தெ. இ. சா. III, 115
,,	வேளச்சேரி ,,	ஷை 114
வருஷம் 7	ஷை	ஷை 116
,,	தென் மகாதேவ மங்கலம் (வ. ஆ.)	ஷை XIII, 173-A

வருஷம் 12 மதுராந்தகம் (செங்) 1922 ஆண்டு 396 செ.
நாள் 130

வருஷம் 14 திருப்புறம்பயம் (தஞ்) தெ. இ. சா. VI, 24

வருஷம் 17 அள்ளூர் (திருச்சி) ஷை VIII, 691

,, திருமழுவாடி ,, 1910 ஆண்டு 2 செ.

,, திருமால்புரம் (வ. ஆ.) தெ. இ. சா. III, 117

,, ஷை ஷை 118

அவனுடைய சாசனங்களில் பதினான்கு, பதினேழாம் ஆண்டுகொண்ட மூன்று சாசனங்களைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் வட ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு ஜில்லாக்களிலே தான் காணப்படுகின்றன. அந்நாளிலே, ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணனுடைய ஆட்சியின் 15-ஆம் ஆண்டு முதல் 28-ஆம் ஆண்டு வரையில் (கி. பி. 954 முதல் 967-வரையில்), அந்தப் பிரதேசம் அவனுடைய நேர்ப்பார்வையில் இருந்திருக்கிறது. கிருஷ்ணன் கி. பி. 959-இல் மேல்பாடியில் தங்கியிருந்திருக்கிறான். சோழர்களை வேரறுத்து அவர்களுடைய நாட்டைத் தன்னை அனுசரித்துச் செல்பவர்களுக்கு வழங்கி வந்தான் என்று கர்ஹாட்சாசனம் கூறுகிறது. இதைக் கவனிக்கும்போது மதுரை கொண்ட ராஜகேசரி என்பவன், அவன் யாராக இருந்தாலும், ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணனுக்கு அடங்கியவனாகவே இருத்தல்வேண்டும் என்பது வெளிப்படை; அனுசரிததுச் செல்வதால் பயன் அடைந்தவர்களுள் அவனும் ஒருவன் ஆவான்.

சோழவாண்டிபுரத்தில் கிடைத்துள்ள மும்முடி சோழதேவ கண்டராதித்திய சோழனுடைய இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவத்தில் அமைந்திருக்கிறது. (1937-ஆம் ஆண்டு சாசன இலாகா அறிக்கை). சித்தவடவன் என்பவன் புகழைப் பாடுவது. கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனான பறம்பு நாட்டு மன்னன் பாரியின் மகளை மணந்துகொண்ட சேதிநாட்டு ஓரியின் வழிவந்தவன் என்றும், கோவல் அதிபன் என்றும், தமிழ் மக்களைக் காப்பவன் என்றும், வீரசோழபுரத்தில் நடந்த சண்டையில் எதிரிகள் பலர் கூடிவந்தபோதும் அவர்களை முறியடித்தவன் என்றும் அவன் புகழப்படுகிறான். மலய குலோத்பவன், ரணபீமன் என்ற விருதுகளும் அவனுக்குக் காணப்படுகின்றன.

அந்தச் சாசனம் அவ்விடமுள்ள பிண்டிக்கடவுள் (ஜைன தீர்த்தங்கரர்) பூஜைக்கும் மாதவர் ஜீவனத்துக்குமாகப் பரப்பாடி என்னும் கிராமத்தைச் சித்தவடிவன் தானம் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது. ஊரிலே ஆண்டிமலையென்று குறிக்கப்பெறும் பாறைகளில் ஜைன விக்கிரகங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. மகாவீரர் உருவம் ஓர் இடத்தில் காணப்படுகிறது. சிறிது தூரத்திலே இரண்டு பாறைகள் ஒன்றோடு ஒன்று சேரும் இடத்தில் நடுவிலே பத்மாவதியின் உருவமும் பக்கத்திலே பாறைக்கு ஒன்றாகக் கொம்மடேசுவரர் உருவமும் பார்சுவநாதர் உருவமும் எதிர் எதிராகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. கொம்மடர் உருவத்துக்குப் பக்கத்திலே வேளி கொங்கரையர் புத்தடிகள் என்பவர் அந்தத் தேவாரத்தை நிறுவியதாகக் கூறும் சாசனம் ஒன்று பொறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. (1937-ஆம் ஆண்டு 237 நெ. சாசனம்.)

திருநாமநல்லூரிலிருந்து கிடைக்கும் கன்னர தேவனான மூன்றாம் கிருஷ்ணனுடைய பதினேழாம் ஆண்டு (கி.பி. 956)கொண்ட ஒரு கல்வெட்டு சித்தவடவன் என்பான் அவ்வூர்க் கோயிலில் ஒரு விளக்கு எரிக்கப் பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் VII, பக்கங்கள் 135-6). இந்தக் கல்வெட்டிலும் அவன் பெயர் ‘சக்ரான்வய உதயாசல ஆதித்ய, சக்திநாத, சிம்ஹத்வஜ சிகிமகர லாஞ்சந, மலய குலோத்பவ, மலயகுல சூளாமணி, ஸ்ரீமந் நரஸிம்ஹவர்மா, மிலாடுடைய நாட்டான் சித்தவடவன் ஆகிய நரஸிம்ஹவர்மன்’ என்று காணப்படுகிறது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருச்செந்துறையிலிருந்து கிடைக்கும் பரகேசரிவர்மனான மதுராந்தக உத்தம சோழனுடைய பதினோராம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் மலாடுடைய சித்தவடத்தடிகள் தேவியார் சேதிமாதேவியார் விளக்கு எரிக்க ஆடு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (1931-ஆம் ஆண்டு 193 நெ. சாசனம்).

அந்தத் தேவாரம் நிறுவிய பிறகே அதற்குத் தானம் அளித்த செய்தியைக் குறிக்கும் கண்டராதித்திய தேவனுடைய இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இந்தத் தானத்தை வழங்கிய புத்தடிகளே சகாப்தம் 875 (கி. பி. 953)-ல் தொண்டை நாட்டுப் பகுதியில் ராஷ்டிரகூட அரசன் கன்னர தேவனுடைய சிற்றரசன் அத்திமல்லராகிய கன்னரதேவ பிரிதிவி கங்கரையரிடம் அதிகாரியாக இருந்தவன் என்பது வேலூருக்குப் பக்

கத்தில் உள்ள சோழபுரத்திலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டி லிருந்து தெரியவரும் (எபி. இந்தி, வால்யூம் VII, பக்கம் 196). அந்தச் சாசனம் அவன் சிவ விஷ்ணு ஆலயங்களுக்கு நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. புத்தடிகள் என்னும் பெயரையும் அவன் ஜைன தேவாரம் எழுப்பியதையும் கொண்டு அவனை ஒரு சமணனாகக் கொள்ளலாம். ஆயினும் அவன் மற்ற மதக் கோயில்களுக்கு நிபந்தங்கள் வழங்குவதில் பின்வாங்கவில்லை போலும். வேளி கொங்கரையன் என்பவன் உத்தரமேரூரிலும் விஷ்ணுவுக்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பியுள்ளான். பார்த்திவேந்திரனுடைய ஆட்சியின் பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் அவன் தேவி தம்பிராட்டியார் திரிபுவனமாதேவியார் ஸ்ரீ வேளி விஷ்ணு கிரகத்துக்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டு ஒன்று அங்கே உள்ளது (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்றும் வால்யூம், நெ. 194).

இவைகளைக் கவனிக்கும்போது கண்டராதித்திய சோழன், தொண்டைநாட்டுப் பகுதியை ராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணன் ஆண்டுவந்த காலத்தில், அந்தப்பகுதியில் அரசுபுரிந்து வந்திருக்கிறான் என்பது விளங்கும். அப்படியானால் மதுரை கொண்ட ராஜகேசரி என்பான் கண்டராதித்தியனே ஆவான். இதுகாறும் கொண்டிருப்பதுபோல அவன் சுந்தரசோழன் ஆகமாட்டான். சென்னைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள திருவொற்றியூரிலிருந்து கிடைக்கும் அவனுடைய சாசனம் ஒன்று, மதுராந்தக உத்தம சோழனைக் குறிப்பதும் நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டியதை வலியுறுத்தும்.

மதுரை கொண்ட ராஜகேசரிவர்மனுடைய ஐந்தாம் ஆண்டு கொண்ட அக்கல்வெட்டு உடையார் உத்தம சோழ தேவருடன் சென்ற காலேசிப் பெருந்தரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் திருவொற்றியூர் மகாதேவருக்கு விளக்கு எரிக்க ஆடு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. அதிலே உத்தம சோழன் பிள்ளையார் என்று குறிக்கப் பெருமல் உடையார் என்ற அரசு விருதுடன் காணப்படுகிருன். தவிர, அவனுக்கெனப் பெருந்தரத்து அதிகாரிகள் தனியாக இருந்து அவனுடன் சென்றனர் என்பதும் அதிலிருந்து தெரியவரும். (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்றும் வால்யூம், நெ. 115).

மேலே கண்ட நிலையைப் பிரதிபலிப்பதாக வேருெரு குறிப்பும் கல்வெட்டுக்கள் மூலம் தெரியவருகிறது. உடையார்குடி

லிருந்து கிடைக்கும் பரகேசரிவர்மனுடைய இரண்டாம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்று (1920-ஆம் ஆண்டு 540 நெ. சாசனம்) வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்துத் திருவனந்தேச்வரத்தாழ்வாருக்கு விளக்கு எரிக்கக் கண்டராதித்தியன் தேவியார் மழவரையர் மகளார் செம்பியன் மாதேவியார் ஆடு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. அதிலே கண்டராதித்தன் மேற்கெழுந்தருளின தேவரான கண்டராதித்தியர் என்று குறிக்கப்படுகிறான்.

மன்னர்கள் காலகதியடைந்த பிறகு அவர்களுக்கு இவ்விதம் திருநாமம் சூட்டும் பழக்கம் சோழர்களிடையே இருந்திருக்கிறது. முதலாம் ஆதித்திய சோழன் தொண்டைமான் ஆற்றூர்த் துஞ்சினதேவர் என்று குறிக்கப்பெற்றிருக்கிறான். இதே போல ராஜாதித்தியன் 'ஆனைமேல் துஞ்சினதேவர்' என்றும், அரிஞ்சயன் 'ஆற்றூர்த் துஞ்சினதேவர்' என்றும், சுந்தர சோழன் 'பொன் மாளிகையில் துஞ்சினதேவர்' என்றும் வழங்கப் பெறுவர். கண்டராதித்தியனோ 'துஞ்சின' என்று இறந்த செய்தி குறிக்கப்படவில்லை. 'மேற்கு எழுந்தருளின தேவர்' என்று குறிக்கப்பெறுகிறான். இதனால் இறப்பதற்கு முன்னதாகவே அவன் மேற்கே சென்றுவிட்டான் என்று சொல்லலாம். அவன் சோழர்களிடமிருந்து விலகிக் கன்னடர்களான ராஷ்டிரகூடர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டதையே அவ்விதம் பிற்காலச் சாசனங்களில் குறித்துவந்தார்கள் போலும்.

அவ்விதமாயின், ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணன் தொண்டை நாட்டுப் பகுதியைத் தன் ஆளுகையில் கொண்டிருந்த காலத்தில் சோழர் அரசே இருபிளவாகப் பிரிந்திருந்ததென்பது பெறப்படும்; தென் பகுதியிலே சுந்தரசோழனும் அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் ஆதித்திய கரிகாலனும் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும்; வட பகுதியில் கண்டராதித்தியனும் அவனுக்குப் பிறகு மதுராந்தக உத்தம சோழனும் ஆண்டு வந்தனர்.

இந்த நிலையை ஐயத்துக்கு இடமின்றித் தெள்ளத்தெளிய எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ள ஆதாரங்கள் போதாவென்று நினைக்கக் கூடும். அது ஓர் அளவு உண்மையே. ஆயினும் இதுகாறும் கிடைத்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு வேறு விதமாக நாம் முடிவுகட்ட முடியாது. நாடு அந்நாளிலே இருந்த நிலையும் கிடைக்கும் ஆதாரங்களும் இத்தகைய முடிவையே தான் காட்டுகின்றன.

பராந்தகனுக்குப் பிறகு சோழ ராஜ்யம் இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்து இருந்ததென்பதைக் கொங்குதேச ராஜாக்கள் சரித்திரமும் வலியுறுத்துகிறது. வீர சோழ ராயன் என்னும் பெயரால் குறிக்கப்பெற்ற பராந்தகன் ஆட்சியைக் கூறிவிட்டு அது பின் வருமாறு தொடர்ந்து உரைக்கிறது.

"இந்த இராசாவுக்கு (வீர சோழ ராயனுன பராந்தகனுக்கு) வெகு பேர் பிள்ளைகள். அவர்களிலே தேசோதித்தியராயனுக்கு (அதாவது ராஜாதித்தியனுக்கு)ச் சோள தேசமும் அரிஞ்செய ராயனுக்குத் திராவிட தேசமும் கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான்.

"அவன் மகன் தேசோதித்தியராயன் தஞ்சாவூரிலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு அண்ணன் அரிஞ்செய ராயனுக்கு திராவிட தேசம் பட்டாபிஷேகம் பண்ணுவித்து கொங்க தேச முதலானத்துக்கும் இராச்சிய பரிபாலன தருமத்துடனே இராச்சிய விசாரணை செய்து காவேரி தீரத்திலே சதுச் சமுத்திரமென்கிறதாய் நாலு அக்கிரகாரம் பண்ணி இராச்சியம் இரக்ஷித்தான். அவனுக்கு புத்திரனில்லை."

(சென்னை சர்க்கார் ஓரியண்டல் சீரீஸ்--
ஓலைச்சுவடி நிலையப்பதிப்பு—பக்கங்கள் 10-11)

இந்தக் காலத்திலே அரசு செலுத்தியவனுகக் காணும் பார்த்திவேந்திரவர்மன் யார் என்பது தெளிவாக விளங்கவில்லை. அவன் யார் என்பதை நிச்சயிப்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. பாண்டியன் தலைகோண்டவன் அல்லது வீரபாண்டியன் தலைகோண்டவன் என்று பார்த்திவேந்திரவர்மனுக்குக் காணும் விருது ஆதித்திய கரிகாலனுக்கும் காணப்படுவதைக் கொண்டு இருவரும் ஒருவராகவே இருத்தல்வேண்டும் என்று முடிவுகட்டி யிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவ்விதம் கருதுவதற்கு முக்கியமான ஆக்ஷேபணை ஒன்று இருக்கிறது. 'வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட பரகேசரி வர்மன்' ஆகிய ஆதித்திய கரிகாலனுடைய சாசனங்கள் ஐந்தாம் ஆண்டு வரையில்தான் கிடைக்கின்றன. பார்த்திவேந்திரனுடைய சாசனங்களோ அவனுடைய ஆட்சியின் பதினைந்தாம் ஆண்டு வரையில் கிடைத்துள்ளன. ஒரே அரசன் இவ்விதம் தனித்தனியான இரண்டு பெயர்களையும் இரு வேறு ஆட்சி ஆண்டுகளையும் கொண்டு, சாசனங்களை அளித்திருக்க முடியுமா? அவ்விதம் அவன் அளித்த இருவகைச் சாச

னங்களும் ஒரே இடத்தில் ஒரே சமயத்தில் கிடைக்கும் என்று கொள்ளமுடியுமா? ஆகவே ஆதித்தியன், பார்த்திவேந்திர வர்மன் ஆகிய இருவரையும் ஒருவராகக் கொள்ளமுடியாது. அவர்கள் வெவ்வேறுன இருவர் என்றே கொள்ளவேண்டும். பார்த்திவேந்திர வர்மன் சாசனங்கள் காணும் பகுதி அந்நாளில் ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணன் ஆதிக்கத்தில் இருந்துவந்ததென்பதைக் கவனிக்கும் போது நாம் மேலே கூறியது இன்னும் வலிமையுடன் உறுதி பெறும். ஆதித்திய கரிகாலன் சாசனங்கள் காணும் பகுதியை அவ்விதம் கொள்ளமுடியாது.

பார்த்திவேந்திரனை ஆதித்திய கரிகாலனுகக் கொள்ள முடியா விட்டால், அவனைக் கண்டராதித்திய சோழனுடைய மகன் ஒருவனுகவே கொள்ளவேண்டும். கண்டராதித்தனுக்கு மதுராந்தக உத்தம சோழன் என்ற மகன் ஒருவன் இருந்ததை நாம் அறிவோம். ஆனுலும் பார்த்திவேந்திர வர்மனை மதுராந்தக உத்தம சோழனுகக் கொள்வது கடினம். இரண்டு பெயர்களும் ஒருவரையே குறிக்குமானுல், இரண்டு தனித்தனியான பட்டப்பெயர் களையும் வெவ்வேறுன ஆரம்ப காலத்தையுடைய ஆட்சி ஆண்டு களையும் அவன் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகக் கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதை நாம் அறியவேண்டும். இதுவரையில் வேறிடங்களிலே காணுத புதுமை அது. அன்றி, பார்த்திவேந்திர வர்மன், உத்தம சோழன் ஆகிய இருவருடைய சாசனங்களிலும் அவர்களுடைய தேவியரின் பெயர்கள் பல காணப்படுகின்றன. இரு பெயர்களும் ஒருவரையே குறிக்குமானுல், தேவியார் பெயர் களும் ஒன்ருகக் காணப்படவேண்டும். ஆனுல் அவ்விதம் காண வில்லை. இருவருடைய தேவியார் பெயர்களும் வெவ்வேருக உள்ளன.

ஆகவே, பார்த்திவேந்திர வர்மனைக் கண்டராதித்தியனுடைய குமாரர்களுள் வேறு ஒருவனுகவே கொள்ளவேண்டும். அவனைப்பற்றிய விவரம் ஏதும் நமக்குத் தெரியாது. அவன் சுமார் கி.பி. 969-ஆம் ஆண்டில் காலகதிஅடைந்திருக்கவேண்டும். அதற்குப் பிறகே மதுராந்தக உத்தம சோழன் சிங்காதனம் ஏறினுன் போலும்.

பெருநற்கிள்ளிச் சோழன் என்ற பெயரையுடைய ராஜகேசரி வர்மன் சாசனங்கள் இரண்டு தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருந்து கிடைத்துள்ளன. சீகாழித் தாலூகா திருவெண்காட்டிலிருந்து கிடைக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்

வெட்டு விளக்கு எரிக்கப் பெருநற்கிள்ளிச் சோழர் ஆடு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது (தெ. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XIII, நெ. 15). தஞ்சாவூர்த் தாலுகா திருப்பழனத்திலிருந்து கிடைக்கும் அதே ஆண்டு கொண்ட மற்றொரு கல்வெட்டு ஒரு நந்தா விளக்கு எரிக்கச் சோழப்பெருமானடிகள் பெருநற்கிள்ளிச் சோழர் பொன் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது (ஷை நெ. 21). அந்தச் சோழ மன்னன் யார் என்பது கல்வெட்டிலிருந்து விளங்க வில்லை. எனினும் அவன் பெயர் ராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்று சங்க நூற்களில் குறிக்கப்பட்ட அவனுடைய மூதாதையர் களுள் ஒருவன் பெயரேயாகும். பழைய பொற்காலத்தை நினைவு படுத்தவே அவன் அந்தப் பெயரைத் தரித்திருந்தான் என்பது புலனாகும்.

சுந்தர சோழன் மகன் இரண்டாம் ஆதித்தியனுக்குக் கரிகாலன் என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. இது மேலே நாம் எடுத்துக் காட்டிய உடையார்குடிச் சாசனத்திலிருந்து நன்கு தெரியும். கரிகாலன் என்பதும் சோழவமிசத்துப் பழைய மன்னர்களிலே பிரசித்தமானவன் ஒருவன் பெயர். ஆதித்திய கரிகாலனுக்குத் தம்பியான ராஜராஜ சோழன் பெருநற்கிள்ளி என்ற பெயரைத் தரித்திருத்தல் கூடும். தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்த வேற்றர சர்களான ராஷ்டிரகூடர்களுக்கு எதிராகத் தமிழ் மக்க ளுக்குச் சோழ மன்னர்களின் பழம் பெருமையை நினைப் பூட்டி ஒருமையுணர்ச்சியை உண்டாக்குவதற்காகவே போலும் இந்தப் பெயர்களை அவர்கள் தாங்கியிருந்தனர்.[1]

ஆதித்தியன் இறந்த சமயத்தில் சோழநாடு இருபிளவாகப் பிரிய, ஆதித்தியன் தென்பகுதியில் ஆண்டு வந்தான்; வட பகுதியைப் பார்த்திவேந்திர வர்மன் ஆண்டுவந்தான். இவ்

---

1. புதுக்கோட்டைக்குப் பக்கத்தே உள்ள திருக்கோகர்ணத்திலிருந்து கிடைக்கும் சுந்தரபாண்டியன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று, 'பெருநற்கிள்ளிச் சோழப் பெரும்பள்ளியாழ்வார்' என்னும் ஜிநாலயத்துக்கு வழங்கப்பெற்ற தானத்தைக் குறிக்கிறது. (புதுக்கோட்டைச் சாசனங்கள், நெ. 530). அங்கே சாசனம் பொறிக்கப்பட்டிக்கும் இடத்துக்குப் பக்கத்திலே குன்றில் சமண தீர்த்தங்கரர் ஒருவருடைய உருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதாம். சிற்ப வடிவ முறைப்படி அந்த உருவம் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாக இருக்கமுடியாது என்று புதைபொருள் இலாகாவின் தென்வட்டத்து அதி காரி ஸ்ரீ. கே. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸன் அவர்கள் தெரிவிக்கிறார்.

விரண்டு பிரிவுகளையும் அப்படியே விட்டுவிடாமல் ஒன்ருகச் சேர்த்துப் பழையபடியே சோழநாட்டை ஒன்ருக்கிவிட வேண்டுமென்ற முயற்சிகளும் நடைபெருமல் இல்லை. அதைப் போர்முறையிலே செயல்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி களின் விளைவாகவே ஆதித்தியன் இறக்க நேரிட்டது என்றும் கூறலாம்.

ஆதித்தியனுடைய சாசனங்கள் எந்த எந்த இடங்களில் கிடைக்கின்றன வென்பதை ஆராயும்போது சில விஷயங்கள் புலப்படுகின்றன. அவன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் சிலவே பெண்ணையாற்றுக்கு வடக்கே உள்ள பகுதியில் கிடைக்கின்றன. அந்தப் பகுதியை நிர்வகித்து வந்த ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணன் கி. பி. 967-ஆம் ஆண்டின் முடி விலோ கி. பி. 968-ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்திலோ இறந்து போனன். கிருஷ்ணன உயிருடன் இருக்கும் வரையில் ஆதித் தியனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களாலும் வட பகுதியைத் தங்கள் நாட்டுடன் சேர்த்து ஒன்ருக்கி விடுவதற்கு யாதும் செய்யக்கூட வில்லை. கிருஷ்ணன் இறந்து போனது அவர்கள் விருப்பத்தைச் செய்து முடிக்க நல்ல வாய்ப்பை அளித்தது. ஆதித்தியன் தன் னுடைய முயற்சியிலே ஓர் அளவு வெற்றி கண்டான் என்றே கூறவேண்டும். அவனுடைய ஆட்சியின் பிற்பகுதிச் சாசனங்கள் தொண்டை நாட்டில் கிடைத்துள்ளன. அதுகாறும் அவ் விடத்தில் கிடைத்து வந்த பார்த்திவேந்திரவர்மனுடைய கல் வெட்டுக்கள் அவனுடைய பதின்மூன்ரும் ஆண்டுக்கு மேல் காணவில்லை. பார்த்திவேந்திரனுடைய ஆட்சியின் பதினன்கு, பதினைந்தாம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டுக்கள் மிகவும் அருகி நாட்டின் வடகோடியிலே தான் கிடைக்கின்றன.

முதலாம் ராஜராஜ சோழன் என்று பிற்காலத்திலே பிர சித்திபெற்ற அருண்மொழி வர்மன், ஆதித்தியனுடைய தம்பி. பரகேசரிவர்மனன ஆதித்தியன்கொலையுண்டு இறந்ததும் அவன் நிச்சயம் ராஜகேசரி என்ற பெயரோடு சிங்காதனம் ஏறியிருப் பான். நாட்டின் தென்பகுதியையும் முடிவாக மதுராந்தகன் கைப் பற்றுவதற்குச் சிறிது காலம் பிடித்திருக்கும். மதுராந்தக உத்தம சோழனுடைய ஆட்சி கி. பி. 969-70-ஆம் ஆண்டி லிருந்து தொடங்கியதாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ னுடைய கல்வெட்டுக்களும் இதனையே எடுத்துக் கூறுகின்றன. எனினும், அவன் ஆட்சி இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்தே தொடங்கியதாக எடுத்துக் காட்டும் கல்வெட்டுக்களும் உள்ளன.

கும்பகோணத்திலிருந்து கிடைத்துள்ள அவனுடைய இரண்டு கல்வெட்டுக்களில், நான்காம் ஆண்டு கொண்ட ஒன்று கி. பி. 975-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 22-ஆம் தேதியையும், எட்டாம் ஆண்டு கொண்ட மற்ருென்று கி. பி. 979-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், 30-ஆம் தேதியையும் கொடுக்கின்றன. (தெ. இ. சாசனங்கள், மூன்ரும் வால்யூம், நெ. 129, 131). அந்த இடைக்காலம் ராஜராஜனுக்கும் மதுராந்தகனுக்கும் போர் நிகழ்ந்த காலம் போலும்.

ஆதித்திய கரிகாலன் துரோகிகளால் கொலையுண்டதையும் அந்தத் துரோகிகளின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பெற்றதையும் தெரிவிக்கும் ராஜகேசரி வர்மனுடைய உடையார்குடிக் கல்வெட்டு அவன் ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டு மேஷ மாதம் ஞாயிற்றுக் கிழமையும் பூரட்டாதி நாளும் கொண்டது. அந்தச் சாசனத்தில் கண்ட ராஜகேசரிவர்மன் என்பான் முதலாம் ராஜராஜ சோழனே யாகையால் அதன் காலம் கி. பி. 988-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 15-ம் தேதி ஆகும் எனக் கொண்டார்கள் (எபி. இந்தி., வால்யூம், XXI, நெ. 27). ராஜராஜனுடைய ஆட்சியின் ஆரம்பகாலம் கி.பி. 985-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 25-ஆம் தேதிக்குப் பிறகு ஜூலை மாதம் 25-ஆம் தேதிக்குள்ளாக இருக்க வேண்டு மென்று நிர்ணயித்திருக்கிருர்கள். அவ்விதமானுல், கி. பி. 988 கொண்ட உடையார்குடிக் கல்வெட்டு ராஜ ராஜனுடைய ஆட்சியின் மூன்ரும் ஆண்டு கொண்டதாகும். கல்வெட்டில் கண்டபடி இரண்டாம் ஆண்டு ஆகாது. அதனுல் அந்தத் தேதி பொருந்தவில்லை யென்பது தெளிவாகும். சாசனத்தில் கண்ட பஞ்சாங்கக் குறிப்புகளைக் கொண்டதாகக் காணும் அடுத்த முன் தேதி கி. பி. 971-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 26-ஆம் தேதியாகும். மேலே நாம் காட்டிய காலமுறைக்கு இது பெரிதும் பொருந்தும். ஆதித்தியன் மரணத்தை யொட்டி ராஜ ராஜ சோழன் கி. பி. 969-70-ஆம் ஆண்டில் சிங்காதனம் ஏறியதாகக் காட்டும். மதுராந்தக உத்தம சோழனுக்கும் இரண்டு வருஷங்கள் கழித்துக் காணும் தினம் ஒன்று இருப்பினும், அவன் சிங்காதனம் ஏறியதாகக் கொள்ளப்படும் ஆண்டும் இதுவே. இவற்றைக் கவனிக்கும்போது கி. பி. 969-70-ல் ராஜராஜன் தென்பகுதியில் சோழ சிங்காதனம் ஏறி, அதைக் கைப்பற்றுவதற்கு வடபகுதி அரசன் மதுராந்தகன் செய்த சூழ்ச்சிகளை முறியடிக்கத் தன்னுல் இயன்ற அளவு முயற்சித்திருக்கிருன் என்று எண்ணுவது தவருகாது.

இவ்விடத்திலே நாம் மற்ருெரு விஷயத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். தன் அண்ணன் கொலையுண்டதற்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள ராஜராஜன் உடனே முயன்ருலும் துரோகிகளை அவனுல் பிடிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் மதுராந்தக உத்தம சோழன் கீழ் மந்திரி போன்ற உயர்ந்த பதவி வகித்த அதிகாரிகளாக இருந்தனர். ராஜராஜனுல் அவர்களுடைய உறவினர்களின் நிலங்களையே பறிமுதல் செய்ய முடிந்தது.

மதுராந்தகனுக்கு ராஷ்டிரகூடர்கள் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்கள் ஆகியோருடைய உதவி இருந்திருக்கவேண்டும். அவ்விதம் பலம்பொருந்தியவனேடு நேரடியாகப் போரிட்டு வெற்றி கொள்வது சிரம சாத்தியமென்பதை ராஜராஜன் உணர்ந்திருக்கலாம். இன்னும் இவ்விதம் தாயாதிகள் தங்களுக்குள்ளே சண்டைபோட்டுக் கொள்வது இரு தரத்தாரையும் அழித்துவிடுமன்ருே? நிலைமையை உணர்ந்த ராஜராஜன் தன் சிற்றப்பனுக்குப் பணிந்துபோயிருக்கவேண்டும். மதுராந்தகனுக்குக் கண்டராதித்தியன் என்ற மகன் ஒருவனும் இருந்திருக்கிருன். சிற்றப்பனுக்குப் பிறகு சிங்காதனம் அவனுடைய பரம்பரையில் செல்லாமல், தனக்குத் திரும்புவதான வழியில் தன்னை இளவரசனுக ஒப்புக்கொள்வதாக இருந்தால் மதுராந்தகனே இருபகுதிகளுக்கும் அரசனுக இருப்பதை அவன் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். மதுராந்தகன் தாயான செம்பியன் மாதேவியும் இந்தச் சமரச முயற்சிக்குப் பெரிது உதவியிருத்தல் கூடும். அன்றி, மதுராந்தகன் மகனுன கண்டராதித்தியனும் தனக்கு அரசுப்பதவி வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி இருக்கலாம். அவன் பிற்காலத்தில், ராஜராஜன் ஆட்சியில் கோயில் நிர்வாகத்தை ஆராயும் அதிகாரியாக விளங்கியிருக்கிருன்; வாழ்க்கையின் கடைசி நாளில் சிவஞான தேவர் என்னும் பட்டத்தையும் கொண்டிருந்தான்.

இந்தக் காலத்திலே மற்ருெரு அரசனும், பல்லவ மன்னனுன கம்பவர்மனும், ஆண்டிருக்கிருன் என்று தெரிகிறது. அவனுடைய ஆட்சிக்காலம் இன்னும் சரியாக நிர்ணயம் ஆகவில்லை. அவன் யார் என்பதைப் பற்றிக்கூட ஆசிரியர்களுக்குள்ளே சில சமயங்களில் சந்தேகம் எழுந்தது உண்டு.

மதுராந்தக உத்தம சோழனுடைய (மதராஸ் மியூஸியம்) சென்னைக் கண்காட்சி சாலைச் செப்பேடுகளில் கம்ப வர்மனைப் பற்றிக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய பதினுரும்

ஆண்டில், அதாவது, கி. பி. 984-5-ல், வழங்கப்பட்ட அச்செப்பேடுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ள நிபந்தங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு அடியில் கண்ட வகையில் பொன் பெறப்பட்டதாக அந்தச் சாசனம் கூறுகிறது.

(1) 'சிலாலேகைப்படி கோப் பரகேசரி வர்மற்கு யாண்டு இருபத்திரண்டாவது கூரத்து சபையாரும் அரியற் பெரும்பாக்கத்து சபையாரும் கொண்ட பொன்';

(2) [அதே வருஷம்] 'உமையூர் சபையார் சிலாலேகைப்படி கொண்ட பொன்';

(3) 'கோ விசைய கம்ப பந்மற்கு யாண்டு ஒன்பதாவது ஒழுக்கைப்பாக்கத்து ஸபையார் சிலாலேகைப்படிக் கொண்டு கடவ பொன்'. (தே இ. சாசனங்கள், மூன்றும் வால்யூம், நெ.128)

அதிலே பழைய நிவந்தங்களைக் குறிக்கும் சிலாலேகைகள் கால முறைப்படி கொடுக்கப்பட்டிருக்குமானல் கம்ப வர்மனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டு, பரகேசரி வர்மனுடைய, அதாவது முதற் பராந்தக சோழனுடைய இருபத்திரண்டாம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, (கி. பி. 928-9) சாசனம் அளித்த காலமான கி. பி. 984-க்கு முன்னதாக இருத்தல்வேண்டும்.

இந்த இடைவெளியை இன்னும் நெருக்கி விடமுடியும். சோழபுரத்திலே கிடைக்கும் கம்ப வர்மனுடைய எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, 'ப்ரதிவி கங்கரையர் அதீதராயின பிற்பாடு தத்புத்ர ராஜாதித்யன் மகாதேவன் பரந்ரிபதி மகுட கட்டித சரணன் தகப்பனுரைப் பள்ளி படுத்த விடத்து ஈச்வராலயமும் அதிய்தகரமும்' எடுப்பித்தான் என்று கூறுகிறது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் VII, பக்கம் 193). அந்தச் சாசனத்தின் ஆரம்பத்தில் உள்ள வடமொழிப் பகுதி மிகவும் சிதிலமாகக் காணப்படுகிறது. எனினும், இறந்த ப்ரிதிவிகங்கரையரின் பெயர் அத்தி வர்மா என்று தெரிகிறது. இறந்தவனுக்குக் கோயில் எழுப்பிய அவன் மகன் ராஜாதித்தியன் என்ற பட்டப்பெயர் பூண்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

அதே இடத்திலிருந்து கிடைக்கும் மற்றொரு கல்வெட்டு (எபி. இந்தி., வால்யூம் VII, பக்கம் 195) "பங்கள நாடுடைய வயிரி அடியான் மகனர் அத்தி மல்லராகிய கன்னர தேவ பிரிதிவி

கங்கரையர்க்கு வாணகோவரையர் ஒற்றியூரடியான்மகளார் காமக்கனுரான கங்கமாதேவியார் வயிற்றுப் பிறந்து அருங்குன்றத்திற் ஸ்வர்க்கராயின கள்ளி நங்கையர்" பெயரால் குளம் கண்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. இந்தச் சாசனத்தின் ஆண்டு பெயர் குறிக்கப் படாத யாரோ ஓர் அரசனுடைய "யாண்டு இரண்டாவது: சகவர்ஷம் எண்ணூற்றெழுபத்தொன்று. சக்கரவர்த்தி கன்னர தேவ வல்லபன் தொண்டை மண்டலம் புகுந்த வாண்டு" என மூன்று விதமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாசன காலம் சகாப்தம் 871 அல்லது கி. பி. 949 ஆகும். (டி. பக். 195)

இந்த அத்திமல்லனுயின பிரிதிவிகங்கரையர் அதற்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் உயிருடன் இருந்திருக்கிறுன். இதுவும் அவ்வூரிலிருந்து கிடைக்கும் மற்றொரு கல்வெட்டால் விளங்குகிறது. "சகரயாண்டு ...... முபத்தைந்தாவது. ஸ்ரீ அத்திமல்லராகிய கன்னர தேவ பிரிதிவிகங்கரையர் கல்லெடுப்பூர் மஜ்ஜாதி ஆளாவிருப்ப" அவர் அதிகாரி புத்தடிகள் அவ்வூர்ச் சிவன்கோவிலுக்கும் விஷ்ணு ஆலயத்துக்கும் நிலம் அளித்த செய்தியைக் குறிக்கிறது. சாசன காலம் சகாப்தம் (8)75 அல்லது கி. பி. 953 ஆகும். (எபி. இந்தி., வால்யூம் VII, பக்கம் 196) இவ்விதம் கி. பி. 953-இல் உயிருடன் இருந்த அத்திமல்லனுகிய பிரிதிவி கங்கரையர், கம்பவர்மனுடைய எட்டாம் ஆண்டுக்குள் இறந்து போய்விட்டான் என்பது விளங்கும். அவன் இறந்த ஆண்டும் கி. பி. 953-க்குப் பிறகு நீண்ட காலம் தள்ளி இருத்தற்கில்லை. ஏனெனில், அந்தக் கல்வெட்டிலே புத்தடிகள் நிலம் வழங்கியதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவன் கோயிலின் பெயர் நந்திகம்பீசம் என்று காணப்படுகிறது. நந்தியின் மகன் கம்பவர்மன் ஆகிய அவன் பெயரால் எழுப்பப்பெற்ற அக்கோயில் கி. பி. 953-ல் எழுப்பப் பெற்றிருக்கிறது. அது கம்பவர்மன் பட்டத்துக்கு வந்தபிறகே இருத்தல் வேண்டும். அதனுல், கம்பவர்மன் கி. பி. 953-க்கு முன்னதாகச் சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும். கி. பி. 953-ஆம் ஆண்டையே அவனுடைய ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டாகக் கொள்வதாயினும் அவனுடைய ஆட்சித் துவக்கம் கி. பி. 946-க்கு முன்னதாக இருத்தற்கில்லை. இதனுல் கம்பவர்மன் சிங்காதனம் ஏறியது கி. பி. 946-க்கும் 953-க்கும் இடையில் நேரிட்டிருக்கவேண்டும்.

திருவொற்றியூர் ஆதிபுரீச்வரர் கோவிலின் இரண்டாம் பிராகாரத்தில் உள்ள ஒரு கல்லில் கம்பவர்மனுடைய பத்

தொன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (தெ. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் XII, நெ. 105). திருவொற்றியூருடைய நிரஞ்சன குருவென்பவர் எடுப்பித்த சிவாலயமான நிரஞ்சநேச்வரத்து மகாதேவர்க்கு இறையிலி தேவ போகமாக நிலம் கொண்டுவிட்ட செய்தியை அது அறிவிக்கிறது. ராஜாதித்தியனிடம் சேனாபதியாக இருந்த கேரளன் வெள்ளன் குமரன் தக்கோலத்துச் சண்டைக்குப் பிறகு உலகைத் துறந்து துறவியாக மாறிய காலத்தில் நிரஞ்சன குருவின் குகையில் விரதம் ஏற்று, அப்பால் சதுரானன பண்டிதர் என்ற பெயரில் ஒரு மடத் தலைவரானார். அவர் நிரஞ்சன குருவிடம் தீக்ஷை பெற்றார் என்பது இதிலிருந்து பெறப்படும். இந்தச் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டு கன்னர தேவனுடைய இருபதாம் ஆண்டு கொண்டது. (எபி. இந்தி., வால்யூம் XXVII, நெ. 47).

தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருமாளம் என்னும் இடத்திலிருந்து பாண்டியன் தலைகொண்ட பரகேசரி வர்மனான இரண்டாம் ஆதித்தியனுடைய இரண்டாம் ஆண்டுகொண்ட சாசனம் ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது (1910-ஆம் ஆண்டு 117-நெ. சாசனம்). அதிலே அம்பர் ஸ்ரீமஹாகாள ஸ்தானத்திலே நிரஞ்சன பண்டிதர் என்பவர் இருந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நிரஞ்சனகுரு அல்லது நிரஞ்சன பண்டிதர் என்ற பெயர் கொண்ட சைவப் பெரியாரைப்பற்றி நமக்கு வேறு எதிலிருந்தும் செய்தி கிட்டவில்லை. அந்தப் பெயரே வேறிடங்களில் காணப்படவில்லை. ஆதலின் இரு பெயரும் ஒருவரையே குறிப்பனவாகக் கொள்ளலாம்.

மேலே கூறியவற்றை நோக்கும்போது கம்பவர்மன் ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணனுக்கு வேண்டியவன் என்றே நினைத்தல் வேண்டும். அன்றி, அவன் கி. பி. 946-க்கும், 953-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சிங்காதனம் ஏறியிருக்க வேண்டுமென்றால் அது ராஷ்டிரகூடர்களுடைய உதவி இல்லாமல் நடந்திருக்காது. அவன் தந்தையான நந்திவர்மனும் அவ்விதமேதான் ராஷ்டிரகூடர் உதவியைப் பெற்றவன்.

சோழபுரம் சாசனம் மூன்றுவிதமாகக் காலம் குறிப்பிடுவதை நாம் மேலே காட்டினோம். அவற்றுள் ஒன்று சக வருஷம், மற்றொன்று சக்கரவர்த்தி கன்னரதேவன் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றியது. மூன்றாவது யாரோ ஓர் அரச

னுடைய ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டு. ஆனல் அந்த அரசன் யார் என்பது சாசனத்தில் கூறப்படவில்லை.

அந்தச் சாசனம் சோழ அரசனை ராஜாதித்திய னுடைய இரண்டாம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததாகச் சில சமயங்களில் கொள்ளப்படுவது உண்டு. இது சிறிதும் பொருந்தாது. சாசனத்தில் குறிக்கப்பட்ட குளத்தைத் தோண்டிய பிரிதிவி கங்கரையன், கன்னரதேவன் என்னும் பேரரசன் மூன்ரும் கிருஷ்ணன் பெயரைத் தாங்கியவனுகக் காணப்படுகிறன். அது அல்லாமல், ராஷ்டிரகூட மன்னன் ராஜவிருதுடன் சக்கரவர்த்தி என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறன். ஆகவே அந்தச் சாசனம் ராஷ்டிரகூடர்களுக்கு அடங்கியவர்களான வேறு ஏதோ ஓர் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவனுடைய ஆட்சியின் ஆண்டாகவே இருக்கவேண்டும். அவ்விதம் அந்தக் காலத்தில் அந்தப் பிரதேசத்தில் காணப்படுபவன் பல்லவ அரசனை கம்பவர்மனே ஆவான். இதே கங்க மன்னனை கன்னரதேவ பிரிதிவி கங்கரையன் கம்பவர்மனுடைய எட்டாம் ஆண்டில் அவன் கீழ்ச் சிற்றரசனுக இருந்திருக்கிறன் என்பதை அவ்விடத்திலே கிடைக்கும் மற்றொரு கல்வெட்டு எடுத்துக் கூறுவதை நாம் மேலே கண்டோம். ஆகவே இரண்டாம் ஆண்டு கொண்ட இக்கல்வெட்டும் கம்பவர்மனுடைய ஆட்சியைக் குறிப்பதாகவே கொள்வது தவருகாது.

அவ்விதமாயின், கம்பவர்மன் சகாப்தம் 870, அதாவது கி. பி. 948-9-ஆம் வருஷம் சிங்காதனம் ஏறியவனுகவேண்டும்.[1]

---

1. நந்திவர்மன் மகனை கம்பவர்மன் கி. பி. 948-ல் சிங்காதனம் ஏறியவனுகக் கொண்டால் நந்திவர்மன் அதே வருஷம்தான் இறந்திருத்தல்வேண்டும். அந்த நந்திவர்மன் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மனுகவே ஆவான் என்பது மேலே நாம் காட்டியுள்ள விவரங்களிலிருந்து தெரியவரும். அவன் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகளே அரசு செலுத்தியதாகக் காண்கிறது. ஆதலின், அவன் கி. பி. 925-இல் மூன்ரும் இந்திரனுடைய வடநாட்டுப் படையெடுப்பு நடந்த உடனே சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல்வேண்டும். அவ்விதமாயின் தெள்ளாற்றுச் சண்டை மூன்ரும் அமோகவருஷனுடைய ஆட்சியில், கிருஷ்ணன் சார்பில் பூதுகன் சோழநாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்த காலத்தில், நடைபெற்றிருத்தல்வேண்டும். அந்தப் படையெடுப்பின் பயனுகத்தான் கிருஷ்ணன் 'கச்சியும் தஞ்சையும் கொண்ட' விருதை அடைந்தான். நந்திக் கலம்பகம் தன் பாட்டுடைத் தலைவன் தொண்டைநாடு சோழநாடு ஆகிய இரண்டைமட்டும் ஆண்டுவந்ததாகக் கூறிச் செல்வது இவ்விடம் குறிப்பிடத்தக்கது.

அவன் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் வரையில் அரசு புரிந்திருப்பதாக அவனுடைய கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிகிறது. அதிலிருந்து மதுராந்தக உத்தம சோழனுடைய ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலே கி. பி. 980 வரையில் அவன் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்பது பெறப்படும்.

இதுகாறும் நாம் விவாதித்த விஷயங்களின் முடிவைப் பின்வருமாறு கொள்ளலாம்.

ராஜாதித்தியன்

பராந்தக சோழன் கி. பி. 934-5-ஆம் ஆண்டு அளவில், ராஷ்டிரகூடர்களுடைய அரசியல் விவகாரங்களில் ஈடுபட நேர்ந்தது. அமோகவருஷனும் அவன் மகன் கன்னரதேவனை மூன்றும் கிருஷ்ணனும் சேர்ந்து கொண்டு ராஷ்டிரகூட சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றி அதுகாறும் அரசனுக இருந்த கோவிந்தனைத் துரத்திவிட்டார்கள். தன் மருமகனுன கோவிந்தனை மீண்டும் ராஷ்டிரகூட சிங்காதனத்தில் அமர்த்துவதற்குப் பராந்தகன் முன் வந்தான். அதனுல் அவன் அமோகவருஷனுடனும் கிருஷ்ணனுடனும் போராடநேர்ந்தது: இந்தச் சண்டையின் பயனுகச் சோழ ராஜ்யத்துக்கு வடபகுதியிலிருந்து ஆபத்து நேரிடக்கூடும் என்பதையும் அவன் உணராமல் இல்லை. வடக்கு, மேற்கு ஆகிய இரு திசைகளையும் ஒருங்கே கவனித்துக் கொள்ளக்கூடியதான திருமுனைப்பாடி நாட்டில் தன் மகன் ராஜாதித்தியனைப் பராந்தகன் நிறுவினுன். பெண்ணையாற்றின் கரையில் உள்ள திருநாமநல்லூர் அந்நாளில் ராஜாதித்தியபுரம் என்ற பெயர் பெற்றிருக்கக் காண்பதால் அதுவே ராஜாதித்தியன் பாடியாக இருந்தது போலும். அவனேடு அரிகுலகேசரியும் உடன் இருந்து உதவி வந்தான்.

என்றுலும் இந்தப் பாதுகாப்புகளால் ராஷ்டிரகூடர்களுடைய படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. தங்களுடைய ராஜ்யத்தின் உள் விவகாரங்களில் பராந்தகன் தலையிட்டது கிருஷ்ணனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. அவன் சோழ நாட்டின் மீதே போருக்குக் கிளம்பினுன். அவ்விதம் அவன் புறப்பட்டு வந்ததற்கு மற்றொரு காரணமும் இருந்திருக்கக் கூடும். ராஷ்டிரகூட சிங்காதனத்திலிருந்து அவன் விரட்டி

யடித்த கோவிந்தன் சோழ நாடு வந்து அங்கே தன் மாமனர் ஆதரவில் தங்கியிருந்தான். அவன் அவ்விடம் இருக்கும் வரையில் தனக்கு ஆபத்துதான் என்பதை உணர்ந்த கிருஷ்ணன் அவனல் மேலும் தனக்குத் தொந்தரவு ஏதும் ஏற்படாதவாறு தடுத்துவிட விரும்பி இருத்தல் இயற்கையே. கோவிந்தனல் தனக்கு இனி ஆபத்து எதுவும் உண்டாகாது என்று நிச்சயமான நிலையை ஏற்படுத்திக்கொள்ள அவன் விரும்பினன்.

அதே நோக்கத்தோடு அவன் சோழர்களைத் திருப்பித் தாக்கியதில் பூர்ண வெற்றி கிட்டியது என்றே தெரிகிறது. பராந்தகனே தனக்கு உள்ளதை நிலைநிறுத்திக் கொண்டால் போதும் என்ற நிலையை அடைந்துவிட்டான். அதற்குப் பிறகு கோவிந்தனைப்பற்றிய பேச்சே எழவில்லை.

அரிஞ்சயனும் ராஷ்டிரகூடர்களுடன் இந்தக் காலத்தில் நடத்திய போர்களிலே ஒன்றில் காளஹஸ்திக்குச் சமீபமாக உள்ள ஆற்றூரில் இறந்துபோனன் என்பதை நாம் முன்னரே காட்டியிருக்கிறோம். அவன் இறந்தது கி. பி. 949-இல் தக்கோலம் சண்டையில் ராஜாதித்தியன் கொல்லப்பட்டதற்கு முன்னதாகவே நேர்ந்தது.

சுந்தரசோழனும் கண்டராதித்தியனும்

தக்கோலத்துப் போரில் ராஜாதித்தியன் இறந்தது, முதுமைப் பருவத்திலிருந்த பராந்தக மன்னனுக்கு ஒரு பேரிடி. அடுத்தபடியாகச் சிங்காதனம் ஏறுவதற்குத் தகுதியானவரைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. அவனுக்குப் பிள்ளைகள் அநேகர் இருந்தும் அவர்களில் பெரும்பாலோர் அதற்கு முன்னதாகவே இறந்துவிட்டனர் எனத் தெரிகிறது. எஞ்சியிருந்தவன் கண்டராதித்தியன் ஒருவன் தான்.

நாடு உள்ள நிலைமையையும் ராஷ்டிரகூடர்களிடமிருந்து எந்தச் சமயத்திலும் ஆபத்து நேரலாம் என்ற அபாயம் இருந்ததையும் கவனித்தால், நாட்டை ஆளுவதற்கு அந்நாளில் நல்ல யௌவனமும் அஞ்சா நெஞ்சமும் தோள்வலியும் பெற்ற ஒருவனே அரசனக இருத்தல் அவசியம் என்பது விளங்கும்.

ஆயினும், பராந்தகன் மனத்திலே என்ன நினைத் தானோ நமக்குத் தெரியாது. அவன் தன்னுடைய பெய ரனும், அரிஞ்சயன் மகனுமான சுந்தர சோழனைத் தனக் குப் பிற்காலம் சிங்காதனம் ஏற வேண்டியவன் என்று தேர்ந்தெடுத்து ராஜகேசரி என்ற பட்டத்துடன் அவனுக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்துவைத்தான்.

இது கண்டராதித்தியனுக்கு ஒப்பவில்லை. உயிருடன் இருக்கும் பிள்ளையான தன்னை ஒதுக்கிவிட்டு, இறந்துபோன ஒரு மகன் (அதுவும் மூத்தமகன் அல்ல) வழிப் பெயரான சுந்தர சோழனைத் தேர்ந்தெடுத்ததைக் கண்டராதித்தியனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா?

கண்டராதித்தியன் தெய்வபக்தி மிகுந்தவன், சிவனை மறவாத சிந்தையான் என்பர். எம்பெருமான் மீது அவன்பாடி யுள்ள பாடல்கள் திருவிசைப்பா என்னும் பெயரில் பன்னிரு திருமுறையுள் ஒன்பதாம் திருமுறையிலே இடம் பெற்றிருக் கின்றன. அப்படி உலகத்தை வெறுக்கும் மனப்பக்கு வத்தை அடைந்திருக்கக்கூடிய அவன் முதுமை பருவத்தி லிருக்கும் தன் தந்தைக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகம் செய்திருப்பான் என்று சொல்லுவது சிறிது கஷ்டம் தான். ஆனல், திருவிசைப்பா இயற்றிய கண்டராதித்தியன் இவர் அல்லவென்றும் இவர் பெயரனும் மதுராந்தக உத்தம சோழன் மகனுமான கண்டராதித்தியரே என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருதுவர். (து. அ. கோபிநாத ராவ் எழுதியுள்ள சோழ வமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக்கம் 16, அடிக் குறிப்பு). இவ்விரண்டாம் கண்டராதித்தியர் சிங்காதனம் ஏறவே இல்லை. ராஜராஜ சோழன் ஆட்சிக்காலத்திலே கோயில் நிர்வாகத்தை ஆராயும் அதிகாரியாக அமர்ந்து அவர் சைவப்பணி ஆற்றியிருக்கிறார். மைசூர் ராஜ்யத்திலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டிலே இவருக்குச் சிவஞானதேவர் என்ற பட்டமும் காணப்படுகிறது. இதைக் கவனிக்கும்போது திரு விசைப்பாப் பாடிய கண்டராதித்தியர் இரண்டாம் கண்டரா தித்தியராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் புலப்படும்.

எவ்விதமாயினும், கண்டராதித்தியனே தனக்கு அரசு ரிமை வேண்டாமென்று விலகினாலும் அவனை அவ்வளவு சுலபமாக விட்டுவிட மற்றவர்கள் தயாராக இல்லை போலும். கண்டராதித்தியனுக்கு வயது வந்த இரு பிள்ளைகள் நல்ல

காளைப்பருவ மிடுக்கில் இருந்தார்கள். பார்த்திவேந்திர வர்மன், மதுராந்தக உத்தம சோழன் என்ற பெயர்களில் முறையே ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சிங்காதனம் ஏறி அரசு புரிந்த இருவருமே அவர்கள். அவர்கள் தங்கள் தந்தையைத் தூண்டித் துளைத்திருக்கக் கூடும். நடந்த அநீதியை மாற்றி நீதி வழங்க வேண்டுமென்று அவர்கள் வற்புறுத்தியிருத்தல்கூடும். கண்டராதித்தியன் அதற்குச் செவிசாய்க்காமல் இருந்துவிட முடியுமா? ஆயினும், சுந்தர சோழனைச் சிங்காதனத்தில் அமர்த்தியதை மாற்ற முடியாதென்பதை அறிந்தபோது அவன் மனம் முறிந்து வெகுண்டு தன் குமாரர்களுடன் ராஷ்டிரகூடர்கள் பக்கம் சேர்ந்துவிட்டான்போலும். ராஷ்டிரகூடர்களும் அவர்களை வரவேற்றுச் சோழநாட்டின் வடபகுதியை அவர்களுக்கு அளித்துக் கண்டராதித்தியனுக்கு முடிசூட்டிவைத்தனர்.

நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டது. சோழ ஸாம்ராஜ்யம் இருபகுதிகளாகப் பிளவு உண்டது. ஆயினும் பராந்தகன் உயிருடன் இருந்தவரையில் அதிலே தீவிரமான முன்னேற்றமோ நடவடிக்கையோ ஏதும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பராந்தகனே இந்தப் பிரிவினையை ஒப்புக்கொண்டவனாகவும் தெரியவில்லை. பராந்தகன் என்பது உபசார வார்த்தைதான். சுந்தரசோழன் என்றே குறிக்கவேண்டும். வடபுலத்தைத் தன் அரசின்கீழ்க் கொணர முயன்றிருக்கிறான். பராந்தகனுடைய ஆட்சியின் நாற்பத்தெட்டாம் ஆண்டு கொண்டதாக வனமாலதின்னேயில் கிடைக்கும் கன்னடக் கல்வெட்டு இதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. வீரன் ஒருவன் மரணத்துக்காக எழுப்பப்பெற்ற நடுகல் அது. பராந்தகன் அதற்குப் பிறகு நீண்டகாலம் உயிருடன் இல்லைபோலும்.

அதனால் கிருஷ்ணன் மறுபடியும் சோழர் விஷயத்திலே தலையிட நேர்ந்தது. இந்தத் தடவை அவன் முன்தடவைகளைப் போல் வெற்றிகொண்டபிறகு திரும்பித் தன் நாடு சென்றுவிடவில்லை. வெற்றிகொண்ட நாடுகளைத் தன்னுடைய ஆதிக்கியத்தில் கொண்டு அரசுபுரியவும் முனைந்தான். செங்கற்பட்டு ஜில்லா கூரம் என்னுமிடத்தில் கிடைக்கும் அவனுடைய பதினைந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு (தே. இ. சாசனங்கள், வால்யூம் VII, நெ. 37) முதல் அவனுடைய ஆட்சிக்காலம் முழுதும் இந்தப் பகுதியில் அவன் கல்வெட்டுகள் கிடைப்பதிலிருந்து இது தெரியவரும்,

பார்த்திவேந்திர வர்மன்

இவனுடைய சாசனங்கள் வட ஆர்க்காடு, செங்கல்பட்டு, சித்தூர் ஜில்லாக்களில் கிடைக்கின்றன வென்பதையும் அவை அவனுடைய ஆட்சியின் பதினைந்தாம் ஆண்டுவரை யில் உள்ளன என்பதையும் நாம் மேலே குறிப்பிட்டிருக் கிறோம். சாதாரணமாக அவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் பதின் மூன்றும் ஆண்டுவரையில்தான் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. பதினான்காம் ஆண்டுச் சாசனங்கள் இரண்டும் பதினைந்தாம் ஆண்டுச் சாசனம் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளன. பதினைந்தாம் ஆண்டுச் சாசனம் செங்கற்பட்டு ஜில்லா பரந்தூர் கிராமத்தி லிருந்து கிட்டியுள்ளது. கோவிலில் ஸ்ரீபலி கொட்டும்போது இசை எழுப்ப ஏழு வாத்தியக்காரர்களுக்கு இறையிலி நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (1923-ஆம் ஆண்டு 75-நெ. சாசனம்). பதினான்காம் ஆண்டு கொண்ட மற்ற இரண்டும் திருப்பதி தேவஸ்தானத்திலிருந்து கிடைப்பவை.

அவை சத்திவிடங்கனுயின ஸ்ரீகாடபட்டிகள் பெற்கடை யார் மகளார் சாமவ்வையான காடவப் பெருந்தேவி கோவி லுக்கு அளித்த தானத்தைக் குறிப்பனவாகும். இந்தச் சாசனங்களிலே அரசன் பார்த்திவேந்திர வர்மன் பெயர் ஒன்றிலே கோப் பாத்ர மஹேந்த்ர பன்மர் என்றும் மற்றொன்றில் கோப் பாத்ர பந்மர் என்றும் காணப்படுகிறது. இந்தப் பெயர் பற்பல விதமாகப் பல்வேறு எழுத்துப் பிழைகளுடன் எழுதப் பட்டு வந்திருப்பதை நாம் அறிவோம். 'வீரபாண்டியன் தலை கொண்ட பாதம மகாராஜா' என்ற உருவமும் காணப்படுகிறது. (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்றும் வால்யூம், 152-நெ.) இந்தச் சாசனங்களில் வரும் பெயரான சத்திவிடங்கன் என்பது, முதலாம் ராஜராஜ சோழன் மாதேவியான தந்தி சத்தி விடங்கியாரான ஒலோக மாதேவியாரின் பெயரை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. இவ்விருவருக்கும் உறவு முறை ஏதா வது உண்டாவென்பது நமக்குத் தெரியாது. எவ்விதமா யினும் இந்தச் சாசனங்களின் அரசன் பார்த்திவேந்திர வர்மனேயாவான் என்று கொள்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. அவன் வேறு யாராகவும் இருக்கமுடியாது. (திருப்பதி தேவஸ் தான சாசனங்கள், வால்யூம் I, நெ. 8-9; இன்னும் தே. இ. சாச னங்கள், வால்யூம் IV, நெ. 671-2).

சுந்தரசோழனுக்குப் பின்னால் வந்த மன்னர்களின் சாசனங்கள் சிலவற்றுள் அவன் பொன்மாளிகையிற் றுஞ்சின தேவர் என்று குறிக்கப்பெறுகிறான். பொன் மாளிகை என்பது காஞ்சிபுரத்திலிருந்த அரண்மனையின் பெயராகும். இதனால் அவன் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த பொன் மாளிகை யென்னும் அரண்மனையில் இறந்தான் என்பதையே அந்தத் தொடர் குறிக்கிறது. (தே. இ. சாசனங்கள், மூன்றாம் வால்யூம், பக்கம் 228, கீழ்க்குறிப்பு) அவன் மற்ற அரசர்களைப்போலப் போரில் இறந்தான் என்று கூறாமல், பொன் மாளிகையில் இறந்தான் எனக் கூறுவதிலே சிறப்பான அம்சம் ஏதோ ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். அது என்ன யென்பது சுலபமாக விளங்காவிட்டாலும்,சுந்தரசோழன் மரணம் சாதாரணச் சாவு அல்ல என்பது விளங்கும்.

அவன் காலமானது கி. பி. 964 - 5-ஆம் ஆண்டாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை மேலே காட்டினோம். அந்தச் சமயத்தில், மதுரை கொண்ட ராஜகேசரியான கண்டராதித்தியனுடைய பதினான்காம் ஆண்டையும் பதினேழாம் ஆண்டையும் கொண்ட மூன்று கல்வெட்டுகள் காவிரிக்கரைப் பகுதியில் காணப்படுகின்றன. அப்போது நாடு இரு பிளவாகப் பிரிந்து ஒன்றுக்கு ஒன்று விரோதம் பாராட்டி நின்ற நிலையில், வட பகுதி மன்னனான கண்டராதித்தியனுடைய கல்வெட்டுகள் தென்பாதியில் காண்பதைச் சாதாரணமான நிகழ்ச்சியாகக் கொள்ளமுடியாது.

தென் பகுதியையும் கைக்கொண்டு இருபகுதிகளை ஒன்றாக்க வேண்டுமென்ற முயற்சியில் கண்டராதித்தியன் இறங்கியிருத்தல்கூடும். அவ்விதமாயின் அவன் அதில் ஓர் அளவு வெற்றிபெற்றான் என்றே கொள்ளவேண்டும். தென்பகுதியை வெற்றிகொண்ட அவன் அங்கே அரசுசெலுத்தி வந்த சுந்தர சோழனைச் சிறைப்பிடித்து வந்து காஞ்சிபுரத்து அரண்மனையிலே வசிக்க செய்திருக்கலாம். அவ்விதம் அவன் சிறைப்பட்டிருந்த விவரத்தையே பொன்மாளிகையில் துஞ்சிய தேவர் என்ற அவனுடைய பெயர் குறிக்கிறது போலும்.

கண்டராதித்தியன் தன் தமையன் குமாரன் சுந்தரசோழனுடைய உரிமையை ஏற்காமல் முதுமைப் பருவத்திலிருந்த தந்தைக்கு விரோதமாகக் கிளம்பி வடபத்தியில் தனியரசு ஸ்தாபித்த நாளையில் அவனும் பெயரளவிலேதான் அரசன் என்று இருந்தான் போலும். அவன் மகனான பார்த்திவேந்

திர வர்மனே தந்தையின் சார்பில் ராஜ்ய பாரத்தைத் தாங்கி வந்தான். அதனால் சுமார் கி. பி. 954-55-ல் முதல் பராந்தக சோழன் இறந்து போனதும் கண்டராதித்தியன் தன் மகனை, பார்த்திவேந்திரனை, முறைப்படி இளவரசாகப் பட்டம் கட்டி நாட்டின் நிர்வாகத்தை அவனிடம் ஒப்படைத்தான் போலும்.

பார்த்திவேந்திரனுடைய சாசனங்கள் அவன் ஆட்சியின் பதிமூன்றாம் ஆண்டுவரையில்தான் அதிகமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. அது கி. பி. 967-ஆம் ஆண்டு ஆகும். அது ராஷ்டிரகூட அரசனான கிருஷ்ணனுடைய கடைசிக் காலம். அவன் அப்போது இறந்ததும், அதுகாறும் கண்டராதித்தியனுக்கும் பார்த்திவேந்திர வர்மனுக்கும் வடபகுதியில் இருந்து வந்த ஆதரவு போய்விட்டது.

இரண்டாம் ஆதித்தியன்

தென் பகுதியிலே அரசனாக விளங்கிய சுந்தர சோழன் சுமார் கி. பி. 964-5-ல் இறந்துபோனதும் அவன் மகனான ஆதித்திய கரிகாலன் பரகேசரி என்ற பட்டத்துடன் சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல் வேண்டும். அவன் தன் தாயாதிகளான வடபகுதியினரை விரோதக் கண்கொண்டே பாவித்து அவர்களை வென்று அவர்கள் நாட்டையும் கைப்பற்றி, சோழ அரசு இரு பகுதிகளையும் கொண்டதாக அமைப்பதற்கு உரிய சமயத்தை எதிர்பார்த்திருத்தல் இயற்கையே. அந்தச் சமயம் இப்போது கிட்டியது. கிருஷ்ணனுடைய மரணம் ராஷ்டிரகூட ராஜ்யத்தை நிலைகுலையச் செய்து விட்டது. அந்த நாட்டிலே உள்நாட்டுச் சண்டைகள் ஏற்பட்டன. வடக்கிலிருந்து வேறு விரோதிகள் அவர்கள் நாட்டைக் கவர முயன்று வந்தனர். அதனால் அவர்கள் சோழர்களுடைய விவகாரத்தில் தலையிடுவதற்கு அதிக அவகாசமும் சௌகரியமும் இல்லாமல் போயிற்று. ஆதித்தியன் இந்தச் சமயத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வடபகுதியின் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். பார்த்திவேந்திர வர்மனுடைய பதின்மூன்றாம் ஆண்டுக்கு மேல் கல்வெட்டுக்கள் அதிகம் கிடைக்காமையைக் கொண்டு ஆதித்தியன் வெற்றி பெற்றான் என்பது பெறப்படும். பார்த்திவேந்திரனுடைய ஆட்சி அவனுடைய நாட்டின் வடவெல்லையை ஒட்டிய சில பகுதிகளில் மட்டும் ஊசலாடி வந்தது. அதுவும் சிறிது காலம் தான். பதினைந்தாம் ஆண்டுக்கு மேல் அவனுடைய சாசனங்கள் கிடைக்கவில்லை. அது கி. பி. 969-ஆம் ஆண்டு ஆகும். அப்போது பார்த்திவேந்திர வர்மன் காலமாகி

இருக்கவேண்டும். அதற்குப் பிறகே அவன் தம்பி மதுராந்தகன் சிங்காதனம் ஏறியிருத்தல் வேண்டும்.

வெற்றி வீரனாகத் திகழ்ந்த ஆதித்தியனை மதுராந்தகனால் போரில் புறங்காண முடியவில்லை. அதைக் கண்ட அவன் மனம் தடுமாறியிருத்தல் கூடும். வேறு வழியில்லாமல் அவன் வஞ்சனையால் ஆதித்தியனைக் கொன்று தன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள முன் வந்தான். அவன் நினைத்தபடியே செய்து முடித்தான்.

பெருநற்கிள்ளி

ஆனால் அப்போதும் தென்பகுதியைக் கைக்கொண்டு அவன் சோழ நாட்டின் தனிப்பேரரசனாக விளங்கமுடியவில்லை. ஆதித்திய கரிகாலன் தம்பியான அருண்மொழி வர்மன், ராஜகேசரி என்னும் பட்டத்துடனும் பெருநற்கிள்ளி என்னும் அபிஷேக நாமத்துடனும் சிங்காதனம் ஏறினான். இவன்தான் பிற்காலத்தில் ராஜராஜசோழன் என்று புகழ் பெற்றவன். தன் அண்ணன் இறக்கும் தறுவாயில் விட்ட இடத்திலிருந்து போரைத் தொடர்ந்து நடத்த முற்பட்டான்.

மதுராந்தகனும் இராஜராஜனும்

இந்தத் தாயாதிச் சண்டை நெருக்கடியான கட்டத்தை அடைந்தது. தென் பகுதியிலே சுந்தர சோழனும் அவன் மகன் ஆதித்திய கரிகாலனும்: வடபகுதியில் கண்டராதித்தனும் பார்த்திவேந்திரனும்: இவ்விதம் இரு தரப்பிலும் இரண்டு தலைமுறைகள், இருபது வருஷகாலம்போர் நிகழ்த்தியாகிவிட்டது. இப்போது கடைசியாக இறந்தவர்களுடைய சகோதரர்கள் அந்தச் சண்டையைத் தொடர அரங்கில் குதித்துவிட்டனர். இதனால் நாட்டுக்கே பெரிய அனர்த்தம் நேரிடக்கூடும்.

இதை உணர்ந்த மற்றவர்கள் சண்டையை நிறுத்தி அவர்களிடையே சமரசம் ஏற்படுத்த விழைந்தனர். கண்டராதித்தியன் மனைவியும் மதுராந்தகன் தாயுமான செம்பியன் மாதேவி அதிலே முக்கியமாக ஈடுபட்டிருந்தாள் என்னலாம். ராஜராஜனும் நிலைமையை ஊன்றிக் கவனித்துக் கொஞ்சம் விட்டுப் பிடிப்பதே மேல் என்று எண்ணியிருக்கலாம். எனினும் தனக்குக் கிட்டவிருந்த அரசுரிமையை இழக்கத் தயாராகவும் இல்லை. ஆகவே, ஒரு நிபந்தனையின்மீது அவன் சமரசத்துக்கு இணங்கியிருத்தல் கூடும்.

வயதில் மூத்தவனும் உறவு முறையில் பெரியவனுமான மதுராந்தக உத்தம சோழன் அரசனுக அமர்ந்திருப்பதை அவன் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. ஆனால் அவனுக்குப் பிறகு அரசுரிமை மதுராந்தகனுடைய சந்ததியாருக்குப் போய்விடக் கூடாது, தனக்கே கிட்டவேண்டும்; அதை நிரூபிக்க அப்போதே தன்னை யுவராஜனுகை அமர்த்தி அபிஷேகம் செய்துவிடவேண்டும் என்று ராஜராஜன் விரும்பினான்.

இந்த ஏற்பாற்டுக்கு மதுராந்தகன் ஒப்புக்கொண்டால் மட்டும் போதாது. அவன் மகன் கண்டராதித்தியனும் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கினான். அரசுரிமையை உதறித் தெய்வ நெறியில் இறங்கினான். அவனே ராஜராஜன் ஆட்சிக் காலத்தில் கோயில் நிர்வாகத்தைக் கண்காணிக்கும் அதிகாரியாக விளங்கியவன். சிவஞான தேவர் என்று குறிக்கப்பெறுபவன்.

முதலாம் ராஜராஜ சோழன்

ராஜராஜன் ஆட்சிக் காலத்திலேதான் கொங்கு நாட்டில் புதிய அரச பரம்பரை ஒன்று தோன்றியது. அவர்கள் சோழர் என்ற பட்டப்பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் சோழ பரம்பரையினர் அல்லர். தஞ்சாவூரிலிருந்து ஆண்ட சக்கரவர்த்தி பரம்பரையினரைப்போல அவர்களும் ராஜகேசரிவர்மன், பரகேசரிவர்மன் என்ற பட்டப் பெயர்களை மாறிமாறித் தரித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அதிகாரிகளும் சோழ அதிகாரிகளின் பெயர்களையே தரித்துக் கொண்டிருந்தனர். இது அவர்களுடைய கல்வெட்டுகளில் காணும் அதிகாரிகளின் பெயர்களிலிருந்து விளங்கும். மற்றும் ஒன்று. சோழர் வலிகுன்றி அவர்களுடைய ஸ்தானத்தில் பாண்டியர்கள் தோன்றிய நாளிலே இந்தக் கொங்கு மன்னர்கள் சோழன் என்ற பட்டப்பெயரை விடுத்துப் பாண்டிய விருதைத் தரித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும், ராஜகேசரி பரகேசரி விருதை விடவில்லை.

இந்தத் தொகுப்பிலே உள்ள சாசனங்களுள் ஏறக்குறைய நாலில் ஒரு பங்கு கொங்கு நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்டவை. கொங்கு நாட்டு மன்னர்களைப்பற்றிய சரித்திரத்தை இதுவரையில் யாரும் ஆராய்ந்து எழுதவில்லை. அதைப் பற்றிச் சற்று விரிவாகச் கூறவேண்டியிருக்கிறது. அதை அடுத்த பகுதியில் கூறுவோம்.

கோயிற் சாசனங்கள்

[மூன்றும் பாகம்]

—:o:—

விஜயமங்கலம் **Vijayamaṅgalam**

கோயம்புத்தூர் ஜில்லா ஈரோடு தாலூகாவில் உள்ளது இவ்வூர். இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்யப்பட்ட பத்துச் சாசனங்கள் 267-276 நெ. ஆக இந்தத் தொகுதியின் முதல் பாகத்தில் வெளியாகியுள்ளன.

This village, now in the Erode taluk of the Coimbatore district, was included in the Perundurai taluk of the district in the days of Mackenzie.

சாசனம் — **1091]** **[D. 2811-கூ**

'கோயம்புத்தூர் ஜில்லா பெருந்துறை தாலூகா விஜயமங்கலம் மிட்டா மவுசெ (சேர்ந்த) பெடாரியூர் நாகேசுவர சுவாமி கோவில் கர்ப்பகிரகத்தில் வடபுறம் கிழக்கு மூலையில் இருக்கப்பட்ட சிலா சாசனம்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(No. 558 of 1905). On the south wall (east side) of the central shrine in the Nāgēśvarasvāmin temple. Record dated in the 21st year, Paṅguni, in the reign of the Koṅgu king **Virarajendradeva** (written by mistake as Vīrarājakēsaridēva), registering the gift of one *palañśalāgai achchu* of gold by a S'ivabrahmaṇa of Piḍāriyūr in Pūnduṟai-nāḍu for a twilight lamp in the temple of Tirunāgīśvaram-uḍaiyār at Vijayamaṅgalam. The Epigraphical Report gives the date as the 41st year.

ஸ்வஸ்தி [||*] வீற ரூச கேசரி தேவருக்கு[1] ஆண்டு உ௰க இருபத்தொன்றுவது[2] பங்குனி மீ பூந்துறை நாட்டு[ப்*] பெடாரியூரில்

---

1. 'வீர ராஜேந்திர தேவர்க்கு' என்று வாசிக்க.

2. சாசன இலாகாவினர் இதை 'நாற்பத்தொன்றுவது' என்று வாசித்திருக்கிறார்கள்.

ஆருட[1] முகமலே யிந்த நாயனார் கொயில் காணி ஓடய சிவப் பிரும்மணரில் ஆலம்பிய கொத்தறத்து ரு ....ய..........
ருஞ் செய்வ புறந்தற செக்கரவர்த்தியென்[2] புகைய மலே விச[ய*] மங்கலத்தா [ளு](ரு)டயா[ர் திருநாகீசுவரமுடையா*] ருக்கு னந்தா தீபம்[3] ஒன்றுக்கு ஓடிக்கின பளஞ்சால[ர*]கை அச்சொன்று யிக் கொயில் சிவப் பிரும்மணரில் ஆத்தரய கொத் தரத்து ஆளவந்தீ மாணிக்கன் அவனுடைய[4] மாடலய கொத்த ரத்து உடயனே அவிநாசி உள்ளு[ட்*]டா(யா)ரும் பிள்ளையா ருக்கு வாளவந்தாரும் கைக்கொண்டொம்[॥*]

சாசனம் — **1092**] [D. 2811-எ

அதே கோவிலில் கர்ப்பகிரகம் தென்புறத்தில் எழுதியிருக்கிற சிலா சாசனம்.

(No. 578 of 1905). On the south wall of the [maṇḍapa in front of the] central shrine in the same temple. Record dated in S'aka 1085 which was the 7th year in the reign of the Koṅgu king **Vikramacholadeva** stating that the maṇḍapa and the prākāra of the temple of god Tirunāgīśvarasvāmin at Vijayamaṅgalam were reconstructed and that before beginning the work of renovation copies of all the inscriptions registering the gift of twilight lamps found on the walls were made and re-copied after the work was completed. Of such copies made the following are found:

(1) Record dated in the 14th year in the reign of **Kulottungacholadeva** registering the gift of one *puduch-chalāgai achchu* of gold by one of the captains, *Veḷāḷan-paḍait-talai*, probably stationed at Vijayamaṅgalam.

(2) Another record of the same year, i.e., the 14th regnal year of **Kulottungachola** registering a similar gift by a *Kaikkōḷar*.

(3) Record dated in the 2nd year in the reign of **Virarajendradeva** registering the gift of one *puduch-chalāgai achchu* by a captain, *Veḷāḷan paḍait-talai*.

---

1. 'ஆளுடையார்' என்று வாசிக்க.
2. 'சைவபுரந்தர சக்கரவர்த்தியென்' என வாசிக்க.
3. 'நுந்தா தீபம்' என்று வாசிக்க.
4. 'உள்ளிட்டாரும்' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

(4) Another record dated in the 2nd+1st year in the reign of **Virarajendradeva** registering a similar transaction by a *Paṭṭāli Veṭṭuvan* of Vijayamaṅgalam. The record stops with this.

From the Epigraphical Report it is learnt that one more transaction, the 5th, of the reign of Vīrarājēndra is also found re-engraved there. Again, the report gives the S'aka date as 1[1]85 which would correspond to A.D. 1263-64. Another inscription (No. 555 of 1905) in the same temple gives S'aka 1179 or A.D. 1257-8 as the second regnal year of this Koṅgu king Vikramachōḷadēva, thus yielding A.D. 1256-7 as his initial date.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] விக்கிறம சொழ தேவர்க்கு ஆண்டு யெழாவது சகை யாணடு ஆயிரத்தி யெண்பத்தி அஞ்சு[1] குரும்பநாட்டு[2] விஜயமங்கலத்து ஒ[டை*]டயார் திருநாகெசுவற சுவாமி கொயில் முதல்ப் பிருகாற மண்டபமாகி[3] திருப்பணி செய்யக் கொண்ட படியால் மண்டபம் செயிது முன்னுள் வைத்த சந்தியா தீபங்க ளூயெ மங்கலம் சொன்ன படியெடுத்து மண்[டபத்தி*]ல் வெட் டினபடியாவது :

ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோள தேவர்க்கு பதிநாலாவது விசய மங் கலத்து வெளாளன் ப[டை*]டத் தலைகளில் நம்ம தெவன் ஆருக்கு ய்[4] திருநாகெசுவற மு[டை*]டயாருக்கு வைத்த சந்தியா தீபம் ஒன் று[க்*] கொடிக்கிந(ர) [பு]து செலாகை அச்சு ஒன்றும்.

ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோளர்க்கு ஆண்டு பதிநாலாவது விசய மங் கலத்து கைக்கொள ளமற மெகு தெவனு ருக்குபரு[4]-திருநாகெ சுவற மு[டை*]டயாருக்கு வைத்த சந்தியா தீபம் ஒண்ணு[க்*] கெ[ா*]டிக்கின புது சாலகை அச் சொன்று[ம்*].

ஸ்ரீ விற [ருே*]சந்திற தேவர்க்கு ரெண்டாவது விஜய மங்க லத்து வெளாளன் ப[டை*]டத்தலைகளில் மாமொதெவன் மன செரில் உடயான் பெர் கணக்கப் பிள்ளை யாருக்குய[4] திருநாகெசு வற முடயாருக்கு வைத்த சந்தியா தீபம் ஒண்ணு[க்*] கொடிக் கின புதுச் ச(ா)லாகை [ஒன்றும்*]

---

1. சாசன இலாகாவினர், 'யாண்டு ஆயிரத் தொரு நூற்றெண்பத் தைந்து' என வாசித்திருக்கிறார்கள்.
2. 'குறுப்பு நாட்டு' என்று வாசிக்க.
3. 'மண்டபம் இறக்கி' என்று இருத்தல் வேண்டும்.
4. 'ஆளுடையார்' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

ஸ்ரீ விற [ரு*]சந்திற தேவர்க்கு ஆண்டு இறண்டாவதுக் கெதிருவது விசய மங்கலத்து பட்டாலி வெட்டுவன் சொக்க கூறன்..........[1]

சாசனம் — 1093] [D. 2811-அ

விஜயபுரி ஈசுவரன் கோவில் மகா மண்டபத்திலே தென்புறம் இருக்கப் பட்ட சிலாசாசனம்.

(No. 579 of 1905). At the same place. Record dated in the 13th year in the reign of the Koṅgu king **Kulottungacholadeva** registering the gift by Kulōttuṅgachōḷa Vikramādityadēva, a *sāmanta* of the king (*Perumāḷ*), of 2 *achchu* of *Paḻañsalāgai* for *Tiruppudiyidu* and one *achchu* of *puduch-chalāgai* for a twilight lamp in the temple of god Tirunāgīśvaram-uḍaiyār at Vijayamaṅgalam in Kuṟuppu-nāḍu.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு ஆண்டு பதிமூன்ருவது: பெருமாள் [சாமந்தர்*] குலொத்துங்க சொள விக்கிறமாதித்த தெவன் குரும்ப நாட்டு விசய மங்கலத்தா ருக்குய...[2] திரு நாகெசுவறமு[டை*]டயாருக்கு திருப்புகிஇதர்க்கு கொடிக்கன்ன[3] வச்சு பளம்ஞ்சலகை[4] யிறண்டு; சந்தியாதீபம் [ஒன்றுக்*] கொடிக் கன புதுச் சாலகை அச் சொன்று கைக் கொண்டொம் யிக் கொயில் காணியு[டை*]டய சிவப் பிரும்மணரில் ஆ(தி)த்தருய கொத்திறம் தக்ஷிணாமூர்த்தி குரும்ப நாட்டுப் பட்டனும் மாணிக்கப் பட்டனும் மாடல(லி) கொத்தறத்தில் தெத்தியப்பனும் இம் மூவர் உபயம் காண(ங்) கல(லு) நெல்லு அளந்து வெஞ்சநாதி உள்பட செலுத்துவொமாகவும். யிது சந்திருதித்தர் உள்ள வரைக்கும் செலுத்திவிப்பாருகவும். கொடங் கொண்டு கொவில்ப் புகுவா[ர் செலுத்துவா*]ருகவும். [இது*] ப(ற்)[ன்] மெசுவற ரெக்ஷெ [॥*]

---

1. சாசனம் இதனோடு நின்றுவிடுகிறது. சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து வீரராஜேந்திர தேவன் காலத்துச் சாசனம் மற்றொன்றும் சேர்ந்து மொத்தம் ஐந்து சாசனங்களின் படியெடுத்து வெட்டியிருப்பதாகக் காண்கிறது.

2. 'ஆளுடையார்' என்று வாசிக்க.

3. 'திருப்புதியிதுக்கு ஒடுக்கின' என இருத்தல் வேண்டும்.

4. 'அச்சு பழஞ்சலாகை' என்று வாசிக்க.

சாசனம் — **1094**] [D. 2811-கூ

ஷை ஊர் பெருமாள் கோவில் மகாமண்டபத்தில் சந்நிதிக்குத் தென்புறம் மேற்குச் சுவரில் இருந்த சிலாசாசனம்.

On the south wall (western side) of the central shrine in the temple of Vishṇu known as Kariyamāṇikka-p-perumāḷ in the village. Record, the date of which is lost, in the reign of the Pāṇḍya king Tribhuvana chakravartin **Sundara Pandyadeva** registering the gift by a resident of Pāṇḍimaṇḍalam of one *achchu* gold for two lamps in the temple of Karu-māṇikka-Āḻvār referred to in the inscription as *Tirumēr-kōyil* (the western temple).

From the Epigraphical report it is learnt that the temple was also known as Chittiramēḻi-viṇṇagar. There are 5 inscriptions of Jaṭāvarman Sundara Pāṇḍyadēva in this temple (No. 548 to 551 and 553 of 1905) registering gift of lamps. But it is not possible to identify this inscription with anyone of the above, for want of further details.

[ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ*] திரிவிக்கிறம சக்கரவர்தி சுந்திறப்படை தேவர்க்கு [1]......ஆவது குருப்ப நாட்டில் விசய மங்கலத்து திரு மெர்க்கு கொயில்[2] ......[3]நாயநார் க்குமாணிக்க மூவர்க்கு[4] பாண்டி மண்டலத்து தறனூயறுக்கு அரையான் திரை தெவரை குவல யத்தாரைபவைத்தா யிந்த கொயிர்க் காணி உடய புவன காசம் கொத்தரது அளசி மணவாள மானே கைகொள்ள அச்சு ஒண் ணும் கொண்ணென விளக்கு ரெண்டு கொவில்ப் பூராவும் ஆசா றம் செலுத்துவதாக. ஸ்ரீ வெஷ்ணவானே ரெக்ஷிக்க[5] [॥*]

---

1. 'திரிபுவன சக்கரவர்த்தி சுந்தரபாண்டிய தெவர்க்கு' என்று வாசிக்க.

2. 'திருமெற்கொயில்' என வாசிக்க.

3. 'சித்திரமெழி விண்ணகர்' என்று பூர்த்தி செய்க.

4. 'கருமாணிக்க ஆழ்வார்க்கு' என வாசிக்க.

5. 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரக்ஷை' என்று இருத்தல் வேண்டும். சாசனம் மிகவும் பிழைபடப் பிரதி செய்யப்பெற்றுள்ளது. திருத்தமான பாடம் கொடுப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. எனினும் சித்திரமேழி விண்ணகர் நாயனர் கருமாணிக்க ஆழ்வார் கோவிலில் விளக்கு எரிக்கப் பாண்டி மண்டலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் ஓர் அச்சுப் பொன் கொடுத்த செய்தியைக் கூறுகிறதென்பது தெரியவரும்.

கொடுவாய் **Koḍuvāy**

இவ்வூர் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தாராபுரம் தாலூகாவில் இருக்கிறது. இங்கே கிடைத்த சாசனம் ஒன்று முதல் பாகத்தில் 303-வது ஆக வெளியாகியுள்ளது.

Koḍuvāy is now a village in the Dhārāpuram taluk of the Coimbatore district.

சாசனம் — **1095]** *[D. 2804-அ*

விண்ணிறைந்த பெருமாள் என்று வழங்கப்பெறும் பெரிய பெருமாள் கோவில் தென்புறத்துச் சாசனம்.

(No. 108 of 1920). On the base of the south wall of the central shrine in the Viṇṇiṟainda-perumāḷ temple. Record dated in Śaka 1411, Sādhāraṇa, Kārttikai 12, in the reign of the Ummattūr chief Mahāmaṇḍalēśvara **Vira Nanja-raja-Udaiyar** stating that the inhabitants of the Poṅgalūrkka-nāḍu repaired the temple of Viṇṇiṟainda-perumāḷ of the village which had been ruined in the troublous time (*vāṇam*), re-installed the image of Perumāḷ from Maṇaṟpaḍaivīḍu and re-engraved on its walls the old defaced inscriptions of the Chōḷa and the Chēra kings recording the gift of two villages Ichchikkaraṇi and Valippūr for daily worship, offerings and repairs in the temple. Mentions also Valippukka-nāḍu.

It is seen from the Epigraphical report that this record is written on the north and west walls of the central shrine in the temple.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மகா மண்டலீசுவறன் வீறனந்த ரூயரு[டை]டயாா்[1] பிருதிவி ருசசியம் பண்ணி அருளா நினற காலததில் (கலி) சகாப்தம் ௬சாயக-இ மெல் செல்லா நின்ற சாத[ா*]றண வூ கா[ர்*]த்திகை மீ ௰உ உ பொங்கலூர்கரை நாட்(டு)[ட]வரும். கொடுவாயில் மாடம் நிரைந்த மணி மண்டபத்து நிறை வற நிரைந்து குறைவர கூடி வாட்டம் இன்ரி கூட்டம் பெருகி ஒருமித்து யிருந்து யெங்கள் நாட்டில் கொடுவாயில் பெருமாள் விண்ணிரைந்த பெரிய பெருமாள் கொவில் வாணத்திலெ (யி)[வி]ளுந்து சிறணமாயி அணைதத[ா*]ண்டுங்க பாழாயிக் கிடக்கயில் இப்பொளுது உபான முதல் பஞ்சாங்கம் முதலாக சரிந்து சிதரிக் கிடந்த கல்லும் எடுத்து கட்டி வைத்து கொவிலுங் கட்டி வைத்து முகப்பில் வைத்து பூர்வம் பெருமாள் மணைப்படை

---

1. 'வீர நஞ்சயராய உடையார்' என்று வாசிக்க.

வீட்டில் யெழுந்தருளி யிருந்த பெருமாளையும் யெழுந்தருளி வித்து சம்புரோக்ஷணையும் பண்ணிவித்து செரன் சொழன் காலத்திலெ விட்ட திருவிடை-ஆட்டம் யிச்சிக்காணி வலிப்பூர் கல்வெட்டு சீறணத்[தை*]தயும் உ[த்*]தாறணம் பண்ணி வழமான வலிப்பூர் கரை நாட்டு இச்சிக்காறணியும் வலிப்பூரும் இவ்விறண்டூருக்கும் உண்டான நஞ்சை புஞ்சை நார்ப்பாங்கு யெல்லைக்குள்ள மெல் நொக்கிய மறமும் கீழ் நொக்கிய கிணரும் ஆமையொடு நண்டுப் பாளி உள்ளப்பட்ட நிலமும் இந்த வூருக்கு வூருகளுக்கு வருங் கந்தாயம் காணிக்கை பிறவ(ர)வரி நாட்டுவினியொகம் அதிகாற வர்த்தனை மற்றும் யெப்பெர்ப்பட்ட சருவ சுவாமி பங்குகளும் பெரிய பெருமாளுக்கு திருவாருதனை திருப்பணி திருனந்தா தீபம் வச்சத்துக்கும் இந்த ரெண்டு ஊரும் திருவிடையாட்டமாக சந்திரு தித்தியர் வரைக்கும் நடப்பதாக சீற்ணமாயிருந்த கல்வெட்டு உத்தாறணம் பண்ணிக் கொடுத்தொம் பொங்கலூர் கரை நாட்டு நாட்டவரும். இந்த தர்ம்மம் காத்தான் அடி யெங்கள் தலை மெலெ. யி(ரு)ந்த தர்ம்மம் இறக்குவான் யெழச்சம் அருவான்[1] இந்த தன்மம் ஸ்ரீ ஹரிவிஷ்ணுவும் பலமாறு யவளரும் இரெக்ஷிகலு[2]......................இப்படிக்கு கொடுவாயில் பூவுலவன் காகுத்தன் எளுத்து.....இப்படிக்கு தாபும் பிறவிப்பான் யெழுத்து. யிப்படிக்கி பால்வெளொழன் பையதலையிரான் எழுத்து. இப்படி தென்பள்ளி உடையான் எழுத்து. இப்படிக்கி குடைத்து சுவாமி பெருமாள் எழுத்து. இப்படிக்கி குரையூர் பூமியான் எழுத்து. இப்படிக்கி அலகைத் தொளுச்சனம் பெருமான் எழுத்து. இப்படிக்கி புத்தூர் வாழாழ வழியெழுத்து. யிப்படிக்கி பல்லக் கொலை பிறமாண்டன் யெழுத்து. இப்படிக்கி உபாயனூரு நல்லப் பெருமான் எழுத்து. யிப்படிக்கி பெருந்தொளுவு தாயாண்டான் யெழுத்து. இப்படிக்கி நக்கம் பாடி கொம்மயான் எழுத்து. இப்படிக்கி புத்தரைச்சலு[டை*]டயான் யெழுத்து. யிப்படிக்கி இச் செம்பு தொழல்லணன் யெழுத்து [॥*][3]

---

1. 'வழி எச்சம் அறுவான்' என வாசிக்க.

2. 'இத் தன்மம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரக்ஷை' என்பது போன்ற ஒரு வாசகமாக இருத்தல் வேண்டும்.

3. சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இந்தச் சாசனம் கர்ப்பகிரகத்தின் வடபுறத்திலும் மேற்குப்புறத்திலும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது

சாசனம் —1096] [D. 2804-ந

அதே கோவிலில் மகா மண்டபத்தின் தென்புறம் உள்ள சாசனம்.

(No. 109 of 1920). [On the base of the south wall of the central shrine in the Viṇṇiṟainda-perumāḷ temple]. Record dated in S'aka 1411, Sādhāraṇa, Karttikai 12, in the reign of the Ummattūr chief **Vira Nanja-raja-udaiyar** stating that the residents of Koḍuvāy gave some land in Vēlampūṇḍi to the priest of the Perumāḷ temple to provide (*kambu*) food for Brāhmaṇa travellers.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மகா மண்டலீசுவறன் ஸ்ரீ ஸ்ரீ வீறநந்து ராயரு உ[ை*]டயா[ர்*][1] பிரிதிவி ருச்சியம் பண்ணி அருளா நின்ற காலத்தில் (கலி) சகாப்தம் ௲௪௱௰௧-இ மெல் செல்லா நின்ற சாதாறண வருஷம் கார்த்திகை மீ ௰௨ உ பொங்கலூர் கரை நாட்டுக் கொடுவாயில் ஊரும் ஊ[ர*]வற்றெரும்: யெங்கள் தன்ம [ெ*]தசாந்திறப் பிறுமணருக்கு உ பசிச்சு பொக[ர*]தபடி கம்பு அசனம் கற்மித்து யெங்களூறன வெலம்பூண்டியில் மல்லீசு வறன் கிணத்திர்க்கும் அடுத்த நீளெ அடி பள்ளத்துக்கும் மெர்க்கு தளிகை யெல்லைக்கும் கிழக்கு அல்லாள புறத்து எல்லைக்கு தெர்க்கு இந்த நார்ப்பாங் கெல்லையும் சுரபியில் உண்டான செவு ளதும் சதுரத்து எருக்கு உளத் தக்கதாக கட்டளை பண்ணிக் குடுத்து பெருமாள் கொவில் ஸ்தானீகரையும் கர்ப்பித்தொம் ....கொடுவாயில் இவ்வூருண்டு வருகுறெரும். இது கா[த்*] தாற் அடி தலை மெலெ. இது இரைக்கு(ந)[வ]ான்[2] குடி எச்சம் அற................[3]

சாசனம்—1097] [D. 2803

கொடுவாயில் ஈசுவரன் கோவிலில் உள்ள சிலாசாசனம்.

In the Īśvara temple at Koḍuvāy. The exact place in the temple where this is found engraved is not stated. Highly damaged record dated in the 4th year in the reign of king **Vira Pandyadeva.** It is not known whether this Vīra Pāṇḍya belonged to the Koṅgu line of kings or to the Pāṇḍya family of Madurai. Valippurakkā

---

1. 'வீர நஞ்சய ராய உடையார்' என்று வாசிக்க.
2. 'இறக்குவான்' என்று வாசிக்க.
3. முடிவில் சில எழுத்துக்களே விட்டுப்போயுள்ளன.

nāḍu is found mentioned in the record. It seems to register some gift to the temple of Tirunāgīśvaram-uḍaiyār at Koḍuvāy placed in the hands of the S'ivabrāhmaṇas of the temple.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] (மன்) வீற பாண்டிய தேவர் ஆண்டு நாலாவது பொங்கலூர் கரை நாட்டு கொடுவாயில் உபிழாமன யெழனெலி காலம் குசளான காளியனகறம ஞான சம்பந்த நெத்தி திருநாகெ சுவற முடயார்க்கு நான சன்னதியாக பெடிவான கொன்ருக்க வலிபுரகா நாட்டில் கொடுவாயில் நாகீசுவற முடய சிவப் பிரும் மணாள் கொசிக கொத்திறத்தில் ஆவுடையார் ஆண்டவனும் திருத்தளி ஒரு வகயும் நாங்கள் கனகயாகிப்ப வீறகான்பெந மடுலெவொமாகுழ மதடனகொடுகுசதி கெயிலா..............[1]

பண்புளி   Paṇpuḷi

திருநெல்வேலி ஜில்லா, தென்காசி தாலூகா, பண்புளி கிராமத்தில் திருமலை ராமஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திலே உள்ள மூன்று செப்பேட்டுச் சாசனங்களிலே இரண்டுக்கு இவ்விடம் பிரதிகள் காணப்படுகின்றன. மூன்ருவது சாசனம் பிரதி செய்யப்பெறவில்லை. எனினும் இவ்விரண்டும் மக்கென்ஸியின் காலத்தில் பிரதி செய்யப்பட்டன வல்ல என்றே தெரிகிறது.

The following two records are copies of the copper-plate grants preserved in the Tirumalai-Ramasvāmi Dēvasthānam at Paṇpuḷi in the Tenkāśi taluk, Tirunelvēli district. It appears that the dēvasthānam has got three such grants and that the third has not been copied. These two do not appear to belong to the Mackenzie collection.

சாசனம் — **1098]**   *[R. 5378-1*

முதல் செப்பேட்டின் பிரதி.

Copper-plate grant dated in Śaka 1675 (wrong for 1676), Kollam 930, Bhava, Kārttikai 26, Sunday, Uttiram, navamī, corresponding to A. D. 1754, December 8, in the 8th year of the reign of the Later Pāṇḍya king Jaṭilavarman *alias* Tribhuvanachakravartin Kōnērinmai koṇḍan Śrī Perumāḷ Aḷagam Perumāḷ 'who revived the past,'

---

1. *சாசனம் பூர்த்தியாகவும் இல்லை; மிகவும் பிழைபடப் பிரதி செய்யப் பட்டிருக்கிறது; திருத்தமான பாடம் கொடுக்க இயலவில்லை.*

S'ivala Varaguṇa Rāma Pāṇḍya **Kulasekharadeva Dikshitar** registering the provision made by the Piḷḷaimār of the Gaṅgākula and the Kārāḷa family for the services during worship in the evening in the temple of Kuṟṟālanāthasvāmin.

A similar record (C. P. No.44 of 1945-46) is found in the temple of Tirukkuṟṟālanāthasvāmin at Kuṟṟālam. Two similar grants, one by the same donors and the other 'by the two armies, the one of the Karṇāṭaka king and those of the others,' are published in the **Travancore Archaeological Series**, Vol. I, pp. 149-152. In the present record from Paṇpuḷi, though the donors are mentioned as the *piḷḷaimār*, the grant portion is found to be that of the other grant by the (*ubhaya-rāṇuvam*) two armies.

சாலிவாகன சகாப்த்தம் ௲௬௱௭௰௫-ன் மெல் செல்லா நின்ற கொல்லம் சுகத்திரி பவனெகவீர சந்திர குலப் பிறதீப மதுரா மகேந்திர செந்த மங்கலப் பராவராதீசுர சயமாசூர நாரசிங்க னகரள கமொதிவாகர சௌசிந்து வடவாநல சங்கீத சாயத்திய சார்வடிவ[1]தெய்வப் பிராமண தாபனசாரிய கொ சடிலவன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்தி தொனெர்மை கொண்டான்[2] ஸ்ரீ பெருமாள் அளகம் பெருமாள் யிரந்த கால மெடுத்த சீவரு[3] வரகுண ராம பாண்டிய குலசெகர தேவ தீட்சதருக்கு ஆண்டு அ-[4]வது கொல்லம் ௬௱௩௰-ஆ பவ வருஷம் கார்த்தி[கை*] மாசம் ௨௰௯ ஆதித்த வாரமும் உத்திர நெக்ஷத்திரமும் நவமியும் ஆயுட்க் கிரண நாம யொகமும் கெசகரணமும் சுப யொக சுப கரணமும் பெர்ர[5] புண்ணிய தினத்தில் சுவாமி குத்தாலநாத சுவாமி கொவில் சாயலட்டைக் கட்டளைக்குக் காராள திலகுலகமானக்[6] கங்கா குலத்தரசான பிள்ளைமார் கட்டளையாக வைச்சு குடுத்தது. பல்லாக்குக் காரருக்

---

1. 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ புவநேக வீர, சந்திரகுலப்ரதீப, மதுரா மாகேந்திர, சயந்தமங்கல புரவராதீசுர, க்ஷேமாசுர நாரசிங்க, கேரளதமோதிவாகர, சோள சிந்துவடவாநல, சங்கீத சாஹித்ய சார்வபௌம' எனத் திருத்தி வாசிக்க.

2. 'கொநெரின்மை கொண்டான்' என்று வாசிக்க.

3. 'சீவல மாறன்' என்பதே இவ்விதம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது போலும்.

4. இது மூலத்திலே 'ஆவது' என்று குறியிட்டால் எழுதப்பட்டுக் காணப்படுகிறது.

5. 'பெற்ற' என்று வாசிக்க.

6. 'காராள குலதிலகமானக்' எனத் திருத்தி வாசிக்க.

குப் பத்துப் பணமும் குதிரைச் சுமட்டிக்காரருக்கு[1] மூன்று பண மும் ராணுவத்துக்கு ஒரு பணமும் மத்தப்படைக்கு ஒரு பணம் வீதம் இந்தப்படிக்கு குடுத்து நடத்தி வருவொமாகவும். இப்ப டிக்கு உபய ராணுவத்தார்த் தர்மத்தைப் பண்ணின பேர் தெய் வப் பிரதிஷ்ட்டை பண்ணின புண்ணியத்தை யடைவார்களாக வும். இதர்க்கு அகிதம் பண்ணின பேர் மாதா பிதாவுக்குங் குரு வுக்கும் அகிதம் பண்ணின தோஷத்திலேயும் கெங்கை கரை யிலே கோகத்தி பிரமத்தி ஸிரிகத்தி[2] பண்ணின தோஷத்திலெயும் போவாராகவும். இப்படிக்கு தான சாசன[ம்*]குத்தாலநாத சுவாமி சாயலக்ஷை கட்டளைக்கு உபய ராணுவத்தார் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்தொம். இந்த தர்மத்துக் காரியம் திருவாவடுதுரை மடத் துப் பாரிசஞ் செய்திருப்பதால்த் தர்ம்ம பரியாணமாக நட....... விச்சுக்[3] கொள்வாராகவும் குத்தால......வாமி துணை[4] [॥*]

சாசனம் — **1099**] [*R. 5371-2*

இரண்டாம் பட்டைய நகல்

Copper-plate grant dated in Śaka 1717 (mistake for 1710), Kollam 964, Kīlaka, Kārttikai 25, corresponding to Saturday, the 6th December, A. D. 1788, registering the grant of a *paṭṭaiyam* by Ismail Rāvuttar, the *maṇiyam* (headman) of Ahmedpēṭṭai under Hazarat Vālā[ja*] Sāhēbu, and others to the temple of god Kuttālanāthasvāmin at Kuttālam, assigning a small *makamai* cess on all the merchandise imported and exported at the markets of Tenkāśi-Ahmedpēṭṭai. Śeṅkōṭṭai, Kaḍaiyanallūr, Sītārāmapēṭṭai, Puḷiyarai, S'uraṇḍai, etc. villages for conducting the early morning service and worship on festival days in the shrine of the goddess Kantimati-Amman at Tirunelvēli.

This is the second of the three copper-plates deposited in the *dēvasthānam* of Tirumalai Rāmasvāmin at Paṇpuḷi in the Tirunelvēli district. A similar record (C.P. No. 43 of 1945-46) is found in the temple of Tirukkuṟṟālanāthasvāmin at Kuttālam.

---

1. 'சுறுட்டிக்காரருக்கு' என வாசிக்க.
2. 'கோஹத்தி, பிரம்மஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி' என்று வாசிக்க.
3. 'நடத்துவிச்சுக்' என்று பூர்த்திசெய்து வாசிக்க.
4. 'குத்தாலநாத சுவாமி துணை' எனப் பூர்த்திசெய்க.

சாலிவாகன ச[க*]ார்த்தம் ௲௭௱௰(எ) வருஷம் செல்ல[ா*] நின்ற கொல்லம் ௯௱௬௰௭-ஆம் கீலக வருஷம் கார்த்திகை மீ உ௰௫-தி சுவாமி குத்தாலநாத சுவாமி கட்டளைக்கு அசரது வாலா [சா*]சாயபு அபதுபேட்டை மீயம்[1] இசுமாலி இவ[2] முதலான பலரும் பட்டையம் எழுதிக்கொடுத்தபடி பட்டைய[ம*]ாவிது: சுவாமிக்கு நித்தியல் விளா பூசையில் கட்டளைவைத்து நடத்திவரும் படி படித்தரப்படிக்கு நடத்தி வரும் வகைக்கு நாங்களெல்லாரும் வகை வைத்துக் கொடுத்து யெ(வ)[று]சாற்று யிறங்கு சாற் வாகச்சை ஒன்றுக்கு கால் மாகாணி வீதமும் நடை க-க்கு மருவுருட் சட்டை மொண்றுக்கு மாகாணிப் பண வீதமும் இன்னொன்றுக்கு அரை மாகாணி வீதமும் இந்தப்படிக்கு திருநெல்வெலி காந்திமதி யம்மன் சிறு கால சந்தி மகிமை படிக்கு தென்காசி ஆமது பேட்டையிலுள்ள வணித சேகர செங்கோட்டை, புளியரை, பண்புளி, கடையநல்லூர், சிவருமபெட்டை, சுரண்டை சந்தை முதலான துறையிலும் மகமை வைத்து கொடுத்தபடியினாலே மாசம் மாசம் உள்ள பணந்துறை வளியம் கணககுப் பார்த்து வாங்கிக்கொண்டு சுவாமிக்கு கட்டளை யென்றெென்றைக்கும் நடத்தி வருவொமாகவும். இப்படி நடத்தி வருகிற கட்டளை தர்மத்துக்கு யாதொரு விக்கினஞ் செய்தால் பழமையாயுள்ள பட்டையப்படிக்கு பஞ்சாட்சரத்துக்குள்பட்டவன் கெங்கைக் கரையில் காராம் பசுவைக் கொன்ற தோஷத்திலும், யிசிலாமான மொமாகத்திலும்[3] தாய்க்கு விக்கினஞ் செய்த தோஷத்திலும் போவாராகவும். இந்தப்படி சம்மதித்து விளா பூசை கட்டளைக்கு பட்டையம் எழுதிக்கொடுத்தோம் பேட்டை மீயூ இசுமாலி இவர்[4] முதலான பலரும். இந்தப் பட்டயம் எழுதினன் மாடன் செட்டியார் தானுதிபதி அம்மை நாதன் எழுத்து. இந்தப் படிக்கு இசுமாலி இவர்.[2] பலர் கா[றுபாறு] கோவி[ல்*] சந்திர குமாருப் பிள்ளை. இந்த செப்புப் பட்டயம் செய்து எழுதி வைத்தது எழுநி. தென்காசி சேகர மயலும் சுடலை முத்துப் பிள்ளை. திருகூடாசலபதி சகாயம்[5] [||*]

---

1. 'அஹமது பேட்டை மணியம்' என்று வாசிக்க. இந்தச் சாசனத்திலே அதிகமாகக் குறியீடுகளை உபயோகித்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

2. 'இசுமாயில் இராவுத்தர்' என்று வாசிக்க.

3. 'இஸ்லாமான முகம்மதிய மதத்தில்' உள்ளவன் எனக் கொள்க.

4. 'பேட்டை மணியம் இஸ்மாயில் இராவுத்தர்' என்று வாசிக்க.

5. இந்தச் சாசனத்தை எழுதுவதில் குறியீடுகளை அதிகமாக உபயோகித்திருக்கிறார்கள். அதனால் சில இடங்கள் சரியாக விளங்கவில்லை.

திருவண்ணுமலை Tiruvaṇṇāmalai

வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் திருவண்ணுமலை தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்வூரிலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் (நெ. 105-114) இந்தத் தொகுதியின் முதல் பாகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

This is the head-quarter station of the Tiruvaṇṇāmalai taluk in the North Arcot district. Inscriptions, Nos. 105 to 114, copied from this place are published in Vol. I of this book.

சாசனம் — **1100]** [No. 2 on p. *123*

அருணசலேசுவரர் கோவிலில் வல்லாளராய கோபுரத்தின் வடபுறம் ஒரு கல்லில் எழுதியிருப்பது.

(No. 565 of 1902). On a stone on the north side of of the Vallāḷarāya-gōpura in the Aruṇāchalēśvara temple at the place. Record dated in S'aka 1312 (mistake for 1310), Vibhava, in the reign of the Vijayanagara king [S'rī Vīra] **Viruppanna Udaiyar**, [son of Ariyappa Uḍaiyār] registering the grant made by the king to the god and the sthānattār fixing the quantity of oil, ghee, ginger, nuts, pot, etc. from the bazar to the god.

The text of the record is not available; but this has been published as No.156 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), vol.VIII, where additional particulars of the date, Mithuna, ba. dvitīya, Monday and S'ravaṇa are also given. Further the record registers certain remissions and exemptions to the temple from the purchases and demands, customarily made by the king's *pradhānis*.

விஜயநகர அரசனுன விருப்பண்ண உடையார் (அரியப்ப உடையார் குமாரன்) ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் *1312*, விபவ ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. கடைத்தெருவிலிருந்து எண்ணெய், நெய், சுக்கு, பாக்கு, குடம் முதலியவை உடையார் திருக்கோவிலுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பதை நிர்ணயித்துக் கூறுவது.

இந்தச் சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், VIII. வால்யூம், 156 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ளது. அதிலிருந்து சக வருஷம் 1310 என்று தெரிகிறது. தவிர, மிதுந மாதம் அபர பக்ஷத்துத் துவிதியை, திங்கள் கிழமை பெற்ற திருவோணத்து நாள் கொண்ட அக் கல்வெட்டு, கோவிலுக்கும் தேவமண்டலத்துக்கும் அரசனுடைய பிரதானிகள் கைவிலையாகப் பணம் பொகட்டுக் கொள்ளும் பொருள் முதல், ஊழியம், உலுப்பை முதலியன இல்லாதபடி கழித்து ஸர்வ மான்ய இறையிலியாக அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசனம்—**1101**] [R. 336

வட ஆர்க்காடு ஜில்லா திருவண்ணாமலை தாலூகாவின் பிரதான நகரமான திருவண்ணாமலையில் உள்ள பெரிய நாட்டு மடத்திலிருந்து கிடைத்த செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copper-plate grant in the possession of the Periya-nāṭṭu-Maṭha at Tiruvaṇṇāmalai.

Record dated in Śaka 1435, Āṅgirasa, Makara, s'u. pañchamī, Uttarāshāḍa, Thursday, in the reign of the Vijayanagara king Vīra-pratāpa **Krishnadevaraya Maharaya** stating the circumstances under which the *maṭha* came into existence and the privileges granted to the same.

King Krishṇarāya and Śāḷuva Nāyaka requested the permission of Aḻiyā-viradam-koṇḍa Tambirān of the Periya-nāṭṭu-maṭha, which had been in existence from the days of king Karikāla Chōḻa, for the construction of a thousand-pillared maṇḍapa [to the temple of Aruṇāchalēs'vara] at Aruṇāchalam, i.e., Tiruvaṇṇāmalai. The Tambirān himself could not agree to it; so he sent communications to the members of the 24 *kōṭṭams* and 79 *vaḷanāḍus* [into which Toṇḍai-maṇḍalam was divided] and also to Ampi Aṟam-vaḷartta Mudaliyār, i.e., the head of the religious and charitable institutions at Hampi, on receipt of which all of them assembled at Aruṇāchalam. Again Krishṇarāya and S'āḷuva Nāyaka approached them with the same request, the construction of a similar thousand-pillared maṇḍapa at Kāñchi having been completed just then. On this, the Tambirān and the Mudaliyār sold a piece of land measuring 275 feet, east to west and 265 feet, north to south, and belonging to the maṭha for 500 *pon* which amount was utilised for gilding the *vimāna* of the goddess Uṇṇāmulai Amman in the temple. A new building for the Periya-nāṭṭu-maṭha also was constructed to the south-east of the big gōpura of the Aruṇāchalēśvara temple, installing therein Aḻiyā-viradam koṇḍa-Vināyakar and Appā-tambirān (i.e., Gaṇēsa and Śiva). Provision was also made for the worship of these images and conducting the daily service called Aḻiyā-viradam-koṇḍa-*sandi* to god Aruṇāchalēs'vara and goddess Uṇṇāmulai Amman, by the tax-free (*sarvamānya*) gift of the village Mēlappāḷaiyūr fixing its revenue at 400 *pon* per year. In course of time Aḻiyā-viradam-koṇḍa Tambirān appointed his clerk (*kumasta*) Niṉaikka-mukti-Ōduvār, a *māhēśvara*, as his agent (*garttā*) and also as his successor, to manage the affairs of the maṭha including all the privileges like

the 'māḍāpatyam, mudrā (seal), benediction (anugriha) and the right to receive the first prasāda, etc. in the temple, in the presence of all the persons mentioned above, in consonance with the practice in vogue from the days of Karikāla Chōḷa, of having only a Veḷḷāḷa of the fourth caste for the office. The members of the Periya-nāḍu also agreed to contribute to the maṭha every year 7 *paṇam* per head and in a marriage 3 *paṇam* by the bridegroom's party and 3 *paṇam* by the bride's party along with other present.

The term 'Periya-nāḍu' with which the maṭha is associated is also referred to as *Śittiraméḷi-p-periya-nāḍu* and found mentioned in several inscriptions. Its members are known as *Bhūmiputtirar*. It was once a powerful and influential organisation, composed mainly of agriculturists, and spread throughout South India. One form of their Tamil *prasasti* has been given on pp. 75-76 above (Vol. I). Karikāla Chōḷa, referred to in the copper-plate grant, is evidently Kulōttuṅga III who is known to have had this surname and in whose time this organisation seems to have come into existence and spread in the country.

The date is irregular as the *tithi* Śu. pañchamī will not combine with the *nakshatra* Uttarāshāḍa in the month of Makara or Tai. It is possible that Uttarāshaḍa is a mistake for Uttaraṭṭādi. The Śaka and the cyclic year would correspond to A. D. 1513-14.

It is known that Toṇḍaimaṇḍalam was divided into 24 *kōṭṭams* and 79 *nāḍus*. The record mentions these divisions in detail. They are as follows :—

Kōṭṭam	*Nāḍu*
1. Puḷal-kōṭṭam	1. Nāyaṟu-nāḍu
	2. Ambattūr-nāḍu
	3. Āguḍi-nāḍu
	4. Āttūr-naḍu
	5. Kaṇṇiya-nāḍu
	6. Eḷumūr-nāḍu
2. Puliyūr-kōṭṭam	7. Kuṉṟattūr-naḍu
	8. Pōrūr-nāḍu
	9. Māṅgaḍu-naḍu.
	10. Amarūr-naḍu
	11. Kōṭṭūr-nāḍu

3.	Ikkāḍu-kōṭṭam	12.	Kākkaḷūr-nāḍu
		13.	Kachchi-naḍu
4.	Maṇavūr-kōṭṭam	14.	Pāśāli-nāḍu
		15.	Ilattūr-nāḍu
		16.	Koṇṇūr-nāḍu
		17.	Puriśai-nāḍu
		18.	Perumūr-nāḍu.
5.	S'eṅgāḍu-kōṭṭam	19.	Pennalūr-nāḍu
		20.	Adikattūr-nāḍu
6.	Paiyūr-kōṭṭam	21.	Vīrabhadra-nāḍu
		22.	S'eṇṇūr-nāḍu
		23.	Vaṇkali-naḍu
		24.	Taṇṇūr-nāḍu
7.	Eyil-kōṭṭam	25.	Daṇḍaka-nāḍu
		26.	Māgaṟal-nāḍu
		27.	Kōnēri-naḍu
8.	Dāmal-kōṭṭam	28.	Karivīḍu-naḍu
		29.	Vaḍakarai Valla-nāḍu
9.	Uṟṟukkaḍu-kōṭṭam	30.	Palaiyūr-nāḍu
		31.	Dāmanūr-naḍu
		32.	Kuṇṇa-nāḍu
		33.	Tiḍuvanār [Nīrvēḷūr?]nāḍu
10.	Kaḷattūr-kōṭṭam	34.	Kurumara-nāḍu
		35.	Valliyūr-nāḍu
		36.	Pādūr-naḍu
		37.	Naḍu-nāḍu
11.	Śēmbūr-kōṭṭam	38.	Piṟaiyūr-nāḍu
		39.	Paṭṭaṇa-nāḍu
		40.	Mukundūr-nāḍu
12.	Āmūr-kōṭṭam	41.	Mīkumiḷi-naḍu
		42.	Paḻuvūr-nāḍu
13.	Īttūr-kōṭṭam	43.	Aramaraṅga-nāḍu
14.	Veṇkuṉṟa-kōṭṭam	44.	Perutagara-nāḍu
		45.	Araśūr-nāḍu
		46.	Marudāḍu-naḍu
		47.	Nallūr-nāḍu
		48.	Teḷḷāru-nāḍu

15. Palkunra-kōṭṭam	49. Parāñjira-nāḍu
	50. Tachchūr-nāḍu
	51. Meyyūr-nāḍu
	52. S'iṅgamporuda-vaḷanāḍu
	53. Perun-Timiri-nāḍu
16. Iḷaṅkaḍu-kōṭṭam	54. Ponnūr-nāḍu
	55. Tennāttūr-nāḍu
	56. Mākunna-nāḍu
17. Kāliyūr-kōṭṭam	57. Kaliyūr-nāḍu
	58. Tiruppūvai-nāḍu
	59. Virpēḍu-nāḍu
	60. Erikil-nāḍu
	61. Pavūr-nāḍu
18. S'irukārai- kōṭṭam	62. Āynda-nāḍu
19. Paḍuvūr-kōṭṭam	63. Perumaruda-nāḍu
	64. Ārkkāḍu-nāḍu
	65. S'eṅkunra-nāḍu
20. Kaḍigai-kōṭṭam	66. Peruṅ-Kāñchi-nāḍu
	67. Mēl-Kaḷattūr-nāḍu
	68. Pārāñji-nāḍu
21. Śendirikai-kōṭṭam	69. Pēraiyūr-nāḍu
	70. Varkuḷa-nāḍu
	71. Ālattūr-nāḍu
	72. Aruṅguḷa-nāḍu
22. Kunra-pattiri-kōṭṭam	73. Māṅgaḷa-nāḍu
	74. Niṉṉai(or Kiṉṉai)-nāḍu
	75. Veṅgaḷūr-nāḍu
23. Vēṅkaṭa-kōṭṭam	76. Kuḍa-karai-nāḍu
	77. Toṇḍaimā-nāḍu
	78. Pottappi-nāḍu
24. Vēlūr-kōṭṭam	79. Olukarai-nāḍu
	80. Vānūr-nāḍu
	81. S'ōlavalli-nāḍu
	82. Vilāḍapura-nāḍu
	83. S'empuri-nāḍu
	84. Nenmali-nāḍu
	85. Māttūr-nāḍu

It will be seen from the above that the grant mentions the names of 85 *nāḍus*, even though the total is given as 79. V. Kanakasabhai Pillai in his *The Tamils* 1800 *years ago* (pp. 28-29), though mentioning the total as 79, gives the names of 77 nāḍus only. Again some of these names are found differently in inscriptions.

In addition Toṇḍaimaṇḍalam is also said to have contained 1900 *nattam* or village habitations.

அருணசல ஸ்த்தளம் பெரிய ஞட்டு அவர்கள் உண்டா[க்*]கிய தாம்பிர சாசன பட்டயம்.

பெரிய ஞட்டுக்கு விநயகர் அழியா விறுதம் கொண்ட விநயகர், அப்ப[ர*] தம்பிரான், அழியா விறுதம் கொண்ட தம்பிரான் இவர் மூணு பேர்களுடைய திருவிளம் உண்டா(க)[வ]தாகவும்.

சொஸ்த்த ஸ்ரீ[1] [॥*] [ஸ்ரீ](ரி)மன் பிறிதிவி ராச்சியம் கலியுகம் ஆதி பிறவெசெ ராம்பிர சாதனம்.

சங்கீதம் மனு விக்கியான சமான சமறுவிதம்[2] [ஆசந்திரார்க்க மகொரவாக்யம்] பஞ்ச சதுர் விஞ்சதி கொட்டம் யெவம் அறுணசல ஸ்த்தளம் ஆரம்பெ சாம்பிராச்சியம் ஆதி சம்பவம்.[3]

சொஸ்த்த ஸ்ரீ [॥*] [ஸ்ரீ](ரி)மன் மகா மண்டலெசுவரன் மெதினி ஈசரன்[4] அரியராய விபாடன் பாஷைக்குத் தப்புவராய கண்டன் மூவராய கண்டன் கண்ட ஞடு கொண்டு கொண்ட ஞடு குடாதான் துலுக்க தள விப்ாடன் துலுக்க மொகர்ரம் தவி[ர்*]த்தொன் (யி)[எ]ம்மண்டலமும் கொண்டு யிழ(மு)ந்திறை கொண்ட ராசாதி ராசன் ராச பரமெஸ்வரன் துரங்காதிபதி கெ(ா)டி மன்னிய சுறுத்த்[ர*]ான ஞவலன் பெருந்தீவு[5] நவமணி வெந்தன் நவகொடி நாருயணன் பூலொக புயங்கரன் எம்மந்திரை கொண்ட விருது நாருயணன் சது சமுத்திராதிபதி

---

1. 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ' என்று வாசிக்க.

2. 'சமர்ப்பிதம்' என இருக்கலாம்.

3. இது ஒரு சுலோகம் போலவே தோன்றுகிறது. ஆயினும் பொருள் சரியாக விளங்கவில்லை. தொண்டை மண்டலத்தின் இருபத்து நான்கு கோட்டங்களையும் அவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏதோ அளித்ததையும் குறிப்பதாகத் தெரிகிறது.

4. 'மெதினீமீசுர கண்டன்' என்று வாசிக்க.

5. 'நாவலம் பெருந்தீவு' என வாசிக்க.

பூறுவ தெஷ்ஷண......ச்சிம உத்திர[1] கெசவெட்டை கண்டரு ளிய ஸ்ரீ(ரி)வீரப் பிறதாப கி[ரு*]ஷ்ணதேவ மகாராயர் பிறிதிவி ராச்சியம் பண்ணி அருளா நின்ற சாலிவாகன சகாப்தம் ருசாஙடுமிரு-க்கு மெல் செல்லா நின்ற ஆங்கிரச சம்மச்[ச*]ரத்தில் மகர குருவாரத்தில் பூறுவ பஷ்ஷத்து[2] பஞ்சமியும் சுபனும யொக மும் பாலவாகரணமும் உத்திராட ந(ஷ்ஷ)[க்ஷ]த்திரமும் பெத்த யி[ற்*]றை னுள் (1) புழர்[க்*]கொட்டம்[3]: ஞயறு நாடு, அம் பத்து[ரர்*] னுடு,[4] ஆகுடி னுடு, ஆத்தூர் னுடு, கண்ணிய னுடு,[4] எழுமூர் னுடு, (2)புலியூர் கொட்டம்: குண்ணத்தூர் னுடு[5], பெரூர் னுடு[6], மாங்காடு னுடு, அமறூர் னுடு, கொட்டூர் னுடு, (3) யிக் காட்டு கொட்டம்: காக்க(னூ)[ளூ]ர்னுடு, கச்சினுடு, (4) மணவூர் கொட்டம்:[7] பாசாலி னுடு, யில்லத்தூர் னுடு, கண்ணூர் னுடு,[8]

---

1. 'பூர்வ தக்ஷிண பச்சிம உத்தர சதுஸ் ஸமுத்ராதிபதி' என்று இருத்தல் வேண்டும்; தவறி முன் பின்னுக மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

2. 'பக்ஷத்து' என்று வாசிக்க. 'க்ஷ' என்னும் எழுத்து 'ஷ்ஷ' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பின்னல் நக்ஷத்திரம் என்பதும் இதேபோல 'நஷ்ஷத்திரம்' என்று காணப்படுகிறது.

3. தொண்டை மண்டலம் இருபத்து நான்கு கோட்டங் களாகவும் எழுபத்தொன்பது நாடுகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததென்பது பிரசித்தம். ஆயினும் அந்த நாடுகள் எவை எவை என்பதை நிர்ணயமாகக் கூற முடிய வில்லை. கால வேறுபாட்டினுல் நாடுகளின் பெயரும் தொகையும் மாறுபட்டுக் காண்பது இயற்கையே. மொத்தம் எழுபத்தொன்பது நாடுகளேயாயினும் இந்தப் பட்டையத்திலே எண்பத்தைந்து நாடுகளின் பெயர்கள் காணப்படுகின் றன. காலம் சென்ற வி. கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் தம்முடைய ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முந்திய தமிழர் என்னும் நூலில் 28-29-ஆம் பக்கங்களில் தொண்டைமண்டலத்தின் பிரிவுகளைப்பற்றிக் கூறும்போது இரு பத்து நான்கு கோட்டங்களையும் எழுபத்தேழு நாடுகளையும் பெயர் குறிப்பிடு கிருர். தொண்டை மண்டலப்பட்டையம் என்பதிலிருந்து அந்தப் பெயர்களை எடுத்துக் கொடுத்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிருர். ஆயினும் அந்தப் பட்டையம் எது என்பது தெரியவில்லை.

4. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களின் பட்டியலில் இந்தப் பெயர் காணப் பெறவில்லை.

5. 'குன்றத்தூர் நாடு' என்று வாசிக்க.

6. 'போரூர் நாடு' என்றும் வாசிக்க முடியும். அதுவே சரியான பாட மாக இருத்தல் வேண்டும்.

7. கல்வெட்டுக்களில் இது 'மணவிற் கோட்டம்' என்று வழங்கப் பெறும்.

8. 'கான்றூர் நாடு' எனக் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது.

புரிசை நாடு, பெருமூர் நாடு, (5)செங்காட்டு கொட்டம்[1]: பென்ன லூர் நாடு, அதிகத்தூர் நாடு, (6) பைய்யூர் கொட்டம் : வீரபத்திர நாடு, செண்ணூர் நாடு[2], வண்கலி நாடு[3], தண்ணூர் நாடு, (7) எய்யிர் கொட்டம் : தண்டகநாடு, மாகரல் நாடு[4], கொநெரிநாடு, (8)தாமல் கொட்டம்: கரிவிடுநாடு[5], வடகரை வல்லநாடு[6], (9)ஊத் துக்காட்டு கொட்டம்: பாலையூர்நாடு,தாமநூர்நாடு,குண்ணநாடு[7]; திடுவனூர்நாடு[8], (10) களத்தூர் கொட்டம்:குருமரநாடு, வல்லியூர் நாடு, பாதூர் நாடு, நடுநாடு, (11) செம்பூர் கொட்டம் : பிறையூர் நாடு, பட்டணநாடு, முகுந்தூர்நாடு, (12) ஆமூர் கொட்டம்: மமீகு மிழிநாடு[9],பவ்வூர்நாடு[10],(13)யித்தூர் கொட்டம்: அரமரங்கநாடு, (14) வெண்குண்ண கொட்டம்[11]: பெருதகரநாடு,[12] அரகூர்நாடு, மருதாடுநாடு,நல்லூர்நாடு,தெள்ளாறுநாடு,(15)பல்குண்ண கொட் டம்[13]: பாராஞ்சிரநாடு[14], தச்சூர்நாடு, மெ[ய்*]யூர்நாடு, சிங்கம்

---

1. 'இரண்டாயிர வேலிப் பற்று' என்றும் பெயர் பெறும்.

2. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களின் பட்டியலில் இது 'சேவூர் நாடு' என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

3. 'வெங்கல் நாடு' எனக் குறிக்கப் பெறும்.

4. இது ஒரு காலத்தில் காலியூர்க் கோட்டத்தில் சேர்ந்திருந்ததெனக் கல் வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிகிறது.

5. 'கரிவேடு நாடு' எனவும் வழங்கப் பெறும். தாமல் நாடு என்று கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவதும் இதுவே.

6. 'வடகரை' என்ற அடை இல்லாமல் வல்ல நாடு என்றே வழங்கப் பட்டது.

7. 'குன்ற நாடு' என்பது இதுவே.

8. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களின் பட்டியலில் இது 'நீர்வேளூர் நாடு' என்று காணப்படுகிறது.

9. 'மீகுமிழி நாடு' என்று வாசிக்க. 'மீகுமிழி நாடு' என்பது மேல் குமிழி நாடு என்றும் பொருள் படும். அவ்விதமாயின் கீழ்க்குமிழி என ஒன்றும் இருத்தல் வேண்டும். கல்வெட்டுக்களில் 'குமிழிநாடு' என்றே குறிக்கப் பெறும்.

10. 'பழுவூர் நாடு' என்று வேறு பாடம்.

11. 'வெண்குன்றக் கோட்டம்' என்று வாசிக்க.

12. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களின் பட்டியலில் இது 'பெருநகர் நாடு' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

13. 'பல்குன்றக் கோட்டம்' என்று வாசிக்க.

14. 'பாகூர் நாடு' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்படுகிறது.

பொருதவளனாடு[1], பெருந்திமிரி னாடு[2], (16) யிளங்காட்டு கொட்டம் : பொன்னூர்னாடு, தென்னாதூர் னாடு, மாகுண்ண னாடு, (17) காலியூர் கொட்டம்: காழியூர்னாடு[3], திருப்புவை னாடு[4], விற்பெடு னாடு,எரிகிழ்னாடு[5], பாவூர்னாடு,(18) சிறுகாரை கொட்டம்: [ஆய்ந்த னாடு,[6] (19) படுவூர்[க்*]கொட்டம்] : பெருமருதனாடு[7], ஆர்க்காடு னாடு, செங்குண்ணனாடு,[8] (20) கடிகை கொட்டம்: பெருங்காஞ்சி னாடு, மெர்களத்தூர்னாடு, பாராஞ்சினாடு, (21) செந்திரிகை கொட்டம்: பெரயூர்னாடு[9], வளகுவுனாடு,[10] ஆலத்தூர்னாடு,அருங்குளனாடு (22) குன்றபத்தி(ர)[ரி] கொட்டம்: மாங்களனாடு, கிண்ணைனாடு,[11] வெங்களூர் னாடு, (23) வெங்கிட கொட்டம் : குட கரை னாடு, தொண்டயானாடு, பொ[த்*]தப்பினாடு, (24) வேலூர் கொட்டம்: ஒழுகரைனாடு[7], வானூர்னாடு[7], சொழவில்லினாடு[7], விலாடபுரம் னாடு[7], செம்புரினாடு[7], நென்மலினாடு[7],மாத்தூர்னாடு,ஆககொட்டம் உ௰௪ னாடுஎ௰௯ நத்தம் ௲௯ யிந்த யிருவத்துனாலு கொட்டத்தாரும் எழுபத்தொன்பது வளனாட்டு அவர்களும் அருணாசலத்தில் அனவரும் யின சம்மதியாக[12] கூடியிருந்து யிந்த பெரியனாட்டு மடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கப்பட்ட அழியா விறுதம் கொண்ட தம்பிரான் அவர்களும் நாங்கள் பெரிய னாட்டவர்கள் தாம்பர சாசன பட்டையம் குடுத்தபடி : இந்த பெரிய னாட்டு மடம்

---

1. கல்வெட்டுக்களிலே இது சிங்கபுர நாடு என்றும் காணப்பெறும்.

2. இது 'பழுவூர்க் கோட்ட'த்தில் சேர்ந்திருந்ததாகக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது.

3. காலியூர் நாடே ஆகும். கழுமல நாடு என்ற பாடமும் உண்டு.

4. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களின் பட்டியலில் இது 'திருப்பூழிவனம் நாடு' என்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

5. 'எரிகில் நாடு' அல்லது 'எரிகல் நாடு' எனவும் ஆகும்.

6. 'கரைவழி ஆய்ந்த நாடு' என்றும் குறிக்கப் பெறும்.

7. இது கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் கொடுதுத்ள்ள பட்டியலில் காணப் பெறவில்லை.

8. 'செங்குன்ற நாடு' என்று வாசிக்க.

9 'பொலையூர் நாடு' என்கிறார் பிள்ளையவர்கள்.

10. 'வற்குள நாடு' என்பதே இவ்விதம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது போலும்.

11. 'கிண்ணை நாடு' என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

12. 'இன சம்மதியாக' என வாசிக்க. 'பெரிய நாட்டவர்கள்' என்பார் வேளாண் மக்களாலாகிய ஒரு சமூகக் கூட்டம் என்பது இதிலிருந்து தெரிய வரும். பூமி புத்திரர் என்று அவர்கள் குறிக்கப் பெறுவதும் இதனையே விளக்கும்.

கரிகால சொழ ராசா நாள் முதல் (யித்தை) [இற்றை] வரைக்கும் நடந்து வருகையில் அப்பொ[து*] கி[ரு*]ஷ்ணராயரும் சாளுவ ஞயக்கரும் அருணுசலத்திலெ ஆயிரக்கால் மண்டபம் முதல் பிரகாரத்திலெ கட்டவெணுமென்று அழியா விரதம் கொண்ட தம்பிரான் அவர்களை [க்*] கெட்டுக்கொண்டார்கள். கெழ்க்கு மிடத்தில்: 'அடியெனுலெ உத்தரவு பண்ணக் கூடாது. முன் கரிகால சொழ ராசா நாள் முதல் யித்தைவரைக்கும் நடந்து வருகுற தர்ம்ம'மென்று யிந்த வர்த்தமானம் எல்லாம் யிருபத்து ஞலு கொட்டத்துக்கும் எழுபத்தொன்பது வளநாட்டவர்களுக்கும் விசைய நகரத்திலெ அம்பி அறம் [வ*](ன)[ள]ர்த்த முதலியார் அவர்களுக்கும் திருமுகம் எழுதி அனுப்பி வைச்சது: அந்த திருமுகம் பா[ர்*]த்துக் கொண்டு இருபத்து ஞலு கொட்டத்தாரும் எழுபத்தொன்பது வளஞட்டவர்களும் அம்பி அறம் [வ*]ள[ர்*]த்தா முதிலியார் அவர்களும் அருணுசலத்திலெ வந்து செ[ர்*]ந்து இவ்விடத்திலெ நடந்த வர்த்தமானம் எல்லாம் கெட்டு உளப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள். கி[ரு*]ஷ்ண ராயரும் சாளுவ நாயக்கரும்,'காஞ்சி தலத்திலெ ஆயிரக்கால் மண்டபம் தங்களுடைய புண்ணியவசமாக கட்டி முடியுதெ; அப்படியெ அருணுசலத்திலெயும் ஆயிரக்கால் மண்டபம் கட்டவெணு' மென்று கெட்டார்கள். நல்லது கரிகாலசொழராசா நாள் முதல் யித்தைவரைக்கும் நடந்து வருகுற தற்ம்மமென்று சொன்ஞர்கள். நல்லது என்று உளப்பட்டுக் கொண்டு அந்த மடம் கிழக்கு மெற்க்கு அடி ௨௨௰௫, தெற்கு வடக்கு அடி ௨௨௯௰௫, இதுக்கு கிரையம் பொன் ௫௱, இந்த பொன் ஐன்னூறும் வாங்கி அழியா விருதங்கொண்ட தம்பிரான் அவர்களும் அம்பி அரம் வளர்த்த முதலியார் அவர்கள் இந்த ஐன்னூறு பொன்னும் உண்ணுமுலை அம்மன் திருக் கொவிலுக்கு[ப்*] பொன் தகடு விமானத்துக்கு பொட்டு வச்சார்கள். அருணுசல யீஸ்வரன் சன்னதி பெரிய கொபுரத்துக்கு தென் கிழக்கு ஆக பெரிய ஞட்டு மடத்துக்கு விஞயக பூசை பண்ணுகையில் கி[ரு*]ஷ்ணராயரும் சாளுவ ஞயக்கரும் அழியா விரதங் கொண்ட தம்பிரான் அவர்களும் அம்பி அறம் வள[ர்*]த்தா முதலியார் அவர்களும் இருபத்து நாலு கொட்டத்தாரும் எழுபத்தொன்பது வளஞட்டவர்களும் என சம்மதியாக[1] யிருந்து மடம் கட்டி வைச்சு இந்த மடத்திலெ

---

1. 'இன சம்மதியாக' என்று வாசிக்க.

அழியா விருதங் கொண்ட விஞயகரையும் அப்பா தம்பிராஞரை யும்[1] இரண்டு பெரையும் எழுந்தருள பண்ணிவச்சு அவர்களுக்கும் திருமஞ்சனம் திருமாலே திருமெற்பூச்சு திருபரிபட்டம் திரு விளக்கு நிவெத்தியம் இது முதலான அருணசல யீஸ்வரன் உண்ணுமுலே அம்மன் இவர்களுக்கு ஒரு காலம் அழியா விருதங் கொண்ட சந்திக்கு அபிஷெக நிவெத்தியம் தீபாராதனைக்கி மெலப்பாலேயூர் கிராமம் சறுவ மானியமாக விட்டது பொன் சா. இந்த பொன் நாஹூரும் வாங்கி கட்டளை நடப்பிச்சுக் கொண்டு வருகையில் அழியா விருதங் கொண்ட தம்பிரான் அவர்கள் நம் முட குமுஸ்த்தா மயெசுர[ர்*] நினைக்குமுத்தி ஓதுவாரை[2] நம் முட பெரிய ஞட்டு மடத்துக்கு திருவாகம் உஹ[யம்] சுவாமி சன்னதியிலெ நாலாஞ் சாதி வெள்ளாமுருக்கு[3] கரிகால சொழ ராசா ஞள் முதல் இத்தை வரைக்கும் நடந்து வருகுறது மடாதிபத்தியம் அனுக்கிரகம் ஸ்ரீமுத்திரை மோதிரமும் சுவாமி சன்னதியிலே நடந்து வருகிற மரியாதியும் முந்தின விபூதி முந்தின சந்தனம் முந்தின பிரசாதம் முந்தின வெகுமானம் முந்தின தாம்பூலம் அழியா விரதம் கொண்ட தம்பிரான் அவர்களும் அம்பி அரம் வள[ர்*]த்தார் முதலியார் அவர்களும் இருபத்து நாலு கொஷ்ட்டத்தாரும் எழுபத்தொன்பது வளஞட்டவர் ஆயிரத்து தொளாயிரம் நத்தத்தாரும் என சம்மதியாக[4] கூடி கி[ரு*]ஷ்ணராயர் சமுகத்திலெ தாம்பிர சாதன[ப்]பட்டையம் எழுதிக் கொடுத்து கர்த்தஞன நினைக்க முத்தி(ஞ)[ஓ]துவா ருக்கு அம்பி அரம் வள[ர்*]த்தா முதலியார் அவர்களும் திட்டம் பண்ணினது காஞ்சி [புர தலத்திலே திட்டம் பண்ணின படிக்கு அருணசல] ஸ்தலத்திலெ மயெசுவர[ர்*] நினைக்க முத்தி(ஞ) [ஓ]துவார் அவருக்கு நாங்கள் பெரிய ஞட்டு அவர்கள் அனைவர்களும் என சம்மதியாக[4] நாங்கள் கட்டளையிட்டது: தலேகட்டுக்கு எழு பணம் கல்லியாணத்துக்கு மாப்பி[ள்*]ளை வீட்டுக்கு மூணு பணம் பெண் வீட்டுக்கு மூணு பணம் அமுதுபடி கரிகாயி முதலானது சந்தனம் தாம்பூலம் வஸ்த்திரம் இது முதலானது எல்லாம் நாங்கள் ரெட்டைப்படி யாக தாம் வருஷா வருஷம் தொரும் அனுப்புவித்துக் கொள்ள

---

1. 'விநாயகரையும் சிவபெருமானையும்' எனக் கொள்ள வேண்டும்.
2. 'நினைக்க முத்தி ஓதுவார்' என்று வாசிக்க.
3. 'வேளாளருக்கு' என வாசிக்க.
4. 'இன சம்மதியாக' என்று வாசிக்க.

கடவீர்கள். இந்த பெரிய ஞட்டு மடத்திலெ தர்ம பிச்சை முஷ்ட்டி யிட்டுக்கொண்டு வந்த பரதெசிகளுக்கு அன்னம் கொடுத்துக் கொண்டு இந்தபடிக்கி தாம் நடப்பிவித்துக்கொள்ள கடவீராகவும். பெரிய நாட்டு மடத்துக்கு தர்மத்துக்கு நாங்கள் பெரிய ஞட்டு அவர்கள் கொடுத்த தாம்(ம்ம்)பிற சாத(ள)[ன]ம்: தமக்கு பாற[ம்*]பரியம் சந்தான பாறம்பரியம். சந்திருதித்த வரையும் இந்தபடிக்கி நாங்கள் பெரிய ஞட்டு அவர்கள் நடக்க கடவெனுகவும். இந்த பெரிய ஞட்டு மடத்து தர்மத்துக்கும் தாம்பர சாதனத்துக்கும் யாதாமொருவர் அகிதம் பண்ணினர் களொ அவர்கள் காசி காஞ்சி ராமெஸ்வரம் பிறயாகை குருஷ் ஷெத்திரம் கெதாரம் நீலகண்டம் இந்த ஏழு ஸ்தலத்திலெயும் கொகத்தி பிரம்மத்தி சிசுவத்தி குருவத்தி[1] மாதுர் வர்க்கம் பிதுர் வர்க்கம் சி[சு](து)வர்க்கம் இவர்களெ கொன்ன தொஷத்திலெ பொகக் கடவீராகவும். நாங்கள் பெரிய ஞட்டு அவர்கள் உண் டாக்கின பெரிய ஞட்டு மடம் தர்மத்துக்கும் தாம்பர சாதனத் துக்கும் யாதாமொருவர் வாக்கு சகாயம் சரி[ர](கல) சகாயம் பண்ணின பெர்களுக்கு காசி காஞ்சி ராமெஸ்வரம் பிரயாகை குருஷ்ஷெத்திரம் கெதாரம் நீலகண்டம் இந்த ஏழு ஸ்தலத்திலெ யும் சூரிய கிரணம் சந்தி(ரய)[கிரக]ணம் புண்ணிய காலத்திலெ யும் பூதானம் கொதானம் கன்னிகா தானம் அன்னதானம் சொர்ண தானம் வஸ்த்திர தானம் கிரக தானம் அசுவ தானம் யிந்த னவ தானமும்[2] அநெக துலாபுருஷ(சா)தானமும்பண்ணின பலனும் உண்டா(க)[வ]தாக கடவனுகவும். இந்தப்படி சம்ம திச்சு நாங்கள் பெரிய ஞட்டு அவர்கள் அனைவர்களும் பெரிய ஞட்டு மடத்து தர்மத்துக்கு தாம்பர சாதன பட்டையம் கொடுத்தொம் திருவ[ண்*]ணமலை பெரிய ஞட்டு மடத்துக்கு கர்த்தரான நினைக்க முத்தி(ஞ) [ஓ]துவாருக்கு இருபத்து நாலு கொஷ்டத்தாரும் எழுபத் தொன்பது வளஞட்டு அவர்கள் துகூா-ம் நத்தத்தாரும் நாம் இனி இருபத்து ஞலு கொஷ்ட்டத் தார் எழுபத் தொன்பது வள(ா)ஞட்டார் துகூா (வதாரம) [நத் தத்தாரோம்] யிவர்கள் கை எழுத்து[॥*]

---

1. 'கோஹத்தி, பிரம்மஹத்தி, சிசுஹத்தி, குருஹத்தி' என்று வாசிக்க.

2. 'நவதானம்' என்று குறிக்கப்பட்டாலும், எட்டுத் தானங்களின் பெயர்களே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்பதாவது தானம் எது என்பது குறிக் கப்பெறவில்லை.

திருப்பராய்த்துறை **Tiruppar̄āyttur̤ai**

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா, திருச்சிராப்பள்ளி தாலூகாவில் காவிரிக்குத் தென் கரையில் உள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்; அப்பர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய மூவரும் பாடிய பெருமை வாய்ந்தது. திருப்பராய்த் துறை உடைய நாயனார் என்று கல்வெட்டுக்களிலும், தாருகாவநேச்வரர் என்று இப்போதும் வழங்கப் பெறும் சிவன் கோவிலிலிருந்து கிடைத்தவை பின் வரும் மூன்று சாசனங்களும். சாசனப் பட்டியலில் அவை காணப்படுகின்றனவே யல்லாமல் அவை எழுதப்பட்டிருக்கும் ஏடு கிடைக்கவில்லை.

Tiruppar̄āytturai is a village to the south of the Kāvēri in the Tiruchirāppaḷḷi taluk of the district bearing the same name. The following three records secured from the temple of S'iva known at present as Dārukāvanēśvara and referred to as Tiruppar̄āytturai-uḍaiya-Nāyanār in the inscriptions are mentioned in the *List*; but the texts are not available.

சாசனம்—1102] [No. *1* on p. *60*

'கோனாடு ஜில்லாவில்' திருப்பராய்த் துறையிலே ஈசுவரன் கோவிலில் உள்ள பிள்ளையார் ஆலயத்தின் வடபுறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

On the north wall of the Piḷḷaiyar shrine in the temple of Īśvara at Tiruppar̄āytturai [village in the district of Kō-nāḍu.]

Record dated in S'aka 1296, Ānanda, in the reign of the Vijayanagara king **Vira Kampana Udaiyar** registering the grant of land in the village of Tiruppar̄āytturai by Tiruvakkīśurattu uḍaiyān and another to the (god) Piḷḷaiyar Chokka Nāyanār.

This record has been published as No. 590 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. VIII. Therein it is stated that the record is engraved on the north, west and south walls of the Gaṇēśa shrine in the temple. From the published text, it is seen that the record, dated in S'aka 1296. Ananda, Mīna, S'u. pañchamī Sunday and Rōhiṇī registers the gift by a certain Tiruvakkīśuram-uḍaiyān Maḷavadaraiyan of Kaḷattūr residing at Periya Veṇmaṇi in S'ūralūr-kūr̄r̄am, a sub-division of Tenkarai Rājagambhīra-vaḷanāḍu of some lands, house-sites, household-servants and slaves as free-gift out of affection (*prīti-dāna*) to Pir̤aiyar, daughter of Mādēvar-Nāchchiyār who was the daughter of Aṇṇāvuḍaiya Vaḍuga-p-piḷḷaiyar, one of the *Malaiyāḷar* of Vaḍakarai Manr̤achcha,

nallūr, and one of the *paradēsi* living in the same village Periya Veṇmaṇi, and to her son Chokka-nāyanār. It appears from the record that the donee Piṟaiyār was living with the donor Maḻavadaraiyan for some time and that Chokka-nāyanār was born to them then.

விஜயநகர மன்னனான வீர கம்பண உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1296, ஆனந்த ஆண்டில் பிள்ளையார் சொக்க நாயனாருக்குத் திருவக்கீசுர உடையார் நிலம் அளித்த செய்தியைக் கூறுவதாக உள்ளது. [1]

சாசனம்—1103] [No. 2 on p. 60

அதே கோவிலில் பிள்ளையார் கோவிலின் வடபுறம் உள்ளது.

On the northern side of the Piḷḷaiyār shrine in the same temple. Record dated in the 9th year of the reign of the Pāṇḍya king **Sundara Pandyadeva.** The other particulars of the record are not available. It is stated that the grant is damaged on the stone.

This is probably the same as the inscription found engraved on the south wall of the Subrahmaṇya shrine in the same temple and published as No. 591 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. VIII. Dated in the 9th year, Mēsha, S'u. tritīya, Friday, Kārttikai in the reign of the Pāṇḍyan king Jaṭavarman *alias* Tribhuvanachakravartin **Sundara Pandyadeva** it registers the sale to the authorities of the temple of god Tirupparāyttuṟai-uḍaiyār by the

---

1. இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், VIII வால்யூம், 590 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ளது. அதிலிருந்து இச் சாசனம் அதே கோவிலில் உள்ள கணேசர் ஆலயத்தின் வடக்கு, மேற்கு, தெற்கு ஆகிய மூன்று புறங்களின் சுவரிலும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. சக 1296, ஆனந்த வருஷம், மீன ஞாயிறு, பூர்வ பக்ஷத்துப் பஞ்சமியும் ஞாயிற்றுக் கிழமையும் பெற்ற ரோகிணி நாளில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காண்கிறது. தென் கரை ராஜ கம்பீர வளநாட்டுச் சூரலூர்க் கூற்றத்துப் பெரிய வெண்மணியிலிருந்த களத்தூருடைய திருவக்கீசுர முடையான் மழவதரையன் அதே ஊரில் இருந்த பரதேசிகளில் வடகரை மன்றச்சநல்லூரில் மலையாளரில் அண்ணவுடையார் வடுகப் பிள்ளையார் மகள் மாதேவர்நாச்சியார் மகளான பிறையாருக்கும் அவள் மகன் சொக்க நாயனாருக்கும் பிரீதியினால் நிலமும் மனையும் வெள்ளாட்டிகளும் அடிமைகளும் பிரீதிதானம் பண்ணிக் கொடுத்த விவரத்தைத் தெரிவிக்கிறதென்பது விளங்குகின்றது.

assembly consisting of the *nāḍu* and the *agara-brahmadēyas* of Rājagambhīra-vaḷanāḍu of the lands and other properties belonging to a certain Araiyan Āḷiyār *alias* Kēraḷāntaka-Viḻupparaiyar, of the village Karuppūr (Karuppūr-uḍaiyān) in Uṟaiyūr-kūṟṟam, a sub-division of Rājagambhīra-vaḷanāḍu. It is stated that the lands were confiscated as a punishment for the several charges brought against him and proved.

பாண்டிய மன்னனுன சுந்தர பாண்டிய தேவனுடைய ஒன்ப தாம் ஆண்டுச் சாசனம். மற்ற விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. சிதிலமடைந்திருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[1]

சாசனம் —1104] [No. 3 on p. 61

அதே பிள்ளையார் ஆலயத்தின் கிழக்குப் புறம் இருப்பது.

On the east side of the Piḷḷaiyār shrine in the same temple. Record dated in the reign of **Konerinmaikondan** registering the grant by the king of a portion of land to god Tirupparaytturai-uḍaiyar.

This is probably the same inscription written on the north wall of the Subrahmaṇya shrine in the same temple and published as No. 592 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. VIII. Dated in the 35th year, 266th day in the reign of king Tribhuvana chakravartin Kōnērinmaikoṇḍan it registers the grant by the king

---

1. அதே கோவிலில் சுப்பிரமணியசுவாமி ஆலயத்தின் தென்புறச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சாசனமே போலும். கோச் சடையபன்மரான திரிபு வன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டு மேஷ மாசம், பூர்வபக்ஷம், திரிதியை, வெள்ளிக் கிழமை, கார்த்திகை நாள் கொண்ட அந்தச் சாசனம் தென்னிந்திய சாசனங்கள், VIII வால்யூம், 591 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இராஜ கம்பீர வளநாட்டு உறையூர்க் கூற்றத்துக் கருப்பூருடையான் அரையன் ஆளியாரான கேரளாந்தக விழுப் பரையர்மீது சாட்டப் பெற்ற குற்றத்துக்குத் தண்டமாக அவர் காணியான நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்து நாட்டவரும் அகர பிரமதேயங்களாரும் திருப்ப ராய்த்துறை உடையார் கோவில் ஆதி சண்டேசுவர தேவர்கன்மிகளுக்கு விற்றுக் கொடுத்ததற்கு நிலவிலைப் பிரமாண இசைவுத் திட்டு. சாசனம் சிதில மாகத்தான் உள்ளது.

of 20 *vēli* of *tirunāmattukkāṇi* land in Nannallūr, hamlet of Naṅgai-brahmadēya *alias* Ariñjigai-chaturvēdimaṅgalam in Rājagambhīra-vaḷanāḍu, tax-free as *dēvadāna iraiyili.*[1]

கோநேரின்மை கொண்டான் சாசனம். திருப்பராய்த்துறை உடையாருக்கு நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.[2]

சின்ன சீலப்பாடி **Chinna-Śīlappāḍi**

இவ்வூர் மதுரை ஜில்லா திண்டுக்கல் தாலூகாவில் உள்ளது.

The village is included in the Dindigal taluk of the Madurai district and is said to have formed part of Bālakrishṇāpuram *miṭṭā* in the days of Col. Mackenzie.

சாசனம்—1105] [D. 2944-26

'பாலகிருஷ்ணபும் மிட்டாவில் சின்ன சீலப்பாடிக் கிராமத்தில், ஊருக்குச் சமீபம் வடமேற்கு நிலைப்பாறையில் எழுதியிருக்கிற சிலாசாசனம்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

---

1. Another record on the same wall and published as the next item, No. 593, in the same volume, relates to the same transaction, being the order of the king for effecting the entries in the registers. It is possible that the copy of the Mackenzie collection might been of this inscription.

2. அதே சுப்பிரமணிய சுவாமி ஆலயத்தின் வடக்குச் சுவரில் எழுதியிருப்பதே போலும். இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், VIII வால்யூம், 592 நெ. ஆக வெளியாகி யுள்ளது.

திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கோநேரின்மை கொண்டானுடைய முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டில் 266-ஆம் நாள் திருப்பராய்த் துறை உடையார்க்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்கு இறப்பதற்காக இராஜ கம்பீர வளநாட்டு நங்கை பிரமதேயமான அறிஞ்சிகை சருப்பெதி மங்கலத்துப் பிடாகை நன்னல்லூரில் திருநாமத்துக் காணி நிலத்திலே இருபது வேலியைத் தேவதான இறையிலியாக அரசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. அதே சுவரில் உள்ளதும் அடுத்த 593 நெ. ஆக வெளியிடப் பெற்றதுமான சாசனமும் இதே விஷயத்தைப் பற்றியது. அதே அரசனால் அதே 35-ஆம் ஆண்டில் 309-ஆம் நாள் வரிக்கூறு செய்வார்களுக்குக் கணக்கில் இட்டுக் கொள்வதற்காக அளிக்கப் பெற்ற உத்தரவு. அதுவாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்,

On a rock to the north-west of the village. Record dated in the cyclic year Virōdhikrit, Āḍi 11, stating that certain dry lands to the east of the rock were sold, by Śokkaliṅgam-Śaṅkaran, 'the slaughterer of rams' (*kaḍāveṭṭi*) to Rāmaṇa Nāyakar.

In a note appended to it, it is said that Śokkaliṅgam Śaṅkaran, a Vanniya who was attached as the official 'slaughterer of rams' to the Durgā temple in the fort at Tiruśirapuram (Tiruchirāpaḷḷi) in the days of the Nāyaka -rulers (*karttā*), got the villages Chinna Śīlappāḍi, Periya Śīlappāḍi and Śellamantāḍi newly created by Chinna Śīlan and Periya Śīlan, as *sarvamānya* (tax-free) and that when the Muḷḷippādi *dēvasthānam* was founded by Rāmaṇa Nāyaka of Āraṇi, he the said Rāmaṇa Nāyaka purchased this piece from the said *kaḍāvēṭṭi* Śaṅkaran on a regular sale and endowed it to the temple as *dēvadānamānya*.

விரோதிகிறு[து*] ஸு ஆடி மாசம் ௰௧வ கெடாவெட்டி சொக்கலிங்கம் செங்கறன்[1] ஆறணி ருமண ஞயக்கறுக்கு சுத்தக் கிறயமாக குடுத்[த*]து யிந்த பாறைக்கி கீள்புறம் மலே யடிப் புஞ்சை விரைப் பறவு க. ா. த. ஹு. ௨. க வி டை சம.

[யிந்த சாசனம் யெழுதியிருக்குற பாரைக்கி கீள்புறத்தில் நிலம் குழி ௲௰௬. ஷெ நிலத்துக்கு ௲லு புறமும் ௲லு மூலேயி லும் வாமனக் கல்லு யென்குற ௲லு செங்கு செகரம் போட் டிருக்குறக் கல் னட்டு யிருக்கிறது. கற்[த்*]தாக்கள் ஞளயில் திருசிறபுறம் கொட்டையில் துற்கியமமாளுக்கு கிடா வெட்டு குற சொக்கலிங்கம் செங்கிறனெங்குற வன்னியறுக்கு சின்ன சிலன் பெறிய சிலன் என்குறவன் உண்டாக்கின சின்ன சீலப் பாடி பெறிய சீலப்பாடி செல்லமந்தாடி யிந்த கிறுமங்கள் சறவ மானியமாக விட்டு யிருக்[கை*]கயில் முள்ளிப்பாடி தெவஸ்தானம் உண்டு பண்ணின யிந்த ஆறணி ருமண ஞயக்கறவர்கள் ஷெ கிடா வெட்டி செங்கறனிடத்தில் சுத்த கிரையத்துக்கு பூமி வாங்கி தெவஸ்தான மானியம் செயிதுக் குடுத்தாற் என்று ஷெ கிறுமத்து குடிகளும் ஆறணி ருமண ஞயக்கறவற் வமுசத்தா றும் சொல்லுகுற ஆகீகத்து யெழுதப்பட்டுது.]

---

1. 'சொக்கலிங்கம் சங்கரன்' என்று வாசிக்க.

திருவள்ளூர் Tiruvaḷḷūr

பின் வரும் 23 சாசனங்களும் செங்கற்பட்டு ஜில்லா, திருவள்ளூர் தாலூகா, திருவள்ளூரில் உள்ள வீரராகவப் பெருமாள் கோவில் என்னும் விஷ்ணு ஆலயத்திலிருந்து பிரதி செய்யப்பட்டனவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சாசனங்களின் பிரதிகள் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே மக்கென்ஸியின் உதவியாளர்கள் இந்தச் சாசனங்களைப்பற்றி எழுதிவைத்துச் சென்றுள்ள விவரங்களையே நாம் ஆதாரமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அந்த விவரங்கள், 'தென் பகுதி ஜில்லாக்களிலிருந்து பிரதி செய்த சாசனங்களின் பட்டியல்' என்னும் தொகுதியில் 111-முதல் 118-முடிய உள்ள பக்கங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை சாசன இலாகாவினாலும் பிரதி செய்யப்பட்டனவாகத் தெரியவில்லையென்பது இந்தத் தொகுதியின் இரண்டாம் பாகத்து முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வைஷ்ணவர்களுக்கு முக்கியமான திவ்விய க்ஷேத்திரங்களுள் ஒன்று இவ்வூர். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே வடகலையினரின் ஒரு பகுதியினருக்கு ஆசாரியரான அஹோபல மடத்து ஜீயர் சுவாமிகள் இவ்வூரையே தம் வாசஸ்தலமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

The following 23 inscriptions are said to have been copied from the temple of Vishṇu known as Vīrarāghava-p-perumaḷ at Tiruvaḷ-ḷūr, the head-quarters of the taluk of the same name in the Chingleput district. The texts of these inscriptions are not available. As such we have to depend mainly on the particulars furnished by the assistants of Col. Mackenzie for these records on pages 111 to 118 of the '*List of Inscriptions from the Southern Districts.*' As already stated in the Introduction to the Second volume of this work, these inscriptions do not appear to have been copied by the Epigraphy Department also.

This place is an important centre for the Vaishṇavas. The Jīyar of the Ahōbala maṭha, the religious head of a section of the *Vaḍagalai Śrī Vaishṇavas* has been living here.

சாசனம் — 1106] [No. 1 on page 111

வீரராகவப் பெருமாள் கோவில் விமானத்தின் தென்புறம் உள்ள ஒரு கல்லிலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On a stone on the south of the Vimāna of the central shrine in the temple of Vīrarāghava. Record dated in the 5th year of the reign of the Chōḷa king Kulottunga choladeva registering the grant by a person whose name might be restored either as Tiruveṇkāḍu-dēvan or as Tiruvēṅkaṭa dēvan, of one thousand *kuḷi* of land in the village of

Talakararachchēri (Talakañchēri?) from the income of which was to be celebrated the *Makara saṅkramaṇa* festival for the god Vira-rāgava-perumaḷ. There are no indications available to identify this king Kulōttuṅgachōḷa.

சோழ மன்னனான குலோத்துங்க சோழனுடைய ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. வீரராகவப் பெருமாளுக்கு மகர சங்கிரமண தினத்தன்றைக்கு விசேஷ உற்சவம் நடத்துவதற்காகத் தலகாஞ்சேரி என்னும் கிராமத்தில் ஆயிரம் குழி நிலம் அளிக்கப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. தானம் வழங்கியவன் பெயரைத் திருவேங்கட தேவன் என்றோ திருவெண்காட்டுத் தேவன் என்றோ கொள்ளலாம். சாசன காலத்தில் அரசு செலுத்திய குலோத்துங்க சோழன் அதே பெயர் கொண்ட மூவரில் யார் என்பதை நிச்சயிக்கவும் முடியாது.

சாசனம் — 1107] [No. 2. on p. *111*

அதே கோவிலில் வாகன மண்டபத்தின் கிழக்குச் சுவரின் உட்புறம் எழுதியிருப்பது.

On a stone in the inner (side of the) eastern wall of the *Vāhana-maṇḍapa* of the same temple. Record dated in S'aka1552, Prajōtpatti, in the reign of the Vijayanagara ruler **Vira-Venkatarayadeva Maharaya** registering the grant by Vīrarāghava S'aṭhakōpa-Jīyar, of 133 *pon* gold from the mortgage interest of which certain festivals were to be celebrated to god Vira-Rāghavasvāmin and goddess S'ūḍikkoḍutta-Nāchchiyār.

The Jīyar was evidently of the Ahōbala maṭha, the thirteenth member in succession of line, who is said to have occupied the pontifical seat from 1630 to 1675 A.D.[1]

சக வருஷம் *1552*, பிரசோத்பத்தி ஆண்டில் விஜயநகர மன்னனான வீர வேங்கடராயதேவ மஹாராயரின் ஆட்சியிலே வீரராகவ சடகோப ஜீயர் *133* பொன் அளித்து அதன் பொலியூட்டிலிருந்து வீரராகவ ஸ்வாமிக்கும் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியாருக்கும் நிவந்தம் நடத்துவதற்குத் திட்டமிட்ட செய்தியைத் தெரிவிப்

1. V. Rangacharya : *A Topographical List of the Inscriptions in the Madras Presidency*, Vol. I, I. pp. 466-7,

பது. அந்தப் பொன்னைக் கொண்டு நில அடைமானம் பெற்றுப் பொலியூட்டு நடந்த விவரமும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காண்கிறது.

[இந்தப் பொன் அளித்த ஜீயர் சுவாமிகள் அஹோபல மடத்தைச் சேர்ந்தவராகவே இருத்தல் வேண்டும். அவ்விதமாயின் அவர் கி. பி. 1630-முதல் 1675-வரையில் அந்தப் பீடத்தை அலங்கரித்த வீரராகவ சடகோப ஜீயர் சுவாமிகளாகவே இருக்கலாம்.]

சாசனம் — 1108] **[No. 3. on p. 112**

அதே கோவிலின் வடபுற மதில் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the northern surrounding wall of the same temple. Record dated in Śaka 1543, Durmati, in the reign of the Vijayanagara king **RamadevaMaharayar** registering the grant by Raghunātha Nāyaka, evidently the Nāyaka ruler of Tañjāvūr, to god Vīrarāghavasvāmin of some land comprised within the boundaries, north of Tiruvaḷḷūr, east of Talakāñchēri, south of Pērambākkam and west of Kallaṇik-kuppam.

[See also No. 1124 below].

சக வருஷம் *1543*, துர்மதியில் விஜயநகர மன்னரான ராமதேவ மகாராயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் வீரராகவ சுவாமியின் [பூஜை நிவந்தங்களுக்காகத்] திருவள்ளூருக்கு வடக்கு, தலகாவணைக்குக் கிழக்கு, பேரம்பாக்கத்துக்குத் தெற்கு, கல்லணைக் குப்பத்துக்கு மேற்கு என இந் நான் கெல்லைக்குள்பட்ட நிலத்தை ரகுநாத நாயக்கர் தானம் அளித்த செய்தியைக் குறிக்கிறது.

[தானம் அளித்த ரகுநாத நாயக்கர் தஞ்சையிலிருந்து அரசாண்ட நாயக்க மன்னனே போலும்.]

சாசனம் — 1109] **[No. 4. on p. 112**

அதே கோவிலின் மேற்குப் பக்கத்து மதில் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

On the western surrounding wall of the same temple. Record dated in S'aka 1516, Manmatha in the reign of the Vijayanagara king **Narasimhadeva Maharaya** registering the grant by Tuppākki Krishna Nāyaka, evidently the Śeñji chief Tuppākki Krishṇappa Nāyaka, of nine shares of land out of the total of one hundred and six shares in the village of Chinnamambasamudram to god Vīraragava-p-perumāḷ.

விஜயநகர மன்னரான நரசிம்ஹ தேவ மகாராயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1516 மன்மத ஆண்டுக் கல்வெட்டு. சின்னமாம்பா சமுத்திரம் என்னும் கிராமத்தின் நூற்று ஆறு பங்குகளிலே ஒன்பது பங்குகளை வீரராகவப் பெருமாளுடைய [நிவந்தத்துக்காகத்] துப்பாக்கி கிருஷ்ண் நாயக்கர் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

தானம் அளித்தவர் செஞ்சி அரசனுன துப்பாக்கி கிருஷ்ணப்பநாயக்கரே போலும்.

சாசனம் — 1110] [No. 5 on p. *112*

அதே கோவிலின் வடபுறத்துச் சுவரிலே கருடனுக்குச் சமீபம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the north surrounding wall, near the image of Garuḍa in the same temple. Record dated in S'aka 1595, Vijaya, in the reign of Krishnappa Nayaka, evidently the Śeñji chief Tuppakki Krishṇappa Nāyaka mentioned above, registering the settlement in the dispute of *Salipavadah* (?). Probably the dispute was of a communal nature between the *Śāliya* and another community.

சக வருஷம் 1595 விஜய ஆண்டில் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் என்பார் ஏதோ ஒரு தகராறைத் தீர்த்துச் சமரசம் செய்வித்த விவரத்தைக் கூறுகிறது.

இவ்விடம் குறிக்கப்பட்டவர் செஞ்சி அரசரான துப்பாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரே போலும். விவாதம் சாலிய வகுப்பினருக்கும் வேறொரு வகுப்பினருக்கும் இடையே ஏற்பட்டது போலும்.

சாசனம் — 1111] [No. *6* on p. *113*

அதே கோவிலின் கிழக்குப்புறத்துச் சுவரிலே திருக்கோட்ட நம்பி [விக்கிரகத்துக்குச்] சமீபம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது. திருக்கச்சி நம்பி என்னும் பெயரே இவ்விதம் தவருகத் திருக்கோட்ட நம்பி என்று பிரதி செய்யப்பட்டது போலும்.

On the eastern wall, near the shrine of Tirukkōṭṭanambi in the same temple. Record dated in Śaka 1542, Raudri, in the reign of the Vijayanagara king Vīra **Venkatapatirayadeva Maharaya** registering the erection of a maṇḍapa supported with pillars and the

grant of 2800 *kuḷi* of land in the field known as Āvarampaṭṭi and 300 *kuḷi* of land in the field known as Paḷḷa-naḍu, in the village of Kakkaḷūr to god Vīraraghavasvamin by one Aḷagappa S'eṭṭi.

The shrine of Tirukkōṭṭa nambi wherefrom this inscription appears to have been copied is evidently that of Tirukkachchi nambi.

விஜயநகர மன்னரான வீர வேங்கடபதிராய தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1542, ரௌத்ரி ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. வீரராகவ சுவாமியின் [நிவந்தத்துக்காக] அழகப்ப செட்டியார் என்பவர் காக்களூர் கிராமத்தில் ஆவாரம்பட்டி என்னும் தளையில் 2800 குழி நிலமும் பள்ள நடு என்னும் தளையில் 300 குழி நிலமும் அளித்த செய்தியையும், தூண்கள் நிறுத்தி ஒரு மண்டபம் நிர்மாணித்த செய்தியையும் தெரிவிக்கிறது.

[மண்டபம் திருவள்ளூரில் நிறுவப்பட்டது போலும்.]

சாசனம் — 1112] [No. 7 on p. *113*

அதே கோவிலின் தெற்குப் புறத்துச் சுவரில் கனகவல்லி நாச்சியார் ஆலயத்தின் சமீபம் வெட்டப்பட்டிருப்பது.

On the southern wall, near the shrine of the goddess Kanakavalli, in the same temple. Record dated in S'aka 1553, Āṅgirasa in the reign of the Vijayanagara king Vira **Venkatarayadeva Maharaya** registering the gift by a certain Raghupati Aiyar, of one share of land in the village of Chikkarāyapuram and a share of Vīraraghavapuram to god Vīrarāghavasvamin.

விஜயநகர மன்னனான வீர வேங்கடராய தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில், சக 1553, ஆங்கிரச ஆண்டில் சிக்கமாயபுரம்[1] என்னும் கிராமத்தில் ஒரு பங்கும், வீரராகவ புரம் என்னும் கிராமத்தில் ஒரு பங்கும் ரகுபதி ஐயன் என்பவனால் வீரராகவ சுவாமிக்குத் தானம் அளிக்கப் பெற்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசனம் — 1113] [No 8. on p. *113*

அதே கோவிலில் ரங்க மண்டபம் கர்ப்பகிரகத்தின் மேற்குப்புறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

---

1. ஊர்ப் பெயர் சிக்கராயபுரம் என்பதாகும்.

On the western wall of the inner shrine, Raṅgamaṇḍapa in the same temple. Record dated in the cyclic year Manmatha registering the gift by a certain Mallayyan, son of Dēvan, of the village Nārāyaṇakāñchipaṭṭi as free-gift to god Vīrarāghava-p-perumāḷ and some Brahmaṇas in equal shares. The gift [probably relating to the temple] was placed in the hands of the *paṇḍārattār* of the temple.

மன்மத வருஷத்தில் தேவன் மகன் மல்லய்யன் என்பான் நாராயண காஞ்சிப் பட்டி என்னும் கிராமத்தைப் பங்குகளாகப் பிரித்து வீரராகவப் பெருமாளுக்கும் சில பிராமணர்களுக்கும் சம பங்குகளாகச் சர்வ மானிய தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. சுவாமிக்கு அளிக்கப்பட்ட கிராமப் பங்கு கோவிலின் பண்டாரத்தார் வசம் ஒப்புவிக்கப் பட்டதாகவும் கூறுகிறது போலும்.

சாசனம் — 1114] [No. *9* on p. *113*

அதே கோவிலின் தெற்குச் சுவரில் காண்பது.

On the south wall of the same temple. Record dated in Śaka 1580, Viḷambi, in the reign of the Vijayanagara king **Srirangarayadeva Maharaya** registering the grant by a certain Pratipi Rāja of half share in a Brāhmaṇa Agrahāram (probably the village of Agrahāram) situated to the north of Tiruppāśūr and west of Tiruvannūr to god Vīrarāghava-p-perumāḷ.

விஜயநகர மன்னனுன ஸ்ரீ ரங்கராய தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் *1580*, விளம்பி வருஷத்தில் பொறிக்கப் பட்ட கல்வெட்டு. திருப்பாசூருக்கு வடக்கிலும், திருவன்னூருக்கு மேற்கிலும் உள்ள ஒரு பிராமண அக்கிரகாரத்தின் பாதிப் பங்கை வீரராகவப் பெருமாளுக்குப் பிரதிபி ராஜர் என்பவன் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது.

சாசனம் — 1115] [No. *10* on p. *114*

அதே கோவிலில் உள்ள ஒரு மண்டபத்தின் மேற்குப் பக்கத்திலும் வடக்குப் பக்கத்திலும் உள்ள சுவர்களின் உட்புறம் எழுதியிருப்பது.

On the northern and western walls of the yagaśāla maṇḍapa in the same temple. Record dated in S'aka 1559, Prabhava registering the gift by Nārāyaṇa Śaṭhakōpa Jīyar, evidently a pontificial head of the Ahōbala maṭha, of the village Veṅgattūr as free-gift (*sarva-*

mānya) to god Vīrarāghava-p-perumaḷ. The inscription is probably in the Telugu language and script.

விஜயநகர மன்னனான வீர வேங்கடபதி ராய தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் *1559*, ப்ரபவ ஆண்டில் பொறிக் கப்பட்ட கல்வெட்டு. வீரராகவப் பெருமாளின் பூஜை நைவேத் தியத்துக்காக[வும் நித்த நிபந்தத்துக்காகவும்] நாராயண சட கோப ஜீயர் என்பார் வெங்கத்தூர் கிராமத்தைச் சர்வ மானிய மாக அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது.

[இந்தச் சாசனம் தெலுங்கில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதோ என்று சந்தே கிக்க இடம் உள்ளது. தானம் வழங்கிய ஜீயர் அகோபல மடத்தைச் சேர்ந்த வரே போலும்.]

சாசனம்—1116] [No. *11* on p. *114*

அதே கோவிலில் கருட விக்கிரகத்துக்குத் தென்புறம் உள்ள சாசனம்.

On the south of the image of Garuḍa in the same temple. Record dated in Śaka 1481, Siddhārtin, stating that the stones round the temple of Vīrarāghavasvāmin were placed, (i.e., that the *prākāras* round the temple were paved with stones) by a certain Anantaḷvar Aiyan.

சக *1481*, சித்தார்த்தி வருஷத்தில் அனந்தாழ்வார் ஐயன் என்பான், வீரராகவ சுவாமி கோவிலைச் சுற்றிலும் கல் அமைத் தான், அதாவது பிராகாரங்களைக் கருங்கல்லால் தளவரிசை செய் தான் என்னும் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசனம் — 1117] [No. *12* on p. *111*

அதே கோவிலின் தென்புறத்து மதிற்சுவரில் காண்பது.

On the southern surrounding wall of the same temple. Record dated in Śaka 1487, Krōdhana, in the reign of the Vijayanagara king Sadasivadeva Maharaya. The other particulars of the inscription are not found.

விஜய நகர மன்னனான சதாசிவ தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் *1487*, குரோதன ஆண்டு கொண்ட கல் வெட்டு. மற்ற விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

சாசனத்தின் ஆண்டு குரோதன ஆனால் சக வருஷம் 1467 என்று இருத் தல் வேண்டும்.

சாசனம் — 1118] [No. 13 on p. 115

அதே கோவிலில் கனகவல்லி நாச்சியார் ஆலயத்தின் கர்ப்பகிரகத்தில் உள்ளது.

On a stone in the inner shrine, i.e., *garbha griha* of the goddess Kanakavalli in the same temple. Record dated in Śaka 1487, Viśvavasu, in the reign of the Vijayanagara king **Sadasivadeva Maharaya** registering the grant by Pāpu Timmayyadēva Mahārāya of the village Puttaharam as free-gift (*sarvamānya*) for the inn (choultry) of Tirunattanam.

விஜய நகர மன்னனான சதாசிவ தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகவருஷம் 1487, விசுவாவசு ஆண்டில் பப்பு திம் மய்யதேவ மகாராயர் திருநத்தானம் என்னுமிடத்தில் உள்ள சத்திரத்துக்காகப் புத்தகரம் என்னும் கிராமத்தைச் சர்வமானிய மாக அளித்த செய்தியைக் கூறுவது.

சாசனம் — 1119] [No. 14 on p. 115

அதே கோவிலில் கனகவல்லி நாச்சியார் ஆலயத்தின் கர்ப்பகிரகத்துச் சுற்றுச் சுவரில் காண்பது.

On a stone on the surrounding inner shrine of Kanakavalli Nachchiyār in the same temple. Record dated in S'aka 1471, Saumya in the reign of the Vijayanagara king **Sadasivadeva Maharaya** registering the [tax-]free gift to god Vīrarāghava-p-perumāḷ of the village Rāvuttanallūr by Bala-Magappayadēva Mahārāya.

It is possible to restore the name of the donor as Bala-Nāgap-payyadēva Mahāraya.

விஜய நகர மன்னனான சதாசிவ தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1471, ஸௌமிய ஆண்டில் பாலமாகப் பய்ய தேவ மகாராயர் என்பவர் ராவுத்தநல்லூர் என்னும் கிரா மத்தை வீரராகவப் பெருமாளுக்குச் சருவ மானியமாக அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

தானம் அளித்தவர் பெயர் பாலநாகப்பய்ய தேவ மகாராயர் என்று இருக்கலாம்.

சாசனம் — 1120] [No. 15 on p. 115

அதே கோவிலின் ரங்க மண்டபத்தில் மேலண்டைப் புறம் உள்ள உள் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

On a stone on the western inner wall of *Raṅgamaṇḍapa* in the same temple. Record dated in the cyclic year S'obhakrit registering some transaction, probably a gift, by Rāmachandradēva to god Tiruvaḷḷūr-Appan. It is stated that the inscription is damaged.

ஸௌமிய வருஷத்தில் திருவள்ளூர் அப்பனுக்கு ராமசந்திர தேவர் என்பவர் ஏதோ அளித்த செய்தியைக் கூறுவது. விவரம் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. சாசனம் சிதிலமாக இருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சாசனம் — 1121] [No. 16 on p. 116

அதே கோவிலில் ரங்கமண்டபத்தின் மேலண்டைப் பக்கம் உள்புறச் சுவரில் எழுதியிருக்கும் சாசனம்.

On a stone on the western inner wall of the *Raṅgamaṇḍapa* in the same temple. Record, the date of which is not found, registering the provision made for the celebration of the Vaikāśi festival and for food offerings to god Vīrarāghava-p-perumāḷ by **Madhurantaka Pottappi-choladeva.**

திருவள்ளூர் அப்பனுக்கு வைகாசி உற்சவத்துக்கும் நைவேத்தியத்துக்கும் [*அதாவது நித்திய நிபந்தங்களுக்கும்*] ஆக மதுராந்தகப் போத்தப்பிச் சோழன் ஏற்பாடு செய்ததைக் குறிக்கிறது. அவன் எனன அளித்தான் என்பதோ அவனுடைய ஆட்சியின் ஆண்டு முதலிய விவரங்களோ விளங்கவில்லை.

சாசனம் — 1122] [No. 17 on p. 116

அதே கோவிலில் வாகன மண்டபத்தின் கிழண்டைப் பக்கம் உள்புறச் சுவரில் உள்ளது.

On a stone on the eastern inner wall of the *Vāhanamaṇḍapa* in the same temple. Record dated in S'aka 1552, Prajōtpatti. The other particulars of the record are not found.

சக வருஷம் 1552, பிரஜோத்பத்தி ஆண்டு கொண்ட சாசனம். மற்ற விவரங்கள் தெரியவில்லை.

சாசனம் — 1123] [No. 18 on p. 116

அதே கோவிலில் சேனை முதலியார் ஆலயத்தின் மேற்குப்புறம் உள்ள சுவரில் காண்பது.

On a stone on the western wall of the shrine of Sēnai Mudaliyār in the same temple. Record dated in Śaka 1552. The other details of the inscription are not available.

சக வருஷம் 1552 கொண்ட சாசனம். மற்ற விவரங்கள் குறிக்கப்பெறவில்லை.

சாசனம் — 1124] [No. 19 on p. 117

அதே கோவிலில் கோபுர வாசலுக்கு வடவண்டைச் சுவரில் எழுதியிருக்கும் சாசனம்.

On a stone on the north side of the spire-gate (*gōpura-vāśal*) of the same temple. Record dated in S'aka 1542, Raudri in the reign of the Vijayanagara king Vīra **Ramadeva Maharayulu** registering some transaction, probably a gift by Raghunātha-Nāyakar Vīrarāghava Nāyakar. It is stated that the record is damaged.

It is possible that the correct name of the donor is Raghunātha Nāyaka-Vijayarāghava Nāyakar. Then it would indicate that Vijayarāghava Nāyaka, the son of Raghunātha Nāyaka and the Nāyaka ruler of Tañjāvūr was the intended person. We have inscriptions of Raghunātha Nāyaka as far north as Śeñji (Nos. 30 and 31 in Vol. I) and another record copied from this temple (No. 1108 above) is also attributable to him. A contemporary Telugu source also states that Maṅgammāḷ, the famous queen of Madurai, originally belonged to Tiruvaḷḷūr, being the daughter of Tuppākki Krishṇappa Nāyaka, the Śeñji chief and that there was a proposal of her marriage with Vijayarāghava Nāyaka of Tañjāvūr before she was married to Chōkkanātha Nāyaka of the Madurai Nāyaka line.

விஜய நகர அரசனான வீர ராம தேவ மகாராயலுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1542, ரௌத்திரி ஆண்டில் ரகுநாத நாயக்கர்-வீரராகவ நாய்க்கர் என்பார் அளித்த ஏதோ ஒரு சாசனத்தைத் தெரிவிப்பது. மற்ற விவரங்கள் காணப்படவில்லை.

தானம் அளித்தவர் பெயர் ரகுநாத நாய்க்கர் - விஜயராகவ நாய்க்கர் என்று இருக்கலாம். அவ்விதம் ஆனால் தஞ்சை நாயக்க மன்னனான (ரகுநாத நாயக்கர் மகன்) விஜயராகவ நாயக்கரையே இது குறிக்கும். ரகுநாத

நாயக்கருடைய சாசனங்கள் செஞ்சி வரையில் (மேலே முதல் பாகம் நெ. 30, 31சாசனங்கள்) கிடைக்கின்றனவென்பதும் இதே கோவிலில் காணும் சாசனம் ஒன்றும் (1108 நெ.) அவனுடையதாக இருக்கவேண்டுமென்பதும் இங்கே கவனிக்கத் தக்கவை. சமகாலத்ததான தெலுங்கு நூல் ஒன்றில் மதுரை அரசியான ராணி மங்கம்மள் ஆதியில் திருவள்ளூரைச் சேர்ந்தவள் என்றும், செஞ்சி அரசனான துப்பாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் மகள் என்றும், மதுரை நாயக்க வமிசத்துச் சொக்கநாத நாயக்கரை அவள் மணந்து கொள்வதற்கு முன்னர், அவளைத் தஞ்சாவூர் விஜயராகவ நாயக்கருக்கு மணமுடிக்க ஒரு தரம் பேச்சு நடந்தது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

சாசனம் — 1125] [No. *20* on p. *117*

அதே கோவிலின் கோபுர வாசலுக்குத் தென்புறத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On a stone on the south side of the gate of the gōpura in the same temple. Record dated in S'aka 1523. The name of a certain Sattiyan is mentioned as the donor. The other particulars are not available. The record is said to be damaged.

சக வருஷம் *1523* கொண்டது. சத்தியர் என்பவர் பெயர் காணப்படுகிறது. வேறு விவரம் தெரியவில்லை. சாசனம் சிதிலமாக இருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சாசனம் — 1126] [No. *21* on p. *117*

அதே இடத்தில் உள்ளது.

At the same place. Record dated in the Śaka 1555, Durmukhi in the reign of the Vijayanagara king **Venkatarayadeva Maharaya** registering some gift by the king. The other details are not available as the record is said to be damaged.

விஜய நகர மன்னனான வீர வேங்கடராய தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் *1555*, துர்முகி ஆண்டு கொண்ட சாசனம். அரசன் ஏதோ அளித்ததைக் கூறுகிறது. மற்ற விவரங்கள் காணவில்லை. சாசனம் சிதிலமாக இருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சாசனம்—1127] [No. 22 on p. 117

அதே கோவில் கோபுர வாசலுக்கு வடபுறத்தில் எழுதியிருப்பது.

On a stone on the north side of the gate in the same temple. Record dated in Śaka 1527, Parābhava, in the reign of the Vijayanagara king Vīra **Venkatarayadeva Maharaya** registering the grant by a certain Vapparee (*vyāpāri?* merchant) of a portion of land in the village Vīrarāghavapuram to god Vīrarāghava-p-perumāḷ.

விஜய நகர மன்னஞன வீர வேங்கடராய தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1527, பராபவ ஆண்டில் வீரரா கவப் பெருமாளுக்கு வியாபாரி ஒருவர் வீரராகவ புரம் என்னும் கிராமத்தின் ஒரு பகுதியை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனம் —1128] [No. 23 on p. 118

அதே கோவிலின் இரண்டாம் பிராகாரத்தில் மேலண்டைப்புறத்துச் சுவரில் காண்பது.

On a stone on the western wall of the second prākāra of the same temple. Record dated in Śaka 1555, Śrīmukha in the reign of the Vijayanagara king Vīra **Vira Venkatapatirayadeva Maharaya** registering some grant by the king. The other particulars are not available.

விஜய நகர அரசஞன வீர வீரவேங்கடபதி ராயதேவ மகாராயர் ஆட்சியில் சக 1555, ஸ்ரீமுக ஆண்டு கொண்ட சாசனம். அரசன் ஏதோ அளித்தான் என்று கூறுகிறது. மற்ற விவரங்கள் கிடைக்க வில்லை.

திருப்பாசூர் Tiruppāśūr

செங்கல்பட்டு ஜில்லா திருவள்ளூர் தாலூகாவில் உள்ள இவ்வூர் இப் போது திருப்பாச்சூர் என்றும் வழங்கப் பெறும். இவ்விடம் உள்ள ஈசுவரன் கோவில் மூர்த்தியின் பெயர் வாசீச்வரர் என்பது. இந்தக் கோவிலிலிருந்து 14 சாசனங்கள் பிரதி செய்யப்பட்டனவென மக்கென்ஸியின் உதவியாளர்கள், தென்பகுதி ஜில்லாக்களில் பிரதிசெய்த சாசனங்களின் பட்டியலில் குறித்திருக்கிருர்கள். ஆனல் அவற்றின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. பட்டி யலில் காணும் அந்தப் பதினன்கு சாசனங்களும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன,

The village also known as Tiruppāchchūr is in the Tiruvaḷḷūr taluk of the Chingleput district. Mackenzie's *List of Inscriptions from the Southern Districts* gives the following 14 inscriptions as having been copied from the Śiva temple, now known as Vāchīśvara temple, at this place. Copies of these texts are not available. But these inscriptions have been copied by the Epigraphy Department in the year 1929-30.

சாசனம் —1129] [No. 24 on p. 118

கர்ப்பகிரகத்தின் வடபுறச் சுவரிலே உள்ளது.

(No. 114 of 1930). On a stone on the north wall of the central shrine in the temple. Record dated in Śaka 1454 (wrong for 1459), Hēviḷambi, in the reign of the Vijayanagara king **Achyutadeva Maharaya** stating that Kaḷahasti Śeṭṭiyār, a *vaiśya* (merchant) of Tiruppāśūr erected a maṇḍapa in the temple of Tiruppāsūr-Nāyanār, established the *linga* Kaḷahasti Īśvara-svāmin and gave 250 *paṇam* to the *sthānattār* for the (daily) worship and food-offerings to the god thus installed by him.

The Epigraphical Report gives the additional astronomical details, Mithuna, śu. tritīya, Monday, Śravaṇa, which would yield A.D. 1537, June 25, as the equivalent date taking the *paksha* Śu. as a mistake for ba.

விஜய நகர மன்னனான அச்சுத தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1454[1] ஹேவிளம்பி ஆண்டில் பொறிக்கப் பட்டது. காளஹஸ்தி செட்டியார் என்னும் வைசியர் திருப் பாசூர் நாயனார் கோவிலில் ஒரு மண்டபம் எடுப்பித்து அதில் காளஹஸ்தி ஈசுவர சுவாமி என்னும் பெயரால் ஒரு லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து அதன் நித்திய பூஜை நைவேத்தியத்துக்காக 250 பணம் பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசனம் —1130] [No. 25 on p. 118

அதே கோவிலில் கர்ப்பகிரகத்தின் முன்னுள்ள மண்டபத்தின் வடபுறச் சுவரிலே எழுதியிருப்பது.

(No. 150 of 1930): On the north wall of the maṇḍapa in front of the central shrine in the same temple. Record dated in the 10th year, [Āni], in the reign of the Chōḷa king **Rajarajadeva** registering

1. சக வருஷம் 1459 என்று இருத்தல் வேண்டும்,

the gift by Rājadhirāja Malaiyarāyan of 47 *kāśu*, to the Śivabrāhmaṇas (*paṭṭamār*) of the temple for the additional worship of god Tiruppāśūr-uḍaiyār.

From the Epigraphical report, it is seen that the king was Tribhuvana chakravartin **Rajadhirajadeva**, that the donor was Tiruvarangam-uḍaiyān *alias* Rājadhirāja Malaiyarāyan, son of Munaiyadaraiyan of Naḍuvilmalai-Perumūr nāḍu, and that the S'ivabrāhmaṇas agreed to provide for special offerings and worship to the god on Sundays.

சோழ மன்னனுன ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் 10-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. ராஜாதிராஜ மலையராயன் என்பான் திருப்பாசூர் உடையாருக்கு விசேஷ உற்சவம் நடத்துவதற்காக 47 காசு சிவப்பிராமணர்கள் (பட்டமார்) கையில் கொடுத்ததாகக் கூறுகிறது.[1]

சாசனம் — 1131] [No. 26 on p. 119

அதே கோவிலின் மகா மண்டபத்து வடபுறச் சுவரில் காண்பது.

(No. 144 of 1930). On the north wall of the mahāmaṇḍapa in front of the same shrine. Record dated in the 21st year in the reign of the Chōḷa king **Rajarajadeva** registering the gift by Śēṟṟuppēḍan Rājarājadēvan Vallavan [of Niyamam in Puliyūr-kōṭṭam] of 32 cows for [a perpetual] lamp and one bullock for the drum of the God.

The Epigraphical report gives the surname of Tribhuvana chakravartin to the king and the date as the 29th regnal year, Panguni.

சோழ மன்னனுன ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சியில் 21-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. சேற்றுப் பேடன் ராஜ ராஜ தேவன் வல்லவன் என்பான் சுவாமி சந்நிதியில் ஒரு நுந்தா

---

1. *சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து அரசன் பெயர் திரிபுவன சக்கரவர்த்தி ராஜாதிராஜன் எனவும், தானம் அளித்தவன் நடுவில்மலை பெருமூர் நாட்டு முனையதரையன் மகன் திருவரங்கமுடையானுன ராஜாதிராஜ மலையராயன் எனவும், ஞாயிற்றுக் கிழமை விசேஷ பூசையும் நிவேதனமும் நடத்துவதற்காகப் பொருள் இடப் பெற்றதெனவும் தெரிகிறது. அவ்வாண்டு ஆனி மாதமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.*

விளக்கு எரிக்க 32 பசுவும், கோவில் முரசு சுமக்கக் காளை ஒன்றும் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து சாசனம் திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ராஜ ராஜ தேவனுடைய 29-ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் அளிக்கப்பட்டது என்றும், தானம் அளித்தவன் புலியூர்க் கோட்டத்து நியமத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் தெரிகிறது.

சாசனம் — **1132]** [No. 27 on p. *119*

அதே கோவில் கர்ப்பகிரகத்தின் பின்புறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

(No. 124 of 1930). On the back wall of the central shrine in the same temple. Record dated in the 33rd year in the reign of the Chōḻa king KulottungaCholadeva registering the gift of 30 *kāśu* by the daughter of a certain Naṟpatteṇṇāyiravan to the *sthānattār* for the provision of an ear-ornament (*tiruttōḍu*) to the goddess Periya-Nachchiyār and two measures of rice daily [from the interest on the money thus placed].

From the Epigraphical report it is seen that the king was Tribhuvana chakravartin Kulōttuṅga Chōḻadēva, ' who was pleased to take Madurai and the crowned head of the Pāṇḍya,' that the donor was named Kūttaḍum-piḷḷai *alias* Periyanāṭṭu-Naṅgai and that the rice was for the daily feeding of pilgrims.

சோழ மன்னனான குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய 33-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. அந்தக் கோவில் தேவியாரான பெரிய நாச்சியாருக்குத் திருத் தோடு செய்து சாத்தவும், தினசரி இரண்டு படி அரிசி அளிக்கவும் கோவில் தானத்தாரிடம் நாற்பத் தெண்ணாயிரவன் [நாட்டான்] மகள் 30 காசு பொன் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது.[1]

---

1. *சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து அரசன், ' மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்' என்றும், தானம் அளித்தவள் பெயர் கூத்தாடும் பிள்ளையான பெரியநாட்டு நங்கை என்றும், அரிசி நாள்தோறும் வரும் (தேசாந்தரி) பிரயாணிகளுக்கு உணவு அளிப்பதற்கு என்றும் தெரிகிறது.*

சாசனம் — 1133] [No. 28 on p. 119

அதே கர்ப்பகிரகத்தின் மேற்குச் சுவர்ப் பக்கத்தில் உள்ள மேடையில் எழுதியிருப்பது.

(No. 129 of 1930). On the pial near the western wall of the same shrine. Record, the date of which is not found, in the reign of the Chōḻa king **Kulottunga Choladeva** registering the gift of 36 *kāśu* by Kaliṅgarāja-Uḍaiyār to the *nagarattār* of Dēśiyapuram for maintaining 6 [perpetual] lamps and of 42 *kaśu* to the Śivabrāh-maṇas of the Tiruppāśūr temple for maintaining 4 [perpetual] lamps in front of the god Tiruppāśūr-uḍaiyar.

From the Epigraphical report it is seen that the inscription is written on the west and the south walls of the central shrine in the temple. It is dated in the 45th regnal year of Rājakēsarivarman *alias* Tribhuvana chakravartin, Kulōttuṅgachōḻadēva. The *nagarattār* mentioned in the inscription are those of Jayadharapuram, attached to the village Kākkalūr*alias* Rājāśrayachaturvēdimaṅgalam in Kākklūr-nāḍu, a sub-division of Īkkāṭṭu-k-kōṭṭam and the donor Arumbākkiḻār Araiyan Ponnambalakkūttanār *alias* Kāliṅgarājar of Maṇavil, in Maṇavil-nāḍu. The donor is the famous general Naralōkavīra.

சோழ மன்னனுன குலோத்துங்க சோழ தேவன் ஆட்சிக் காலத்துக் கல்வெட்டு. அரசனுடைய ஆட்சி ஆண்டு தெரியவில்லை. காலிங்க ராஜ உடையார் திருப்பாசூர் உடைய நாயனுர் கோவிலில் 6[நுந்தா]விளக்கு எரிப்பதற்காகத் தேசியபுரம் நகரத்தாரிடம் 30 காசும், 4 [நுந்தா] விளக்கு எரிப்பதற்காகச் சிவப் பிராமணர்கள் கையில் 42 காசும் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.[1]

---

1. சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இச் சாசனம் கர்ப்பகிரகத்தின் மேல்புற, தென்புறச் சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காண்கிறது. ராஜகேசரிவர்மனுன திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் முதற் குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சியில் 45-ஆம் ஆண்டு கொண்டது. தானம் அளித்தவன் பெயர் மணவில் நாட்டு மணவில் அரும்பாக்கிழார் அரையன் பொன்னம்பலக் கூத்தனுரான காலிங்க ராஜர் என்பதாகும். இவனே நரலோக வீரன் என்று பிரசித்தி பெற்றவன். அவன் அளித்த பொன்னைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் ஈக்காட்டுக் கோட்டத்துக் காக்கலூர் நாட்டுக் காக்கலூரான ராஜாச்ரய சதுர்வேதி மங்கலத்தைச் சேர்ந்த ஜயதரபுரத்து நகரத்தார் ஆவர்.

சாசனம் — 1134] [No. 29 on p. 119

அதே கர்ப்பகிரகத்தின் வடபுறம் உள்ள திண்ணையில் காண்பது. [திரணைபோலும்.]

(No. 108 of 1930). On the northern pial [probably a mistake for the tier of the wall] of the central shrine in the same temple. Record dated in the 4th year in the reign of the Chōḷa king **Virarajendra-choladeva** registering the gift, by Kaṇṇan Araśu, [a *kaikkōḷa* of the village] of 9 *kaḻañju* of gold for the ear-rings and 10 *kaḻañju* of gold for a necklace to be provided for the goddess Paṇaimulai-Nāchchiyār in the temple of Tiruppāśūr-uḍaiya-Nāyanār.

சோழ அரசனுன வீர ராஜேந்திர சோழ தேவனுடைய நான் காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. திருப்பாசூர் கிராமத்துக் கைக்கோ ளர் கண்ணன் அரசு என்பான், தேவியான பணை முலை நாச்சியா ருக்குத் தோடு செய்து அணிவிக்க ஒன்பது கழஞ்சு பொன்னும் கழுத்து மாலை செய்து அணிவிக்கப் பத்துக் கழஞ்சு பொன்னும் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது.

சாசனம் — 1135] [No. 30 on p. 120

அதே கோவிலில் பிரம்மாவின் வடக்குச் சுவரில் காண்பது. [அதாவது கர்ப்பகிருகத்தின் சுவரில் வடபுறம் பிரம்மாவின் விக்கிரகத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது போலும்.]

(No. 117 of 1930). On the north wall, near the image of Brahma, of the same central shrine. Record dated in the 13th year [Paṅguni] in the reign of the Chōḷa king [Tribhuvana chakravartin•] **Rajaraja deva** registering the gift by S'ēmbūr Maṇi-nāgan Iḍar-nīkki-mallan *alias* Vāṇarāyan [on behalf of S'eṅgēṇi minḍan S'iyan *alias* S'ambu-varāyan] of 10 *kāśu* of gold for burning a perpetual lamp in front of the goddess Āḷuḍaiya-Nāchchiyār of the *paḷḷi-aṟai* (bed-chambers) in the temple.

சோழ மன்னனுன ராஜ ராஜ சோழனுடைய ஆட்சிக் காலத் தில் 13-ஆம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. சேம்பூர் மணிநாகன் இடர்நீக்கிமல்லனுன வாணராயன்என்பான் திருப்பாசூர் உடைய நாயனுர் கோயில் ஆளுடைய நாச்சியார் சந்நிதியில் ஒரு நுந்தா

விளக்கு எரிக்கப் பத்துக் காசு பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.[1]

சாசனம் — 1136] [No. 31 on p. 120

அதே கோவிலின் தென்மேற்குச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

On the south-west wall of the same temple. Record dated in Kali 4473, Parīdhāvi, in the reign of the Vijayanagara king **Vira-Kampana Udaiyar** registering the gift, by purchase, of a garden called 'Añjantōppu' by a certain Kaṇṇandai-Araśan Tyāgan of Villivallam to god Tiruppaśūr-uḍaiyār and goddess Paṇaimulai-Amman.

This is the same as No. 155 of 1930, found engraved on the south wall (inside) of the second prākāra in the same temple, which gives additional astronomical details of the date, Kaṟkaṭaka, Śu. daśami, Pushya and states that the gift of land provides for the celebration of a festival. Mentions also *svāmidrōharagaṇḍan* Kaṭṭappa-Uḍaiyār, to the south of whose property the gift land was probably situated.

The *tithi* daśami, either in the Śukla or bahuḷa paksha, cannot combine with the *nakshatra* Pushya in the month of Kaṭaka. In the absence of the week day, the date cannot be verified. In that month Pushya fell on Śu. prathamā corresponding to A.D. 1372, July 2, Friday.

விஜயநகர மன்னனான வீர கம்பண உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் கலியப்தம் 4473, பரிதாபி வருஷம் கொண்ட கல்வெட்டு. திருப்பாசூர் உடையாருக்கும் பணை முலை அம்மனுக்கும் [உற்சவம் நடத்துவதற்காக] வில்லிவல்லம் கண்ணந்தை அரசன் தியாகன் என்பான் தோப்பு வாங்கி அளித்ததைத் தெரிவிக்கிறது. தானம் அளிக்கப்பட்ட தோப்புக்கு 'அஞ்சாந் தோப்பு' என்ற பெயர் வழங்கப் பெற்றதாகவும் அது 'ஸ்வாமி துரோகர கண்டன்' கட்டப்ப உடையார் நிலத்துக்குத் தெற்கில் இருந்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

---

1. *சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து அரசன் பெயருடன் திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் விருதும், ஆண்டிலே பங்குனி மாதமும் காணப்படுகின்றன வென்று தெரிகிறது. தானம் அளித்தவன் செங்கேணி மிண்டன் சீயன சம்புவராயன் சார்பிலே பள்ளியறை யாளுடைய நாச்சியாருக்குத் தீபம் எரிக்கப் பொன் அளித்ததாகவும் காண்கிறது.*

சாசனம் — 1137] [No. 32 on p. 120

அதே கோவிலின் சுற்றுச் சுவரில் உள்ளது. [கர்ப்பகிரகத்தின் மேல் புறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது].

(No. 125 of 1930). On the surrounding [west] wall of [the central shrine in] the same temple. Record dated in the first year of the reign of the Chōḷa king **Kulottunga Choladeva** registering the gift by Śendāḷi Tirukkāḷatti-Māṇikkam, [a maid servant of the temple], of 5½ *kalañju* of gold in the hands of the *sthānattār* for making certain ornaments to the image of the goddess Paṇaimulai-Nāchchiyār of the temple.

The Epigraphical report gives the date as the 9th regnal year of Tribhuvana chakravartin Kulōttuṅgachōḷadēva and adds that the *sthānattār* agreed also to provide for offerings on the 5th day of the Vaikāśi festival and on all the *amāvāsya* days of the year with the money received by them.

சோழ மன்னனான குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்து முதல் ஆண்டுச் சாசனம். செந்தாழி திருக்காளத்தி மாணிக்கம் என்னும் தேவரடியாள் கோவில் தானத்தாரிடம் பணைமுலை நாச்சியாருக்குத் திருவாபரணம் செய்வதற்காக ஐந்தரைக் கழஞ்சு பொன் அளித்த செய்தியைக் கூறுவது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து சாசனம் திரிபுவன சக்கரவர்த்தி குலோத்துங்க சோழதேவனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டில் கொடுக்கப்பட்டதென்பதும், அவள் அளித்த பொன்னைக்கொண்டு வைகாசி உற்சவத்தின் ஐந்தாம் நாளிலும் ஆண்டுதோறும் அமாவாசை நாட்களிலும் விசேஷ நிவந்தம் நடத்தவும் ஸ்தானத்தார் ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதும் விளங்கும்.

சாசனம் — 1138] [No. 33 on p. 120

திருப்பாசூர் உடைய நாயனார் கோயிலின் வடக்குப் பிராகாரச் சுவரில் [கர்ப்பகிரகத்தின் முன்னுள்ள மண்டபத்தின் வடபுறம்] எழுதியிருப்பது.

(No. 145 of 1930). On the northern surrounding wall [of the maṇḍapa in front of the central shrine] in the same temple. Record dated in the 10th year in the reign of the Chōḷa king **Kulottunga Choladeva** registering the gift of 3 *kāśu* gold by Deva-Ramaṇḍi, [a servant of Munaiyadaraiyan Tiruvaraṅgamuḍaiyan Rājādhirāja-Malaiyarajan] for burning a [twilight] lamp in front of the god,

The Epigraphical report gives the 13th year of the reign of Tribhuvana chakravartin Kulōttuṅgachōḷadēva as the date of the record.

சோழ அரசனுன குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் பத்தாம் ஆண்டில் ராமாண்டி என்பவன் திருப்பாசூர் உடையார் முன்பு விளக்கு [ஸந்தியா தீபம்] எரிக்க 3-காசு பொன் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிற சாசனம்.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து சாசனம் திரிபுவன சக்கர வர்த்திகள் குலோத்துங்க சோழதேவனுடைய பதின்மூன்ரும் ஆண்டில் அளிக்கப்பட்டதென்றும், தானம் அளித்த ராமாண்டி என்பவன் முனைய தரையன் திருவரங்கமுடையான் ராஜாதிராஜ மலேயராயன் வேலேயாள் என்றும் தெரிய வருகிறது.

சாசனம் — 1139] [No. 34 on p. 121

அதே கோவிலில் கர்ப்பகிரகத்தின் வடபுறத் (திண்ணே) [திரணே]யில் இருப்பது.

(No. 113 of 1930). **On the northern pial (which is a mistake for the tier) of the central shrine in the same temple. Record dated in the 30th year in the reign of Rajasekhara Pandyadeva registering the gift by the king of 5 villages in Kākkalūr-nāḍu to the god Tiruppāśūr-uḍaiyār.**

From the Epigraphical report, it is learnt that the record is dated in the 3rd year in the reign of the Chōḷa king Parakēsarivar-man *alias* Adhirajendradeva beginning with the *meykkīrtti*, 'Tiru-maḍandaiyum'. The record which is unfinished states that the king while seated in his palace *Gaṅgaikoṇḍa-śōlan-māḷigai* at Gaṅgai-koṇḍaśōḷapuram was pleased to remit certain taxes leviable from the village S'ēlai in Kākkalūr-nāḍu, a sub-division of Ikkāṭṭu-kōṭṭam, a district of Jayaṅkoṇḍasōḷamaṇḍalam, as a *dēvadāna* in favour of the temple of Vēyiḍaṅkoṇḍaruḷina-Mahādēva at Tiruppāśūr. The remission seems to have been made at the request of the officer Araiyan Rājarājan *alias* Pāṇḍyan, for conducting certain services (*dharmam*) instituted by his mother Rājaśēkharan Rāmadēvi in the temple.

ராஜ சேகர பாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தின் முப்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. திருப்பாசூர் உடையாருக்குக் காக்கலூர் நாட்டில் ஐந்து கிராமங்களே அரசன் அளித்த செய்தியைக் கூறுவது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இது 'திருமடந்தையும்' என்று தொடங்கும் மெய்க் கீர்த்தியுடன் கூடிய சோழ மன்னனான பரகேசரி வர்மனான அதிராஜேந்திரதேவனுடைய மூன்றும் ஆண்டைச் சேர்ந்த முடிவு பெறாத சாசனம் என்பது தெரிகிறது. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கங்கைகொண்ட சோழன் மாளிகை என்னும் அரண்மனையில் அரசன் தங்கியிருந்த சமயம், ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஈக்காட்டுக் கோட்டத்துக் காக்கலூர் நாட்டில் உள்ள சேலை என்னும் கிராமத்தின் வரிகள் சிலவற்றை இறக்கித் திருப்பாசூரில் உள்ள வேயிடங்கொண்டருளின மகாதேவர் கோவிலுக்குத் தேவதானமாக அளித்த செய்தியைக் குறிப்பது. அரையன் ராஜராஜனான பாண்டியன் தன் தாயார் ராஜசேகரன் ராமதேவி என்பவள் கிறவிய சில தர்மங்களை நடத்துவதற்காக வேண்டியதன்மீதே அரசன் அதை அளித்தான் என்றும் கூறுகிறது.

சாசனம் — 1140] [No. 35 on p. 121

அந்தக் கோவிலின் கிழக்குப்பக்கத்துச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

(No. 152 of 1930). On the eastern surrounding wall of the same temple. Record dated in Śaka 1349, Plavaṅga, in the reign of the Vijayanagara king Vīrapratāpa Deva[raya] Maharaya registering the assignment allowing the duties and the extra emoluments of the merchants to the *sthānattār* and the managers of the temple of god Tiruppāśūr-uḍaiyār by Ariyappa Daṇṇāyaka.

From the Epigraphical report, it is learnt that the inscription engraved on the inner wall of the kitchen in the temple, furnishes further particulars of the date, pañchamī, Wednesday and Uttar-aṭṭādi. The record, the ends of lines of which are now built in, registers a royal order assigning certain taxes, due to the king, for offerings on ordinary and festival days and for repairs in the temple. Mentions other temples in Chandragiri-rājya, i.e., those at Kāñchīpuram, Tiruvālaṅgāḍu, Kāḷahasti, Tiruvoṟṟiyūr and Tiruppālaivanam to which similar orders were issued by the king. Refers also to *Vibhūti-kāṇikkai* and Bhikshā-vritti-Ayyan.

விஜய நகர மன்னனான வீரப் பிரதாப தேவ[ராய*]மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக 1349, பிலவங்க ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. அரியப்ப தண்ணாயக்கர் என்பார் திருப்பாசூர் உடையார் கோவில் ஸ்தானத்தாருக்கும் நிர்வாகத்தாருக்கும் அவ்வூர்

வியாபாரிகள் செலுத்த வேண்டிய மகமைகளேயும் வரிகளேயும் அளித்த செய்தியைக் கூறுவது.[1]

சாசனம் — 1141] [No. 36 on p. 121

அதே கோவில் கோபுர வாசல் மேல்புறச் சுவரில் காண்பது.

(No. 157 of 1930). On the western wall of the gōpuram-gate in the same temple. Record stating that Koṇḍappayyar, the agent of *Amaram* Raṅgappayyar raised the rents of the village Perumbākkam and granted the same to the temple.

From the Epigraphical report it is learnt that the record, engraved on the inner wall of the southern gōpura of the temple, bears the date Vikāri, Āḍi[12], and registers the assignment to the *sthānattār* of certain taxes for worship and offerings in the temple of Vāśī-eḻunda-Nayinār.

அமரம் ரங்கப்பய்யர் காரியத்துக்குக் கர்த்தரான கொண்டப் பய்யர் என்பார் பெரும்பாக்கம் கிராமத்தின் வரியை அதிகமாக்கி [அதைக் கோவிலுக்கு அளித்த] செய்தியைக் கூறுவது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இந்தச் சாசனம் அந்தக் கோவி லின் தெற்குக் கோபுரத்தின் உட்புறம் எழுதியிருப்பதாகக் காண்கிறது. விகாரி வருஷம் ஆடிமீ 12உ நாள், வாசி யெழுந்த நயினர் கோவிலின் அமுதுபடி உள்ளிட்ட நித்த நிவந்தங்களுக்காகச் சில வரிகளை நீக்கிக் கோவில் தானத்தாருக்கு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

---

1. *சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இந்தச் சாசனம் மடைப் பள்ளியின் உட்புறச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. சாசன வரிகளின் முடிவுகள் புதிதாக எழுப்பப்பட்ட கட்டிடத்திற்குள் மறைந்துவிட் டன. சாசன ஆண்டின் பஞ்சமி, புதன் கிழமை, உத்தரட்டாதி நக்ஷத்திரம் ஆகிய விவரங்களும் கிடைக்கின்றன. கோவிலின் அமுதுபடி உள்ளிட்ட நித்த நிவந்தங்களுக்கும் விசேஷ உற்சவங்களுக்கும் வேண்டிய செலவுக்கு அரசன் தனக்குச் சேரவேண்டிய சில வரிகளை நீக்கி அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக் கிறது. இதே போன்ற உத்தரவுகளைச் சந்திரகிரி ராஜ்யத்தில் உள்ள காஞ்சி புரம், திருவாலங்காடு, காளஹஸ்தி, திருவொற்றியூர், திருப்பாலைவனம் ஆகிய ஊர்களின் தேவஸ்தானங்களுக்கும் அரசன் அளித்த செய்தியையும் கூறுகிறது. விபூதிக் காணிக்கை, பிக்ஷா விருத்தி ஐயன் ஆகிய சொற்களும் காணப்படுகின்றன.*

சாசனம் — 1142] [No. 37 on p. 121

அந்தக் கோவிலின் தென்புறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

On the southern surrounding wall of the same temple. Record registering the grant of a portion of land by the inhabitants of [Rā]janārāyaṇa-chaturvēdimangalam to god Tiruppāśūr-uḍaiyār.

This is probably the same as No. 138 of 1930, engraved on the south wall of the maṇḍapa in front of the central shrine in the same temple, which is damaged and built in at the ends of lines. Dated in the 26th year, Dhanus, ba. ēkadaśi, Saturday, Sōdi, inthe reign of the Choḷa king Tribhuvana chakravartin Rajarajadeva it seems to register an auction sale of temple land, originally purchased by the assembly of Rājanārāyaṇa-chaturvēdimangalam, to a certain Neṭṭuḷan Nallanāyan Tiruvaṟantaḷaittakaiyan of Aṇukkāvūr in Aṇukkāvūr nāḍu. Also mentions Toṇḍaimān Śōḷiyavaraiyan.

திருப்பாசூர் உடையாருக்கு [ரா*]ஜ நாராயண சதுர்வேதி மங்கலம் கிராமத்தின் ஒரு பகுதியை அவ்வூரார் அளித்த செய்தியைக் கூறுவது.

கர்ப்பகிரகத்தின் முன்னுள்ள மண்டபத்தின் தென் சுவரில் எழுதியுள்ள சாசனமே போலும். சிதிலமாகவும் வரிகளின் கோடி புதிதாக எழுப்பப்பெற்ற கட்டிடத்தில் மறைந்தும் உள்ளது. சோழ அரசனான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் 26-ஆம் ஆண்டு தனுர் மாதம் ஏகாதசியும் சனிக்கிழமையும் கொண்ட சோதி நாள், முன்னர் ராஜ நாராயண சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையார் விலை கொண்டிருந்த கோவில் நிலத்தை அனுக்காவூர்நாட்டு அனுக்காவூர் நெட்டுழான் நல்லநாயன் திருவறம் தழைத்த கையன் என்பவனுக்கு விலைகூறி (ஏலம் போட்டு) விற்ற செய்தியைக் குறிக்கிறது. தொண்டைமான் சோழியவரையன் பெயரும் காணப் படுகிறது.

அவிநாசி Avināśi

கோயம்புத்தூர் ஜில்லா அவிநாசி தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்வூரிலிருந்து கிடைத்த 14 சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் 191-204 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

This is the head-quarter station of the Avināśi taluk in the Coimbatore district. 14 inscriptions (Nos. 191-204) secured from this place have been given in Vol. I above.

சாசனம் —1143] [No. 1 on p. 4

அவிநாசி ஆளுடையார் கோவிலில் பெருங்கருணை நாயகி என்று வழங்கப்பெறும் அம்மன் கோவிலின் தென்புறம் உள்ள மகா மண்டபத்தின் பின்புறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது.

சாசனங்களின் பட்டியலில் இது காணப்படினும், இது பிரதி செய்யப்பட்டுள்ள ஏடு கிடைக்கவில்லை.

(No. 186 of 1909). On the backside [south wall] of the mahāmaṇḍapa on the south of the [Brihat Karuṇāmbika] Amman shrine in the temple of Avinaśi-aḷuḍaiyār. Record, the date of which is not found, in the reign of king **Konerinmaikondan** registering the tax-free gift by the king of the village Vīraśōḷa-nallūr for worship and food offerings to god Avinaśi-Aḷuḍaiyār and goddess Nachchiyār [Peruṅkaruṇai-ch-chelviyār.] Even though this finds a place in the **List of Inscriptions**, its copy is not traceable.

From the Epigraphical report, it is learnt that the record is dated in the 2nd year in the reign of the Koṅgu king Rājakēsari Kōnērinmai koṇḍān. The gift village was Vanavaśi *alias* Vīraśōḷanallūr in Kīṭpa-nāḍu and the gift was made on the occasion of the king's coronation (*abhishēkā*).

அவிநாசியாளுடையாருக்கும் நாச்சியா[ரான பெருங் கருணைச் செல்வியா]ருக்கும் அமுதுபடி உள்ளிட்ட நித்த நிவந்தங்களுக்காக வீர சோழ நல்லூர் என்னும் கிராமத்தை இறையிலியாகக் கோநேரின்மை சொண்டான் அளித்த செய்தியைத தெரிவிக்கிறது.[1]

கடம்பர்கோவில் Kaḍambarkōvil

இவ்வூர் செங்கற்பட்டு ஜில்லா காஞ்சிபுரம் தாலூகாவில் உள்ளது.

This village is in the Kañchīpuram taluk of the Chingleput district.

---

1. சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து பின்வரும் விவரங்களும் தெரிகின்றன: கொங்கு நாட்டு மன்னனான இராஜகேசரி கோநேரின்மைகொண்டானுடைய இரண்டாம் ஆண்டுச் சாசனம். கீட்பா நாட்டு அநவாசியான வீர சோழ நல்லூரை அரசன் தன்னுடைய அபிஷேக காலத்தில், அதாவது முடிசூட்டு விழாவின்போது, அளித்த செய்தியைக் குறிப்பது.

சாசனம் — 1144] [D. 2806

[ஊரில் உள்ள கடம்பநாத சுவாமி கோவிலின் கர்ப்பகிரகத்து மேற்குச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.]

(No. 165 of 1923). [On the west wall of the central shrine in the Kaḍambanathasvamin temple]. Record dated in Śaka 1242, Vikrama, Tai, Su. tritiyā, Saturday, Uttaraṭṭādi in the reign of the Vijayanagara king **Krishnadeva Maharayar** registering the gift, probably by a certain Ponnambala Dīkshitar of Uttaramērūr of two villages Kaṅgai Nelvāyi......and Nambachcheri on the southern bank of the river Cheyyāṟu in the Uttaramērūr-p-paṟṟu, a subdivision of Kaliyūr-k-kōṭṭam, a division of Jayaṅkoṇḍaśōḻa-maṇḍalam for the worship (*mahāpūjā*) of the god Kaḍambanturai-Nayanar.

The Śaka year should be 1442 and the month Kumbha. This would yield A.D. 1521, February 9 as the date of record.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] ஸகரு மாண ஸம்வது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதெவ மஹாராயர் ப்ரிதிவிராஜ்யம் பண்ணி வருகு[ற*] நிர்ண்ணயம்............... சகாப்தம் ௲௨௱௪௨[1]-க்கு மெல் செல்லா நின்ற விக்ரம வருஷத்திர்க்கு தை மீ[2] பூர்வ்வ பக்ஷத்து த்ருதியெ திதியில் சனிவாரமும் பெத்த உத்திறட்டாதி நாள் செயங் கொண்ட சொழ மண்டலத்து காலியூர் கொட்டத்து உத்திறமெரூர் பத்து செய்யாத்து தென்கரை காங்கை நெல்வாயி...பெருடைய க்ராமம் ஒண்ணு நம்பச்செரி கிருமம் ஒண்ணு உத்திறமெரூரில் பொன்னம்பற தீக்ஷிதர் ....ம்பந்துரை நாயநார்க்கு மஹாபூஜெக்கி தானபூர்வ்வகளாகக் குடுத்தொம். இது சந்திருதித்தர் வரைக்கும் னடக்கத் தக்கதாகவும். இந்த கிருமத்திர்க்கு [அ*]நிதம் நினைத்தவர்கள் கெங்கைக் கரையில் காறாம் பசுவைக் கொன்ற தொஷத்திலெ பொகக் கடவும். இவை பொன்னம்பற...ச் தய்யா பிள்ளை கையெழுத்து. இப்படி அருவென்......உத்திறமெரூர் உறத்தார்...தீக்ஷிதர் புத்திறன் இப்படி அருவென் உத்திறபெரூர் மணி முத்தபட்டன் [||*]

---

1. சக வருஷம் 1442 ஆகும்.
2. சாசன இலாகாவினர் இதைக் 'கும்ப ஞாயிற்று' என்று வாசித்திருக்கிறார்கள்.

படூர் Paḍūr

இந்தப் பெயரைக் கொண்ட ஊர்கள் தமிழ் நாட்டில் பல உள்ளன. அவற்றுள் இது எந்த ஊராகும் என்பதை நிச்சயிக்க முடியவில்லை. மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டியலில் இது ஊற்றத்தூர்ப் பகுதியில் இருப்பதாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இதற்கு முன்னுள்ள சாசனம் காஞ்சீபுரம் தாலூகா கடம்பர்கோவிலிலிருந்து கிடைத்தது; பின்னால் உள்ளது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தாராபுரம் தாலூகா கொடுவாய் என்னும் கிராமத்திலிருந்து கிடைப்பதாகும். ஆகவே அதைக் கொண்டு நிச்சயிக்க முடியாது. சாசனத்திலே பெரும் படூர் என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. சுவாமியின் பெயர் மிகவும் பிழையாகப் பிரதிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது.

There are many villages with the name of Paḍūr and it is not possible to identify this village for want of further details. In the *List of Inscriptions from the Southern Districts* where this is mentioned as No. 23 on page 199 under the heading of Uṭṭattūr (Tiruchirappaḷḷi district), the previous number gives the inscription copied from Kaḍambarkōvil in the Kāñchīpuram taluk (probably mistaking it for the village of the same name in the Tiruchirappalli district) and the succeeding one refers to an inscription copied from Koḍuvāy in the Dhārapuram taluk of the Coimbatore district.

சாசனம் — 1145] *[D. 2807*

படூர் பெரிய மதகில் நட்டிருந்த சிலாசாசனத்துக்கு நகல்.

On a stone planted on the big sluice in the village. The record dated in the reign of **Vikrama Pandyadeva** has been copied very corruptly. The date cannot be made out. The name of village Perum-paḍūr occurs, while the name of the god has been distorted beyond recognition. Seems to register the tax-free gift (*mānya*) of some land as *tirunāmattukkāṇi* fixing the revenue at 5 *kalams* of paddy.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] விக்கிரம பாண்டிய தேவர்க்கு ஆண்டு ஸ்ரீ சகுலியான பறம...சிவற சமபங்கி யொத காணியாகக் கொண்டு ...வறக்கு அதுமென் அவருடய நிலத்தெகிற மெழும் பெருஞ் செவை யென்று பெரும்படூர் நாயநார் சிரிது காலம் மணிசுவற முடயாருக்கு[1] திருப்பணி செய்வதாக திருநாமத்துக்காணி(க்க)யாகக் கொடுத்த மான்னியம் நாங்கள் உடயார் செர்ந்து விளாதத ஆனி......யிம்மனை யாதவ யாண்டு உடயாற் யெகத்தாமூல

1. சுவாமியின் பெயர் விளங்கவில்லை.

நடென்றுள்ளத்தில் அங்கல நெல்லு...... நம்முயீதரும் இவ்வூரி விருப்பான் தரு ஆண்டிக் கனகாணி ஆக கொமில்லெயெகொ திரு தல் செவயாக கடவொமாகவும். யெங்களுக்கு தர்ம்ம தானம் வந்து வெட்டி வைத்தொமாகில் நாங்களும் மெல்ப்படித்தவர்க ளும் மார்க்கத்து துரொகி வைத்துரொத நாட்டு தெவநாகக்கவற்[1] மெல்ப்படி சம்மதிச்சு கல்லிலெ வெட்டி வைத்திருக்குற ஸ்தாப னம் பண்ணிநொம். கெகொல முப்பத்து வடித்தில்த் ஆறம்பம் பண்ணிநெம் [॥*]

நடுவச்சேரி **Naḍuvachchēri**

இவ்வூர் இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் அவிநாசி 'தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்வூரிலிருந்து பிரதி செய்யப்பெற்றுள்ள 3 சாசனங்கள் (234-236 ெந.) முதல் பாகத்தில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளன.

The village is now included in the Avināśi taluk of the Coimbatore district. Three inscriptions (Nos. 254-236) copied from this place are published above in Vol. I.

சாசனம் — **1146**] [No. 22 on p. *11*

கோதேச்வர சுவாமி கோவிலில் கோதைப் பிராட்டி ஈசுவர சுவாமி ஆலயத்தின் மண்டபத்துத் தென்சுவரில் எழுதியிருப்பது, இந்தச் சாசனம் பிரதி செய்யப்பெற்றுள்ள ஏடு கிடைக்கவில்லை. தேன் ஜில்லாக்களில் பிரதி செய்த சாசனங்களின் பட்டியலில் *காணும் விவரங்களைக் கொண்டு இவ்விடம் இது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.*

(No. 442 of 1920). [On the south wall of the prākāra in the Kōdēśvara temple.] **Record dated in the reign of Kulottungachola deva mentioning the inhabitants of Mūnṟupūṇḍi village and Kōdaipiraṭṭīśvaram uḍaiyar. The other particulars are not available. The record is said to be damaged on the stone.**

The text of this record is not available. The particulars gleaned from the '*List*' are the main source. From the Epigraphical Report it is learnt that the record is dated in the 13th year in the

---

1. '*இந்த தர்மத்துக்கு அகிதம் நினைத்தவர்கள் மார்க்கத் துரோகி, இனத் துரோகி, நாட்டுத் துரோகிகளாகக் கடவார்கள்*' என்பது போன்ற *ஒரு வாக்கியமாக அமைந்திருக்க வேண்டும்.*

reign of the Koṅgu king Rajakēsarivarman *alias* Tribhuvana chakravartin Kulottunga Choladeva registering the gift by the eight communities of Mūnṟupūṇḍi village to the temple of Kōḍaipiraṭṭīśvaram-uḍaiyār at Vaḍakkēpaḷḷi in Vaḍa-pariśara-nāḍu of the *i[śai]kkidāy* and *paṇ-kuṟuṇi* (taxes in sheep and corn?) accruing from their villages.

குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட சாசனம். கோதைப் பிராட்டீசுவரம் உடையாரையும் மூன்றுபூண்டி கிராமத்தையும் குறிக்கிறது. மற்ற விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. சாசனம் சிதிலமாக இருப்பதாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து கொங்கு மன்னன் ராசகேசரி வர்மனான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் குலோத்துங்க சோழ *தேவனுடைய* 13-*ஆம் ஆண்டில் மூன்றுபூண்டிக் கிராமத்தின் எட்டுச் சாதியாரும் கூடி வட பரிசார நாட்டு வடக்கே பள்ளியின் கோதைப் பிராட்டீசுவரம் உடையாருக்கு இ[சை]க் கிடாயும் பண் குறுணியும் அளித்த செய்தியைக் குறிப்பதாகத் தெரிகிறது.*

சிதம்பரம் Chidambaram

இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்யப்பெற்ற சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் 10–25 *நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.*

The inscriptions copied by the assistants of Col. Mackenzie from this place have been published as Nos. 10-25 in Vol. I.

பின் வருபவை சாசனப் பட்டியலில் *ஒரே சாசனமாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பிரதியிலே தனித் தனிச் சாசனங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.*

The following three items though copied separately are given under one entry in the *List of Inscriptions from the Southern Districts* of Col. Mackenzie.

சாசனம் — 1147] [D. 3353-16

சிதம்பரம் நடராஜர் கோவிலின் மூன்றும் மதிலில் எழுதியிருப்பது. [இரண்டாம் பிராகாரத்துத் தென்புறத்துச் சுவரில் காண்பதாகச் சாசன இலாகாவின் வெளியீட்டிலிருந்து தெரிகிறது.]

(No. 180 of 1892). On the third wall [south wall of the second prakāra] in the Naṭarāja temple. Sanskrit verse mentioning the

performance of the *tulābhāra* ceremony [by the Pāṇḍya king **Sundara Pandyadeva**] and the utilisation of the gold in gilding the *vimāna* of the temple. The king is given the epithet *bhūpatiravi* i.e., *Rāja-sūrya* of the other inscriptions.

This has been published as No. 628 in the **South Indian Inscriptions** (*Texts*), Vol. IV.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ [||*]

த்வாமெத்ய ஹூவதிந[-ி]தெஷ்விநதா [ஃ*][1] வு,காஉ-
உாதெ்வ[ஃ*] வு,ஃஂ நயதஉகிஹூாத[2] ஊாஶுயெஶாது |

ஹாஶாஉநெதொயஉயூாநா[3] ஹவதூஶூாஶ்ாயாஂ
பஶஂஹொஷ்வமாந[4]உயிநொஹதி ஹெஉஶாபீஃ ||[5] உ

அதொப்வஶஷ்ய—

இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், IV வால்யூம், 628 நெ. ஆக வெளி யிடப்பட்டுள்ளது.

சாசனம் — 1148] [D. 3353-14

அதே மதிலில் நிருதி திக்கில் இருப்பது. மக்கென்ஸியின் பிரதியிலே ஒரே சாசனமாகப் பிரதி செய்யப்பட்டிருப்பினும் சாசன இலாகாவினர் இரு தனிக் கல்வெட்டுகளாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

---

1. ‘ ஹூவதிஶவெ விநதாஃ ’ என்று வாசிக்க.

2. ‘ வஃஂ நிபதஉஹூாத ’ என வாசிக்க.

3. ‘ ஹாஶாநதொயதயூாநா ’ என்று வாசிக்க.

4. ‘ பஶஂஹொவி-ஊாந ’ என இருத்தல் வேண்டும்.

5. இந்தச் சுலோகத்தின் பொருள் பின்வருமாறு:

‘ அரசர்களிடையே சூரியன் போல் விளங்குபவனே ! உன்னை அடைந்து மிகவும் தாழ்ந்து வணங்குபவர்கள் உயர்ந்த பதவியை அடைவது நிச்சயம். இப்போது நீ துலாபாரம் ஏறியபொழுது [பாரத்தால்] தாழ்ந்த [தட்டிலிருந்த] பொன் குவியல் சிவபெருமான் விமானத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டுவிட்டதே; [அதேபோலத்தான்.]

[அ]

(No. 178 of 1892). On the same wall (southwest corner). Sanskrit verse stating that even though one has a thousand elephants like the crown-elephant *Śatruñjaya,* one crore of horses and able soldiers, a fort cannot be captured unless the endeavour has the support of **Sundara Pandyadeva's** heart, i.e., unless Sundara Pāṇḍyadēva has set his heart on it.

This has been published as No. 626 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. IV.

ஸ்வஸ்திஶ்ரீ [||*]

ஶத்ஞயாஹா கரணஸ்ஸஹஸ்ரா

நஸ்வாஹடாஸ்த்வ ப்ரஹவஜிகொடிஃ |

தயாவி தெ ஸுந்தரவாண்ட்யதெவஃ

துர்க்ரஹெ ஹ்ருதயம் ஸஹாயஃ ||[1]

இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், IV வால்யூம், 626 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ளது.

[ஆ]

(No. 181 of 1892). On the same wall. Sanskrit inscription in the Grantha script containing two verses. One verse hails the prosperity of the arm of the emperor **Sundara Pandya** which

---

1. இந்தச் சுலோகத்தின் சரியான வடிவம் பின்வருமாறு அமையும்.

ஶத்ருஞ்ஜயாஹா: கரிணஸ்ஸஹஸ்ரா

ண்யஸ்வாஹடா !!! ப்ரஹவஜிகொடிஃ |

தயாவி தெ ஸுந்தரவாண்ட்யதெவ

துர்க்ரஹெ ஹ்ருதயம் ஸஹாயஃ ||

இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

சத்ருஞ்சயம் என்னும் பட்டத்து யானையைப் போன்ற ஆயிரம் யானைகள், கோடிக் கணக்கான குதிரைகள், அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த போர்வீரர்கள் கொண்ட பெரும் படையோடு தாக்கினாலும் வெற்றி கிட்டிக் கோட்டையைப் பிடித்துவிட முடியுமோ, சுந்தர பாண்டியனுடைய இதயம் என்னும் உதவி கிடைக்காவிட்டால், (அதாவது அவன் மனது வைக்காவிட்டால்)?

brings calamity to the chief ornament (i.e., *tāli* or *maṅgala sūtra*) round the neck of the wives of his enemies.

The other verse states that king Rājasūrya gave the entire gold and pearls obtained by weighing himself against them to Lord Sabhapati of the *dabhra sabhā*.

This has been published as No. 629 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. IV.

[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||[1]

[illegible]
[illegible] |
[illegible][2] [illegible]
[illegible] ||[3]

இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், IV வால்யூம், 629 நெ. ஆக வெளி யாகியுள்ளது.

---

1. இதன் மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு:

எதிரி மன்னர்களின் மனைவிகளுடைய கழுத்தில் விளங்கும் முக்கிய அணி[யான தாலி]க்குத் துரோகம் செய்யக்கூடியதான சக்கரவர்த்தி சுந்தர பாண்டியனுடைய கைக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.

2. சாசன இலாகாவினர் இந்தப் பகுதியை '[illegible]' என்று வாசித்திருக்கிறார்கள்.

3. இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

ராஜ சூரியனான சுந்தரபாண்டியன் பொன்னும் முத்தும் கொண்ட துலையில் ஏறி, இறங்கியதும் அந்தத் துலையில் இருந்தவை எல்லாவற்றையும் சிற்றம்பலத்தில் ஆடும் சபாபதிக்கு அளித்து விட்டான்.

சாசன இலாகாவின் பாடப்படி இது தமிழில் கீழ் வருமாறு அமையும்:

சிற்றம்பலத்தில் ஆடும் சபாபதியின் முன்பாக ராஜ சூரியனான சுந்தர பாண்டியன் பொன்னும் முத்தும் கொண்ட துலையில் ஏறிச் சபையை அலங் கரித்தான்.

சாசனம் — 1149] [D. 3353-15

அதே மதிலில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

(No. 182 of 1892). On the same wall. Sanskrit inscription written in Grantha characters containing two verses. One of the verses says that king **Sundara Pandya** who captured Ceylon (*Laṅkā-rājyam*), destroyed the Kaṭhaka (i.e., the Pallava) king, killed the ruler of Kāñchi, and driven out Gaṇapati whose army fled in disorder from the battle-field, gave the gold of several *tulābhāras* to god Sabhāpati of the Chiṟṟambalam (*dabhra sabhā*) for remodelling the hall extensively. The other verse says that the wives of *chandra* (the moon) have come with lakhs of pearls for the *tulābhāra* praying, 'O King, be pleased to remove the blot to [the name of] our husbands with your fame.'

The Paṇḍyan king Sundara Pāṇḍya referred to in these inscriptions is Jaṭavarman **Sundara Pandya** I who counts his date of accession from A.D. 1251. The Kaṭhaka chief referred to as having been conquered by him was the Pallava Kō-Peruñjinga of S'ēndamaṅgalam, while the Lord of Kāñchi was the Telugu Chōḍa chief of Nellore having sway over Kāñchi. Gaṇapati was the Kākatīya king and Chandra would refer to Sōmēśvara, the Hoysaḷa king of Dvārasamudra.

This has been published as No. 630 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. IV.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ [||*]

லங்காராஜ்யஸஹாரி காடகந்ருபஃ
ப்ராத்⁴வம்ஸ காஞ்சீபதிஃ[1]
க்ரவ்யாதீ[2] க்ஷத்ரஸைந்யநிகோ கணபதி
வ்யத்ரா[வி][3] யேநாஹவே |
ஸ்வர்ணைஸ்ஸாந்த்ரதுலாபாரஸம்ஸதி ரஸா
வாஸ்தூர்வபஹ்வீஸ்வஸ்வம்[4]
ஃதைதூ ஸ்ரூஸஹாவதோரவிஸஹாம்
தஸ்தாரவிஸ்தாரிணீம் ||

---

1. 'ப்ராத்⁴வம்ஸி காஞ்சீபதிஃ' என்று வாசிக்க.
2. 'வ்யாவாதி' என வாசிக்க.
3. 'கணபதிவ்யத்ராவி' என்று வாசிக்க.
4. 'ஸ்வஹ்வீஸ்தூராஃ' என வாசிக்க.

வதூ்ஃ களங்கம் யஶஸா ஹரேதி
யாஜ்ஞோஜ்வாஅநு[1]ஜஹொஜஹிஷ்யஃ ।
ப்ராயஸ்த்ரூஜாஜெளக்திகருக்ஷஹாஜ(ர)[ஃ]
ஞாம்[2]ராஜஸ்தயுஷ்ப்ரணதாஹவஞ்சி ॥[3]

இது தென்னிந்திய சாசனங்கள் VIII வால்யூம், 630 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

புல்லாவி **Pullāvi**

இவ்வூர் தென் ஆர்க்காடு ஜில்லா சிதம்பரம் தாலுகாவில் இருக்கிறது.

In the Chidambaram taluk of the Sōuth Arcot district.

சாசனம் — 1150] **[D. 3509**

கிருஷ்ணகிரி சந்நியாசியார் மடத்துக்குச் சொந்தமான ஒரு கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On a stone belonging to Krishṇagiri Sanyāsi maṭha in the village.

Record dated in S'aka 1556, Chitrabhānu, Tai 1, registering the gift of 500 *kuḻi* of land in Nallippāḷaiyam by Pālakkaḷa-Nāyaka to the maṭha of Krishṇagiri Sanyāsi, a *Paramahamsa*, on the holy occasion of *sankrānti* in the presence (*sannidhi*) of god Daivanāyakasvami (Perumāḷ) at Tiruvahīndrapuram for the merit of Akkaḷa-Nāyaka *gōtra*.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [*॥] சகாப்தம் ௲௫௱௫௰௬ இதன் மெல் செல்லாநின்ற சித்திரபானு ௵ தை ௴ முதல் ௨ ஸங்கருந்தி புண்

---

1. 'யாஜ்ஞோஜ்வாயுத' என்று வாசிக்க.
2. 'ஸ்வாரம்' என இருத்தல் வேண்டும்.
3. இந்தச் சுலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :

லங்கா ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி, காடக அரசனை அழித்து, காஞ்சிபதியான மன்னனைக் கொன்று, போரில் சிதைந்த சேனையுடன் கணபதியை விரட்டியடித்த சுந்தரபாண்டியனான இம் மன்னன் அநேக துலாபாரங்கள் ஏறிய பொன்னைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடும் சபாபதியின் அம்பலத்தை விஸ்தாரமாக நிர்மாணிக்க அளித்தான்.

'அரசே, எங்கள் புருஷனுக்கு உள்ள களங்கத்தை உன்னுடைய கீர்த்தியினால் போக்கடிக்க வேண்டும்' என்று யாசிக்கும் பொருட்டு வரும் சந்

ணிய காலத்தில் திருவயிந்திறபுறம் தெவனுயக சுவாமி சன்னதி யில் பறம ஹம்ஸ௱ா௲ கிருஷ்ணகிரி சென்னியாசி[யா*]ர் மடம் தர்ம்மத்துக்கு அக்கள ஞயகர் கொத்திறத்துக்கு புண்ணியமாக நெல்லி பாளயத்தில் பாலக்கள ஞயக்கர் விட்ட மானியம் குழி ௫௱. யிந்த தர்மத்திர்க்கு அதர்ம்மம் பண்[ணி*]னுல் கெங்கைக் கரையில் காரும் பசுவைக் கொன்ன தொஷம் [॥*]

ஈரோடு (Īrōḍu) Erode

கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் உள்ள இவ்வூரிலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் 239-248 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

Inscriptions copied from this place in the Coimbatore district have been published as Nos. 239-248 in Vol. I.

சாசனம் — 1151] [D. 3302-iv-142

'ஈரோடு ஜில்லா, ஈரோடு கிராமத்தில் விநாயகர் மண்டபத்தின் தென் புறச் சுவரில் எழுதியிருப்பது' என்று மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டிய லில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

On the southern wall of the maṇḍapa in the Vināyaka temple at Īrōḍu as described in the *List*.

Record dated in the 12th year in the reign of the Koṅgu king **Konerinmaikondan** registering the tax-free gift as a *dēvadāna* of the village Koḍidi in Vikramaśōḷa-vaḷanāḍu to god Kōdaippiraṭṭi-Īśvaram-uḍaiyar, in return for a lump sum paid by the temple authorities towards the taxes due to the king.

A similar record copied from Naḍuvachchēri has been published as No. 235 in Vol. I. The present record is given as No. 20 on page 93 in Mackenzie's *List* while the Naḍuvachchēri record is given as No. 10 on page 20 of the same *List*.

திரனுடைய மனைவியர், துலாபாரம் நடத்துவதற்காக லக்ஷக் கணக்கான முத் துக்களைக் கொணர்ந்து இப்போது ராஜ சூர்யனுன உன்னை வணங்குகின்றனர்.

இவ்விடம் சந்திரன் என்று குறிக்கப்பட்டிருப்பது ஹொய்சள மன்னனுன சோமேச்வரனே யாகும். காடக மன்னன் சேந்தமங்கலத்திலிருந்து அரசு புரிந்த கோப்பெருஞ்சிங்கன் ஆவன். காஞ்சீபதி என்பான் நெல்லூரிலிருந்து ஆண்டுவந்த தெலுங்குச்சோழ மன்னன் ஆவன், கணபதி காகதீய மன்னன் என்பது வெளிப்படை.

ஸ்வஸ்தி [।।*] ஸ்ரீ கோனேரி[ன்மை*]மக்கோன்டான் வடபரிசார நாட்டு வடக்கு ப(முய)[ள்ளி] கொதைபருட்டி இசுவரமுடையா றுக்கு விக்கிரம சொழ வளநாட்டு கொடுதி னமிதளும் யிறுக்க கடவ[ர]யினாயும்[1] எலவை ஒகவை மன்றுபாடு தெண்டம் குத்தமும் யிரை புரவு சிற்றாயம் மற்றும் யெப்பெற்(ப்)பட்டதும் நமக்கு யிறுக்கும்படி இறுப்பாருக. இவ்வூரி[ன்*] பெரு நாங் கெல்லைக்கி உள்ப்பட நிலமும்.........நன் புலமும் பொன் புலமும்[2] (க) கொதைப் பருட்டி இஸ்வரமுடையார் தெவர்கன்[மி]கள் நமசாகக்கு பொன் வச்சமையால் கொடிதி தெவதானமாக குடுத்தொம். சந்திராதித்தர்வரை செல்வதாக குடுத்தொம். நமக்கு யாண்டு பனிரெண்டாவது முதல் சிலையிலும் [செம்பிலும்*] வெட்டிக் கொள்வாராகவும். நம்மொலை குடுத்தொம்[।।*][3]

சாசனம் — 1152] [D. 3302-iv-143

On a stone in the gate (entrance) of the temple of Perumāḷ (Vishṇu) at Īrōḍu in the Īrōḍu district [i.e., taluk of the Coimbatore district as described in the *List*.]

கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் 'ஈரோடு ஜில்லா, ஈரோடு கிராமத்தில் உள்ள பெருமாள் கோவில் வாசற்படியில் ஒரு கல்லில் காண்பது' என்று மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டியலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

A record registering the *sarvamānya* gift of land within the boundary stones on the four-sides inclusive of the tank, fields and other lands to the god Kōdai-p-piraṭṭi-uḍaiyar and goddess Kōmaḷa-valliyār.

A similar record found at Naḍuvachchēri in the Avināśi taluk of the same district has been published as No. 234 in Vol. I. The present inscription is given as No. 19 on page 92 of Mackenzie's *List* while the Naḍuvachchēri inscription is given as No. 21 on page 11 of the same *List*.

---

1. 'ஊரவர் நமக்கு இறுக்கக்கடவ வரிகள்' என்பது போல் இருத்தல் வேண்டும்.

2. 'புன்பலமும்' என்று வாசிக்க.

3. அவிநாசி தாலூகா நடுவச்சேரியிலிருந்து கிடைத்த இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று முதல் பாகத்தில் 235 நெ. ஆகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கொ[டை*]தப் பிராட்டி உடையாறுக்கும் கொமளவல்லியா றுக்கும் யிந்த குளம் வயல் நிலம் மூள்பட நல்பாங்கும் கல் படிக்கி சற்வ மானியம். இந்த தற்மம் வில[க்*]கின பெற் கெங் கைக் கரையில் காரும் பசுவை கொண்ட தொஷத்துலெயும் பிரு மணரை கொன்ற தொஷத்திலும் பொகக் கடவராகவும். இப் படி பெரிய குப்பாண்டான் சின்ன குப்பாண்டன் யெழுத்து [॥*][1]

அறவக்குறிச்சி **Aravakkurichchi**

இவ்வூர் இப்போது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா கரூர்த் தாலூகாவில் சேர்ந் திருக்கிறது. மக்கென்ஸியின் காலத்தில் 'தாராபுரம் துக்கடி அறவக்குறிச்சித் தாலூகா'வில் சேர்ந்திருந்ததாகக் காண்கிறது.

The village is now included in the Karūr taluk of the Tiruchirappalli district.

சாசனம் — **1153]** *[D. 2803-உ*

அறவக்குறிச்சியில் நாகேசுவர சுவாமி கோவில் சிலாசாசனம்.

On a stone in the Nagēśvarasvamin temple at Aravakkurichchi. Record dated in the 13th year of the reign of [the Kongu king] Tribhuvana chakravartin **Konerinmaikondan** registering the sale of land measuring in extent *aru kala nelvidai* (i.e.. land sufficient for sowing six *kalam* of paddy) in Mudikondaśōlapuram, the other name of which is not clear having been copied corruptly, in Vengāla nadu, a division of Vīraśōlamandalam, to the authorities of the temple of god Tiruveñjamāṅkūdal-Nāyanār [of the village of Tiruveñjamakkūdal] by the king in return for money 120(?) *Śrīyakki palañśalāgai achchu* deposited [probably by the inhabitants of Vikramaśōla chaturvēdimangalam], exempting the land from several taxes. The title 'Rājakēsari' is written at the opening of the record.

A similar record, No. 144 of 1905, is found in the Vikritīśvara temple at Veñjamāṅkūdalūr and this has been published as No. 729 in Vol. II above.

ருசகேசரி [॥*] ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ[॥*]திரிபுவன சக்கிறவர்த்தி கோனேரி மேர்க்கோண்டான் திருவெஞ்ச[ம*]ாகூடல் நாயகனார்

---

1. *இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று அவிநாசித் தாலூகா நடுவச்சேரியி லிருந்து பிரதி செய்யப்பெற்றுள்ளது. அது முதல் பாகத்தில் 234 ஆ. சாச னமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.*

கொவில் தெவர்களுக்கு(ம்)[1] நம்மொலே குடுத்த பரிசாவது:யென் ....ஞயகநாருக்கும் ஸ்ரீ பண்டாறத்தில் அச்சிட்டு விக்கிற மசொளிசுறம் பெதிகாவலனும்[2] ஊற[ா*]ண்மை காணி ஒட்டிக் கொண்டு அவ்வூறவர்கள் வைச்சு ஸ்ரீ பண்டறத்தில் ஒ(ட்)டிக் கினம்மியில் யிவ்வச்சுக்கு நெலங் கொள்ள வெணுமென்று யித் திருக்கொவில் தெவர்க(ள்)ந்ம்மிகள் நம்[மை*]ம வந்து விஙிவிதமயில் இப்பொவி ஸ்ரீஅக்கி [ப*][மு]ஞ் சலாகை அச்சு னூர்றரிந்தும்[3] நமசறக்கு நங்கன்மிகள் கைக்கொண்டு இவ்வச் சுக்கு விட்ட நிலமாவது : வீறசொழ மண்டலத்தில் வெங்கல நாட்டுக் குளம் தானம் தரிச்சையான முடி(ங்)கொண்ட சொள புறத்து னமக்கு இறப்பான நஞ்சை பத்தாடி யவர்க்கு சுறத்த பெதச்சை வெலி நிலத்தில் ஆண காளி கொயிலுக்கு ஆனைப் பாடி நெல்வரை ருசினிலும் விதை முக்கலம் யிம்முக்கலத்தில் யெல்லையாவது............கிளக்கு யெல்லைக்குப் பத்து ஆணை கோயில்க் காவுக்கு தெர்க்கு ஒளுத்தரை காட்டு யெளுமாகில் நெல் விதை முக்கலத்துக்கு யெல்லையாவது குடிபற்றில் மசை கல்லுக்கு மெர்க்கு கிளக்கு நொக்கி பொலக்க வர்க்கும் வடக்கு அடக்குற்றில் காட்டு யெளுமா பொன்கவர்க்கும் கிளக்கு வடக் கினிலும் கட்டு யெளுமாவுக்கு தெர்க்கு நாங்கெல்லைக்கி உள்ப் பட்ட நஞ்சை ஆக நெல் விதை அருகலத்துக்கு முடிக்கண்ட சொளபுறத்தில் வந்த யிரை பெறவும் சித்தாயம் யெலவை ஒகவை யெப்பெர்ப்பட்டதும் தண்ணி வெட்டி செய்யாருகவும். முன்னீர் துறத்து உளுவார்களாகவும். இன்னெல் விதை கவரு அற்று விலையாக்கி ஸ்ரீஅக்கி பளம்ச் சாலாகை அஞ்சு னூற்றெரி வரும்[3] ஒன்கம்மிகளுக் கொள்கை கொண்ட மயிறப்பின் நெல் விதை அருகலமு ஆண்டு பதிமூன்ருவது காற்முதல் அக்கரும் பொலம் பொகாமல் முற்றூற்று தெவதானமானக்[4] குடுத்து சந்திருதித்தவரை செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிக் கொடுத் தொம். இவை யெல்லாம் வல்ல சொள [மூ*]வெந்த வெளான் யெளுத்து...............இது வாண[ாத*]ருய தெவன் யெளுத்து.

---

1. 'தெவர்கன்மிகளுக்கு' என்று வாசிக்க.
2. 'விக்கிரம சொழ சருப்பெதி மங்கலம்' என வாசிக்க.
3. 'ஸ்ரீயக்கி பழஞ்சலாகை அச்சு நூற்றிருபதும்' என் வாசிக்கலாம்.
4. 'கார் முதல் கற்றுப்புல் பொகா முற்றூட்டுத் தெவதானமாக' என்று வாசிக்க.

..................இவை காடு வெட்டி யெளுத்து..................ஒப்பம் கேசுரு றசி..........கூக [॥*] [1]

சாசனம் — 1154] [D. 2803-ந

ஷ சாசனத்துக்கு மேல் வரியில் எழுதியிருப்பது.

At the same place [above the previous record]. Record dated in the 22nd + 1st + 1st year, Subhānu, Simha, śu. pañchamī, Monday and Rēvati in the reign of [the Kongu king] **Vira Pandya deva** registering an order of the assembly of the village of Ottanūr *alias* Perumpaḻanam in Vaḍaparisāra-nāḍu. The tank at Avaraip-paḷḷam in the eastern portion of the village, which had been in a damaged condition for a long time, was repaired providing bund and sluices, at the expense of certain private individuals and the village assembly assigned the lands irrigated by the said tank to the several persons who contributed for the expenses of repairs, stipulating that they were to enjoy the full produce for the first 4 years, and then give *vāram*, probably to the assembly, at the rate of ¼th for the next three years, subsequently raising the rate to ⅓ and finally to one-half of the produce.

A similar record is found at Perumānallūr in the Palladam taluk of the Coimbatore district and has been published as No. 336 in Vol. I above.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] வீறபாண்டிய தேவருக்கு ஆண்டு உ௰உ வதுக்கெதி ருவதுக் கெதிருவது சுபானு சம்வத்(வ)சரத்து சிம்ம மாசத்து பூருவ பக்ஷத்து பஞ்சமியும் திங்கள்க் கிழமையும் பெற்ற தெவதினுள்[2] வட பரிசாற நாட்டு ஒத்தனூருன பெரும் பழநத்து யூறும், ஊருர்களும் ஆகம்பாகக்குது வரதருச பட்டர் மகன் ஸ்ரீருயபட்டருக்கும் சறசாறம்பிற திருவெண்காகு பட்டர் மகன் நாருயண பட்டருக்கும் உப்பம்பிருல் கொவிந்த பட்டர் மகன் சொலைப்பிருன் பட்டருக்கும் அவர் தம்பி மகாதெவ பட்டருக்கும் காசாறம்பி திருநம்பி பட்டர் மகன் சொதி

---

1. 'இது பன்மாகெச்வர ரக்ஷை' என்று வாசிக்க.

இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று கரூர்த் தாலுகா வெஞ்சமாங் கூடலூரி லிருந்து கிடைத்துள்ளது. அது இரண்டாம் பாகத்தில் 729 ெந. ஆக வெளி யாகியுள்ளது.

2. 'ரெவதி நாள்' என்று வாசிக்க.

மாணிக்கப் பட்டருக்கும் பெச்சங்கீழ் சிவந்த வாசின பட்டர் மகன் நாருயண பட்டருக்கும் சிற்றிங்கோப் பெருமாள் நாருயண பட்டர் காங்க நாட்டு முத்தூரு வியாபாரி மன்னுள ஓறசம்பந்த பெருமாளுக்கு நாங்கள் திருமலையில் கல் வெட்டிக் கொடுத்த பரிசாவது.........யெங்களூரில் கீள்காட்டில் அவரைப் பள்ளத்து உடை குளம் நெடுங்காலம் சாயக் கரை பட்டுக்கிடந்த இந்த உடப்புகளுக்கும் கரைக்கும் தாம்புக்கு வெண்டு முதல் தாங்களே யிடுகயில் இக்குளக்கிம துளம்பகளாலும்[1] அணையாலும் நீர்பாய் நிலம் யெதுக்கும் திருத்தி பயிர் செய்யக்கடவார்களாகவும். பயிர் செய்த யிடத்தில் திருத்தின ஆண்டு முதல் விளைச்சலொ டொநாமுட்டை[2] நாள் முற்றூட்டும் உண்ணக் கடவீர்களாகவும். ....பின்பு மெல் வாறத்துக்கு முவறட்டு நாள் நான்னென்று நொவொமாகவும்[3]. பின்பு கொட்டைதான மூன்றில் ஒன்று கொள்வொமாகவும்..............பட்டர் மகன் ஸ்ரீ ருமக பட்டர் மதில் பங்குகொண்டு இதில் வெரெ தம்பியும் உடயார்க்கு பங்கு காலாச்சு பங்கு ஒன்ரெ முக்கால்குத் திருவெண்காடு பட்டர் மகன் நாருயண பட்டருக்கு ஒன்னரை இதில் திருக்கொடியாற் வுடையார் மகன் எச்சற்கு பங்கு அரைக்கால் பங்கு ஒன்று கொவிந்தப்ப பட்டர் மகன் சொலைப்பிருமண பட்டருக்கு பங்கு ஒன்று. இவர் தம்பி பட்டருக்கு பங்கு ரெண்டு...................... இதில் இவர் மச்சுனனுருக்கு பங்கு காலுங் குடுக்கவும்......ரு...[4]

மடவளாகம் Maḍavaḷāgam

இது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் தாராபுரம் தாலூகாவில் உள்ளது. இவ் வூரிலிருந்து கிடைத்த சாசனம் முதல் பாகத்தில் 320 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதனோடு தொடர்பு கொண்டதே இந்தச் சாசனமும்.

The village is now included in the Dhārapuram taluk of the Coimbatore district. One inscription copied from this place has been given as No. 320 in Vol. I

---

1. 'குளக்கிழ்த் தூம்புகளாலும்' என்று வாசிக்க.

2. 'நாலாட்டை' என வாசிக்க.

3. 'மூவாட்டை நாள் நாலில் ஒன்று கொள்வொமாகவும்' என்று வாசிக்க.

4. சாசனம் முற்றுப் பெறுமல் இதனோடு நின்று விடுகிறது.

இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் பல்லடம் தாலூகாவில் பெருமாநல்லூரிலிருந்து கிடைத்திருக்கிறது. அது முதல் பாகத்தில் 336 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ளது.

சாசனம்—1155] [D. 2808-உ

சுவாமி சந்நிதியில் தெற்கே தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியில் கர்ப்பக் கிரகத்தில் அர்த்த மண்டபத்தில் வெளிப்புறத்தில் உள்ளது.

(No. 227 of 1920). On the south wall of the central shrine in the Ārdra Kapālēśvarasvāmin temple at the village. Record dated in the cyclic year Sarvadhāri, Tai 25, in the reign of the Vijayanagara ruler Mahāmaṇḍalēśvara **Hariyaraya Udaiyar**, son of Dēvarāya, registering an agreement given by the *nāṭṭār* of Kāṅgaya-nāḍu regarding the gift of 5 *mā* of land in Ālambāḍi and Kaṟṟāyaṅkaṇṇi villages for daily worship and offerings to the god Uḍaiyār Pachchōṭṭu-āvuḍaiyār of Paṟpati in Kāṅgaya-nāḍu [referred to in another inscription, No. 225 of 1920, published as No. 320 in Vol. I above]. An annual tax of one *paṇam* per village is also mentioned.

ஸ்வஸ்தி [||*] ஸ்ரீம(ா)ன் மகாமண்டெலெசுவறன் ரயர் மகாரயர் தெவரய ஒடயார் குமாறர் அரிரய ஒடயாருக்கு நெல்லானின்ர[1] சறுவதாரிஹு தைமீ உ௰ருஉ காங்கய நாட்டு நாட்டவர்: யெங்கள் நாட்டில் பாற்பதி ஊருடய நாட்டார் பச்சொட உடயாருக்கு[2] கல்லிவெட்டிக்கொடுத்த வாசகமாவது... ....யெங்கள் நாட்டில் ஆலம்பாடியும் கத்தாங்கண்ணி இவை மூன்று மாவு நெலமும் ஒடயவருக்கு தெவஸ்தானமாக அரிரய உடயார் குடுத்தார்கள். யெலுகரை நாடு பதினெண் விஷயமும் கட்டிக் கொடுத்து உடயவருக்கு மகாபூசை கொள்குற அளவுக்கு காங்கய நாட்டிலெ பெரிரு ஊரு சித்தூர் கல்ப்பாட்டூர்க்கு ஒரு பண முரக் காலத்தில் அமுது படிக்கா வருஷவர்த்தனயாகக் குடுத்து ஆலம்பாடிக்கி வருஷா காணிக்கை விண்ணயொகமும் ஒடயாருக்கு இந்த கொவில் காணி ஒடய சிவ பிறம்மணர் மார்க்கண்டய கொத்திறத்தில் குமார தெவர் பச்சை ஒடயாருக்கு உள்ளிட்டார் இந்த வூரு ஆலம்பாடியும் குடியெத்திக் கொண்டு கத்தாண்ணி னிலமும் பயிறு செய்துக்கொண்டு பட்டாவில் பட்ட தெவதாயமும் ஊருக்கு ஒரு பணமும், மற்றும் பொர முதல் ஆதாயம் வருமுதலுக்கு பத்திக் கொண்டு உடயவருக்கு அமுதுபடிக்க இிலெ வெளக்கு யெண்ணை திலொபாணம் அதி பெரிபட்டம் தி ஒலெ திருமெல் பூச்சு நம்பியார் பரிசாறகம்

---

1. 'செல்லா நின்ற' என்று வாசிக்க.
2. 'உடையார் பச்சொட்டு ஆவுடையார்க்கு' என வாசிக்க.

திருவலகு திருமெணுதலார அர்ச்சனை யிட்டுக் கொண்டு பூசை புனஸ்காறம் நடக்கக் கடவாருகவும். யிந்த தர்ம்மம் சந்திருதித்தர் உள்ளவரைக்கும் நடக்கக் கடவொமாகவும். இந்த தர்மத்தை நடத்திக் குடுத்தலன்று முதல் பாலிகம் சுகமெயிருப்பன். யிந்த தர்மத்தை அழித்தவன் மெத்த மாத்தலனும் கெங்கை கறையிலெ காரும் பசுவைக் கொன்று குருவயுங் கொன்றவன் புக்க னறகம் புகுவன். மாகெசுவற ரெஷெ [॥*]

திருவொற்றியூர் Tiruvoṟṟiyūr

இது செங்கல்பட்டு ஜில்லா சைதாப்பேட்டைத் தாலுகாவில் உள்ளது. இவ்வூரிலிருந்து பிரதி செய்யப்பட்ட 24 சாசனங்கள் முதல் பாகம் 507-530 நெ. ஆகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

24 inscriptions copied from this place which is included in the Saidapet taluk of the Chingleput district have been published as Nos. 507-530 in Vol. I.

சாசனம் — 1156] [L. R. 52-உ௰சு

திரு ஒற்றியூர் புற்றிடங்கொண்ட தியாகராய சுவாமி கோயில் கர்ப்பகிரகத்துக்குப் பின்னுலே எழுதியிருக்கப்பட்ட சிலாசாசனத்துக்கு நகல்.

On the back wall of the central shrine in the temple of Puṟṟiḍamkoṇḍa Tyāgarāja (i.e. Tyagaraja who has taken his residence in the ant-hill), now known as Ādhipurīśvara in the village. Record dated in the 3rd year of the Chōḻa king Tribhuvana chakravartin **Rajadhirajadeva** registering the gift of 32 cows for a perpetual lamp in the 'Garland of light' (*jyōtimālā*) by one of the temple officials (*dēvarkanmi*) named Sūryadēva *alias* Vyākaraṇadāna-Bhaṭṭa.

A similar inscription has been published as No. 513 in Vol. I above. But that is No. 7 on p. 105 of the *List of Inscriptions from the Southern Districts*, while the present one is No. 24 on p. 110 of the same *List* and these two are found separately in the *Local Records* also. Further the name of the king is given as Tribhuvana chakravartin Rājarājadēva on the other record.

ஸூஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] திருபுவன சக்கிறவற்திகள் ராஜாயி ராஜ தெவர்க்கு யாண்டு மூன்ருவது செயங்கொண்ட சொழ மண்டலத்து புழர்[க்*] கொட்டத்து உடையார் திரு ஒற்றியூருடையார்

கொயிலில் தெவர்கந்மி காஸ்ய[1] கொத்திரத்து உமிப்புறத்து .உல காளுடையான் சூரிய தெவனுன வியாகரண தான பட்டனென். இக் கொயி[லி*]ல் ஞனிட்ட சொதி மாலையில் (ஞனிட்ட சொதி மாலையில்) வைத்த திருநந்தா விளக்கு ஒன்றுக்கு திருபுவன சுந் தரதங் தெருவில் மன்ருடிகளில் பல்லவன் இவன் தம்பி யென்[2] இவர் வைத்த திருனந்தா விளக்கு ஒன்றுக்கு ஞன் கைக்கொண்ட பசு ௩௰௨. இம் முப்பத்திரண்டுங் கைக்கொண்டு இவ் விளக்கு சந் திராதித்தவரை செலுத்தக் கடவெனுனென் பல்லவன் இவன் தம்பியென்.[2] [இது பன்*] மஹெஸ்வரரக்ஷை.[3]

விஜயமங்கலம் Vijayamangalam

சாசனம் — 1157] [D. 3369-சு

கோயம்புத்தூர் ஜில்லா பெருந்துறை தாலுகா விசயமங்கலம் மிட்டா மவுசே 'பெடாரியூர்' பெருமாள்கோவில் மகாமண்டபத்தில் சந்நிதிக்குத் தென் புறம் மேற்குச் சுவரில் உள்ளது.

On the south wall (western side) of the mahāmaṇḍapa in front of the Vishṇu temple at (Piḍariyūr, a hamlet of) Vijayamaṅgalam.

Record, the date of which is not found, in the reign of the Pāṇḍyan king Jaṭāvarman **Sundara Pandyadeva** registering the gift of 12 *paṇam* placed in the hands of a priest of the temple by a certain Śiṅga-p-perumān for a twilight lamp in front of Karumāṇikka Āḻvar at Vijayamaṅgalam in Kuṟuppu-nāḍu.

For the identification of the king see No. 1094 above.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] கடம்பன்மரான திறுபுவன செக்கறவர்த்திகள் ஸ்ரீ காந்த பாண்டியனுக்கு[4] [........] திங்கள் முதல் குறுப்புநாட்டு விசய மங்கல மூலெகெக் கொன்ற குமரன் யெடுத்தொனுன சிங்க

---

1. 'காஸ்யப' என்று வாசிக்க.

2. 'பல்லவன் இளநம்பியென்' என வாசிக்க.

3. இதேபோன்ற சாசனம் ஒன்று முதல் பாகத்தில் 513 நெ. ஆகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இது வேருகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தவிர, அரசன் பெயரும் வேருக இருக்கிறது. மற்றதில் ராஜ ராஜ தேவர் பெயர் காணப்படுகிறது.

4. 'கொச் சடைய பன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் சுந்தர பாண்டிய தேவர்க்கு' என்று வாசிக்க.

பெருமாள் [.........] மாணிக்க முல்லவற்கு[1] வைத்த சந்தியா தீப வெளக்கு ஒன்றுக்கு பணம் பனிரெண்டு [......] இக் கொயிற் காணியு[டை*]டய பிருமணன் காசிப கொத்தரத்தில் அளகிய மண வாள வபனமாளனுக்கு [......] கொடங் கொண்டு கொவில் புகு வான் தனத்தார்த்தில்ரைதாக யிது ஸ்ரீ வயிவஷ்ட்டனுவரை ஷெசிக்க[2] [॥*]

மல்லபட்டினம் Mallapaṭṭinam

பின் வரும் 7 சாசனங்களும் மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டியலிலே மல்லபட்டினம் ஈசுவர சுவாமி கோவிலிலிருந்து பிரதி செய்தனவாகக் கொடுக் கப்பட்டுள்ளன. அவை பிரதி செய்யப்பெற்றுள்ள ஏடு கிடைக்கவில்லை. பட் டியலில் இவ்வூர் உடையார்[பாளையம்] ஜில்லாவில் உள்ளதாகக் குறிக்கப்பட் டுள்ளது. அரியலூர் (திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா), சேந்த மங்கலம், திரு வெண்ணை நல்லூர் (தென் ஆர்க்காடு ஜில்லா), கண்ணுடிப் புத்தூர் ஆகிய ஊர்கள் அந்தப் பகுதியில் அடங்கியுள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றது. எனி னும், இவ்வூர்ச் சாசனங்களிலே திருப்பாலைவனம் உடைய நாயனுர் பெயரும் கண்ட கோபாலன் பெயரும் காணப்படுவதால், செங்கல்பட்டு ஜில்லா பொன் னேரித் தாலுகாவில் திருப்பாலைவனத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள மல்லப்பட்டி னமாகவே இது இருத்தல் வேண்டும்.

இவ்வூர் கடற்கரையை அடுத்து உள்ள தென்பதை நோக்கும்போது இது பல்லவ மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் பிரபலமான துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது விளங்கும்.

ஒவ்வொரு சாசனமும் கோவிலில் எந்த இடத்தில் பொறிக்கப்பட்டி ருந்ததென்பது குறிக்கப்படவில்லை.

The following 7 inscriptions are given in the *List of Inscriptions from the Southern Districts* as having been copied from the Īśvara temple at Mallapaṭṭinam. But their texts are not available. The village is included in Uḍaiyār[pāḷaiyam] tract in the *List*. Places like Ariyalūr (Tiruchirāppaḷḷi district), Śēndamaṅgalam and Tiru-veṇṇainallūr (South Arcot district) as well as Kaṇṇaḍipputtūr are included in this division. So the place has to be looked for in the South Arcot district area. But from the mention of the names of the god Tiruppālaivanam-uḍaiya-Nāyanār and the chief Gaṇḍa-

---

1. 'கருமாணிக்க ஆழ்வாருக்கு' என வாசிக்க.
2. 'இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ரக்ஷை' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

gōpāla in the inscriptions copied from this place, the village may be identified with Mallapaṭṭinam near Tiruppālaivanam in the Ponnēri taluk of the Chingleput district.

It lies near the sea-coast. Probably it was a centre of some maritime activity in the days of the Pallava rule.

The exact place where each of the following inscriptions was found engraved in the temple is not stated.

சாசனம் — 1158] [No. 57 on p. 221

Record dated in the 22nd year in the reign of the Chōḷa king **Rajarajadeva** registering the grant by a certain Araiyan of one thousand *kuḻi* of land in the village Nārāyan-pūṇḍi for maintaining a lamp in front of god Sēnāpati-piḷḷaiyar, i.e., Subrahmaṇya.

It is not possible to identify the king for want of further details.

சோழ மன்னனான ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் 22-ஆம் ஆண்டு கொண்ட கல் வெட்டு. சேநாபதிப் பிள்ளையார் அதாவது சுப்பிரமணிய சுவாமியின் சந்நிதியில் ஒரு விளக்கு எரிக்க அரையன் என்பான் நாவாயன் பூண்டிக் கிராமத்தில் ஆயிரம் குழி நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.[1]

சாசனம் — 1159] [No. 58 on p. 222

Record dated in the 3rd year in the reign of **Gandagopaladeva Raja** registering the gift by a certain Valavanda (Vaḷavandān ?) of 2 *Gaṇḍagōpālan-māḍai* gold coins and one lamp-stand for maintaining a lamp in front of the god S'ēnāpati-piḷḷaiyār.

We know of more than one king bearing the title Gaṇḍagōpāladēva and it is not possible to identify the king.

கண்ட கோபாலதேவ ராஜாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் மூன்றும் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. சேநாபதிப் பிள்ளையார் சந்நிதியில் ஒரு விளக்கு எரிக்க வாழவந்தான்(?) என்பான் இரண்டு கண்ட கோபாலன் மாடை பொன்னும், ஒரு நிலை விளக்கும் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.[2]

---

1. ராஜ ராஜன் என்ற பெயர் கொண்ட சோழ மன்னர் மூவரில் இவன் யார் என்பதை நிச்சயிக்க முடியாது.

2. கண்ட கோபாலன் என்ற பெயரைத் தரித்த மன்னர்கள் ஒருவருக்கு மேல் விளங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களிலே இவன் யார் என்பது தெரியாது.

சாசனம்— 1160] [No. 59 on p. 222

Record dated in the 14th year in the reign of the Chōḻa king **Kulottunga Choladeva** registering the gift by a certain person, whose name might be restored as Malaiyarāyan or Malaiyarappan, of 36 cows and one lamp-stand for maintaining a lamp in front of the god Tiruppalaivanam-uḍaiyār.

சோழ மன்னனுன குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் 14-ஆம் ஆண்டு கொண்ட சாசனம். மலையரா யன் அல்லது மலையரப்பன் என்று வாசிக்கக் கூடிய பெயரைத் தாங்கிய ஒருவன் திருப்பாலைவனம் உடைய[நாயனு]ர் சந்நிதியில் ஒரு விளக்கு எரிக்க 36 பசுவும் ஒரு நிலை விளக்கும் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.[1]

சாசனம்—1161] [No. 60 on p. 222

Record, the date of which is not found, registering the gift of one lamp to the god Tiruppālaivanam-uḍaiyār by two persons whose names might be restored as Padmanābhan and Paduvarāyan.

These names are found written as 'Puddoomanawbhum and Padivarayen.'

சாசனத்தின் ஆண்டு குறிக்கப் பெறவில்லை. திருப்பாலை வனம் உடைய[நாயனு]ர் சந்நிதியில் ஒரு விளக்கு எரிப்பதற்கு இருவர் நிவந்தம் அளித்த செய்தியைக் கூறுவது.

தானம் அளித்தவர்களின் பெயரைப் பத்மநாபன் என்றும் பதுவராயன் என்றும் வாசிக்கலாம்.

சாசனம்—1162] [No. 62 on p. 223

Record dated in the 18th year in the reign of the Chōḻa king **Rajarajadeva** registering the gift by a certain Kūttāḍum-Vallālan of 27 *naṟpalaṅkāśu* of gold to the temple of Tiruppālaivanam-uḍaiyār. The purpose for which the gold was given is not stated,

சோழ மன்னனுன ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சியின் 18-ஆம் ஆண்டு கொண்ட சாசனம். கூத்தாடும் வல்லாளன் என்ப

---

1. குலோத்துங்க சோழன் என்ற பெயர் கொண்ட மூவரில் இவன் யார் என்பதை நிச்சயிக்க முடியாது.

வன் திருப்பாலைவனம் உடைய [நாயனா]ர்க்கு இருபத்தேழு நற் பழங் காசு பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. அவன் எதற்காகப் பொன் அளித்தான் என்பது காணப்பெறவில்லை.

சாசனம் — 1163] [No. 64 on p. 223

Record dated in the 16th year of the reign of the Chōḻa king **Kulottunga Choladeva** registering the gift of 36 cows by a certain "Mundra-cauppun" to the god Tiruppalaivanam-uḍaiyār, probably for maintaining a lamp.

It is very difficult to restore the name of the donor.

சோழ மன்னனான குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சி யின் 16-ஆம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனம். திருப் பாலைவனம் உடைய[நாயனா]ர்க்கு ஒருவன் [ஒரு விளக்கு எரிப் பதற்காகப் போலும்] 36 பசு அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக் கிறது.

தானம் அளித்தவன் பெயர் 'மந்தர காப்பான்' என்பது போல் ஏதோ ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும். சரியாக விளங்க வில்லை.

சாசனம் —1164] [No. 65 on p. 223

Record dated in the 36th year in the reign of the Chōḻa king **Tribhuvanadeva** registering the gift of 5½ *Bhujabala-māḍai* [gold coins] by a certain "Tungamadēva T calladēva Vunuthull" to the *sthānattār* of the temple for maintaining a lamp in front of the god Tiruppālaivanam-uḍaiyar.

The king is evidently **Tribhuvanaviradeva,** i.e., Kulōttuṅga Chōḻa III.

திரிபுவன தேவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தின் 36-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. திருப்பாலைவனம் உடைய[நாயனா]ர்க்கு ஒரு விளக்கு எரிக்க ஸ்தானத்தாரிடம் ஒருவன் 5½ புஜபல மாடை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

அரசன் சோழ மன்னன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனான திரிபுவனவீர தேவன் போலும். தானம் அளித்தவன் பெயர் சரியாக விளங்கவில்லை.

திருவிடைமருதூர் Tiruviḍaimarudūr

இவ்வூர் தஞ்சாவூர் ஜில்லா கும்பகோணம் தாலூகாவில் உள்ளது. பிரபலமான க்ஷேத்திரம். மத்தியார்ச்சுனம் என்றும் பெயர் பெறும். இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த பின்வரும் சாசனம் மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டியலில் குறிக்கப்பெறவில்லை. மத்தியார்ச்சுன மாகாத்மியத்தை எடுத்துக் கூறும் ஓலைச் சுவடியின் கடைசியிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

This village, also known as *Madhyārjuna-kshētra*, a popular pilgrim centre, is in the Kumbhakōṇam taluk of the Tañjāvūr district. The following inscription copied from the Śiva temple at the place is not included in the *List of Inscriptions from the Southern Districts* of Col. Mackenzie; but is found in the manuscript giving the puranic account of the place.

சாசனம்—1165] [D. 2189

ஸ்ரீ மகாலிங்கசுவாமி கோவில் பயிரவன் பிராகாரம் தென்னண்டைப் பிராகாரத்திலே மதிலில் எழுதியிருக்கிற சிலாசாசனம்.

(No. 140 of 1895). On the south wall of the second prākāra in the temple of Śiva, now known as Mahāliṅgasvāmin.

Record dated in Śaka 1466, Krōdhin, Mīna, Śu. dvādaśi, Monday, Uttaraṭṭādi in the reign of the Vijayanagara king **Sadasiva deva Maharaya** registering the order of Vīrapratāpa Mahāmaṇḍalēśvara Rāmarāja Viṭṭhaladēva Mahārāja restoring the two villages Āvaṇam and Śittaḍi to the north of the river Puttāṟu as *Kōyil-paṟṟu* of god Tiruviḍaimarudūr-uḍaiya Tambirānār of Tiruviḍaimarudūr in Tiraimūr-nāḍu, a sub-division of Tenkarai Uyyakkoṇḍaśōḻa vaḷanāḍu. These two villages were the *tirunāmattukkāṇi* villages of Marudappar, the god of Tiruviḍaimarudūr in olden days and were subsequently taken over as *paṇḍāravāḍai*. Now on the petition of the temple officials including Tiruchchiṟṟambalayyan, an enquiry was ordered and the existence of the boundary stones marked with the emblem of Marudappar was verified and the restoration ordered.

It is stated in the record that the petition was made to Rāmarāja Viṭṭhala when he was engaged in an invasion against the kingdom of Tiruvaḍi (i.e., Travancore) and came south with his army. The petitioner accompanied him to Anantaśayanam (i.e.Trivandram) in the south and again on his return trip to Mudugal (Mudgal in the Haiderabad State) in the north with the petition. The enquiry was ordered from Mudgal and restoration ordered on receipt of the report after local inspection of the villages.

The *uttāna dvādaśi* cited in the record will not fall in the month of Mīna which should be a mistake for Tulā, when the date would correspond to A.D. 1544, October 27, Monday. The astronomical details satisfy only this date. It will be clear from this that the southern expedition of Rāmarāja should have been completed by that time.[1]

This has been published as No. 704 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. V.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மகா மண்டலெசுவர.... சதுரிமுத் திரு..தி..[2] ஸ்ரீமன் சதாசிவ தேவமகாறுயர் பிறிதிவி ருச்சியம் பண்ணி அருளா நின்ற சகாற்த்தம் ௲௪௱௬௰௬-ன்மெல் செல்ல[ா*]நின்ற குறெுதி சம்பஸ்தரமத்து மீன ஞயத்து பூறுவ பட்சத்து உவ[த்து]வாநத் துவாதெசியும் சொமவாரமும் பெத்த உத்திரட்டாதி நட்சத்தி ரத்து ளுள் வீரபிறதாப ஸ்ரீமன் மகாமண்டலெசுவர ராமராச விட்டல தெவ மகாராச[ா*] சொழ மண்டலத்து காவெரிதீரத்து தென்கரை உய்யக்கொண்ட சொழவளஞடு தி[ரை*]ரமூர் ஞட்டு திருவிடமருதூர் திருவிடைமருதூருடைய தம்பிருஞர்க்கு தற்ம்ம சிலாசாசனம் பண்ணி குடுத்தபடி: மருதப்பர் திருஞமத்துக் காணியாயி பூறுவம் நடந்த புத்து ஆத்துக்கு வடக்கு ஆவணமும் சித்தாடிய[3] யிந்த இரண்டு கிரு[ம]மும் பூறுவம் கொவில் பத்தாயி நடக்[கை*]கயில் அன்ஞளையிலெ பண்டார வாடைக் காரர் கட்டிக் கொண்டு பண்டாரவூடையாகப் பொ[கை*]கயில் இப்பொழுது யிது காரியமாக திருவி[டை*]டமருதூருடைய தம்பிருஞர் திருக்கொவில் தெவகன்மிகளில் திருச்சித்தம் [பலய்யர்][4]மங்காமறக்காத்[தார்] இன்னயஞர் கொவில்ப் பத்து என்றும் நமக்கு விண்ணப்பஞ்செயிது நாம் திருவடி பெருல் கண்டுவந்து பொழுது[5] நம்முடனெ கூட தெற்கு அனந்தசயனம் வடக்கு முதுகல்லு ஸஹிதமாக தண்டு பண்ணி பூறுவம் கொவில் பத்து என்று பலகாலும் விண்ணப்பம் செயிது ஞமு மிந்த கிருமங்களில் மருதப்பர் முத்திரை யெல்லை கல்லு நிறுக்

---

1. K. A. Nilakanta Sastri and N. Venkataramanayya : *Further Sources of Vijayanagara History*, Vol. I, pp. 245-250.

2. 'சது சமுத்திராதிபதி' என்று வாசிக்க.

3. 'சித்தாடியும்' என வாசிக்க.

4. 'திருச்சிற்றம்பல பட்டர்' என்றும் வாசிக்க முடியும்.

5. 'திருவடிபேரில் தண்டுவெந்தபொழுது' என்று வாசிக்க.

குறது உண்டோவென்று நம்மு[டை*]டைய முத்திரை வாங்கி லிங்கய்யர் மன[ஷரையு]ம் தானி நயினரையும் ணும் முதுகல்லு லெயிருந்து திருச்சித்தம்பலய்யர் சொன்னப்பொலெ எல்லைக் கல்லு நிறுக்குறதென்று பாற்க்க அனுப்பி வாக்காயி விசாரித்து பூறுவம் கொவில் பத்து....யெங்குறத்துக்கு ரெண்டு ஊரிலும் கல்லு நிறுக்குறதென்று பா[ர்*]த்து வந்து நமக்கு விண்ணப்பமுஞ் செயிகையில் ணும் யிந்தப் படிக்கி ராயசமும் வாங்கிகுடுத்து ஸங்கறம[ண பு]ண்ணிய காலத்திலெ திருச்சித்தம்பலய்யர் [கை*]கய்யிலெ உதகம் பண்ணி குடுத்து நம்முடைய ருயசமும்.[1]

இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், V வால்யூம், 704 நெ. ஆக வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

பவானிகூடல் Bhavānikūḍal

கோயம்புத்தூர் ஜில்லா பவானித் தாலூகாவில் சேர்ந்தது. மக்கென்ஸியின் காலத்தில் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா அந்தியூர் தாலூகாவைச் சேர்ந்திருந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. திருநணா என்ற பெயரால் தேவாரத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் தலம்.

இவ்விடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நான்கு சாசனங்களும் மக்கென்ஸியின் சாசனப்பட்டியலில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அவை பிரதிசெய்த ஏடுகள் கிடைக்கவில்லை.

In the Bhavāni taluk of the Coimbatore district. In the days of Col. Mackenzie it was included in the Andiyūr taluk of the district.

The following 4 inscriptions are found in the *List of Inscriptions from the Southern Districts* of Col. Mackenzie; but their texts are not available.

சாசனம் — 1166] [No. 1 on p. 1

ஊரில் உள்ள ஈசுவரன் கோவிலில் பண்ணார்மொழி அம்மன் என்னும் தேவி ஆலயத்தின் முன் உள்ள மண்டபத்திலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On a stone in front of the maṇḍapa in front of the shrine of the goddess Paṇṇarmoḻi Amman in the temple of Iśvara at the village,

---

1. சாசனம் பூர்த்தியாகாமல் இதனோடு நின்று விடுகிறது.

Record dated in the cyclic year Pārthiva, stating that the maṇḍapa in front of the shrine of the goddess Paṇṇārmoḻi Amman in the temple was erected by two persons whose names are given as "Emmucuttee" (Erumaikkaṭṭi?) Mudaliyār and Chinnammaḷ.

பண்ணூர் மொழி அம்மன் கோவிலின் முன் உள்ள மண்டபத்தைப் பார்த்திவ ஆண்டில் இருவர் எழுப்பிய செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. மண்டபத்தை நிர்மாணித்தவர்கள் பெயர் எருமைக் கட்டி முதலியார் என்றும் சின்னம்மாள் என்றும் இருக்கலாம்.

சாசனம் — 1167] [No. 2 on p. 1

ஈசுவரன் கோவிலின் முதல் பிராகாரச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது,

On the first surrounding wall in the same temple. Record, the date of which is not found, in the reign of **Krishnaraja Odayar**, evidently the Maisūr chief who ruled in the period A.D. 1734-65 stating that Dēvarāya, the *daḷavāy* of the king, erected a roofed maṇḍapa in the temple at Bhavānikūḍal. The maṇḍapa is referred to as "Mallagha maṇḍapa." It may be reconstructed either Mahāmaṇḍapa or as mukha maṇḍapa.

கிருஷ்ணராஜ உடையார் காலத்துச் சாசனம். ஆண்டு குறிக்கப் பெறவில்லை. அரசனுடைய தளவாயான தேவராயர் பவானி கூடல் கோவிலில் மேலே (கூரையோடு) மூடிய ஒரு மண்டபத்தை எழுப்பிய செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. எழுப்பியது மகா மண்டபமே போலும். அரசன் மைசூர் நாட்டு மன்னனே போலும். அவ்விதமானல் அவன் ஆட்சிகாலம் கி. பி. 1734-65 எனக் கொள்ளலாம்.

சாசனம் — 1168] [No. 3 on p. 2

ஈசுவரன் கோவிலின் மகா மண்டபத்தில் காண்பது.

In the mahāmaṇḍapa of the Īśvara temple at the place. Record dated in the cyclic year Vikriti stating that a certain 'Emmodecutti Modaliyar' erected the maṇḍapa and *vimāna* to god Tiru-naṇa-uḍaiya svāmin constructed three buildings for the goddess Paṇṇarmōḻi

Amman and also erected a maṇḍapa and the *vimāna* to the goddess Kumāri Amman and installed one thousand *lingams* in her temple. Evidently the donor was the same person referred to in No. 1066 above.

விக்ருதி ஆண்டில் நஞ்ச உடையார் கோவிலில் ஒரு மண்டபமும் அந்தக் கோவிலுக்கு ஒரு விமானமும் எடுப்பித்த செய்தியைக் குறிப்பது. அதனோடு பண்ணார்மொழி அம்மன் கோவிலுக்கு மூன்று கட்டிடங்கள் எழுப்பப்பெற்றன. இன்னும் குமாரி அம்மனுக்கு ஒரு மண்டபமும் விமானமும் எழுப்பி அவள் கோவிலிலே ஆயிரம் லிங்கங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்த விவரத்தையும் கொடுக்கிறது. இவற்றைச் செய்து வைத்தவர் பெயர் 'எம்மொடு கட்டி முதலியார்' என்பதுபோல் காண்கிறது. அவர் மேலே 1066 நெ. சாசனத்தில் குறிப்பிட்டவரே போலும்.

சாசனம் — 1169] [No 4. on p. 2

அதே கோவிலில் உமாமகேச்வர சுவாமி சந்நிதிக்கு முன்னால் உள்ள ஒரு கல்லில் காண்பது.

On a stone in front of the shrine of Umāmahēśvarasvāmin in the same temple. Record dated in the cyclic year Vijaya stating that a certain Nārāyaṇa Kavuṇḍar erected the *ardhamaṇḍapa* and the *vimāna* of the central shrine of the goddess Saundaryavalli Amman in the temple.

விஜய ஆண்டில் நாராயண கவுண்டர் என்பார் அந்தக் கோவிலில் சௌந்தர்யவல்லி அம்மன் ஆலயத்துக் கர்ப்பகிரகத்தின் மீது விமானத்தையும் கோவில் அர்த்த மண்டபத்தையும் எழுப்பிய செய்தியைக் கூறுவது.

குமாரபாளையம் Kumārapāḷaiyam

மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டியலிலே இவ்வூர் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா அவிநாசி தாலுகாவில் சேர்ந்திருந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலே இப்பெயர் உள்ள ஊர்கள் இரண்டு மூன்று இருந்தாலும் பல்லடம் தாலுகாவில் உள்ள ஊராகவே இதைக் கொள்ளலாம்.

There are two or three villages of this name in the Coimbatore district. From the *List* it is found that it was included in the Avinaśi district in the days of Col. Mackenzie. However it may be taken that the village in the Palladam taluk is the intended village.

சாசனம் — **1170]** [No. 2 on p. 4

ஊரிலே மலைமேல் உள்ள சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலில் கர்ப்பகிரகத்தின் பின்புறம் உள்ளது.

On the backside of the central shrine of the temple of Subrahmaṇya on the top of the hill at the village. Record dated in S'aka 1598, Nala, in the reign of the Maisūr king **Chikkadeva[raya Odayar]** who occupied the throne between the years A.D. 1672 and 1704, stating that Raṅganātha S'eṭṭi and Chenna S'eṭṭi erected the centra shrine of the temple with two maṇḍapas and made a gift of one *śalāgai* of paddy-cultivating land to the god Kumārasvāmin.

மைசூர் அரசனான சிக்கதேவ[ராய உடையார்] ஆட்சியில் சக 1598-ஆம் ஆண்டு, நள வருஷம் ரங்கநாத செட்டியாரும் சென்ன செட்டியாரும் குமார சுவாமி கோவிலில் கர்ப்பகிரகத்தையும் இரண்டு மண்டபங்களையும் எழுப்பி, சுவாமியின் நித்த நிவந்தங்களுக்காக ஒரு சலாகை நெல்விளையும் நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. [1]

மறுதுறை **Maṟuduṛai**

'தாராபுரம் துக்கடி காங்கயம் தாலூகாவுக்குச் சேர்ந்த மறுதுறை கிராமம்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வூர் இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தாராபுரம் தாலூகாவில் அடங்கியிருக்கிறது.

The village is in the Dhārāpuram taluk of the Coimbatore district.

---

1. மைசூர் அரசன் சிக்க தேவராய உடையார் ஆட்சிக்காலம் கி. பி, 1672-1704 ஆகும்.

சாசனம் — 1171] [D. 3219

சிலாசாசனத்து நகல். ஆனால் எவ்விடத்தில் இருக்கிறதென்பது குறிக்கப்படவில்லை.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து அவ்வூரில் பட்டீச்வர ஸ்வாமி கோவிலில் நட்டிருக்கும் ஒரு கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

மூலத்திலே தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இது இரு பகுதிகளாகக் காணப்படுகிறது.

[அ]

(No. 240 of 1920). On a slab [set up in the compound of the Paṭṭīśvarasvāmin temple at the village.] Record dated in the cyclic year Dhātu, Vaikāśi 22, in the reign of the Vijayanagara king **Krishnaraya** stating that during the regime of Koṇḍamaraśar, the agent of the king, the residents of Maṟudurai in Kāṅgaya-nāḍu assigned certain lands to the north of the river Noyyil to the god Āḷuḍaiya tambirānār Paṭṭiyappar of the village and to Ālālasundara Paṇḍita Nayinār in equal shares.

The donee Ālālasundara Paṇḍita Nayinār was probably a S'aiva religious teacher and his descendents were evidently living in the village in the days of Col. Mackenzie.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் கிருஷ்ணறுயர் காறியத்தில் கற்த்தரான கொண்டம ணுயக்கனுக்கு செல்லாநின்ற தாது ஸூ வைய்யாசி மாசம் உ௰உ௨ காங்கைய நாட்டுக்கு மறுதுரையில் ஊரும், ஊருனவரும் நம்முடைய தம்பி ருஜ பட்டியாருக்கும்,[1] ஊரில் ஆலாஅலசுந்தர [2] பண்டித நயினுருக்கு[ம்*] நொயிலாத்துக்கு வடகரையில் குளமும் யெங்கள் முதமையில் சொவந்திரமும் கல்லணை நீர் பொக்கி அக்கறையில் பாதினில் அளவாக அதில், மாவடை, மரவடையும் பட்ட்டியாருக்கு[3] ஒன்று பாதியும் ஆல்அல சுந்தர பண்டித நயினுருக்கு ஒன்று பாதியுமாக குடுத்தொம். பட்டியார் கொவில் நொய்யில் வடகரைக்கும் மெற்க்கு பறஞ்சேற் வள்ளி யெல்லைக்கு கிளக்கு மணிமலைக்கு தெற்க்கு வெலாயுதம்பாளையத்துக்குக் கிளக்கு குளமும் பட்டியார் கொவில் இட்ட பெறிக்கும்[4] மெற்க்கு பெரும்பாளிக்கும் மெற்க்கு பூந்துரை

---

1. 'ஆளுடைய தம்பிரானுர் பட்டியப்பருக்கும்' என்று வாசிக்க.
2. 'ஆலால சுந்தர' என்று வாசிக்க.
3. 'பட்டியப்பருக்கு' என வாசிக்க.
4. 'இட்டெறிக்கு' என்று வாசிக்க.

நாட்டுக்குச் செந்த முருக்கத் தொளுவு கிருமம் அரச்சனூருக்குத் தெற்க்கு இந்த நான்பாங்கு யெல்லேக்கு உள்பட்ட நிலத்திலும் தொட்டமும், தொடிகை, மாவிடை, மரவிடை, கார்போக, தரி குரை, பட்டரை, சுங்கம், நல்லெறுது, நல்லபசு, வெட்டி, வெகாரி, காணம், நெய்யி முதலான காணிக்கை யெப்பேர்ப்பட்ட சல பாஷாண நிக்ஷெமம் சகிதமாய் பட்டியாறுக்கு ஒன்று பாதியும் ஆலாஅல சுந்தர பண்டித நயினருக்கு ஒன்று பாதியும் செப்பி லும் செலேயிலுமாக, த[ா*]ன பூர்வமாக சந்திருதித்தியர் உள்ள வரைக்கும் நடப்பிச்சு வரும்படிக்கு குடுத்தொம். இந்த தருமம் இகழ்ச்சி பண்ணின பெர்கள் வலி யெனச்சம்[1] அறுவானுகவும். ஒயமப் பணமகெசுருக்ஷ [2][।।*]

[ஆ]

மேலேயுள்ள சாசனத்தைத் தொடர்ந்து பின்வருவதும் காணப்படுகிறது. முன் சாசனத்தின் முதற் பகுதியே இது. ஆயினும் அளிக்கப்பட்ட நிலத்தின் விவரம் காணப்படவில்லை. இது வேறு சாசனமா என்பது தெளிவாக விளங்க வில்லை.

In continuation of the above inscription, the following is found in the manuscript. It is only the early part of the above record. The portion describing the particulars of the land are not found. It is not clear whether this is a separate record or only an unfinished copy of the above.

ஸ்வஸ்தி[।।*]ஸ்ரீமன் கிருஷ்ணறுயர் காரியத்துக்கு கர்த்தனுன கொண்டம ஞயக்கருக்கு செல்லா நின்ற தாது ஷூ வய்யாசி மாசம்உ௰உ காங்கயநாட்டு மறுதுரையில் ஊரும் ஊரானவரும்: நம்முடைய தம்பிருனட்டியாறுக்கும் ஊறில் ஆலாஅல சுந்தர பண்டிதராயி நயினறுக்கு னெயிலாத்துக்கும் வடகரையில் குள மும் யெங்கள் முதமையில் சுவந்திரமும், கல்லணை நீர் பொக்கி கரையில்ப் பாதினில் அளவாக அதில் மாவிடை மரவிடையும் பட்டியாருக்கு ஒன்று பாதியும் ஆலாஅல சுந்தர பண்டித நயினு ருக்கு ஒன்று பாதியும்............[3]

---

1. 'வழி எச்சம்' என வாசிக்க.
2. 'இது பன்மாகெசுவர ரக்ஷை' என்று வாசிக்க.
3. சாசனம் பூர்த்தியாகாமல் இதனேடு நின்றுவிடுகிறது.

வரதநல்லூர் — Varadanallūr

'கோயம்புத்தூர் ஜில்லா அந்தியூர் தாலூகாவுக்குச் சேர்ந்த அக்கிரகார ஒபளி பவாநிகூடல் மிட்டா பயிகி மவுசெ வரதநல்லூர் அக்கிரகாரம். தேவராய மகாராயர் நாளையிலே அக்கிரகாரம் பண்ணி வைத்துச் சிலாசாசனம் பண்ணிக் கொடுத்த சிலாசாசன நகல்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வூர் இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா பவானி தாலூகாவில் சேர்ந்திருக்கிறது.

In the Bhavani taluk of the Coimbatore district. In the days of Col. Mackenzie this was included in the Andiyūr taluk of the district.

சாசனம் — 1172] [D. 2923

On a stone in the village. (Probably the stone is preserved in some private place). Record dated in S'aka 1300, Kaḷayukti, Ādi, Paurṇima, in the reign of the Vijayanagara king Pratāpa **Devaraya Maharaya** registering the grant of the village Kalpāṟai *alias* Varadanallūr belonging to Uṟāchchikkōṭṭai (sub-division) in Vaḍakarai to some Brāhmaṇas whose names are given in the inscription, by the king on the occasion of the lunar eclipse. The village was probably divided into 34 parts and given to eleven persons of whom the names of only ten are found. The remaining portion was probably given to the temple.

The date which would correspond to A.D. 1378 is too early for both Dēvarāyas who ruled at Vijayanagara during the 15th century.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ[||*] விஜயாப்யுதய ஸாலிவாஹந ஸகாப்தஃ ௲௩௱ யிதிற மெல் செல்லா நின்ற காளயுக்தி நாம சம்வச்சறமும் ஆடி மாசத்து பவுற்ணமியும் சொம கிறகண புண்ணிய[......]ஸ்ரீமந் மஹா ராஜாதி ராஜ ராஜ பரமெஸ்வர ராஜ ப்ரதாப தெவராஜ மஹாராயர் வடகரை நாட்டுக்குச் செந்த ஊருச்சிக் கொட்டைக்கிக் கல்பாறை யான வறத நல்லூரு(த)ன் பங்கு எல்லை காவெரிக்கு மெர்க்கு பொம்மி காடப்பன் குளத்துக்கு வடக்கு கள்ளி இட்டெரிக்கி கிழக்கு குறுச்சி எல்லைக்கி தெற்க்கு குருந்தன் பள்ளத்துக்கு தெர்க்கு உள்பட்ட நஞ்சை புஞ்சை நத்தம் நிதி நிக்ஷெபம் ஜல தரு பாஷாணம் அக்ஷிணி ஆகாமியும் சொம கிறகண புண்ணிய காலத்திலெ ஸஹிரண்யோ[தக*] தாராபூர்வமாக பண்ணி குடுத்த சிலாசாசனம்.

இதுக்கு பங்க[ர*]ளியன் விபரம்.

க அல்லாள பட்டர் பாகம் சாதி தெலுங்காள்
க சங்கம பட்டர் பாகம் சாதி மெல்படி
க காசிருமய்யன் பாகம் சாதி ஹூா[ர்*]த்தாள்
க சிதாரும பட்டர் பாகம் சாதி மெல்படி
க ஆதிஞறண பட்டர் பாகம் சாதி மெல்படி
க சொமசங்கற பட்டர் பாகம் சாதி தெலுங்காள்
க திவாகறய்யன் பாகம் சாதி ஹூாத்தாள்
க தறுமய்யன் பாகம் சாதி ஸ்ரீ வைஷ்ணவாள்
க திருமல பட்டர் பாகம் சாதி மெல்படி
க கங்க பட்டர் பாகம் சாதி ஹூா[ர்*]த்தாள்

௰க பங்கு ௩௰௪.

𑌦𑌾𑌨𑌪𑌾𑌲𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇
𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌨𑍁 𑌪𑌾𑌲𑌨𑌂 |
𑌦𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿
𑌪𑌾𑌲𑌨𑌾𑌦𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌪𑌦𑌂 ||

ஓரிச்சேரி — Ōrichchēri

இதுவும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா பவானி தாலூகாவில் சேர்ந்த ஓர் ஊர்; மக்கென்ஸியின் நாளிலே அந்தியூர் தாலூகாவில் சேர்ந்திருந்தது.

The village, now included in the Bhavāni taluk of the Coimbatore district, was included in the Andiyūr taluk in the days of Col. Mackenzie.

சாசனம் — 1173] [D. 2926

சாசனம் கல்லிலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்தக் கல் எங்கே இருக்கிறது என்பது குறிக்கப்படவில்லை.

On a stone. The exact place where it is found in the village is not stated. Record dated in S'aka 1200, Pramadi, Phālguṇa, S'u. paurṇima, in the reign of the Vijayanagara king Virapratāpa Praudhadevaraya Maharaya registering the tax-free gift (*sarva-mānya*) of the village Ōrichchēri *alias* Tirumalairāyasamudram in Andiyūr S'irmai, of the Vaḍakarai-naḍu to Tirumalai Nallān Chakravartin Gōvindarāja Chakravartin and others on the occasion of the lunar eclipse.

There is some mistake in the Śaka year quoted. Probably it was S'aka 1321.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] விஜயாப்புதய சாலீவாகன சகாப்த்தம் கூஉ௱ இதின் மெல் செல்லா நின்ற பிறமாதி வருஷம் பால்குண சுத்த பௌற்னவமி சுக்கிலபக்ஷ பவுணுர்வமியில் ஸ்ரீமது ருஜாதி ருஜ ருஜ பரமெசுவறந் பறதிம வீறப் பிறதாப விர பிறவுட தெவருய மகாருய[ர்*] வடக[ரை*] நாட்டில் அந்தியூற் சீற்மைக்கிச் செந்த ஒறிச்செரி அக்கிறஆறத்துக்கு பிறதினுமதெயமான திறுமல ருய சமுத்திற அக்கிற ஆறத்து யெல்லை சதுற் சகிறம பவாநி நதிக்கு வடக்கு ஆப்பக்கூடல் யெல்லை இட்டெரிக்கும் கிளக்கு வடக்கெ புன்னத்து கிருமத்து சிலுக்கம்பாளையத்து இட்டெரிக்கும் தெருக்கு கெளக்கு செம்மை கிருமத்து யெல்லை காறமடை ஆலாங் குட்டை வரைக்கும் இந்த சதுற்கிற பூமிக்கு உள்ளாக யிருக்கப்பட்ட புஞ்சை நஞ்சைத் தொட்டம் தொடிகை நிதி நிக்ஷெபம் சல தறு பாஷாணம் அஷ்ட பொகம் தெச சுவாமியங் களும் இந்த பிறமாதி ஸூ பால்குண சுத்த பவுற்ணமி சொமொபறுக புண்ணிய காலத்தில் சஹிறண்ணியொதக பூற்வமாக குடுத்த பூதான சாசனம். இந்த தானத்துக்கு சுவாஸ்தியவந் தாள் திருமலை நல்லாஞ் சக்கிறவற்த்தி கொவிந்தருய சக்கிற வற்த்தி முதலானவர்களுக்கு ஆசந்திராற்க்க ஸ்தாயியாயி புத்திற பவுத்திற பாறம்பரியமாயி தானாதி விநிமய விக்கிறயங்களுக்கு யொக்கியத்தாளாயி அனுபவிச்சுக்கொண்டு வரவுள்ளவாக கொன்று யெளுதிக் குடுத்த பூதான சாசனம்.

ஸ்வதத்தாத் த்விகுணம் புண்யம்
பரதத்தாநுபாலநம் |
பரதத்தாபஹாரேண
ஸ்வதத்தம் நிஷ்பலம் பவேத் ||

இந்த தான சாசனத்துக்கு சாக்ஷிகள் ஸூர்ய சந்திராதியாள். உ

சோமளாபுரம் Sāmaḷāpuram

இவ்வூர் இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா பல்லடம் தாலூகாவில் சேர்ந்திருக்கிறது. மக்கென்ஸியின் நாளையில் இது 'தாராபுரம் துக்கடி செட்டிப் பாளையம் தாலூகா'வில் சேர்ந்திருந்தது.

The village is now included in the Palladam taluk of the Coimbatore district. In the days of Col. Mackenzie it was included in the Cheṭṭippāḷaiyam taluk of Dhārāpuram *tukkaḍi*.

சாசனம் — 1174] [D. 2818

Copper-plate charter. Record dated in the 2nd + 1st year corresponding to Kali......,......S'u. pañchami, Thursday, Hasta in the reign of the Koṅgu king **Rajarajadeva** registering the gift by the king of the village Maṇimōḍunallūr *alias* Śāmaḷādēvi-chaturvēdi-maṅgalam on the banks of the river Kāñchi (i.e., Noyyil) in Vīra-śōḷa-vaḷanāḍu as a (*sarvamānya*) tax-free gift to several Brāhmaṇas dividing it into several shares and fixing its revenue. The village is said to belong to Rādhāpuram (i.e., Rājarājapuram) area of the Koṅgu. Mention is also made of Karikāla Chōḷarāja ruling the Adhirājamaṇḍalam from Veḷḷiyaṅgiri-p-paṭṭaṇam.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] ருச ருச தேவர்க்கு ஆண்டு ரெண்டுவதுக்கெதி வது கலியாண்டு....பூர்வ பக்ஷத்து பஞ்சமி வியாழக்கிழமை அஸ்த னக்ஷத்திறம் சுபயொ[ம] சுப கருணங் கூடின தினத்தில்........ அதிருசருச மண்டலத்து ருசருச தெவ ருச பறமெசுவற தன்னுயிற் பொலெ மன்னுயிருக் கெறந்தவன்............கம்பனூர் கொவில் செம்பனூல் மெறைவன்[1] காவெரிக் கரை கண்ட மன்னன் சூரியகுல வம்சொத்தாறகன் முக்கண் பெடப்பானெ யெதுத்து மீண்டான்[2] பாண்டிய செற சொழ சஹொத்தமன் தெவ தெவொத்தமனுகிய கரிகாலச் சொளருசா தெவ தெவறவர் கள் வெள்ளியன்கிரி பட்டணத்திலிருந்து யெழுந்தருளியிருக்கும் நாளையில் மவுத்கல்லிய கொத்திறம் ஆசிலாயன சூத்திறம் யசு சாகாத்தியாபகருன கொவிந்த ஜொசியர் [பவு](பு)த்திறன் ரும ஜொசியர் புத்திறன் கொவிந்த ஜொசியர், விசுவாமித்திற கொத்திறம் ஆசிலாயன சூத்திறம் றுக்கு சாகாத்தியாபகனுன ஸ்ரீனிவாஸ பட்டர் பவுத்திறன் அனந்த நாருயண பட்டர் புத்தி

---

1. 'செம்பொன்னூல் வேய்ந்தவன்' என்று வாசிக்க.

2. 'முக்கண் படைத்தானை எதிர்த்து மீண்டான்' என்பது போல் இருக்கவேண்டும். 'முக்கண்டி காடுவெட்டி' என்று வழங்கப்பட்ட திரிலோசன பல்லவனைச் சோழ மன்னனுன கரிகாலன் வென்ற செய்தியைக் குறிக்கிறதுபோலும் இந்த விருது.

றன் வறதம் பட்டர், பாறத்துவாஜ கொத்திறம் ஆசிலாயன சூத்திறம் றுக்கு சாகாத்தியாபகருன தீர்த்தகிரிபட்டர் பவுத்திறருன ஸ்ரீனிவாஸ பட்டர் புத்தி[ர*]ருன தீர்த்தகிரிபட்டர், ஆரித கொத்திறம் ஆசிலாயன சூத்திறம் ருக்கு சாகாத்தியாபகருன வெங்கிடாத்திரி பட்டர் பவுத்திறருன அனந்த நாறுயணபட்டர் புத்திறருன வெங்கடெசுவற பட்டர்....பவுத்திறருன அனந்த நாறுயண பட்டர் புத்திறரான அனந்த கிருஷ்ண பட்டர், விசுவாமித்திற கொத்திறம் ஆசிலாயன சூத்திறம் றுக்கு சாகாத்தியாபகருன வெங்கடெசுவற பட்டர் பவுத்திறருன அனந்தரும பட்டர் புத்திறருன வெங்கிடெசுவற பட்டர், ஸ்ரீவத்ஸ கொத்திறம் ஆசிலாயன சூத்திறம் ருக்குசாகாத்தியாபகருன கிரியம் பட்டர் பவுத்திறருன நஞ்சுண்ட பட்டர் புத்திறரான சுப்பா பட்டர், காசியப கொத்திறம் ஆசிலாய சூத்திறம் ருக்கு சாகாத்தியாபகருன நாறண பட்டர் பவுத்திறருன பாஸ்கற பட்டர் புத்திறருன நாருண பட்டர், இறுகுத்தறுய பூதான சாசன(ம்)பட்டயம் குடுத்த பரிசாவது:கொங்கு இலாகா இருதாபுரத்தைச் செர்ந்த [வீர*] சொழ வள நாட்டில் காஞ்சி மகாநதி தீறத்தில் மணிமொடுநல்லூரு மாத்தி[செ*]ரெ உம்கூ-இு மதிப்பு கணிஞ்சாலே[1] எாஎம்டு யெல்லே நாலு பங்குள்ப்பட்ட யெலவு பெ[ார](ரு)வு சித்தாயம் யெப்பெர்ப்பட்டதும் சாமளாதெவி சதுர்வெதி மங்கல மென்று தா[ரை*]றவார்த்துக் கொடுத்தொம் [வீர*]சொழ வள நாட்டு மணி யொடு நல்லூருன சாமளா தெவி சதுர்வெதி மங்கலம். கல்லுங் காவெரியும் புல்லும் பூமியும் சந்திற சூரியாள் உள்ளவரைக்கும் சுத்த சருவமானிய மாயி அனுபவிச்சுக் கொண்டு வருவார்களென்று சம்மதிச்சு திட்டு இட்டு குடுத்தொம். சந்திருதித்தர் வரையில் செல்வதாக செம்பிலும் சி[லை*]லயிலும் வெட்டிக் கடவெனுகவும்........இந்த தர்ம்மம் விறுெதம் பண்ணினவர் உண்டானல் வறந்த செட்டிலெ[2] காசியிலெ கொ சகசிற வதம் பண்ணின பாவத்திலெபொவார்களாகவும். பரிபா[ல*]னம்பண்ணி நடத்தின பெர்கள் சுவர்க்க லொகத்தை அடைவார்களாகவும். இப்படி சம்மதிச்சு திட்டு யிட்டுக் கொடுத்தொம் [॥*]

ஸ்லோகம்

---

1. 'பழஞ் சலாகை' என்பதே இவ்விதம் எழுதப்பட்டிருப்பது போலும்.

2. 'வாராணசியான' என்று இருக்க வேண்டும் போலும்.

ஸ்வதத்த[ா*]ம் பரதத்த[ா*]ம் வா
யோஹரேத வஸுந்தராம்
ஷஷ்டி[ர்*]வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி
விஷ்டாயாஞ்ஜாயதெக்ருமி: ॥

கோவிலடி — Kōviladi

தஞ்சாவூர் தாலூகாவில் உள்ளது.

ஈசுவரன் கோவில் சுவாமி பெயர் திவ்வியஜ்ஞானேச்வரர்; அம்மன் பெயர் அகிலாண்டேசுவரி. சாசனங்களிலே சுவாமியின் பெயர் ' திருப்பேர் உடையார் திருப்புறத் துறைவார்' என்று காணப்படுகிறது. பொய்கையார் பாடிய ' களவழி'க்குக் காரணமும் சோழன் செங்கணானுக்கும் சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறைக்கும் இடையில் நடந்ததுமான போர் மூண்ட களமாகிய திருப் பேர்ப்புறம் என்பது இவ்வூரே போலும்.[1]

The village is in the Tañjāvūr taluk of the district of the same name. The place is called as Tiruppēr and the god is referred to as Tiruppēr-uḍaiyar Tiruppuṟattuṟaivār in inscriptions. This is probably the same as Tiruppērppuṟam wherein the battle of the Chōḻa king Śeṅgaṇān with the Chēra king Kaṇaikkāl Irumpoṟai took place. The Chēra, taken captive by the Chōḻa, was kept as a prisoner at a place called Kaḻumalam and this occasioned the poet Poygai to sing the poem *Kaḷavaḻi*.

சாசனம் — 1175] **[D. 2733-௩௰௬**

கோவில் இரண்டாம் பிராகாரமான வெளிப் பிரதட்சிணத்தில் உள்ள சிலாசாசனம்.

On the wall of the second (outer) prākāra of the temple of S'iva known as Divyajñānēśvara in the village. Record dated in the 31st year, Kanyā, ba. chaturdaśi, Monday, Pūram (pūrva phalguna), corresponding to A.D. 1246, September 10, in the reign of the Chōḻa king Tribhuvana chakravartin **Rajarajadeva (III)**, registering the gift of land by Kaśyapan Tirunīlakaṇṭhan Aḻagiya maṇavaḷa Bhaṭṭa Sōmakrituyāji to the authorities (literally, the godly or temple executive of Ādi Chaṇḍēśvara, *ādichaṇḍēśvara dēvarkanmi*) of the temple of Uḍaiyār Tiruppuṟattuṟaivar of Tiruppēr, a *brahma-*

---

1. மு. இராகவையங்கார்: ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பக்கங்கள், 245-6, 280-3.

dēya in Eyil nāḍu, a sub-division of Pāṇḍikulāśanivaḷanāḍu, to meet the expenses of worship, offerings, light, etc. of the goddess Tirukkāma-k-kōṭṭam-uḍaiya-Akhila-Nāyaki, installed by him in the temple. The goddess is now known as Akhilāṇḍēśvari. *Dharma sabhā vaykkāl*, the channel named after the judicial assembly, *dharma sabha*, figures among the boundaries mentioned.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ: உ திரிபுவன சக்கரவ[ர்*]த்திகள் ஸ்ரீ ராஜராஜ தெவர்க்கு யாண்டு [௩௰௧-ஆவது][1] முப்பத்தொன்ருவது கன்னி நாயற்று அபர பக்ஷத்து சதுர்த்தசியும் திங்கள் கிழமையும் பெற்ற பூரத்து நாள் பாண்டி குலாசனி வளநாட்டு எயி[ல்*]நாட்டு ப்ரஹ்ம ஷெயங் திருப்பெர் உடையார் திரு[ப்*]பறத்துறைவார்[2] கொயில் ஆதி சண்டெஸ்வர தெவர்(க்கு) கந்மிகளுக்கு இவ்வ[ூ*]ர் காஸ்ய வன் திருநீலகண்டன் அழகிய மணவாள பட்ட ஸொமகாரக யாஜி[3]யென் : இக் கொயிலில் நான் எழுந்தருளிவித்த திருக்காமக் கொட்டமுடைய அகில நாயகியாற்க்கு பூஜெக்கும் அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கும் திருவிளக்குகளு[க்கு*]ம் உள்ளிட்டவை யிற் றுக்குத் திதிரு............ரியாரகளுக்கு குடுத்த நிலங்களாவன: இவ்வூர் சுத்தமல்லி வதிக்கு கிழக்கு தர்ம்மஸபா(ய்) வாய்க்காலுக் குத் தெற்கு இரண்டாங்கண்ணாற்று இரண்டகரை............க்கு கீழ்பாற் கெல்லை காஸ்யவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபட்டனுள்ளிட் டார் நிலத்துக்கு மெற்கும் தென்பாற் கெல்லை உடையார் திருப் புறத் துரை நாயனார் தெவதானத்துக்கும் கண்ணாற்றுக்கு வடக் கும் மிபாற்கெல்லை[4] பாலாசாரியன் கொல்லைப்பிரான்[5] வாஜஸநீ காக்ஷ பட்டனுக்கும் கௌஸிகன் நாராயணன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபட்டன் பிள்ளைகளுக்கும் பாலாசரியன் தாமொதரன் ஸூக்ஷ்மபட்டனுது மான நிலத்துக்கு கிழக்கும் வடபாற் கெல்லை இக் கண்ணாற்றுக் குத் தெற்க்கும் ஆக்ஷ இ இசைந்த பெரு ஞன்கெல்லை உட்பட்டு என்னுதாயிருந்த பூலாஞ் செய் யென்று பெர் கூவப்பட்ட

---

1. சாசனத்தின் ஆண்டு கல்லிலே காண்பது போலவே ஓலையிலும் பெயர்த்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

2. ‘திருப்புறத்துறைவார்’ என்று வாசிக்க.

3. ‘ஸொமக்ரதுயாஜி’ என வாசிக்க.

4. ‘மீபார்க் செல்லை’ அதாவது மேற்குப் புறத்து எல்லை எனக் கொள்க.

5. ‘பாலாசிரியன் சொலைப்பிரான்’ என்று இருத்தல் வேண்டும்

ரு[1] சூ ஈ ஹ கூ[2] ஷ ஐ இந் நிலம் முக்காணி அரைக்காணி முந்திரிகை கீழ் முக்கால் நாலு மாவும் ச-சதிரத்து மெற்கடைய என்னுதான னிலத்துக்கு கீழ்பாற் கெல்லை பாலாசரியன் ஊஹெவ்ர ரன் நாராயணபட்டன் நிலத்துக்கு மெற்கு தென்பாற்கெல்லை உடையார் திருப்புறத்துறைவர் தெவதானம் அஹூதாஹொமத் துக்கு வடக்கும் மிபாற் கெல்லை இச் சதிரத்துக்குக் கிழக்கும் வடபாற் கெல்லை இக் கண்ணாற்றுக்குத் தெற்கும் ஆக இசைந்த பெருநான் கெல்லை உள்பட்டு என்னுதாய் இருந்த மெலைக் கடவைச் செயி என்றும்[...]பாற் கெல்லை இச்சதிரத்துக்கு கிழக்கும் வடபாற்கெல்லை இக் கண்ணாற்றுக்கு தெற்கும் ஆக இசைந்த பெருநான்கெலலை உள்பட்டு விரட்டனெறு பெர் கூவப்பட்ட ரு. சூ கூ. வ ஐ இன் நில முக்காணிக் கீழ் ஒன்பது மாவும் இவ்வ திக்கு மெற்கு விர சொழவாய[க்*]காலுக்கு தெற்கு ச கூ. உ சதிரத்து கிழக்கடைய னன்னுதான[3] நிலத்துக்குகிழ்பாற்கெல்லை இச் சதிரத்துக்கு மெற்கும் தென்பாற்க்கெல்லை யஜ்ஞஹாய் வாயிக் காலுக்கு வடக்கும் மிபாறகெல்லை காஶ்யவன் சடையன் சங்கர நாராயண ஹட்டனும் கௌஶிகன் நாராயணன் ஸ்ரீ கூஷ்ணஹட்டன் பிள்ளைகளுதும் ஆன நிலத்துக்கு கிழக்கும் வடபாற் கெல்லை இக் கண்ணாற்றுக்கு தெற்கும் ஆக இசைந்த பெரு நான்கெல்லை உள் பட்டு என்னுதான காடுகாளொடை[எ*]ன்றுபெர் கூவப்பட்ட ரு. சு உ இன் நிலம் மா காணியும் ஆக நிலம் சு உ ஹ கூ ஈ-ம் இவர் ஶிவலொ(க்)கா ஹாப்தி பண்ணின பின்பு இவர் பிள்ளைகளுக்கு நீலகண்ட ஹட்டனும் இவன் தம்பி நார[ா*]யண ஹட்டனும் இ[வ்*]வதிக்கு கிழக்கு கருணாகர வாயக்காலுக்கு தெற்கு ந கூ. ந சதிரத்து தென் மெற் கடைய குடுத்த நிலத்துக்கு கிழ் பாற்கெல்லை திருப்பெர்நகரான்[4] திருவிளையாட்டத்துக்கு மெற்கும் தென்பாற் கெல்லை[...]கண்ணாற்றுக்கு வடக்கும் மிபாற் கெல்லை

---

1. 'நிலம்' என்பதே இவ்விதம் 'ரு' என்னும் குறியீட்டால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

2. 'கீழ்' என்பதே இவ்விதம் 'கூ' என்னும் குறியீட்டால் எழுதப்பட்டுள்ளது.

3. 'என்னுதான' என்று வாசிக்க.

4. 'திருப்பேர் நகரான்' என்பது அவ்வூர் விஷ்ணு ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் பெயர். வைஷ்ணவ வழக்கில் 'அப்பக் குடத்தான்' எனப்படுவர்.

இச் சதிரத்துக்கு கிழக்கும் வடபாற் கெல்லே காஶ்யபன் ஸ்ரீசுரஜ்ஞ
ஸ்ரீசுரஜ்ஞ ஹட்டன் நிலத்துக்கு தெற்குமாக இசைந்த பெரு நான்
கெல்லே உள்பட்டு களரிக்குடின் என்னுடையார் கூவப்பட்ட[1]
நிலம் ௹. ? ௨, ஞ கூ. ௦ சு ௨-யும் இன்னிலம் அரை மா
அரைக்காணி முந்திரிகை கிழரையெ நாலு மாக்காணியுமாக
உளபடி நிலம் சு. ௦. சூ. ஙு. ௹. ஞ. ஐ. ௨. ஞல் விரிவு
௹. கவ ௨. கீ ஙு இன் னிலம் ஒன்றெ காலெ காணிக் கீழ்
மூன்று மாவும் ௲௰க-வது முப்பத் தொன்றுவது பின் னுனி
மாஸத்து எமுாங் நியதிநாள் இன்னிலங்கள் நாச்சியார் திருனமத்
[...]தெயவிறிக்க ஊற் கணக்கற்க்கு எழுதிந பொக்கொலேப்
படியெ இற்றை நாள் முதல் இன்னிலங்கள் திருநாமத்தெ விரிப்
பித்துக்கொண்டும் யிருமதெறி எதிராமாண்[டு]க்குகள் முதல்
உள மாவிந்த கடமைக் குடிமை எப்பெற் பட்டனவும் இறுத்து
இறை மிகிதி கொண்டு பூஜையும் திருப்படி மாற்றும் திருவிளக்கு
முள்ளிட்டவை தாழ்வு படாமல் செலுத்த கடவர்களாக ஸம்ம
தித்து கல்வெட்டிக் குடுத்தொம் இவ் வாதி அஜ்ஜோஸ்ர ஷெவர்கன்
மிகளுக்கு இக் காஶ்யபன் திரு நீலகண்டன் அழகிய மணவாள
ஹட்ட ஸொமகாநயாஜியாரா பிள்ளேகள் திரு நீலகண்ட ஹட்ட
னும் இவன் தம்பி நாராயண ஹட்டனும் இவ்விருவொம்.
இப்படிக்கு திருநீலகண்ட ஹட்டன் எழுத்து. இப்படிக்கு
இவன் தம்பி நாராயண ஹட்டன் எழுத்து. இப்படி அறி
வென் காஶ்யபன் திரு நீலகண்டன் வெத நாயக ஹட்டனென்.
இப்படி அறிவென் பா[ல*]ஶய-ன் ஶிவதெவன் ஸொமதெவ
ஹட்டனென். உ இப்படி அறிவென் காஶ்யபன் நாராயணன்
சொலேப் பிரான் ஹட்ட ஸொமயாஜியென். உ இப்படி அறிவென்
ஆதி[த்*]தன் ததயாரன் தாமொதர ஹட்ட ஸொமயாஜியென். உ
இவர்கள் அருளி [செ*]சய்ய இ[ப்*] வூமாண மெழுதினென்
இ[வ்*]வூர் உஃதூஹன் திருப்பெருடையான் பெரிய பெருமாள்
மகன் பெருமானெழுத்து. உ இது பத்மாஹெஸ்வர ரக்ஷை. உ

சாசனம் — 1176] [D. 2733-சம

கோவிலிலே எந்த இடத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது குறிக்கப்பெறவில்லே. சாசன இலாகாவின் வெளியீட்டிலிருந்து இது கர்ப்பகிரகத்தின் முன் உள்ள மண்டபத்தின் வடபுறச் சுவரில் காண்பதாகத் தெரிகிறது.

---

1. 'என்று பெயர் கூவப்பட்ட' என வாசிக்க

The exact place where this is found engraved is not stated; but from the Epigraphical publication it is seen that this is written on the north wall of the maṇḍapa in front of the central shrine in the same temple. (No. 275 of 1901).

Record beginning with the Sanskrit *praśasti*, 'Samasta jagadādhāra' and dated in the 8th year, Kanya, śu. ashṭami, Monday, Pūrvāshāḍa, corresponding to A.D. 1284, September 18, in the reign of the Pāṇḍyan king Jaṭāvarman *alias* Tribhuvana chakravartin **Sundara Pandyadeva** (II) who counts the accession from A.D. 1277, registering the sale of some lands and house-sites in Kiḷimaṅgalam, a hamlet of Māṟanēri *alias* Jina chintāmaṇi chaturvēdimaṅgalam (which is evidently a mistake for Dīna chintāmaṇi chaturvēdimaṅgalam) to the temple authorities of Uḍaiyār Tiruppuṟattuṟaivār in Tiruppēr, a *brahmadēya* in Eyil nāḍu, a subdivision of Pāṇḍyakulapati vaḷanāḍu. The sale was made by three persons Araiyan Tirukkāṭṭuppaḷḷi uḍaiyan *alias* Śōḻavadaraiyan, *kiḻān* of Ārkkāḍu, Araiyan Ponnaimēniyan, *kiḻān* of Śiṟṟārkkāḍu and Araiyan Aḻagiya Tirumaḻuvāḍi-uḍaiyān *alias* Tennavadaraiyan for 400 *paṇam* to meet the fines and dues payable by them to the *sabhā* of Chandralēkha-chaturvēdimaṅgalam. Mention is also made of the provision made in earlier days for the celebration of the *makha* festival by Vīra Sōmīśvaradēva, the Hoysaḷa king.

It is interesting to note that the territorial division known as Pāṇḍyakulāsani-vaḷanāḍu, after the well-known title *Pāṇḍyakulāsani* (destroyer of the Pāṇḍya race), of Rājarāja in the days of the Chōḻa rule was renamed as Pāṇḍyakulapati vaḷanāḍu, when it came under the Pāṇḍyan rule, on the downfall of the Chōḻas.

This has been published as No. 495 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. VII, where only an incomplete text is given.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] ஸ்வஸ்தி [||*] [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

---

1. இதன் திருத்தமான பாடம் பின் வருமாறு:
[illegible]
[illegible]

வதஹாரணபாடு ஒரு நெதூரா . . . . விரதிதவிராஹிஷேக வூணத ராஜவூதிஷ்ாவகார ஃஹா ராஜாயிராஜ ராஜ வரஷெவர ஸ்ரீ கொச் சடை[ய*] பந்மரான த்ரிபுவன சக்[க*]ர வர்த்தி[க*]கள் ஸ்ரீ வாஸுரவாறுஜு தேவர்க்கு யாண்டு ௯௰-வது[1] கன்னிநாயத்து வூவ-3வகஷத்து கஷஷியும் திங்கள் கிழமையும் பெற்ற வஒரா டத்து நாள் பாண்டிய குலபதி வளநாட்டு ஆர்க்காட்டுக் குற்றத் துச் சி[ற்*] ஆர்க்காடு கிழான் அரையன் திருக்காட்டுப் பள்ளி யுடையார[ா]ன சொழவதரையனும் சிற்ரு[ற்*]காடு கிழான் அரை யன் பொன்னு[ர்*] மெகியனும் இன்னூட்டு ஒரையூர் கிழவன் அரையன் அழகிய திருமழவாடியுடையான் தென்னவதரையனும் இம்முவொம் நிலவிலை வூமாண இசை(த)சவு திட்டு: இன் னூட்டு எயில் நாட்டு ஸூஹூதெயங் திருப்பெர் உடையார் திருப்புறத் துறைவார் கொயில் ஸூிவஜெஸ்வர தெவர்கன்மிகளுக்கு இற்றை நாளால் நாங்கள் வித்துக் குடுத்த நிலமாவது. இன்னூட்டு மாற னெரியான ஜின சிந்தாமணிச் சதுவெ-3தி மங்கலத்து[2]ப் பிடாகை யாயி நா(து)[ங்*]கள் விலை கொண்டு எங்கள் காணியாய் நாங் கள் அனுபவித்து வருகிற கிளிமங்கலத்து இன்னூயனூற்க்கு முன் னூளிலெ வீரஸெ(ரி)[ா*]மீஸ்வர தெவர் திருபற்றருன்[3] மகம் திதூ

ஸெமுகஸ்ஸுிப கணாடராஜ விதூாவண காலககஸிகஒடிவாகஞு விபியஸிவாஷாமு-ஜஜாத வீரமஹெவாறுவிவிதஆவஷஹந கா ஞீவரவராயீஸ்வர மணவதிஹஸிணபாஷமு தெஹூஅரவா ரவிர திதவிஜயா ஹிஷெக வூணதராஜவூதிஷ்ாவக

இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

"எல்லா உலகுக்கும் ஆதாரமானவனும், சந்திர குலத்துக்குத் திலகம் போன்றவனும், மதுராபுரியின் (மாதவன்) திருவைப் பெற்றவனும் (மதுரா நகரின் கிருஷ்ணன் எனவும் பொருள் படும்), கேரள வம்சத்தை வேரறுத்த வனும், இலங்கைத் தீவை அழிப்பதில் இரண்டாம் ராமனும், சோழ குலமான மலைக்கு வஜ்ராயுதம் போன்றவனும், கர்நாடக அரசர்களைத் துரத்தியவனும், காடக (பல்லவ) யானைக் கூட்டத்துக்குப் பாகலம் (யானை நோய்) போன்ற வனும், அநேக எதிரிகளின் கோட்டைகளை அழித்தவனும், வீரகண்ட கோபாலன் என்னும் வனத்தை அழித்த காட்டுத்தீயும், சிறந்த நகரமான காஞ்சிபுரத்துக்கு அதிபனும், கணபதி என்னும் மானுக்குப் புலி போன்ற வனும், நெல்லூர்ப் பட்டணத்தில் விஜயாபிஷேகம் செய்து கொண்டவனும், வணங்கிய மன்னர்களை நிலைபெறச் செய்தவனும் ஆனவன்."

1. கல்லில் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து அப்படியே பிரதி செய்தது போலும். 'அ-வது' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

2. 'ஜின சிந்தாமணி சதுர்வெதி மங்கலத்து' என்று இருத்தல் வேண் டும் போலும்.

3. 'வீர ஸோமீச்வர தெவர் திருவுளம்பற்றி அருளின' என்று இருக் கும் போலும்.

மாக எழுந்தருளுகிற திருநாளுக்கு ஆகா தானமாக[1] இவ்வூரில் அடைத்த நெல்லு எழுநூற்றி நபதின் கலத்துக்கு ஸவ-ஃவிலாய முட்பட அடைத்து இறுத்து வருகற கார் மறுவும்.........க[ரு] வும் அடைத்த ரு. சூ ௭ ஐ. இன் னிலம் ஆறரையே ரெண்டு மாவும் கு[டி] இருப்பு நத்தமுமாய் இனைதறயிலியாய்[2]. எங்கள் காணியாய் வருகிற நில[ம் ம]ாயி நாங்கள் விற்றுக் குடுத்த சிற் ருற்காடு கிழான் அரையன் பொன்னு[ர்*] மெனியா[ன்*] விற்ற ரு. கஉஸ சுய. இந் நிலம் ஒன்றரையெ மும்மாவரையும் இரைய் யூர் கிழவனரையன் திருமழபாடி உடையரான தென்னவ தரையர் வித்த ரு. உஞ. இந் நிலம் இரண்டெ முக்காலும் ஆக ரு. சூஉஐ. இந் நிலம் ஆறரையெ இரண்டு மாவும் ஊர் நத்தத்து சொழவதரையர் வித்த சொழவதரையப் பல்[ல*]வத ரையன் கூடிஇருப்பு மனை இரண்டும் பொன்னு[ர்*] மெனியார் விற்ற திருக்காட்டுப் பள்ளி உடையான் குடி இருப்பு மனை ஒன் றும் தென்னவதரையர் விற்ற இடர் களைவான் குடி இருப்பு மனை ஒன்றும் ஆக மனை ச. இம் மனை நாலும் இந் நிலம் ஆற ரையெ இரண்டு மாவும் இற்றை நாளால் நாங்கள் விற்றுக் குடுத் துக்கொள்வதான இம்மிலசைந்த விலைப் பொருள் சூடு[3] நற் காசி னுல் பணம் சா. இப் பணம் நானூறும் கொண்டாம். கொண்ட பரிசாவது: எங்கள் பெர் எழாவது கடமைக்கும் தெண்டப் பொன்னுக்கும் சந்திர லெகைக் குருவகலத்து ஒடுதுகின[4] ஊ சா. இப் பணம் நானூறும் இப்படியால் கை கொண்டு வற்று விலை ஷ்மாண இசைவு தீட்டுக் குடுத்தொ[ம்*] உடையார் திருப்புறத் துரைவார் கொயில் ஆதி சண்டெஸ்ர தெவகன்மிகளுக்கு இம் முவொம். இந் நிலம் ஆரரையெ இரண்டு மாவுக்கும் மனை நாலுக்கும் இப் பணம் நானூறுமெ விலையாவதாகவும். இதுவெ விலை ஷ்மாண மாவதாகவும். இதுவெ பொருள் மாவறுதிப் பொருள் செலவொலையாவதாகவும். இது வல்லது வெறு பொருள் மாவறுத.........வொலை[5] காட்ட க[ட*]வதல்லாதாகவும். இந்

---

1. 'காணியாக' என இருத்தல் வேண்டும்.
2. 'இறையிலியாய்' என்று வாசிக்க.
3. 'அன்றூடு' என வாசிக்க.
4. 'சந்திரலெகை சதுர்வெதி மங்கலத்து ஒடுக்கின' என்று வாசிக்க.
5. 'வெறு பொருள் மாவறுதிப் பொருள் செலவொலை' என்று பூர்த்தி செய்க.

நிலத்து மெல் நொக்கின ம(ர)ரங்களும் கிழ் நொக்கினக் கிணறு களும் மற்றும் எற்ப்பெர்ப்பட்ட உரிமைகளும் உள்பட விற்றுக் குடுத்த இந் நிலங்களுக்கு முன்னுள் தெவதானம் அடைத்த நாளில் அஸ்திதெவரை எழுந்தருளிவித்த எல்லைகளுக்கு உள்ளு முன் நாள் தெவதானமாயி பொந்த நிலங்கள் மிகுதிக் குறைவு உள்ப்பட்ட இந் நிலம் ஆறரையெ இரண்டு மாவும் மனை நாலும் அனுபவித்துக் கொள்ளக் கடவார்களாகவும். இப்படிக்கு திருக் கற்றளியிலெ காதானப்படியெ[1] கல் வெட்டிக் கொள்ளவும். இப்படி ஸம்மதித்துக் குடுத்தொம் ஆதி சண்டெஸ்வர தெவர்கன் மிகளுக்கு சிற்றூர்காடு கிழான் அரையன் திருக்காட்டுப் பள்ளி உடையரான சொழவதரையனும் சிற்றூற்காடு கிழான் அரையன் பொன்னு[ர்*] மெனியனும் இரயூரா கிழவன் அரை யன் அழகிய திருமழ பாடி உடையரான தென்னவதரையனும் இம் மூவொம். இப்படிக்கு சிற்றர்காடு கிழான் அரையன் திருக் காட்டுப் பள்ளி உடையரான சொழவதரைய னெழுத்து. இப் படிக்கு சிற்ற[ா*]ற்காடு கிழான் அரையன் பொன்னு[ர்*] மெனி யன் எழுத்து. இப்படிக்கு இரையூர் கிழவன் அரையன் திருமழப் பா[டி](ம) உடையரான தென்னவதரையன் எழுத்து. இவர்கள் சொல்ல இந்த ஸாஸண இரைவுதட்டு எழுத்து இனனமாயிலங் கமுவன்[2] திருவையாறுடையானான வலாடத்தரையன் எழுத்து. இப்படி அறிவென் சித்தாற்காடு கிழான் அரையன் திருமழ பாடி உடையார்என பங்களதரையனெ[ன்*]. இப்படி அறிவென் இராஜெந்திர சொழக் காங்கையனென். இப்படி அறிவென் முல்[லைக்] குடையான் சொ[ழ*]கொனென். இப்படி அறிவென் காஸ்யபன் சங்கர நாராயணன் நீலகண்டப் பட்டனென். உ

ஊர்க் கணக்கு சன்திரலெகை உடையானுக்குச் சொல்லும் படி பாண்டிய குலபதி வளநாட்டு கிளிமங்கலத்து எழாவது வரை யும் எங்கள்பெரில் வரி அற்றுப்பொதுகிற உடைய[ா]ர்திருப்புறத் துரைவார் தெவதானங் கார் மறுவும் ஒரு பூவும் நில ஆறரையெ ரெண்டு மாவும் எட்டாவது புரட்டாதி மா[த]த்து இன் னய நார்க்கு திருநாமத்துக் காணியாக விற்றொம். இன் நிலங்களும் மனைகளும் எங்கள் பெரில் நின்னும் கழித்து இந் நாயனர் திரு நாமத்துக் காணி உடனெ கட்டிக் கொள்[ள*]வுதெய். இப்ப

1. 'சாதனப்படியெ' என வாசிக்க.

2. 'இசைவு திட்டு எழுதினன் மங்கலங் கிழவன்' என்று வாசிக்க.

டிக்கு சொழவத்தரையன் எழுத்து. இப்படிக்கு இவை தென்ன வதரையன் எழுத்து. இப்படிக்கு இவை பொன்னு[ர்*] மெனி யான் எழுத்து. இப்படி அறிவென் முல்லைக் குடையான் சொ[ழ*]கொனெென். இப்படி அறிவென் இராசெந்திர சொழக் காங்கயன்னெென். இப்படி அறிவென் சிற்றூர்காடு கிழான் அரை யன் பந்தனத்தரையனெென்.[1] இப்படிக்கு இந்த பொக்கொலை எழுதினென் வலாடத் தரையன் எழுத்து. உ பணம் ஒன்றுக்கு வியம காசு ௬௪௰௨ முன்னுள் இராமனுத தெவர்க்கு ஸ்ரீமது ஷூ தெயங் திரு பல்லகை[2] மதுராந்த[க*] மங்கலத்து சங்கர நாராயண நீலகண்டன் பிள்ளைகள் பக்கல் விலைகொண்ட கருப்பு செய் கார் மிறுவும் ஒரு பூவும் குழாசதெங்கரு இவ்வூ நத்து மெல் சிறகில் மனை குழி ௯௪ இவும் அன்ருடு பக்காசு பங்கம் ஞுவளலப்படி பணம் ௬௱ மெற்ப்படியார் பக்கல் கொண்ட பண்ணைவார்க்கும் விலைப்படி பணம் ௫௰ செங்க கழ கிர சிங்கர் பக்கல் பெற்று உடைய நெரெகண்ணு குழி ௬௱௫௰ ௪கூஷிணு மூ[ர்*]த்தி பட்டார் பக்கல் பெற்று உடைய......ாவு...........நாவ...........தச் சிங் கர் பானுல்...........ருபத்துடைய அத்தையாடைடான குழி சாரும் மணல் ஒரு பூ குழி ௬௱. உ பிடாகை இத்தளூர் நத்தம் கிழ் சிறகில் மனை குழி பத்து. உ[3]

திருக்கானல்லூர் Tirukkānallūr

தஞ்சாவூர்த் தாலூகாவில் உள்ளது. திருக்கானூர் என்றும் வழங்கப் பெறும். தேவாரம் பெற்ற சிவஸ்தலம்.

ஈசுவரன் கோவில் சுவாமி பெயர் இக்ஷுவனேசுவரர் [இக்ஷுவனேச் வரர்]; தமிழ்ப்பெயர் கரும்பீச்வரர். அம்மன் பெயர் சவுந்தரிய நாயகி அம்மன்.

இவ்வூர்ச் சாசனங்களின் பெரும் பகுதி கல்லில் உள்ள உருவத்திலேயே பார்த்துப் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளது.

---

1. 'பங்களத் தரையனெென்' என வாசிக்க
2. 'பிடாகை' என்று இருத்தல் வேண்டும்.
3. இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், VII வால்யூம், 495 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்தில் சாசனத்தின் ஒரு பகுதியே காணப் படுகிறது.

The village is in the Tañjāvūr taluk of the district bearing the same name. This is also known as Tirukkānūr and lies close to Vishṇampēṭṭai. Portions of these inscriptions as found in the Mackenzie manuscripts are eye-copies of the archaic scripts found on the stone.

சாசனம்|— 1177] [D. 2733-உ௯௬

கோவில் வெளிப் பிரதட்சிணத்தில் உள்ள சிலாசாசனம்.

ஏட்டில் ஒரே சாசனமாகத் தொடர்ச்சியாகப் பிரதி செய்யப் பெற்றிருப் பினும் இரு வேறு தனித் துண்டுகளால் ஆகியது என்றே தெரிகிறது. சாசன ஆரம்பம் இல்லை. சோழ அரசனான வீர ராஜேந்திரனுடைய மெய்க் கீர்த்தி (வீரமே துணையாகவும் என்று ஆரம்பிப்பது)யின் பகுதி கிடைக்கிறது. அரசன் பெயரும் ஆட்சிக் காலமும் காணவில்லை. இரண்டாம் துண்டில் நிலத்தின் பரப்பு எல்லை விவரம் காணப்படுகின்றது. இரு துண்டுகளும் ஒரே சாசனத்தைச் சார்ந்தனவா என்பதும் தெரியவில்லை.

On the outer prākāra of the temple of S'iva known as Ikshuvanēśvara in the village.

Though found written as one continuous record in the original palm-leaf, it appears to comprise of two separate fragments.

The first contains the latter portion of the *meykkīrtti* beginning with the words *Vīramē tuṇaiyāgavum* of the Chōḷa king **Vira-rajendradeva.**

The other contains the concluding portion of a record probably registering the gift of some land to the temple. The Vishṇu temple (*tirumēr-kōyil*), probably of Maṇavāḷa-Āḻvār, also seems to have been mentioned. It is not known to which record this detached piece belongs.

It is possible that these two pieces together with two other pieces of the next number form portions of a single record of Vīrarājēndradēva, the Chōḷa king.

[அ]

............[1]வள றுபகுறத்தாளத்
தாஹவ பல்லநை யஜுதவத்து

---

1. இந்த மெய்க்கீர்த்தியின் முழு வடிவம் பின்வருமாறு :
வீரமே துணையாகவும் தியாகமே அணியாகவும்
செங்கோ லோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து

வகை நாசமடம் கொண்டு
திருமுகநெக விரதமிடித்து
மூன்றுமசையிலும் சொமிச்சுரந்
கட்டிய கண்டிகை அவிழ்வதந் முந்
கந்பிலி சுட்டு கரடிக் கல்லில் ஜயஸ்தம்ப நாட்டி
தெவநாதந் [மு*]தல் மாசா [ம*]ஙரை
சக்கர கொட்டத்து துரத்தி அவந்
உகிமைக தாரம் உத்து கொண்டு
குச்சிமிட்டு
...ல்லெகடாது நிலெயிட்டு
விஂஹாஸநத்துலக முழுதுளடதாடும்
விற்றிருஞ [...] ஈாஜெஞு.[1]

[ஆ]

வாயக்காலுக்கு தெற்க்கு உகஞ்ச உமற கொயிலாழவா[2] நில முட்டுட்ட கயசிவ நிலமென்று பெர்கூ[...]கு கல்வெட்டாய் சச.

கூடல் சங்கமத்து ஆகவமல்லனை அஞ்சுவித்து
விக்கலனையும் சிங்கணனையும் உடைபுறங்கண்டு
மற்றவன் மாதேவியரோடும் வஸ்து வாகனங் கைக்கொண்டு
இரண்டாம் விசையிலும் குறித்த களத்து
ஆகவமல்லனை அஞ்சுவித்து
வேங்கை நாடு மீட்டுக்கொண்டு
தன்னுடன் பிறந்த முன்னவர் விரதமுடித்து
மூன்றும் விசையிலும் சோமீ சுவரன்
கட்டிய கண்டிகை அவிழ்ப்பதன் முன்னம்
கம்பிலி சுட்டுக் கரடிக் கல்லில் ஜயஸ்தம்பம் நாட்டி
தேவநாதன் முதல் மாசாமந்தரைச்
சக்கரக் கோட்டத்துத் துரத்தி அவர்கள்
உரியதாரம் பிடித்துக்கொண்டு
கன்ன குச்சி மீட்டு
எல்லை கெடாது நிலையிட்டு
விஜய சிம்மாசனத்து உலகமுழுதுடையாளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோ ராசகேசரிவர்மரான உடையார்
ஸ்ரீ வீர ராஜேந்திரசோழ தேவர்க்கு யாண்டு—

1. ‘ ராஜ கெசரி வர்மரான ’ என்று இருக்கலாம்.

2. ‘ திருமெற் கொயில் மணவாள ஆழ்வார் ’ என்று இருக்கலாம்.

நலமெ நறு பெர்(க)[கூ]வ(ட)ப்பட்ட நிலத்து வீர சொழங் அம நக வாக்கால் நிக்கி ஒத்துண்டத்து அகபட்ட நிலமு ஊிடல் நில மும் ஆக நிலம் ச. வ. ஓு. கீழ் ஷ. ச. ஓு. கீழ் ச. வ. நிக்கி நிலம் கீழ் ൦. ஜ. நல கிழ் ள சூ வவு கிழ் றம ஒவதிக்கு கிழக்கு ஒவ்வாக் காலுக்கு மெற்க்கு ஊ கணுற்று தீரத்து மெற்கடையநிலம் ஸ கிஜ நிலம் ச. வ. ஓு. கி. ஷ ச கிழ் ஷ. ச. வ. பில கொடுத்து யெழுதி வயித்தொம். உ

சாசனம் — 1178] [D. 2733-கூம

எட்டில் தொடர்ச்சியாக ஒரே சாசனமாக எழுதப் பெற்றிருந்தாலும் மூன்று தனிப் பகுதிகள் அடங்கியது என்பது தெரியவரும்.

முதற் பகுதி சோழ மன்னனான அதிராஜேந்திரன் காலத்தது. இரண்டாம் பகுதி அவன் தந்தை வீர ராஜேந்திரன் ஆட்சியின் ஆரும் ஆண்டுக் கல்வெட்டைச் சேர்ந்தது. மூன்ருவது நிலத்தின் விவரத்தைக் குறிப்பது. இது மேலே உள்ள இரண்டு சாசனப் பகுதிகளில் எதைச் சேர்ந்தது என்பது தெரியவில்லை. ஒருகால் இரண்டும் அல்லாத வேறு ஒன்றன் பகுதியாகவும் இருக்கலாம்.

The following though written as one continuous record in the original palm-leaf manuscript, comprises three different pieces as given below.

[அ]

[அந்தக் கோவிலின் கோபுரத்தில் காணப்படுவதாகத் தெரிகிறது.]

(No. 165 of 1911). [On a stone built into the gōpura of the same temple.] Fragmentary record dated in the 3rd year in the reign of the Chōḷa king Uḍaiyār Śrī **Adhirajendradeva** registering the sale of land and house by the assembly of Ālaiyūr, a *brahmadēya* in Poygai-nāḍu, which was a sub-division of Vaḍakari-Rājēndraśiṅga vaḷanāḍu, to the Vishṇu temple (*tiru-mēṟ-koyil*) of Maṇavāḷa Āḻvār. Mentions also the channel called Vīrarājēndradēva-vāykkal.

உடைய ரா(ஜ) ஸ்ரீ அயிராஜெந்த்ர செவற்க்கு யாண்டு ௩-ஆவ[து*] வடகரை[ர*] ராஜெந்த்ர சிங்க வளநாட்டு பொய்கை நாட்டு ப்ரஹ்ம[தெ*]யம் அலையூர் ஸபையொம். இ[வ்*]வூர் திரு மெற் கொயில் [......]ட்டுமழவார்க்கு[1] நாங்கள் வித்து குடுத்த(ம்)

---

1. 'மணவாள ஆழ்வார்க்கு' என்று வாசிக்க.

மணியும் நிலமுமாவ[து*] பூர்வக்கள் பாணிக்கவதிக்குக் கிழக்கு ஸ்ரீ விர ராஜெந்த்ர வாய்க்காலுக்கு தெற்கு உ கண்ணுத்து சதிரத்துக்கு[......][1]

[ஆ]

[இதுவும் அதே இடத்தில் உள்ளது.]

(No. 164 of 1911). [On a stone built into the same gōpura] Fragmentary record dated in the 6th year in the reign of the Chōḷa king Rājakēsarivarman *alias* Uḍaiyār Śrī **Virarajendradeva** mentioning the assembly of Ālaiyūr. Seems to refer to the temple of Vishṇu (*tiru-mēr-kōyil*) in the village. The record probably registers the conversion of some lands as tax-free (*iṛaiyili*), in consideration of 60 *kāśu* received by the *sabhā*.

கொவரா(ெ)ஜ கெஸ(ர) [ரி]வந்மாந[2] உடையார் ஸ்ரீ வீர ராஜெந்த்ர தெ(வ்)வற்க்கு யாண்டு சு-ஆவது வடகரை ராஜெந்த்ர சிங்க வள நாட்டு பொய்கை நாட்டு ப்ரஹ்மதெயம் ஆலையூர் ஸபைஹெயொம்: இவ்வூர் திருமெற்கொயில்லாழ்வாற்க்கு நாங்கள் ஸந்த்ராதித்த வரைக்கும் இறையிலியாக இறைகாவலாக[க*][3] கொண்ட காசு சுய இக் காசு அறுபதும் கொண்டு இறையிலியாக கல்....[1]

[இ]

[பொறிக்கப்பட்டுள்ள இடம் தெரியவில்லை].

The exact place where this is found engraved is not stated. Probably it is in the same gōpura.

The third fragment gives the details of the land probably given to the Vishṇu temple of Maṇavāḷa Āḻvar. It is not known to which of the above two records this belongs. It may even be a detached stone of some other record unconnected with the above two.

யக்கல் வெட்டி வையக்க திதிருவளாகடலிதாக சந்த்ராதித்த வற் வறக்கும் மருபபரிசு ஆழ்வார்[4] ஸ்ரீ மணடக்கதநித்தவற... இம் பெரையிலி செயிது அனுபவித்து யொப ஓது பதிஎநடபக் கடமும் ஆக நிலம் ஸ உ வூ கிழ் ஞ உ ச ஆ கிழ் ச வ வூ கிழ் ௭ நிக்கி கிழக்கடைய நிலம் ஊ கிழ் ரு ஐ க உ வ கிழ் ரு சூ கிழ் ரும் ஓக்கம ஓங்கள் கெளுகணணவும். உ

---

1. சாசனம் குறையாக நிற்கிறது.
2. 'கொவிராஜ கெசரி பந்மரான' என்று வாசிக்க.
3. 'இறை முதலாக' என்று இருத்தல் வேண்டும்.
4. 'மணவாள ஆழ்வார்க்கு' என வாசிக்க.

சாசனம் — 1179] [D. 2733-௩௰க

கோவிலில் எந்த இடத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது குறிக்கப் படவில்லை. ஆயினும் சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இது கர்ப்ப கிருகத்தின் தென்சுவரில் உள்ளதாகத் தெரிகிறது.

(No. 161 of 1911). [On the south wall of the central shrine in the same temple.] Record dated in the 41st year, Simha, Śu. daśami, Monday and Mūla, corresponding to A.D. 1355, August 17, in the reign of the Pāṇḍyan king Māṟavarman *alias* Tribhuvana chakravartin **Kulasekharadeva,** 'who was pleased to take all countries' (i.e. the second of the king bearing the same name who counts his reign from A.D. 1314). The middle portion of the record is completely gone out. Mentions the temple of Phaṇipatimaṅgalam *alias* Karikāla-Chōḻa chaturvēdimaṅgalam in Poygai-nāḍu, a subdivision of Vaḍakarai Rājarājā vaḷanāḍu.

வயபதிஸ்ரீ உ [1]

ஸ்ரீமகத்தக்கு மெல் உ [2]

ஸ்ரீ கொ மார பம்மரன [3] திரிபுவன சக்கரவுத்திகள் எம்மண்ட லமுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலசேகர தேவர்க்கு யாண்டு சமக-வது ஸம்வஸாயத்துப் [4] பூவு-ச வக்ஷத்து உமியும் திங்கள் கிழமையும் பெத்த மூலத்து ளுள் வடகரை ராஜ ராஜ வளநாட்டு பொய்கை நாட்டுப் பணி(ய)[ப]தி மங்கலமான கரிகால சொழச் சதுற் வெதி மங்கலத்து உடையார் கரிகால............கரிகால சொழ ராசராகிய ராயன் எழுத்து. உ யினம்பி எழுத்து. உ திருப்பாம் புரத்து இராச நாராயணப் பிரம(ன)[ாத]ராயன் எழுத்து உ இசைவான அரையூர் அங்கதநம்பி எழுத்து. உ வரவு விக்கி ரம..........மகாராயன் எழுத்து. உ இப்படிக்கு இவ்வூர் மத்திய் யஸ்தன் குறயாயங்கலமடையார் எழுத்து. உ

கள்ளப் பிரம்பூர் Kaḷḷappirambūr

இதுவும் தஞ்சாவூர்த் தாலூகாவில் உள்ளது.

ஈசுவரன் கோவில் சுவாமி பெயர் கயிலாசநாதர்; அம்மன் பெயர் ஸ்ரீவரஸ்ரீ ஸ்ரீமதி நாயகி யம்மன் [பெருந்திரு அம்மன்.]

---

1. 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ' என்று வாசிக்க.
2. 'ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்திக்கு மெல்' என வாசிக்க.
3. 'கொ மாறவர்மரான' என்று வாசிக்க.
4. 'ஸிம்ஹநாயற்று' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

The village is in the Tañjavūr taluk.

சாசனம் — 1180] [D. 2733-கடு

கோவில் வாசற்படியில் உள்ள சிலாசாசனம். சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இது வடபுறம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

(No. 584 of 1904). On the gōpura [right of entrance] of the temple of Kailāsanātha in the village. Record dated in the 25th year, Kaṟkaṭaka, Śu. pañchami, Wednesday and Pushya in the reign of the Chōḻa king Tribhuvana chakravartin **Kulottunga-Choladeva** (III), 'who was pleased to take Madurai, Iḻam (Ceylon) and the crowned head of the Pāṇḍya' registering the gift of some land to the temple of Śrīkailāsam *alias* Śrī Kulōttuṅga chōḻīśvaram-uḍaiyār. The latter portion of the record is copied corruptly that it is not possible to correctly make out its contents. The temple is said to have been situated in Rājasundari chaturvēdimaṅgalam, a *brahmadēya*, in Tañjāvūr-kūṟṟam, a sub-division of Pāṇḍyakulāsani vaḷanāḍu.

The *nakshatra* Pushya will not combine with the *tithi* Śu. pañchami in the month of Kaṭaka. It should be Pūram, in which case the equivalent date would be A.D. 1202, June 26.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] திருபுவன சக்கரவிருத்திகள் மதுரை[யு*]ம் [ஈ*]ழமும் பாண்டியன் முடி[த்த](க)லையு[ங்*] கொண்டு அருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவற்க்கு யாண்டு உ௰ரு-வது கர்கடக நாயற் பூறுவ பக்ஷத்து பஞ்சமியும் புதன் கிழமையும் பெத்த பூசத்து ளுள்[1] பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டு கருபாலூர் கூர்[றத்*]து ஸ்ரீஹ்ம வசம் இராசுரி சதுவெ-தி மங்கலத்து[2] விக்கிரம சொழ பாண்டிய சொழ விக்கரம பாண்டியம்பட்டநெல். இவ்வூர் உடையார் ஸ்ரீ கயிலா[ஸ*]ன் ஆன குலொத்துங்க சொளீஸ்வர உடையார் கொஇல் ஆதி சண்டெஸ்வர தெவற்க்கு நிலம் யலிப்படி ஆக்கிர ஸந்த்தக இராச.........மடுராச்சுடை கிழக்கு விருகார பாப கொடையார்க்கு வடக்கு நால[ா*]ங்கன் ஒரு சதிரத்து கிழக்கு கிழக்குடையார் நிலம் மாவும் சனனத்து கெறசனமாமுன் கொலாச்சின்ன கில கொர்சடைய நில முனகிரிகி நிக்க நான்

1. 'பூரத்து நாள்' என்று இருத்தல் வேண்டும் போலும்.

2. 'தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்து ஸ்ரீஹ்மதேயமாகிய இராஜ ஸுந்தரி சதுர்வெதி மங்கலத்து' என்று வாசிக்க.

கிராஞசவுமத்த கொளிட்டம் பாண்டிய உடைதமப சூரயடு கூப் பட்டன் பக்கய மல்லை கண்டு உடையெ நாய என்னுகாய இரு னக உளற்படி திவி உள்பட நிலம் கான அரைக்காணி கிழ் புரையெ இவ்வூர் வாயுமயலிசான தா வாத்துக்குடுத்தெ வெலரை வரிகிரன தெவற்க்கு ரு கிழண்டரான பட்டன் னெழுத்து[1]. உ

சாசனம் — 1181] [D. 2733-கூ௰கூ

[அதே கோபுர வாசலில் இடதுபுறம் காண்பது.]

(No. 585 of 1904). [On the same gōpura, left of entrance.] Record dated in the 23rd year, Vriśchika, S'u. trayōdas'i, Monday, Viśākha in the reign of the Chōḷa king Tribhuvana chakravartin **Kulottunga Choladeva** (III)'who was pleased to take Madurai, Īḷam (Ceylon), the crowned head of the Paṇḍya and Karuvūr,' registering the gift of some land as *dharma-dāna* by Ādivarāha-bhaṭṭa *alias* Śikaḷi-piḷḷai, the *āṇḍan* of Āmbalūr in Virudarājabhayaṅkara vaḷanāḍu to the temple of S'rī Kulōttuṅgasōḻīśvaram-uḍaiyār in Rājasundari chaturvēdimaṅgalam, a *brahmadēya* in Tañjāvūr-kūṟṟam, a sub-division of Pāṇḍyakulāsani-vaḷanāḍu. The description of the gift property is not clear.

The *nakshatra* Viśākha will not combine with the *tithi* Śu. trayō-das'i in the month of Vris'chika. The intended date was probably A.D. 1200, November 6, when the *tithi* was ba. trayōdaśi and the *nakshatra* Svāti, (the previous one) or November 20, when the *nakshatra* was Bharaṇi.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] திருபுவன சக்கரவிருத்திகள் மதுரை புரிமும் முடி பாண்டிய முடித்தலையுங் கவாவு கொண்டருளிய[2] ஸ்ரீகுலோத் துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு உ௰கூ-வது வரஸ்ஷிக நாயத்து பூர்வ பக்ஷத்து த்ரயொதசியும் திங்கக் கிழமையும் பெத்த விசாகத்து நாள் பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டு தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்து ப்ரஹ்மதெயம் ஸ்ரீ ராஜ சுந்தரச் சதுர்வெதி மங்கலத்து உடையார் ஸ்ரீ கயிலாஸமான குலொத்துங்க சொழீஸ்வர உடையார் கொயில்

---

1. சாசனத்தின் பிற்பகுதி மிகவும் பிழைபடப் பிரதி செய்யப்பட்டுள்ளது. சரியாக விளங்கவில்லை. ஆயினும், நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது என்பது மட்டும் தெளிவாகிறது.

2. 'மதுரையும் ஈழமும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கருவூரும் கொண்டருளிய' என்று வாசிக்க.

ஆதி சண்டெஸ்வர தெவர்க்கு இவ்வூர் விருதராஜ பயங்கரச்சொ ஆம்பலூர் ஆண்டானருளிய வரியான ஆதி வராக பட்டனுன சிகாழிப் பிள்ளையென் யஉ-ஷானமாக நீர் வார்த்து குடுத்த நில மாவது: இவ்வூர் கீழ் படாகை அமன்குடியிற் ராயதி யதிக்குக் கிழக்கு விருதராஜபய[...] நிக்காய்க்காலுக்கு தெற்க்கு னதியாத் துக்கு மெற்க்கு...........பதக்காயற்க்கற் பெத்த அரிலூர் மதிப் பத்தக்காலு பெற்றுடையெனு பான்னுதாய வரகற[1] ரு. சூ. இந்த நிலம் முக்காணியும் இங்கெ ந-க்கும் சாத்து இச்செய்க்கு அடை பட்ட நிலம் இன்னென கூட்ட நிலவ பமெற்பட்டமவன். ரு வப இந்த நில மூந்திரிகையும் தெங்கங்குடியில் இவ்வூர்க்கு கிழக்கு இவ் வாயிக்காலுக்கு வடக்கு எதச் சதிரத்துக்கு மெற்கடைய நி. மாணுவத்மெ உதகெச நிக்கி இதன் கிழக்கு எங்களம்பிதாக காடை அபாவத்தூன கூற்றூற் பெற்றடையெனுயுமான விசா தாககார் பக்கல் ம விலி கொண்டுடையனுபுமான என்னுதாய வருகிற ரு சு ஷ இந்த நிலம் அரைமாவு முதிரிகையும் இங்கெவு தம சதரத்து இந் நிலத்துடன் என்னுதாயமான ஆரதாகெளபக பில கொண்டுடையென வயமவராயன்...............ன நிலங் கிழ ரையும் ஆக நதிதமணிகள வட்பட ரு மாவுமா கி உ இந்த நிலம் மாகாணி அரைக்காணிக் கிழரையும் இற்றை நாலால் யஉ-ஷான மாக நிற்வார்த்துக் குடுத்தென் இவ்வாதி சண்டெஸ்வர செவர்க்கு இவ் வாம்பலூர் ஆண்டான்......ஆதவர[ா*]க பட்டனுன சிகா ழிப் பிள்ளையென் எழுத்து. உ

அள்ளூர் **Aḷḷūr**

இதுவும் தஞ்சாவூர்த் தாலூகாவில் உள்ளது.

This village also is in the Tañjāvūr taluk.

சாசனம்—1182] [D. 2733-நஙெசு

நத்தத்துக்குத் தெற்குப்புறத்தில் புஞ்சைக்கொல்லை நடுப்படுகையில் இருக் கிற சிலாசாசனம்.

On a stone set up in the dry field known as *Naḍuppaḍugai* to the south of the village-site. Record dated in S'aka 1494, Vyaya, Chittirai 22, registering the grant of the wet and dry lands of the village, deducting 10 *mā* of wet land previously given to the Vishṇu

---

1 'என்னுதாய் வருகிற' என்று வாசிக்க. இந்தச் சாசனத்தின் பின் பகுதி மிகவும் பிழைபடப் பிரதிசெய்யப் பெற்றுள்ளது.

[Nārāyaṇa-perumāḷ ?] temple of Chandralēka, and the dry lands of some other temple, the name of which is lost, by the residents (*mahājana*) of the village of Ten-Aḷḷūr *alias* ...ndarāyapuram. The name of the donee is not clear. Mention is made of Tiruvaraṅgam and Kandāḍai. Probably there are many gaps in the record.

The S'aka and the cyclic years do not agree.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] ஶகாப்த: ௲சா௱கூ௰௪ யிதின் மெல் செல்லா நின்ற விய ஷூ சித்திரை மீ உ௰உ உ தெ௱ அள்ளூரான[....]ந் திராய புரத்து மாசனம் முன்னூடு சந்திர ரெகை பறம நாரபப்[1] பெருமாளுக்கு நஞ்சை புஞ்சை ரு. ம மாவும் கொயிலா............. கம் புஞ்சையும் நீக்கி உள்ளதும் அஷ்ஜாலெ பட்ட நஞ்சை புஞ்சை மட்டுகையுணன் ட்ட விஷ்யுங்கூட மாசந்த்திரம் கந்தாடை கொனமண்டுத் திருவரங்கம் திருசறபதிவான நாராயண கபா ௩ சகத்துக்கு[...]மாய்க் குடுத்துதுக்கு ஶிலாஶாஸநம். உ

குருக்கப்பாளையம் Kurukkappāḷaiyam

இவ்வூர் இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தாராபுரம் தாலுகாவில் உள்ளது.

The village is in the Dhārāpuram taluk of the Coimbatore district.

சாசனம்—1183] [D. 2947

'தாராபுரம் துக்கடி காங்கயம் தாலுகாவுக்குச் சேர்ந்த நிழலி மிட்டா குருக்கப் பாளையத்தில் இருக்கும் சோழியப் பிராமண சாதியில் ஞான சிவாசாரி எனப்பட்ட மடாதிபதி யிடத்தில் யிருக்கப்பட்ட தாமர சாதனத் தினுடைய நகல்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copper-plate grant said to have been in the possession of the *maṭhādhipati* known as Jñānaśivācharya, a *Śōḻiya-brāhmaṇa*, in the days of Col. Mackenzie.

Record dated in Kali 4452, Khara, Chittirai 15, Friday, Rōhiṇi stating that when Vira Balayyadeva Maharaja was conducting the administration of the country from his seat at Dhārapuram in

---

1. பெருமாளின் பெயர் 'பரம நாராயணப் பெருமாள்' என்றோ 'பத்மநாபப்பெருமாள்' என்றோ இருத்தல் வேண்டும் போலும்,

Kongu, all the *Kāṇiyāḷar* of Vaḍa Pongalūrkkā-nāḍu met in his presence and made a grant of land to the north of Niḷali in Koḍuvāy Śirmai to Jñānaśiva svāmin of the *Periya-maṭha* at Pērūr who made the dumb speak, to meet the expenses of worship to god Tirunelvēlināthasvāmin. The image of the god was probably under the private worship of the *svāmin* in a shrine attached to the *maṭha*.

An inscription from S'rīrangam (No. 2 of 1939 ; see also No. 789 above in Vol. II) dated in S'aka 1457 mentions Ōmkaraja Chenna-Balayadēva Mahārāja of the Kāśyapa *gōtra* with a number of *birudas* such as *Uṟaiyūr-pura-varādhīśvara*, *Chōḷakula-tilaka*, etc. as ruling over the Kongu country under the Vijayanagara ruler Achyutadēva Maharaya. The chief mentioned in the present inscription was evidently the same person. Then the date would be S'aka 1452 (expired), Khara, corresponding to A.D. 1531. The other particulars of the date are irregular.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மகா மண்டலெசுவரன் ராச கம்பிரன் ராச மாற்த்தாண்டான் அப்பிறதிவீர அரிய பள படியார ஸ்ரீ வீரகூரஷூராயற் அச்சு[த*]தெவ மகாராயற் ஸ்ரீ வீர அய்ய.... அப்பாச்சி அய்யர் மகாராச சாம்ப்ரூச்சிய பிறதிவி ராச்சிய பரிபால னம் பண்ணு னின்ற கொங்கு மண்டலத்து தாராபுரத்து சீமைக்குக் காவந்தரான ஸ்ரீவீரபாலய்யதேவ மகாராச[ர*] ராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணி அருளானின்ற கலியுக சகாபுதம் சதுசாடுமஉ-க்குமெல் செல்லா னின்ற கரஷூ சித்திரைமீ டுஉ வெள்ளிக்கிளமையும் ரொகணியும் பிறீதிநாம யொகமும் பாலவாகருணமும் பெத்தநாள் கொங்கு தாருபுரத்து ருச ஸ்ரீ வீரபாலய்ய மகாருசாவும் வடபொங்குலிககு நாட்டில்[1] காணி யாளரும் பெரூற் பெரிய மடத்து ஊமை வாயி பெசி வச்ச ஞான சிவா சுவாமியாள் அவர்களுக்கு தரும சாசனப்பட்டயம் யெளுதி குடுத்த விபறம்: (க்) கொங்கு மண்டலத்து வடபொங் குலிக்க நாட்டில் அப்ப நயிநாற் அவநாசி அப்பனும் கொடு வாயில் நல்ல பெருமாளும் பெரிய பெருமாளும் காட்டூற் தம்புரா னும் (·)தாளா அனமபர .... யிவுசகி பெருமாளும் கண்டியன் கொவில பொ[ன்*]னம்பல செட்டியாற் கூத்தரும் வள்ளல் செட் டியாற் ...ன்ன பெரும ..ளும் வெலம்பூண்டியில நல்ல கட்டி காங்க

1. ' வட பொங்கலூர்க்கா நாட்டில் ' என்று வாசிக்க.

யரும் குண்டிடத்து சுகாமியற் ராசாவும் குறையூறில் யிராச[ர*] உலகுடைய பெருமாளும் காளி ஆண்டார் வடுகப்பனும் க்காத்தாற் நல்லமங்[கை*]கயும் அரிகதொளுவில் அம்மயப்பன் அவநாசி அப் பனும் மத்தும் உண்டான காணியாளரும் பல்லாகொவில் நல்லண் ணராக்கியாரும் பிச்சாண்டான் தான்தொன்றி அப்பனும் ஆண்ட நூத்தற் சொமியாரும் நல்ல பெருமாள் யிராக்கியரும் மத்தும் உண்டான காணியாளரும் புத்தூற் வளந்து வாச்சி தளபட்டரா யரும் மத்தும உண்டான காணியாளறும் தென்பள்ளியில் தென் பள்ளி அப்பனும் நல்ல பெருமாள் யிராக்கியாரும் மத்தும் உண் டான காணியாளரும் செம்புதுளுவில் பூமி பாலரும் ஆண்ட பெருமாளும் மற்றும் உண்டான காணியாளரும் பெரும்பனே தாயாண்டான் நல்லணனும் மத்தும் உண்டான காணியாளரும் தொருந்துளு ஆண்ட பெறுமாள் தம்பியாரும் மத்தும் உண் டான காணியாளரும் அல்லாள புரத்து முதலியாற் நல்லணனும் யிராசா சித்தம்பலமும் தாயாண்டாற் நல்லணனும் மதத்தும் உண் டான காணியாளரும் புத்தறச்சல்லக் குடையாள நாதரும் தன்னம பெருமாள் யிராசாவும் மத்தும் உண்டான காணியாள ரும் நக்கன் பாடியில் அளக பெருமாள் அமக்க பெருமாளும் யிவற் அனவரும் கூடி பெரூற் நாட்டில் பெரூறில் பெரிய மடத் தில் ஞானசிவ சுவாமியார் அவற்களுக்கு அய்யன் பண்டார திரு னெல்வெலி நாத சுவாமி பூசைக்கி பொங்குலிக்க நாட்டில் காணி யாளற் அனவரும் ராச ஸ்ரீ அவர்களும்க் கூடி கிறுகண புண்ணிய காலத்துலெ கொடுவாஇ சீமையில் நாலு மத்தியத்துக்கு செந்த நிளலி க[ரை*]ரக்கி வடக்கு னூற்மாற்கயத்தில விட்ட னிலம் ஒரு மாத்திரயும் பத்துக் குளிக்காடும் சகிரணிய உதகபூற்வமாக தாரை வாத்து குடுத்தொம். யிதுக்கு யெல்லே கயிலக்காவன தெற்க்கு கரைக்கு வடக்கு கிளக்கு கொவில் காட்டுக்கு வடக்கு வடகீள் மூலேக்கி சிலுகள் காட்டில் பாதியும் வடக்கு இட்டெரிக்கி தெற்க்கு மெற்க்கு பருடி கிணத்துக்கு கிழக்கு வடமெல் மூலேக்கி இட்டெறிக்கி தென்மூலேக்கிக் களனே ஊஞ்சல் வரிக்கி கிளக்கும் இந்த நாற்ப்பாங்கு யெல்லேக்கி உள்ப்பட்ட னஞ்சை புஞ்சை தொட்டம் தொடிகை மெல் நொக்கிய மரமும் கீள் னெக்கிய கிணரும், மான்படி காடு, தென்பிடி வரை, மீன்படி சொனே னிதி னிட்செபமும் மத்தும் ஆசகல சுவாமியங்களும், யிவரெ சருவ மானியமாக அனுபவித்து கொள்ள கடவாருகவும். யிந்த நால்ப் பாங்கு யெல்லேக்கு உள்ப்பட்ட சுங்கம், சொதனே, மக்கம், மகமை, கத்தி, காவலி, மக்கம்பட்டறை யெப்பெற்ப்பட்ட ஆச

கல சுவாமி[ய*]ங்களும் தாங்களே சருவ மானியமாக சந்திருதித்தியாள் உள்ள வரைக்கும் அனுபவித்து கொள்ளக் கடவாருகவும். இப்படி சமமதிச்சு இந்த தருமசாசனப் பட்டயம் யெழுதி குடுத்தொம் பொங்கலிக்க நாட்டில ஞானசிவ சுவாமியாருக்கு திருனெல்வெலி ஞுத சுவாமிக்கி. தறும சாசன பட்டயத்துக்கு தின்மை நெனந்தவன் கெங்கைக் கரையில் காராம் பசுவை கொன்ற தொஷத்துலெ பொவாராகவும்.

செந்தமிழொறக் கீயிந்தரவும் தெவர்க்கென எறுங்கினவும்
அந்தணறக்கு னிருல் அளித்தனவும்—வெந்த
யிலும்புண்ட நிறமீனில் மூளுமெ ...
அரும்புண்ட ரீகத் தய்யன்.[1]

யிப்படிக்கி யெழுதின ந[ன்*]மைக்கு வட பொங்கலிக்க நாட்டில் கணக்கு திருவப் பிருமணரில் வாசிஷ கொத்திரத்தில் ஆனையப்பன் யெளுத்து. யிந்தப் பட்டயத்துக்கு ராய ஸ்ரீ வீரவாலய்ய தெவற் யெளுதி[...*] ஒப்பிதம் பெறிய அவனுசியப்பன் யெளுத்து. முத்து சின்ன அவனுசியப்பன் யெளுத்து. வடுகப்பன் யெளுத்து. காங்கயன் யெளுத்து. ஞுதர் யெழுத்து. பெரிய பெறுமாள் யெளுத்து. னம்பிரான யெளுத்து. பெரும்பனை நல்லணன் யெளுத்து. அல்லாள புரத்து நல்லணன் யெளுத்து. தென் பளனியப்பன் யெளுத்து. ஆண்ட பெருமா[ள்*] யெளுத்து[॥*]

கூடலூர் — Kūḍalūr

இவ்வூர் இப்போது மதுரை ஜில்லா திண்டுக்கல் தாலூகாவில் உள்ளது. 'திண்டுக்கல் வகையராவுக்குச் சேர்ந்த உத்தமப் பாளையம் துக்கடி சேகரம் கூடலூர்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

The village is in the Dindigul taluk of the Madurai district.

---

1. இந்தச் செய்யுள் பின் வரும் வெண்பாவாக அமையும்.

செந்தமிழோர்க் கீந்தனவும் தேவர்க்கென் றீந்தனவும்
அந்தணர்க்கு நீரால் அளித்தனவும்—வெந்த
இரும்புண்ட நீரி னெழுதுமே ...
அரும்புண்ட ரீகத் தயன்.

சாசனம் — 1184] [D. 3254

கிராமத்தில் கூடல் அழகிய பெருமாள் கோவிலுக்குப் பின்னுலே நாட்டியிருக்கப்பட்ட சிலாசாசனத்தின் நகல்.

(No. 420 of 1907). On a slab set up behind the central shrine in the Aḻagiya-Perumāḷ temple in the village. Record dated in S'aka 1591 (current), Kollam 844, Kīlaka, Āvaṇi 9, Sunday, S'u. dvadaśi and Uttarashāḍa, corresponding to A.D. 1658, August 9, registering the gift of land to the extent of 200 *kalam* yield in Kūḍalūr by **Kulasekhara Perumal** to Naḍumākkal Paṇikkar in order to provide for worship at the following temples: Maṅgalādēvi Amman, Aḻagar, Vanmīkanāthasvamin, Periyāṟṟu Śasta Punaiyāṟṟu S'āsta and Naḍaikkal-Bhagavati, and also for the feeding of the Brāhmaṇas in the temple of Periyāṟṟu-Śāstā.

The donor Kulaśēkhara-Perumāḷ was evidently the Later Pāṇḍya king of Tirunelvēli. The Epigraphical report gives the name of the temple at Kūḍalūr as Aḻagiri-Perumāḷ.

சகாற்த்தம் ௲ருளாசூ௯க-க்கு செல்லா நின்ற கொல்லம் அளசம௪ச ஞூ கிலக ஞூ ஆவணி மீ கூ உதி நாயித்துக் கிளமையும் பூறுவ பட்சத் துவா௦தெசியும உத்திருட நட்செத்திரமும் சுபயோக கறணம் பெற்ற ஞளில் நயினுற் குலசேகறப் பெருமாள் கூடலூரில் நான்கெல்கைக் குள்ப்பட்ட நிலத்தில் முடுக்க வயல் திருதநியாவது வறட்டாத்துக்கு மெறக்கு ரெங்கால் ருவு சுருளியாத்துக்கு பொ[கி*]ற கிள்பாதைக்கும் வடக்கு கம்பத்துக்குப் பொ[கி*]ற வாய்க்காலுக்கு கிழக்கு முடுக்கு வயல் யெல்கைக் கல்லுக்கு ஷ-க் கொடி வாய்க்காலுக்கு தெறக்கு இன்னுன்கு சதிரத்துக்குள்ப்பட்ட நிலத்தில் நெடுமாக்கால் பணிக்கருக்கு விட்ட நிலம் ஊ உ௰ சுள-க்கு வயல் ச௰ சுள-ம் பொக பாக்கி உண்டான நிலத்தில் மங்கலா தெவியம்மன் பூசைக்கி விட்ட நிலம் ஊ ௰௫ ா-ம், அளகற் கொவிலுக்கு விட்ட நிலம் ஊ சூ௰-[ம்*], வன்மீகனுத சுவாமிக்கி விட்ட நிலம் ஊ ௰ ா-[ம்] பெரியாத்துச் சா[ஸ்*]ததாவின் பூசைக்கி விட்ட நிலம் ஊ ௰௫ ா-[ம்], ஷ கொவிலப் பிருமண பொசனத்துக்கு விட்ட நிலம் ஊ உ௰ ா-[ம்] பூனையாத்துச் சாத்தாற் கொவிலுக்கு விட்ட நிலம ஊ உ௰௫ ா-[ம்] நடைக்கல் பகவதிக்கி விட்ட நிலம் ஊ ௫ ா-[ம்] யெத்தும நல்லூ ருட்டுருக்கு விட்ட நிலம் ஊ ௫௰ ா-[ம்] ஆக கொவில் சுஙக்கும் பிருமண பொசனத்துக்குமாக விட்ட நிலம்

உா சூ இந்த நிலம் இருநூத்திக் கலமும் சந்திரூதித்தற் வறைக்கும் நடக்கும்படியாகக் கட்டளை யிட்டொம். இந்தப் படிக்கி நடக்கிற விடத்திலே யிந்த நிலத்துக்கு யாதா மொரு[த்*] தற் தடையுடை செய்தெ யுண்டானல் அவர்கள் கங்கைக் கரை யில் காரும் பசுவையும் மாதா பிதாவையும் கொன்ற தொசத் திலெ பொ[வா*]ருகவும். இந்தப்படிப் பெருமாள் கொவில்க் கல்லுலெ பொட்டிருக்குற தென்றறியவும் [||*]

திருமுருகன்பூண்டி Tirumuruganpūṇḍi

இவ்வூர் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா அவிநாசித் தாலூகாவில் உள்ளது.

இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்த சாசனங்கள் முதல் பாகம், 229-33 ஏ. ஆக வெளியாகியுள்ளன.

The village is in the Avināśi taluk of the Coimbatore district and the inscriptions copied from this place have been published as Nos. 229 - 233 in Vol. I.

சாசனம்—1185] [No. *24* on p. *12*

Copper-plate grant then in the possession of the *sthānika* of the temple of Muruganāthasvāmin in the village. Record dated in the year of 225 of some unspecified era and the cyclic year Chitrabānu, in the reign of Tirumalai Nayaka, the Madurai Nāyaka ruler, registering the grant by Raghunātha Paṇḍita, the prime minister of the king, and the inhabitants of Chaturvēdimaṅgalam, Tirumuruganpūṇḍi and Koṅgu-nāḍu to Subramanya Paṇḍita, the priest (*sthānika*) of the temple of Tirumuruganpūṇḍi of a share of land in the village Chaturvēdimaṅgalam and a contribution of one *paṇam* for each house every year and two *paṇam* for each marriage in the villages of Chaturvēdimaṅgalam, Tirumuruganpūṇḍi and Kōṅgu-nāḍu.

The text of the grant is not available.

Raghunātha Paṇḍita of the inscription was probably a religious preceptor to the king, as we do not know of any minister of that name in the period. The date of record would correspond to S'aka 1564, Chitrabānu, A.D. 1642.

முருகநாத சுவாமி கோவில் ஸ்தாநீகர் ஒருவரிடமிருந்த செப்பேட்டுச் சாசனம். இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை. மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டிய லில் காணும் விவரங்களே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

[மதுரை நாயக்க மன்னனுன] திருமலை நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் சித்திர பானு ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. அரச

னுடைய பிரதான மந்திரியான ரகுநாத பண்டிதரும் கொங்கு நாட்டுச் சதுர்வேதி மங்கலம் திருமுருகன் பூண்டி ஊரார்களும் கூடித் திருமுருகன் பூண்டிக் கோவில் அர்ச்சகரான சுப்பிரமணிய பண்டிதருக்குச் சதுர்வேதி மங்கலத்தில் ஒரு பங்கு நிலமும் கொங்கு நாட்டுச் சதுர்வேதி மங்கலம் திருமுருகன் பூண்டி ஊர்களில் ஆண்டு தோறும் வீட்டுக்கு ஒரு பணமும் கல்யாணத்துக்கு இரண்டு பணமுமாகக் காணிக்கையும் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனத்தின் ஆண்டு ஏதோ ஓர் அப்தத்தின் 225-ஆம் ஆண்டு என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது எந்த அப்தம் என்று விளங்கவில்லை.

சாமக்குளம் — Sāmakkuḷam

இவ்வூர் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா அவிநாசிக்குப் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்.

The village is situated near Avināśi in the Coimbatore district. The text of the record is not available. The following particulars are furnished from the details given in the *List of Inscriptions from the Southern Districts* of Col. Mackenzie.

சாசனம் — 1186] [No. 23 on p. 11

ஊரில் உள்ள கால கால ஈசுவர சுவாமி கோவில் மகா மண்டபத்தில் உள்ள வாசல் தூணில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On a gate pillar of the mahamaṇḍapa in the temple of Kālakāla-īśvarasvāmin at the village. Record dated in Kali 3015 in the reign of Kulottunga Cholaraja registering the grant of the village Ammanallūr fixing its income at 1755 (gold) *pon* per year to meet the expenses of worship and offerings to the god Kālakāla-īśvara and the goddess whose name is written as 'Pooncoda vana ana Dave by the prime minister of the king 'Polivurvattivurteghul Paroomal, Velloovaraya gondur' and others.

The Kali year quoted is too early for the record and is definitely a mistake. It is very difficult to restore the names of the donor and of the goddess.

Kōvilpāḷaiyam, near Avināśi, which in olden days was known as Ḳavayanputtūr, contains a temple for god Kālakāla-Īśvara.

[கொங்கு யன்னனுன] குலோத்துங்கச் சோழ ராசாவின் காலத்துக் கல்வெட்டு. கலியப்தம் 3015 கொண்டது. கால கால ஈசுவரர், அம்மன் ஆகியோர் பூசை நிவேதனத்துக்காக அம்ம நல்லூர் என்னும் கிராமத்தை அரசனுடைய பிரதான மந்திரி அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனத்தில் காணும் கலியப்தம் தவறு. கோவில் அம்மன் பெயரும் தானம் அளித்த மந்திரியின் பெயரும் சரியாக விளங்கவில்லை.

அவிநாசித் தாலூகாவில் உள்ள கோவில்பாளையம் என்ற ஊரிலே கால கால ஈச்வரருக்கு ஒரு கோவில் இருக்கிறது. சாசனங்களிலே அவ் வூர் கவயன்புத்தூர் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

புரவிப்பாளையம் Puravippāḷaiyam

இவ்வூர் இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா, பொள்ளாச்சித் தாலூகாவில் உள்ளது.

The village is now included in the Pollachi taluk of the Coimbatore district.

சாசனம் — 1187] [D. 2949-8

'தாராபுரம் துக்கடி புள்ளச்சி தாலூகாவுக்குச் சேர்ந்த புரவிப்பாளையத்திலே யிருக்கும் கொப்பண மன்னாடி யென்கிற பாளையக்காரரிடத்தில் இருக்கப்பட்ட தாமர சாசனத்து நகல்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copper-plate grant said to have been in the possession of Koppaṇa Mannaḍiyar, the polegar of the place.

Record dated in S'aka 1714, Virōdhikrit, Aippaśi 14, Thursday, daśami, and Aśvati registering the gift of some lands and other privileges to Kanakasabhai Periya-Mudali Paṇḍitar by Vikrama Chōḷa. The record begins by stating that Kanakasabhai Periya-Mudali who had originally been living at Tillai (Chidambaram) was the religious preceptor to the S'aiva saints, Appar, Sundarar, and Māṇikkavāchakar as well as to the *piḷḷai* of Śikaḷi (i.e. Jñānasambandha), having initiated them into the mysteries of the religion and administered the *dīkshā*. The Chēra, the Chōḷa and the Pāṇḍya kings also received *dīkshā* from him. The *paṇḍita* was later on got to the Koṅgu country and he was authorised to consecrate the temples, conduct the worship and administer *dīkshā* to the people. He was also made the religious head of the Śaivas with power to impose fines and inflict other punishments

[on those who stray from the righteous path] bestowing on him many *birudas* and other paraphernalia. The Chēra king utilised his presence in the Koṅgu country in having the temples of Paṭṭiyār (i.e. Paṭṭīsvara) and Araśa Ambalavāṇa (i.e. Naṭarāja) at Pērūr consecrated. In course of time, Vijayaraṅga-Chokkaliṅga Nāyaka (the Madurai Nāyaka ruler), conquered the countries of Tiruvārūr, Madurai, Dhārāpuram, etc. and sent Aḷagēndra Nāyaka and Tirumalai Nāyaka to enquire into the affairs of the newly conquered country. Aḷagādri Nāyaka came to Pērūr and worshipped the god there. Then Ambalavāṇasvāmin appeared in his dream and wanted him to provide accommodation for Himself and His consort. Aḷagādri thereupon diverted the revenue of the country for three years and erected the *sabhā* with the thousand-pillared maṇḍapa. He also had the consecration of the gods Paṭṭiśvara, Ambalavāṇasvāmin and the goddess Pachchai Marakatavalli Amman, with the assistance of Immuḍi Muttu Velamaṇi Chandra Koppaṇa Mannāḍiyar, of Veḷḷi-yaṅgiri, performed by this Kanakasabhai Periya Mudali Paṇḍita, obtaining one thousand Gurukkaḷs from out-side. Both Aḷagēndra Nāyaka and Koppaṇa Mannāḍiyār received *dīksha* from the *paṇḍita*. After this when Koppaṇa Mannāḍiyār visited the court of Vijaya-raṅga Chōkkaliṅga Nāyaka at Madurai, the king was highly pleased with the chieftain and conferred on him the *pāḷaiyam* of Upparappālaiyam and many other privileges. The chief in turn gave lands in different villages to the *paṇḍita*, his religious precep-tor. He was also in the habit of going to Paḷani every year for the festival in the month of Tai (January-February). Once while at Paḷani he got enraged with Vijayagiri Vela Chinnōba Nāyaka, the chief of the place, over the arrangements made for his feast during his stay there, quarrelled with him, crossed the border, came to Kiṇa-ttuk-kiḍavu and stayed there for three days fasting the entire period. God Daṇḍayudhapāṇi appeared to him in a vision and as ordered by the Lord, he erected a temple for the god on the top of the hill Ponmalai. The consecration of this temple of Daṇḍa-yudhapāṇi, known as Ponmalai-yāṇḍār, was performed by Kana-kasabhai Periya Mudali Paṇḍita on which the chief granted the Paṇḍita some lands at Kurukkaḷ-pāḷaiyam. Then on Kali 4397, Ānanda, Tai 20, trayōdaśi, Friday and S'vati he gave as *mānya* 20 *vaḷḷakkāḍu* of land to god Puṟṟiḍamkoṇḍīśvara at the *ottai-k-kāl* maṇḍapa and the *magamai of* $\frac{3}{4}$ *paṇam* to the god and $\frac{1}{4}$ *paṇam* to the *paṇḍita* with a turn of 30 days in the worship of god Ponmalai-yāṇḍār to the Paṇḍita.

There is a village called Ottaikkāl-maṇḍapam in the Coimbatore taluk. The temple of Purriḍamkoṇḍīśvara is probably in that village.

Two dates are mentioned in this record.

The first date is Kaliyuga Śakābda 1714, Virōdhikrit, Aippaśi 20, Thursday, daśami and Aśvati. The era used is evidently the Śaka and the year current. Then the intended date would be A. D. 1791, October 27, Thursday, when the *tithi* was Amāvāsya and the *nakshatra* Svāti. [The *tithi* daśami either Śukla or bahuḷa will not combīne with the *nakshatra* Aśvati in the month of Aippaśi.]

The second date is Kaliyuga Śakābda 4397, Ānanda, Tai 20, trayōdaśi, Friday and Svāti. The Kali year is wrong. If the cyclic year Ānanda is that which came immediately after the year Virōdhikrit referred to above, then it will be Śaka 1717, Ānanda. The intended date would then be A. D. 1795, January 30, Friday when the *tithi* was daśami and the *nakshatra* Rōhiṇi. [The *tithi* trayōdaśī, either Śukla or bahuḷa will not combine with *nakshatra* Svāti in the month of Tai.]

Kanakasabhai Periya Mudali Paṇḍita, the donee of the grant, seems to represent the name of a particular family, the members of which were the religious preceptors to the *Śaivas*. Vikrama chōḷarāja mentioned in the grant was perhaps the original donor who brought this family to the Koṅgu country from Chidambaram. The *sthala purāṇa* of Pērūr, which is known as Mēlai-Chidambaram, tells us that the *Mūvāyiravar* of Tillai, i.e., the group of three thousand persons of Chidambaram who are entitled to worship the god there, had associations with the god of Pērūr. [1]

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மகா மண்டலீசுவரன் அறியதளவிபாடன் ஒட்டிய மொக[ர*]ம்ங் தவிர்த்தான் ஆரிய மொக[ர*]ன்தவிர்த்தான் ஒட்டிய தளவிபாடன் ஆரிலொன்று கடகை(க்) கொண்டு அருள் பெருகி அன்பு கூர்ந்து ஆது[ல*]ர் சாலையும் அந்தணர் வெள்வியும் வெத வொலியும் விளாவ(ா)[ரு] வீதியும் தபொதன மடங்களும் தற்ம்ம சாலையும் யிச்[சை*]சயில் முப்பத்திரெண்டரமும் தீர கொண்டருளிய ராசாதிராசன் ராசபரமெசுரன் ராசமார்த்தாண்டன் ராச கெம்பீரன் ராச மனெுபயங்கரன் ராசகுலதிரன்,

---

1 M. Raghava Aiyangar, *Some Aspects of Kerala and Tamil Literature* (Travancore University English publications No.3). Part I, p. 48.

கடல் கலங்கிலும் காவெறி வற்றிலும் மலை யலுங்கிலும் மனங் கலங்காத[க]ண்டன், கண்ட ஞடு கொண்டு கொண்ட ஞடு குடா தான், சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன், அளகுக்கு அனங்கன், அறிவுக்கு அகத்தியன், பொருமைக்கு தற்மன், பொறுதுக்கு வீமன், வில் லுக்கு விசயன், பரிவுக்கு நகுலன், சாத்திரத்துக்கு சகாதெவன், அசுபதி, கெசபதி, நரபதி, தனபதி யாகிய மகாராச ஸ்ரீ சூரிய குல தீரனுக திருவாரூரில் விக்கிர செரன் சந்திர குல தீரன் மதுரையி லும் பாண்டிய ராசா அக்கினி குலதீரன் தாராபுரத்திலும் செறம் பெருமாள் முல[1] ராசாக்கள் ராச்சிய பரிபாலனம் செயிகின்ற நாளை யிலும் சோளராசா விக்கிரமன் கனகசபை பெரியமுதலி பண்டி தற்க்கு யெழுதிக்குடுத்த விபரம் யென்னவென்றால்:

கலியுக சகாபுத்தம் ௲௪௱௯௰௪-[க்கு] மெல் செல்லா நின்ற விரொதிகிருது ௵ அற்ப்பிசை மீ ௰௪-ம் தெதி குருவாரம் திச மியும் அசுபதி நட்சத்திரமும் ஆயுட்ஷமனும யொகமும் கையி தலா கரணமும்[2] பெற்ற சுபதினத்தில் கனகசபை பெரிய முதலி பண்டிதற்க்கு விக்கிறம சோளன் யெழுதிக் குடுத்த சாசனம் யென்ன வென்றால்: அப்பற் சுந்தரற் மாணிக்கவாசகற் யிவர்கள் மூன்று பெரும் தில்லைக்கு வந்து கனக சபை பெரிய முதலி பண் டிதற் யிடத்திலெ வந்து உபதெசம் கொண்டாற்கள். செல்லா பணம் செலுத்தி பிள்ளையும் சிகாளியிலெ வை(ய்)த்தார் என்றும் அப்படிக்கொற்ற கனகசபை பெரியொறக(ள்)ளிடத்தில் செரம் பெருமாள் பாண்டிய ராசா சொளராசா யிவர்கள் முதலான ராசாக்களும் அந்தக் கனகசபைப்பதி பெரிய முத[ன்*]மையாரா கிய பண்டிதற் கிட்ட திட்சை திருமுடியும் வணங்கிக் குடுத்து உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் கனகசபை பெரிய முத[ன்*]மை பண்டிதருக்கு தார[ர*] பூறவமாக யெழுதிக் குடுத்த சாசனம் யென்னவென்றால்:

நம்முடைய நாட்டிலுள்ள சிவஹூலங்களை பூற்வ பிறதிஷ் டையும் உத்தர பிறதிஷ்டையும் உத்ஸவங்களும் திட்சைத் திரு முடியும் முதலிமார் வெள்ளாளற் பிள்ளைமார் யிவர்களுக்கு திட் சையும் கிணபதி துறக்கை கொவில் பிறதிஷ்டை, உச்சவங்கள், சாந்தி, சம்பொரெஷணை, யிது முதலாகிய தெல்லாம் நடப்பிவிச்

---

1. 'முதலிய' என்பதே இவ்விதம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது போலும்.
2. 'ஆயுஷ்மான் நாம யோகமும் தைத்துலாகரணமும்' என்று வாசிக்க.

சுக்கொண்டு வாருங்கொளென்று சன்மதம்ச் சைவாச்சாரத்துக் குள்பட்ட[1] பெரையும் தெண்டினே, பாண்டினே, ஆணே, ஆக்கினே யெப்பெர்ப்பட்டதும் நீங்களெ விசாரியுங்களென்றும் அனெகம் விருதுகள் கொடுத்து ஆனேயின் மெல் பட்டணப் பிரவெசமும் செயிவிச்சு பச்ச பல்லாக்கும் பகல் தீப்பட்டியும் உபய சாமரம் றெணபாஷி சுகமும் வெங்கல பெரிகையும் ரணவீர சின்னமும் சந்திர சூரிய வாத்தியமும் நாற் கெச வாத்தியமும் யிது முதலா கிய சகலமும் கொடுத்து, தலங்கள்தொரும் பிறதிஷ்டை உச்ச வங்களும் நடத்திக்கொண்டு செரம ராசாவும் யிந்த கனகசபை பெரிய முதலியாகிய பண்டிதரு மக்கடப் பெருராகிய பட்டியார்க் கொவில் பிறதிஷ்டையும் அரசம்பலவாண சுவாமி பிறதிஷ்டை யும் செயிது யிருக்குற காலத்திலெ பெரிய பூ வல்லாற்ராகிய கவுண்டற் குடி பயலாள் ராச்சியத்திலெ யிவற்கள் கூட யிருப் பாற்கள். அப்படி யிருக்குற பொது ராமெசுவரத்திலிருந்து விசய ரங்க சொக்கலிங்க ஞயக்கன் திருவாலூற் மதுரை தாராபுரம் யிந்த ராச்சியங்களே கட்டிக் கொண்டாற். அவர் காரியத்துக்கு கற்த்துவாகிய அளகெந்திர நாயக்கன் திருமலே நாயக்கன் யிவற் களே அளேக்க செயிது ராச்சியத்துக்கு விசாரிப்புக்கு வந்தால் அள காத்திரி ஞயக்கன் பெருறுக்கு வந்து சுவாமியை தண்டம் பண் ணிக் கொண்டு யிருக்கிறபொது அப்ப அம்பலவாண சுவாமி அவர் சொற்ப்பனத்தில் சாதிச்சாற். சொற்ப்பனம் யென்ன வென் ருல், 'நமக்கு[ம்*] உன்னுடைய அம்மாளு[க்கும்*] யிருப்புக்கு யிட மில்லேயெ. நீய் நமக்கு தல முண்டாக்கி வைத்தால் உனக்கு சாயுட் சிய பதவியும் நம்முடையகிட்ட வைச்சுக்கொள்ளுகுரொம்'என்று சொற்ப்பனம் சாதிச்சார். அப்ப ராச்சியத்திலுள்ள பணம் உள் ளது மூன்று வருஷம் யெடுத்து ஆயிரக்கால் மண்டபமும் அம்பல வாணற் சபையும் உண்டாக்கி வைத்து அதர்க்கு பிறதிஷ்டையும் செய்யவெணுமென்று யொசித்து யிருக்கிற காலத்துலெ அப்ப பூவல்லவராகிய பூமி பாலகராகிய யிம்முடிப் பட்டம் கொப்பண மன்னுடியாற் அப்ப அவர் வெள்ளியங்கிரி நகரம் குரிஞ்சி நகரம் யென்று சொல்லப்பட்ட நகரத்திலெ கொட்டை கொத்தளம் ராச்சிய பரிபாலனம் செயிதுக்கொண்டு யிருக்குறர். அவர் சீற்மை ஆனேமலே சென்னிமலே ஒதி குருந்த மலே மருத மலே மங் திரகிரி மலே பொன்னூதி மலே சிவ மலே யிந்த சீற்மையிலுள்ள சிவதளம் விட்டுணுதலம் குமாரதலம் அமணீசுர சுவாமி தலம் அமணெசுர சுவாமி தலம் சுவாமிகாரியம் பிறும்மணகாரியம்

1. 'ஷண்மத சைவாசாரத்துக்குள்பட்ட' என்று வாசிக்க.

மெற்க்கு கரும்பிள்ளைக்கு கிளக்கு யிதிலுள்ள தெவதாயம் விரும
தாயம் வரைகடருமல் நடத்திக் கொண்டு யிந்த சீற்மையிலுள்ள
பணம் சுவாமி பணம் மகமை பணம் யிந்த திரவ்வியங்களும்
தானெ அனுபவிச்சு சுவாமி காரியம் நடப்பிவிச்சுக்கொண்டு
வருங்காலத்திலெ யிந்த அளகெந்திர ஞயக்கன் யிந்த யிம்முடிப்
பட்டம் மூத்து வெலமணி சந்திர கொப்பண மன்ஞடியாரையும்
அழைக்கச் செயிது பெருரிலே பட்டீசுர சுவாமியும் அம்பலவா
ணர் சுவாமியும் பச்சை மரகத வல்லி அம்மனையும் பிறதிஷ்டை
நடப்பிக்க வெணுமென்று அளகெந்திர ஞயக்கன் இம்முடி பட்
டம் கொபண மன்ஞடியார் யிவர்கள் ஆயிரம் பெற் குருக்கள்
மார் வருத்தி ஆயிரம் யாகசாலையும் கட்டி யிந்த காணிய காணி
யாழ் இம்முடிப்பட்டம் கொபண மன்ஞடியாரும் முகூர்த்தம்
செயிவிச்சு யிந்த கனக சபை பெரிய முத[ன்*]மையாகிய பண்டி
தர்க்கிட்ட முகூர்த்த தெங்காயும் குடுத்து ஆடையாபரணமும்
குதிரைப் பல்லாக்குகளும் ஆனையின் பெரில் பட்டணப் பிரவெச
மும் செயிவிச்சு குருக்களுக்கு சகல விருதுகள் குடுத்து யிந்த
கனகசபை பெரிய முதல் பண்டிதற்க்கிட்ட யிந்த அளகெந்திர
ஞயக்கன் கொபண மன்ஞடியார் தீட்சை திருமுடியும் உடல்,
பொருள், ஆவி, மூன்றும் உமக்கே அடிமையாக யிருக்கிற காலத்
தில் யிவர்கள் மூன்றுபெறும் மதுரைக்குப் பொயி விசயரங்க
சொக்கலிங்க ஞயக்கரை சமுகத்தில் கண்டு; அவர் யிவற்களைப்
பார்த்து அதிக சந்தொஷமாக யிம்முடிப் பட்டம் முத்துவெல
மணி சந்திர கொப்பண மன்ஞடியாருக்கு உத்திரமும் கட்டு
செயிது சதுரங்க பிலங்களும் கூடி அனுப்பின விடத்தில் புத்தி
உத்திர பிரகாரத்துக்கு மலைச் சாறலிலுள்ள பாளயப்பட்டு முத
லாகிய பெரையும் ஒட்டமிட் டடக்கி வைத்து உப்பெளு பாளை
யப்பட்டு உள்ள பெரையும் கை செத்தி தாஷ்டீகமா யெடுத்து
நின்ற தரியலரையும் குத்தி குலவையிடத் தக்கதாயும் மருவலரை
வணங்கத் தக்கதாகவும் ஆராயிரத்தெளுனூறு பெரையும் சங்க
ரித்து கொப்பம் செத்திக் கொண்டு இருனூத்தி முப்பத்தஞ்சு
ஆனையும் கைக் காணிக்கையாக மதுரைக்கிப் பொயி மகாராசா
ஸ்ரீயவர்கள் சன்னியதானத்தில் விண்ணப்பம் செயிதுக்கொண்ட
விடத்தில் மெத்தவும் சந்தொஷித்து யிப்பெர்க் கொற்ற வீர சூர
ஞகிய முத்து வெலமணி சந்திர கொப்பண மன்ஞடியாற்க்கு
அனெகம் உடுகரையும் கட்டு செயிது ஆனையின் பெரில் பட்ட
ணப் பிறவெசம் செயிது பச்சப் பல்லாக்கும் பகல் தீவெட்டியும்
உபய சாமரம் ரண பாஷக்கமும் முத்து தராயும் செங்கொல் முத்

திரையும் வட்ட வாளும் கட்டக் கயிறும் வெங்கல பெரிகையும் ரணவீர சின்னமும் சந்தர சூரிய வாத்தியமும் நரகெச வாத்திய மும் யிது முதலாகிய தெல்லாம் கட்டு செயிவித்து அய்யாயிரம் பிலங்களுக்கு சம்பளம் உத்தாரமும் குடுத்து யிது நால்ப்பாங்கு யெல்லேக்குள் பட்ட காஞ்சி நதித் துரந்த வெள்ளியங்கிரி நகரத் திலிருந்துக் கொண்டு நஞ்சை புஞ்சை மாவடை மறவடை ஆணை வாய்க்கால் முதலியதெல்லாம் தெவதாயம் விருமதாயம் உள் ளிய மானியம் தெருத் திருளுள் கட்டளை மதுரை அஸ்தாநதிரத் துக்கு ரொசு[1] குத்தகையாக வருஷம் ஒன்றுக்கு சுத்த திருவால சக்கிரம் அ௰௩ ௲ பொன் வருஷம் ஒன்றுக்கு வயல்களிலெ நெல் சலகை.......௫௰௲ளா சலகை விக்கும் தாரணை மெரைக்கு கிரயம் சகிதமாக கொடுக்கத் தக்கதாக கட்டுச் செயிது யிந்த சிற்மையி லுள்ள சுங்கம் மகமை சகிதமாக அனுபவிச்சுக் கொண்டு செங் கொல் வரை வளுவாமல் சுவாமிக் காரியம் முக்கியமாக நடந்துக் கொள்ளச் சொல்லி உடுகரை வெகுமதியும் குடுத்து டப்பெரு பாளையப் பட்டிலுள்ள[2] பெரையும் கை செத்தி யிவர்களுக்கு பெரிய முதமையாகிய பெரிய வீட்டுக் காரனுகிய நடந்துக்கொள் ளச் சொல்லி மகாராச ராச ஸ்ரீ யவர்கள் அப்பணை யானபடியி னுலெ அதுவெ மெரைக்கு தலத்தில் வந்து சுகமெ யிருந்துக் கொண்டு அப்படியிருக்குற ளுளையிலெ குருக்களுக்கு மானியம் வெள்ளியங்கிரி நகரத்திலெ ௫௰-மா னிலமும் குரிஞ்சி நகரத்தில் ௭-மா னிலமும் பெரூரிலெ ௰௩-மா னிலமும் திறக் கொண்டருளி யிருக்கிற காலத்திலெ பெரிய களிஞ்சி நகரத்தில் மூணு மிடாக் காடும் ஆறு தொட்டமும் யிப்படி யிருக்கிற காலத்திலெ வருஷம் பிறதியில் வைய்யாபுரிக்கு தை திருவிளாவுக்கு பழணி யாண்ட வர் தரிசினமாகப் பொயிருந்த விடத்தில் விசயகிரி வெல சின் னெப ளுயக்கன் எங்களுக்கு விருந்து உண்ணச் செயிது வின வினப்படியினுலெ கொவித்து கண் சிவந்து கொக்கரித்து தாறப் பரித்து ஆண்டவர் திருவிளப் பிரீதியினுலெ யெல்லே தாட்டி கிணத்துக்கடவுக்கு வந்து மூன்று நாள் ஆறு பொளுது அன்ன ஆகாரமில்லாமல் யிருந்தபடியினுலெ ஆண்டவர் கிருபாகடாக்ஷம் வந்து களிகூர்ந்து திருவிளம் பற்றின விபரம் ஆகையால் இவிடத்

---

1. 'ஆஸ்தானத்துக்கு ரொசு' என்று வாசிக்க. ரோசு என்றால் நாள் என்று பொருள். ரோசுக் குத்தகை - தினக் குத்தகை.

2. 'உப்பராப் பாளையப்பட்டு' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

திலுள்ள மலையில் குருமரத்தடியில் பாத தாமரையும் பதித்து நிலை கொண்டு..........பால் பொன்மலை யாண்டவற் றென்றும் நிலையாக யிருப்பதாக ஆனபடியினாலெ கொவில் கட்டி சுவாமி தண்டாயுதபாணியும் உண்டாக்கி இந்த சுவாமி பிறதிஷ்டை ஞட்டாண்மை அளகியக் கவுண்டனை அழைக்கச் செயிது யிந்த கனக சபை பெரிய முதல் பண்டிதரை அழைக்கச் செயிது யிந்த சுவாமி காரியம் அஷ்டபந்தனம் பிறதிஷ்டையும் செயிவிச்சு அவர்கள் யிடத்தில் உபதெசம் செயிவிச்சுக் கொண்டு யிந்தக் குரு புத்திரனாகிய பூமி பாலகர் இம்முடிப் பட்டம் கொபண மன்னுடியால் புத்திர மித்திர களத்திராதிகள் உள்ள வரைக்கும் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் குருவுக்கெ தாராதத்துவமாக தெத்தம் செயிது மானியம் குருக்கப் பாளயத்திலெ யிருனூற்றி யிருவத்தி ஞலு வள்ளக் காடும் யிதுக்கு சிலாசாசனமும் மதுக்கரை ஒபளியில் தொண்ணூற்றி ஆறு வெள்ளக் காடும் சிவியாருக்குக் குடுத்து அதுக்கு சிலாசாசனமும் யிந்த பிரகாரத்துக்கு நடந்து அநுவெ மெரைக்கு செப்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிக் கொண்டு யிந்த தற்மம சாசனம் யெப்ப வென்றால் : கலியுக சகாப்தம் சதுஙாசுமளஉ-க்கு மெல் செல்லா னின்ற ஆனந்த வருஷம் தை மாசம் உம தெதி திரயொதசியும் வெள்ளிக் கிழமையும் சொதி நட்சத்திரமும் பெற்ற சுபதினத்தில் யெளுதின சாதனம் யென்னவென்றால் : யெங்களுக்கு உள்ள சாமிதிக வெங்கிட்ட கிரஷ்ட்டணய்யன் கணக்கு தானப்ப முதலி அளகிய கவுண்டன் ராய கவுண்டன் பாரப்பத்தியம் கொபாலய்யன் சென்பொக சுப்பய்யன் கணக்கு முத்துவெல பிள்ளை சின்னதம்பி கவுண்டன் கெங்காதரம் பிள்ளை பெரிய குமாரசாமி கவுண்டன் பழனிக் கவுண்டன் குப்பாண்டா கவுண்டன் பெரூறு சிதம்பரம் பிள்ளை சங்கரலிங்க கவுண்டன் பின்னும் நாட்டிலுள்ள பெற் சம்மதமாக ஒத்தைக் கால் மண்டபத்தில்[1] புத்தி[ட*]ங் கொண்டீசுரருக்கு மானியம் உம வள்ளக் காடும் அவடத்தில் சுவாமி காரியத்துக்கு முக்கால் பணம் மகமையும் கனக சபை பெரிய முதல்ப் பண்டிதர்க்கு கால் பணம் மகமையும் பொன்மலை யாண்டவருக்கு முப்பத்தினுள் முரையும் நீங்களே அனுபவிச்சுக்கொண்டு சிவஸ்தலம் கிணபதி துறக்கை ஒரு யிடத்தில் யியெளு தொறு ஒரு யிடத்தில் பிறந்தாலும் நீங்களெ யனுபவிச்சுக் கொண்டு வரவும். உமக்கு

---

1. 'ஒத்தைக்கால் மண்டபம்' என்ற பெயர் கொண்ட ஊர் ஒன்று கோயம்புத்தூர்த் தாலூகாவில் இருக்கிறது.

நாங்கள் அடுமை யானதிலுலெ சந்திர சூரியற் உள்ளவரைக்கும் ஆகாசம் பூமி உள்ள வரைக்கும் யிந்த தற்மத்தை அனுபவிச்சுக் கொண்டு வரவும், யிந்த தற்மத்தை பரிபாலனம் செய்த பெற்கள் அனெக அயிசுவரிய சம்பன்னராகி தெவ தத்துவத்தை அடைந்து சாயுட்சிய பதவி யடைவார்கள். யிந்த தற்மத்துக்கு யாதாமொருத்தன் விகாதம் செயித பெற்களுக்கு காசி ட்செத்திரத்தில் கெங்கைக் கரையிலெ காராம்பசுவைக் கொன்ற பாவங்களிலெ பொவான். யின்ன[ம்*] தொண்ட[க*]ாரண்யத்திலெ யிருந்து பிறந்து கொந்தூவாராயி அனெக நரகத்தை அனுபவிப்பார். யின்ன[ம்*] சதி ஆருண்ணதி பிச்சாசாயிருந்து அனெக நரகத்தை அனுபவிப்பாற்கள். யிந்த தற்மங்களை வரை கடருமல் நடத்திக் கொண்டு வந்த பெற்களுக்கு பொன்மலை வெலாயுத சுவாமியாறவர்கள் வெண்டிய பாக்கியத்தையும் புத்திர மித்திர கழத்திரிகளுங் கொடுத்து ரட்சிப்பார்கள்.......[1] தீத்தான் பெரிய மூர்த்தி யென்றும் தெசிகனை காற்த்தாவும் வெள்ளி நகரில் மூத்தாலும் மெஞ்ஞா[ன*] முத்தி தரும் விதத்தை நினைடையாற் நீதி நிரை வெள்ளி நகரில் நினைத் தவஞசியப்பர் பாத மலர் பாதம் வணங்கி நொறக்குனெ சாப்புர புவியெலும் யாற்க்கு சகாயமும் ஆதரவுமுண்டாம். செறக்கு அதிகபாத மரவை தரு கனக சபை தன் பெரிய முதறியென்றும் குருபாதத்தில் தெரிசின தீர்த்தம் கொண்ட காலையில் திரு நகனுகிலும் மதிபதியாகிலும் தெவர்களென்றும் மணவார்களாகிலும் மெவிய பண்டிதரான குருவெ கனகசபை-பெரியமுதல் பண்டிதர் திருனூரு செய்யவும்...... சிவமயம்.[2]

கரூர் Karūr

இவ்வூர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா கரூர்த் தாலூகாவில் இருக்கிறது. இவ்வூரில் கிடைத்த சாசனங்கள் இரண்டாம் பாகம், 699-710 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ளன.

This is the head-quarter station of the Karūr taluk in the Tiruchirappaḷḷi district. The inscriptions copied from this place have been published as Nos. 699-710 in Vol. II.

---

1. இதிலிருந்து வரும் பகுதி செய்யுளாக இருக்குமோ வென்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது. ஆனல் நிச்சயிக்கமுடியவில்லை.

2. குருக்கப்பாளையத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனத்தை இதனேடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க.

சாசனம் — 1188] [D. 3302-iii-எ

இவ்வூரில் உள்ள பசுபதீச்வரர் கோவில் மகாமண்டபத்தில் தென்பாரிசத்தில் 'பரைவாயில் யெல்லை வடபுறம்' சிலாசாசனம்.

On the south wall of the central shrine in the Paśupatīśvara temple at the place.

Record beginning with the *meykkīrtti*, commencing with the words *Tirumagaḷ maruviya* and dated in the 9th year of the reign of the Chōḷa king Parakēsarivarman *alias* **Rajendra Choladeva** (II), the younger brother and successor of Rājadhirāja I, registering the tax-free gift as *tirunāmattukkāṇi* of the village Gaṇapati-nallūr in Veṅgāla-nāḍu, a sub-division of Adhirājaraja maṇḍalam by the king to meet the expenses of the temple of Tiruvānilai-Mahādēva [at Karuvūr].

This has been published as No. 21 in the **South Indian Inscriptions**, Vol. III.

'திருமகள் மருவிய' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியுடன் கூடிய, கொப் பரகெசரி வர்மனை உடையார் (இரண்டாம்) இராஜேந்திர சோழ தேவனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. அதிராத ராச மண்டலத்து வெங்கால நாட்டுக் கணவதி நல்லூரைத் திருவானிலை மகாதெவருக்கு வெண்டும் நிமந்தங்களுக்குத் திருநாமத்துக் காணியாக இறையிலியாக அரசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

தென்னிந்திய சாசனங்கள், III வால்யூம், 21-நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

சாசனம் — 1189] [D. 3302-iii-மக

'அம்மன் கோவிலுக்கு மேற்கும் தண்டேசுவர சுவாமி கோவிலுக்குக் கிழக்கும் வயிரவன் கோவில் பின்புறம் இரண்டாம் பிராகாரம் பிறகே எழுதியிருக்கப்பட்ட சாசனம்.'

On the wall of the second prākāra, to the west of the Amman shrine, east of Chaṇḍēśvara shrine and behind the Bhairava shrine, in the temple of Paśupatīśvara at the place. The beginning of the record is lost and consequently the name of the king and his regnal year are not available; but the details of the date, Śu: tritīya, Wed-

nesday and Uttara are found. The record registers an order of the king issued while he was seated in the garden *Vañji nāyakan tirunandavanam* witnessing the dance after worshipping the God, granting the village Minnuvānpaḷḷi *alias* Aḻagiya-Chōḻa-Kūttanūr in Taṭṭaiyūr-nāḍu, fixing its revenue at 30 *pon*, to meet the expenses of worship, offerings, various other expenditures and the special festival in the month of Māsʹi to god Aḻagiya-Chokkanatha, who was installed in the temple of Tiruvānilai-uḍaiya Mahādēva at Karuvūr, which was Vañji-mānagaram *alias* Muḍivaḻaṅgu-Chōḻapuram in Veṅgala-nāḍu, a division of Virasʹōḻa-maṇḍalam.

The name Aḻagiri is found mentioned in the inscription. From the tenor of the record it is possible to take him as the donor. We know that Aḻagiri Nāyaka, the foster-brother of the Madurai Nāyaka ruler Chokkanātha Nāyaka, was in charge of this country for some time and that his inscriptions are also found in the area. But the names of the signatories to the record point to an earlier period. Probably the king was a member of the Pāṇḍya line of Madurai of the 13th or 14th century A.D.

………………[1] பூர்வ பட்சத்து திரிதிகையும் புதன் கிழமை யும் பெற்ற உத்தரற்று னாள் னமனம் பாம பெற்ற உத்திரத்து னாள் விற சொள மண்டலத்து வெங்கல னாட்டுக் கருளெகக் கருமாணிமான ... கரமான முடி விழங்கும்ஞ் சொழ புரத்து[2] உடையார் திருவானிலை யாளுறுடையார் நாயனாற் த நாயனார் அழகிரி குடி யின் னாதனாரைக் கும்பிட்டு வஞ்சினாயக்கன் திரு னந்தவெனத்து யிறுந்து கூத்து கண்டு யின் னாயனாருக்கு அமுது ப்படித் தாதுக்குப் படிக்கும் பல பண நிபந்தத்துக்கும்[3] திரு மாசி திருனாளுக்கும் உடலாக யெங்க(ழ்)[ள்] நாட்டு மின்னுவான்பள் ளிக்குற்ற மயிலனட்ட[4] உகவை தரியிறை தட்டாரப் பட்டை பாட்

---

1. சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி கிடைக்கவில்லை. அதனால் அரசனுடைய பெயரும் ஆண்டும் காணப்பெறவில்லை.

2. 'கருவூராகிய வஞ்சிமா நகரமான முடிவழங்கு சொழபுரத்து' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

3. 'அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கும் பலபணி நிபந்தத்துக்கும்' என வாசிக்க.

4. 'எலவை' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

டமும் யிழ[ம்*] புஞ்சை யிவ்வூர் நான்ங்கெல்லைக்குள்பட்ட மெல் னெக்கிய மரமும் கீழ் னெக்கிய கிணறும் மத்தும் யெப்பெறப் பட்டனவும் யெங்கள் மக்கள் மக்கள் சந்திராதித்த.........பொன் முப்பதும் யிப் பொன் முப்பதும் யெங்கள் நாட்டிலெ வரி வயித் துக் கடமுவொமாகவும். யிப்படிக்கி சம்மதிச்சு குடுத்தொம். யின்னயனாறுக்கு யிவ்வூர் நான்ங்கெல்லைக்குள்ப்பட்ட யிவ்வூர் தர்ம்ம தானமாக குடுத்தொம். [வி](யி)துக்கு யிலங்கண செயிதா ருண்டாகில் கெங்கைக் கரையில்[...] கொன்ற பாவம் கொள்வா ராகவும். யிப்படிக்கி சம்மதிச்சு யின்னயினார் அழகியசொக்கனத் தறுக்கு தட்டையூர் நாட்டு மின்னுவான் பள்ளியான அழகிய சொள கூத்த னல்லூரை தர்ம்ம தானமாக குடுத்தொம் மெலை தட்டையூர் நாட்ட நாட்டவரொம். யிப்படிக்கி செம்பிலும் செலையிலும் வெட்டிக் கொள்ளவும். யிப்படிக்கி தட்டையூர் நாட்டு கிளவனெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை தலையாத்துளி பிள்ளையாண்டான் சொளகொன் னெளுத்து. யிப்படிக்கி அரய மகன் பெறுமாதொளன் கனுடையானான சுந்தர பாண்டிய கொன் னெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை அரயன் மகன் பெறுமாத் தொள னெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை அரியான பிள்ளையானான அதாவிதர நிவான் யெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை கண்னம்பாடி யில் விபாபறுத்திக் கொடாயி ஒடர்களில் வயிரபாலன் வத்தகரி சையான் யெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை சம்மந்தனுடையான் னெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை சொக்கன் மாச்சாத்து னெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை பெறமாடியில் பிள்ளையா னெளுத்து. யிப்ப டிக்கி யிவை குடலில் — கூகலில் சொளங்க தெவன் அகத்தி யாண்டான் யெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை அவிரிக்கண்ட னெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை சளவட மங்கல ஓடையானவன் யிவன் பிளமான் வடவச்ச னெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை வெள் மொட்டு[1] கெசாண்டான் ஆண்டானான அனந்த கூத்த னெளுத்து [॥*]

சாசனம் — 1190] [D. 3302-iii-மஉ

அம்மன் கோவில் கர்ப்பகிரகம் பின்புறத்திலே மேல்புறம் வடக்கு முதல் எழுதியிருக்கப்பட்ட சிலாசாசனம்.

On the back side of the Amman shrine in the same temple, Record dated in the 24th year and [? 140th day] of the reign of the

1. 'வெள்ளொட்டு' என வாசிக்க.

Chōḷa king Tribhuvana chakravartin Kōnērinmaikoṇḍān **Kulottunga Choladeva** (III), 'who was pleased to take Īḻam (Ceylon), Madurai and Karuvūr' registering the tax-free gift as *iriyili dēvadāna* of the village Ādichchanallūr in Taṭṭaiyūr-naḍu by the king to the god Tiruvānilai-Mahādēva in Tiru-Vañji-mānagaram *alias* Muḍivaḻaṅgusōḻapuram in Veṅgala-nāḍu, a division of Vīra Kēraḷa (Chōḻa)maṇḍalam (i.e., Koṅgu), to meet the expenses of worship, services, repairs and special festival on the day of Tiru-k-Kārttikai·

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ [||*] திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கொனெரிமைக்கொண்டான் யீ...ம் மதுரையும் கறுவூரும் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்கச் சோழ தேவர்க்கு யாண்டு யிருவத்தினுலாவுது விர கெரள சொள மண்டலத்து வெங்கால னாட்டு திருவெஞ்சிமான[க*]ரமான முடி வளங்கும் சொளபுரத்திலு டையார் திறுவானி[லெ*]லெ மகா தெவர்க்குத் தட்டையூர் நாட்டு ஆதிச்ச மங்கலம யிவ்வாண்டு முதல் யிறயிலி தெவதானமாக குடுத்தொம். யிவ் வூர்க்கு டொன்....யெல்லைக்கு உள்ப்பட்ட நிலம் னஞ்சை புஞ்சை உடும்பொடி ஆமை தவளி கற்று புல் பொகா முற்றுற்றும் யிரையிலி தெவதானமாக குடுத்தொம் திறுவானிலெ மகாதெவர்க்கு. யிரை பொரவு சிற்றுயம் யலவையும் பள்ளுப் பாடல் தெண்டங் குத்தம் மற்றும் யெப்பெர்ப் பட்டனவறும் யின் னுயினுறுக்கு பூசைக்கும் திறுப்பணிக்கும் நம் பெருல் திரக் கார்த்திகை திறுனாளுக்கும் பல பணி நிமந்தங்களுக்கும் ஓடலாக குடுத்தொம். யிவை தொண்டமான் யெளுத்து. யிடை விள[க](ந)த்த[ர*]யன் யெளுத்து. ஆண்டு யிறுவத்தி னுலு [நள். ௱ சம]-யன யிவை வாருணருயனெளுத்து. யிவை மங்களரயனெழுத்து. யிவை ஒப்பம் பசுபதிசுவருட்சை [||*]

சாசனம் — 1191] [D. 3302-iii-டை

ஷை சாசனத்துக்குக் கீழே எழுதி யிருக்கப்பட்ட சாசனம்.

On the back side of the Amman shrine in the same temple. Record beginning with the *meykkīrtti* commencing with the words *Tirumagaḷ maruviya* and dated in the 24th year in the reign of the Chōḻa king Parakēsarivarman *alias* Uḍaiyār Śrī **Rajendra Choladeva** (II), registering the tax-free gift as *iṟaiyili dēvadāna tirunāmattukkāṇi* of the village Śaṇappirāṭṭi in Taṭṭaiyūr-naḍu, a division of [Adhirāja] rājamaṇḍalam by the king to meet the expenses of worship, repairs and other expenditure of the temple [of Tiruvānilai-Mahadēva at Karuvūr] on the request of a certain......Chōḻa, whose name is lost,

Rajendra Choḷa II did not have such a long reign as 24 years. The date is probably the 9th year, of which year we have other inscriptions in the same temple and in which the same signatories of this record also figure.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*]

[1] திருமகள் மரிவிய செங்கோல் வேந்தன் றன்
மன்னன் சேனை மின்னதுவாக
முன்னெதிர் சென்று யிரட்டைப்பாடி
யெழுர யிலக்கமுங் கொண்டு யெதிர் அம . பெர்
எலஃடிசை ககம் பரையங் காங்கட
பெருத்தங்கன கொப்ப்ந்து வந்து யெதிர்த்து தாவி
யாகவ மல்லன்னரன பெருஞ்சேனை யெல்லாம் படைப்
[பொருது
பாரத னகள பசும் பொண பாக்கி
ஆங்கவன் அஞ்ச ப்புரக்கிடமொட
அவனுனையும் குதிரையும் பெண்டி[ர்*] பண்டாரமும்
எடுத்தொடு அகப்பிடித்து
திசையது னிகள விருபிஷேகம் பண்ணி
விரவிலி வித்திருந்தருளிய

---

1. இம் மெய்க்கீர்த்தியின் சரியான வடிவம் பின்வருமாறு :

திருமகள் மருவிய செங்கோல் வேந்தன்றன்
முன்னோன் சேனை பின்னது வாக
முன்னெதிர் சென்று இரட்ட பாடி
ஏழரை யிலக்கமும் கொண்டு எதிர்ப் போர்ப் பெருது
எண்டிசை நாகம் பறையது கறங்கப்
போராற்றங்கரைக் கொப்பத்து வந்தெதிர்த்த
ஆகவ மல்லன்தன் பெருஞ் சேனையெலாம் படப்பொருது
பாரது நிகழப் பசும்பிண மாக்கி
ஆகவ மல்ல னஞ்சிப் புறக்கிட்டோட
அவன் ஆனையும் குதிரையும் பெண்டிர் பண்டாரமும்
ஒட்டகத்தொடு அகப்படப் பிடித்துத்
திசையது நிகழ வீராபிஷேகம் பண்ணி
வீர ஸிம்மாஸனத்து வீற்றிருந்தருளிய

கோப் பரகேசரி வர்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு
யாண்டு—

கொப் பரகெசரி பந்மரான உடைய[ர்*] ஸ்ரீ ராசேந்திர தேவர்க்கு ஆண்டு யிருவத்து ஞலு ஆவது [அதிராத*] ராச மண் டலத்து தட்டையூர் ஞட்டு சணப்பிராட்டிக்கி யெல்லே கீழ்ப் பார்க் கெல்லே முச்சூறு வாவி விசய கொண்ட சொளபுற யெல் லேக்கி கிளக்கு வடப்பார்க்கு யெல்லே ஆத்றுக்கு தெற்க்கும் யின் ஞன்ங் கெல்லேக் குள்பட்ட நஞ்சை புஞ்சை ஆக உளப்பட்ட னிலமும் உடும்[பெ*]பாடி, ஆமை தவளே, புத்தெழுந்தடம்அ கத துபுல் பொக[ர*] முற்றுட்டி யிரையிலி தெவதானமாக திறுஞ மத்துக் காணியாக விடும்படி பூசைக்கும் திறுப்பணிக்கும் வெண் டிய நிவந்தங்களுக்கும்.........சொழுழ நமக்கு சொல்லுகையால் செம்பிலும் சிலேயிலும் வெட்டிக் கொள்ளச்சொல்லி னம்மொலே குடுத்தொம். யிரையிலி திருவாயி மொளிந்தறுநாரென்று திறு மந்திர ஓலே சத்திரியசிகாமணி வழஞட்டு பனேயூர் நாட்டு நெல் வாயிலுடையான் காழி யெளுத்து. யிப்படிக்கி யிவை தொண்ட மான் யெளுத்து. ஊரான் உத்தமச் சொளஞன யிராச ராச பாற்ப்பதும விறராயன் யெளுத்து. அரையன் ருச ராசஞன விர ராசெந்திர செயமுறி நாடாழ்வான் யெளுத்து. விரராசெந் திர மங்கலப்பரயன் எழுத்து [||*]

திருக்காட்டுப்பள்ளி Tirukkāṭṭuppaḷḷi

இது தஞ்சாவூர்த் தாலுகாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்யப்பெற்ற சாசனங்கள் இரண்டாம் பாகத்தில் 595-99 நெ. ஆக வெளி யிடப்பெற்றுள்ளன.

This village is in the Tañjāvūr taluk. The inscriptions copied from this place have been given as Nos. 595-99 in Vol. II.

சாசனம் — 1192] ***[D. 2733-உமஎ***

ஊரில் உள்ள அக்கினீச்வர சுவாமி கோவில் கர்ப்பகிரகத்தில் காணப் படுகிறது.

On the walls of the central shrine in the Agnīs'vara temple at the place. Record beginning with the Sanskrit *prasasti* commencing with the words '*Samasta Jagadādhāra*' of the Pāṇḍyan king Jaṭila-varman *alias* Tribhuvana chakravartin Sundara Pandyadeva. The date portion of the inscription is lost. The record has been copied corruptly, some portions being eye-copies direct from stone. Seems to register the grant of some lands to the temple of Tirukkāṭṭuppaḷḷi.

uḍaiya-Nāyanār and fixing the income due therefrom. Mentions also the villages Vikramaśōḻanallūr, Māṟanēri *alias* Jinachintāmaṇi chaturvēdimaṅgalam and Mullaikkuḍi.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ[||*][1] ஸமஸ்தஜக [Grantha text]......
[Grantha text]
[Grantha text]
[Grantha text] ராஜ ப்ரதி
பிம்ப மஹா ராஜாதி ராஜ பரமேஸ்வர கொச் சடை பாண்டிய[2]
த்ரிபுவன சக்கற விருத்திகள் ஸ்ரீ சுந்தர பாண்டிய தேவர்க்கு
யாண்டு............தி ஞள் ஜீரவுது காத்திவு தம்ப திரு நட்டாசதி
யாரந[3] பாண்டிய குலபதி வளநாட்டுக்கு கிளுவை ஒழு கல்லைக்கு
கிழக்கு ஐஞ்சகை வாலத்திலைக்கு மெற்க்கு யட நாட்டு தொரும்
ஓம வ வைஸ்ய ஒன்னுட்டு உடையான் திருக்காட்டு உடையநாஞ
திரு நட்டத்துக் காணியான தெவதானம்[4] விக்கிரம சொழ நல்
லூரு மம்யி மாலை மடப்புறமும் மாறநெறியான சின சிந்தா
மணிச் சருப்பெதி மங்கலத்து பிடாகை உள்ளூரிலும் குறைக்குடி
யிலு[ம்] முல்லைக்குடிப் புரம் யெதுகால முகத்திலும் தெவதா
னம் திருநாமத்துக் காணியா[னை] நிலங்க ன ளுவ் வாண்டு முதல்
கடமை கொள்ளுமிடத்து இ திருநாமத்துக் கால் ரு-த்துப்
படியெ அடைத்த ரு-த்துக்கு பூசைக்கு இரு கூறு ரு - மாக நிறக்
குலத்துக் குல வந்த ரு-த்துக்கு......................இப்படி செலவாக்
கவும் இட்ட ஒழிய நாட்டு வினியொகம் ப இவை பன் ள மெண்
டலப்பட்டன் எழுத்து. இவை திண்டலை அகரத்து சொழன்
எழுத்து. இப்படிக்கு இவை வண்ணு விழுப்பரமன் எழுத்து.
இவை சாக்குடையரான பண்டியதரயன் எழுத்து. தில்லைக்குடை
யான் எழுத்து. இப்படிக்கு இவை ஒரையூர் கிழ[வ*]ன் தென்னவ
தரயன் எழுத்து. இப்படிக்கு இவை சிற்ருக்க நாடு கிஷ்ணப்பன்
எழுத்து............இவை............யன் வளவதரயன் எழுத்து.

---

1. 'ஸமஸ்த ஜகதாதார' என்று தொடங்கும் வடமொழிப் பிரசஸ்தியே இது. இதன் திருத்தமான பாடத்துக்கு மேலே 1155-56 பக்கங்கள் பார்க்க.

2. 'கொச் சடையபன்மரான' என்று வாசிக்க.

3. சாசனம் வழங்கப் பெற்ற நாளின் பஞ்சாங்கக் குறிப்பு அடங்கிய பகுதியாக இருத்தல் வேண்டும். மிகவும் பிழைபடக் காண்கிறது.

4. 'திருக்காட்டுப்பள்ளி உடைய நாயனர் திருநாமத்துக் காணியான தெவதானம்' என்று வாசிக்க.

இப்படிக்கு இவை புலியூர் கிழவன் மழவராயன் எழுத்து........
......லங்கிழவன் எழுத்து. இப்படிக்கு நாட்டு பணியால் நாட்டுக்கன எழுத்து. உ[1]

சாசனம் — 1193] [D. 2733-உமஅ

கோவிலிலே இந்தச் சாசனம் எந்த இடத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது குறிக்கப்பெறவில்லை.

The exact place in the temple where this is found engraved is not stated. Record beginning with the *meykkīrtti* commencing with the words *Pūmālai midaindu* of the Chōḷa king **Vikrama Choladeva.** It is highly damaged. The opening, as well as the end, of the record is not found. The name of the king and his regnal year are lost. The record, as copied in the manuscript, seems to consist of 4 sections. It is not known whether these form four separate inscriptions or different portions of the same inscription. The first section seems to register the exemption from taxes granted by the *sabhā* on the lands of the temple of Tirukkāṭṭuppaḷḷi-Mahādēva, set apart as *Maḍappuram* and *Tiruviḷakkuppuram*, which had been silted up and lying fallow for sometime previously.

The second section contains the date, [s'u.] dvitīyā, Wednesday and Śravaṇa. It seems to register the gift of some land which had been silted up and lying fallow as *Maḍappuram* and *Tiruvilakkuppuram*, purchasing the same for 24½ *kāśu* by a certain Tiruchchiṟṟambalam-Uḍaiyār, stipulating that only his descendents were to enjoy the land and maintain the service.

The third section containing the date S'u. tritīyā, Saturday and Śravaṇa registers the purchase of some land from a private person.

The fourth section with the date ba. pañchami, Monday and Ārdra registers the sale by the *sabhā* of Dīnachintāmaṇi chaturvēdimaṅgalam of some land as *Tirumaḍaippaḷḷippuram* of the temple of Tirukkāṭṭuppaḷḷi-uḍaiyār for a certain Tiruchchiṟṟambalam-uḍaiyār; probably the same person mentioned above,

---

1. இந்தச் சாசனத்திலும் சில பகுதிகள் கல்லில் கண்ட உருவத்திலேயே பெயர்த்து எழுதப்பெற்றுள்ளன. அதனால் சாசனத்தின் திருத்தமான பாடம் காண இயலவில்லை.

stipulating that only his descendents were to enjoy and maintain the service. The land set apart as *tiruppaṇippuram* is also mentioned, as also the the regnal years 9 and 11 of the king. The temple of Śrī-Kailāsam-uḍaiyār at the place and the temple at Niyamam are also mentioned.

ஆரம்பமும் முடிவும் காணப் பெறாத இச் சாசனம் மிகவும் சிதிலமாக இருக்கிறது. சில பகுதிகள் கல்லில் கண்ட உருவத்திலேயே பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்தச் சாசனம் நான்கு பகுதிகளாகக் காணப்படுகிறது. இந் நான்கும் தனித் தனிச் சாசனங்களா அல்லது ஒரே சாசனத்தின் பகுதிகளா வென்பதும் தெரியவில்லை.

[அ]

[1]......திருப்
பாமற் மாலெ சுந்த ரரும மணித்தி ளாபுயத் திருபிப்
பாராய திருக்கொயில்
திருச் சாமியார் செங்கொ லிட்டபட்டி கில
புவ்னமுகலிப் பார்புதுப் பால
வெண்குடை மீமசை கெற பக்கிருங்காலி
யொளித்துவன் பிலத்தடைக் டையான் வுங்குள

---

1. இந்த மெய்க்கீர்த்தி சோழ மன்னனான விக்கிரம சோழனுக்கு உரித்தானது. அதன் சரியான வடிவம் பின்வருமாறு:

பூமாலை மிடைந்து பொன்மாலை திகழப்
பாமாலை மலிந்த பருமணித் திரள்புயத்
திருநில மடந்தையொடு சயமக ளிருப்பக்
கனவரை மார்வந் தனதெனப் பெற்றுத்
திருமக ளொருதனி யிருப்பக் கலைமகள்
சொற்றிறம் புணர்ந்த கற்பின ளாகி
விருப்பொடு நாவகத் திருப்பத் திசைதொறுந்
திகிரியொடு செங்கோல் நடப்ப அகில
புவனமுங் கவிப்பதோர் புதுமதி போல
வெண்குடை மீமிசை நிழற்றக் கருங்கலி
யொளித்துவன் பிலத்திடைக் கிடப்பக் குளத்திடைத்

தெலுங்க பிமன் விபங்கலமை யொர் களி லெகி பரப்ப
ஐம்படைப் பருவ காவெம்படைப் பருவ காவெம்படை தாங்
[கியும்
வெங்கை மடலமத்து............பதி நீதிருந்து
வடதிசை படிப்படுத்த தெ நியன திசைத்
தருமமு தவமுந் தானமுந் தழைப்ப
வெதமு வெத
தில்லை திருபுவன திருளி வெலற்க்கும்
பபலியான பாத்திவர் சூட
நிரைனமருட் முரைமை... ..
......யிறவெர மின்னுயாதாய பொல
தள்ளிப ரப்பித்த நமத்து
மணி முமயி ளிப்பமனு நெறி புரதுகை
நா வொடுங்க முரசுழங்க
ளுசெமிய யீசுர யுதம் சொம.........திங்கணர் ஒரு
க கங்கா திரை.........டாவெங் நிட
கொங்கை ராதுங்க கொங்கை ராசாயமா

தெலுங்க வீமன் விலங்கல் மிசை யேறவுங்
கலிங்க பூமியைக் கனலெரி பருகவும்
ஐம்படைப் பருவத்து வெம்படை தாங்கியும்
வேங்கை மண்டலத் தாங்கினி திருந்து
வடதிசை யடிப்படுத் தருளித் தென்றிசைத்
தருமமுந் தவமுந் தானமும் தழைப்ப
வேதமும் மெய்ம்மையு மாதியுகம் போலத்
தலைத்தலை சிறப்பவந் தருளி வெலற்கரும்
போர்ப்புலி யாணை பார்த்திவர் சூட
நிறைமணி மகுடம் முறைமையிற் சூடி
மன்னுயிர்க் கெல்லா மின்னுயிர்த் தாய்போல்
தன்னொளி பரப்பித் தனித்தனி பார்த்து
மண்முழுதுங் களிப்ப மனுநெறி வளர்த்துத்தன்
கோயிற் கொற்ற வாயிற் புறத்து
மணிநா வொடுங்க முரசுகள் முழங்க
விசையமும் புகழும் மென்மே லோங்க
வாழி வாழிஇம் மாநிலங் காக்கத்
திருமணிப் பொற்றேரூட் டெழுதுபத் தாண்டு
வருமுறை முன்னே மன்னவர் சுமந்து
திறை நிறைத்துச் சொரிந்த செம்பொற் குவையால்

தெவித் திரை..........ப் பரசெத் தொலால் யெதெழத்தொ
நல்லூர்........வாணகை மானம
பொருப்பா செகாணி மெல் யொத்திருந்தென
மகாக பதிழுங்க நன்னுழுகளா ஙி. யஉ
பரிகுழ லம்மட்ட புனததுணவாளத
து புரமனம் ஒதுகையான திருக்
காழ ஙிகண்டையான புரத்துரம்மணியார் பாமாதமாயு
வரஷத்து பூலமை வெப்பு திரு...........ச் சாபுரமான
திருபுவன சக்கரவிருத்திகள்

தன்குல நாயகன் தாண்டவம் பயிலுஞ்
செம்பொன்னம் பலஞ்சூழ் திருமா ளிகையும்
கோபுர வாசல் கூடசா லைகளும்
உலகு வலங்கொண் டொளிவிளங்கு நேமிக்
குலவரை உதய குன்றமொடு நின்றெனப்
பசும்பொன் வேய்ந்த பலிவளர் பீடமும்
விசும்பொளி தழைப்ப விளங்குபொன் வேய்ந்து
இருநிலந் தழைப்ப இமையவர் களிப்ப
பெரிய திருநாள் பெரும்பெயர் விழாவெனும்
உயர்பூரட் டாதி உத்திரட் டாதியில்
அம்பல நிறைந்த அற்புதக் கூத்தர்
இம்பர் வாழ எழுந்தருளு வதற்குத்
திருத்தேர்க் கோயில் செம்பொன் வேய்ந்து
பருஉத்திரண் முத்தின் பயில்வடம் பரப்பி
நிறைமணி மாளிகை நெடுந்திரு வீதிதன்
திருவளர் பெயராற் செய்தமைத் தருளி
பைம்பொற் குழித்த பரிகல முதலாச்
செம்பொற் கற்பகத் தொடுபரிச் சின்னமும்
அளவில் லாதன வொளிபெற வமைத்துப்
பத்தா மாண்டில் சித்திரைத் திங்கள்
அத்தம் பெற்ற ஆதிவா ரத்துத்
திருவளர் மதியின் திரையோதசிப் பக்கத்து
இன்ன பலவும் இனிதமைத் தருளி
ஒருகுடை நிழற்கீழ்த் தலமுழுதுங் களிப்பச்
செழியர்வெஞ் சுரம்புகச் சேரலர் கடல்புக
அழிதரு சிங்களர் அஞ்சிநெஞ் சலமரக்
கங்கர் திறையிடக் கன்னடர் வெந்நிடக்
கொங்க ரொதுங்கக் கொங்கணர் சாயமற்
றெத்திசை மன்னருந் தத்தமக் கரணெனத்

[...] தியங்கலத்து மஹாயிலபையொம் லெவுர்த் திரு மெற் கொயில்[1] மாகாயில்லான கொலத்துங்க சொழ விண்ண கராபுரயாரா செந்திர தமை மணத்து கூட்டதிக்கு ஸ்ரீ நாட்டு ஊஹதெசப ஸ்ரீ(த)[தி]ன சித்தாமணிச் சருப்பெரு மங்கலம் சண் டெசுவரணக்கு மடபுரமாகவுந் திரு விளக்குப் புரமாகவ முன் பிலான் கௌக்கம்ம நாட்டு உடையார் திருக்காட்டுப்பள்ளி மகா ஷெவர்க்கள்மிகள[...]த்து வருகிற நிலங்க றுளுடைந்து மணடல பெர் செய்யாண்ணுதெ கிடந்தமையிலெ[2] நாட்டுடையார் யநுப வித்துத் தரப்படி இரைபத்து வருகிற நிலங்கறுடைந்து மண லிட பொறெ செய்யாண்ணுளொடொத் தன்மயிராந கொண்டு செலவையாகத் தரம் விழுத்துக் கடுத்த நிலங்களவன: பெலதுரு விறுகாவனனுகல தாமா முத்துலகாமித் தெவதிக்கு தற்ம்மத்துக் குலத்துங்க சொழவரம் மண்டஹூர் கிழரைக்கு மாண்ட கண ணுத் துரந்த கொண்டு நென் வலியாகத் தரம் விழுத்திக்கொண்டு நிலங்களாவன வெகிழ பிடாகை தின சிந்தாமணி வதிக்கு கிழக்கு குலதொங்க சொழ வரமப் பாகுரைக்கு ரெண்ட கண்ணுற்து கிழ கடைய நிலம் இங்கெ முன் ஓங்கண்ணு......முன்[ரு]ஞ் சதிரத்து

திருமலர்ச் சேவடி உரிமையி னிறைஞ்ச
அங்கவன் மகிழுங் கங்கையொப் பாகிய
தெரிவையர் திலதந் தியாக பதாகை
புரிகுழல் மடப்பிடி புனிதகுண வனிதை
திரிபுவன முழுதுடையா ளெனவுட னிருப்ப
ஊழிஅங் நெடு மாலூ கத்துப்
பிரியா தென்றுந் திருமக ளிருந்தென
மாதர் மடமயில் பூதலத் தருந்ததி
அரணியல் கற்பிற் றரணிமுழு துடையா
ளிவன்திரு மார்வத் தருளொடு மிருப்பச்
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்துத்
திரிபுவன முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய

கோப் பரகேசரி வன்மராகிய திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விக்கிரம சோழ தேவர்க்கு யாண்டு—

1. '......சதுர்வெதி மங்கலத்து மகா ஸபையொம் : இவ்வூர் திருமெற் கொயில்' என்று வாசிக்க.

2. 'நிலங்கள் உடைந்து மணலிட்டுப் பயிர் செய்ய வொண்ணுதே' என்பது போல இருக்க வேண்டும்.

மெற்கடைக்குவலேம்மெகெ கிழது ஒக்கடைய நிலம் ஸ்ரீ தெவி வதிக்கு கிழக்கு குலொத்துங்க சொழ வாயிக்காலுக்கு தெற்க்கு உ கண்ணுத்து முதற் சகரத்து மெற்கடைய நில.........செ ஐஞ் சாங் கண்ணுற்து நால் சந்திரணடிதித்து வெலியில் கிழகடை யாலேம் ஆக ரு.[1] வகுற கிழ் வசூமன்.

[ஆ]

நாயத்து ற்ப பக்ஷத்து ஊவிதியையுமம[2] புதவாரயும்பெத்த திருவெணத்து நாள் மெற்ப்படியாக்கு இறை விழுத்திக் குடுத்த நிலங்கள் தின சிந்தாமணி வதிக்குக் கிழக்கு சொழ வாயிக்கா லுக்கு தெற்க்கு உ கண்ணுத்துக்கு ச சதிரத்து ம மெற்கடைய நிலம இந்த கிழக்கு நிலம் வூந்த இந்த கிழக்கு நிலம் க கூ வ ஹு-ம் கெங்கெங் கண்ணுத்து ச சதிரத்து மெற்க்கு தென் கிழக்கு ரு. ஙு-ம் ரு. லிம ஒ ச கண்ணுத்து ச சதிரத்து மற்கடைய எல்லே ரு. முழம் ஸ்ரீ தயிவதிக்கு[3] கிழக்கு ரு. குலொத்துங்க சொழ வாயிக்காலுக்கு தெற்க்கு உ கண்ணு க ஊ ரு ஐக்கி ரு. ஐல வடக் படைய ரு வல்லேறதான் வாயிக்காலுக்கு மெற்க்கு ரூ. ౽ கிழ் வ ஹு-ம் ரு-ங் கெங்கணுத்து ம சதிரத்து மெற்கடைய நி. சமா வ லூ வ கி ஹு-ம் இருபலும் ஆக எட்டாது[4] கொண்டு பொல்லிலி யாத்து நி.ருங ౽ல்-லு கிழ் ரு இன்னிலம் அரையெ முன்று மா(ா) முந்திரிகைக் கிழண்டயில் புரவு வரியான மடத்துக்கு மடபுற மாக இத் திருச்சிற்றமயுங்கைய ரு. ரு-ம் திருவிளக்கப்புறமாக கொண்ட ரு. ங ౽ லு கிழ் ரு ங ౽.........யெ முன்று மா அடை ல ம அரைமெ மூனறு மா முந்திரிகை கிழரையில் புரவு வரி மான மடதத்துக்கு மடப்புறமாக இத திருச்சிரமயுங்கயா யிறுப் பதாக இத் திரு சித்தம்பல முடையார் ப[க்*]கல் கெண காசு உம்சு ௦ காசு இருபத்து ரானபங கொண்டு[5] இந்த நிலம் அரையெ மூன்றும் மா வரைக்காணி முந்திரிகைக் கிழரையும் மட பெபன் சந்தமாக்க இத் திருச்சத்தம்[ப*]ல முடையார் வங்கு சத்திலுள்ளாரெ திருவிளத்தம் எத்து மடமுஞ் செய்வார்களொக

1. 'நிலம்' என்பதே இவ்விதம் 'ரு' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.
2. 'நாயிற்றுப் பூர்வபக்ஷத்து த்விதியையும்' என்று இருக்கலாம்.
3. 'ஸ்ரீதெவி வதிக்கு' என்று வாசிக்க.
4. 'ஆண்டு எட்டாவது' என்று இருக்க வேண்டும் போலும்.
5. 'இருபத்து நாலரையும் கொண்டு' என வாசிக்க.

வும்.[1] இப்படி இவ்வூர் ஸ்ரீ கயிலாஸ முடையார் கொயிலிலும் நியெமத்தெப் பெருமா நாரடிதபடி வி..............த்திரளள வரி யிறுத்து அநுபவிக்க பெறுவதாகவும். இப்படி தயாவகாகவும் இப்பரிசு ஸம்மதித்து இக்காசு இருபத்துநலரையுங் கொண்டு இந்த அரைமுடையானக் காணிபானரிக் கிழரையுந் தரம் விழத் திக்குடுத்தொம் இத்திரிபுவன சண்டெசுவற தெவற்க்கு இசு வாமிப.............

[இ]

பூவதுத்து நாயவவுக்கு வமுறுவ பக்ஷத்து த்ரிதியையும் சநிக்கிழமையும் யும பெத்த திரு வெணத்து நாள பாண்டியூர் நடத்திர வறு மூகல கிரம காரியஞ் செய்கிற கூட்டப் பெருமக் கள் ளிக் காட்டுக் குறி ஸ்ரீகூரஜ்ஞ பட்டநுழுத்து இவை தகொய புரத்துயும் பாபம் மட்டமடிது..........க்கு பூடுமுஞ்சுறங் ஸாக்ஷாங் தாமொதிரம் பட்டனும் இவ்வனிவொம். இந்நாட்டு தெவாகாக ......சுூ. உடையார்.........ஶெவதானானாங்கள் இவை விழுத்திக் குடுத்த[2] நி... ஹ உடன் ஸஹஸ்ரஶெவர் முனமிலாரை இக்கெளிக மக்குடி மக்கள் மக்கல் உலெ கொண்டுடையராய் நின்ற நிலம் தின சிந்தாமணி சொழ வாயிக்காலுக்கு தெற்க்கு உ. கண்ணுத்து ந சதிதக்கு து ரு ஸ மகாதிர.........உம்ச ரு ஹு இதில் குரவை செரி வாமந பட்டங் பக்கல் தெதெவர்[3] திருமடைப்பள்ளிப் புரமாகக் கொண்ட நில ச. மாவூத்து யஜுத்து யஜு விஷ்ணு பட் டன் வக்கல் மெற்படியால் தெவரு தாயிரு தெத ச மாவு......பம் இங்கெ கொண்டு காத்து மிழலெ மா[ர்*]கதாண்ட பட்டங் பக்க வலெகொண்டுடை நிலம ஸ்ரீதெவி வதிக்கு கிழக்கு குலொத் துங்க சொழ வாயிக்காலுக்கு நாவாய்க்காலுக்கு மெற்கு உறுப் புட்டூர் ஸ்ரீரங்கந யஜு ஸொமயாஜி..................கிழரெய .... வாம் கள்ளி நிலத்தில் திழக்கடைப பெபை விலையாவ தெவருதா யிருந்த ரு. சுய ஆக ரு வஉ-ம் ஊ கிழ வ ஹு. மை யெமாக்காணி அரைக்காணிக் கீழ் காலெ அரைத்து.

---

1. 'இத் திருச்சிற்றம்பல முடையார் வம்சத்தில் உள்ளாரே திரு விளக்கும் ஏற்றி மடமும் செய்வார்களாகவும்' என்று வாசிக்க.

2. 'இறைவிழுத்திக் கொடுத்த' என்று வாசிக்க.

3. 'இத் தெவர்' எனக் கொள்க.

[ஈ]

[அ]பரபக்ஷத்து பஞ்சமியுந் திங்கட் கிழமையும் பெற்ற திரு வாதிரை......திந சிந்தாமணி சொழப்பதிம்......மஹாராயபை யொடடையார் திருக்காட்டுப்பள்ளி உடையார்க்குத் திருமடைப் பள்ளிப் புறமாக[1] விற்துக் குடுத்த நிலமாவது: ஸ்ரீதெவி வதிக்கு கரி கூ தீரத்து கிழக்கடைய எங்களூர் ஸ்ரீ கயிலாஸமுடையார் கந்மிகளப் பக்கல் நிலப்புரிவு தண்ணன பணி எங்களுடையத் திருநாட்டுப் படையார் தெவதான வாயிக்காமனெறி நல்லூர் ....ளபட்டுக்கட்டு நாடு ரு ஐ இரண்டு மாவும் ஆக யாண்டு ஒன்பதாவதும் பதிநொண்ருவதுங் கொண்டு பொலவிலி யரிக் காரணி அரைக்காணிக் கிழ காலும் திருப்பணிப் புரமாக தெவ இத்தெவ விடங்கந் திருச்சிற்றம்பல முடையார் கொண்டு முதலி லாண்டு கணக்கு இரையிலித்து வருகிறதாக திலிரக நிற் நிலங்கள் மணலி பாயக் கிடந்தமையில் பதிநொன்ருந் தரத்திலெ ஆளப் பிறந்தாங் வாயிக் நலுக்கு மிழக்கு விக்கிரம சொழ நல்லூரில் உட்பட்ட நில முக்காணி அரைக் காணியும் ஆக ரு ௨ ௭ கிழ் வஹ இந்நிலம் அரையெ காணிக் கீழ்க் காணி[கா*] லெயரைக்காறுந் தருப்பணப்பறமாக பத்தொரு ஒந் தரத்துக்கு[2] வெலெ புறுப்பாக நதி ரு எம் படங்கன் திருச்சற்றம்பல முடையார் பக்கற் கொண்ட காசு உ௰அ௨ஐ குல இக்காசு இருபத்தெட்டரையெ யிரண்டு மா முக்க ஒந தரமாக்கி இத் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் வங்குசத்தி லுள்ளாரெ இன்னிலங்கள் அநுபவித்துப் பதிரொன்ருந் தரத் திலெ விரையிரத்து மிகக்கொண்டு[3] திருப்பணி செய்யப்பெறுவர் களாகவும். இவ்வூர் ஸ்ரீ கயிலா[ஸ*]முடையார் கொயிலிலும் நியமத் தெம்பெருமாநார் கொலல்[........].[4] உ

---

1. 'மஹா ஸபையொம் உடையார் திருக்காட்டுப் பள்ளி உடையார்க் குத் திருமடைப்பள்ளிப் புறமாக' என்று வாசிக்க.

2. 'திருப்பணிப் புறமாகப் பதினென்ருந் தரத்துக்கு' என்று வாசிக்க.

3. 'இறையிறுத்து மிகுதிகொண்டு' என வாசிக்க.

4. சாசனம் பூர்த்தியாக இல்லை. நியமத்து எம்பெருமான் கோவிலைப் பற்றியும் கூறுகிறது. அதன் முழு விவரம் விளங்கவில்லை.

ஆயக்குடி Āyakkuḍi

இவ்வூர் மதுரை ஜில்லாவில் பழனிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இவ் ஊரிலிருந்து கிடைத்த சாசனங்களுக்கு இரண்டாம் பாகம் பார்க்க.

The village is very near Paḷani in the Madurai district. (For the inscriptions secured from this place, vide Vol. II above.)

சாசனம் — 1194] [D. 3255

'ஆயக்குடிப் பாளையப்பட்டில் தெலுங்குப் பிராமணராகிய வேங்கடராமய் யரிடத்தில் இருக்கிற சாசனம்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட் டிருக்கிறது.

Grant, then in the possession of Vēṅkaṭarāma Ayyar, a Telugu brāhmaṇa of the village. It is not known whether the gift is engraved on a stone or on copper or whether the document is a plam-leaf or paper one. Record dated in S'aka 1718, Kali 4807, Āḍi 9, Thursday, Śravaṇa, registering the grant of some dry land in the village Pudu-Āyakkuḍi by Immuḍi Obaḷa Koṇḍamma Nāyaka, son of Śeṅgamma Nāyaka and grandson of Kumāra Koṇḍamma Nāyaka of the Vālmīki gōtra to a certain Raṅgayyan of the Kāśyapa *gōtra*.

The corresponding Christian year would be A. D. 1796; but the Kali year was 4897. The cyclic year should be Nala. This does not appear to have been given quite clearly. Āḍi 9, would be Thursday, July 21, on which day the *nakshatra* was Sravaṇa.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] விஜயாப்யுதய சா[காப்தம்*] ௲ துளாயிஅ க[லியப்தம்*] சது௮ா௱-யுள்ள ௵[1] ஆடி மாசம் ௯ உ வி[யாழக் கிழமை*] திரு[வோண நக்ஷத்திரம்*] ஆயு[ஷ்மான் நாம யோகமும்*] கவு[லவாகரணமும் பெற்ற*] இன தினத்தில்[2] வால்மீக கொத்திரம் இம்முடி பட்டத்து குமார கொண்டம்ம நாயகன் புத்திரன் செங்கம்ம நாயகன் குமாரன் ஒபள கோண்டம்ம

---

1. இந்தப் பகுதியை 'க. சது௮கூள. யு. னள ௵' அதாவது 'கலியப்தம் சது௮ாகூயிஎ-யும் கொண்ட நள வருஷம்' என்றும் வாசிக்க முடியும். அதுவே சரியானது ஆகும் போலும்.

2. இந்தச் சாசனத்தில் கண்ட தானம் கொடுக்கப்பட்ட நாளின் பஞ்சாங் கக் குறிப்புகள், அவற்றின் முதல் எழுத்துக்களாலேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை தெளிவாகத் தெரிவதற்காகப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம்.

நாயகன் காசிய[ப*]கொத்திரம் ஆபஸ்தம்ப சூத்திரம் வெங்கட பதி அய்யன் புத்திரனுகிய வெங்கடருமய்யர் புத்திரன் ரெங்கய் யனவர்களுக்கு பூதானம்: புது ஆயக்குடி பெரிய குளத்துக்குச் செர்ந்த எறனுகாளம் நிலம் க. எலக்கம்மா பெறி நி[1] க. கின்ன நி. க. வாணக்காற் நி. க. சைது புலவன் நி. க. சம்மெட்டு லிங்க முத்தன் நி. க. தெவனுயகன் குளத்தில் ஒத்ததாறு நி. க. னடுக் குளத்து செந்த யிடும்பன் குளத்து உளவாதி குப்பா கொடும் பன் நி. ௨. ருவத்தன் நி. ௨. ஆக புஞ்சை நி. து. மாவு அ. தானம் செய்தது. சாக்ஷி தண்டாயுத நரசிம்மன் அகொபிலதாயகன். விரு பாக்ஷி சுப்பருயன் யெழுதினது [॥*]

மயிலம்பட்டி Mayilampaṭṭi

இவ்வூர் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தாராபுரம் தாலூகாவில் சேர்ந்துள்ளது.

The village is included in the Dharapuram taluk of the Coimbatore district.

சாசனம் — 1195] [D. 2949-9

'தாராபுரம் தாலூகாவுக்குச் சேர்ந்த சித்தூர் ஒபளி மயிலம்பட்டியிலே இருக்கும் அப்பய்யன் குமாரன் சேஷய்யனிடத்தில் இருக்கப்பட்ட சாசனத் துக்கு நகல்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copy of a record in the possession of Śēsha Ayyan, son of Appayyan at the place.

Record dated in Kali 4051, Ānanda, Puraṭṭāśi 15, Friday, Uttara (which is evidently a mistake for Uttarāshāḍa) and Vijayadaśami registering the gift of 30 *vaḷḷakkāḍu* of dry land in the village Mayilampaṭṭi to Rāmachandra Bhaṭṭa by Immuḍi Koppaṇa Manrāḍiyār, agent of the Vijayanagara kings whose names are introduced with a list of high-sounding *birudas*.

The date is not verifiable as the Kali year quoted is wrong and as Kali 4051 would correspond to A. D. 953.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மஹா மண்டலெசுவறன் ஆரியதளவிபா டன் ஆரிய மொகம் தவிர்தான் ஒட்டிய தளவிபாடன் ஒட்டிய மொகம் தவிர்த்தான் துலுக்கற் தளவிபாடன் துலுக்கற் மொகந்

---

1. 'நிலம்' என்பதே இவ்விதம் குறியீட்டால் எழுதப்பட்டுள்ளது.

தவிர்த்தான் ஆரிலொன்று கடமை கொண்டு அருள் பெருக யன்பு குற்ந்து[1] ஆதுலர் சாலையும் அந்தணர் வெள்வியும் வெத ஒலியும் விளாவுர வீதியும்[2] தபொதனர் மடங்களும் இச்சையில் முப்பத்திரண்ட[ற*]மும் விளங்கிய யெம்மண்டலமும் தெரை கொண்டருளிய ராசியாதி ராசன் ராச பரமெசுபரன் ராசமார்த் தாண்டன் ராச கெம்பீரன் ராச மனெு பய[ங்]கரன்[3] ராசகுல திலகன், கடல்கலங்கிலும் காவெரி வற்றிலும் மலை குலுங்கிலும் மனங் கலங்காத கண்டன், கண்ட னுடு கொண்டு கொண்ட னுடு குடா தான், மண்டலீசுரகண்டன், பொருமைக்கு தருமன், கொடைக்கு கர்ணன், மல்லுக்கு வீமன், வில்லுக்கு விசயன், பரிக்கு நகுலன், சாஷ்த்திரத்துக்கு சகாதெவன், அறிவுக்கு அகஸ்தியன், அள குக்கு அனங்கன், சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன், பாஷைக்கு தப்பு வராத கண்டன், அசுபதி கெசபதி நரபதி தனபதி ரத்தினசிம்மா சனரூடராகிய ஆனெகெ(றி)ந்தி மகராய பிறவுடதெவ மகாராய, மல்லிகார்ச்சுனராய, விரூபாட்சிராய, வீரவஸ[ந்*]தவராய யிப்படி யிவர்கள் காரியத்துக்கு கர்த்தாவாகிய இம்முடிப் பட்டத்து கோபண மன்ருடியாறவர்கள் ராமச்சந்திர பட்டருக்கு சகிரண்ணி யொதக தான சாசனமாவது; கலியுக சகாப்த்தம் சகூடுாக-க்கு மெல் செல்லா னின்ற ஆனந்த வருஷம் புரட்டாசி மாசம் ௰௫ தெதி சுக்கிர வாரம் விசியதெசமியும் உத்திர நட்சத்திர மும் சுபனும யொகமும் பாலவாகருணமும் பெற்ற சுபதினத்தில் ராமச்சந்திர பட்டருக்கு சஹிரிண்ணியொதக தானமாக குடுத்த பூமிக்கு விபரம்: மயிலம்பட்டி கிராமத்தில் புஞ்சையில் மயி லம் பட்டியிலிருந்து பணையும்பட்டிக்கு போரத்துக்கு இட்டெரிக் கும் வடக்கு சித்தூரிலிருந்து குமிலுக்கு பொகிற இட்டெரிக்கு மெற்க்கு யெல்லை பள்ளத்துக்கு தெற்க்கு வாமன கல்லுக்கும் கிளக்கு யிந்த நாற்பாங் கெல்லைக்கு உள்பட்ட பூமியில் புஞ்சை வாம கீலி புன்னை யாற் காடு சு யிதின் கிளக்கு சின்ன வெங்கக் கல் காடு வ.[4] ந. யிதின் கிளக்கு பெரிய வெங்க கல்லு காடு வ. சு. யிதின் தெற்க்கு பூனை காடு வ. அ. யிதின் மேற்க்கு ஊசி புரகாடு

---

1. 'அருள் பெருக அன்பு கூர்ந்து' என்று வாசிக்க.

2. 'விழாவரு வீதியும்' என்று வாசிக்க.

3. 'பரராச மனெுபயங்கரன்' என்று வாசிக்க.

4. 'வள்ளக்காடு' என்பது 'வுட' போன்ற ஒரு குறியீட்டால் எழு தப்பட்டிருக்கிறது. அதையே இவ்விடம் 'வ' என்று கொடுத்திருக்கிறோம்.

வ. ௬. யிதின் தெற்க்கு பள்ளக் காடு வ. ச. ஆ வ. ௬௰ யிந்த முப்பது வள்ளக் காடும் ராமச் சந்திர பட்டர் [புத்திர*] பவுத்திர பாரம்பரியமாயி சூரிய சந்திரர் உள்ள வரைக்கும் அனுபவிச்சுக் கொள்ளுவாராகவும். யிந்த தற்ம்மத்தை பரிபாலனம் செயிதவர்கள் காசி ராமெசுபரத்தில் கொதானம் பூதானம் அன்னதானம் சுவற்ணதானம் கன்னிகாதானம் அனெக புண்ணியங்களைச் செயித பலனைப் பெறுவாராகவும். யிந்த தற்ம்மத்துக்கு யாதா மொருத்தன் விகாதம் செயித பெற்கள் கெங்கைக் கரையில் காராம்பசுவைக் கொன்ற தொஷத்தில் பொவாராகவும். இப்படிக்கு தர்ம்ம சாசனப் பட்டயம் யெளுதினது தலத்து கணக்கு கந்தசாமி கை யெளுத்து [॥*]

துறையூர் Turaiyūr

இவ்வூர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா முசிறித் தாலுகாவில் இருக்கிறது. அவ்வூரிலே வீர சைவ மடம் ஒன்று உள்ளது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மடம் என்னும் அது திருவண்ணுமலை மடம் என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. திருவண்ணுமலையிலே தோன்றினவாகக் கூறிக்கொள்ளும் வேறு பல சைவ மடங்களும் தமிழ் நாட்டில் உள்ளன.

The village is in the Muśiri taluk of the Tiruchirappalli district. The Vīraśaiva *maṭha* known as Śivaprakāśa svāmigal *maṭha* is said to have originally belonged to Tiruvaṇṇāmalai. There are also other Śaiva *maṭhas* in the country which are said to have been orignally located at Tiruvaṇṇāmalai,

சாசனம் — 1196] [D. 3192

துறையூர் ஆதீனம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தான்த்துக்கான செப்பேடு.

Copy of a copper-plate grant in the possession of the Śivaprakāśa svāmi *maṭha* of Turaiyūr Ādhīnam. The record is found with gaps. Dated in Śaka 1665. Rudhirōdgārin, Śittirai,......corresponding to A.D. 1743, when **Venkatachala Reddiyar**, a member of the polegar family of Turaiyūr was ruling the country, it registers the grant of land by the above said polegar at the time of his religious initiation (*dikshā*) to his *āchārya*, Śivaprakāśa svāmin, the pontifical chief of the Tiruvaṇṇāmalai *maṭha* or Vīraśaiva *maṭha*. The record states that the donor was the agent of the Vijayanagara kings administering the Tiruchirāppalli country on behalf of his masters

who are introduced with a long and high-sounding list of *birudas.* In addition to the above, the polegar assigned his *āchārya* 4 measures of paddy per plough to be collected at the time of harvest from all the villages included in his *sīrmai* for meeting the expenses of conducting the annual *guru-pūjā.* These rights were to be enjoyed by the *maṭha* in perpetuity.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமன் மகாமண்டலெசுவரன்...வருய பாடன் பாஷைக்கு...ப்பவருய கண்டன் மூவருய கண்...கண்ட நாடு கொண்டு கொண்ட நாடு குடாதான் ஆ....தளவிபாடன் அறிய விறமனத்தி பூற்வ உக்ஷிண...ஸ்ரீ...சதுற்...கண்டன் லவண யிட்சு சுரு சற்பி ததி க்ஷீற...தக ச...முத்திரு றிபதி சுவயம்புவ சக்கிர வர்த்தி ஙிற்மத்த அ....நவகண்டபுற திவி மண்டலாதிபதி அங்க வங்க களிங்க காச்மீற கொண்கண டங்கண குக்குற சாமளவ துளுவம்...ரச மண்டலிகற் திறை அளக்க வந்த றகுராமன் அறி...ப்ப சாற்தூல அரிசக்கிரவாக முடுகு கெசவெட்டை...ம்புச பெ...பராக்கிரமன் யிதறிட்டு வாரு மன்னர் முறிகெ...முறியவே கட்(டி)[டா]ரி தொட்ட பட்டாபிருமன் துஷ்ட ஙிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனன் அஷ்ட்ட லக்ஷிமி வாசயிட்ட அயிபிமன் அடுபணி ஞல் சயாதுகட்டும் பட்டயாடவாதில் கனசில பிறதாபன் ப[ரை*]க யரசன் முறியடி[...]ரெணபெரி கொட்டி பிறது பெரும் விருளன் (வி)[வ]ஸ்து வாகளாக சதுரங்க செநாபல துங்க பீமன் ஷத் பன்ன பாஷைகளும்விதுப்பன்ன முள்ளவன் யெழு முளமான மத வெள் ஙிறைகட்டும் சஞ்சாரமுள்ளவன் நெற்சாக புருஷன் வள்ள வடசம் குதிரை மன்னும் பறிலாயன் அரிவிக்கு அகஸ்தியன் ஆள்[ை*]மக்கி ருமங் பெருமைக்கி தருமர் பொருளுக்கு ஸொமன் கல்விக்கி செஷன் கனதைக்கி செஷன் சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன் ராஜாதி ராஜ ராஜ பரமெஸ்பர ராஜா மார்த்தண்டன் ராஜ குலத்திலகன் சமெடீ கொணமெல் சித்திரமாக மாடமாளிகையும் கூடகொபுரமும் கொட்டையும் மதிலும்[க*]ளுகாறை வில்லாத மத்த விசய நகரத்திலும் வேலூற்த்தினிலும் முத்துலானப...... ...லாம் வெளங்க முத்தரு பொளியும் ஆஸ்தான மட்டம் தள கும்பி தாம்புறங் தளய வணந்து அனந்தகிடா....குண்டல கிறீட மும் முத்தாவளி பதக்கம் சிற பெற...பொர் பொணிந்து கஸ்தூரி திலகம் நெத்தியிலணிந்து..... ...ஆறுகால் பீடந்தேறி யினித ம(ை)ற்ந்து உடை(ய)வாளெந்தி ஒருவன் பொடை யொறப் பட்டுப் பட்டுவா...கட்டியங்கூற சல்லறி தடாரி தண்ணுமை பண் ணுமை பல்லிய முளங்க மது ஜ்ஞாநேசுறமது பாறட்டித் திக்

கெல்லாஞ் செலுத்தும் ஸ்ரீ ஊளிகாஜ[2] தெவ மகாறாயர் வீரவசந்த விருபாட்சிறாயர் சதாசிவராயரிவர்கள் பின் றாயம்[...]யளில திருச்சினாப்பள்ளி சமுஸ்தானம் ஸ்ரீமதி ராஜாதி ராஜனாகிய சதுற்[த*] கொத்திரம் செட்டி கெளம்ப்[1] பல்லகொல ஸ்ரீமது நல்லய்ய ரெட்டியாரவர்கள் பௌவுத்திரன் ஸ்ரீமது லிங்கப்ப ரெட்டியாரவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமது வேங்கிடாசல ரே(ா)ட்டியாரவர்கள் பிருதிவி றாச்சிய பரிபாலனம் பண்ணி வரும் நாளையில் சகாப்தம் ௲௬௱௮௰௫[க்கு] நின்ற ருத்ரொத்காரி௵ சித்திரை[...][3] ஸ்ரீமது சற்சற்சன சுத்த சிவா...சம்பன்...றாள விபூதி றுத்திறாக்ஷ(ர) பஞ்சாக்ஷர ம(ா)[ந்]திற பரிபூரணறான...த்தியாநந்த வெதாந்த வெதாந்த சிவ வீற சைவமறசறான சதாசிவ...றான ஆ...றுதாறமிதாள நிறாம்ப நிமலபற் பிறகாறறான ஸ்ரீ நாதினாத ஸ்ரீ பிங்கினாத ஸ்ரீ வீற பத்திற முக்கியறான வீர சைவ ஸ்தாபனாசாரியறான திருவண்ணாமலை மடம் வீர...சனத்துக்கு கர்த்தரான சுவாமியார் சிவப் பிரகாச சுவாமியார் சன்னிதானத்துக்கு ாச ஸ்ரீ சதுறா...குலம் செட்டி கொட்டம் வல்லகொல் ஸ்ரீ நல்லப்ப ரெட்டியார் பெரன் ஸ்ரீ லிங்கறெட்டியார் அவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமது வேங்கிடாசலாசல ரேட்டியாரவர்கள் தீக்ஷாகாலத்தில் அன்னதான சுவர்னதான வஸ்திரதான பூதான முதலாகிய மகாதானங்களு மனதொசாரியர் சன்னிதானத்தில் தத்தம் பண்ணின பூதானத்துக்கு தற்ம சாசன பட்டய மெழுதிக் கொடுத்தபடி: நம்முடைய கிறாமம் அநேகங்களில் சுவாமியாரவர்கள் சன்னிதானத்துக்கு தத்தம் பண்ணின கிறாமம் உப்பிலிய புரத்துக்கு வடக்கு வைரி செட்டி பாளையத்துக்கு கிழக்கு கொப்பம்பட்டி உள்பட்ட காரப்புட்பமான யடியைச் சுவாமியாரவர்களுக்கு மனப்பூர்வமாக தாறாதத்தம் பண்ணிக் கொடுத்தபடியினாலே யிந்தக் கிறாமத்திலுண்டாகிய நஞ்சை புஞ்சை...ப்புத் தொரவு கொடிக்கால் திட்டு திடல் முதலாகிய சல நிதி பாஷாண நிதி நிக்ஷெபம் யெப்பேர்ப்பட்டதுங் தாங்களே ஆ...னுபவித்துக் கொண்டு சுகத்திலெ யெழுந்தருளி யிருக்கவும். ......வு மல்லாமல் குரு பூசை தினத்துக்கு நாங் கட்டளை யிட்ட துன்ம......டைய துரையூர் சீமை முத்தும் அக்கிரகாரம் சருவ

---

1. 'செட்டிகுளம்' என்பது ஓர் ஊர் போலும். அதுவே துறையூர்ப் பாளையப்பட்டாருடைய பூர்வீகம் போலும்.

2. சாசனம் வழங்கப்பட்ட நாளைக் கணித்து அறிவதற்கு வேண்டிய பஞ்சாங்க விவரங்கள் பூர்த்தியாக இல்லை.

மானிய...உப்பளம் கந்தா சாமங்குடி பெற் முதலாகிய பெற் உ...ப்பட்ட நஞ்சை புஞ்சை உள்பட யெற்க்கு நாலுபடி தானியம் வீதம் வாங்கி குருபூசை நிறவெரத் தக்கதாகவும் கட்டளை யிட்டு இருக்கிறோம். அந்தப்படிக்கி நம்முடைய துறையூர் சீமை முத்தும் நஞ்சை புஞ்சை உள்பட யெற் க-க்கு.....ழி தானியம் விடாமல் வருஷாந்திரம் வருஷாந்திரம்[...]குருபூசை நெறவெரும் படி பண்ணிக் கொள்ளவும்....யானயடி கிரும முத்தும் அனுபவித்துக் கொள்ளவும்...நம்முடைய பெரியவாள் தங்களுக்கு முன்னே...முன் பழைய திதி முகுமை அமுதுபடியும் அதுக்கு... மெல்ச் சிலவும் அதுவும் யெப்போதும் பொல வா....கொள்ளவும். கிருமம் கிருமம் குருபூசை கட்டளை அமுதுபடி...யதுவெல்லாம் ஆதீனம் பாரம்பரியமாக சந்திருதித்தருள்ளவரைக்கும் ஆண்டனுபவீத்துக் கொண்டு சுகமாக யெழுந்தருளி யிருக்கவும். இந்த தற்மத்துக்கு யாமொருவரும் மனொ வாக் காயங்களினால் சகாயம் பண்ணுகிறார்களொ அவர்கள் காசி, சிதம்பரம், திருவாலூர் அருணாசலம், காளஅவதி,[1] காஞ்சி, களிக் கொள் கணம்பங்[···]லி, கும்பகொணம், ராமெஸ்வரம் முதலாகிய சிவஸ்தலங்களில் அநெக கொடி சிவலிங்கப் பிறதிஷ்டை பண்ணின பலனை அடைந்து சுகமாக நீடூழி வாழ்ந்து யிருப்பார்கள். இந்த தர்மத்துக்கு யாதாமொருவர் விகாதம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் கெங்கைக் கரையிலே காராம்பசுவைக் கொன்ற தொஷத்திலெயும் கொளந்தை தாயிகனந்தை[2] முதலாகிய பெரையும் கொன்ற தொஷத்திலெ பொகக் கடவீராகவும். யிப்படிக்கு சம்மதித்து சிவப்பிரகாச சுவாமியாரவர்கள் சன்னிதானத்துக்கு தர்ம்ம சாசனப் பட்டய மெழுதிக் கொடுத்தொம் ஸ்ரீமது வெங்கிடாசல செட்டியாரவர்கள்.[3] உ

சாசனம் —1197] [D. 3193

துறையூர் ஆதீனம் சிவப்பிரகாச சுவாமியார் அவர்களுக்குத் துறையூர் கிராமங்களில் விடப்பட்ட மானியம் ஓலைப் பட்டயத்துக்கு நக்கல்.

Copy of a palm-leaf document in possession of the same *matha*. Record dated in Śaka 1665, Rudhirōdgārin, Āvaṇi, 25, only some four months after the date of the above grant, registering the gift,

1. ' காளஹஸ்தி ' என்பதே இவ்விதம் எழுதப்பட்டது போலும்.
2. ' தாய் தந்தை ' என்று வாசிக்க.
3. இந்தச் சாசனம் நடு நடுவே மிகவும் சிதைந்து காணப்படுகிறது. ஆனால் விட்டுப்போன எழுத்துக்கள் அதிகம் இல்லை. ஆகவே, சாசனத்தை ஓரளவு சுமாராக வாசிக்க முடியும்.

by **Venkatachala Reddiyar**, the same polegar chief, of small pieces of lands in several villages belonging to his [śīrmai] as *mānya* to the same Vīraśaiva religious preceptor, Śivaprakāśa Svamin of the Tiruvaṇṇāmalai *maṭha*, to meet the expenses of the worship of god Śiva (Śiva-pūjā).

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] விஜயாப்புதய சாலிவாகன சகாப்த்தம் ௲௬௱௪௰௫-க்கு மெல்ச் செல்லா நின்ற ருதிரோத்காரி ஷு ஆவணி மீ உ௰௫ ௱சஸ்ரீ வீற சைவ ஞாபகரான திருவண்ணு மலை மடம் வீறசி...சனத்துக்கு கர்த்தரான சுவாமியார் சிவப்பிர காச சுவாமியார்...திக்கிராஜ ஸ்ரீசதுரு...கொத்திரம் செட்டிகுலம் பல்ல கொல்லப்ப ரெட்டியார் பெரன் ஸ்ரீ லிங்க ரெட்டியார் அவர் களுக் கு......றன் ஸ்ரீமது வெங்கிடாசல ரெட்டியாரவர்கள் சிவ பூசை...உ-க்கு நம்மதாச்சாரியார் சன்னிதானத்திலே தெத்தம் பண...தானத்துக்கு தங்ம சாசனப் பட்டயம் யெழுதிக்குடுத்தபடி: ...கிருமங்களில் சுவாமியாரவர்கள் சன்னிதானத்துக்கு பண்ணின பூதான நிலம் துறையூர் பெரிய யெரிக் கரை...ச்சல் வாறப்பத்தில் யெரிக்கரைக்கு மெற்கு ஓடைக்கி .... நஞ்சையில் செய்யி—உ— ஓடைக்கி மெற்கு புஞ்சை...௫௰௫...யிதுவும் யெரிக்கரை நடுப்பத் தில் நந்தவனங்கள்....எம யிதுவும் சுத்துப் பக்க கிராமங்களில் அடைத்திக்கு...விடப்பட்ட மானியம் மருவத்தூர் குழி...௫.கிரும பூற் குழி[...]நாகலாபுரங் குழி—அ—யெலந்தலைப் பட்டி குழி அ. ...ம்மரெட்டி பாளையங் குழி ௫ செட்டி குளங் குழி ௬௧...குழி... களு கொளஞ்சிப்படி குழி ௯. உப்பிலி...குழி உ०॥ தளிகை குழி ௰உ. யிந்த மட்டுக்கு சுவாமியார்...களுக்கு மனப் பூர்வகமாக தாரு தத்தம் பண்ணி குடுத்தபடியினாலெ நஞ்சை புஞ்சை நந்தவனம் முதலாகியதும் தங்கள் ஆண்டனுபவித்துக் கொண்டு சுகத்திலெ யெழுந்தருளியிருக்கவும். உ யிந்த மேறைக்கும் சிவ பூசைக் கட்ட...ஆண்டனுபவித்துக்கொண்டு சுகமாய் யெழுந்தருளியிருக் கவும். உ யிந்தத் தர்மத்துக்கு விகாதம் பண்ணின பெ...ணுகவும். சகாயம் பண்ணினபேர் அநேக சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணின பலத்தை அடைவார்கள். யிப்படி மனப் பூர்வமாக தர்ம சாசனம் பண்ணிக் கொடுத்தோம் சிவப்பிரகாச சுவாமியார் சன்னிதானத் துக்கு. தர்ம சாதன மெழுதிக் கொடுத்தபடி ஸ்ரீமது வெங்கிடா சல ரெட்டியார்.[1] உ

---

1. மேலே உள்ள சாசனத்தைப் போலவே இதிலும் நடு நடுவே சில எழுத்துக்கள் விடுபட்டுப்போயுள்ளன. எனினும் அந்த இடங்களை நிரப்பி வாசித்துவிட முடியும்.

காஞ்சீபுரம் Kāñchīpuram

இது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் 341-457 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

The place is in the Chingleput district. Inscriptions copied from this place have been published as Nos. 341-457 in Vol. I.

சாசனம் — 1198] [No. 32 on p. 152-ii

அருளாளப் பெருமாள் என்று வழங்கப்பெறும் வரதராஜர் கோவிலில் அஸ்திகிரி பருவதத்தின் மேற்குப்புறச் சுவரில் அழகிய சிங்கர், அதாவது நரசிம்மர், ஆலயத்தின் வடக்கில் உள்ளது.

(No. 446 of 1919). On the west wall of the 'rock' known as Hastigiri in the temple of Aruḷāḷa-perumāḷ, also known as Varadarājasvāmin. Record dated in Śaka 1153, in the reign of **Pottappich-Chola Gandagopala** registering the gift of a village to the temple of Varadarājasvāmin.

The text of the record as copied by the assistants of Col. Mackenzie is not available. But from the Epigraphical report it is learnt that the record which is of the chief, Madurāntaka Pottappich-chōḷa Manumasiddharasa Tirukkāḷattidēva *alias* Gaṇḍagōpāladēva, contains the following details for the date S'aka 1153, Mithuna, ba. pañchamī, Sunday, Dhanishṭhā, corresponding to A. D. 1230, June 2, and the 15th regnal year of the Chōḷa king **Rajaraja III.** It registers the gift of a number of villages for conducting the festivals in the months of Āḍi and Puraṭṭāḍi, the services called Gaṇḍagōpālan-sandi and repairs. It also "supplies a big Sanskrit introduction for him and like the Tiruppās'ūr, Tiruvoṟṟiyūr, Tiruvālaṅgāḍu and the Nandalūr inscriptions, it mentions Vishṇu, Brahmā Marīchi, Kaśyapa, (Sūrya) Sun, Manu, etc., among the ancestors of the Chōḷa family to which the chief belonged and after giving the Puranic names of Ikshvāku, Kakustha, Māndhātā, Sagara, Bhagīratha, Hariśchandra, S'ibi, etc., it mentions Karikāla, who constructed the Kāvēri-banks and in battle pulled out the third eye of [Trilōchana]-Pallava. In this family, after many important kings had passed away, was born Vijjana and in his family was born Eṟasiddhi whose son Manmasiddhi married S'rīdēvi. The son of Manmasiddhi was Gaṇḍagōpāla, 'the cataclysmic fire to the ocean', viz., Kalyāṇapuri (the capital of the Chāḷukyas), the sole hero of the world who cut off the head of Prithvīśvara (the Vēlanāḍu king), who

19

crushed the pride of the Sēuṇa king and was the supreme lord of Vikramasimhapuri (i.e., Nellūr). It is further stated that he, having acquired his ancestral kingdom in due succession, captured the wealth of all princes who were self-willed, shook the southern quarter, killed the kings of the south, took Kāñchī and was ruling there after making it his own.''

சக 1153-ஆம் ஆண்டில் பொத்தப்பிச் சோழன் கண்ட கோபாலன் ஆட்சிக் காலத்தில் வரதராஜ சுவாமிக்கு ஒரு கிராமம் அளிக்கப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிப்பது.[1]

இந்தச் சாசனத்துக்கு மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் எடுத்த பிரதி கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இது சக வருஷம் 1153, மிதுனம், அபர பக்ஷத்துப் பஞ்சமி, ஞாயிற்றுக் கிழமை, அவிட்டம் கொண்ட நாளில் மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் மநும சித்தரசன் திருக்காளத்திதேவனான கண்டகோபாலன் அளித்த தானத்தைக் குறிப்பதாகக் காண்கிறது. கண்டகோபாலன் சந்தி பூசைக்கும் ஆடி, புரட்டாதி மாதங்களில் எம்பெருமானுக்கு உற்சவங்களுக்கும் திருப்பணிக்குமாகப் பல கிராமங்களை அவன் அளித்தான். அவன் தானம் அளித்தது சோழ மன்னனான மூன்றும் இராஜ ராஜனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் 15-ஆம் ஆண்டாகும்.

தானம் அளித்த கண்டகோபாலனுடைய வமிச வழியையும் வரலாற்றையும் விரிவாகக் கூறும் வடமொழிப் பிரசஸ்தி ஒன்று இந்தச் சாசனத்தின் ஆரம்பத்தில் காணப்படுகிறது. விஷ்ணு, பிரம்மா, மரீசி, கச்யபர், சூரியன், மநு ஆகியோர் வழிவந்த சூரிய குலத்திலே தோன்றியவன் அவன். இக்

1. சாசனப் பட்டியலிலே இதற்கு முன்னும் பின்னுமாக உள்ள இரண்டு சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் அரைகுறையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சாசனப் பட்டியலையும் சாசன இலாகாவின் அறிக்கைகளையும் கொண்டு அவ்விரண்டு சாசனங்களைப்பற்றிய முழு விவரங்களும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சாசனம் — 371] [No. 31 on p. 153-ii

பிரம்ம தீர்த்தத்துக்கு அருகில் [அஸ்திகிரி பர்வதத்தின் வடபுறச் சுவரில்] காண்பது.

(No. 476 of 1919). [On the north wall of the 'rock'] near the 'Brahma tīrtha' in the same temple. Record dated in S'aka 1434, Angirasa, [Mīna, S'u. paurṇimā, Sunday, Hasta, corresponding to A.D. 1513, March 20], in the reign of the Vijayanagara king Vīrapratāpa **Krishnadeva Maharayar** registering the gift of money, 1200 *chakram* for offerings (*taḷigai*) to god Varadarajasvāmin [on certain festival days] by a certain Tammu Śeṭṭi.

வாகு, ககுஸ்தன், மாந்தாதா, சகரன், பகீரதன், அரிச்சந்திரன், சிபி முதலியோர் அவனுடைய மூதாதையர். காவேரிக்குக் கரை கட்டியவனும் [திரிலோசன] பல்லவனுடைய மூன்றும் கண்ணைப் போர்க்களத்தில் பிடுங்கியவனுமான கரிகால சோழன் வமிசத்திலே விஜ்ஜனன் பிறந்தான். அந்த வமிசத்திலே எறசித்தன் தோன்றினன். அவன் மகனான மநுமசித்தன் ஸ்ரீதேவியை மணந்துகொண்டான்; அவர்களுக்குப் பிறந்த கண்டகோபாலனே இந்தத் தானம் வழங்கியவன். அவன் கல்யாணிபுரிக்கு வடவாக்கினி, ஏக வீரன், வெலநாண்டுச் சிற்றரசனான பிரிதிவீச்வரன் தலையைக் கொய்தவன்; சேவுணர்கள் தருக்கை அடக்கியவன்; விக்கிரம சிங்கபுரி (நெல்லூர்)யைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டவன்; காஞ்சீபுரத்தைக் கைப்பற்றி அவ்விடம் அரசு செலுத்தியவன்.

விஜயநகர மன்னனான வீரப்பிரதாப கிருஷ்ணதேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக 1434, ஆங்கிரஸ வருஷம் [மீன மாசம் பௌர்ணமி, ஞாயிற்றுக் கிழமை, ஹஸ்த நக்ஷத்திரம் கொண்ட நாளில்] வரதராஜ சுவாமிக்குச் சில விசேஷ உற்சவங்களில் தளிகை விடுவதற்குத் தம்மு செட்டியார் 1 00 பொன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனம் — 372] [No. 33 on p. 152-ii

சேனை முதலியார் ஆலயத்துக்கு எதிரில் [அஸ்திகிரி பர்வதத்தின் வடபுறச் சுவரில்] உள்ள சாசனம்.

(No. 479 of 1919). On the north wall of the 'rock' known as Hastigiri parvata, [before the Ṣēnai Mudaliyār shrine] in the same temple. Record dated in Śaka 1501, [Chitrabhanu, Rishabha, Śu. shashṭhi, Sunday, Makhā, corresponding to A.D. 1582, May 27], in the reign of the Vijayanagara king **Srirangadeva Maharaya** registering the gift of a village with an annual revenue of 570 *chakram* for conducting festival to god Varadarājasvāmin.

From the Epigraphical report it is seen that the record registers an agreement given by the treasurers of the temple and the manager Eṭṭūr Tirumalai Kumāra Tātācharya-ayyan to Tōppūr Tirumalai Nāyaka, the *daḷavāy* under Mahāmaṇḍalēśvara Ramarāju Vēṅkaṭapatidēva Mahārāja, to provide certain offerings and worship to the gods Pēr-Aruḷāḷar, Ashṭabhujatt-emberumān, S'onnavāṇṇam-śeyda-Perumāḷ, the goddess Perundēviyar and S'ērakulavalli

சாசனம் — 1199] [No. 42 on p. 153-ii

அழகிய சிங்கர் சந்நிதியில் வாசலுக்குத் தென்புறம் [முதற் பிராகாரத்துக்கு நுழையும் இடத்தில் வலதுபுறம்] உள்ளது.

(No. 523 of 1919). Before Aḷagiya-śingar shrine; south of the gate in the same temple. [On the right of entrance into the first prākāra in the temple]. Record dated in the 14th year, [Tulā, Śu. pañchamī Thursday, Mūla, corresponding to A. D. 1363, October 12], in the reign of the Vijayanagara ruler, **Sayana Udaiyar** registering the gift of the village Mēlaiviḷagam, [in Vaḍakarai Maṇavil-kōṭṭam] for supplying a garland to the temple of god Varadarājasvāmin and for a flower garden by one of the servants of Sāyaṇa-Uḍaiyār, whose name was 'Ponnumpee Naig.'

Nāchchiyār and for certain Āḷvārs on certain festival days in return for 570 *pon* of gold which was the income derivable from the two villages, Rāvuttanallūr in Nagariyil-śīrmai in Paḍaiviḍu-rājya, a sub-division of Jayaṅkoṇḍasōḷamaṇḍalam *alias* Toṇḍaimaṇḍalam and Śerukkuppettuvūr in S'eṅgaḷunīrpaṭṭu-śīrmai in Chandragiri rājya.

விஜநகர மன்னனுன ஸ்ரீரங்க தேவ மஹாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக வருஷம் 1504, சித்திரபானு ஆண்டு, [ரிஷப மாதம், சுக்கில பக்ஷத்து ஷஷ்டி, ஞாயிற்றுக் கிழமையும் மக நக்ஷத்திரமும் பெற்ற நாளில்]வரதராஜ சுவாமிக்குச் சில விசேஷ உற்சவங்கள் நடத்துவதற்காக 570 சக்கரம் வருமானம் கொண்ட ஒரு கிராமத்தை வழங்கிய செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இச் சாசனம் மகா மண்டலேச்வரன் ராமராஜ வேங்கடபதி தேவ மகாராஜாவின் தளவாயான தோப்பூர் திருமலை நாயகர் அளித்த ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலமான தொண்டை மண்டலத்துப் படைவீட்டு ராஜ்யத்து நகரியில் சீர்மையைச் சேர்ந்த ராவுத்தநல்லூர், சந்திரகிரி ராஜ்யத்துச் செங்கழுநீர்ப் பட்டுச் சீர்மையைச் சேர்ந்த செருகப்பேட்டூர் ஆகிய இரண்டு கிராமங்களின் வருமானம் 570 பொன்னைக் கொண்டு பேரருளாளர் (வரதராஜர்), அஷ்டபுஜத்தெம்பெருமான், சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள், தாயார் பெருந்தேவியார், சேரகுல வல்லி நாச்சியார், ஆழ்வார்களில் சிலர் ஆகியோருக்குச் சில விசேஷ நைவேத்தியங்களும் பூசையும் நடத்துவிக்கக் கோயில் பண்டாரத்தாரும் கோயில் நிர்வாகி எட்டூர் திருமலை குமார தாதாசாரிய ஐயனும் ஏற்றுக் கொண்ட செய்தியைத் தெரிவிப்பதைக் காண்கிறது.

விஜயநகர மன்னனான சாயண உடையார் ஆட்சியின் 14-ஆம் ஆண்டு கொண்ட சாசனம். வரதராஜப் பெருமானுக்குச் சாத்தப் பூ மாலை கொடுக்கவும், நந்தவனம் எழுப்பவும் சாயண உடையாரிடம் பணி செய்யும் நாயகர் ஒருவர் [வடகரை மணவில் கோட்டத்து] மேலவிளாகம் என்னும் ஊரை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து தானம் கொடுக்கப்பட்ட நாள் அவ் வருஷம் துலா மாதம் சுக்கில பக்ஷத்துப் பஞ்சமியும் மூல நக்ஷத்திரமும் பெற்ற வியாழக் கிழமை என்பது தெரிகிறது.

சாசனம் — 1200] [No. 43 on p. 153-ii

அதே கோவிலில் அபிஷேக மண்டபத்தின் தென்புறச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

On the south wall of the Abhishēka-maṇḍapa in the same temple. Record dated in the 24th year in the reign of the Chōḻa king Tribhuvana chakravartin [**Rajaraja III**] registering the gift of 33 cattle for a perpetual lamp in front of god Varadarājasvāmin [Aruḷāḷanātha] by a certain *daṇḍanāyaka*.

There are two inscriptions in the temple at the place mentioned above: one (No. 612 of 1919) registering the gift by **Kēśava** Daṇḍanāyaka, son of Mallaya Daṇḍanāyaka and the other (No. 615 of 1919) registering a similar gift by Gōppaya Daṇḍanāyaka, younger brother of the above mentioned Mallaya. As the text copied by the assistants of Col. Mackenzie is not available, it is not possible to identify the record.

சோழ அரசனான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் [மூன்றாம் இராஜ ராஜ தேவனுடைய] ஆட்சிக் காலத்தின் 24-ஆம் ஆண்டு கொண்ட சாசனம். பேரருளாளருக்கு ஒரு நந்தா விளக்கு எரிக்க அரசனுடைய தண்டநாயகர்களில் ஒருவன் 33 பசுக்களை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இவ்வரசன் ஆட்சியின் இதே ஆண்டைக் கொண்ட இரண்டு சாசனங்கள் அவ்விடம் கிடைக்கின்றன. மல்லய்ய தண்டநாயகன் மகன் கேசவ தண்டநாயகன் அளித்தது ஒன்று; மல்லய்ய தண்டநாயகனுடைய தம்பி கோப்பய்ய தண்டநாயகன் அளித்தது மற்றொன்று. இவ்விரண்டினுள் இவ்விடம் குறிக்கப்பட்டது எது என்பதை நிச்சயிக்க முடியவில்லை.

சாசனம் — 1201] [No. 44 on p. 154-ii

அபிஷேக மண்டபத்தின் தெற்குச் சுவரில் உள்ளது.

(No. 617 of of 1919). On the south wall of the Abhishēka maṇḍapa in the same temple. Record dated in the 20th year, [Simha, Śu. daśami, Monday, Mūla, corresponding to A D. 1237, August 3, when the regnal year of the king would be the 22nd year and not the 20th as mentioned in the inscription], in the reign of the Chōḻa king Tribhuvana chakravartin [**Rajaraja III**] registering the gift of 33 cattle for a perpetual lamp by *mahāpradhāni* Daṇḍinagōpa Mādaya Daṇḍanayaka.

சோழ மன்னனுன திரிபுவன சக்கரவர்த்தி [மூன்ரும் இராஜ ராஜ தேவனுடைய] ஆட்சிக் காலத்தில் 20-ஆம் ஆண்டு [சிங்க மாதம், சுக்கில பக்ஷத்துத் தசமியும் மூல நக்ஷத்திரமும் பெற்ற திங்கட்கிழமை] மகாப்பிரதானி தண்டினகோப மாதய தண்ட நாயகன் எம்பெருமான் திருமுன்னர் ஒரு நுந்தா விளக்கு எரிக்க 33 பசுக்களை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசனம் — 1202] [No. 45 on p. 154-ii

அபிஷேக மண்டபத்தின் தெற்குச் சுவரில் கிழ்ப்புறம் உள்ளது.

(No. 611 of 1919). On the south wall (east side) of the Abhishēka-maṇḍapa in the same temple. Record dated in the 24th year, [Kumbha, ba. chaturthi, Sunday, Chitra, corresponding to A.D.1240, February 12], in the reign of the Chōḻa king Tribhuvana chakravartin [**Rajaraja III**] registering the gift of 33 cattle for burning a perpetual lamp in front of god Varadarājasvamin by Mallayya Daṇḍanāyaka, [son of Appayya Daṇḍanayaka, brother (?) of the *mahāpradhāni* Daṇḍinagōpa.]

சோழ மன்னனுன திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் [மூன்ரும் இராஜ ராஜ தேவனுடைய] ஆட்சிக் காலத்தின் 24-ஆம் ஆண்டு கொண்ட சாசனம். எம்பெருமான் திருமுன்னர் ஒரு நுந்தா விளக்கு எரிக்க 33 பசுக்களை மகாப்பிரதானி தண்டின கோபன் சகோதரன் அப்பய்ய தண்ட நாயகன் மகன் மல்லய்ய தண்ட நாயகன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து தானம் அவ் வருஷம் கும்ப மாதம் அபர பக்ஷத்துச் சதுர்த்தியும் சித்திரை நக்ஷத்திரமும் கொண்ட ஞாயிற்றுக் கிழமை அளிக்கப்பட்டதென்பது தெரிகிறது.

சாசனம் — 1203] [No. 127 on p. 161-ii

அதே கோவிலில் அஸ்திகிரி பர்வதத்தின் வடபுறம் காண்பது.

Placed on the north side of the Hastigiri Parvata "rock" in the same temple. Record dated in the 18th year in the reign of **Vijaya Gandagopala** registering the grant of the village Ukkal (piḍāgai) to the god Varadarājasvāmin for additional ceremonies (services).

The text of the record is not available. But this is probably the same as No. 458 of 1919 on the north wall of the 'rock'. Dated in the 18th year in the reign of the Chōḻa king **Rajarajadeva (III)**, it registers the gift of the village of Madaganmēḍu, a hamlet of Ukkal in Kāliyūr-kōṭṭam, for conducting the service called Gaṇḍagōpālan-sandi and for certain festivals in the temple of Aruḷāḷanātha by Madurāntaka Pottappi-ch-Chōḻan Manumasiddharaiśan Tirukkaḷattidēvan *alias* Gaṇḍagōpalan.

வரதராஜருடைய விசேஷ் நிவந்தங்களுக்காக உக்கல் படாகை என்னும் ஊரை விஜய கண்டகோபாலனுடைய பதினெட்டாம் ஆண்டில் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. எனினும், சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து பின்வருவது தெரிகிறது. சோழ மன்னனான (மூன்றும்) இராஜராஜனுடைய ஆட்சிக்காலத்தின் 18-ஆம் ஆண்டில் கொடுக்கப்பட்ட அச்சாசனம் காஞ்சி அருளாளப் பெருமாள் கோயிலில் கண்டகோபாலன் - சந்தியையும் வேறு சில உற்சவங்களையும் நடத்துவதற்காக மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் மநுமசித்தரைசன் திருக்காளத்தி தேவனான கண்டகோபாலன் என்பான் காலியூர்க் கோட்டத்து உக்கல் கிராமத்தின் படாகையான மதகன்மேடு என்னும் ஊரை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பதாகக் காண்கிறது.

சாசனம் — 1204] [No. 41 on p. 153-ii

அதே கோவிலில் மணவாள மாமுனி மண்டபத்தின் கீழ்ப்புறம் உள்ள சாசனம்.

On the east side of the Maṇavāḷamahāmuni maṇḍapa in the same temple. Record dated in Śaka 1225, Parābhava, in the reign of the Vijayanagara ruler Bukkaṇa Udaiyar **Ariyana Udaiyar** registering the grant of some land to the temple by a Nāchchiyār whose name is written as "Aya Rungainga".

The text of the record is not available.

But there is an inscription, engraved to the right of entrance into the Tayar sannidhi in the same temple and published as No.356 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), vol. IV, dated in Śaka 1288, Parabhava, Kumbha, Śu. ēkādaśi, Thursday, Punarvasu, corresponding to A.D. 1367, February 11, in the reign of the Vijayanagara king **Vira Kampana Udaiyar**, son of Bukkaṇa, registering the sale of a piece of land in the street to the east of the eastern gōpura of the temple by Mudaliyar Nāchchiyār *alias* Ellām talaiyāna perumāḷ tādi, daughter of Tummāṇḍi Akkachchi to Aiyyaṇaṅgaḷ, son of Aṇṇar Koppaṇaṅgaḷ of the Bhāradvāja gōtra and Āpatsthamba sūtra for 27 *naṟpaḻaṅkāśu.*

விஜயநகர அரசனுன புக்கண உடையார் அரியண உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் சக 1225, பராபவ ஆண்டு நாச்சியார் ஒருத்தி ஏதோ சில நிலங்களைக் கொண்டுவிட்ட செய்தியைத் தெரிவிப் பது.

சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

ஆனல், அதே கோவிலில் தாயார் சந்நிதிக்கு நுழையும் வாசற்படியின் வலதுபுறத்தில் சக வருஷம் 1288, பராபவ ஆண்டு கொண்ட சாசனம் ஒன்று இருக்கிறது. அது விஜயநகர மன்னனுன புக்கண உடையார் குமாரன் வீர கம்பண உடையார் ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்தது ஆகும். தென்னிந்திய சாசனங்கள், IVவால்யூம், 356 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ள அது ஒறிற் குறு தாதிச்சியில் தும்மாண்டி அக்கச்சி மகள் முதலியார் நாச்சியர் ஆன எல்லாந் தலையான பெருமாள் தாதி கோவில் கிழக்குக் கோபுரத்துக்குக் கிழக்கில் உள்ள தெருவில் ஓர் இடத்தை ஆபஸ்தம்ப சூத்திரம் பாரத்வாஜ கோத்திரம் அண்ணர் கொப்பணங்கள் பிள்ளைகளில் ஐய்யணங்களுக்கு இருபத் தேழு நற்பழங்காசுக்கு விற்றுக் கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனம் — 1205] **[No. 96 on p. 160-ii**

அதே கோவிலில் அழகியசிங்கர் ஆலயத்தின் வடபுறம் உள்ளது.

On the south side of the shrine of Aḷagiyaśiṅgar. Record dated in the 36th year in the reign of Tribhuvana chakravartin registering the gift of 43 cattle for a lamp to god Varadarājasvāmin.

This is evidently No. 435 of 1919 on the south wall of the 'rock'. Dated in the 36th year, Kanyā 12, Sunday, Mrigaśīrsha, saptami, corresponding to A.D. 1213, September 8, in the reign of the Chōḻa

king Tribhuvana chakravartin **Tribhuvana-Vira deva** who 'having taken Madurai, Īlam (Ceylon), Karuvūr and the crowned head of the Pandya was pleased to perform the *Virābhishēka* (the anointment of the heroes) and the *Vijayābhishēka* (the anointment of the victors)' (i.e., **Kulottunga III**) registering a similar grant.

திரிபுவன சக்கரவர்த்திகளின் 36-ஆம் ஆண்டுச் சாசனம். வரதராஜசுவாமிக்கு விளக்கு எரிக்க 43 பசுக்களை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

அஸ்திகிரி பர்வதத்தின் தென் சுவரில் காணப்படும் சாசனமே போலும் இது. திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் ஈழமும் கருவூரும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டு வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணியருளிய திரிபுவன வீரதேவருடைய ஆட்சிக்காலத்தின் 36-ஆம் ஆண்டு, கன்னிமீ 12உ ஞாயிற்றுக்கிழமையும் சப்தமியும்பெற்ற மிருகசீருஷத்து நாள் கொண்ட அக் கல்வெட்டு இதே போன்ற ஒரு தானத்தைத் தெரிவிப்பதாகும்.

சாசனம் — **1206**] [No. *102* on p. *161*-i

மேலக்கோபுரத்தில் வட பக்கம் எழுதப்பட்டிருப்பது.

On the west *gōpura*, north side. Record dated in Śaka 1408, Vijaya, stating that in the days of the regime of Tirumalai Nāyaka, the family of S'ellakkōn (slaves) left and dedicated to the service of the god Varadarājasvāmin for looking after the lamps.

A similar record from the east base of the outer-most gōpura, (left of entrance) has been published as No. 352 in Vol. I above. Dated in S'aka 1408, Vijaya, Tula, S'u. dvādaśi, Friday, Pushya, the record states that Raghavan and S'ellapperumaḷ, the agents of Tirumalai-Nāyaka made, on the occasion of the *Saṅkrama puṇyakāla*, arrangements with certain individuals for burning lamps before the god Perumaḷ Pērarulāḷa in the city of Kāñchīpuram. But this has been given in the *List* separately as No. 13 on p. 149.

சக 1408, விஜய ஆண்டு திருமலை நாயக்கர் நாளையில் செல்லக்கோன் (அடிமை) குடும்பத்தார் வரதராஜசுவாமி திருவிளக்குகளைப் பராமரிக்க அமர்ந்த செய்தியை தெரிவிக்கிறது.

இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று முதல் பாகம் 352 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அது சகாப்தம் 1408, விஜய வருஷம் துலாமாதம் பூர்வபக்ஷத்துத் துவாதசியும் சுக்கிரவாரமும் பெற்ற பூசத்து நாள் காஞ்சீபுரம் பேருளாளப்

பெருமாளுக்குத் திருமலை நாயக்கர் காரியத்துக்குக் கடவராய இராகவனும் செல்லப் பெருமாளும் சிலரைத் திருவிளக்குக்குடியாகத் தாரைவார்த்து விட்ட செய்தியைத் தெரிவிப்பது. சாசனப்பட்டியிலில் அது தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இது வேறு ஒன்றுபோலும்.

சாசனம் — 1207] [No. *100* on p. *161*-ii

தாயார் சந்நிதியில் வட புறத்தில் நிற்கும் ஒரு கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

(No. 639 of 1919). On a stone standing on the north side of the shrine of the goddess (Tāyār sannidhi). Record dated in Śaka 1632, Virōdhin registering the bringing back of the image of the god Varadarājasvāmin from Uḍaiyārpāḷaiyam by Tondra-malla (Todaramalla).

The text of the record as copied by the assistants of Col. Mackenzie is not available. It is said to be in the Tamil language and Telugu script. But from the Epigraphical report it appears that the inscription is in Sanskrit. The record is dated in S'aka 1632 (current), Virōdhin, Phālguna, ba. tritīyā, Saturday, Uttara-Bhādrapada, Vrishabha *lagna*, corresponding to A.D. 1710.

The stone, on which this record is engraved, is embellished at its top with the Tenkalai Vaishṇavite symbol flanked on either side by the *śaṅkha* and *chakra*. The inscription consists of two Sanskrit verses "engraved in the Telugu script followed by a translation in Telugu prose and 12 lines in Nāgari." It is not known whether a Tamil translation existed in the days of Col. Mackenzie, not now available. It states that Rāja Tōḍaramalla brought back at the request of Śrīnivāsa *alias* Āttān Tiruvēṅkaṭa Rāmānuja Jīyar, the images of Varadarāja and his consorts from their place of retreat in jungles of Uḍaiyārpāḷaiyam and reconsecrated them in their own temple at Kāñchīpuram. This Tōḍaramalla was a general under Sa-ādat-Ullāh Khan, the Nawab of the Karnatic, who led the attack against and finally stormed the impregnable fort of Gingee (Śeñji) killing Dēśiṅgarāja of ballad fame. "The historic incidents that led up to the events recorded in this inscription were that the Delhi Emperor Aurangazeb fitted out an expedition in about A.D. 1688 against the Mahrāṭṭas of the South, and Kāñchīpuram in common with several other important centres of South India, felt the shock of this iconoclastic invasion. The temple authorities of the three premier temples of that city thereupon apprehending desecration at the profane hands of the invaders, disguised the images of

the temple gods and conveyed them secretly out of the town, the Vishṇutemple images finding an asylum in the jungles of Uḍaiyār-pāḷaiyam in the Trichinopoly district. But when the danger was past and Kāñchīpuram was considered safe, the local chieftain of Uḍaiyārpāḷaiyam, who was much enraptured at the image of the God Varadarāja refused to restore it to its original abode at Kāñchī with the result that, at the special intercession of Śrīmat Paramahamsa Parivrājakāchārya Āttān 'Jīyar, his disciple Lāla Toḍaramalla terrorised the chief with a strong contingent of troops at his back and safely brought back the image and reinstated it in the temple with great pomp and splendour. This incident is even today commemorated in an annual festival called the Uḍaiyārpāḷaiyam festival. An exact parallel to the above restoration is furnished by S'rīraṅgam, the image of which temple, Śrī Raṅganatha, had to be restored by Gōppaṇa, the famous Brāhmaṇa general of Kumāra Kampaṇa in Śaka 1293."

The party who was instrumental for the above restoration, *viz.* Śrīnivāsadāsa or Āttān Jīyar, as he is called, has been identified with a relative of Akkanna and Mādanna of Gōlkoṇḍa fame, who fled south when Aurangazeb's forces sacked Gōlkoṇḍa and killed the two brothers. In a copper-plate grant deposited in the Madras Museum, the same Śrīnivāsadāsa, who is there mentioned as the protege of Tōḍaramalla, is said to have granted five villages to the temple of Śrīmushṇam near Chidambaram, in the Śaka year 1636 (A.D. 1714-15), four years later than the Kāñchīpuram record, in the regime of the Delhi Emperor Farruksiyar and the Karnatic Nawab Sa-ādat-Ullāh Khan.

வரதராஜ சுவாமியின் விக்கிரகத்தை உடையார்பாளையத்திலிருந்து திருப்பிக் கொணர்ந்து சகாப்தம் 1632, விரோதி ஆண்டு தோன்றமல்லர் பிரதிஷ்டை செய்த விவரத்தைக் கூறுவது.

மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் படி எடுத்த சாசனப் பிரதி கிடைக்கவில்லை. சாசனப் பட்டியலில் அது தமிழ் மொழியில் தெலுங்கு எழுத்தில் உள்ளதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து இது வடமொழியில் உள்ளதாகத் தெரிகிறது. சகாப்தம் 1632, விரோதி வருஷம் பால்குன அபரபக்ஷத் திரிதியையும் உத்தரபாத்ரபத(உத்திரட்டாதி) நக்ஷத்திரமும் பெற்ற சனிக்கிழமை விருஷப லக்னத்தில் பிரதிஷ்டை நடந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட கல்லின் உச்சியில் சங்கு சக்கரத்துடன் கூடிய தென்கலை நாமம் இருக்கிறது. இரண்டு வடமொழிச் சுலோகங்கள் கொண்ட அக்

கல்வெட்டு தெலுங்கு எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து தெலுங்கு வசனத்தில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பும் நாகரி எழுத்தில் ஒரு பிரதியும் உள்ளன. மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் பிரதி எடுத்த நாளையிலே தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றும் இருந்து அது இப்போது காணவில்லையோ என்றும் சந்தேகிக்க இடம் உள்ளது.

உடையார்பாளையம் காடுகளில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த வரதராஜ சுவாமி, தாயார் ஆகியோருடைய திருமேனிகளை ஸ்ரீநிவாஸதாசரான ஆத்தான் திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயரின் வேண்டுகோட்படி ராஜா தோடர மல்லர் காஞ்சீபுரத்துக்குத் திருப்பிக் கொணர்ந்து பழையபடியே கோவிலில் பிரதிஷ்டை செய்ததைத் தெரிவிக்கிறது இந்தக் கல்வெட்டு.

இவ்விடம் குறிக்கப் பட்டுள்ள தோடர மல்லர் என்பார் கர்நாடக நவாப் சதாத்துல்லா கானிடம் சேனாபதியாக இருந்தவர். செஞ்சி அரசன் தேசிங்கு ராஜனுடன் போர் புரிந்தவரும் இவரே. சுமார் கி. பி. 1688-ல், தென்னாட்டில் உள்ள மராத்தியர்களை முறியடிப்பதற்காகத் தில்லி பாதுஷா அவுரங்க ஜேப் ஒரு படை திரட்டி அனுப்பி வைத்தான். அந்தப் படை வரும் இடங்களில் கோவில்களை இடித்து விக்கிரகங்களை உடைத்து விடுவார்களே என்று பயந்த தமிழ் நாட்டுக் கோவில் நிர்வாகிகள் பாதுகாப்புக்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். கோவில் விக்கிரகங்களையும் விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் படையெடுத்து வருகிறவர்கள் கையில் எட்டாதபடி மறைவிடங்களில் வைத்துப் பாதுகாத்தனர். அந்த வகையில் காஞ்சீபுரம் வரதராஜர் திருவுருவம் உடையார்பாளையம் காட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. கலவரம் நீங்கி நாட்டில் அமைதி நிலவ ஆரம்பித்ததும், கோவில் விக்கிரகங்களைத் திரும்பவும் கொணர்ந்து பிரதிஷ்டை செய்ய விரும்பினார்கள். ஆனால், வரதராஜரின் திருமேனியைக் கண்டு மயங்கிப் பக்தி பூண்ட உடையார்பாளையம் பாளையக்காரர் அதைத் திருப்பிக்கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். அதன்மீது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசாரிய ஆத்தான் ஜீயர் தம் சிஷ்யர் லாலா தோடரமல்லருடைய உதவியை நாடினார். தோடரமல்லரும் படைப் பலத்துடன் சென்று பாளையக்காரரை மிரட்டி விக்கிரகத்தைத் திரும்பப் பெற்று வந்தாராம். அதன் பிறகு மூர்த்தி கோவிலில் பல சிறப்புகளுடன் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. இதை யொட்டி இன்றைக்கும் வரதராஜர் கோவிலில் வருஷந்தோறும் உடையார்பாளைய உற்சவம் நடந்து வருகிறது.

இதேபோன்ற சம்பவம் ஒன்று ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ரங்கநாதப்பெருமாளுடைய திருவுருவத்துக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முகம்மதியர் தமிழ் நாட்டின்மீது படை யெடுத்து வந்த காலத்தில் ரங்கநாதர் திருவுருவத்தை ஊர் ஊராகத் தூக்கிச் சென்றார்கள். கடைசியில் விஜயநகர அரசனான கம்பண உடையாரின் தளகர்த்தரான கோபண்ணாவினால் சக வருஷம் 1293-ல் அவ் விக்கிரகம் திரும்பவும் ஸ்ரீரங்கத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது.

இவ்விடம் குறிக்கப்பட்ட ஸ்ரீநிவாஸதாசரான ஆத்தான் ஜீயர் கோல் கொண்டாவில் மந்திரிகளாக இருந்த அக்கண்ணு மாதண்ணு என்னும் சகோதரர்களின் உறவினர் என்பர். அவுரங்கஜேப்பின் படைகள் கோல்கொண்டாவைத் தாக்கி அவ்விருவரையும் கொன்ற சமயம் அவர் அவ்விடத்திலிருந்து தப்பித் தென்னாடு போந்தவராம். சகாப்தம் 1636-ல், அதாவது காஞ்சிபுரம் நிகழ்ச்சிக்கு நாலு ஆண்டுகளுக்குப் பின், அவர் ஸ்ரீமுஷ்ணம் கோவிலுக்கு ஐந்து கிராமங்களைத் தானமாக அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கும் செப்பேட்டுச் சாசனம் ஒன்று சென்னை பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ளது. அதிலிருந்து அந்தத் தானம் தில்லி அரசன் பருக்சியார் ஆட்சியில் கர்நாடக நவாபு சாதத்துல்லா கான் நாளையில் அளிக்கப்பட்டது என்றும் ஜீயர் தோடரமல்லருடைய ஆதரவில் இருந்தார் என்றும் தெரிகிறது.

சாசனம் — 1208] [No. *99* on p. *161*-ii

அஸ்திகிரி பர்வதத்தின் தென்புறம் மேலண்டை மூலையில் பொறிக்கப் பட்டிருப்பது.

On the south wall (western corner) of the Hastigiri 'rock' in the same temple. Record dated in S'aka 1591, Piṅgala registering an order issued by the Paṇḍārattār of the temple and Sēnai Mudaliyar for giving three *tīrtha* to Śrī Raṅgāchārya in the temple.

The copy of this record as transcribed by the assistants of Col. Mackenzie is not available. But there is a similar record in the same temple. Record dated in Śaka 1599, Piṅgala, Kārttikai, S'u. pañchami, Monday, S'ravaṇa, corresponding to A.D. 1677, November 19, said to have been found at the same place, registering that S'rīraṅgācharya, son of Vādibhīkara Śrīnivāsaguru of Srīvatsa *gōtra* was entitled to receive the first *tīrtha*, *aruḷappāḍu* and other privileges in the temple of Dēvapperumāḷ hereditarily has been published as No. 419 in vol. I above.

Both these are given separately in the *List*.

சகாப்தம் 1591, பிங்கள வருஷம் கொண்ட கல்வெட்டு. கோவிலில் ஸ்ரீரங்காசாரியாருக்கு மூன்று தீர்த்தம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதைக் கோவில் பண்டாரத்தாரும் சேனை முதலியாரும் அறிவிக்கும் சாசனம்.

இச்சாசனத்தின் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் இதே போன்ற சாசனம் வேறு ஒன்று முதல் பாகம் 419 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதே இடத்தில் பொறிக்கப்பட்டுக் காணும் அச் சாசனம் சகாப்தம் 1599, பிங்கல ஆண்டில் ஸ்ரீவத்ஸ கோத்திரம் வாதிபீகர ஸ்ரீநிவாஸ குருவின் குமாரர்

ஸ்ரீரங்காசாரியாருக்குக் கோவிலில் முதல் தீர்த்தம், அருளப்பாடு முதலிய மரியாதைகளை வழங்கவேண்டும் என்பதைத் தெரிவிப்பதாகும்.

சாசனம் — 1209] [D. 3302-v-53

மேலக் கோபுர வாசலுக்குத் தென்பக்கம் (சிறிய அறையின் சமீபம்) எழுதப்பட்டுள்ளது.

To the south of entrance (near the small room) into the west gōpura of the temple. An incomplete record dated in Śaka 1325, Chitrabhānu, Kumbha, ba. saptami, Wednesday and Anurādha in the reign of the Vijaynagara king Mahāmaṇḍalēśvara **Harihararaya** mentioning a large number of high sounding *birudas* of a subordinate belonging to the family of the Pallavas of Kāñchi.

The S'aka year was current and the corresponding date would be A.D. 1403, February 14.

A similar inscription from the same place registering the gift of 32 cows and a bull for maintaining a perpetual lamp in the temple of Perumāḷ Aruḷāḷanātha by the son of Piḷḷaiyār Podukkam Aubaḷadēva Mahārāja has been published as No. 373 in vol. I above.

As both these records are given separately in the *List* they are probably different.

இதேபோன்ற சாசனம் ஒன்று முதல் பாகம் 373-ம் நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. சாசனப் பட்டியலில் இரண்டும் தனித்தனியே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இவை வேறு வேறானவை போலும்.

ஸ்வஸ்தி [॥*] ஸ்ரீமது மஹா மண்டலெசுபர ஸ்ரீ வீர ஹரிஹரராய ருக்கு செல்லா நின்ற சகாப்தம் ௲௩௱௨௰௫-க்கு மெல் செல்லா நின்ற சித்திரபானு ஸம்வச்சரத்து கும்ப நாயற்றில் [அபர பட்சத்தில் ஸப்தமியும் புதன் கிழமையும்] பெற்ற அனுஷத்து னாள் செயங்கொண்ட சொழமண்டலத்தில் எயில் கொட்டத்தில் [காஞ்சீபுரம்] திருவத்தியூர் நின்ற பெருமாள் அருளாளனாத னுக்கு ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ஸமஸ்த மஹிமண்டலெசுபரன் ராசாதி ராஜ ராஜ பரமெசுவர பரம வம்சொத்பவ பல்லவ குலதிலக பாரதுவாஜ கொத்திர பவித்திர துரு ஸ்ரீ புரவராதீசுபர காமகொட்டிபிகா லப்த வரப்பிறஸாத பரம மஹெசுவர லளிதார்த்த சந்திர கட்டுவாங்கத் துவஜ கடுவாயுவரபொஷண சத்திய பெம்பாஷண பஜபலபூஷண விருஷப வாஞ்சனி வாரளவவெஷண திருவெங் கிடனாத னெடுவடி ஸாஹஸர்ஜின னீதிபாராயண கிறந்த ஜனச் சிறய ஸமறப் பிறசண்ட யிந்திருவதார ஜெகத்தங்க பயிரவ புவ

னிதாருயண றாபகந்தற்ப அனெனற் றிபு னிறுபதி மணிமகுட கட்டித சரணுரவிந்த பூலோக சாதுற்வற்ண பிறகாலக பூற்வதிக் பாக சப்த சதாகிபிஹார பிறதிஷ்டதாபரண கெங்கா ஜலதியில் கிறீடா விஞெத திக்விஜயார்த்த [ததவருயருக்கு பஜாளி மாதவ ருய அஷெது] குலதெவ கிரிருய ருஜிய ஸம விக்கிற விபார மல்லா புரவல்லப மயிலாபுர ஞதர் அருளாளஞத தெவ்ஸ்ரீபாத பத்மரு தக வயிரி மண்டலிகற கண்ட மண்டனஅ முருறி அபங்குல புக் கருய ருய மிதிய ருய கண்ட மதியான மங்ந மணவாளன் செகத கொபால வல்லபாரித பல்லவ திவனெத்திர திறணய பல்லவருய குமார பசவ சங்கற்ப தற தளாயருய[1].......

சாசனம் — 1210] [No. *119* on p. *163*-ii

அவ்வூரிலே ஏகாம்பரேசுவரர் கோவிலில் சபாபதி விமானத்தின் வட புறம் எழுதியிருப்பது.

On the north wall of the Sabhapati [Naṭarāja] vimāna in the temple of Ekāmbaranātha at the same place.

Record dated in the reign of the Vijayanagara king **Krishna** [deva] **Raya** registering the gift of the village 'Comatoor' to the god **Ekāmrēśvara.**

The text of this inscription is said to be in the Grantha script.

---

1. மூலத்திலே இதுவரையில் தான் கிடைக்கிறது. இந்தப் பிரசஸ்திப் பகுதியின் திருத்தமான பாடம் வருமாறு :

ஸமஸ்த மஹீமண்டலேசுவரன் ராஜாதிராஜ ராஜ பரமேசுவர பரம வச்சோத்பவ பல்லவ குல திலக பாரத்வாஜ கோத்ர பவித்ர காஞ்சீபுரவராதீச்வர காமகோட்டம்பிகா லப்த வரப்பிரசாத பரம மாஹேச்வர லளிதார்த்த சந்த்ர கட்வாங்க த்வஜ கடுவாயு பரபோஷண ஸத்ய ஸம்பாஷண புஜங்க விபூஷண வ்ருஷப லாஞ்சந வரநுவேஷண திருவேங்கடநாத நொடுவடி ஸாஹஸார்ஜுந நீதி பாராயண பந்து ஜநாச்ரய ஸமரப் பிரசண்ட ருத்ராவதார ஜகதங்க பைரவ புவநி நாராயண ரூபகந்தர்ப்ப அநேக ரிபு ந்ருபதி மணிமகுட கட்டித சரணாரவிந்த பூலோக சாதுர்வர்ண பரிபாலக ஸ்ரீபர்வத பூர்வதிக்பாக ஸப்தசதாக்ரஹார பிரதிஷ்டிதாபரண கங்காஜல க்ரீடா விநோத திக்விஜயார்த்த.........குலதேவ கிரிராய ராஜ ஸம விக்ரம விஹார மல்லாபுர வல்லப மைலாபுரநாத அருளாளநாத தேவ ஸ்ரீபாத பத்மாராதக வைரி மண்டலீகர கண்ட தாநவமுராரி அபங்கராஹுத்தராய மிதியாகண்ட மதியாத மன்னர் மணாள ஜகத கோபால பல்லவாதித்ய பல்லவ த்ரிநேத்ர திரிநயந பல்லவ ராய குமார பசவ ஸங்கற்ப........,

விஜயநகர மன்னனான கிருஷ்ண[தேவ]ராயருடைய ஆட்சிக் காலத்துச் சாசனம். ஏகாம்பரேச்வரருக்குக் கோமத்தூர் என்னும் கிராமத்தை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.[1]

சாசனப் பட்டியலில் இச் சாசனம் வடமொழியில் உள்ளது என்றும் கிரந்த எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சாசனம் — 1211] [No. 126 on p. 164-ii

எந்தக் கோவிலில் எந்த இடத்திலே பொறிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பது குறிக்கப்படவில்லை. இந்தச் சாசனம் வரதராஜர் கோவிலிலே இருப்பது போலும்.

The exact place where this inscription is found engraved is not stated. Evidently it is in the Varadarāja temple at the place. Record dated in the 32nd regnal year of the Chōḷa king Tribhuvana chakravartin **Rajadeva** registering the grant of 500 *kuli* or 1¼ land measured by the twelve-feet rod to the god Varadarāja-svāmin and the *Āḻvārs*.

The king is evidently **Rajaraja III.**

The copy of this record also is not available.

திரிபுவன சக்கரவர்த்தி ராஜதேவனுடைய 32-ஆம் ஆட்சிக் காலத்தது. ஆழ்வாருக்கும் வரதராஜ சுவாமிக்கும் பன்னிரண்டு அடிக் கோலால் ஐந்நூறு குழி அல்லது ஒன்றே கால் பூமி நிலம் அளிக்கப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

அரசன் சோழ மன்னனான மூன்றும் ராஜராஜனே போலும்.

இதற்கும் மக்கென்ஸியின் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

மடம் Madam

இவ்வூர் வட ஆர்க்காடு ஜில்லா செய்யாறு தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்த சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் வெளியிடப் பட்டுள்ளன.

The place is in the Cheyyār taluk of the North Arcot district. Inscriptions copied from the place have been published in Vol. I above.

சாசனம் — 1212] [No. 3 on p. 62.

ஊரில் உள்ள திருவக்கிரீச்வரர் கோவிலில் வடக்கு மண்டபத்தின் கிழக்காக அர்த்த மண்டபத்தின் தெற்குச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது. கோவில் இப்போது தடாகபுரீச்வரர் கோவில் என்று வழங்கப்படுகிறது.

---

1. தானம் வழங்கப்பட்ட ஊரின் பெயர் கொமட்டூர் எனவும் இருக்கலாம்.

(No. 232 of 1919). On the west and south walls of the central shrine in the temple of Tiruvagnīśvara, otherwise known as Taṭāka-puriśvara at the place. The record engraved in the Grantha and Tamil scripts in the reign of the Vijayanagara king **Devaraya Maharaya** giving the genealogy of the king from Saṅgama and registering the gift of land to the temple by the king at the request of Aṟamaḷatta-Nachchiyār. This is evidently the copy on stone of the Copper-plate grant said to have been obtained by the lady and her elder sister paying a visit to Dēvarāya-Mahārāya, referred to in another record from the same place. (Vide No. 128 of Vol. I above).

விஜயநகர மன்னனான வீரப்பிரதாப தேவ [ராய] மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட சாசனம். அறம் வளர்த்த நாச்சியார் என்னும் தேவரடியாள் குளந்தை ஆண்டார் மடம் என்னும் கிராமத்தைத் திருவக்கிநீசுவர சுவாமிக்கு அளித்து, ஊரின் நான்கெல்லையிலும் சூலத்தாபனம் பண்ணிய செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

சாசனம் கிரந்தத்திலும் கன்னடத்திலும் எழுதப்பட்டிருப்பதாகச் சாசனப் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், சாசன இலாகாவின் அறிக்கையிலிருந்து அது கிரந்தம், தமிழ் ஆகிய இரண்டிலும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. தவிர, அதிலிருந்து பின்வரும் விவரங்களும் அறியப்படுகின்றன. வடமொழிப் பகுதியிலே தானம் அளித்த அரசனான தேவராய மகாராயனுடைய வம்சாவளி முழுமையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அறம் வளர்த்த நாச்சியார் என்னும் தேவரடியாள் விஜயநகர மன்னனான தேவராயரை நேரில் பேட்டி கண்டு இக் கோயிலுக்குத் தானம் அளிப்பதற்கான கிராமத்தின் செப்பேட்டைப் பெற்று வந்தாள் என்றும் இக் கோயிலில் உள்ள மற்றொரு சாசனம் கூறுகிறது. அது முதல் பாகம் 128-ஙெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அவள் பெற்றுவந்த செப்பேட்டுச் சாசனத்தைக் கல்லில் வெட்டிய பிரதியே போலும் இது.

திருக்கோவலூர் Tirukkōvalūr

இவ்வூர் தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்த சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

The village is in the Tirukkoyilur taluk of the South Arcot district and the inscriptions copied from this place have been given in Vol. I above.

சாசனம் — **1213**] [No. *20* on p. *140*

திரிவிக்கிரமப் பெருமாள் என்னும் விஷ்ணு கோவிலில் மடைப்பள்ளிக்குச் சமீபம் மண்டபவாசலின் வடபுறம் சுவரில் பொறிக்கப் பட்டிருப்பது.

On the northern wall to the entrance into the maṇḍapa near the cook-room in the Vishṇu temple [known as Trivikrama-Perumāḷ] at the place.

Record dated in the 10th regnal year of the Chōḷa king **Kulottunga Choladeva** registering the following lands for the worship and offerings to God. The gift was placed in the hands of the executive of the temple (*tiruppaṇi puriyum-āḷuḍaiyār* ?]. The details of the land given: 4010 *kuḻi* below S'ittēri, 9200 *kuḻi* to the south of Marukal, 11 *kuḻi* in Kīḻpōgi, 720 *kuḻi*. in Āhunjittaḍi, 320 *kuḻi* in Mākkēyantaḍi as also another 300 *kuḻi* of land.

The copy of this record is not available.

சோழ மன்னனுன குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சியின் 10-ஆம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. எம்பெருமான் பூஜைக்கும் நித்த நிவந்தங்களுக்குமாகப் பின் வரும் நிலத்தைத் திருப்பணி புரியும் ஆளுடையாருக்கு (?) திருக்கோவலூர் ஊரார் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சித்தேரியின் கீழ் 4010 குழி நிலம், மருகல்லுக்குத் தெற்கில் 9200 குழி நிலம், கீழ் போகியில் 11 குழி நிலம், அஹுஞ்சித்தடியில் 700 குழி நிலம், மாக்கேயன் தடியில் 320 குழி நிலம், இன்னும் 320 குழி நிலம்.

இந்தச் சாசனத்துக்கான மக்கென்ஸியின் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

கீழையூர் Kīḻaiyūr

தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் திருக்கோவலூருக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது; கீழூர் என்றும் வழங்கப் பெறும். இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் முதல் பாகம் 41-54 ெந. ஆக வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

The place, also known as Kīḻūr is near Tirukkōyilūr in the South Arcot district. Inscriptions copied from this place have been published as Nos. 41-54 in Vol. I above.

சாசனம் — 1214] [No. 17 on p. 139

வீரட்டானேசுவரர் கோவிலில் வடவண்டைச் சுற்று மதில் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the north surrounding wall of the Vīraṭṭānēśvara temple at the place. Record dated in the 10th year of the reign of the Chōḷa

king **Vikrama Choladeva** registering the grant of 2400 *kuḻi* of land in the village Dēvankuḍi by Rājēndrachēdiyarayan for maintaining 4 lamps in front of god Tiruviraṭṭanam-uḍaiya-Nayanar.

The text of the record is not available. A similar record engraved on the base of the north wall in the second prākara has been published as No. 44 in Vol. I above. It registers the gift by Malaiyamān Nānūṟṟuvan Malaiyan *alias* Rājēndra Chōḻa Chēdiyarāyan of Kiḷiyūr in favour of the *Tiruvuṇṇāḻigai sabhā*. Dēvanguḍi, an old *dēvadāna* village figures, in the boundaries of the gift land. But this seems to be a different one, as the other also is separately mentioned in the *List* as No. 10 on page 136.

சோழ அரசனுன விக்கிரம சோழ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் பத்தாம் ஆண்டில் உடையார் திருவீரட்டானம் உடைய நாயனுர் திருமுன்பு நான்கு நுந்தா விளக்கு எரிக்க ராஜேந்திர சேதியராயன் என்பான் தேவன்குடிக் கிராமத்தில் 2400-குழி நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்துக்கு மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் எடுத்த பிரதி கிடைக்கவில்லை. அதே கோவிலில் இரண்டாம் பிராகாரத்தில் வடபுறம் வச்சிரப்படையில் இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று இருக்கிறது. அது முதல் பாகத்தில் 44 நெ. ஆக வெளியாகியுள்ளது. கிளியூர் மலையமான் நானூற்றுவன் மலையனுயின ராஜேந்திர சோழ சேதியராயன், திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விக்கிரம சோழ தேவனுடைய ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டு திருக்கோவலூர் உடையார் திருவீரட்டானமுடைய நாயனுர்க்கு நான்கு நுந்தா விளக்கு எரிக்க 2400 குழி அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. எனினும், இரண்டும் சாசனப் பட்டியலில் வேறு வேருகக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இது அதனின்றும் வேருனது போலும்.

சாசனம் — 1215] [No. *18* on p. *139*

அதே இடத்தில் உள்ளது.

At the same place. Record dated in the 2nd regnal year of the Chōḻa king **Rajarajadeva** registering the gift of 3050 *kuḻi* of land (mistake for 3150) in field known as 'Peruda' (Puṟatarukkāl), 850 *kuḻi* of land in the field Durgaiyar-vaṭṭam, 1500 *kuḻi* in the field Paruttikkollaippāḍu and 1500 *kuḻi* of reclaimed land by Mambākkiḻān of Dēvankuḍi (in all 7000 *kuḻi*) by Rājarajachēdiyarayan for the worship and offerings to god Tiruvīraṭṭānam-uḍaiya-Nāyanār.

The text for this also is not available. A similar record engraved on the north wall of the second prākāra in the temple has been published as No. 45 in Vol. I above. It registers the gift

made by Malaiyaman Periya Uḍaiyār Iraiyūran *alias* Rājarāja Chēdiyarāyan of Kiḷiyūr for offerings and the monthly festival on the Tiruvādirai day to the god. But the present record seems to be different one from the above which is given as No. 11 on page 137 of the *List*.

சோழ அரசனுன ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டில் திருவீரட்டானம் உடைய நாயனுர்க்கு அமுதுபடி சாத்துப்படிக்காக ராஜ ராஜ சேதியராயன் 'புரதா' [புறதருக்கால்] குழி 3050 (3150 என்று இருத்தல் வேண்டும்) துர்க்கையார் வட்டம் குழி 850, பருத்திக்கொல்லைப் பாடு குழி 1500, தேவன் குடி மாம்பாக்கிழான் திருத்து குழி 1500 (ஆக மொத்தம் குழி ஏழாயிரமும்) அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்துக்கும் மக்கென்ஸியின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. இரண்டாம் பிராகாரத்து வடபுறம் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுக் காணும் இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று முதல் பாகத்தில் 45 ெந. ஆக வெளியிடப் பட்டுள்ளது. கிளியூர் மலையமான் பெரிய உடையான் இரையூரனுன ராச ராச சேதியராயன் திருவீரட்டானமுடைய நாயனுர்க்குத் திங்கள் திருநாள் திருவாதிரை எழுந்தருள அமுது படிக்கும் மற்றச் செலவுகளுக்கும் நிலம் விட்ட செய்தியைத் தெரிவிப்பது. எனினும் இரண்டும் சாசனப் பட்டியலில் தனித் தனியே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் வேருனவை போலும்.

சாசனம் — 1216] [No. *19* on p. *139*

அதே இடத்தில் உள்ளது.

At the same place. Record dated in the 40th regnal year of the Chōḷa king **Rajarajadeva** registering the grant by Rājarāja Chēdiyarāyan of the *Perumbāḍikāval* in the village of Madivallān Tirunandavanam for the maintenance of 30 lamps to god Tiruvīraṭṭānam-uḍaiya-Nāyanār.

A similar record from the north wall of the second prākāra of the temple has been published as No. 46 in Vol. I above. It registers the gift in the 4th year in the reign of the Chōḷa king Tribhuvanachakravartin **Rajadhirajadeva** (II) by Malaiyaman Periya Uḍaiyān Iraiyūran *alias* Rājarāja Chēdiyarāyan of Kiḷiyūr of the *perumbāḍi-kāval* right and tax-free gift of 1⅓ *vēli* of land in Madivallān Tirunandavanam for the maintenance of 30 twilight lamps to burn upto the time of *ardhajāma-pūja* before the god Tiruvīraṭṭānam-uḍaiyār at Tirukkōvalūr. This has been given separately a No. 12 on page 137 of the *List*. As such, the present one seems to be a different record.

சோழ அரசனான ராஜ ராஜ தேவனுடைய ஆட்சியின் நாற்பதாம் ஆண்டில் திருவீரட்டானமுடைய நாயனார்க்கு முப்பது விளக்கு எரிக்க ராஜ ராஜ சேதியராயன் மதிவல்லான் திருநந்தவனத்தில் பெரும்பாடி காவல் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இரண்டாம் பிராகாரம் வடபுறச் சுவரில் இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று இருக்கிறது. அது முதல் பாகத்தில் 46 ெந. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜாதி ராஜ தேவருடைய ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் திருவீரட்டானமுடைய நாயனார்க்குச் சந்தி விளக்கு முப்பது திருவர்த்தசாமம் அறுதியாக எரிக்கக் கிளியூர் மலையமான் பெரிய உடையார் இரையூரனான ராஜ ராஜ சேதியராயன் மதிவல்லான் திருநந்தவனத்து ஒன்றரைவேலிக் கரையில் பெரும்பாடி காவலும் இறை மற்றுமுள்ள ஆயங்களும் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனப் பட்டியலில் இரண்டும் தனித் தனியே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இவை வேறு வேறானவை போலும்.

அரகண்டநல்லூர் **Aragaṇḍanallūr**

இது தென் ஆர்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர் தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்யப்பட்ட சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் 33-40 எண்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

The village is included in the Tirukkōyilūr taluk of the South Arcot district. The inscriptions copied from this place have been published as Nos. 33-40 in Vol. I above.

சாசனம் — **1217**] [No. *31* on p. *143*

ஒப்பிலாமணீசுவரர் கோவிலில் தேவியான ஸௌந்தர்ய கநகாம்பிகை அம்மன் ஆலயத்தின் அர்த்த மண்டபத்தில் வடபுறச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the north side of the ardha-maṇḍapa in front of the shrine of Saundarya-kanakāmbika in the temple of Oppillāmaṇīśvara. Record registering the grant of the village S'embiyan-mahādēvi by Ra[jā*]rā[ja*] Śī-pālan for meeting the expenses of the worship and offerings to god Nāyanār.

The text of this record is not available. A similar record engraved on the base of the south wall of the mahāmaṇḍapa in front of the central shrine of Oppilāmaṇīśvara has been published as No. 34 above. It registers the gift, in the 3rd year in the reign of Tribhu-

vanachakravartin **Kopperunjingadeva**, of the village S'embiyan-madēvi, by Chōḷa-tungap-pallavaraiyan Śrīpāla-dēvan Marutāndaḷ-vār *alias* Rajarāja śrīpālan. But the present one seems to be different from the other which is also given reparately in the *List.*

நாயனுர் அமுதுபடி சாத்துப்படி உள்ளிட்ட நித்த நிவந்தங்களுக்காகச் செம்பியன் மாதேவி என்னும் கிராமத்தை ரா[ஜ*] ரா[ஜ*] ஸ்ரீபாலன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்தின் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை. இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று ஒப்பிலாமணீஸ்வரர் கோயில் கர்ப்பகிருகத்துத் தென்புறம் மகாமண்டபத்தின் தென்புறம் வச்சிரப்படையில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது முதல் பாகத்தில் 34-ஙெ. சாசனமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கோப் பெருஞ் சிங்கன் ஆட்சி காலத்தின் மூன்றும் ஆண்டு கொண்ட அது சோழ துங்கப் பல்லவரையன் ஸ்ரீபாலதேவன் மருதாந்தாழ்வாரான ராஜ ராஜ ஸ்ரீபாலன் என்பான் செம்பியன்மாதேவி கிராமத்தை அளித்ததைத் தெரிவிப்பது. எனினும், மக்கென்ஸியின் சாசனப் பட்டியலில் இவ்விரண்டும் வேறு வேருகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஈரோடு — Īrōḍu, [Erode]

சாசனம் —1218] — [No. *1* on p. *86*

மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் இந்தச் சாசனத்துக்கு எடுத்த பிரதி காணவில்லை. ஆயினும் சாசனப் பட்டியலில் இது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலே இது 'ஈரோடு கிராமம் மசகூர் மாசதியில் ஒரு கல்லில் காண்பது' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

The transcipt of the record made by the assistants of Col· Mackenzie is not available. But in the *List of Inscriptions from the Southern Districts,* it is noted as found, 'on a stone at Masedi at Masakkoor in Erodu village.'

Record dated in Śaka 1683, Vijaya, in the reign of **Krishnaraja Odaiyar,** evidently the Mysore chief, registering the grant of 4 *mā* of land in Vayirippāḷayam village by 'Shanpaka charoovacairum (Shaṇbaga Seruvaikkāran?) etc., people for the charity.

[மைசூர் அரசனுன?] கிருஷ்ணராஜ ஒடையர் ஆட்சிக் காலத்தில் சக *1683* விஜய ஆண்டு கொண்ட சாசனம். செண்பக சேர்வைக்காரர் (?) முதலியவர்கள் வயிரிப் பாளயம் கிராமத்தில் நான்கு மா நிலம் தருமத்துக்கு அளித்த செய்தியைத்தெரிவிப்பது

சாசனம் — 1219] [No. *12* on p. *90*

ஈரோடு தொண்டீச்வரர் கோவில் முன் மண்டபத்தின் கீழ்ப்புறம் உள்ளது.

On the east of the maṇḍapa in front of the central shrine in the temple of Toṇḍīs'vara at the place. Record, the date of which is not given, registering the grant of a portion of land by Ādiyappa Gāvuṇḍar to god Toṇḍīśvara.

The text of this record is not available. But this seems to be the latter portion of the inscription No. 240 in Vol. I above, which is found given as the previous item (No. 11 on p. 90) in the *List of Inscriptions* and wrongly taken as separate record.

தொண்டீச்வரர் சுவாமிக்கு ஆதியப்ப கவுண்டர் நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்துக்கும் மக்கென்ஸியின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. முதல் பாகத்தில் 240 நெ. ஆகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சாசனத்தின் பிற்பகுதியே தனியாக எண்ணிடப்பட்டுச் சாசனப் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது போலும்.

பாளையங்கோட்டை Pāḷaiyaṅkōṭṭai

இவ்வூர் எவ்விடம் இருக்கிறதென்று தெரியவில்லை. இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனங்களின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. சாசனப் பட்டியலில் இது கோல்லூரூர்ப் பகுதியில் இருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது எது என்பது விளக்கவில்லை. எனினும் இது மதுரை நாய்க்க மன்னர்கள் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த பிரதேசத்தில் அடங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவாக இருக்கலாம்.

It is not clear which is the intended village, as there are more than one village of the same name in the Tamil-naḍu. The *List of Inscriptions from the Southern Districts* gives it under the heading 'Collooroor' tract. It should lie in the region which was included under the rule of the Nayaka kings of Madurai, probably in the Tiurnelvēli district,

சாசனம் — 1220] [No. *2* on p. *190*

ஊரிலே ராமஸ்வாமி கோவிலில் உள்ள ஓலைச் சாசனத்துக்குப் பிரதி.

Copy of a Palm-leaf document in the temple of Rāmasvāmin at the place. Record dated in Śaka 1532, Īśvara in the reign of the Vijayanagara king **Sadasivadeva Maharaya** registering the gift of four *mā* of ḷand in Rājavallipuram for worship and offerings to the

god Teppakkuḷam Rāmabhadrasvāmin by **Visvanatha Nayaka-Tirumalai Nayaka**, evidently the Nāyaka ruler of Madurai.

The succeeding record also is similar.

[Vide the inscription below].

விஜயநகர மன்னனான சதாசிவதேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1532*, ஈச்வர வருஷம் மதுரை நாயக்க மன்னனான விசுவநாத நாய்க்கர் திருமலை நாய்க்கர் தெப்பக்குளம் ராமபத்ர சுவாமிகளின் பூஜை நைவேத்தியம் முதலிய நித்த நிவந்தங்களுக்காக ராஜவல்லிபுரம் கிராமத்தில் நான்கு மா நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதே போன்ற சாசனம் வேறு ஒன்றும் அவ்விடம் காணப்படுகிறது. அது வேறானது போலும்.

[பின்வரும் சாசனத்தைப் பார்க்க.]

சாசனம் — **1221**] [No. 3 on p. *191*

அதே கோவிலில் உள்ள மற்றோர் ஓலைச் சாசனப் பிரதி.

Copy of another Palm-leaf document in the same temple. Record dated in the same year, *i. e.*, S'aka 1532, Īśvara in the reign of the Madurai Nāyaka ruler **Visvanatha Nayaka-Tirumalai Nayaka** registering the gift of four *mā* of land in Rajavallipuram for the worship and offerings to god Teppakkuḷam Ramabhadrasvāmin,

There is also another record similar to this in the temple. [Vide the previous number]. Probably the previous inscription registers the order of the paramount power Vijayanagara ruler and the present one by the local chief.

The copies of the assistants of Col. Mackenzie for both these records are not available.

மதுரை நாய்க்க மன்னனான விச்வநாத நாய்க்கர் திருமலை நாய்க்கர் ஆட்சிக்காலத்தில் சகாப்தம் *1532*, ஈச்வர ஆண்டு தெப்பக்குளம் ராமபத்ர சுவாமியின் பூஜை நைவேத்தியம் முதலிய நித்த நிவந்தங்களுக்காக ராஜவல்லிபுரத்தில் நான்கு மா நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இது மேலே உள்ள சாசனத்தையே போன்றது. ஆயினும் சாசனப் பட்டியலில் தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இது வேறானது போலும். முதலில் கொடுக்கப்பட்டது விஜயநகர அரசன் உத்தரவும், பின்னதாக உள்ளது மதுரை நாயக்க மன்னன் உத்தரவுமாக இருக்கலாம். இவற்றுக்கு மக்தென்ஸியின் உதவியாளர்கள் எடுத்த பிரதி கிடைக்கவில்லை.

பழையகோட்டை Paḷaiyakōṭṭai

கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தாராபுரம் தாலூகாவைச் சேர்ந்தது இவ்வூர்.

The place is included in the Dhārāpuram taluk of the Coimbatore District.

சாசனம் — 1223] [D. 2949-7

'தாராபுரம் காங்கயம் தாலூகாவுக்குச் சேர்ந்த மவுசே பளையகோட்டையிலே இருக்கும் நல்ல சேனுபதி சர்க்கரை உத்தமக் காமின்ற மன்றாடியார் வசம் இருக்கப்பட்ட தாமர சாசனத்துக்கு நகல்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.[1]

Copper-plate grant, then in the possession of Nalla Sēnāpati Uttamak-kāmiṇḍa Manṟāḍiyār of Paḷaiyakōṭṭai.

The record states the circumstances under which the Kāraiyūr tract was bestowed as an *umbaḷige* on Aḷagan Uttamakkāmiṇḍan for his valour. It begins with the usual Tamil *praśasti* of high sounding titles of post-Vijayanagara period introducing the *Ummattūr* chief **Virupaksha Odaiyar** as the representative of the Vijaynagara rulers in charge of the Koṅgu-maṇḍalam and Nañjaya Oḍayar as the agent of Virūpāksha Oḍayar. It is stated that Nañjaya Oḍayar assumed his charge in Rādhāpuram, making his State-entry on a Monday, in Kali 4344, Krōdhin, Arppisi, 10, Śu. daśami, Rēvati. In his regime, a certain Koṅgarāyan of Tennilai came to Māndapuram on a certain Thursday in the cyclic year Parābhava, Ani 7, Makhā and chaturthi and captured and drove away the cattle killing the persons who came to its rescue. Thereupon the aggrieved persons along with the representatives of the four *nāḍus* went to Rādhāpuraṁ and represented the matter to Nañjaya Oḍayar.

Nañjaya Oḍayar treated them to a feast and told them that he would bestow the head-ship of the twenty-four *nāḍus* together an *umbaḷige* on the person who brought him the head of Koṅgarāyan. Then the assembly told the chief that Aḷagan Uttamak-kāmiṇḍan of Kāraiyūr was the only person who could perform the feat. There-

---

1. இந்தச் சாசனத்துக்கு D. 3370 எண் உள்ள பிரதி ஒன்றும் இருக்கிறது. அதுவே மூலம் போலும்.

upon Nañjaya Oḍayar issued the orders granting the *umbaḷige* village and *kāṇiyāṭchi* right on the Kāraiyūr tract with the title of of '*Paṭṭakkārar* of the twenty-four *nāḍus*' on Aḻagan Uttamak-kāmiṇḍan [in advance even before the donee took any action]. Aḻagan on receipt of the charter went to Vijayanagara and brought with him two persons Pachchaiya Paṇikan and Vēla Paṇikan together with their retinues of one hundred persons for each, promising them various gifts, monetary benefits and social rights. On return to the Koṅgu country, he invited the leaders of the 12 villages of the Kāṅgayanāḍu, took counsel in a single night and reached the fort of Tennilai on a Friday coupled with Śu. trayōdaśi and Mrigaśīrsha in the year Naḷa. They made holes in the walls to enter the fort. The wall sank closing the hole and killing those engaged in the task. The assailants, not discouraged with the loss, pursued in their work, effected an entry into the fort and finally killed Koṅgarāyan. They collected the head of Koṅgarāyan and three *marakkāls* (measures) of *tāli*, (i.e., *māṅgalya sūtra*) of the wives of persons killed there and started on their return journey to the court of Nañjaya Oḍayar. The three wives of Koṅgarāyan blocked their way and wanted permission to perform *sati* which was given. The image of *Piḷḷaiyār* (Gaṇēśa) which was also being carried away by the assailants as a booty refused to move when they reached a place to the west of Muttāṟu. They left the image there and finally reaching the presence of Nañjaya Oḍayar offered him the head of Koṅgarāyan brought by them as undertaken, together with the other booty obtained. Nañjaya Oḍayar was highly pleased with Uttamak-kāmiṇḍan and honoured him profusely and sent him back to Kāraiyūr in a State-procession.

சுவஸ்தி [||*] ஸ்ரீமன் மகா மண்டலெசுபறன் அரியருய விபாடன் பா[ெ*]ஷெக்கு தப்புவருய கண்டன் கண்ட நாடு கொண்டு கொண்ட ஞடு கு(டுத்)[டா]தான் மூவ(றி)ருய கண் டன் கட்டாரி(ச்) சாளுவ மீசுவர கண்டன் துஷ்ட னிக்ரக சிஷ்ட பரிபாலன யெம்மண்டலமும் யீளமும் இலங்கா புரியும் தெரி கொண்டருளிய[1] ராசாதி ராசா ராச பறமெசுவறன் ராசாமார்த் தாண்டன், ராச வல்லபன், ராச புங்கவன், ராச செகரன், ராச

---

1. 'திறைகொண்டருளிய' என்று வாசிக்க,

நவநீத[1] நாராயணன், துலுக்க தளவிபாடன் துலுக்க[ர்*] மொக[ர]ன் தவிர்[த்*]தான் இறணதுபருமன் துஷ்ட நிஷ்டுர கொட்ட கொலாகலன் மதியாத மன்னன் மகுட்டஞ் செதரி மதி சூரை கொளும் பறசு ராமன் அசுவபதி கெசபதி நரபதி நவ கொட்டி நாராயணன் அங்க வங்க களிங்க கெரளற் மதற மருடற் மறவற் துலுக்கற் கவுடற் மத்தகற் கொசலற் அவுணற் மளுவற் மலயாளற் கொங்கற் கம்பனற் குகுதற் குஞ்சற கொந்தளற் ஒண்டியற் தெலுங்கற் தொளுவற் துலுக்கற் சவுராஷ்டிர[ர்*] மராட்டியற் மிக்காற் கொசலற் ஆரியற் பப்பற் கன்னடற் சொனகற் சீனகற் மனயாளகற் மலெதெவி விபாடற் மத்தக் குடொறி பதினெட்டு கொட்டத்து மன்னியற் கண்டன் நவனிதி பொடகுளாகிய பூலொக புரந்தரன் உத்தர தக்ஷிண பூற்வ பச்சம சப்த்த சமுத்திராதிபதி வீர தீர செற சொள பாண்டிய வல்லாளற் பயம்கற தெவருயற் வீரமதராயற் மல்லிகார்ச்சுனருயற் விருபாக்ஷி புசபலருயற் வல்லாள ருயற் பிறவுடதெவருயற் நாளையில் ஊமத்தூர் விருபாக்ஷீ ஒடயர் அவற்களுக்கு கொங்கு மண்டலத்தில் நரயூரு நாடு இருதாபுரம் சீமை அறுவத்தி நாற்(க்)காத வட்டகையும் நாற்(ப்)பத்தி யெண்ணுயிரம் ஊரும் வனிதி சுத்தமாக கட்டளை யிட்டபடியினலெ: விருபாக்ஷி ஒடயறவரவர்கள் காரியத்துக்கு கற்த்தரான நஞ்சய ஓடையறவர்கள் இராதாபுரத்தில் யெளுந்தருளினது. கலியுக சகாப்த்தம் சதுருாசமிச-க்கு[2] மெல் செல்லா நின்ற குரொதி ஹூ அற்ப்பிசை மீ ம வ தி ரெவதி நக்ஷத்திரமும் பூற்வ பக்ஷத்து தெசமியும் பெற்ற சொமவார நாள் யெழுந்தருளி பட்டணப் பிரவெசம் வந்து ஒதி ஒணர்ந்து ஒலகமுளுதான்று மும்மூர்த்தியும் முத்தமிழ் விநொதன் சறிபுட தாங்கும் தான விநெதன் ஆளிக்குச் சந்திரன் மற்த்தத்துக்கு மன்னிச் சொல்லினில் தற்ம்மன், தொளினில் பீமன், வில்லுனில் விசயன், வாளினில் அபிமன், பரிதனில் நகுலன், கறிதன்னிலுதயன், புகுழினில் பொஜன், பொகத்தில் இந்திரன், செவித்தில் வராஹி, நடுவினிலெமன், தைரியத்தில் நிறுதி, தனத்தில் குபெரன், அறிவுக்கு அகஸ்தியன் யென புகழ் படைத்து இனிய சொல்லால் இனிதளித்து வன் சொல்லால்

---

1. 'நவநிதி' என வாசிக்க.

2. இந்தச் சாசனத்தின் மற்றைப் பிரதியில் இந்தக் கலி வருஷம் 'சதுருாசமிசு' என்றும் காணப்படுகிறது,

மரம் கடைந்து அளுகும் கொளவி காம்பொடைய தாய் பொல் அனைத்துயிர்களுக்கும் இனி தெனலகிசத்துக் குண நாங்கும் வள்ளுவருரைத்த(ா)முப்பால் முளியும் படிய்யெ அறிவெ அறிந்து அல்லவ கடந்து நல்லவ நாட்டி ஆ றி லெ ா ன் று கடமை கொண்டு செங்கொல் நீதி வழுவாமல் நடந்து[1] கொண்டு வருகிற நாளெயில் மணலூற் நாட்டில் தென்னிலெயில் வெங்கச்சி வெட்டுவறில் கொங்கராயன் தெங்கரை நாடு, காங்கய நாடு, பூந்துரைருடு, அரய ருடு யிந்த நாலு நாட்டிலெயும் சவள காணிக்கை வர வெணுமென்று னிற்றச் சில்லறை பண்ணின படியினுலெயும்: பருபவ ஸூ ஆனி மீ எவ மகா நக்ஷத்திரம் சதுர்த்தியும் பெற்ற வியாழக் கிழமை நாள் கொங்குருயன் வந்து மாந்தபுரத்திலெ வெட்டிக் குத்திச் சில்லறை பண்ணி ஆடு மாடு பிடிச்சுக் கொண்டு பொனபடியினுலெ அப்பொது வள்ளியறச்சல் புல்லறில் தொண்டமா[ன்*] மன்னுடி மகன் மாந்தக் கவுண்டனும் ஷியூரில் காவல்ப் பெறிய தம்பிக் கவுண்டன் மகன் பெறியணனும் காறையூற் மணியரில் ருவுத்த கவுண்டன் மகன் வாரணவாசி கவுண்டனும் யிவர்கள் மூன்று பெரும் சிறுந்து முக்கையும் கூட்டிக்கொண்டு தாரையின் பெறிலெ தொடர்ந்து பொய் மொஞ்சனூர் குளத்துவழியிலெ யிந்த மூன்று பெரும் பட்டார்கள்.

---

1. இந்தப் பகுதி பிற்காலச் சாசனங்கள் பலவற்றில் காணப்படுகிறது. இதன் திருத்தமான வடிவம்:

ஓதி உணர்ந்து உலகமுழுதாண்டு
மும்மூர்த்தியும் முத்தமிழ் விநோதன்
சரிபுடதாங்கும் தானவிநோதன்
ஆளிக்குச் சந்திரன் அர்த்தத்துக்கு மன்னி
சொல்லினில் தருமன் தோளினில் பீமன்
வில்லினில்விசயன் வாளினில் அபிமன்
பரிதனில் நகுலன் கரிதனில் உதயன்
புகழினில் போஜன் போகத்தில் இந்திரன்
சேவகத்தில் வராஹி நடுவினில் எமன்
தைரியத்தில் நிருதி தனத்தில் குபேரன்
அறிவுக்கு அகஸ்தியன் எனப் புகழ்பெற்று
இன் சொலால் இனிதளித்து
வன் சொலால் மறங் கடிந்து
அழும் குழவிக்கு அன்புடைய தாய்போல்
அனைத் துயிர்களுக்கு இனிதென

அப்பொது யிந்த நாலு நாட்டனவரும் றத்தக் குறியும் கொண்டு இராதாபுரத்துக்குப் பொயி நஞ்சய ஒடையாறவர்கள் சமுகத்திலெ பசுங்குளை பொட்டு அட்டம் விளுந்து மொறை யிட்டபடியினாலெ அப்பொது நஞ்சய ஒடையாரவற்கள் நாட[ன*]னவர்க்கும் விரும்ந்திட்டு பொகுமானங்கள் பண்ணிவச்சுக் கொண்டு தென்னிலையும் கொங்கருயன் தலையும் வெட்டிக்கொண்டு வந்து வைத்தவர்களுக்கு உம்பளிக்கை கிராமமும் கட்டளை யிட்டு யிருவத்தினாலு நாட்டுக்கும் முதன்மையாக நடப்பிவிக்கிரொமென்றும் அரமனையாற் சொன்னபடியினாலே :

அப்பொது நாட்டனவரும் கூடிக் கொங்கருயன் பெறிலெ காரியம் சாதிக்குறத்துக்கு காரையூற் அளகன் உத்தம காமிண்டனெ அல்லாமல் மற்றவர்(க்) கையிலெ ஆகாது யென்று நாடனவரும் அரமனையிலெ சொன்னபடியினாலெ: அப்பொது நஞ்சய ஒடையரவற்கள் நம்மை அனுப்பிவிச்சு கொங்கருயன் காரியம் மட்டுப் படுத்தினதெயானால் காரையூரிலெ மணிய வெள்ளள மொத[ன்*]மை காச வெட்டுவ[ர்*] [மொ]தமை செட்டியள் மொதமை யிந்த மூணு மொதமையும் கூட்டி ஒனக்கெ க[ா*]ரயூற் வளிதி சுத்தமாக ஒரு முகனெயாக கட்டளை யிட்டொம் யென்றும் உம்பளிக்கை கிருமம் கொடுமணங் கட்டளையிட்டொமென்றும் வாற்த்தெப்பாடாக நம்மட கர்த்தாக்கள் விரூபாக்ஷி ஒடையர் அய்யன் அவர்கள் பாத[த்*]தாணெயெ நம்முடைய குருக்களய்யன் பாத[த்*]தாணெயெ இந்தப்படிக்கு தப்பாது யென்று சொல்லி ஊமத்தூரு விரூபாட்சீ ஒடைய[ா*]ரய்யனவர்கள் நஞ்சய ஒடையாரய்யனவர்கள் காங்கய னாடு பயாகுல வெள்ளாளரில் சொமனுத்தமக் காமிண்டனுக்குக் காரையூற் வளதி சுத்த

உலகத்துக்கு உரை நான்கும்
வள்ளுவர் உரைத்த முப்பால்
மொழியும்படியே அறவே அறிந்து
அல்லவ கடிந்து நல்லவ நாட்டி
ஆறிலொன்று கடமை கொண்டு
செங்கோல் நீதி வழுவாமல் நடந்து

சில இடங்களில் சிற்சில தொடர்களே காணப்படும். எனினும், இது மிகவும் நீண்டு செய்யுள் வடிவமாக அமைந்திருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

மாக நாற்பாங்கு யெல்லேக்கும் காணியாக்ஷி பட்டயம் குடுத்த யெல்லேக்கு விபரம்: காரையூருக்குக் கிளக்கு முத்தாறுக்கு மெற்கு யெல்லே குளிப்பு களுமடை கொம்பு இதின் தெற்க்கு ஞெச்சிப்பள்ளம் காரையூருக்கு தெற்க்கு வள்ளியிறச்சிலுக்கு வடக்கு அடைப்பாளிக் காடு இதின் மெற்க்கு மறம்பாளி இதின் மெற்க்கு வீர சொள புரத்து முக்கிட்டெறி காரையூருக்கு தென் மெற்க்கு பாறப்பளிக்கு வடகிளக்கு கிருவம்பாளி(க்கு) மடவளா கத்துக்கு வடக்கு சக்கையடிச்சான் பாரை யிதின் மெற்க்கு ஒறத் தப் பள்ளம் காரையூருக்கு மெற்க்கு பறம்ஞ்செற் வள்ளிக்கு கிளக்கு வெங்கால்லு மெடு இதின் வடக்கு குட்டரைபாரை காரையூருக்கும் வடமெற்க்கு மறுதுரைக்கு தெற்க்கு கறும்காடு இதின் கிளக்கு நொ[ய்*]யிலுக்கு பொர பெறுமாத்துப் பள்ளம் இதின் வடக்கு சொக்கநாதன் சாரகு யிதின் வடக்கு கருமன் கிணறு காரையூருக்கு வடக்கு பூந்தளிற் நாடு அரிச்சலூருக்கு வளிஞ்சியும் குளம் யிதின் கிளக்கு பொறசல் மெடு யிதின் கிளக்கு நெடும் சாத்துகளும் தெவன் குதிச்சக் கல்வெட்டுக்கு யிதின் கிளக்கு யெலவநத்ததுக்கு தெற்க்கு காரை மெடு காரை யூருக்கு வடகிளக்கு மூலே அரைய நாடு கொல்லன் கொவிலுக்கு மெற்க்குக் கொடுவான் தீட்டிப் பாரை யிதின் தெற்க்கு முதலப் பாளி யிதின் தெற்க்கு நொ[ய்*]யிலாத்துக்கு வடக்கு மெட்டுப் பாரை யிந்தப்படிக் காரையூற் நாற்ப்பாங்கு யெல்லேயும் கொடு மணலு[ம்*] வும்பளிக்கை கிராமமாகவும் யிருவத்தினலு நாட் டுக்கும் பட்டக்காரனுக வரிசையும் பெற்று நடந்துகொண்டு வரு வாயாகவும். யிப்படி சம்மதிச்சு அளகனுத்தமக் காமண்டனுக் குக் காணியாக்ஷிப் பட்டயம் குடுத்தொம். யிதற்க்கு சாக்ஷி தெவ கரைனுடு வெண ஒடயாகவுற[1] புங்கலிக்கை னுடு அங்கிதொளு அவனுசிக்காறற் குன்றடம் வடுகப்பக்காறற் வராகா னுடு துடிய லூற் சின்னப்பக்காறற் ஆர னுடு சொளியாண்டாக்காறற் குறுப்ப னுடு விசய மங்கலம் வெட்டுவறில் விசயக்காறற் காஞ்சி கொவில் னுடு காளிங்கருயக்காறற் வடகர னுடு அந்தியூற் பொன் னளக்காறற் பூந்துரை விசுவனுதக்காறற் வெள்ளாடு சின்னப்பக் காறற் நசியனூர் காசிலிங்கக்காறற் யெளுமாத்தூர் நல்லப் பெறி யாக்காறற் அரய நாடு வெங்கம்பூற் குட்டக்காறற் அஞ்சியூற்

---

1. ‘காவுண்டர்’ என்பதே இவ்விதம் ‘கவுற்’ என்றும் பின்னல் ‘காறற்’ என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது கவுண்டர் என்று வழங்குவதன் மூல வடிவம் போலும்.

காங்கயக்காறற் மொறஞ்சனூர் குடிமியாக்காறற் காறுவளி வெளு வெட்டு முத்தரைக்காறற் காங்கய நாட்டில் காங்கயம் பல்லவருயக்காறற் வளியாசலும் தொறைமான்ருடி காடயூற் களுவன் காங்கய மண்ணுடியாற் பட்டாலி காலில் பெறிய சிதம் பறக்காறற் கீறனூற் குடுமி வெட்டுவற் செம்பருயன் மறுதுரை விளுப்பிருயன் பாற்ப[த்*]தி செனுபதி செட்டி பறஞ்செற் பள்ளி கால்லில் செனுபதி கண்ணபுரத்து செட்டி பட்டக்காறற் அற்த்தனூறி வெள்ளை கொவில் காலில் வீர பெருமாள் முத்தூரு திருவம்பலத்தக் காறற் அனவவரையும் சாக்ஷி வைச்சு யிந்தப்படி காணியாக்ஷி அனுபவிச்சுக்கொண்டு சுகத்திலெ யிருக்கிருற். யிந்தப் பட்டயம் யெளுதின ந[ன்*]ம்மைக்கு இராதாபுரத்து (ஷ்தலது) [ஸ்தலத்து] சம்பிறிதி சவுண்டசையயன் கைய்யெளுத்து.

இந்த(ற்)பட்டயம் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு கொங்கருயன் பெறில் காரியம் சாதிக்கத் தக்கதாக அளக னுத்தம காமிண்டன் விசய நகரத்துக்குப் பொயி அவடத்து களனப் பறயறில் பச்சயா பணிகன் வெலப்பணிகன் இவர்கள் ரெண்டு குறிக்காரரையும் கண்டு நீங்கள் கொங்க ருட்டுக்கு வந்தால் யெங்களுடைய ஆதீனத்திலெ வெகுமானமாயி வயித்து யிருக்குரும் மென்று அந்த தெசத்திலெ யிட்ட களவும் நடந்த சில்லரையும் ஒன்றெடெ யென்று யிதிலெ செதப்பட்டதெ யானுல் அந்தப் பணிகனெ வாங்கிக் குடுக்குறெனென்றும் ஆண்பிள்ளைப் புரந்தால் நானெ பரியமிட்டுப் பெண் கொண்டு கொடுக்குரும் யென்றும் அடக்கின பாக்கும் பிடிச்ச வெத்திலே ஒடனெ நாயகவர்கள் சமுகத்திலெ நடந்தபடிக்கு நாமும் நாமும் நடத்திவருகுரோம் யென்றும் ஆயுதம் பொட்டுக் கடந்து குடுத்து செயும் கொ. ஷ்டிசுவற்[1] பெறிலெயும் ஆணையிட்டு காணியாக்ஷி குடுத்தொமென்றும் விசய நகரத்திலெ துற்க்கா பரமீசுவறி சன்னதியிலெ சத்தியம் பண்ணிக் குடுத்து பச்சயா பணிகனையும் வெலப்பணிகனையும் அவர்களுடனெ செந்த யெனத்தாரிலெ நூறு பெர் செவுகரையும் கூட்டிக் கொண்டு ஊரெ வந்து அன்னெரமெ காங்கய ருடு காங்கய ருடு பனிரெண்டு கிருமத்துக்கு ஆள் அனுப்பிவிச்சு யெக ராத்திரியிலெ கூட்டமிட்டு நள ஷூ...........மிற்க சீரிஷ நக்ஷத்திரத்தில் பூற்வ பக்ஷத்து தெரயொதசியும் பெற்ற சுக்கிர வாரம் நாள் தென்னிலைக் கொட்டை செற்ந்து கன்னப் பறய

---

1. 'செயங்கொண்டீசுவரர்' என்று இருத்தல் வேண்டும்,

ரைக் கொண்டு கொட்டையைக் கன்னம் பிடிவித்து அந்து சொறங்கம் யிடிந்து கொட்டை விளுந்து சொறங்கத்துக் கன்னப் பறயன் வெல்லன் தம்ப்பி சின்ன வெலனும் பச்சயான் மறுமகன் காளியும் அவர்கள் பந்து செனங்களிலெ குமாரன் சூரன் திறு மானவரித்தான பெறுமாள் வெள்ளையன் சசங்கன்னும் நல்ல கட்டி இத்தினெ பெறும் கன்ன வாசலிலெ கொட்டை விளுந்து செத்தார்கள். அப்படி யிருந்தும் ஒடனெ கொட்டை புகுந்து கொட்டை துளியிட்டு தென்னிலெ கொங்கயருயனெ தலையும் வெட்டிக்கொண்டு முக்குறுணி தாலியும் அறுத்துக்கொண்டு வரு குற சமயத்துலெ கொங்கயருயன் பெண்[டு]கள் மூன்று பெரும் வந்து அளகனுத்தம காமிண்டனெ மறிச்சுக்கொண்டு யெங்களை சாகவரம் குடுத்து பொகவென்று விரமாஷதிகளாக வந்து சொன் னபடியினலெ அவர்களையும் ஒடனெ சாக செயிவிச்சு மற்றுநாள் முக்குறுணி தாலியும் கொண்டு கொங்கராயன் தலையும் யெடுத் துக்கொண்டு தென்னிலெ வாளரைசுபி பிள்ளையாரையும்[1] மல... .... யில் யெத்துக்கொண்டு காரையூருக்குப் பொகையில் முத்தாறுக்கு மெற்க்கு காரையூருக்கு கிளக்கு அங்கெயிருந்து வரமாட்டொ மென்று படியினலெ பிள்ளையாரையும் அங்கே வச்சு பொட்டு[2] ஒடனெ காரையூரிலெ வந்து செறந்தார்கள். மற்றுநாள் நாடன வரையும் கூட்டிக்கொண்டு கொங்கருயன் தலையும் கொண்டு இருதாபுரமெ பொயி நஞ்சய ஒடயறவர்கள் சமுகத்திலெ கொங் கயருயன் தலையையும் வைஇத்தார்கள். அ[ப்*]பொது நஞ்சய ஒடயாறவர்கள் அளகனுத்தம காமிண்டனுக்கு தாளி சவுக்களி குஞ்சர்ம் காளாஞ்சி கபாலெ குல்லா இதுவெல்லாம் குடுத்து பல் லக்குமிட்டு பட்டணப் பிரவெசமும் வந்து நாலு ஞள் இருதா புரத்திலெ நின்று பல்லக்கு வரிசை ஒடனெ நாடனவரையும் கூட்டிக்கொண்டு காரையூரெ வந்து நாடனவறக்கு விருந்திட்டு அவறவற்க்கு பொகுமானமும் பண்ணி அவரவரையும் ஊருக்கு அனுப்பிவிச்சு அரமனயாரும் நாடனவரும் கட்டளையிட்டபடியெ நடந்து கொள்ளுவொமாகவும். யிந்த பட்டயம் ச[ரி]பாது யெளு தினது காரையூரு ஷ்தலத்துக் கணக்கு அரச பிள்ளைக் கையெளுத்து [॥*]

---

1. 'அரசு பிள்ளையார்' போலும். 'சுரபி பிள்ளையார்' என்றும் வாசிக்க முடியும்.

2. இதேபோல விநாயகக் கடவுளை நடுவழியிலே விட்டுவிட்டுப் போன தாகக் காணும் கதைகள் வேறு இடங்களிலும் கேட்கப்படுவது உண்டு.

திருக்கோவலூர் Tirukkōvalūr

சாசனம் — 1223] [No. 21 on p. 140

[திரிவிக்கிரமப் பெருமாள்] விஷ்ணு கோவிலில் மடைப்பள்ளிக்குச் சமீபம் மண்டப வாசலுக்கு வடபுறம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the northern wall of the gate of the maṇḍapa near the kitchen in the temple of Vishṇu. Record dated in the 24th regnal year of the Chōḷa king **Kulottunga Choladeva** registering the grant of a portion of land in the neighbourhood of Tirukkōvalūr to the god in favour of Chaṇḍēśvara of the temple of Tiruvīraṭṭānam-uḍaiyār.

An inscription engraved in the second prākāra of the Vīraṭṭanēśvara temple at Kīḻaiyūr, dated in the 24th regnal year of the Chōḷa king Tribhuvana chakravartin **Kulottunga Choladeva** (III) 'who was pleased to capture Iḻam (Ceylon), Madurai, the crowned head of the Pāṇḍya, Kachchi and Karuvūr' registers the exchange of lands belonging to the temples of Tiruviḍaikaḻi-Emperumān and Uḍaiyār Tiruvīraṭṭānam-uḍaiya-Nāyanār at Tirukkōvalūr in Kuṟukkai-k-kūṟṟam, a district of Jananātha vaḷanāḍu *alias* Malāḍu. The exchange was effected in the names of S'rī Sēnāpati Āḻvār and Chaṇḍēśvara on behalf of the gods of the Vishṇu and Śiva temples respectively. The present one is evidently a copy of the record in the Vishṇu temple.

The copy of the record prepared by the assistants of Col. Mackenzie is not avilable.

சோழ அரசனான குலோத்துங்க சோழ தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் 24-ஆம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. திருவீரட்டானம் உடையார் கோவில் சண்டேசுவரர் பேரில் திருக்கோவலூர்ப் பக்கத்திலே உள்ள நிலம் சிலவற்றை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்துக்குப் பிரதி கிடைக்கவில்லை. எனினும் கீழையூர் வீரட்டானேசுவரர்கோவிலிலிருந்து கிடைக்கும் இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று முதல் பாகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சோழ அரசனான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஈழமும் மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய [மூன்றாம்] குலோத்துங்கசோழனுடைய இருபத்து நான்காம் ஆண்டு கொண்ட அக் கல்வெட்டு மலாடான ஜனநாத வளநாட்டுக் குறுக்கைக் கூற்றத்துத் திருக்கோவலூர் திருவிடைகழி எம்பெருமான், உடையார் திருவீரட்டானமுடைய

நாயனார் ஆகியோர் கோவில்களின் நிலங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்ததைத் தெரிவிக்கிறது. சிவன் கோவிலுக்காகச் சண்டேசுவரர், விஷ்ணு ஆலயத்துக்காகச் சேனை முதலியார் ஆகியோர் பெயரில் இப் பரிவர்த்தனை செய்யப்பட்டதாகக் கூறுகிறது.

அதே சாசனம் விஷ்ணு கோயிலிலும் வெட்டுவிக்கப்பட்டிருத்தல் அவசியம். அதன் பிரதியே போலும் இது.

ஸ்ரீபெரும்புதூர் — Śrīperumbudūr

இவ்வூர் செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து பிரதி செய்யப்பட்ட சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் வெளியாகியுள்ளன.

The place is a taluk head-quarter station in the Chingleput district. Inscriptions copied from this place are published in Vol. I.

சாசனம் — 1224] **[No. *1* on p. *158***

இராமானுஜ ஆழ்வார் கோவிலில் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copper-plate grant in possession of the temple of Rāmānuja Āḻvār at the place. Record dated in Śaka 1478, Nala in the reign of the Vijayanagara king **Sadasiva Maharayar** registering the grant of the following villages: Kachchikkatti, [Kachchi kōttam villages?] Perumbudūr, Kīḻappaṭṭu, Kuśappaṭṭu, Puttērigrāmam, Pullattanjēri, Perumbēḍu, Puduchchēri, Bañjālappaṭṭi, Nemmeli, Būdūr (or Pōndūr), Nagarikkuppam, Koṇḍapperumbēḍu, Tirumaṇikkuppam, Muḷaśūr, Kundangali, Sarattunāḍu, [villages ?] Pumbalūr, Grāmam, Sammatiya Ayilachchēri, Kīḻaviḷāgam, Nallaharam, Naduppaṭṭi, Nayarnāḍu [villages ?], Vakayalupāḍu, S'irupākkam Mala Vēṭṭamaṅgalam, Puttēriviḷāgam, Paiyyur kōṭṭam, [village ?] Kipakkam, Kachurnatha [Kachchūr nāḍu village ?], Śomadēva-pākkam, Kaḷattūr kōṭṭam, [village ?] Śālapākkam by the king for the worship and offerings to Rāmānuja Āḻvār.

The text of the grant is not available and the record seems to have been written in Sanskrit language in the Grantha script.

விஜயநகர மன்னரான சதாசிவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்திலே சகவருஷம் 1478 நள ஆண்டு ராமாநுஜ ஆழ்வாருடைய நித்த நிவந்தங்களுக்காக அரசன் பல கிராமங்களை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. அவ்விதம் தானம் அளிக்கப்பட்ட கிராமங்களின் விவரம் :

கச்சிக்கட்டி [கச்சிக்கோட்டம் கிராமங்கள்?], பெரும்புதூர், கீழ்ப்பட்டு, குசப்பட்டு, புத்தேரி கிராமம், புல்லத்தஞ்சேரி, பெரும்பேடு, புதுச்சேரி, பஞ்சாலப்பட்டி, நெம்மலி, பூதூர் (அல்லது போந்தூர்), நகரிக்குப்பம் கொண்ட பெரும்பேடு திருமணிக்குப்பம், முளசூர் குந்தங்கழி, சரத்துநாடு (கிராமங்கள்?) பும்பாலூர், கிராமம் சம்மதியா(?) அயிலச் செரி, கீழ விளாகம், நல்லகரம், நடுப்பட்டி, நாயறு நாடு (நாட்டுக்கிராமங்கள்) வகயலுபாடு, சிறுபாக்கம், மேலவேட்ட மங்கலம், புத்தேரி விளாகம், பையூர் கோட்டம் [கிராமம்?], கீபாக்கம், கச்சூர்நாத [கச்சூர் நாட்டுக் கிராமம்?] சோம தேவ பாக்கம், களத்தூர் கோட்டம் (கிராமம்?), சாலபாக்கம் ஆகியவை.

இந்தச் சானத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. இது கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்ட வடமொழிச் சாசனம் போலும்.

கோல்லூரூர் **Kollūrūr**

இவ்வூர் இருக்கும் இடம் தெரியவில்லை. ஊர்ப் பெயரும் தவறுகப் பிரதிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. திருநெல்வேலிச் சீமைப்பகுதியில் இருக்கவேண்டும் போலும். [மேலே 1220 நெ. பார்க்க.]

The name of the village is corrupt and it is not possible to say exactly where it is located. Probably it is in the Tirunelvēli region. [Vide No. 1220 above].

சாசனம் — 1225] [No. *1* on p. *190*

'ஊரிலே சிற்பாசாரி கலுசுகல மாயஞ்சாரி வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Copy of a Copper-plate grant then in the possession of S'ilpachārya and 'Kalujukla Mayanāchari' of the village. Record dated in S'aka 979 and Kollam 131 in the reign of 'Vooneteroovada Pumboo Raun' registering the grant by the king of 2 villages Pondulūr and Palambarūr to Ādirāyar for the sake of stone-masons.

The record appears to be spurious.

சகாப்தம் *979*, கொல்லம் *131* ஆண்டு கொண்ட சாசனம். சிற்பாசாரியாருக்காகப் பூந்துலூர் பழம்பாரூர் ஆகிய இரு கிராமங்களையும் ஆதிராயன் என்பவர் வசம் ஓர் அரசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பதாக உள்ளது. அரசன் பெயரும் பிழையாகப் பிரதி செய்யப்பட்டுள்ளது. ஊனத் திருவதி பும்பூரான் என்பது போல ஏதோ ஒன்ருக இருத்தல் வேண்டும்.

சாசனம் போலி என்று தோற்றுகிறது.

அரியலூர் **Ariyalūr**

இவ்வூர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் உடையார்பாளையம் தாலூகாவில் இருக்கிறது. இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் இரண்டாம் பாகத்தில் வெளியாகியுள்ளன.

The place is in the Uḍaiyārpāḷaiyam taluk of the Tiruchirāpaḷḷi district. Inscriptions copied from this place have been published in Vol. II above.

சாசனம் — **1226**] [No. *25* on p. *211*

ஊரிலே சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் பண்டாரம் மடத்தில் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copy of a Copper-plate then in possession of the Paṇḍāram *maṭha* in the temple of god Subrahmaṇya at the place. Record dated in S'aka 1625, Svabhānu in the regime of the chief Araśunilaiyitta Maḻavarāya **Rangappa Malavarayar** registering a [*magamai*] of one *kāśu* for each bag [probably of the merchandise sold at the market] and one *kāśu* for a week for each market, the amount so collected to be paid to Ambalattāḍum-Ayyan of Chidambaram for the worship.

The text of the grant is not available. It is likely that that the name of Ambalattaḍum-aiyan of Chidambaram represents the name of the god Naṭarāja of Chidambaram. It may also be taken to represent a person, probably the individual, concerned with the management.

அரசு நிலையிட்ட மழவராயர் ரங்கப்ப மழவராயர் நாளையில் சகாப்தம் 1625, சுபானு வருஷம் சிதம்பரம் அம்பலத்தாடும் ஐயன் பூசைக்காகச் சந்தையில் வாரத்துக்கு ஒரு காசு வீதமும், விற்பனையாகும் சாமான்களுக்கு மூட்டைக்கு ஒரு காசு வீதமும் மகமை கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளும் சாசனம்.

சாசனப் பிரதி கிடைக்கவில்லை. பட்டியலில் காணும் வாசகத்தைக் கொண்டு மகமைத் தொகையைப் பூசை செய்வதற்காகச் சிதம்பரம் அம்பலத்தாடும் ஐயன் வசம் கொடுப்பதாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம்.

சாசனம் — **1227**] [No. *33* on p. *213*

அரியலூர் கிருஷ்ணசுவாமி கோவில் மகாமண்டபத்தின் வடபுறம் சுவரில் உள்ளது.

On the North [wall] of the maha maṇḍapa in the temple of Krishṇasvāmin at the place. Record dated in S'aka 1664, Dundhubhi, in the regime of **Vijaya Oppilla Malavarayar** registering the grant of 15 *kuḷi* of land in Kuḷattūr village to Narasappayya. The name of the village may be restored even as Ālattūr or Āttur.

The transcript of the record is not available.

A similar record from the same place registering the gift of 75 *kuḷi* of land in Attiyūr village to Narasayya of Maddūr has been published as No. 666 in Vol. II.

விஜய ஒப்பிலா மழவராயர் ஆட்சியில் சகாப்தம் 1664, துந்துபி ஆண்டு குளத்தூர் கிராமத்தில் 15 குழி நிலம் நரசப்பய்யருக்குத் தானம் அளிக்கப்பெற்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

தானம் வழங்கப்பட்ட நிலம் இருந்த கிராமத்தின் பெயரை ஆலத்தூர் என்றோ ஆத்தூர் என்றோ வாசிக்கவும் முடியும். இந்தச் சாசனத்தின் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை. இதேபோல் இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த மற்றொரு சாசனம் இரண்டாம்பாகத்தில் 666 நெ. ஆக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலே மத்தூர் நாசய்யருக்கு அத்தியூர் கிராமத்தில் 75 குழி நிலம் துவாதசிப் பிராமண போசனத்துக்ககாக அளித்த செய்தியைக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோவிலூர் — Kōvilūr

ஊரின் பெயர் சாசனப்பட்டியலில் கூவலூர் என்று காணப்படுகிறது.

The name of the village is given as "Kūvalūr" in the *List*.

சாசனம் — 1228] [No. 35 on p. *214*

ஊரில் ஈசுவரன் கோவிலில் உள்ள காகிதச் சாசனத்தின் பிரதி.

Copy of a Paper-document in the temple of Śiva at the place. Record dated in Śaka 1711, Akshaya registering the grant to the god Agastyēśvara of the Śiva temple of the place by Rāmayyar, the *monegar* and others of the village of Saharājapuram of their contribution of 4 pagodas per year from the *kasba* (i.e., the local) *māgāṇam*, 5 pagodas per year from the *Ten* (South) *māgāṇam*, 4 pagodas per year from *Vaḍa* (North) *māgāṇam* and 5 pagodas per year from Conanoor.

The copy of this record is not available.

சகாப்தம் 1711, அக்ஷய வருஷம் கொண்ட சாசனம். ஊரில் உள்ள அகஸ்திசுவரர் பூசைக்காகக் கஸ்பா மாகாணத்துக்காக வரு

ஷம் தோறும் நான்கு வராகனும், தென் மாகாணத்துக்காக ஆண்டுதோறும் ஐந்து வராகனுப், வடமாகாணத்துக்காக ஆண்டு தோறும் நான்கு வராகனும், கானனூர் (கிராமம் அல்லது பிரதேசத்துக்காக) ஆண்டுதோறும் ஐந்து வராகனும் மகமையாக ஸஹராஜபுரம் [மணியகாரர்?] ராமய்யர் முதலானோர் அளிக்க ஒப்புக்கொண்டதைத் தெரிவிக்கும் சாசனம்:

இதன் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை.

சாசனம் — 1229] [No. 36 on p. 214

'கூவலூர் ஊருக்கு மேற்கே கால் மைல் தூரத்தில் ஓர் இலுப்பைத் தோப்பில் நட்டிருக்கும் கல்லில் காணும் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

On a stone set up in the *Iluppai* garden ¼ mile to the west of the village. Record dated in S'aka 1650, Pramādhin, registering the grant of the *iluppai* garden for maintaining a lamp in front of the god Agastyēśvara by the inhabitants of the village and Hazrat 'Kebla' Khan Sahib, probably the lessee under the Nawab of the Karnatic.

The text of the document is not available.

சகாப்தம் 1650, பிலவங்க ஆண்டு அகஸ்தீசுவர சுவாமி திருமுன்னர் ஒரு விளக்கு எரிப்பதற்காக அந்த இலுப்பைத்தோப்பை அளிப்பதாகத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டு. கர்நாடக நவாபின் கீழ்க் குத்தகைதாரரான ஹஜரத் 'கப்ள' கான் சாகிப் அனுமதியின் பேரில் ஊரார் அளித்ததாகத் தோற்றுகிறது.

சாசனப் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

அரியலூர் Ariyalūr

சாசனம் — 1230] [No. 40 on p. 215

'அரியலூரில் கங்காதரேசுவரர் கோவிலில் பூசை செய்யும் சுப்பராய குருக்கள் வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Copy of a Copper-plate grant then in the possession of Subbarāya Gurukkaḷ, the *sthānika* of the Gaṅgādharēśvara temple at Ariyalūr. Record dated in S'aka 1074 registering the grant of 15 *kuḷi* of land in Vukkalūr and 20 *kuḷi* of dry land in Vayalpāḍu to the god Gaṅgādharēśvara and goddess Svarṇamauktikāmbāḷ of the place by Tuṅga Muttāyi, mother of Veṅkappa Maḻavarāyar, a member of the *polegar* family.

The year 1074 is evidently a mistake for S'aka 1674. The text of the record is not available. Another record (vide No. 660 in Vol. II) from the same place registers the gift of 200 *kuḷi* of land by Paḷani Muttāyi to Krishṇasvāmin temple.

சகாப்தம் 1074-ல் அரியலூர் கங்காதரேசுவர ஸ்வாமிக்கும் சுவர்ண மௌக்திகாம்பாள் அம்மனுக்கும் வெங்கப்ப மழவராயர் தாயார் துங்க முத்தாயி என்பார் உக்கலூர் கிராமத்தில் 15 குழி நிலமும் வயல்பாடு கிராமத்தில் 20 குழி புஞ்சை நிலமும் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. சக வருஷம் 1674 ஆக இருத்தல் வேண்டும். இவ்வூரிலிருந்தே கிடைக்கும் மற்றொரு சாசனத்தில் சகாப்தம் 1664, துந்துபி ஆண்டு பயணி முத்தாயி என்பார் 200 குழி புஞ்சை நிலம் அளித்த செய்தி காணப்படுகிறது. (இரண்டாம் பாகம், 666 ெந. சாசனம் பார்க்க.)

சாசனம் — 1231] [No. *41* on p. *216*

அதே ஊரில் கோதண்டராம சுவாமி கோவிலில் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copy of a Copper-plate grant in the temple of Kōdaṇḍarāmasvāmin at the same place. Record dated in S'aka 1651, Sādhāraṇa, in the regime of Araśunilaiyiṭṭa **Ranga Malavarayar** registering the grant of a *magamai* of one *paṇam* for each of the bride and the bride-groom parties for each marriage and [also one *paṇam* per year for each house expressed here by the word 'door.'] by the members of the shepherd community mentioned herein as *Āyappāḍi Gōpāla-vamśattār.*

The transcript of this record is not available.

அரசு நிலையிட்ட ரங்க மழவராயர் நாளையில் சகாப்தம் 1651 சாதாரண ஆண்டு கொண்ட சாசனம். கோதண்டராம சுவாமிக்காக ஆயப்பாடி கோபால வம்சத்தார் ஒவ்வொரு கல்யாணத்துக்கும் பிள்ளை வீட்டாரும் பெண் வீட்டாரும் தலைக்கு ஒரு பணம் வீதமும் ஆண்டு தோறும் வீட்டு வாசற்படி ஒன்றுக்கு ஒரு பணம் வீதமும் மகமை கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டதைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை;

சேந்தமங்கலம் Śēndamaṅgalam

இவ்வூர் தென் ஆர்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர் தாலூகாவில் சேர்ந்திருக்கிறது. இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் வெளியாகியுள்ளன.

The village is in the Tirukkōyilūr taluk of the South Arcot district. Inscriptions copied from this village have been included in Vol. I.

சாசனம் — 1232] [No. 48 on p. 219

ஆபத்சகாயேசுவரர் கோவில் மகாமண்டபத்தின் தென் சுவரில் காண்பது.

On the south wall of mahāmaṇḍapa of Āpatsahāyēśvara temple in the village. An undated record registering the gift of the village of (Mūkkanari marriage ?) for the maintenance of a lamp and worship and offerings to god Vāḷ-nilai-kaṇḍa Vīrēśvara.

The transcript of this record also is not available.

வாணிலை கண்ட வீரேசுவரர் கோவிலில் தீபத்துக்கும் பூசை முதலிய நித்த நிவந்தங்களுக்குமாக மூக்கனூர் என்னும் கிராமம் அளிக்கப்பெற்ற செய்தியைத் தெரிவிப்பது. சாசனம் அளிக்கப்பட்ட காலமோ அரசன் பெயரோ குறிக்கப்படவில்லை.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

திருவெண்ணெய் நல்லூர் Tiruveṇṇainallūr

இதுவும் திருக்கோவலூர் தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் முதல் பாகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

This place also is in the Tirukkōyilūr taluk and inscriptions copied from this place have been given in Vol. I.

சாசனம் — 1233] [No. 50 on p. 219

ஸ்ரீ வைகுந்தப் பெருமாள் என்னும் விஷ்ணு ஆலயத்தின் மகாமண்டபத்தின் தென்புறம் உள்ள துவார பாலகருக்கு மேல்புறம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the west side of the *dvārapāla* image on the south of the mahāmaṇḍapa in the temple of Śrī Vaikuṇṭha-perumāḷ in the village. Record dated in the 5th regnal year of the Pāṇḍya king **Vikrama Pandyadeva** registering the grant by the king of the village of Puttaputtilur for the worship and offerings to god S'ri Vaikuṇṭha-perumaḷ.

The text of the record is not available. Another record from the same place dated in the 5th regnal year of the Pāṇḍya king **Vikrama Pandyadeva** beginning with the *praśasti* commencing with the words *Samasta bhuvanēka vīra*, registers the gift of the village Peruṅkuḷattuḍaiyān-ēndal by the king. This has been published as No. 83 in Vol. I.

பாண்டிய மன்னனான விக்கிரம பாண்டிய தேவனுடைய ஆட்சியின் 5-ஆம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. ஸ்ரீ வைகுந்தப் பெருமாளுடைய பூசை முதலிய நித்த நிவந்தங்களுக்காகப் புத்தப் புத்தலூர் என்னும் கிராமத்தை அரசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்துக்கும் பிரதி கிடைக்கவில்லை. இவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த மற்றொரு சாசனம் 'ஸமஸ்த புவனேக வீர' என்னும் வடமொழிப் பிரசஸ்தியுடன் தொடங்கும் பாண்டிய மன்னனான விக்கிரம பாண்டிய தேவனுடைய 5-ஆம் ஆண்டு கொண்டுள்ளது. அது பெருங்குளத்துடையான் ஏந்தல் என்னும் கிராமத்தை அரசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. அது முதல் பாகத்தில் 83 நெ: சாசனமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

சாசனம் — 1234] [No. *54* on p. *221*

இந்தச் சாசனம் எந்த ஊரில் எவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்ததென்பது குறிக்கப்படவில்லை.

The place wherefrom this record was copied is not found noted. Record dated in the 3rd year in the reign of the Pāṇḍya king **Sundara Pandyadeva** registering the grant of the village Māvaḍikoṇḍai as *sarvamānya* to god Paḷḷikoṇḍa-mūlavar.

A similar record of the reign of the Pāṇḍya king Tribhuvana chakravartin Kōnērinmaikoṇḍan **Sundara Pandya,** the year of which is lost, registering the tax-free gift as *tiruviḍaiyāṭṭam* of the village Māvaḍikoṇḍai in Muṇḍa-nāḍu to meet the expenses of worship and offerings of Paḷḷikoṇḍa-Āḻvār in Tiruppāṟkkaḍal Chittiramēḻi-viṇṇagaram at Neḷḷūr *alias* Vikrama-siṃhapuram secured

from the modern Nellore in the Andhra State has been published as No, 938 in Vol. II.

But both these are mentioned separately in the *List*.

பாண்டிய மன்னனுன சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் 3-ஆம் ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. பள்ளிகொண்ட மூலவருக்குச் சர்வ மானியமாக மாவடிக் கொண்டை என்னும் கிராமத்தை அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை. ஆந்திர ராஜ்யம் நெல்லூரில் கிடைத்த இதே போன்ற சாசனம் ஒன்று இரண்டாம் பாகத்தில் 938 நெ. ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நெல்லூரான விக்கிரமஸிம்ஹ புரத்தில் திருப்பாற்கடல் சித்திரமேழி விண்ணகரம் எம்பெருமான் பள்ளிகொண்ட பெருமாள் பூசை நைவேத்தியத்துக்காக முண்ட நாட்டு மாவடிக்கொண்டை என்னும் கிராமத்தைப் பாண்டிய மன்னனுன திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் கொநேரின்மை கொண்டான் **சுந்தர பாண்டியன்** அளித்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. அதிலே அரசன் ஆட்சியின் ஆண்டு சிதைந்துபோய்விட்டது; கிடைக்கவில்லை. இவ்விரண்டும் சாசனப்பட்டியலில் தனித் தனியே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சிங்கநல்லூர் Siṅganallūr

இவ்வூர் உடையார்பாளையம் சீமையில் இருப்பதாகச் சாசனப் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இது கோயம்புத்தூர்ப் பக்கத்தில் உள்ளதாக இருக்குமோ வென்று தோன்றுகிறது. சாசனப் பிரதி கிடைக்காமையால் நிச்சயிக்கமுடியவில்லை.

The village is given in the *List* as situated in the district of Uḍaiyarpāḷaiyam. But it appears to be the place near Coimbatore. This cannot be definitely settled as the transcript of the record is not available.

சாசனம் — 1235] **[No. 55 on p. *221***

'ஊரிலே மத்தகர நாராயண ஐயர் என்பவர் வசம் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Copy of a [Copper] plate then in the possession of Madakara Nārāyaṇa Aiyar of the place. Record dated in Kali 1469, Plavaṅga in the reign of the Chōḻa king **Karikala Cholaraja** registering the creation of the village S'iṅgamāpuram near the river Kāñchī [the modern Noyyil ?] and to the west of Oliyamkuḷam (probably a village of that name) and granted the same to the Brāhmaṇas. The Kali

date is evidently a mistake for the S'aka year. We do not know whether a king or at least a chief of the name Karikāla Chōḷarāja was exercising authority at such a late date.

கரிகால சோழ ராஜாவின் ஆட்சியில் கலியப்தம் 1469 பிலவங்க ஆண்டு கொண்ட சாசனம். காஞ்சி [நொய்யில்?] நதி தீரத்தில் ஒலியன்குளம் (ஒதியன்குளம்? கிராமத்து)க்கு மேற்கில் சிங்கமாபுரம் கிராமத்தை நிர்மாணித்து அதைப் பிராமணர்களுக்கு அரசன் தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனத்தின் காலம் கலியப்தம் என்பதற்குப் பதிலாகச் சகாப்தம் என்று இருக்கவேண்டும் போலும். அந் நாளிலே கரிகால சோழ ராஜா என்ற பெயர்கொண்டவர் அரசுரிமை பெற்றிருந்த விவரம் வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து கிடைக்கவில்லை.

சாசனம் — **1236**] [No. *56* on p. *221*

ஊரார் வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் நகல்.

Copy of a Copper-plate grant then in possesion of the inhabitants of the village. Record dated in Kali (mistake for S'aka) 1469, Plavaṅga in the reign of the Vijayanagara king **Sadasiva Raya** registering the grant of the village Gōvindarāmapura-chaturvēdimaṅgalam to the Brāhmaṇas by the king.

The transcript of the record is not available.

விஜயநகர மன்னரான சதாசிவராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் கலியப்தம் 1469 (சகாப்தம் என்று இருத்தல் வேண்டும்) பிலவங்க ஆண்டு கொண்ட சாசனம். கோவிந்தராமபுர சதுர்வேதி மங்கலம் கிராமத்தை அரசன் பிராமணர்களுக்குத் தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

கண்ணாடிப்புத்தூர் Kaṇṇāḍipputtūr

இதுவும் உடையார்பாளையம் பகுதியில் உள்ள ஊராகவே சாசனப் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இது கோயம்புத்தூர் ஜில்லா உடுமலைப்பேட்டை தாலூகாவில் உள்ள ஊராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

This place also is given as situated in the Uḍaiyārpāḷaiyam region; but it appears to be the village in the Udumulpet taluk of the Coimbatore district.

சாசனம் — 1237] [No. 66 on p. 224

'வேங்கட ஐயர் குமாரன் லட்சுமண ஐயர் வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் பிரதி' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copy of a Copper-plate then in the possession of Lakshmaṇa Aiyar, son of Veṅkaṭa Aiyar in the *agrahāram* of the village. Record dated in Śaka 1587, Viśvāvasu in the reign of the Vijayanagara king **Srirangadeva Maharayar** registering the gift of 15 *mā* of land of Kaṇiyūr village to the inhabitants of Kaṇiyūr by **Visvanatha Nayakar-Chokkanatha Nayakar-Vira Nayakar.**

The transcript of the record is not available. It is likely that Vīra Nāyakar made the gift in the reign of Chokkanātha Nāyaka, evidently the ruler of the Madurai Nāyaka line.

விஜய நகர மன்னனுன ஸ்ரீ ரங்கதேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் 1587 விச்வாவசு ஆண்டு கொண்ட கல் வெட்டு. கணியூர் கிராமத்தில் பதினைந்து மா நிலத்தைப் பிராமணர் களுக்கு விசுவநாத நாயக்கர் சொக்கநாத நாயக்கர் வீர நாயக்கர் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. தானம் மதுரை நாய்க்க மன்னனுன விசுவநாத நாய்க்கர் சொக்கநாத நாய்க்கர் ஆட்சியில் வீர நாய்க் கர் என்பவரால் அளிக்கப்பெற்றதாக இருக்கலாம்.

சாசனம் — 1238] [No. 67 on p. 225

அவரிடத்திலே உள்ள மற்ெருரு செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copy of another Copper-plate grant then in possession of the same person. Record dated in S'aka 1541, Kālayukti, in the reign of the Vijayanagara ruler Vīra **Ramadeva Maharaya** registering the grant of the village 'Balargapūr.' [Balarāmapuram ?] to the villagers by Raghunāthadēva Mahāraja.

The transcript is not available for this record also. From Sewell's *List of Antiquities* (Vol. II, No. 187), it is learnt that the donor was the son of Śrī Vēnkaṭadēva Mahārāja of Uraiyūr and the agent of the Madurai Ruler Vīrappa Nāyaka.

விஜய நகர மன்னனுன வீர ராமதேவ மாகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் 1541, காளயுக்தி ஆண்டு கொண்ட சாசனம் ரகுநாததேவ மகாராஜா என்பவர் பலராமபுரம் (?) என்னும்

கிராமத்தைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை. தானம் அளித்த ரகுநாத தேவ மகாராஜா உறையூர் ஸ்ரீ வேங்கடதேவ மகாராஜாவின் குமாரர் என்றும் மதுரை மன்னரான வீரப்ப நாய்க்கருடைய காரிய கர்த்தாவென்றும் தெரிகிறது.

எலத்தூர் **Elattūr**

திருவாங்கூர் - கொச்சி ராஜ்யத்திலே சென்னை ராஜ்யத்தின் எல்லையை ஒட்டி உள்ள ஊர்.

The village is in the Travancore-Cochin State on the borders of the Madras State.

சாசனம் — 1239] [No. *21* on p. *304*

ஊரில் உள்ள மதுநாத சுவாமி என்னும் பெயருள்ள சிவன் கோவிலில் கர்ப்பகிருகத்தின் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On the wall of the central shrine of the temple of S'iva known as Madhunāthasvāmin. Undated record in the reign of 'Vīra Bāṇa-[Pāṇḍya ?] gurula dēvar' registering the grant of some land to the temple of Madhunathasvāmin by Elattūr Aḻagappan.

'வீரபாண்டிய குருலதேவர்' என்பார் ஆட்சிக் காலத்தில் மதுநாதஸ்வாமிக்கு எலத்தூர் அழகப்பன் என்பார் நிலம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சுக்காம்பட்டி **Śukkāmpaṭṭi**

இவ்வூர் மதுரை ஜில்லா நிலக்கோட்டை தாலூகாவில் உள்ளது.

The place is in the Nilakkōttai taluk of the Madurai district.

சாசனம்—1240] [D. *3398*

'திண்டுக்கல் வகையரா சுக்காம்பட்டி ஜமீன்தார் பாலமுக குண்டு முத்தப்ப நாயக்கனிடத்தில் உள்ள பட்டயங்களுக்கு நகல்' என்று மக்கென்ஸியின் பிரதியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copper-plate grant then in possession of Bālamukkuṇḍu Muttappa Nayakar, Zamindar of S'ukkāmpaṭṭi, included in the Dindigul region.

The record contains the following interesting details: It commences with the statement that it was given to Bālāla Mutti Nāyakar known by the title *Bhujabala parākrama Śāluva Kaṭṭāri* by the members of the five (artisan) castes and seventy four *gaṇas* in the presence of Tirumalai Nāyakar. on the 17th day Tai in the year Taraṇa, Śaka 1257.

It appears that a girl of five years of the artisan community at Malayanūr included in the territory of the Nāyaka of Panañjēri while she was playing on the river-bank one day was carried away as a captive by the *Paṭhān* chief of Ratnagiri-durga. The members of the community on hearing this wanted to revenge for the injury done to them and struck work of every description, in gold, iron, wood. stone and brass. Agricultural implements could not be had. When this continued for six months, the Rāyar invited the representatives of the five communities in his court and enquired of them. On hearing the cause, he became angry and getting the Nāyaka of Panañjēri to his presence ordered the chieftain to get the girl released immediately and also bring him the head of the offender. The chief accordingly invested the fort of Ratnagiri-durga seven times in all of which he failed. The Rāyar enraged at his failure, sent male and female emissaries to inflict torture on him and his wife and also recover a fine of twenty-one thousand *pon*. When the torture was going on, Bālāla Mutti Nāyaka, who had been on his way to see the Rāyar, came on the scene unexpectedly. Enraged at the treatment meted out to the Nāyaka of Panañjeri, he killed the male emissary, removed the shackles of the Nāyaka and similarly freed his wife driving out the female emissary. After this, he returned to his own place without going to the presence of the Rāyar, and collecting an army he invested the Ratnagiri fort. The siege lasted for one and a half-years, at the end of which period he was able to get the head of the *Tulukka* and release the *Kammāḷa* girl. He then went to the presence of the Rāyar carrying all these together with the *birudas* and other valuables of the *Tulukka* captured by him at Ratnagiri.

The girl who was by this time seven years of age was given in marriage to a person of her own community under the auspices of the chiefs and the Rāyar. When the Rāyar asked the members of the community of what recompense they would give to Bālāla Mutti Nāyaka who bravely accomplished this heroic deed, the members promised to pay him 10 *paṇam* for every marriage, 5 *paṇam* per head per year for adults and 1 *paṇam* per head per year for children perpetually in addition to various other honours and privileges conferred on him.

The record appears to be a spurious one.

ம-ா-ா ஸ்ரீமன் மண்டலெசுவற அகண்ட மண்[ட*]லாதிபதி உத்தண்ட தொர்த்தண்ட மண்டலிதற கண்ட சண்டப் பிற சண்ட மணி மகுட மார்த்தாண்ட தீர்த்தப் பிறதாப மகா பசலாப அமொக சிலிமுக தனஞ்சயருகிய கண்ட நாடு கொண்டு கொண்ட நாடு குடாத றயற உத்த கெண்ட அதிவிற சூறருகிய பவள மளய மங்கு சுத்தியு மதித்த வீற பொக வசந்தருயர் பிறபு வுடனெவ மகாருயற்[1] விறமல்லருயர் மல்லிகார்ச்சுனருயர் மகா ருயர் கிருஷ்ணருயர் முசுகுந்தருயர் கொவிந்தருயர் பிறதிவீ ருச்சியம் பண்ணிச் சொல்லி அருளாயின்று சுஸித ஸ்ரீ ஸு ௲௨௱௫௰௭-க்கு தாறண ஸு தைமீ ௰௭௨ திருமலருயற் நாமதெய நவ மன்மதாகாற யொதனம்யொத அசகாய சூர கவிதா சாதுரிய சத்துரு சங்காற கீர்த்திப் பிறதாப மகுட மண்டலெசுவறரவாகிய திருமலை ருயர் தெவர்கள் சமுகம் முன்னுதலிக்க பட்டயங் குடுத்துது. புசபலபராக்கிறம சாளுவக் கடாரியாகிய பாலால முத்தி நாயக்கர் அவர்களுக்கு நாங்க ளஞ்சாதி யெழுவத்தி நாலாகணமும் சம்மதி விறத்தி மெலெ தாம்பிற சாசனமாவது.

பளங் கொண்ட பெருசெரி மாக்கா ஞயக்கன் பல்லக்க வாணன் சீமயில் மலையனூரில் யெங்கள் பெண் அஞ்சு வயசு பெண் ஆத்தங்கறயில் விளையாடிக் கொண்டிருக்குறபொது ரத்தினத்திரி[2] யென்று ஒரு அந்த துர்க்கம் ஆளப்பட்டவன் வலவல கான் யெங்குற படாணி அவடத்துக்கு வெட்டைக்கி வந்த விடத்தில் யிந்த கம்மாமுச் சிறு[மி*]யைக் கண்டு யெடுத்துக் கொண்டு பொயி றத்தினகிரி துர்க்கத்தின் மீதில் வைத்துக் கொண்டான். இந்த (சமா) சமாசாறம் அஞ்சு சாதி பெரும் அரிந்து நாமள் சு[ம்*]மாயிருந்தால் நம்மிட பளி தீறப் பொறதில்லை யென்று யொசித்து கொல்லு வெலை தச்சு வெலை கல்தச்சு வெலை தட்டாறவெலை கன்னுற் வெலை ருயர் தெவர் சமுகம் காறுகாநா வெலையெல்லாம் நிருத்தினபடியினாலெ, ஆரு மாசத்திர்க்கு மெல் ருயர்தெவருக்கு அரிக்[கை*]க யாச்சுது. ருயர் தெவர் நம்மிட சமுகத்தில் காத்திருக்கப்பட்ட சொமசுந்திற செகற ஆசாரி குருவாசாரி மல்லய்யநாசாரி இவர்கள் அஞ்சு பெரையும் வறவளைத்து, காருகாணு வெலை முதல் மத்தவெலையெல்லாம் னிருத்தவெண்டிய தென்னவென்று கெழ்க்கு மிடத்தில் நாங்கள் சொன்னது:“பனஞ்

1. ‘பிரவுட தேவ மகாராயர்’ என்று வாசிக்க,
2. ‘ரத்தினகிரி’ என்று வாசிக்க,

செரி மாக்க ஞயக்கற் சி[றை*]மயில் எங்கள் சிறயெ றத்தினகிரி துர்க்க மாளப்பட்ட வலவலுக்கான் எடுத்துக்கொண்டு பொயி யிருக்கிறபடியினாலெ அந்த சிறையை திருப்பி துலுக்கன் த[லை*]லயும் யெங்களிடத்துக்கு வந்து செருதாவன் நாங்கள் உங்கள் சமுஸ்தானத்தில் யிருப்பொம். அஞ்சு சாதி திருவராயும் நடப்பிப்பொம். யில்லாதிருந்நால் காறுகாணு வெலை முதல் ஒன்று நடக்கமாட்டாது. மானம்பொயி உயிற்க்கவெலா'' வென்றுசொன்னவிடத்தில், அப்படியாவென்று மகா கொபத்துடனெ பனஞ்செரி ஞயக்கரை வறவளைத்து, ''அ மொக்க ஞயக்கா, உன் சீர்[றை*]ம யில் கம்மாழச்சிரையை றத்தின துர்க்கத்துக்கு வலவலுக்கான் யெடுத்து யிருக்க யிது நெற வரைக்கும் அந்த சமாசாறம் னம் மிடத்தில் சொல்லாமல் பொனதென்ன?'' வென்று மிகுதியும் கொபம் பண்ணி மாக்கா ஞயக்கனை பார்த்து, ''நீ யிருத்து ரத்தின கிரி துறத்தயும் கைவசப்படுத்தி வலவலகான் த[லை*]லயியை இங்கெ கொண்டுவந்து னம்மிட சமுகத்தின் முன்னெ வைத்தா லாச்சுது. இல்லாதிருந்தால் உனக்கு அதர்க் கெத்த பிருயச் சித் தம் நடக்கு'' மென்று மிகுதியும் தாக்கீது ஆன விடத்தில், மாக்க நாயக்கனும் மிகவும் பயந்து, ''சுவாமி, ரத்தினகிரி துறத்தினத்தின் பெரில் பொயி வருகுறெ''னென்று சமூகத்தில் அனுப்பிவிக்கக் கொண்டு பொயி தன்னை சார்ந்த பாளையக்காறறும் தன்னுட தளங்களும் தானும் றத்தினகிரி துர்க்கத்தின் பெரில் பாளய மிறங்கி துலுக்கனொடெ மெலப் பொருதி மாக்கா ஞயக்கன் நிருவாகம் பண்ணமாட்டாமல் யெழு தறம் முரிஞ்சி அவன் ஊருக்கு ஓடிவந்து ருயர் தெவர் கெட்டு அறன்மனை முத்திரை மனுஷன் குருவணனையும் அறண்மனை வெலைக்காறச்சி ருமக் காளையும் மக்கா நாயக்கனிடத்துக் கனுப்பி முதுவில் முள்ளும் மெலெ கல்லும் கையில் கட்டியும் பொட்டு மக்கா நாயக்கன் பெண் சாதிக்கும் ருமக்காளை அனுப்பி உபத்திறவம் செய்து இப்படியெல்லாம் செய்குற யெழுதிறம் முரிஞ்சு வந்தத்துக்கு யெழு மூணிருவத் தொருயிரம் பொன் வாங்கச் சொல்லி ருயர் தெவர் உத்திறவுபண்ணி அனுப்பிவிச்சார்கள். அறண்மனை மனுஷன் இந்தப் பிறகாறம் நடப்பிவிச்சுக் கொண்டு இருக்க, பாலால முத்தி நாயக்கன் ருயர் தெவர் சமுகத்துக்கு வறவெணுமென்று மாக்கா நாயக்கன் அரண்மனைக்கி முன்னாலெ வருகயில் மாக்கா ஞயக்கனை தண்டிக்குறதைப் பார்த்து இருந்ததில் வந்து யிப்படி தெண்டனை செய்விக்கலாமாவென்று கெழ்குறபொது, ''ருயர் தெவர் யிருவத் தொருயிரம் பொன் வாங்கிவறச் சொன்னுற். நீ

யென்ன கெழ்க்குற"தென்று அரமணே மநுஷியன் கொபமாய் சொல்ல, பாலால முத்தி நாயக்கருக்கு கொபம் வந்து அறண்மனே மனுஷனே ஆயுதம் உருவி றெண்டு துண்டாயிப்பொட்டு மாக்கா நாயக்கன் முதுகின் கல்லும் முள்ளும் கையில் கிட்டியும் வாங்கி வைத்து மாக்கா நாய்க்கர் அறண்மனேக்குள்ளெ பொய் அவன் பெண்சாதி வுபத்திறவமும் தீர்த்து ருயர் அறண்மனே வெலேக்கா றச்சியை அடி தண்டமாய் பிடித்து வெளியெ தொறத்தி, மாக்கா னுயக்கனே மிகுதியுங் கொபம் செய்துகொண்டு, அப்படியிருந்தாப் பொலெ தன் சிமைக்கிப் பொயி தன்னெடெ செர்ந்த பாளேயக் காறறும் தன்னுடய ருணுவம் தானுமாயி பொயி றத்தினகிரி துர்க்கத்தின்பெரில் பாளேயமிறங்கி சமறம் னடத்திக் கொண்டி ருக்குகயில் கொமள பிச்சி மகன் கருப்பாண்டி காமன் இவர்கள் ரெண்டு பெரும் காலாடிகளேயும் றத்தினகிரி துர்க்கப் பட்டணத் துலுக்கனுடைய பாளயம் இதுவெல்லாம் சொத்தியம் பார்த்து சொதிக்கயில் யிருந்தபடி ஒண்ணரை வருஷம் தன்னிடத்திலெ சொதிக்குறபொது ஒரு நாள் துர்க்கத்தின் பெரில் துலுக்கன் நித்திரையில் சொதிச்சு கருப்பாண்டி மகன் கொமாளி சிக்கனும் யெரிவிழுந்து துலுக்கன் தலேயை அறுத்து...பாலு...சசுத்து முன் னுக்கு வைச்சார்கள். அப்பா துலுக்கன் பாளயத்தயும் அடிச்ச றத்தினகிரி துர்க்கமும் னித்தின திரும்பிக்கொண்டு கம்மாளச் சிறயயும் கைவசப்படுத்தி துலுக்கனுடய குலபிரிது சகல பிரி தும்...டால....மான...முப்பத்தி றெண்டு வகை யிருந்ததயும் பிடுங்கி கொண்டார். யாதொரு வசத்துக்கும் வருகயில் அஞ்சு சாதி யெழுவத்தி நாலு கணமும்...பல்லாலுத்து பொன் வெளே பூக்கொண்டுபொய் கண்ட யிடத்தில் பல்லாலு சித்தி நாயக்க னும் எங்கள் சிரையும் துலுக்கன் தலயும் துலுக்கனுடய குல பிரிது முப்பது வகையும் ருய தெவர் முன்னுக்கு வச்சதில் ருயர் தெவருக்கு மகத்தான சந்தொஷம் வந்தது. அந்த துலுக்கனுடய்ய குல பிருதான சகல பிருதும் முப்பத்தி ரெண்டு வகை யிருந்து குடுத்து யிதுவல்லாமல் ருயர் குடுத்துது பச்ச பல்லாக்கு தங்க கலசம் முன்னிணிசி பின்னணிசை குதிரைக்கி அண்ட சல்லி துண்ட ஜல்லிச் சத்திறம் சாமறம்...வெட்டு பாவாடை தாளியப் பதக்கம் பின்பதம...பச்சல கண்டயம் யிதுவெல்லாம் குடுத்து பின்னும் ருயர் பல்லாலு சித்து நாயக்கரைப் பார்த்து அந்த கம்மாளச்சிறயை எமு வயசு கொமுந்தயானபடியினாலெ அதை நல்லது செய்து பாலு பாலெண்ண பதா[ச]யி யெடுத்துக் கொள்ள வெணு மென்று சொல்ல அந்த மெரைக்கி னல்ல

தாச்சுது கன்ணுற சித்தன் மகனுக்கு சுப சொபனம் முடிச்ச படியினாலெ ருயர் தெவர் யெங்கள் சாதி பெரையும் பார்த்து பல்லாலு சித்தி நாயக்கர் மானமும் பெத்து குக்கறத்தார் ஜனங் கள் அவருக்கு யென்ன குடுக்கிறீரு வென்று கெழ்க்கு மிடத்தில் யெங்கள் பிதா வாகையினாலெ அஞ்சாதி படம் குடுக்குரு மென்று சம்மதிச்சொம். ஸ்ரீமன் மகா பறமெசுவரு நெத்தி கண்ணிலுதித்த தெவ்வங்குடி தூம்பிற மெகவாகன தெவர் மகா வறப்பிறசாத முடத்தாகிய சுவெத மெகவாகனருந சைவக்கறம் கொத்திறம் மகா புசபல பருக்கிறம முடத்தாகிய திருநீல மெக வாக[ன*]ருந லொக சிருஷ்ட நிர்ம்மிதாகாற காற்மெக வாகன ருந காளிகா இஷ்டதெய்வ விபூதி பஞ்சாக்ஷற ருத்திறாக்ஷ மாலிகா பரணருன அஞ்சுசாதியும் யெழுபத்தி நாலாகணத்துக் குள்பட்ட ருயர் ஸமுஸ்தானத்தி லிருக்கப்பட்ட சொமசுந்தருசாரி சந்திற செகற ஆசாரி ரூவாசாரி மல்லய்யநாசாரி யிவர்கள் சம்மதித்து ஸ்ரீ மகாபாலரா குலத்திலுதித்த வீருதி வீறன் விக்கிறம கண்டீற வன் புசபல பருக்கிறமருகிய கட்டாரிச் சாழுவாருயன் பாலாலு சித்து ருயக்கற் அவர்களுக்கு தங்கத்திநாலெ தலயுஞ் செய்துக் கொடுத்து அனுமக் கொடி விருதுங் கொடுத்து சாயீபு புங் கத்தியுங் குடுத்து கும்மநாதநென்குற குதி[ரை*]றயுங் குடுத்து பள்ளி யென்குற சிரையுங் கொடுத்து புரு விருத்தியாய் வளர்ந் தெரி யிருக்கப்பட்ட கல்லுங் காவெரியும் புல்லும் பூமியும் உள்ள வரைக்கும் சந்திருதித்திய ருள்ளவரைக்கும் டில்லியாகரைக்குள் பட்ட அ[ஞ்*]சாதி மெரு யெழுவத்திநாலா கணம் கலியாணத் துக்கு பத்த பணமும் வருஷத்தில் தலை கட்டுக்கு அஞ்சு பணமும் பிள்ளைகுட்டி கொசங்கி தலைக் கட்டுக்கு ஒரு பணமும் பாலு சித்த ருயக்கற் அவர்களுக்கு சாதனங் கொடுத்தொம். ஆகாச வாணியும் பூமிதெவியு மரிய காளிகாதெவி யரிய நாங்கள் செய்த காரியத்தில் அஞ்சு சாதி யெழுவத்திநாலா கணமும் டில்லியா கரைக்குள்ப்பட்ட பெயர் யாதாமொருத்தநாகில் ஆக்ஷெபிச்சால் கெங்கைகரையில் பசுவதை செய்த பாவத்திலெயும் கெர்ப் பிணியை ஸ்ரீவதை செய்தவன் பொற பாவத்திலெயும் சிசுவதை பொன தொஷத்திலெயும் பிருமண சென்னியாசியை வதை செய் தவன் பொர தொஷத்திலெயும் மாதுரு துரொகம் பிதுரு துரொகம் செய்தவன் குருத் துரொகம் சிவத் துரொகம் செய்தவன் பொற தொஷத்திலெயும் பொவான். இந்த அஞ்சு சாதி யெழுவத்தி நாலா[க*]ணம் புத்திற பவுத்திற வம்ச பாறம்பரிய முள்ளவரைக் கும் பாலாலு சித்து நாயக்கருக்கு அடுமை சாசனம் யெழுதிக்

கொடுத்தொம். ஆ[ஞ*]கயால் இந்த பட்டயத்தில் உள்ள மெரைக்கு குடுத்து வறவும். இதர்க்கு சாக்ஷி : யெமை கொண்ட அளகிய ஞயக்கர். கொலக் கொண்ட திவிசாபுற ருமி நாயக்கர். ருயர் சமுஸ்தான சொல்ல கொருற தர்க்குறி ஆனந்தநாதப் பிள்ளை [||*]

[The following three inscriptions found in the Andhra State are listed by the assistants of Col. Mackenzie in the other volume, *List of Inscriptions from the Northern Districts, M. 433.*]

[பின்வரும் மூன்று சாசனங்களும் ஆந்திர ராஜ்யத்தில் உள்ளன. அவை மக்கென்ஸியின் உதவியாளர் தயாரித்த 'வட ஜில்லாக்களிலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள்' என்னும் புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.]

புஷ்பகிரி Pushpagiri

இவ்வூர் கடப்பை ஜில்லாவில் உள்ளது. சைவர்களுக்கு முக்கியமான மடங்களில் ஒன்றான புஷ்பகிரி மடத்தின் ஸ்தானம். வைஷ்ணவர்களும் இதை ஒரு பிரதானமான இடமாகக் கொள்வர்.

The place, the head-quarters of one of the S'aiva *maṭhas,* the Pushpagiri-maṭha, is in the Cuddapah district. It is also considered sacred by the Vaishṇavas.

சாசனம் — 1241] [No. 22 on p. 339

[வைத்தியநாத சுவாமி கோவில் பிராகாரத்தில் அமைந்துள்ள] திரிகூடேசுவரர் ஆலயத்திலே ஒரு தூணில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

(No. 304 of 1906). On a pillar in the shrine of Tirkūṭēśvara [in the courtyard of the Vaidyanātha temple]. Record dated in Śaka 1176, Ānanda incised on the three faces of the pillar in Telugu, Dēvanāgari and Grantha scripts. It states that (1) Kavalāyi, the wife of Gaṇḍapeṇḍara Gaṅga-sēnāpati of the Kāyastha family founded the shrine of Kamalēśvara after her own name; (2) that Hachalambā, the daughter of king Allugi, 'lord of the town of Morata' founded the shrine of Hachalēśvara after her own name; (3) that the Pallava king Khaṇḍeraya of the solar race established the shrine called Pallavēśvara and that thus the name Trikūṭa was given to the group formed by the three shrines.

சகாப்தம் 1176, ஆனந்த வருஷம் கொண்டு, தெலுங்கு, தேவநாகரி, கிரந்தம் ஆகிய மூன்றுவகை எழுத்துக்களிலும் தனித் தனிப் பிரதிகளாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டு பின் வரும் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது : (1) காயஸ்த குலத்தைச் சேர்ந்த கண்ட பெண்டர கங்க சேனாதிபதியின் மனைவி கவலாயி தன் பெயரால் கமலேச்வரர் என்று எழுப்பிய கோயில்; (2) மொரதபுரவாதீச்வரனாகிய அல்லுகியின் மகள் ஹாசாலம்பா என்பவள் தன் பெயரால் எழுப்பிய ஹசலேச்வர ஆலயம்; (3) சூரிய வமிசத்தைச் சேர்ந்த பல்லவ அரசனான கண்டே ராயன் தன் பெயரால் எழுப்பிய பல்லவேசுவரம்; இம் மூன்று ஆலயங்களும் சேர்ந்திருப்பதால் திரிகூடேச்வரம் என்று அக் கோயில் பெயர் பெற்றது என்பதாகும்.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

ஸ்ரீசைலம் — Śrīśailam

இவ்வூர் ஆந்திர ராஜ்யம் கர்நூல் ஜில்லாவில் சேர்ந்திருக்கிறது. சைவர் களுக்கு முக்கியமான புண்ணியத் தலங்களுள் ஒன்று. தேவாரத்திலே திருப் பருப்பதம் என்று குறிக்கப்பெறுவது.

The place, a famous pilgrim centre for the Śaivites, is in the Kurnool district of the Andhra State. This is referred to as Tirup-paruppatam (Śrīparvata) in the *Tēvāram* hymns.

சாசனம் — 1242] [No. *139* on p. *460*

மலைமேல் மல்லிகார்ச்சுன சுவாமி கோவிலுக்குத் தென்புறம் உள்ள மற் றொரு துவஜஸ்தம்பத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

On another *dhvajastambha* to the south of the Mallikārjuna temple on the Śrīśaila hill. Record dated in Śaka 1378, Dhātu in the reign of the Vijayanagara ruler Śāḷuva **Tirumalaraya**, son of Gōpadēva Rāju and the viceroy ruling over the Chōḻamaṇḍalam, registering the erection of the *dhvajastambha* as a gift of the prince.

The record is stated to be found in three languages Telugu, Tamil and Sanskrit incised in the Telugu, Dēvanāgari, Grantha and Tamil scripts.

சகாப்தம் 1378, தாது வருஷம் விஜயநகர அரச குடும்பத் தைச் சேர்ந்த கோபதேவ ராஜுவின் குமாரரும் சோழ மண்

டலத்தை ஆண்டு வருபவருமான சாளுவ திருமலை ராஜு என்பார் அந்தத் துவஜஸ்தம்பத்தைத் தம் தர்மமாக நிறுவிய செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை. சாசனப் பட்டியலில் இது தமிழ் தெலுங்கு, ஸமஸ்கிருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் தமிழ், தெலுங்கு, தேவநாகரி, கிரந்தம் ஆகிய எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் காண்கிறது.

ஹம்பி Hampi

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகராக இருந்த விஜயநகரமே இது.

Capital of the famous Vijayanagara Empire.

சாசனம் — 1243] [No. *40* on p. *413*

விட்டல தேவர் ஆலயத்தின் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தின் மேல்புறம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது.

(No. 713 of 1922). On a stone to the west of hundred-pillar-maṇḍapa in the temple of Viṭṭhaladēva at Vijayanagara, the capital of the empire. Record dated in Śaka 1428, Dhātu in the reign of the Vijayanagara king **Krishnadeva Maharayar** registering the erection of the hundred pillar-maṇḍapa.

The text of the record is not available. But it is stated to be engraved in the Tamil and Grantha scripts mixed.

விஜயநகர அரசனான கிருஷ்ணதேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1428*, தாது வருஷம் விட்டலதேவர் ஆலயத்தில் நூற்றுக்கால் மண்டபம் எழுப்பப்பெற்ற செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இந்தச் சாசனத்தின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. தமிழ் கிரந்தம் ஆகிய இரண்டும் கலந்து எழுதப்பட்டிருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வடகரைப் பெரும்பாக்கம் Vaḍakarai-Perumbākkam

இவ்வூர் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் உள்ளது. 'காவேரிப்பாக்கம் ஜில்லாவில் உள்ளதாக' மக்கென்ஸியின் பிரதியில் காண்கிறது.

The village, included in the Kavēripākkam district in the days of Col. Mackenzie, is in the North Arcot district.

சாசனம் — 1244] [No. 1 on p. 61

ஊரில் அக்கிரகாரத்தில் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copy of a Copper-plate grant, said to have been in the *agrahāra* of the village. Record dated in Śaka 1526, Krōdhin in the reign of the Vijayanagara king **Venkatapati [deva] Maharaya** registering the gift of the village Vaḍakaraipperumbākkam as *sarvamānya* to the Brāhmaṇas by the king.

The text which is said to be in the Grantha script and Sanskrit language is not available.

விஜயநகர மன்னனான வேங்கடபதி [தேவ] மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் 1526, குரோதி ஆண்டு கொண்ட சாசனம். வடகரைப் பெரும்பாக்கம் கிராமத்தைப் பிராமணர்களுக்கு அரசன் ஸர்வ மானியமாக அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

கிரந்த எழுத்தில் வடமொழியில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. பிரதி கிடைக்கவில்லை.

அக்கிரகாரம்-பாளையம் Agrahāram-Pāḷaiyam

மக்கென்ஸியின் காலையில் இவ்வூர் கோபிசெட்டிப்பாளையம் ஜில்லாவில் சேர்ந்திருந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் கோபிசெட்டிப் பாளையம் தாலூகாவில் உள்ளது போலும்.

The village, said to have been included in the Gōbiśeṭṭippāḷayam district in the days of Col. Mackenzie, is now in the taluk of the same name in the Coimbatore district.

சாசனம் — 1245] [No. 2 on p. 95

ஊரிலே ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் என்பவர் வசம் இருந்ததாகக் காணும் செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copy of a Copper-plate grant said to have been then in possession of S'rīnivāsāchārya of the village. Record dated in Śaka 1631, Virōdhin in the reign of **Krishna Raja Odaiyar**, evidently the Maisūr Chief, registering the creation of the village Krishṇarājapuram, amalgamating the three villages Tirukkaṇambūr, Taṭṭārappāḷaiyam, and Kaṇakkampāḷaiyam dividing the same into 70 shares or *vrittis* and granting 60 shares as gift to *Śrī Vaishṇava brāhmaṇas* and the remaining 10 shares to god Vishṇu of the place.

The record is said to be in Sanskrit and Kannaḍa languages written in the Grantha script; but its transcript is not available.

[மைசூர் மன்னனான] கிருஷ்ணராஜ உடையார் ஆட்சிக்காலத்தில் சகாப்தம் 1631, விரோதி ஆண்டு கொண்ட சாசனம். திருக்கணம்பூர், தட்டாரப் பாளையம், கணக்கப் பாளையம் ஆகிய மூன்று கிராமங்களையும் சேர்த்துக் கிருஷ்ணராஜபுரம் என்று பெயரிட்டு அதை எழுபது விருத்திகளாகப் பிரித்து அறுபது விருத்திகளை ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் மிகுதி உள்ள பத்து விருத்திகளை ஊரில் உள்ள விஷ்ணு ஆலயத்துக்கும் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இது வடமொழி, கன்னடம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் கிரந்த எழுத்தில் உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. பிரதி கிடைக்கவில்லை.

சத்தியமங்கலம் — Satyamaṅgalam

இவ்வூர் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் கோபிசெட்டிப் பாளையம் தாலூகாவில் சேர்ந்திருக்கிறது.

The place is in the Gōbiśeṭṭipāḷaiyam taluk in the Coimbatore district.

சாசனம் — 1246] [No. 3 on p. 102

'ஊரிலே குப்பாசாரியார் மகன் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Copy of a Copper-plate grant then in possession of Śrīnivāsāchārya, son of Kuppāchārya of the village. Record dated in Śaka 1684, Chitrabhānu, in the reign of **Krishnaraja Odaiyar,** the Maisūr ruler, registering the sale of the village Lavagampaḷaiyam (?) to the brāhmaṇa, Kuppāchārya, for 500 pagodas.

The copy of the record is not available.

மைசூர் மன்னரான கிருஷ்ணராஜ உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் 1684, சித்ரபானு ஆண்டு கொண்ட சாசனம். லவகம்பாளையம் (?) என்னும் கிராமத்தைக் குப்பாசாரியார் என்னும் பிராமணனுக்கு ஐந்நூறு வராகனுக்கு விற்றுக் கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை,

சாசனம் — 1247] [No. *1* on p. *102*

'ஊரிலே மகாதேவ ஐயன் குமாரன் உமாமஹேச்வர சாஸ்திரி வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் பிரதி' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Copy of a copper-plate grant then in possession of Umāmahēśvara Śastri, son of Mahādēva Aiyan in the village. Record dated in Śaka 1682, Vikrama in the reign of **Krishnaraja Odaiyar**, the Maisūr chief, registering the sale of the villages of Kuṭṭanāyakanpāḷaiyam and Tirumalaiśeṭ ippāḷaiyam and one share in the village of Kaliyanūr to the brāhmaṇas, Rāma Avadhāni, Umāmahēśvara Śastri and Vēṅkaṭēś-vara Avadhāni for 7920 pagodas.

The transcript of this document which is said to be in Tamil is not available.

மைசூர் அரசனான கிருஷ்ணராஜ உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1682* விக்கிரம ஆண்டு கொண்ட சாசனம். குட்டநாயக்கன் பாளையம் திருமலை செட்டிப் பாளையம் ஆகிய இரண்டு கிராமங்களையும் கலியனூரில் ஒரு பங்கையும் ராம அவதானி, உமா மஹேச்வர சாஸ்திரி, வேங்கடேசுவர அவதானி ஆகியோருக்கு *7920* வராகனுக்கு விற்றுக்கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை.

சாசனம் — 1248] [No. *2* on p. *202*

'அதே ஊரில் சுப்பா தீக்ஷிதர் குமாரன் யஜ்ஞ சாஸ்திரி வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Copy of a Copper-plate grant then in the possession of Yajña Śastrin, son of Subbā Dīkshitar of the village. Record dated in Śaka 1684, Chitrabhānu in the reign of the Maisūr Chief **Krishnaraja Odaiyar** registering the sale of the village Gōpālasamudram to Subbā Śastrin and Rāma Śastrin for 1110 pagodas.

மைசூர் அரசரான கிருணஷ்ராஜ உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1684*, சித்திரபானு ஆண்டு கொண்ட சாசனம். கோபால சமுத்திரம் என்னும் கிராமத்தைச் சுப்பா சாஸ்திரி, ராம சாஸ்திரி ஆகியோருக்கு ஆயிரத்து ஒரு நூற்றுப் பத்து வராகனுக்கு விற்றுக்கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதியும் கிடைக்கவில்லை.

தஞ்சாவூர் Tañjāvūr

இந்தச் சாசனம் எவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்ததென்பது குறிக்கப்படவில்லை. தஞ்சை அரசர் ஆதரவைப் பெற்ற ஒருவரிடம் இருந்ததென்று காண்பதால் இதைத் தஞ்சாவூரில் கிடைத்ததாகக் கொண்டுள்ளோம்.

It is not known wherefrom the following Copper-plate grant was secured. But as it has been noted that it was secured from a protege of the then Maharaja of Tañjāvūr it is given under this place.

சாசனம் — 1249] [D. 2948

'தஞ்சை நகரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ சரபோசி மகாராசா சாயெபு அவர்கள் உசிரிலெயிருக்கப்பட்ட அருணசல விருபாட்சி தெவரிடத்திலிருக்கிற தாமர சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copy of a Copper-plate then in possession of Aruṇāchala Virū pākshi Dēvar, the bosom protege of Śrī Sarabhōji Mahārāja Sāheb of Tañjāi, and probably a Śaiva religious teacher. Record dated in Kali 4613, Śaka 1433, Bhava (or it may even be Vibhava), Tai 13, registering the gift of land and other privileges by Nāgaiya Maḻavarāya Nayinār, son of Kaṭṭiyappa Nāyanār and the chief of Kuṇṇattūr nāḍu and Periya Nāyāka Nayinār son of Ponnaḷanda Kaḍandaiyār of the Praḷayankātta Kaḍandaiyār *gōtra* of Peṇṇāgaḍam to Tiśaimukhat-tēvar, their religious (*Gurukkaḷ-ayyar*)teacher from olden days, to supplement the properties and honours bestowed on the teacher by their fore-fathers.

The document gives details of the lands in several villages given to the teacher and also how those lands were obtained by them. In addition to the lands bestowed, servants and slaves were also given to him for doing regular service to the preceptor and in his *maṭha*. The jurisdiction within which the said teacher, Tiśaimukat-tēvar is to exercise his prerogatives is also defined therein. Similar teachers of Kumbhakōṇam, Pēraḷam, Tiruveṇkāḍu and Dārāśuram *maṭhas* are also mentioned.

It is stated at the end, that during the dāys of Achyutarāja evidently the Vijayanagara ruler of the same name, Kumbakōṇattār (*i.e.*,those of Kumbakōṇam *maṭha*) and Pachchai-k-Kandaiyār, another *maṭha*, fought among themselves over the areas of jurisdiction of their respective *maṭhas*. It appears that when the dispute came for enquiry before the Court of Justice and representatives of the palace, an old temple *archaka* of 95 years of age was also enquired. And finally the area was settled.

There is a Pachchai-k-Kandaiyar-*matha* at Chidambaram which appears to be a Vira Śaiva *matha*. All the *mathas* referred to in this grant are evidently *Viraśaiva* ones.

ஸ்வஸ்தி [।*] ஸ்ரீ உ[ந*] ராசாதி ராச ராச பரமெஸ்பர ராச மா[ர்*]த்தாண்ட ராச கெம்பீர ஸஉஸூ மண்டலாதிபர் மனோகரன் கெசபதி அசுவபதி நரபதியாகிய பிரபடத் தெவ மகாராயர் மல்லிகார்சுன தெவ மகாராயர் சதாசிவ தெவ மகாராசர் அம்புச தெவ மகாராயர் நரசிங்க தெவ மகாராயர் விருப்பாட்சி தெவ மகாராயர் ராட்சியம் பண்ணி யருளா நின்ற கல்லியத்தம் ௪௲௬௱௫௰௫ சாலிவாகன சகார்த்தம் ௲௪௱௭௰௬ யிதற்கு மெல்ச் செல்லா நின்ற இபவ ௵[1] தை மீ ௰௫ உ ராச ராச வள நாட்டு ராசெந்திர சொழ வளநாட்டுள் மிழலை நாட்டுள்ச் செர்ந்த சொழவளமாகிய தலத்துள் வன்னயர் குல கிரில தரில நாட்டுக் க(த)திபதிபராகிய குண்ணத்தூர்க் கட்டியப்ப நாயினார் குமாரர் நாகய மளவாரய நயினாரவர்களும் பென்னாடகம் பிரளையங் காத்த கடந்தையார் கொத்திரத்தில் பொன்னளந்த கடந்தை குமாரன் பெரியனாயக்க நயினாரவர்களும் நம்முட குண்ணத்தூர் காணிக்கும் பென்னாடக காணிக்கும் பூறுவாசார்ய்யராகிய குருக் களைய்யர் [தி*]சமுக தெவரவர்களுக்கு கடந்தையார் கிராமம் நாகையமழவராய நயினா ரவர்க்கு சறுவ மானியமாக மாக்குடியில் நயினாரவர்களுங் கடந்தையாரவர்களுங் குருக்களைய்யரவர்களுக்கு தென் சிரகில் குளத்துக்கு மெற்கு மடத்துக்கு மனைப்பிறமானம் யிருபத்து நாலடிக் கொலால் கிழக்கு மெற்கு யிருபது கொலும் தெற்கு வடக்கு இருபது கொலும் மடத்துக்கு மனையாகச் செத்து மடமுங் கட்டி வைத்து முன்னாள்ளவர்கள் [இது]க்குச் சவாரி யுங் கட்டளையிட்டு மானியங்களுக்கு சாசனமு மெழுதிக் கொடுத்து நடக்கிறபடியினாலெ னாமும் யியன்றமாத்தரங் குருக் களைய்யரவர்களுக்கும் பனியம்[2] நயினாரவர்கள் சறுவ மானியங் கிராமம் மாக்குடி காரச்செரி கடம்பங்குடி ௩ பண்ணைக் கிராமம் மாற...பாடி[3] நெடுங்கொல்லை புங்தொட்டம் கீழ்மாராயம் மெல் மாராயம் நரிக்குடி ராசாக்கள்நல்லூர் யிதுவுஞ் சொழபுரம்

---

1. எட்டிலே இது அடிக்கப்பட்டுள்ளதோ என்று சந்தேகிக்கும்படி உள்ளது.

2. ‘ மானியம் ’ எனக் கொள்க.

3. ‘ மாறம்பாடி ’ என்று வாசிக்க.

நஞ்சை புஞ்சை ஐவேலி நிலமுங் குடியானவர் நல்லபெருமாள் பிள்ளை மாறு பிள்ளை பெத்தபெருமாள் பிள்ளை சிதம்பர முத்திரியன் ரெகுநாத முத்திரையன் யிவர்களைஞ்சு பெரும் அறமனை விஸட்டுர்ம யிறை யிருக்கமாட்டாதபடியினுலெ வடபாதி தென் பாதியாகப் பிரித்து நாகைய மளவராய நயினுரவர்களுக்கு தென் பாதி நஞ்சை புஞ்சை ஐவெலி நிலமும் விலை சகிமை பண்ணிச் சாதனமெழுதிக் கொடு[த்து] ணுங்கள[ளை*]வரும் பத்தின ஷ திருவையாற்றுச் சக்கரம் சாஉடு ரு ம் ணுங்கள் பற்றிக் கொண் டபடியினாலெ புத்திர புத்திர பாரம்பரையும் யிந்தக் கிருமம் தென்பாதி ஐவெலி நிலமும் நயினுரவர்களெ ஆண்டனுபவித் துக்கொள்ளக் கடவார்களாகவும். இப்படிச் சம்மதித்து நயினு ரவர்களுக்கு உள்ளூர்க் குடியானவர் கெனொம் நயினுர் அவர் களுக்கு சறுவ மானிய கிருமம் ந பண்ணைக்கிருமம் எழு கொலக் காணி சொழபுரந் தென்பாதி ஆக பதினெரு கிருமத்திலெயுங் குருக்களய்யரவர்களுக்கு மானியங் கட்டளையிட்டபடி மாக்குடி யில் நஞ்சையிற் குழி ஙா புஞ்சையிற் குழி ாடும காரச் செரியில் நஞ்சையிற் குழி ா கடம்பக் குடியிற் புஞ்சையிற் குழி ா சொழ புரத்தில் நஞ்சையிற் குழி...மாரம்பாடி நஞ்சையிற் குழி ாடும நெடுங்கொலையில் நஞ்சையிற் குழி ா பூந்தோட்டம் நஞ்சையிற் குழி ா மெல் மாராயம் நஞ்சையிற் குழி ா கீழ் மாராயம் நஞ் சையிற் குழி ா நரிக்குடியில் நஞ்சையிற் குழி ா ராசாக்கள் நல் லூரில் நஞ்சையில் குழி ா நயினுரவர்கள் உம்பளக் கிருமம் திரி புவனத்தில் பெரிய எ[ரி]யில் வெலி நிலக் குருக்களைய்யருக்கு மானியம் கட்டளையிட்டொம். யிதுவும் திறுபுவனந் தானம்மேயி தாவல் ரெண்டுங் சாதனமாக எழுதிக் கொடுத்து திருவையாற்றுச் சக்கரம் சாடும ஊ-ம் ணுங்களைவரும் பத்திக் கொண்டபடியி னுலெ நாகய மளவராய நயினுர் அவர்கள் புத்திர புத்திர பாரம் பரையுஞ் சந்திராதித்தாளுள்ளளவும் ஆண்டனுபவித்துக் கொள்ளக் கடவராகவும். யிப்படிச் சம்மதித்து ணுங்களைவரும் சாசனமெழுதிக் கொடுத்தொம். பொன்னளந்த கடந்தையார் குமார[ர்*] பெரிய ஞயக கடந்தையாரவர்கள் குருக்களய்யரவர் களுக்கு மானியங் கட்டளை யிட்டது. வடவளந்தைக் கண்டத்தி லிருக்குஞ் சாத்துடை நல்ல த[ம்பி]யா பிள்ளை சிவராம பிள்ளை ணுங்களிருவரும் எங்கள் கிராமம் வடவிளந்தைக் கண்டம் ணுங்க ளிரை யிறுத்து நறுவாகம் பண்ணப் படாதபடியினுலெ நஞ்சை புஞ்சையு முள்ள எழெ முக்கால் வெலி நிலமும் பெரிய நாய...கடந்தையார் கொள்காணியாகக் கொண்ட திருவையாற்

றுச் சக்கரம் ௬ டு ரூாடும். யிந்தப் பொன் ரூாடும்-[ம்] னுங்களிரு வரும் பத்திக்கொண்டபடியினுலெ பெரியனுயக கடந்தையாரா வர்களெ யிந்தக் கிராமஞ் சந்திராதித்தாளுள்ளளவும் புத்திர புத்திர பாரம்பரையும் ஆண்டனுபவித்துக்கொள்ளக் கடவாரா கவும். யிப்படிச் சம்மதித்து னுங்களிருவருஞ் சாசன மெழுதிக் கொடுத்தபடி. கடந்தையாரவர்களுக்கு நயினு தம்பியா பிள்ளை சிவராம் பிள்ளைஒம். பெரிய நா[ய]க கடந்தையாரவர்கள் பண்ணைக் கிருமம் வடவிளந்தைக் கண்டம் தென்விளந்தைக் கண்டம் குமரங்...டிபந்தப் பிராய[1] பாதிரிக்குடி உத்தம காணி[2] கீழ் ஆ...திக்குறிச்சி ஆனூர் ஆறுமெடு[3]யிந்த ஒன்பது கிருமத்தி லெயுங் குருக்களையரவர்களுக்கு மானியங் கட்டளையிட்டபடி : வடவிளந்தை கண்டத்தில் நஞ்சை கொன்னையடிக்கு கிழக்கு நஞ்சையில் குழி ௲ தென்விளந்தைக் கண்டத்தில் நஞ்சையிற் குழி ௱ குமரங்....டிபந்தப் பிராய பொதுவிடை ஓடைமெல் தென் பாதி நஞ்சையில் குழி ௨௱ பாதிரிக் குடியில் நஞ்சையில் குழி ௱ உத்தமதானி நஞ்சையில் குழி ௱ கீழ் அ...திக்குறிச்சி பிஞ்சையில் குழி ௱ ஆனூர் நஞ்சையில் குழி எமு ஆனைமேடு புஞ்சையில் குழி ௱ யிந்த மானியங்களுக்கு நயினுரவர்களுங் கடந்தையாரவர் களும் யிந்த கிருமத்து மானியங்களுக்கெல்லாம் லிங்கமுத்திரைக் கல்லும் நாட்டிக் கொடுத்துக் கட்டளை யிட்டொளு. சொழவ தானம் நயினுரவர்களுது மெய் காவல்க் கணக்குக் கடந்தையார வர்களுது ஆள் வைத்துப் பராமரித்துக்கொள்ளுகிறது. பெரிய நாயக கடந்தையார் குமாரத் திருகைய்....மழவர...ய நயினுர் மரும களுக்கு கடந்தையார் மஞ்சகாணிக் கொடுத்து வடவிளந்தைக் கண்[ட]ங்கொள்காணி நி[லம்]கொன்னையடி யென்னுடையமஞ் சக் காணி நெத்தி.முத...ப நாயகம் என்னுடைய பிரந்தகத்துக் கும் புக்ககத்துக்கும் முறுவாசாரியாராகிய[4] குருக்களையரவர்க ளுக்கு என்னுடையதாவும் குழி ௱ நரசிங்க மழவராய சு...யினுர் குமாரத்தி பெரிய தங்கச்சியம்மாள் பெரிநாயக கடந்தையார் மரு மகள் யென்னுடைய பாட்டனுர் நாகைய மளவராய நயினுரவர் கள் மானியமான......க் குடியில் என்னுடைய பிதா நரசிங்க

---

1. 'குமரங்குடி பந்தப்பிராயம்' என்று இருக்க வேண்டும்.
2. 'உத்தமதானி' என்று வாசிக்க.
3. இது 'ஆனைமேடு' எனப் பின்னுல் காணப்படுகிறது.
4. 'பூர்வாசாரியராகிய' என்று வாசிக்க.

மளவராய நயினுரவர்கள் மஞ்சக்காணி யெனக்குக் கொடுத்தது ஊருக்கு மெற்குச் செரிக்குத் தெற்கு மு...கால் நிலம் யிதில் குருக்களையயரவர்களுக்கு மானியம் குழி ஈ கொடுத்தென். புத்திர புத்திர பாரம்பரையும் அனுபவித்துக் கொள்ளக் கடவார்களாகவும். சொழ வாஞ்[ச]மை நுட்டவர்கள் குருக்களையயர் மடத்துக்கு மானியங் கட்டளையிட்ட தருமம் உள்ளுர் நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ குரு...வூர் நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈய கிழ் ஆனைமெடு நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ருய மண்மேடு பளைங்குட்டம் நுட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈய பீராககன் நாட்டவர்[1] தர்மம நஞ்சையில் குழி ஈ [ப]ாவனூர் கூத்தனூர் நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ மாவுத்தயிருப்பு நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ வாண்டா யிருப்பு நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ அம்மையப்பன் நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ மாருசெரி நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈய கிழ்நரிக்குடி நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ புத்து நாட்டவர் தர்மம்....கொயிலாச்செரி கண்ணங்குடையார் தற்மம் [ந]ஞ்சையில் குழி ஈருய களம்பரம் நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ மீழலை நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ சிறுகுடி நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ மட்டியூர் நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ உன்ருத்தம நாட்டவர்[2] தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈய சீபுரந்தானி நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈய நயினுரவர்கள் தற்மம் ஏரியில் காணி ே கழுக்காணி முட்டம் நுட்டவரது தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ யிருப்புணியாம நுட்டவரது தற்மம் பிஞ்சையில் குழி எய மெலத்தியூர் நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ வாழைக் குறிச்சி நாட்டவர் தற்மம் புஞ்சையில் குழி ருய அமக்காவல் நாட்டவர் தற்மம் பிஞ்சையில் குழி ருய காவற்கூடம் நாட்டவர் தற்மம் பிஞ்சையில் குழி ஈ ஆளங்குரிச்சி நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ கடிச்சம்பாடி நாட்டவர்கள் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ நீரெத்த நல்லூர் நாட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ தெவனுசெரி நாட்டவர் தற்மம் பிஞ்சையில் குழி ஈ ஆதனர் நுட்டவர்[3] தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ திருப்பிரம்பியம் நுட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ திள்ளப்புலியூர் நுட்டவர் தற்மம் நஞ்சையில்

---

1. ‘ராசாக்கள் நல்லூர் நாட்டவர்’ என்று இருத்தல் வேண்டும்.
2. ‘ஊற்றத்தூர் நாட்டவர்’ என்று இருத்தல் வேண்டும்.
3. ‘ஆதனூர் நாட்டவர்’ என வாசிக்க.

குழி ஈ செயங்க நல்லூர் மகா செனங்கள் தற்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ பாலாக்குடி நாட்டவர் தர்மம் நஞ்சையில் குழி ஈ நாக யமழவராய நயினரவர்களும் பெரிய னுயக கடந்தையாரவர் களும் சீமை நாட்டாரவர்களும் குருக்களையரவர்கள் மடத் துக்கு பண்ணின தற்மம்: கலியாணத்துக்கு ஒரு பணம் சிவ ராத்திரிக்கு ஒரு பணம். யிந்தப்படிக்கு மானியங்களும் வர்த்தனே யுங் கட்டளையிட்டொம். யிதுக்கு யாதாமொருவன் அகிதம் பண்ணினவன் கெங்கைக் கரையிலெ மாதா பிதாவையுங் காராம் பசுவையுங் கொன்ற தொஷத்திலெ பொகக்கடவராகவும். யிதை பரிபாலனம் பண்ணினவன் புத்திர புத்திர பாரம்பரையுஞ் சுகஞ் சிவவதியாயி இருக்கக்கடவாராகவும். சொழவரபாக்கியம் அஞ் ஞாத்திப்பலருங்கூடி மடத்துக்கு கட்டளையிட்ட தற்மங் தசிக்கட் டுக்கு[1] வருஷ வற்தனே கால் பணம் நம்முட சொழவர பாக்கியம். யெந்த னுட்டிலிருந்தாலுங் கொடுத்து வரவும் யிதுக்கு இபாதா மொருவன் அகிதம் பண்ணினவன் மாதாபிதாவையுங் காராம் பசுவையுங் கொன்ற தொஷத்திலெ பொகக்கடவராகவும். யிதைப் பரிபாலனம் பண்ணினவர்கள் சுகஞ்சிவ[வ]தியா யிருக் கக் கடவாராகவும். ஆயத்துரை மகிமைப் பொதிக்கு அரைக்காசு சீமைக்குச் சிட்டியும் மடத்துக்கு வர்தகா[ள]னேவரும் பண்ணின தர்மம். அட்டவணே னெட்டம் மாதங் கால்பணம் மடத்துக்குக் கொடுத்து வரவும். நரசிங்க மழவராய நயினர் குருக்களையரவர் கள் மடத்துக்கு பணிவிடைக்குக் கட்டளை யிட்டது. அரமனே ஊழியம் பெரியான மனுஷன் குருவன் னுகி பிரமி முத்தி ஆக சனம் ரு. பண்ணேச் சாம்பான் யிருவான் வீரன் சனம் உ ஆக சனம் பத்தும் னுவனேஎருங்[2] கொடுத்து புத்திர புத்திர பாரம் பரையும் மடத்துக்கு அடுமையாகக் கட்டளையிட்டொம். பெரிய நாயகக் கடந்தையாரவர்கள் குருக்களையரவர்கள் மடத்துக்குக் கட்டளையிட்டுது. தாங்களாய மனே ஊழியம் சிலம்பன் முருகன் தாண்டவன் விரிதிருவான் குப்பச்சி ஆக சனம் ரு பண்ணேச் சாம்பான் வீரன் இருவான் சனம் உ ஆக சனம் ௭-ம் னுவனே எருங் கொடுத்து புத்திர புத்திர பாரம்பரையும் மடத்துக்கு அடுமையாக கட்டளையிட்டொம். நாகய மழவராய நயினரவர் களும் பெரியனுயக் கடந்தையாரவர்களுஞ் சீமை நாட்டாரவர் களுங் குருக்களையர் மடத்துக்கு தர்ம சாஸ்சனஞ் சாம்பராணி

1. 'தலைக்கட்டுக்கு' என்று கொள்க.

2. 'நாம் அனைவோரும்' என்றுவாசிக்க.

பட்டயண கட்டளை யிட்டது. மடத்து தவசி பிள்ளைகளுக்கு பெரிய பண்டாரத்துக் குமிழ் மடத்து மானியமுங் குருப் பண்டாரத்துக்கு சிறு குடியில் மடத்து மானியமும் சிவ பாண்டாரத்துக்கு மட்டியூரில் மடத்து மானியமுங் கொடுத்து இருக்கச் சொல்லி குருக்களைய்யரவர்கள் கட்டளையிட்டு யிந்த மூனு பெருஞ் சொன்ன புத்தி கெட்டுக் கொண்டு யிருக்கவும். நடுக்கந் தீர்த்த மழவராய நயினாரவர்கள் குருக்களைய்யரவர்களுக்கு பூமி தானம் பண்ணின நிலஞ் சொழபுரந் தென்வாதியில் கொள் காணியில் குழி உா முன்மானியங் குழி ா ஆக நூா குழியுங் குருக்களைய்யரவர்களெ புத்திர புத்திர பாரம்பரையும் ஆண்டனுபவித்துக் கொள்ளக் கடவாராகவும். பெரியனுயக கடந்தையார் குமாரர் ராமனுதக் கடந்தையாரவர்களெ புத்திர புத்திர பாரம்பரையும் ஆண்டனுபவித்துக் கொள்ளக் கடவாராகவும். யிந்த தற்மங்களுக்கு யாதொருவன் அகிதம் பண்ணினவன் கெங்கைக் கரையில் மாதாவையும் பிதாவையும் காராம் பசுவையும் கொன்ற தொஷத்திலே பொகக் கடவாராகவும். யிந்த தற்மத்தை பரிபாலனம் பண்ணினவர்கள் புத்திர புத்திர பாரம்பரையுஞ் சுகஞ்சீவதியா யிருக்கக் கடவாராகவும். திசைமுக தெவரவர்களுக்கு ஷூலம் மகம் நரசிங்க தெவராயர் நாளில்ப் பிரித்துக் கொண்டது சாயாவனஞ் சங்கமுகத்துரைக்கு மேற்கு காவெரிக்கு வடக்கு சுவாமி மலைக்கு வடக்குக் கொள்ளிடத்துக்கு மெற்கு. அரியலூருள்ளாக கொல்லைமலைக்கு கிழக்கு வெள்ளாத்துக்குத் தெற்கு வீராணத்தெரிக்கு மெற்கு ஓமாம்புலியூர் மட்டுக்குக் கொள்ளிடத்துக்கு கிழக்குத் தீவு கொட்டைக்குத் தெற்கு சங்குமுகத்து வாயிக் குள்ளாகிய தலமெல்லாந் திசைமுக தெவர்க்குத் தத்துக் காணிக்கை அப்புத் தீர்வை யாசறணை எல்லாந் திசைமுக தெவர்கள் புத்திர பாரம்பரை[யு]ஞ் சந்திராதித்தாளுளள்ளவும் ஆண்டனுபவித்துக் கொள்வது. கும்பகொணத்தார் பெரளத்தார் திருவெண்க்காட்டார் தாராசுரக் குராம[1] அவரவற்கு பிரித்த வீதங்களிலெ அனுபவித்துக் கொள்வது. உ

அச்சுதராயர் நாளில் கும்பகொணத்தாரும் பச்சைக் கந்தையரவர்களும்[2] தலம் என்னுது உன்னுது எண்ணு ரெண்டு பெரும்

---

1. 'தாராசுரத்தார்' என்று இருத்தல் வேண்டும்.

2. பச்சைக் கந்த தேசிகர் மடம் என்ற பெயருள்ள மடம் ஒன்று சிதம்பரத்திலே இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த மடத்தை நிறுவிய ஆதி புருஷர்

அடிச்சுவிட்டார்கள். அப்பொ நயினாரவர்கள் பண்டார[ங்]கள் செதி யெல்லாச் செதியும் பார்பதித்து தன்மத்தார் சொன்னபடி கெட்டு வெண்டு ரெண்டு பெர் கையிலெயும் முறிவாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு தன்ம்மத்தாரைக் கெட்கச் சொன்னவிடத்தில் அதிலெ கொவில் பூசகர் அவற்கு வயசு கூமடு உண்டு. "பூறுவம் உமக்குத் தெரியுமொ யிந்த ரெண்டு பண்டாரங்களும் என்னுது தன்னிது என்று சொல்லுகிருர்களெ" என்று அரமனை முத்திரை மனுஷருந் தன்னமத்தாருங் கெட்டதற்கு அவர் சொன்னது: "யிப்படி நம்[முடை]ய வயசுக்குள்ளெ அனெக பெருண்டு அடித்து வி[ட்ட]து; நம்முடை பாட்டரை சொல்லியிருப்பார். [நம்முடைய தகப்பனருக்கு நம்முடைய தகப்பனர் சொன்னது:'திருவெண்க் காட்டிலெ யிருந்து பாளையத்துச் சீமைக்கும் [அரியலூர்ச் சீமைக்கும் அ]வர்கள் தானமகத்து: யிதுக்கு செப்பெடு முத்திரை யிவர்கள் வைத்திருக்கிருர்கள்" என்று சொல்லக் கேட்டிருப்பெ'மென்று சொன்னர். யிருவர்கள் முன்பாகவும் யிவர்கள் ரெண்டுபெருக்கும் தத்துத் தினம் அரியலூர்க்கும் பாளையத்துக்கும் தெவையில்லை திருவெண்காடு சொழபுரமகத்துத் திசைமுகதெவர் பூறுவாதகமா யவருடைய தலமென்று தீர்ந்து தென்ருர்கள். நயினாரவர்கள் பண்டாரத்தாரவர்களுக்குச் சொன்னது 'நம்முடைய குண்ணத்தூர் காணிக்குப் பூறுவ குருக்களவர். திருபுவனம் எங்களுக்குத் தண்டிகை உம்பளம் நடக்கச் சொல்ல நிலமானியங் கட்டளையிட்டார்கள். மெய்தான பண்டாரங்களெ, நீங்களின்னு முதல் யிது காரியத்துக்கு வரத் தெவையில்லை யென்று அனுப்பிவிட்டார். நயினாரவர்கள் பண்டாரத்தாரவர்களுடனெ சொல்லி செரகத்திலெ யிவர்கள் வந்தால் விடவெண்டாம் நம்முடைய குருக்களையா]வரந்தனிலும் ஒரு பண்டாரங்களுக்கும் தலம் விடவெண்டாம் தலத்தாண்டியளெ அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

பச்சைக் கந்த தேசிகர் என்பர். அவர் கன்னட தேசத்திலே அவதரித்த வீரசைவர் ஆவர். கி. பி. 1763-ல் 'அரும் பொருள் விளக்க நிகண்டு' என்னும் நூலைத் தமிழில் இயற்றிய அருமருந்தைய தேசிகர் அந் நூலைத் தம் ஞானசிரியரும் தில்லைவாசியுமான பச்சைக் கந்த தேசிகருடைய ஆணையை மேற்கொண்டு செய்ததாகக் கூறுகிருர். துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் ஞானசிரியரான சிவஞான பாலையதேசிகர் பச்சைக் கந்த தேசிகருடைய மரபினர் என்பர். (அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு: எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை பதிப்பு முன்னுரை, பக். 25-26).

அத்தியூர் Attiyūr

மக்கென்ஸியின் நாளையில் இது ஆரணி ஜில்லாவில் அடங்கியிருந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

The village is stated to have been included in the district of Āraṇi in the days of Col. Mackenzie.

சாசனம் — **1250]** [No. 5 on p. 27

ஊரில் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் நகல்.

Copy of a Copper-plate grant in the village. Record, the date of which is not given, in the reign of the Vijayanagara king **Bukkaraya** registering the gift of the village Attiyūr as *sarvamānya* to the Brāhmaṇas as *Vēdavritti*.

விஜயநகர மன்னனான புக்கராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட சாசனம். அத்தியூர் கிராமத்தைப் பிராமணர்களுக்கு வேத விருத்திக்காக ஸர்வமானியமாக அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. தானம் அளிக்கப்பட்ட காலம் குறிக்கப்படவில்லை.

குமரலிங்கம் Kumaraliṅgam

இவ்வூர் மக்கென்ஸியின் நாளையில் 'சக்கிரகிரி ஜில்லாவில்' சேர்ந்திருந்ததாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் உடுமலைப் பேட்டை தாலூகாவில் சேர்ந்துள்ள ஊராகத் தெரிகிறது.

The place is stated to have been included in the Chakragiri district in the days of Col. Mackenzie. It seems to be the village included now in the Udumalpet taluk of the Coimbatore district.

சாசனம் — **1251]** [No. 1 on p. 64

'ஊரிலே வேங்கட ஐயர் குமார் லட்சுமண ஐயர் வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் பிரதி' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copy of a Copper-plate grant then in the possession of Lakshmaṇa Aiyar, son of Vēṅkaṭa Aiyar in the village. Record dated in Śaka 1589, Plavaṅga in the reign of the Vijayanagara king **Sriranga-raya** registering the gift of the village Rāmasamudram to Sōmayōgēś-

varulu by the Madurai Nāyaka ruler **Visvanatha Nayaka-Chokkanatha Nayaka.**

The record is said to be in the Telugu language and the Grantha script.

விஜயநகர மன்னஞன ஸ்ரீரங்கராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் **1589,** பிலவங்க ஆண்டு கொண்ட சாசனம். ராம சமுத்திரம் என்னும் கிராமத்தை ஸோமயோகேச்வருலு என்பவருக்கு மதுரை நாய்க்க மன்னஞன விச்வநாத நாய்க்கர்-சோக்கநாத நாய்க்கர் ஸர்வமானியமாகத் தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனம் தெலுங்கு மொழியிலே கிரந்த எழுத்தில் உள்ளதாகக் குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

தமிழ் எழுத்திலே தெலுங்கு மொழியில் உள்ள சாசனம் ஒன்று ஆரம்பம் இல்லாமல் காணப்படுகிறது. இதுவே போலும் அது. அதைக் கீழே கொடுத்திருக்கிறோம்.

A record in the Tamil script and Telugu language, only the latter part of which has been made available is found in the collection. As it seems to be the latter portion of this record, it is given below.

[D. 3302-iii-50

[இந்தச் சாசனத்தின் ஆரம்பம் கிடைக்கவில்லை.]

......ணம் யிச்சது(?) கிறமமுலொ கலிகின நஞ்ச புஞ்ச அணகா ௰ வ. ச. ஆ ண[1] மிட்ட தட்ட ஸித்த நெத்தம தெவ தாயம் பிறமதாயம் மட்டபற மானியம் காபு பல பட்டட செட்டு சாமமரபு கட்டு தொ தொப்பு தொரவு ஜெல தறு பாஷாண நிதி நிக்ஷெப அட்சுணி யாகாமி ஸித்த ஸாத்தியம் புலநெட்டி அஷ்ட பொக தெச சுவாமியம்புலதொனு ஸற்வ மானியமுகானு மீகு ஸஹிறிண்ணி யொதக தாரு பூறவகமங்கானு வியாய பவற்நவமி நாடு ஸ்ரீ தத்தாதி ரெயானந்த ஸரஸ்வதி ஷாமுலய்யாவாறி சன்னிதினி னீகு தார பொசி இஷ்மி கனக தானதி வினிமய விக்கிறய முலகு யொக்கியமு நட்டுகானு மீ புத்திர பவுத்திர பாரம்பரியமங்க ஆச்சுதிருற்க ஷாயியாக அனுபவிச்சு கொகலவாறு யிஷ்டு.

---

1. சில அளவைக் குறிக்கின்றன போலும்.

னி சம்மதினிச்சி காஸப கொத்திரம் திருமல நாயினி பவுத்துறு லயின முத்து வீரப்ப ணயனி புத்திரலயின விசுவனுதனி சொக்கனுத ணயனிகாறு காறகெஸ கொத்திரம் ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரம் யெஜுர் சாகாத்[ய*]ாபகுலயின எ[ஜ்ஜ] சொமயா ஜுல புவத்திரலயின ஸென்க்கற ஸாஸ்த்றலல புத்துறுலயின ஸ்ரீ தத்தாதிரெயானந்த ஷறஸ்தி ஸ்ாமுலய்ய வாறி சிஷ்யலயின ஸொம யொகிஸ்றலகு யிச்சின பூதான தற்ம ஸாஸனமு......

தான பாலன யொர் மதெ
தானுச்செ யொனு பாலனம்
தானு ஸ்றங்கமவா பொன்னெதி
பாலனு தச்சதம் பதம்[॥*]

யெகைவ பகுனி லொகெ
ஸற்ஷொமெவ பூபுஜாம்
நபொஜியா நகற கிருஹிய
விப்பிற தத்தா வசுந்தரா.[1]

[யிதின் கீழே வாமன முத்திரையும் எதிஹூரர் பொலெ யும் ரெண்டு வாமன முத்திரை யெளுதி யிருக்குது] உ.

---

1. இதன் தெலுங்கு உருவம் வருமாறு :

......నం యిస్తూ క్రమములో (?) కలిగిన నంజ, పుంజ అనగా ....మిట్ట కట్ట సిద్ధనెత్తం దేవాదాయం బ్రహ్మాదాయం మఠపురమాన్యము కాపు పల పట్టెడ చెట్టు, చామరపు కట్టు లోపు, తోరవు జల తరుపాషాణ నిధినిక్షేప అక్షీణ్యాగామి సిద్ధసాధ్యంబులనేటి అష్టభోగ తేజస్స్వామ్యంబులతోను సర్వ మాన్యముగాను, మీకు సహిరణ్యోదక ధారాపూర్వకముగాను, వ్యాస పౌర్ణమినాడు శ్రీ దత్తాత్రేయానంద సరస్వతీస్వాములయ్యవారి సన్నిధిని మీకు ధారపోసి ఇస్తిమి, కనుక దానాదివినిమయ విక్రయములకు యోగ్యమగునట్లుగాను మీ పుత్రపౌత్ర పారంపర్యంత ఆచంద్రార్క,

இந்தச் சாசனத்தின் மூலம் மதுரைநாய்க்க மன்னஞன சோக்கநாத நாயக்கர் ஏதோ ஒரு நிலத்தை வியாச பௌர்ணமி யன்றைக்கு ஸ்ரீ தத்தாத்திரேயானந்த சரஸ்வதி சுவாமிகளுக்கு அளித்தான் என்று தெரிகிறது. அப்பால் அந்தப் பூமி சுவாமிகளுடைய சம்மதத்தின்பேரில் அவருடைய சிஷ்யர் ஸோம யோசேச்வரருக்கு அளிக்கப்பட்டது,

சேலம் ஜில்லா சேந்தமங்கலத்தில் தத்தாத்திரேய மடம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் சிஷ்யர்கள் தத்தாத்ரேய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்தச் சாசனத்தில் கண்ட தானம்பெற்ற ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயானந்த சரஸ்வதி சுவாமியே அந்த மடத்தின் ஆதிபுருஷர் போலும்.

The record seems to register the gift of land as *sarvamānya* on he *vyāsa-paurṇimā* day to the *sanyāsin* Śrī Dattātrēyānanda Sarasvati by the Madurai Nāyaka ruler **Visvanatha Chokkanatha Nayaka**, son of Muttu Vīrappa Nāyaka and grandson of **Tirumalai** Nāyaka of the Kaśyapa Gōtra. The gift-property was in turn, with the permission of Dattātrēyānanda Sarasvati, given to his *śishya* Sōmayōgēśvara, son Sankara Sastri and grand son of Yajña Sōmayajulu, a yajur-vēdin of the Āpastambha *sūtra* and Gargya gōtra.

There is a Dattātrēya *maṭha* at Śēndamaṅgalam in the Salem district, the members of which institution are known to be of the Dattātrēya *santāna*. The donee of the present record is probably the original founder of the institution.

స్థాయిగా అనుభవించుకోగలవారుగా యిస్తూ నీసమ్మతించి కాశ్యప గోత్రం తిరుమలనాయని పౌత్రులైన ముత్తువీరప్పనాయుని పుత్రులైన విశ్వనాథనిచొక్కనాథనాయునిగారు, గార్గేశగోత్రం ఆపస్తంభసూత్రం యజుశ్శాఖాధ్యాయులైన యజ్ఞసోమయాజుల పౌత్రులైన శంకర శాస్త్రిల పుత్రులైన శ్రీదత్తాత్రేయానంద సరస్వతీస్వాములయ్యవారి శిష్యులైన సోమయోగీశ్వరులకు యిచ్చిన భూదాన ధర్మశాసనము.

శ్లో॥ దానపాలనయోర్మధ్యే దానాచ్ఛ్రేయోఽను పాలనమ్।
దానా స్వర్గ మవాప్నోతి పాలనా దచ్యుతం పదమ్॥

ఏకైక భగినీ లోకే సర్వేషాం మేవ భూభుజామ్।
న భోజ్యా న కరగ్రాహ్యా విప్రదత్తా వసుంధరా॥

சங்கலகரை (அக்கிரகாரம்) Śaṅgalakarai (Agrahāra)

இவ்வூர் 'கோபி செட்டிப்பாளையம் ஜில்லா மசகூர் ஸ்தானகலகரை அக்கிர காரம்' என்று சாசனப்பட்டியலில் காணப்படுகிறது. 'மசகூர்' என்பது தனி ஊர்ப் பெயர் அன்று; 'சேர்ந்த' என்னும் பொருளைக் கொண்ட சொல். கோபிசெட்டிபாளையம் தாலுகாவில் இப்போது செங்கலாரை என்று வழங் கப்பெறும் ஊரேபோலும்.

The village is given in the *List* as 'Stanagalacara *agrahāram* at Maśakūr village in the Gōbiśettipaḷaiyam district.' '*Maśakūr*' is not a village. The word only means 'included in.' The village is evidently the same now known as Śeṅgalārai in the Gōbiśeṭṭippālaiyam taluk of the Coimbatore district.

சாசன — 1252] [No. 3 on p. 95

'ஊரிலே ஸ்ரீநிவாச தீக்ஷிதர் மகன் கோயிலார் சாஸ்திரி என்பவர் வசம் உள்ள செப்பேட்டுச் சாசனம்' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Copy of a Copper-plate grant then in the possession of Kōyilār Śāstri, son of Śrīnivāsa Dīkshitar in the village. Record dated in Śaka 1684, Chitrabhānu, in the reign of the Maisur Chief **Krishna raya Odaiyar** registering the sale of the two villages Śaṅgalakarai and Bōḍichennamapāḷaiyam to the Brahmaṇas, Kuppācharya, Appācharya, Vāsudēvachārya, S'ēshādri Upādhyāya, Subbā Bhaṭṭar and Subbā Śāstri for 20,000 pagodas.

The record is said to be in Kannaḍa.

மைசூர் அரசரான கிருஷ்ணராஜ உடையார் ஆட்சிக் காலத் தில் சகாப்தம் 1683, சித்ரபானு ஆண்டு கொண்ட சாசனம். குப்பாசாரியார், அப்பாசாரியார், வாசுதேவாசாரியார், சேஷாத் திரி உபாத்தியாயர், சுப்பா பட்டர், சுப்பா சாஸ்திரி ஆகியோருக்கு சங்கலகரை, போடி சென்னமா பாளையம் ஆகிய இரு கிராமங் களையும் இருபதினுயிரம் வராகனுக்கு விற்றுக் கொடுத்த செய் தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனம் கன்னடத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

காகணம் Kāgaṇam

இவ்வூர் வட ஆர்க்காடு ஜில்லா செய்யாறு தாலூகாவில் உள்ளது.

The village is in the Cheyyar taluk of the North Arcot district.

சாசனம்—1253] [No. 25 on p. 110

ஊரில் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் நகல்.

Copy of a Copper-plate grant in the village. Record dated in Śaka 1510, Vikriti in the regime of **Damarla Venkatappa Nayakar**, registering the gift of the village of Kāgaṇam as *sarvamānya* to the brahmaṇa Raghavāchārya. Damerla Vēṅkaṭapati of Kāḷahasti was the ruler of Madraspatam and Poonamallee in the days of the Vijayanagara rulers, Vēṅkaṭa III and Śrīraṅga III. The Śaka date is probably an error for 1570. The record is stated to be written in the Grantha script.

தாமரலா வேங்கடப்ப நாய்க்கர் ஆட்சியில் சகாப்தம் 1510 விகிருதி ஆண்டு கொண்ட சாசனம். காகணம் என்னும் கிராமத்தை ராகவாசாரியார் என்னும் பிராமணனுக்குச் சர்வமானிய மாகத் தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

காளஹஸ்திச் சிற்றரசனான தாமரலா வேங்கடப்ப நாய்க்கர் சென்னை, பூவிருந்தவல்லி முதலிய இடங்களுக்கு அதிபராக, விஜயநகர மன்னர்களான மூன்றும் வேங்கடபதிதேவ மகாராயர், ஸ்ரீரங்கதேவ மகாராயர் ஆகியோர் ஆட்சிக்காலத்தில் இருந்ததை நாம் அறிவோம். ஆகவே, சாசன ஆண்டு சகாப்தம் 1570 என்று இருக்க வேண்டும்போலும்.

சாசனம் — 1254] [No. 26 on p. 110

அதே ஊரில் கிடைத்த மற்றொரு செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Another Copper-plate grant from the same village. Dated in Śaka 1515, Jaya, in the reign of the Vijayanagara king **Sriranga [deva Maha] rayar** it registers the gift of the village 'Tennalakaja puram' as *sarvamānya* to some brāhmaṇas including Śēshāchalam by the king.

The document is said to be in the Grantha script.

விஜய நகர மன்னரான ஸ்ரீரங்க[தேவமகா]ராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் 1551 ஜய ஆண்டு கொண்ட சாசனம். 'தென்னலகாஜபுரம்' என்னும் கிராமத்தைச் சேஷாசலம் உள்ளிட்ட சில பிராமணர்களுக்குச் சர்வமானியமாக அரசன் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

சாசனம் கிரந்த எழுத்தில் உள்ளதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனைபோகி **Anaibhōgi**

இவ்வூர் வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வந்தவாசித் தாலூகாவில் இருக்கிறது.

The village is in the Wandiwash taluk of the North Arcot district.

சாசனம் — 1255] [No. *1* on p. *150*

கிராமத்தில் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் நகல்.

Copy of a Copper-plate grant in the village. Record dated in Śaka 1429, Kaḷayukti in the reign of the Vijayanagara ruler [**Achyuta** [**deva Maha**]**rayar** registering the gift of two villages Ānaibhōgi and Orupādi as *sarvamānya* to the Brāhmaṇa Sūrya Dīkshitar.

விஜய நகர மன்னரான அச்சுத[தேவ மகா]ராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் *1429* காளயுக்தி ஆண்டு ஆனைபோகி, ஒருபாதி ஆகிய இரு கிராமங்களையும் சூர்ய தீக்ஷிதர் என்ற பிராமணருக்கு ஸர்வ மானியமாகத் தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

கபிஸ்தலம் **Kapistalam**

இவ்வூர் 'ஊற்றத்தூர்ப் பகுதியில் உள்ள'தாகச் சாசனப் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தஞ்சை ஜில்லாவில் உள்ள ஊராகவே இருக்கும் போலும்.

The place is given in the *List* as included in the Uṟṟattur region but it is likely to be the same place in the Tañjāvūr district.

சாசனம் — 1256] [No. *13* on p. *196*

ஊரிலே தேவாங்க பாதாள மடத்தில் உள்ள ஒரு கல்லில் பொறிக்கப் பட்டிருந்த கல்வெட்டு.

On a stone in the Dēvāṅga-pātāḷa *matha* in the village. Record dated in S'aka 1464 in the reign of the Vijayanagara king **Achyuta deva Maharaya** registering the grant of some item by Śaraṅgadēva to Dēvāṅga (Gurukkaḷ?). Further particulars are not available as the grant is said to be damaged on the stone.

விஜயநகர மன்னரான அச்சுத தேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1464* ஆண்டு கொண்ட கல்வெட்டு. சாரங்க

தேவர் என்பார் தேவாங்க(குருக்களுக்கு?) ஏதோ தானம் அளித்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது. 'சாசனம் சிதிலமாக இருப்பதால் வேறு விவரம் கிடைக்கவில்லை' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சாசனம் — 1257] [No. *14* on p. *196*

அதே இடத்தில் உள்ள ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Copy of a Copper-plate grant at the same place. Record dated in Śaka 1349 in the reign of **Vira Singarayadeva Maharaya** registering the sale of one half of the village Vaḷḷavōḍu to Kōṭṭai Periya Bommu Śeṭṭi for 125 pagodas by Mullu Nāyaka and other of the Voḷḷōḍu village.

The transcript is not available.

வீரசிங்க ராய தேவமகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1349* கொண்ட சாசனம். வள்ள வெள்ளோடு என்னும் கிராமத்தின் ஒரு பகுதியை முள்ளு நாயக்கர் முதலியோர் நூற்று இருபத்தைந்து வராகனுக்குக் கோட்டை பெரிய பொம்மு செட்டியாருக்கு விற்றுக் கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

சாசன — 1258] [No. *15* on p. *196*

அதே இடத்தில் உள்ள மற்றொரு செப்பேட்டுச் சாசனம்.

Another Copper-plate grant at the same place. Record dated in Śaka 1351, Vikrama (or Vikriti) in the reign of **Vira Singarayadeva Maharaya** registering the sale of one half of the village Krishnavada to the Araṇi Śeṭṭi Appu Śeṭṭi of Chennamaṅgalam village for 113 pagodas by Muttiyappa Nāyakar and others of Krishnavada village.

The transcript of this record is not available.

வீரசிங்கராயதேவ மகாராயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சகாப்தம் *1351* விக்கிரம (அல்லது விகிருதி) ஆண்டு கொண்ட சாசனம். கிருஷ்ணவாடை என்னும் கிராமத்தின் ஒருப் பாதியை அரணி செட்டி சுப்பு செட்டியாருக்கு இவ்வூர் முத்தியப்ப நாய்க்கன் முதலியோர் நூற்றுப் பதின்மூன்று வராகனுக்கு விற்றுக் கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது.

இதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை.

பெனுகோண்டா Penukoṇḍā

[தேவராயதுர்க்கம்] [Dēvarāyadurga]

சாசனம் —1259] [D. 2780

'சி[க்*]க தெவரூய துற்க்கத்துக்கு உத்தறபாகத்திலெ பெனுகொண்டை வாசல் சமீபத்திலெ நட்டுயிருக்குர சிலாசாசனத்துக்கு நகல்' என்று குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

On a stone set up near the Penugoṇḍā gate to the north of Chikka-dēvarāyadurga. Record dated in Śaka 1300, Vikrama, Chittirai, Śu. paṭṭimai (prathamā) in the reign of the Vijayanagara king Mahāmaṇḍa-lēśvara Vīra **Bukkanna**, son of Śri Vīra Harihararāya, registering the construction of a village (?) Pillasamudram to the east of Bukkarāya-samudram and the repairs to the spring within the fort near the pit where the elephant fell, by Bāla Nāyaka, son of Alupa Nāyaka and the right-hand friend of the king.

A similar record has been published in the *Epigraphia Carnatica*, Vol. XII, as Tm. 39. But there are some variations in the date and the details between the two. This one dated in Śaka, 1309, Prabhava, Chaitra, Śu. Prathamā, states that Bukkaṇa's bodyguard Allappa Oḍayār's son Pōleya Nāyaka caused to be built to the west of the north side of the Jāladagondi of the upper fort of Ānebiddasari (this pond) and to west of Bukkarāyasamudram he caused to be built this Pōla-samudra. This record is in Kannaḍa and the transcript in the Macken-zie collection is probably an incorrect translation in Tamil of the above.

ஸ்வஸ்தி (ய) ஸ்ரீ [॥*] விசயாப்புதைய சாலீவாகன சகை வருஷம் ௲௩௱ விக்கிரம வருஷம், சித்திரை மாசம், சுக்குல பக்ஷம் பாட்டிமியிலே ரூசாதி ரூசனுய் ரூச பரமெசுவற னென்று பெருண்டாயிருக்குர ஸ்ரீ வீர ஹரிஹறரூயனுடைய குமாரன் ஸ்ரீமன் மகா மண்டலெசுவற ஸ்ரீ விர புக்கண்ணருக்கு புசபெலனுயிருக்குர சினெகிதன் அலுப னுயகருடைய மகன் பால னுயகன் ஆனே விழுந்த பள்ளத்து சமீபத்திலெ யிருக்குர கொட்டைகுள்ளெ மெல்புறத்திலெ கட்டின சுனேயை னன் னுய் கட்டின தற்மம். புக்கரூய சமுத்திரத்துடைய கிழக்கு புறத்து எரியுனுடைய சமீபத்திலெ பில்ல சமுத்திர மெங்குற ஒரு கிருமம் கட்டி பரிபாலனம் பண்ணினுன். யிந்த தருமம் ஆசந்திருற்க்க ஸூாயியாய் பண்ணின தற்மம்.உ.

ஹந்தினகெரே **Handinakere**

இது மைசூர் ராஜ்யம் ஹாஸன் ஜில்லா ஹாஸன் தாலூகாவிலே உள்ளது.

The village is in the Hassan taluk of Hassan district in the Mysore State.

சாசனம் — **1261**] [D. 2779.

'ஆசன ஒபுளி: ஙந்திகெனகெரெயினுடைய சாசனத்துக்குப் பிரதி.'

This is a translation in Tamil of a document in Sanskrit and Kannaḍa published in the *Epigraphia Carnatica*, Vol. V, as Hn. 133.

It also belongs to the days of the Vijayanagara rule and has the usual *praśasti*. Saṅgama of the Yaduvaṁśa had Rājēndra Harihara and Bukkarāya as his sons, and they ruled over the earth after their father. Like Subrahmaṇya to god Śiva, Harihara was born to Bukkarāya and ruled the kingdom from Vijayanagara. To him was born **Devaraya.** On the occasion of his coronation, Dēvarāya granted a village Handinahaḷḷi renaming it as Dēvarājapuram to several brāhmaṇas as *agrahāra*. The gift was made on Śaka 1270, Virōdhīn, Kārttikai, ba. daśami, Friday, Uttaraṭṭādi in the presence of the god Hēmakūṭa Virūpāksha on the banks of the river Tuṅgabhadrā. The village contained 32 houses and was given as *sarvamānya* to the brāhmaṇas, with one share to the god Rāmachandra in the village.

The date found in the *Ep. Car.* is Śaka 1328, Vyaya, Kārttika, ba. daśami, Friday and Uttaraṭṭādi. The equivalent English date would be A.D. 1406, November 6; but the *nakshatra* was Uttara-phālguna.

அக்கிரகாறங்கள் சாசனம் எழுதுகுரத்துக்கு விக்கின மன்னியிலெ யிருக்கவெணும். ஸ்ரீ கெணாதிபதயெ நஃ நமஸ்துங்க. கெங்கை[யை*]யும் சந்திரனையும் தலையிலெ வச்சு யிருக்குர மூனு லொகத்திலெ யிருக்குர பட்டணம் கிறுமங்கள் முதலான ஸ்ரீஷிகளுக்கும் மூல ஸ்தம்பமாயிருக்குர யீசுவறனும் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கிரென். வடவாயி யிருபறத்திலெயும் மத செலம் பெருகுர ஆனைமுகம் வச்சுயிருக்குர விக்கினெசுறனெ, என்னுடை தற்மம் நல்லாய் நடக்கவெணும், செயமாகவெணும், விக்கினங்களை அடிச்சு செயம் செய்யுகுரவரெ, உமக்கு நமஸ் கரிக்கிரென். பூமியை ஒரு லீலைபொலெ எடுத்துயிருக்குர வருகவதாறமாயிருக்குரவரெ! அனெக ஸ்தாவற செங்கமத்

துடனெ யிருக்குர பூமியை தரிச்சவரெ! நமஸ்கரிக்கிறேன். வெகு ருச னீதியுடனெ யிருக்குர எதுவமுசமாகிற சமுத்திரத்துக்கு சந்திரனுயிருக்குர...........சங்கமனென்ங்குரவன் உண்டானுன். அவனுடைய மகன் புக்கினனுக்கு ருச ருசாவென்று லொகத்திலெ பிறசுத்தமாயிருந்தான். அந்த ருசாவாலெ பதினெட்டு தீபுனுடனெயிருக்குர பூமி ரெக்ஷிக்கப்பட்டுது. அந்த ருசா வமுசத்திலெ ருசெந்திரன் ஹரிஹரன் புக்கருயன் யிவற்கள் பூமிக்கு ருசாவாயிருந்தார்கள். யீசுவறனுக்கு சுப்பிறமணியன் மகாசெனனென்று பெருய் பிறந்தாப் பொலெ உண்டாயிருக்குரவன் சமுத்திர மட்டுக்கும் பூமியை ரெக்ஷிக்கிரவன். அந்த பூமியிலெ விசய நகரி யெங்குர பட்டணம் உண்டாச்சுது. அந்த பட்டணம் பாக்கிய லக்ஷணங்களனுலெ நல்லாயிருக்குது. துங்கபத்திரை அகிழா யிருக்குர விசய நகரி பட்டணத்திலெ ஹரிஹற ருயன் ருச்சியம் ரெக்ஷிச்ச பிறகு அவன் மகன் தெவருயன். அவன் வெகு பெலனுயிருக்குரவன். நல்ல குணம் சத்துரு சிங்காரகன். யிந்த ருசா லொகத்தை ரெக்ஷிக்கிரத்திலெ தெவெந்திரனெப் பொலெ யிருக்குரபடியினுலெ தெவெந்திரனுக்கு சமான ருசாவென்று கிரித்தியை அடைஞ்சான். யிந்த ருசாவானவன் புசபெலெத்துனுலெ சத்துருக்கள் ஓடிப்பொனுர்கள். பிருமணுள் கிட்ட வந்து ஸ்தொத்திரம் பண்ணுகுருர்கள். யிவன் ரெக்ஷிக்கிர பூமியிலெ வெரை ருசா வந்து அவனுலெ செயிக்கப்பட்டு அவனுலெ அபகரிக்கப்படாமலெ பூமி சமக்கிரமாய் ரெக்ஷிக்கிருன். அப்படிப்பட்ட தெவருயனுடைய பட்டாபிஷெக சமயத்திலெ தன்னை ஆசிரதமாயிருக்குர பிருமணுளுக்கு தெவருச புறமென்று பெரு வைச்சு அக்கிருகறம் பண்ணி குடுத்தான். சகை வருஷம் ௲௩௱௪௰ விரெுதி[1] வச்சரம் காற்த்திகை மாசத்திலெ கிஷ்ணபக்ஷத்திலெ தெசமியிலெ சுக்கிறவாறத்திலெ உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரத்திலெ பிரீதி யொகத்திலெ பெவ கறணத்திலெ யிப்படிப்பட்ட சுபதினத்திலெ ஸ்ரீமத்தி ருசாதி ருச ருச பறமெசுவற ஸ்ரீ வீர பிறதாபனுயிருக்குர தேவருய னெங்குர மகா ருசா பட்டாபிஷெக சமைத்திலெ ௩௰௨ வீடுடனெ யிருக்குர அக்கிருகறம் கட்டி வைச்சு பாஸ்கற

1. ஏட்டிலே முதலில் ஏதோ எழுதிப் பிறகு அதை விரோதி என்று திருத்தியிருக்கிறார்கள்.

க்ஷெத்ரெ தூங்கபத்திரு தீறத்திலெ ஹெமகூட விருபாக்ஷ சுவாமி சன்னிதியிலெ வெத சாத்திரம் நல்லாய் தெரிஞ்சு யிருக்குர பிருமணுள் பொருட்டு சஹிறண்ணி யொதகமாய் தாருபூருவகம் ஆசந்திருறுக்கனிருக்குர மட்டுக்கும் உங்களுக்கு யிந்த பூமி யென்று தானம் பண்ணினுன். அவற்களுடைய பெற்களை சொல்லுகிறென். அந்த கிருமத்திலெ ஸ்ரீரும சந்திரனுடைய கிரும தெவதையுனுடைய மூலஸ்தானனுயிருக்குர சுவாமிக்கு வ்ருத்தியம் க. அரித கொத்திரத்திலெ யசுரு வெதத்திலெ யிருக்குர விஷ்ணுபட்டருடைய பிள்ளை அம்பணுசாரியனுக்கு சருவத்துலெயும் வ்ருத்தியம் க. சாமதெக்கினி வச்சகொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ யிருக்குர சொமனுதனுடைய பிள்ளை சறஸ்வதி பட்டருக்கு ஒரு விருத்தி க. விசுவாமித்திர கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ பிறந்து யிருக்குர அண்ண தெவ பட்டருடைய மகன் கிஷ்ணபட்டருக்கு விருத்தி க. வைகாநச கொத்திரத்திலெ யெசு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர மாதவ பட்டருடைய மகன் சொற பட்டனுக்கு விருத்தி க. ஆத்திரெய கொத்திரத்திலெ உண்டாயிருக்குர ருக்குவெதி லிங்க தெவ பட்டருடைய மகன் விஷ்ணு பட்டனுக்கு விருத்தி க. ஆத்திரெய கொத்திரத்திலெ உண்டாயிருக்குர ருக்கு வெதி லக்ஷுமீதற பட்டனுடைய மகன் நஞ்சனுத பட்டனுக்கு விருத்தி க. கௌதம கொத்திரத்திலெ உண்டாயிருக்குர ரிக்கு வெதி அங்கனுத பட்டனுடைய மகன் ஸ்ரீரும பட்டனுக்கு விருத்தி க. பாறத்துவாச கொத்திரத்திலெ கணுசாகாத்தியாயினுடைய சென்னி பட்டருடைய மகன் ஞக பட்டருக்கு விருத்தி க. காசியப கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதி பெத்தி பட்டருடைய மகன் விருபாக்ஷ பட்டருக்கு விருத்தி க. அரிகச கொத்திரத்திலெ உண்டாயிருக்குர விஷ்ணு பட்டருடைய மகன் கல்லினுத பட்டருக்கு விருத்தி க. ஆத்திரெய கொத்திரத்திலெ சாம வெதி கொம்மணு பாத்தியாயனுடைய மகன் விஷ்ணு பட்டருக்கு விருத்தி க. வசிஷ்ட கொத்திரத்தில ருக்கு வெதத்திலே மயிலாற் பட்டருடைய மகன் கிஷ்ணபட்டருக்கு விருத்தி க. வசிஷ்ட கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ ஞகெண[1] பட்டருடைய மகன் கெங்காதற பட்டருக்கு விருத்தி க. காசிய கொத்திரத்திலெ கண்வ சாகயிலெ மாயி பட்டருடைய மகன் மாயிபட்டனுக்கு

---

1. இந்தப் பெயர் அடித்துத் திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. 'ஞரயணன்' என்றும் வாசிக்கலாம்.

விருத்தி க. ஆத்திரெய கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர தெவண்ண பட்டருடைய மகன் காந்த பட்டருக்கு விருத்தி க. மொன பாற்க்கவ கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலே உண்டாயிருக்குர ஞக தெவ பட்டருடைய மகன் அல்லாள பட்டருக்கு விருத்தி க. வசிஷ்ட கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர காம பட்டருடைய மகன் சவுடி பட்டருக்கு விருத்தி க. வசிஷ் கொத்திரத்திலெ சாம வெதி விசுவெசுவற பட்டருடைய மகன் நறசிங்க பட்டனுக்கு விருத்தி க. ஹரித கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ பிறந்து யிருக்குர ஞகதெவ பட்டருடைய மகன் ஹம்பண்ண பட்டனுக்கு விருத்தி க. பரிதுவாச கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ பிறந்து யிருக்குர சொமனாத பட்டருடைய மகன் ஞாயண பட்டனுக்கு விருத்தி க. ஆத்திரெய கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர வெதாற்த்த ஸ்ரீ ராம பட்டருடைய மகன் சாயிதீக்ஷதனுக்கு விருத்தி க. சாம தக்கினி வச்ச கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ சொமனாத பட்டருடைய மகன் சிங்க உபாத்தி[யா*]யனுக்கு விருத்தி க. வசிஷ் கொத்திரத்திலெ எசுரு வெதத்திலெ அனந்தக்கிறமிதனுடைய மகன் மல்லி பட்டனுக்கு விருத்தி க ஸ்ரீங்கபாற்க்கவ கொத்திரத்திலெ ருக்கு ஸதத்திலெ கெசரி பட்டனுடைய மகன் கெசற உபாத்தியாயறுக்கு விருத்தி க வசிஷ் கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர சந்திர தீக்ஷதனுடைய மகன் அண்ண தெவ பட்டருக்கு விருத்தி க. சாமதெககினி வச்ச கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர விஷ்ணு பட்டருடைய மகன் மல்லி பட்டருக்கு விருத்தி க. சாம தெக்கினி வச்ச கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர லக்ஷுமிதற பட்டனுடய மகன் அண்ண தெவ பட்டருக்கு விருத்தி க. ஆத்திரெய கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர மண்டி சொதிஷனுடைய மகன் தெவன் பட்டனுக்கு விருத்தி க. கவுண்டின்னிய கொத்திரத்திலெ எசுரு வெதத்திலெ உண்டாயிருக்குர கொம்மண்ண பட்டனுடைய மகன் கொபால பட்டனுக்கு விருத்தி க. காசிய[ப*] கொத்திரத்திலெ றுக்கு வெதத்திலெ பிறந்து யிருக்குர த்ரிவெதி ஞகதெவ மகன் ஞகதெவ பட்டருக்கு விருத்தி க. வசிஷ் கொத்திரத்திலெ றுக்கு வெதத்திலெ பிறந்து யிருக்குர சென்னிய பட்

டற் மகன் வெதமாற்க்க பட்டருக்கு விருத்தி க. விஷ்ணுவற்த்தன கொத்திரத்திலெ ருக்கு வெதத்திலெ பிறந்து யிருக்குர லக்ஷுமீதற பட்டனுடைய குமாரன் பானுபட்டருக்கு விருத்தி க: ஆக பிறுமணாளுக்கு குடுத்த விருத்தி ௩௰௨. யீசுவறன் கொவிலுக்கு விருத்தி க. ஆ விருத்தி ௩௰௩. யிந்த முப்பத்து மூணு விருத்தியுடனெ அக்கிறுகறம் கட்டி வைச்சு தானம் பண்ணி குடுத்தான். யிந்த கிறுமத்துக்கு வீற பிறதாப தெவறுய புறமென்று பெரு வைச்சு யிருக்குர ஹந்தினஹள்ளி யெங்குர கிறுமத்துக்கு நாலு திக்கு எல்லெ விவறம்: ஹந்தின கெரைக்கு அறனள்ளி கெறளி அள்ளி யிதுனுடைய மத்தியத்திலெ கல்லு க. சென்ன ஹள்ளி ஆசன குடுத்தெனஹள்ளி மத்தியத்தில் கல்லு க. காடென ஹள்ளி கண்ணள்ளி காவண கெரை யிந்த சந்துலெ கல்லு க. மூத்தின ஹள்ளி நிரிரிதி திக்கிலெ கல்லு க. யிந்த மூத்தின ஹள்ளிக்கிம் பெக்கன ஹள்ளிக்கிம் யீசானியத்திலெ கல்லு க. காலுவள்ளி எரிக்கி நடுவுலெ மூதல் வாய்விய் திக்கிலெ கல்லு க. யிந்தப்படி பட்டாபிஷெக சமயத்திலெ தாறுபூறுவகமாய் தானம் பண்ணி குடுத்தென். யிதுலெ உண்டான நிதி நிக்ஷெப செல பாஷாண அக்ஷணம் ஆகாமி சித்த சாத்தியம் அஷ்டபொக தெச ஸ்வாஸ்திய சுங்க சுவற்ணாதாய மூதலாய என்ன ஆதாய மூண்டெ[ா*] அது சருவமானியமாய் பட்டாபிஷெக புண்ணிய காலத்திலெ பம்பா க்ஷெத்திரத்திலெ யிருக்குர விறுபாக்ஷ தெவருடைய சன்னிதியிலெ பொன்னு தண்ணியுடனெ சகிறண்ணியொதக தாறுபூறுவகமாய் குடுத்த தற்ம சாசனம். றுசாக்களுக்கு தற்மமானது எளுசாய் சம்பாதிக்கலாம். சமஸ்தமான றுசாக்களுக்கு பூமியானவள் தங்கை மரியாதை. அந்த தங்கச்சியை ஒருத்தனுக்கு கல்லியாணம் பண்ணி குடுத்தால் அவளெ குடுத்தவன் வச்சு கொள்ளுகுரத்துக்கு யொக்கியமில்லெ. ஆனபடியினாலெ அந்த றுசாவுக்கு பெதில் வெரை றுசா வந்தாலும் அந்த பூமி அவன் கீழை யிருக்குரபடியினாலெ அந்த பூமி அவனுக்கு தங்கச்சி ஆனபடியினாலெ அந்த பூமியை அவன் கிறகிச்சால் தன்னுடனெ பிறந்த தங்கச்சியை வச்சுக்கொண்ட தொஷம் வருமென்று தற்ம்ம சாத்திர சொலகத்திலெ சொல்லுகுரது.

ஏகைவ பகினீ லோகே

ஸர்வேஷாமேவ பூபுஜாம் ॥

இந்த சுலொக அற்த்தம் தற்மம் பண்ணுகுராருசா சொல்லுகுறது. ஞன் பண்ணின தற்மத்தை யெவன் பரிபாலனம் பண்ணுகுறனெ அவனுடைய பாத துவயத்தை வகிக்கிரெனென்று சொன்னன் [॥*] உ

[யிந்த சாசனம் எது வமிசம் சங்கம ருயர், அவன் மகன் புக்கருயன். அவனுக்கு ஹரிஹர புக்கருய என்று பெற், அவன் மகன் ஹரிஹற ருயற்[1] யிவன் மகன் பிறதாப தெவருயன். யிவன் பட்டாபிஷெக காலத்திலெ விசயநகரி பட்டணத்திலெ சிங்காசனு றூடனுய் தற்ம்ம தானம் பண்ணி ஹந்தின கெரெ[3] அக்கிருகறம் தெவலாய சகிதமாய் சகல பல பொகங்களுடனெ குடுத்தது. சாலிவாகன சகை வருஷம் ௲௨௱௭௰ விய சவ்வச்சறம், காற்திகை மாசம் கிஷ்ணபக்ஷம் திசமி சுக்குரவாரத்திலெ உத்திருபாத்திரபதா நக்ஷத்திரத்திலெ பட்டாபிஷெக சமையத்திலெ பண்ணின தறம்ம சாசனம். உ ஸ்ரீராஜயம்॥]

[சிக்க] கடலூர் [Chikka] Kaḍalūr

மைசூர் ராஜ்யத்திலே ஹாஸன் ஜில்லாவில் ஹாஸன் தாலூகாவில் உள்ள ஊர்.

This village also is in the Hassan taluk of the Mysore State.

சாசனம் 1261] [D. 2781

This is also a translation in Tamil of an original in Sanskrit and Kannaḍa published as Hn. 86 in the *Epigraphia Carnatica*, Vol. V. This gives the usual Vijayanagara genealogy. In the Yadu vaṃśa was born Śaṅgama. Bukkarāya was one of his many sons. He was valiant like Arjuna, among the Pāṇḍavas. He was ruling at Vijayanagara after conquering many kings protecting the Hindus. To him and his queen Gauriyambikā was born Harihara who succeeded his father. During his reign he gave away in Śaka 1306, Durmati, Mārgaḷi, Śu. ekādaśi, the village of Kaḍalūr including the two [hamlet]

1. 'பெற்' என்பதும் 'ஹரிஹற ருயற்' என்பதும் இடம் மாறி எழுதப்பட்டுள்ளன.

2. 'ஹரிஹற ருயன் மகன் தெவருயன் பட்டம்' என்று ஓலையின் இடது புறத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

villages Maiyinahaḷḷi and Chinna-Kaḍalūr creating it as an *agrahāra* dividing it into several shares to the brāhmaṇas in the presence of the god Virūpāksha on the banks of the river Tuṅgabhādra, as *sarva-mānya* renaming it as Harihararājapuram. The Śaka date is given in chronogram, *analāmbara pāvakēndu vatsare*. But the date is given different in the *Ep. Car.* as *vasu chandrāgnī vidhunayuta vatsare*, giving Śaka 1318, Dhatu. Śravaṇa, lunar eclipse.

நமஸ்துங்க ஶிரஶ்சும்பி சந்த்ர சாமர சாரவே ।
த்ரைலோக்ய நகராரம்ப மூலஸ்தம்பாய ஶம்பவே ॥

முதல் விக்கினமில்லாமல் யிருக்கிற ஆணைமுகம் ஒ[னை*]டத்தாயிருகுற விக்கினெசுவறரெ பிருத்தினெ பண்ணுதரென். ஸ்ரீ ஆதிவருகவதாரம் பண்ணியிருக்குர ஸ்வாமி பாக்கியத்தை குடுக்கட்டும். வருகவதாற ஸ்வாமியுனுடைய ஆலிங்கனத்துனாலெ யிந்த பூமியானவள் வெகு சந்தோஷத்தை அடைஞ்சாள். கல்பக விருக்ஷ(ர)ம் காமதெனுவுக்கு சஹொதறனுயிருக்குர, பெலருமனுக்கு தம்பியாயிருக்குற, ருமானுசனென்குர அமுற்தத்துக்கு ஞதனுயிருக்குர க்ஷீரசமுத்திரத்திலே பிறந்து யிருக்குரவன். தற்ம சீலனுயிருக்குரவன் எது எங்குர ருசா உண்டானுன். அந்த வமுசத்திலெ வசுதெவருக்கு புத்திரனுயிருக்குர கி[ரு*]ஷ்ணுனலெ பூமியானது ரெக்ஷிக்கப்பட்டுது. அந்த வமிசத்திலெ அவன் பாபறகிதனுயிருக்குரவன் சங்கமனென்று ருசா உண்டானுன். அந்த வமிசத்திலெ[1] அதிஹிறன் யென்று ஒருத்கன் சம்பருயன் புக்கருயன் மாருபருயன் முத்தப்ப னென்றும் யிப்படி அஞ்சு பெற்கள் பிறந்தார்கள். யிது தவிர அந்த ருசாவுக்கு யின்ன[ம்*] செருது பிள்ளைகள் உண்டு. யிவற்களுக்குள்ளெ புக்கருய னென்குரவன் பிரசித்தமாயிருந்தான். அவன் பருக்கிறமம் உள்ளவன். பாண்டவர்களுக்குள்ளெ அற்சுனன் யெப்படியொ அப்படி யிருக்குரவன். அஷ்டிக்கு கெசங்களிலெ ஐருவதம்பொலெ யிருக்குரவன். வெத புசபெலத்தை அடைஞ்சவன். அனெக பாக்கியம் முள்ளவன். யுத்தத்திலெ பொனுல் சிங்கம் பொலெ யிருக்குரவன். சகல ருச்சியங்களுக்கு தாண்டவனு யிருக்குர சக்கரவருத்திய[ர*] யிருக்குரவன் வருகுருனென்று

---

1 'அவனிடத்திலெ' என்று முதலில் எழுதப்பட்டுப் பிறகு திருத்தப் பட்டிருக்கிறது. இன்னும் 'புக்கருயனென்று ஒரு ருசா உண்டானுனும்' என்ற வாக்கியமும் அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கொங்கண ருசாவானவன் வெகு விசனத்துடனெ யிருக்குரவன் காம்பொச கலிங்காதிதெசங்களுக்கு அதிபனுயிருக்குரவன் ருசாதி ருசனென்று கீர்த்தியை அடைஞ்சு வெகு அலங்காறனுயிருக்குர வன் வெரை ருசாக்களுக்கு யிவன் ஒரு விசெஷம் சொன்னல் அந் தப்படி நடவாமல் பொனல் அவர்களுடைய மாற்களை பௌக்கிர வன் சத்துரு ருசாக்களுக்கு வெகு பயங்கறனுயிருக்குரவன் ஹிந்து தெசத்து ருசாக்களை சினகத்துனுலெ ரெக்ஷிக்கிரவன் விசய நகரி யென்று பிறபஞ்ச தெசங்களுடைய செயத்தை உண்டு பண்ணு கு[ர*]தா யிருக்குர பட்டணத்தை தெவெந்திரன் அமறுவதி பட்டணத்தை யெப்படி ரெக்ஷிக்கிறுனெ அந்தப்படி ரெக்ஷிச் சுக் கொண்டு யிருந்தான். அப்படி யிருக்கச்செ அந்த புக்க ரூயனுக்கு கெவுரியம்பிகை யென்று ஒரு பட்ட மகிஷி வெகு காமத்தை உண்டு பண்ணுகுரவள் அவள் வெகுமானத்தை அடைஞ்சவள் மாயாவல்லவனுயிருக்குர விஷ்ணுவுக்கு றமா வென்று பெருயிருக்குர லக்ஷுமியைபொலெ நமுசி யெங்குர வனுக்கு சத்துருவாயிருக்குர தெவெந்திரனிடத்திலெ சசீ தெவியைபொலெ பிறமதெவனிடத்திலெ சறஸ்வதியானவள் பொலெ தினமணியாயிருக்குர சூரியரிடத்திலெ சாயா தெவியைபொலெ றூபசாதியாயிருக்குர கீரிடாசாத்திரத்திலெ திலொத்தமை யெங்குற அப்சறசை பரிகாசம் பண்ணுகுர வள் பற்த்தாவினிடத்திலெ அதிபிரீதியிருக்குரவள் தீனமா யிருக்குர பொகம் யில்லாதெ நல்ல பொகத்தை அடைஞ்ச வள் அப்படிப்பட்ட சதியினிடத்திலெ ஹரிஹற ரூயனென்று உண்டானுன். அந்த ஹரிஹற ரூயன் வெகு தற்மத்துடனெ ருச்சிய பரிபாலனம் பண்ணி ரெக்ஷிக்கிற காலத்திலெ துங்க பத்திரு தீரத்திலெ விறுபாக்ஷ சன்னிதிலெ நல்ல புண்ணிய க்ஷெத்திரமாயிருக்குர வித்துவாம்சாளுக்கு முகுத்தி ஸ்தல மாயிருக்குர.

சுநநாம்பரவாவகெடு ஹிஷ்டெ [1]

யிந்த ச்லொகத்துக்கு அற்த்தம். சகை வருஷம் ௲௩௱௩ துற்மதி மாற்கழி [2] மாசம் சுக்குல பக்ஷம் எகாதெசி தினத்

---

1. எபிகிராபியா கர்நாடிகாவில் வெளியாகியுள்ள சாசனத்தில் காலம் 'வஸு சந்த்ராக்நி விதுயுத வஸ்தஸரே' என்று காணப்படுகிறது. அது சகாப்தம் 1318, தாது வருஷம் ஆகும்.

2. சாசனத்திலே சிராவண மாசம் சந்திரகிரகண தினம் என்று காணப் படுகிறது.

திலெ ஹரிபாம்பாதிபனலெ ரெக்ஷிக்கப்பட்ட ஹைஸன[1] மெங்குர தெசத்திலெ சாந்தி கிருமமெங்குர ஸூல மத்தியத் திலெ ஹரிஹற ரூசாவானவன் கடலூரு யெங்குர கிருமம் மைன்னிய அள்ளியுடனெ கூடியிருக்குர சின்னக் கடலூரு கிருமத்துடனெ கூட மகா கீர்த்தியாயிருக்குர ரூசா அக் கிருகறம் பண்ணி குடுத்தான். தானம் வாங்கிரவனுடைய கொத்திரம் நமம் யிதுவெல்லாம் சொல்லுகுரென்.

வசிஷ்ட கொத்திரத்திலெ உண்டாயிருக்குர சாம வெதி [......] எங்குர பிருமணனுக்கு குடுத்தது. பங்கு ௪. பறத்துவாச குலத்திலெ உண்டாயிருக்குர எசுரு வெதி சூரிய தெவ னென்று பெருயிருக்குரவனுக்கு பங்கு ௪. சகல செனங் களிடத்திலெயும் தெயவானுயிருக்குர காச்யப கொத்திரத் திலே உண்டாயிருக்கும் ஆபஸ்தம்ப சூத்திரன் ஹரித ரக்கினக்கு பங்கு ௪. கவுண்டின்னிய கொத்திரத்திலெ பிறந்து யிருக்குர எசுரு வெதியாயிருக்குர பூருவத்திலெ யிருக்குறவற் கள் பூருவிகளுக்கு குடுத்தது பங்கு ௪. வாதூல கொத்திரத் திலெ பிறந்தவன் சாமவெதி கூசனெனங்குரவன் சாத்திரம் நல்லாய் தெரிஞ்சவன் அவனுக்கு பங்கு ௪. ஹரித கொத்தி ரத்திலெ பிறந்தவன் எசரு வெதம் தெரிஞ்சவன் வெத மூற்த்தி யெங்குறவனுக்கு குடுத்த பங்கு ௪. ஆசிலாயன செம தெக்கினி கொத்திரத்திலெ பிறந்தவன் விஷ்ணு வெங்குரபெரை அடைஞ்சவன் அவனுக்கு பங்கு ௪. ஆத்திரெயெ கொத்தி ரத்திலெ பிறந்தவன் யெசு வெத மரிஞ்சவன் தன்னுடைய கற்மத்திலெ யிருக்குர சாங்க தெவனுங்குரவனுக்கு பங்கு ௪. மவுத்கல்லிய கொத்திரத்திலெ பிறந்தவன் ஆசிலாயன சூத்தி ரத்திலெ பிறந்தவன் எக்கியனருயண னெங்குரவனுக்கு பங்கு ௪. ஸ்ரீவச்ச கொத்திரத்திலெ யெசுரு வெதத்திலெ பிறந் தவன் மெதாவியுகளீ பட்ட னென்குரவனுக்கு குடுத்த பங்கு ௪. கவுண்டின்னிய கொத்திரத்திலெ உண்டாயிருக்குர ஆபஸ்தம்ப சூத்திரத்திலெ கவினுத னெங்குர பிருமணனுக்கு குடுத்த பங்கு ௪. அக்கினி ஹொத்திரன் பண்ணுகிறவன் காசியப கொத்திரம் ருக்கு வெதி சொமயாசி தீட்சதனுக்கு குடுத்த பங்கு ௪. ஸ்ரீவச்ச கொத்திரத்திலெ பிறந்து யிருக்குர யெசுறு வெதம் தெரிஞ்சவன் வெகு ஆசாரமுள்ளவன் மவுனி யெங்கு

1. 'ஹஸனம் என்கிற தெசத்திலெ' என்று வாசிக்க.

ரவனுக்கு பங்கு ௪. சாமவெதி சூரியதெவன் யெக்கியனுரய ணன் முகிளி பட்டன் கலிஞதன் சொமயாசி யிவற்கள் மவுனி சாஸ்திற தெரிஞ்சவற்கள் யிவற்கள் யிந்த கிறுமத்துலெ நிதி நிக்ஷெபம் செலம் பாஷாணம் புண்ணியம் சித்த சாத்தி யம் யிப்படி எட்டு பொகங்களும் அனுபவிச்சுக்கொண்டு சூரிய சந்திரம் உள்ள மட்டுக்கும் யிந்த பூமி அனுபொகம் செய்து கொண்டு யிருங்கொளென்று ஹரிஹற ரூயன் தற்மதானம் பண்ணிக் குடுத்தான். யிந்த கிறுமம் நாலு திக்கு விவறம் தெச பாஷயினலெ எழுதி யிருந்தது.

ஸ்வஸ்தி [॥*] சாலிவாகன சகை வருஷம் ௲௩௱௩ வருஷத் திலெ மைன்னியஹள்ளி சின்ன கடலூருடனெ கூடியிருக் குர கடலூரு யெங்குர கிறுமம். அக்கிறு கறம் பண்ணி அதுக்கு ஹரிஹற ரூச புறமென்று பெற் வைச்சு பதிமூன்று பிருமணாளுக்கு தற்ம்ம தானம் பண்ணி குடுத்தான்.

ஸ்வதத்தாம் பரதத்தாம்வா யொஹரெத வஸுந்தரா ।
ஷஷ்டிவர்ஷ ஸஹஸ்ராணி விஷ்டாயாம்ஜாயதெ க்ருமிஃ ॥

நேமம் — Nēmam

இதுவும் தஞ்சாவூர்த் தாலூகாவில் உள்ள ஒரு கிராமமாகும்.

This place also is in the Tañjāvūr taluk.

ஈசுவரன் கோவில் சுவாமி பெயர் அயிராவதீசுவரர்; அம்மன் பெரிய அலங்காரி யம்மன்.

சாசனம் — 1262] **[D. 2733-உ௰௪**

இப்படிப்பட்ட கோவிலில் கர்ப்பகிருகத்தில் எழுதியிருக்கிற சிலா சாச னம் பெயர்த்து எழுதிக்கொண்டது.

On the wall of the central shrine in the Airāvatēśvara temple at the place.

The record is highly damaged and fragmentary. It is not possible to make out anything from it. Further, the transcript contains many letters as eye-copies from the stone, badly written.

.........திதாகவும் ருவலி......ப் படியெ கலிலெழுவித்து கும பாவுமிலி பும்மிஐனமீசஞ் சூ இரையிலியாக ஒகுலிணி ஐபாத்து

சண்டெபூர செஹூக்கு விற்று விலே......ளஞ் செய்து ஸீமக் கொமலி கார்யம் வசெிங்ஹூஹெபொமும் அூஹஷூரம் பெருமானூர் மள...... தவர்க்ஷூ களெகமும் ஆக ளுவ......வாம ஓவநள வணி வலி உலேயாவன......ந ஸ்ரீ திரெளுரை பிட்ட செபணிட்டு மயிக தளிகாத்தான் நெய ருஸமிலு ஷூ யி ஷி தசனமார்மய ஸெ-க யான்.[1] உ

சாசனம் — 1263] [D. 2733-உ௰௫-உ

இந்தச் சாசனம் கோவிலில் எந்த இடத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதென் பது குறிக்கப்பெறவில்லே. எட்டிலே செய்யப்பட்டிருக்கும் பிரதியில் சில இடங்கள் கல்லில் உள்ள உருவத்திலேயே காணப்படுகின்றன.

The exact place in the temple where this is found engraved is not noted. Evidently it is on the walls of the central shrine in the temple. The record is copied by the assistants of Col. Mackenzie on the palm-leaf in a very faulty manner and sometimes, instead of transcribing the inscription, they have copied the scripts as found on the stone in an imperfect manner, and as such the date of the record cannot be ascertained. The record beginning with the *meykkīrtti* commencing with the words *Tirumanni vaḷara* of the Chōḻa king **Rajendra I** and seems to register the sale by the *sabhā* of some land as *iṟaiyili* (tax-free) to the temple of Śiva. The other details cannot be given definitely.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*]

கிருமன்னவளர இரு ஙில மடந்தையும்
பொர்ச்சயம் பாவையுந் கலிச்செல்வியு
தன் பெரும் தெவிய ராகி இன்பற
நெடுதியலூழியுள் இட.துறை நாடும்
துடர்வன வெலிப்படர் வனவாசி வுஞ்
சள்ளிச் சூழ் மகட் கொள்ளிப் பாக்கமுல்
நண்ணற முமுரன.......
ெ.........ஒழுலமுடியு

---

1. இந்தச் சாசனம் எழுதியிருக்கும் ஓலேயில் பல எழுத்துக்கள் கல் லில் கண்ட உருவத்திலே பெயர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளன.

முன்னவ......யுந்தரமுட.......திரனுரமுக
தெ.......முழுவதும்
பிரடக்கொள்ளமுறைமையிற் சூடிலற
குல தனமாகிய பலர் புகழ் முடியுஞ்
செங்கதிர் விலு ஒருவக்காவெலே
திதெக லபெ......ரு......பழ திவும்
சொய சிவிலிவிருபதொரு கால
ஞரசுகளே கட்ட பரசுராமன்
மெவஞசாஜி மற்றீவரண கருதி.........
இருத்திவ செம்பொற் றிருத்தக்கு முடியும்
மாப்பெரு திண்டாற் கொண்டெ

கொப்பரகெசரி யரு(ஹ)ரான ஸ்ரீ ராஜேஞ சொழதெவர்க்கு பாளற டுன ஆவது[1] பாண்டிய குலாசநி வளநாட்டு ஊயிணுடலூர் பிருகுக் காற வமெருவாஞ.........தராயமங்க......ணயன ஒரா மன்னபாக் கானுமகவிபஜூபத்தியனனும் பலவனும் அயூகாடி காவனும் இவா ஆவா உள்ளட்ட தெவகதெமிகளொமும்...... ஆக........இவ்வணேவொம் எயி ஞட்டும் அடகுபாற பள்ளிஹிவ விருத்திக்கு விரளெ ஞூரத்து சண்டெஞூர தெவர்க்கு ஊரவகழ இறையிலியாக விற்றுக் கு...........வ்வூர் இவெய அ........ஞாஹூ ணன் கழனெ மாதெவற் சொவுர் பங்மங.......க்கு மனுமஹ பலக ஹெருமானும் வ அ சிசுபெமாண்ணனும் இவ்வாவுகமடன் இட்

---

1. முதலாம் ராஜேந்திர சோழனுடைய இம் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதி பின் வருமாறு:

திரு மன்னி வளர இருநில மடந்தையும்
போர்ச்சயப் பாவையும் சீர்த்தனிச் செல்வியும்
தன்பெருந் தேவிய ராகி இன்புற
நெடிதிய லூழியுள் இடைதுறை நாடும்
தொடர்வன வேலிப் படர்வன வாசியும்
சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
நண்ணரு முரண மண்ணைக் கடக்கமும்
பொருகட லீழத் தரசர்த முடியும்
ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கொழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த

ட வி ரு லூகடி பொன்........யில யிளருடு அவது மாநு அருவகெ ஞமனெற் சி அ ஸுள்ள புட்டறஸி மாலாலெ லெமகறி கயாக் களசெருவிநாயண்ட மிரஜூமாவுக்கும் மாருவகெழ வெமீரஜூசமா வுக்கு மடமெழத்து யெல்லாற் செம்லெுமக்கம் செமறக்கும் பெர் மெல்........படிக்கல்லு தகனுக்கம் கட்டாளமவில் எமிஜெட்டும் அழப்பமுன் வெகம் மெக் கலம் வல்யும் ருடீவம் மில்லறிக்கர் காராக்குதகவாக்கு தெற்கும் மல்லிணுக்க பெக்குஜர் என கெழ் வைகப்பட்ட நிலம் மில்லிக்கு விற்றுக்கும் மவில் தெவஸேகி கவி ளணி ஸ்ரீாமுஜட ஹு தெவதானம் அட்டியூர் மசக்கலு ஊ மாலெக் கணியும் மானக்கு இர்க்னெய னெருவி மொஷேகள் மெனுலு பொசியூ வட்டம் நில்லாக் குமம் புலமும் நிலம் நிலமா(கி) யின்ன டவா மிண்ணிலமொரு ஜெ,வகரு திருமழ பாடியார் கனக்கவக் கும்மெ ரும்மவயிணுக்கெ பெருகெண குமகக்காபட்ட நிலம் ஒப்பிய. உ

சேந்தலை **Śendalai**

இது தஞ்சாவூர்த் தாலூகாவில் உள்ளது. இவ்வூரிலிருந்து கிடைத்த சாச னங்கள் இரண்டாம் பாகத்தில் சேர்ந்துள்ளன.

The village is in the Tañjāvūr taluk. Inscriptions copied from this place are included in Vol. II.

சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தெண்டிரை ஈழ மண்டல முழுவதும்
எறிபடைக் கேரளர் முறைமையிற் சூடும்
குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருங் காவற் பல்பழந் தீவும்
செருவிற் சினவி இருபத் தொருகால்
அரசுகளை கட்ட பரசு ராமன்
மேவருஞ் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
இருத்திய செம்பொற் றிருத்தகு முடியும்
மாப்பெருந் தண்டாற் கொண்ட
கோப்பர கேசரி வன்மரான

உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு—ஆவது.

கல்வெட்டின் ஆண்டு தெளிவாக இல்லை.

சாசனம் — 1264] [D.2733-௩௰௩

எட்டிலே ஒரே சாசனமாகப் பிரதி செய்யப்பட்டிருப்பினும் இரண்டு தனிச் சாசனங்கள் அடங்கியுள்ளன.

[அ]

ஊரில் உள்ள வடசொக்கநாதர் என்னும் சிவன் கோவில் கர்ப்பகிருகம் வடபுறச் சுவரில் உள்ளது.

(No. 61 of 1897). On the north wall of the central shrine of the temple of Śiva known as Vaḍa Chokkanātha in the village. Record dated in the 2nd year in the reign of the Chōḷa king **Rajakesarivarman** registering the gift of 15 *kaḷañju* of gold by Kaḷi Kēsan, Kaḷi Māṟan and Kaṟi Tiruveṇkāṭṭu-aḍigal for burning a perpetual lamp in the temple of Tirupperunduṟai Mahādēva at Chandralēkāchaturvēdimaṅgalam, a *brahmadēya* in Ārkkāḍu-kūṟṟam.

This has been published as No. 10 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. VI.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ [।।*] கொராஜெ கேஸரி வன்ம[ர்*]க்கு யாண்டு உ-ஆவது: ஆற்க்காட்டுக் கூற்றத்து ஸ்ரீஹ்மதெயம் சந்த்ரலெகெ சதுர்வெதி மங்கலத்து திருப்பெரும்[துறை] மஹாதெவர்க்கு எய்நாட்டுக் கடம்பூர் உடைய்யான் காளிகெசன் (துகிக்கு பசணதும்) காளி மாறனும் காரி திருவெண்காட்[ட*]டிகள்ளும் இ[வ்*] வனைவொம் கடம்பூர் உடைய்யான் காளி காரிக்கா ஆக வைத்த விளக்கு க-க்கு வச்ச பொன் ௰ரு ஊ இப் பொன் பதி[ன்*] ஐங்கழைஞ்சின் பலிசையால் (கழைஞ்சின் பலிசையால்) நிசதம் உழக்கு நெ[ய்*]யால் ஒரு நொந்தா விளக்கு சந்த்ராதித்தவல் எரிப்பொம்மான்நொம் இத் திரு[க்*]கெ[கா*]யில்லடயொம். எங்கள் முறை நாளால் எரிப்பொமான்நொம் ஸபையும். பந்மஹெஸ்வர ரக்ஷை[1] [।।*]

இது தென்னிந்திய சாசனங்கள், வால்யூம் VI, நெ. 10 ஆக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

---

1. 'பன்மாஹேச்வர ரக்ஷை' என்று வாசிக்கவும்.

[ஆ]

[அதே இடத்தில் உள்ளது].

At the same place. Another record dated in the third regnal year in the reign of the Chola king **Rajakesarivarman** registering a similar gift of 30 *kalañju* of gold by Śēndan Nandi for a lamp for the merit of Bhagavan Śatti and Munnūrruvan Tēsaviḍangan.

This has been published as No. 11 in the **South Indian Inscriptions** (Texts), Vol. VI.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।।*] கோ ராஜகேஸரி வந்ம[ர்*]க்கு [யாண்டு] ௩-ஆவது ஆர்க்காட்டுக் கூற்றத்து ப்ரஹ்மதேயம் சதுர்வேதி மங்கலத்துத் திருப்பெருந்துறை மஹாதேவர்க்கு திருமங்கலத்து காலாவன் செந்தன் னந்தி யென் உடை[மை*]யர் ப[க*]வன் சத்தி பெராலும் முன்னூற்றுவன் தெச விடங்கந் பெராலும் இடக்கும் கையெழுத்தொலையால் கடவ பொன்னு லும் நெல்லாலும் எற்றி வந்த பொன் முதல் ௩௰ இப் பொன் முப்பதிங் கழஞ்சிங் பலிசையால் நிசதம் உழக்கு நெ[ய்*] யால் ஒரு நொ[ந்தா*] விளக்கு அசந்திராதித்தவல் எரிப்பொமா நோம் இவ்விருவொம் ஸபையும் பன்மாஹெஸ்வர [ரக்ஷை*].

தென்னிந்திய சாசனங்கள், வால்யூம் VI, நெ. 11 ஆக வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

மூன்றும் பாகம் முதற்பகுதி முற்றும்.

ANNEXURE

The assistants of Col. Mackenzie have prepared a list of all the inscriptions copied by them. This list supplies the particulars of the place from which each inscription was copied, the names of the donor and the donee, the language and the script employed, the year quoted in the record, and finally a short abstract of the contents. It is in two bulky volumes, one for the Northern districts and the other for the Tamil districts.

This list has been useful in tracing the inscriptions left out from the previous two volumes. But it is also to be noted that there are a few records, perhaps not more than a dozen, not included in the list, but for which texts are available in the collection.

Of the inscriptions thus traced and given in this volume, the texts of a few as copied by the assistants of Col. Mackenzie are not available. Some of them do not also appear to have been copied by the Epigraphical Department. As already noted in the introduction to the II volume, the inscriptions from the temple of Vīrarāghava at Tiruvaḷḷūr in the Chingleput district may be given as example. Under the circumstances, the particulars found in the above list are our only authority for those records. So, an exact copy of the list for such of the records of which the texts are not available is given in the following pages.

The original volume of the List for the Tamil districts bears the No. M. 434. It contains two sections with separate pagination. The pages of the second section are differentiated with the addition of ii after each page. The other pages are of the first section. Figures in thick type in the 'Remarks' column refer to the number of the respective inscription in these volumes.

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
				Inscriptions in the
1	1	Granted by Emmucuttee modaliyar and Chinnumon	On a stone in front of the Muntapum of Gunnarmuli Ammun, Goddess in the Temple of Eswara at Bhavana gooudul Village in the District of Aundeyoor	To the Goddess Punnara-moolli Aumoon
1	2	In the reign of Krishna Rajavodayar. Granted by him Dalavaye Dava Rayen	On the first surrounding wall in the Temple of Do.	Do.
2	3	Granted by Emmodecutti modaliyar	In the Maha Muntapum of Eswar's Temple of Bhabanicoodul Village in the District of Aundeyoor.	To the God Nundar Vodayar Swami and Punnar Valiyamun & Comaramun Goddess
	4	Granted by Narayana karoondum	On a stone in front of Vummahaswera Swami in the Temple of Do.	To the Goddess Sawnduryavulle ammun

Language	Character	Date of Inscription			The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
		Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king		
Aundeyoor District						
Tamul	Tamul	Par-dheva	...	...	Erected the front muntapum to the Goddess	1166
do.	do.	...	...	...	Erected a rooofed Mallagha Muntapum in the Pagoda at Bhavanegudul	1167
do.	do.	Vicrama	...	...	Erected the Muntapum and peak to the Nundar-Vodaya swami and raised three buildings to the Punnar Valiyamum & the Pagoda Spire and Muntapum to the Comoramun and seated one thousand lingam h e r Temple.	1168
do.	do.	Vejeya	...	...	Erected the Aurdhamuntapum and raised a peak on the Top of inner Pagoda.	1169

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
4	1	In the reign of Conarimayecondan, Granted by himself	On the back-side of Maha-Muntapum on the South of a aummun Temple at Auvconasa Village in the District of Auvoonasec	To the God Auvoonasee aladayar and the goddess Nacheyar
4	2	In the reign of Checkkadēvur: Runganadha Setti and Chenna Setti	On the back-side of inner Temple of Soobramahennya Swaine at the Mountain at Comarpullenen Village in the District of Auvoonasee	To the God Coomara Swami
11	22	In the reign of Colottunga Chola Devar. The Inhabitants of Moondrapondee Village	On the South-side of Muntapum of Copadivanayeakun in the Temple of Coda EswaraSwamy at Nadoovacharee Village in the District of Auvoonasee	To the God Cottaprati Tavamodayar
11	23	In the reign of Colottunga Cholaraja his Prime Minister Polivurvattivurteghul Paroomal and Velloova raya gondur, etc.	On the Gate pillar of maha muntapum in the Temple of Calakala Eswara Swamy at Samacollum village in the District of Auvoonasse	To the God Cala cala Eswara and the goddess Pooncodavana a n a Dave

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Date of Inscription: Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	Date of Inscription: reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Auvoonasee District						
Tamul	Tamul	...	...	...	Granted the Village of Vira Cholanellore as free Gift to God and Goddess for worship and offering food.	1143
do.	do.	Nala	1598	...	Erected in the inner Temple with two Muntapums and Granted 1 Salagai Paddy land.	1170
do.	do.	...	...	...	The Grant is effaced in the original.	1146
do.	do.	C.S.	3015	...	Granted the Village Ammanelloor to God for 1755 Golden Ponnoos per year for the worship and offering food.	1186

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
12	24	In the reign of Teroomalanayakur his Prime Minister Raghoonadha punditar. The inhabitants of Chattoor vada mungalum Tiroomaraghunpoondi and Conganadoo.	Copy of a copper-plate in the hands of Stanecur in the Temple of Moorooghanadha Swamy at Teroomooroogbun-Poondu in the District of Huvanasee.	To Soobra Manaya Punditer the worshiper of the TempleTeroomooroogbpoondee

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
60	1	In the Reign of Viracumbona Vodayar. Granted by Coluttoonga Vodayan and Tiruvukkee Suruttee Vodayan	On the Northern wall of the Pillayar Temple in the Temple of Eswara at Tirupparayatorra Village in the District of Conadoo	To the God Pillayar Chokka nayanar and the worshippers
60	2	In the Reign of Soondara Pondya Devur	On the Northern side of Pillayar's Temple in the Temple of Ditto.	—
61	3	In the Reign of Conarmayecondan Granted by himself	On the East side of the Pillayar Temple in the Temple of Eswara Swami at Tirupparayatorra Village in the District of Conadoo	To the God Tiruharayatora Vodayar

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Chitra chanoo	225	...	Granted one Share of the land in Chattoorvada Mungalum fixed a Tax 1 Fanam for each house per year. 2 Fanams for marriage in Chattoorvadomungalum 1 Tirumurugun Poondi and Congunaud	1185

Conadoo District

Language	Character	Cycle	Year	reign of the king	Subjects & contents	Remarks
Tamul	Tamul	Aundaun	1296	...	Granted 1 valus and 1½ mau of land in the Village Tiruparayatoraya	1102
do.	d o.	...	...	9th year of his Reign	... (The Grant is effeced in the Original)	1103
do.	do.	...	...	...	Granted a portion of land	1104

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
62	3	In the reign of Vira Pratapa Deva Maha Royer. Granted by Aramlattanachi dancing girl	On the South of Auraha Muntapum East of the Northern muntapum in the temple of Teroovegna Eswaraswami God at Mattum Village in the District of Chattooputtoo	To the God Teeroovegneswarer

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
86	1	In the reign of Krishna Raja Vodayar Shanpahacharoova cairum etc. people.	On a Stone at Masedi at Masakkoor in Erodu Village in the District of Erodu	To the God
86	2	In the reign of Soondara Pondya Kesari Vurmaran Devur. Granted by himself	On a Stone on the Maha Muntapum in front of Savoondara Nayeke Aummun in the Temple of Masakkoore Village in the District of Ditto.	To the god Codoomodi Alodaya Mayanar and Pareya Piravadi Mayanar
90	12	Audiyappa Govundur	On the East of Moon Muntapum in the temple of Ponde Eswara at Erodu Village in the District of Ditto.	To the god Tonde eswara Vodayar

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Date of Inscription: Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	Date of Inscription: reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Chattooputtoo District						
Tamul	Tamul	Grand-ham and Canada	...	...	Granted the Village Colundoo Andayar Matum and making the limits of lands with boundary Stones	1212
Erodu District						
Tamul	Tamul	Vejaya	1683	...	Granted 4 Maws of land in Vayerapalam for the Charity.	1218
do.	do.	...	...	2d	Granted the Eight Villages of Carayoor Chetambelanelloor Yaloonootteepadimungalum, Ayanagarum, Teroocatt Poraya as free gift for the worship and offering food.	251
do.	do.	...	...	...	Granted a portion of land.	1219

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
111	1	In the Reign Coolottunga Chola Devur Teroovankata Davun	On a Stone on the South of Vemaunum of the Temple of Vira Raghava Swami God at Tiroovelloore Village in the District of Teeroopausoor	To the god Vira Raghavaswami
111	2	In the Reign of Vira Venkata Roya Dava Maha Royer. Vira Raghava Sada copajeyer	On a Stone in the inner Eastern wall of Vahana muntapum of the Temple of Ditto.	To the Vira Raghava swami God and Goddess Soodicoodoota Nauchari
112	3	In the Reign of Rama Dava Maha Royer. Raghoonadha Nayakur	On the Surrounding Northern wall of the Temple of Vira Raghava Swami God at Tiroovelloore Village	To the Vira Raghava swami and worshippers
112	4	In the Reign of Narasimha Deva Maha Royer Toopaki Krishna	On the Surrounding Western wall of the Temple of Do.	To the God Vira Raghava Swami Pāroomal
112	5	Kristnappa Nayake	On the Surrounding North wall near Garooda in the Temple of Ditto.	...

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Teeroopausoor District						
Tamul	Tamul	...	...	5	Granted 1000 Coolies of land in Talacaureere-chari Village to the God for Makara Sunkara-num Ceremony.	1106
do.	do.	Projot-puttee	1552	...	Presented 133 Ponnoos for mortgage the Interest thereof has been laid on the purpose of performing the Ceremony of the God.	1107
do.	do.	Dooroo-matee	1543	...	Granted the land between the points noted as follows North of Teroovelloore East of Talacauvenari South of Penumbakum and West of Callaynekooppum.	1108
do.	do.	Munna-dha	1516	...	Granted 9 Shares of land in Chinna mumba Sumoodrum out of one hundred and Six Shares.	1109
do.	do.	Vejeya	1595	...	Settled the dispute of Salipavadah.	1110

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
113	6	In the Reign of Vira Venkattapatti Roya Dava Maha Royer, Hlaghappa satti	On the Eastern Wall near theTeroo-cottanumbe in the Temple of Ditto.	To the God Vira Raghava Swami
113	7	In the Reign of Vira Vankata Raya Deva maha Royer Raghoopatti Auyer	On the Southern wall near 'Canaka-valli Goddess, in the Temple of Ditto	do.
113	8	The Pundarattar of the Vira Raghava Pagoda	On the Western wall of the inner Temple Runga mun-tapum of the Temple of Ditto	To the God Vira Raghava Parumal Mullajen Son of Devun
113	9	In the Reign of Stri Runga Roya Deva Maha Royer-Prapi Raja	On the South wall of the Temple of Ditto,	To the God Vira Raghava Paroo-mal
114	10	In the Reign of Vira Venkatapati Roya Deva Maha Roya. Narraina Sa-da Gopa Jeyar	On the Northern and Western inner wall of the Va Paru-yagusa malla Mun-tapum in the tem-ple of Ditto	do.
114	11	Anunta Aulvar Hyen	On the South of Grauda figure in the Temple of Ditto	do.

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Rowdri	1542	...	Granted 2800 Coolies of land in Auvaremputti land and 300 coolies of land in Pullanedoo land in the Village of Calcaloremaud and erected a muntapum supported by pillars	1111
do.	do.	Aungerasa	1595	...	Granted one of the Share of the land in Sica mayapuram Village and a Share of land in Vira Raghavapoorum Village to the God.	1112
do.	do.	Munmadha	...	...	Granted Narain Cunjaputtee Village as free gift to the God and Bramin in equal Shares	1113
do.	do.	Vilumbhi	1580	...	Granted ½ share of a Bramin agrahararum Situated on the North of Tirapasore, West of Tiravanoore.	1114
Tellinga	Tellinga	Prabhava	1559	...	Granted the Village of Vungattoore as free Gift for the offering food.	1115
do.	do.	Sidharti	1481	...	Placed the Stones round of the Temple of Vira Raghava Swami	1116

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
114	12	In the Reign of Sada Siva Dava Maha Royer	On the Southern surrounding wall of the Temple of Ditto	To the God Vira Raghava Paroo-mall
115	13	In the Reign of Sada Siva Deva Maha Royer Paput-um maya Deva Ma-ha Roja	On a Stone in the innerTemple of Can-nakavelli	do.
115	14	In the Reign of Sada Siva Dava Maha Royer, Bala-magappaya Deva Maha Raja	On a Stone on the surrounding inner Temple of Canaka-velli Nackeyar at Tiruvelloor village	do.
115	15	Ramachundea Devur	On a Stone on the Western inner wall of Runga muntapum of the Temple of Vira Raghava Pa-roomal at Ditto	To the GodTiroo-velloor Auppon
116	16	Maharantacca-puttumbechollen	On a Stone on the Western inner wall of RungaMuntapum of the Temple of Vira Raghava Pa-roomall at Tiroovel-loor village	To the God and Stanatar
116	17	...	On a Stone on the Eastern inner Wall of Vahana munta-pam of the Temple Ditto	—

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Croodha-na	1487	...	~	1117
do.	do.	Viswa-vasoo	1487	...	Granted the Village Poottaharum as free Gift for the inn of Tirunat-tanum.	1118
do.	do.	Savoo-mya	1471	...	Granted Ravootta nel-loor Village as free Gift to God.	1119
do.	do.	Sobha-crortoo	...	...	... The Grant is effaced in the Original	1120
do.	do.	...	...	...	For Vayasevoocho-vum and offering food etc.	1121
do.	do.	Projot-puttee	1552	...	...	1122

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
116	18	...	On a Stone on the Western wall of the Temple of Sana modaleyar	...
117	19	In the Reign of Vira Rama Dava Maha Rayaloo Raghoonadha Nayakur Vira Raghava Nayakur	On a Stone on the North Side of wall of the Spire Gate in the Temple of Vira Raghava Swamy	...
117	20	Sattiyar	On a Stone on the South side of the Gate of Gopparum of the Temple .Ditto	...
117	21	In the Reign of Vira Venkata Roya Deva Maha Royer Granted by himself	do.	...
117	22	In the Reign of Vira Venkata Roya Deva Maha Royer Vapparee	On a stone on the North side of the Gate of Ditto.	To the God Vira Raghava Paroomal
118	23	In the Reign of Vira Venkatapati Roya Deva Maha-Royur. Granted by himself	On a Stone on the Western wall of the second enclosure of the Temple of Vira Raghava Swami at Tiroovelloore Village	...

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Date of Inscription: Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	Date of Inscription: reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	do.	1552	...	...	1123
do.	do.	Ravoo dree	1542	...	The Grant is decayed in the Original	1124
do.	do.	...	1523	...	do.	1125
do.	do.	Dooroo-morkir	1555	...	do.	1126
do.	do.	Parau-bhava	1527	...	Granted a portion of land in the ViraRaghova poorum Village.	1127
do.	do.	Stre-mukka	1555	...	...	1128

c

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
118	24	In the Reign of Auchuta Deva maha Royer. Calahasti sat tiyar	On a Stone on the Northern inner wall of Nayanar at Tiroo pasoor Village	To theGod Cala haster Eswara
118	25	In the Reign of Raja Raja Devur. Raja Dhi Raja Mala Arayan	On the North pial of the Temple Do.	To the God Ti-rupasoore Vodyar
119	26	In the Reign of Rajaraja Devur Chattupaden Nullan	On the Northern wall of the Maha-muntapum in the temple of Do.	do.
119	27	In the Reign of Culottunga Chola Devur the daughter of Narputtuyami-yer manautta	On the back wall of inner Temple of the God Terupasoor Vodayar	do.
119	28	In the Reign Cu-lottunga Chola De-vur Calinga Raja Vodaya	On the pial near the Western wall of inner Temple Do.	do.

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Hara cumbee	1454	...	Erected a muntapum in the Temple of Tirupasoore Nayanar established the God Calahasti Eswara Swami & presented 250 Fanams to the worshipper for the worship and offering food to the God.	1129
do.	do.	...	...	10th	Presented 47 Cas. to the hand of Puttamar for the additional Worship.	1130
do.	do.	...	...	21st	Presented 32 Cows for the lamps and 1 Bullock for the drum of God.	1131
do.	do.	...	...	33	Preseuted 30 Causoos to the hand of the Worshippers for the God a Golden Jewel & named Terootodu for parriyanachari Goddess and 2 measures of Rice daily for the God.	1132
do.	do.	...	...	...	Allowed 36 Casoos to the Inhabitants of Desiyapuram magarum for 6 lamps. — 42 Casoos to the Worshippers of Tirupasore Pagoda for 4 lamps.	1133

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
119	29	In the Reign of Vira Rajendra Chola Devur Aunacannon	On the Northern pial of the inner temple of the God Tiroopasore Vodaya	To the Panamala Nacheyar Goddess
120	30	In the Reign of Raja Raja Devur Sombaramani Banarayun	On the Northern wall of Bramha in the temple of Do.	To the Goddess Auldaya Macheyar
120	31	In the Reign of Vira Cumpana Vodayar Cumacalalagun Anasan	On the South west wall of the Do.	To the Goddess Tiroopasoo Vodayar and Panamala Nauchar Goddess
120	32	In the Reign of Culottunga Chola Devur Chundal Tirukaletta Manikkata	On the Surrounding wall of the Temple Do.	To the Punamula Nauchar
120	33	In the Reign of Culottunga Chola Devur. Deva Romandi	On the Northern Surrounding wall of the Tirupasu Vodaya Nayana	To the God Tiru pasoor Vodayar
121	34	In the Reign of Raja Sakara Pondyan. Granted by himself	On the Northern pial of innerTemple Do.	do.
121	35	In the Reign of Vira Pratapa Deva Maha Royer Aryappa Tunnayaka	On the Eastern Surrounding wall of Do.	do.

Language	Character	Date of Inscription			The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
		Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king		
Tamul	Tamul	...	...	4	Presented 9 Golden Calunge Punnus for the ear-ring and 10 Calunge Punnus for a Necklace	1134
do.	do.	...	...	13	Presented 10 Gold Casoos for a lamp.	1135
do.	do.	Paridhavi	4473	...	Purchased a Garden of Anjan Toppa and Granted on the South of Asankada-cundun.	1136
do.	do.	...	...	1 aund	Presented 5½ Calunge Gold in the hand of Stanatar for a Jewel.	1137
do.	do.	...	...	10	Presented 3 Gold Casoos to the Stanatar for a lamp.	1138
do.	do.	...	...	30	Granted 5 Villages in the Cakalore Nadi.	1139
do.	do.	Pla vunga	1349	...	Allowed the duties and the Extra emoluments of the merchants Worshippers &Managers.	1140

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
121	36	Amun rungappa yer Prime Minister Cundapayer	On the Western wall of the Gopuram Gate of the Temple of Tirupasoo Vadayar	To the God Tirupasu Vodayar Nayanar
121	37	The inhabitants of Yanarayans Chaturvadamungalum	On the Southern Surrounding wall of the Temple of Do.	do.

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
123	2	In the Reign of Virappa Vodeyar Granted by himself	On a Stone on the North Side of the Ballala Raja Gopuram Gate in the Temple of Auroonachola EswaraSwami God at Tirunanamala	To the God Vodayar and Worshippers Bramin

Incriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
139	17	In the Reign of Vicrama Chola Devur. Rajandra Chadiya royun	On the Northern Surrounding wall in the Temple of Vistnoo at Tirucovelloor Village in the District of Tirucovelloor	To the Tiruvarattum Vodeyar Nayanar
139	18	In the Reign of Rajaraja Devur RajaRaja Chadeya Royun	do.	do.

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	...	...	...	Raised the rents of the Village Parumbacum.	1141
do.	do.	...	...	...	Granted a portion of land to the God.	1142

Tiruvanamala District

Language	Character	Cycle	Year	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Vibhava	1312	...	Fixed the quantity of Oil, Ghee, Jinjer, Nuts, pot etc. from Bajar to the God.	1100

District of Tirucovilloor

Language	Character	Cycle	Year	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	...	...	10	Granted 2400 Culies of land in the Village of Davurcad for 4 Lamps	1214
do.	do.	...	...	2d	Granted 3050 Cullies of land in the Peruda 850 Culies of Durga vattum 1500 Culies in Parutu Callar 1500 cullies Mambankilan Tiruttai the Western field of Davuncudi for the worship and offering food of the God	1215

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
119	19	In the Reign of Raja Raja Devar Raja Raja Chadeya Royun	On the Northern Surrounding wall in the Temple of Vistnoo at Tirucovellur village in the District of Tirucovellor	To the Tiruva rattum Vodey Nayanar
140	20	In the Reign of Coolotoonga Chola Devur. Granted by Inhabitant of Tirucovelloor	On the Northern wall of the Gate of Muntapum near Cookroom in the Temple of Vistnoo at Tirucavelloor in the District of Tirucavellor.	To the Tirup pani panear alo dayer
140	21	In the Reign of Coolottoonga Chola Devur Aluvan	do.	To the Chenda Eswer God Tiru barattana Mooda yar
143	31	Rarachi Balum	On the North side of Aurdhamuntapum in the Temple of Soondareyaka na Kambica at Aurcunda Nellore Village	To the God Nayanar

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Date of Inscription: Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	Date of Inscription: reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	...	...	40	Granted a Paroombadecavel land in the Village of Maha vellanen Tirumundavanum for 30 lamps.	1216
do.	do.	...	...	10	Granted 4010 Culies of land to the East of Sitari land 9200 Culies of land to the South of Maroocal and 11 Cuiles of land in Kilupohi 720 Culies of land in Auhunjitadi 320 Culies of land in Maukkeyantadi land and 300 Culies of land to the God for the Worship and offering food.	1213
do.	do.	...	...	24	Granted a portion of land in the neighbourhood of Tiroocovelloor to the God.	1223
do.	do.	...	...	...	Granted the Village of Sambhayun maha Devur for the Worship and offering food.	1217

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
				Inscriptions in the
158	1	In the Reign of Sadasiva Maha Royer. Granted by himself	On the Copper-plates in the Temple of Ramanooja Auloovar at Stripuroomboor Village	To the God Ramanooja Alaovor
				Inscriptions in the
190	1	In the Reign of Vooneteroovade Pumboo Raun Granted by himself	Copy of the Copper-plates in the hand of Siliparum-Chary and Calujookla mayanaucharya at Collooroor Village	To Audee Royan
190	2	In the Reign of Sadasiva Deva Maha Royulu Breswanadha Nayakur and Teroomala Nayakur	Copy of the Palmer leaves in the Temple of Ramaswamy God at Palayemcota	To the God RamabhadraSwamy

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Stripuroomboor						
Sanscrit	Grandum	Nala	1478	...	Granted the Villages as follows: Oachikuttee, Parumbhdhur Kilaputti Kusaputti, Postari Gramum Pullatanjari Parumpadu Pooduchari Banjalaputti Namalli Bondoor Nagaricooppum Conda parumbaduTiroomonicooppum Mulasur Cundangali Sarattunadu pumbalis Gramum Sammatiya Ayelachari, Kiluvilahum, Nalliharum Nadarpattoo, Nayatnadu, Vakayalupadu Siroopakum Mala Vittamungalam.Poottari Vilahum Payurucottam Kipakum Kachurnadha Somodevapakum Vullattu Cottum Colapakam for the Worship and offering food.	1224
Collooroor						
Tamul	Tamul	...	979	aund of Colum 131	Granted 2 Villages Pondooloore and Palembaroor on account of Schipauchary or architecture	1225
do.	Grandum	Eswara	1532	...	Granted 4 Maws of land in Rajavellypoorum Village to Topa calum Rambhadra Swamy God for the Worship and offering Food and Daily Ceremony.	1220

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
191	3	Viswanadha Naid and Teroomala Naid	Copy of the Palmer leaves in the Temple of Ramaswamy God at Palayemcota	To the God Ramabhadara Swamy

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
211	25	Arasoo nallayatta Malava Royer Rungappa Malava Royer	Copy of the Copper-plate on the hand of Pundarum matum in the Temple of Soobramaneya God at Aureyaloore	To the God Pudha Pooji Aum balatadoon auyear at Chetamber
213	33	Vejaya Vopulla Malava Royer etc. people	On the North of the Maha muntapum in the Temple of Krishna Swamy at Aureyaloor Village	To the Bramin Narasuppa
214	35	Ramayer Maneayer etc. Sagarajapoorum	Copy of paper Grant in the Temple of Eswara at Coovaloor	To the God Auguste Eswer
214	36	Hayaruttkebla-Khan Sahab Pundaratar and the Inhabitants of Coovanoor	On a Stone on the West of Coovanoor ¼ mile distance near Ellpa Garden	To the God Augusti Eswar

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Date of Inscription: Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	Date of Inscription: reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
do.	do.	do.	1532	...	Granted 4 Maws of land in Rajavellypoorum Village to Topacolum Rambhadra Swamy God for the Worship and offering food and Daily Ceremony	1221
Vodayar						
Tamul	Tamul,	Swabha noo	1625	...	Allowed one cas for each bag at the rate of one Cas for a Week per each Market	1226
					...	
do.	do.	Doon Dubhi	1664	...	Granted 15 Coolies of land in Cultoore Village	1227
do.	do.	Aucha ya	1711	...	Granted 4 Pagodas for year in Causoobamaganum 5 Pagodas in Tenmaghanum per year, 4 Pagodas in Vadamaghanum and 3 Pagodas in Conanoor	1228
do,	do.	Para madee	1650	...	Granted a Elpa Garden to the God for the lamp	1229

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
215	40	Tungamoottaye mother of Venkuppamalavaroyun	Copy of a Copper-plate in the hand of SoobarayerGoorookker or Worshippers in the Temple of Gungadhara Eswar at Auriyaloore	To the God Gungadhara Swami Sauurna Mawkticaumball
216	41	In the Reign of Auresanalayittee Rungamalava Royer The inhabitant of Ayippadi Gopala Vumsettars	Copy of a Copper plate of the Temple Codaunda Rama Swami at Auriyaloor	To the God Codunda Rama Swami
219	48	...	On the Southern wall of Mahamuntapum in the Temple of Aupasaha Eswar and Jayenbemungalum	To the God Vara Neela Cunta Vira Eswar Vodayar Nayanar
219	50	In the Reign of Vecama Pondya Devur. Granted by himself	On the West gate Watcher Afgrues on the South of Mahamuntapum in the Temple of Stree Voyecunta Paroomal at Tiroovanelloore Village	To the God Stree Voye Cunta Paroomal and Stanatar
221	54	In the Reign of Soondara Pondya Devar. Granted by himself	...	To the God Pulliconda Masvur

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
do.	do.	...	1074	...	Granted 15 Coolies of of land in Vookkaloor and 20 Coolies of dry land in Vayelpad	1230
do.	do.	Sadha rana	1651	...	Presented 1 Fanam for each marriage of male and female for each Door	1231
do.	do.	...	...	...	Granted the Village of Mookkanaree marriage for the lamp and offering food of the God	1232
do.	do.	...	...	5	Granted the Village of Puttaputtiloore to the God for worship and offering food	1233
do.	do.	...	...	3	Granted the Village of Mavediconda as free Gift	1234

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
221	55	In the Reign of Karika Chola Raja Granted by himself	Copy of the plate in the hand of Maddakara Narayanaayer atSingaNellore Village	To the Bramin Goovendra Jossur's Son
221	56	In the Reign of Sadasiva Royer Granted by himself	Copy of the Copper-plate in the hand of the Inhabitants of Singana-Nelloore Village	To the Bramin
221	57	In the Reign of Raja Raja Devur Granted by Aurayen	On a Stone in the Temple of Eswara Swamy at Mallapat tanum Village	To the God Sanaupattee Pillayar
222	58	In the Reign of Cundagoppala Deva Raja. Granted by Vaulavunda	do.	do.
222	59	In the Reign of Collottoonga Chola Devur. Granted by Maulayaruppen	do.	To the God Terooppaulavanamodayar
222	60	Granted by Puddoomanawbhun and Padivarayen	do.	do.
223	62	In the Reign of Raja Raja Devur Granted by Kootta doom Vullalon	do.	do.

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
do.	do.	Pla-vunga	1469 Cali	...	Erected the Village Singa Mapurum near the river of Cunchee and West to Ouliyum Colum Village and Granted to the Bramin	1235
do.	do.	do.	1469	...	Granted the Village Govenda Ramapoora Chatoorvadamungalum to the Bramin	1236
do.	do.	...	...	22	Granted 1000 Coolies of land in the Village Navayenpoondee to the God for a lamp	1158
do.	do.	...	...	3	Presented 2 Cunda-goppala mauda of Gold and presented 1 lamp stand to the God	1159
do.	do.	...	...	14	Presented 36 Cows and one lamp stand to the God for a lamp	1160
do.	do.	...	...	...	Presented 1 lamp to the God	1161
do.	do.	...	...	13	Presented 29 Nunpa-len Causoos of Gold to the God	1162

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
223	64	In the Reign of Collottunga Chola Devur. Granted by Mundra-eauppun	On a Stone in the Temple of Eswara Swami at Malla-pattanum Village	To the God Teerooppaula-vanamodayar
224	65	In the Reign of Tirubhoovana Devur Granted by Tungama Deva Teella Deva Vanuthull	do.	do.
224	66	In the Reign of Stri Runga Deva Maha Royer Viswanadha Nayeker Chokkanadha Naikur Vira Naikur	Copy of a Copper Plate in the hand of Lutchmanayer Son of Venkatayar of Conadiputtoor agraharum Village	To the Inhabitants of Couneyoor
225	67	In the Reign of Vira Rama Deva Maha Royer Raghoo madha Deva Maha Raja	do.	do.

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
304	21	In the Reign of Virabana Gurula Devur. Granted by Yalature Alaghappun	On the Vemanun Wall in the Temple of Madunathaswami at Ellootoor in ,the District of Sampola	To the God Madunatha Swami

Language	Character	Date of Inscription			The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
		Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king		
Tamul	Tamul	...	...	16	Presented 36 Cows to the God	1163
do.	do.	...	...	36	Granted 5½ Bhooja Balamedy in the hand of Stanattur to the God for a lamp	1164
do.	do.	Viswa vasoor	1587	...	Granted 15 Maws of land in Cauneyoor Village.	1237
do.	do.	Caulooy	1541	...	Granted the Village of Balargapore	1238
Sangota do,	do.	...	...	7	Granted a portion of land	1239

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted

II Section

Register of Sassanums & Inscriptions chiefly in the Dravida or

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
152 II	31	In the time of Kistna Dava Maha Royer Tirumoo Chitty	Near the Brumma Teertum	
152 II	32	In the reign of Potumbee Cholen Gonda Gopaalen	On the West side of Hustagheery & North of Alasingur Pagoda	
152 II	33	Sree Runga Deva Maha Royer	Before the Sana Modaleyar Pagoda	
153 II	41	In the reign of Bookana Vodeyar Aareyana Wodeyar Naacheyar	On the East side of Manavaala Maha Moonee muntapum	
153 II	42	In the reign of Sayana Wodeyar Ponnumpee Naig	Before Alasingur Pagoda. South of the Gate	
153 II	43	In the reign of Tri-Bhoovana Chuckra-vurty. Tonda Naig	On the South Side of the Abheeshaka Muntapum	
154 II	44	In the reign of Tri'Bhoovana Chuck ravurty Pradhanee Dund Naig	do.	
154 II	45	In the reign of Do. Mullaya Tunda Naig	Do. East Stone.	

Language	Character	Date of Inscription			The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
		Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king		

Tamul Language and Character Collected at Canchie in 1807

Language	Character	Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	s.s.	1434	Angeer-assa	1200 Chuckrums granted for the Taleeka to the God Vurda Raja Swamy	371
do.	do.	s.s.	1153	...	A Village to the God Vurda Rajaswamy	1198
do.	do.	s.s.	1504	Chitra-bhanoo	A Village of 570 Chukrums Revenue to the festival of the God Vurda Raja Swamy	372
Old Tamul	do.	s.s.	1225	Para-bhava	Aya Rungainga purchased half a Ground	1204
Tamul	do.	His own	aund	the 14th	The Village of Malavalaacum granted for flowers to the God Vurdaraja Swamy	1199
Tamul	Tamul	do.	do.	24th	33 Cattle for a Lamp to the God Vurda raja-Swamy	1200
do.	do.	In his own	aund	the 20th	33 Cattle for a lamp to the God Vurda rajaswamy	1201
do.	do,	...	...	24	33 do.	1202

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
160 II	96	Teeroo Bhoovana Chuckravurty	On the North Side of the Pagoda of Aalasingur	
161 II	99	The Sree Punda-ratar & Sana Mo-deliar	On the West Cor-ner on the South Side of Hastageery Purvutt	
161 II	100	Tondra Mulloo	On a Stone Stand-ing on the North Side of the Pagoda of the Goddess	
161 II	102	Teeromal Naig	On the West Coil or Spire Gate North Side	
163 II	119	Kistna Royen	North Side of the Sapaaputty Veema-anum	
164 II	126	In the Reign of Tri Bhoovana Chuc-kravarty Roya Davun	...	
164 II	127	In the Reign of Veejaya Gowda Gopaalan	Placed on the North side of Husta geery Purvutt	

At

Language	Character	Date of Inscription Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
do.	Tamul	...	His aund	36th	43 Cattle offered for a lamp to the God Vurda-Raja Swamy	1205
do.	do.	s.s.	1591	Pingala	3 Teertums or Holy Water to be maintained at the Pagoda of Sree-Rungachary	1208
do.	Telinga	s.s.	1632	Veero-dhee	On the Occasion of bringing an Image of the God from Wodeyarpolliam to the God Vurdaraja Swamy	1207
do.	do.	s.s	1408	Vayah	A family of Chillacone or Slave left and dedicated to the God Vurdaraja for looking after the lamps	1206
Conjeveram						
Sanscrit	Grundum	...	...	...	The Village of Comatoor granted to the God Yekambar Eswur	1210
Tamul	Tamul	...	...	32nd	Granted $1\frac{1}{2}$ ground or 500 Coolies by the rod of 12 feet to the God Allwar	1211
do.	do.	...	...	18th	Granted the Village of Wookul Padaka to the God Vurdaraja Swamy for additional ceremonies	1203

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted

Other Grants-I Section

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
27	5	In the Reign of Bookarayer. Granted by himself	Copy of the Copper plate in the Village Autteeyoor in the District of Huranee	To the Brahmin Vedayavuttee

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
64	1	In the Reign of Srirunga Roya Devoolayena Viswanatnain Chokkrana Dhanayenivaru	Copy of a Copper plate in the hand of Luchmanayar Son of Venkatayer Comaralinga agraharum in the District of Chekkragiree	To Somayajeswerlu

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
68	1	In the Reign of Venkatapate Maha Rayer. Granted by himself	Copy of the Copper plate of Vadacaraparoombacum Augraharam Village in the District Cauvaripaukum	To the Bramin Sooreyana Dechter

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
95	2	In the Reign of Kristna Roya Vodayar. Granted by himself	Copy of the Copper plate in the hand of Strinivasachari in the Agraharum pulleyan Village in the District of Gopala Settipallem	To the God Vistnoo Vayeestava Bramins of Tirucanam at Cooroo Village

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Date of Inscription: Year of the Sakum of Salevahana Yodhishter, etc.	Date of Inscription: reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Auranee District						
Sancrit	Gran-dhiom	...	...	...	Granted the Village Autteeyoore as free Gift to the Bramin	1250
Chekkragiree District						
Tilinga	Gran dhum	Pla vunga	1589	...	Granted the Village of Ramasamudrum included in the Comaralinga	1251
Cauvaripaukum Distirict						
Sanscrit	Gran dhum	Crodhuna	1526	...	Granted the Vade ara paroomba cum Augrahum as free Gift to the Bramin	1244
Gopisattipallam District						
Sanscrit & Canada	Gran dhum	Verade	1631	...	Granted the following Villages Tiroocanamboor Totarapalliyam, Canakumpalliyam. he denominated the above Villages is Kristna Raja Pooram and divided it in 70 Voorties. Vistnoo and 60 shares to the Voystnava Bramin	1245

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
95	3	In the Reign of Kristna Raya Vodayar. Granted by himself	Copy of the Copper plate in the hand of Coila Sastri son of Strineevasa Dechate in the Stanagalacara agrahara at Moosookoor Village in Do.	To the Bramins Coppa chara Appacharee Vasoodavachari Sashadri Vooppsadya Sooba Bhuttur Sooba Sastri

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
102	1	In the Reign of Kristna Raja Vodayar. Granted by himself	Copy of the Copper plate in the hand of Voommamacha Eswara sastree son of Mahadavayen at Sattyamungalum Village in the District of Sattyamungalum	To the Bramins Ramavadhanee Voommana haswara Sastree Soobasastree and Venkata eswara Auvoohanee
102	2	do.	Copy of the Copper plate in the Land of Yagya Sastree. Son of Sobha decheter in the Augraharam of Do.	To the Soobba sastree and Rama Sastree
102	3	In the Reign of Kristna Roya Voda yar. Granted by himself	Copy of the Copper plate in the hands of Strinevasa chari son of Koopa Charee in the Village of Suttimungalum	To the Bramins Coppachari

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salēvahana Yodhishter, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Canada	Canada	Chitra bhanoo	1684	...	Desposed two Villages Sangalahara and Bodichenmanapalliyem for 20,000 Pagodas to the Bramins	1252

(T) Sattyamungalum District

Language	Character	Cycle	Year	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Vicrama	1682	...	Duposed Guddanayakur Palam Teeroomall settee Palam and one Share of land in Calayanoor land for 7920 Pagodas to the Bramins	1247
...	...	Chetra bhanoo	1684	...	Sold the Village Goppaulsamoodrum for 1110 Pagodas to the Bramins	1248
do.	do.	...	1684	...	Sold the Village Lava gumpalleyam for 500 Pagodas to the Bramins	1246

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
			Inscriptions in the	
110	25	In the Reign of of Damarla Venkatappa Nayaker Granted	Copy of the Copper plate in the Village Cohanum in the District of Teroo vettoor	To the Raghava Charya
110	26	In the Reign of Strerunga Rayer Granted by himself	Copy of the Copper plate in the village Cohanum in the District of Teru-vettoor	To the Bramin Sashachellum to each Tinnaboorоo
			Inscriptions in the	
150	1	In the Reign of Auchootta Royer Granted by himself	Copy of the Copper plate which is in the Village Auna bhoggee in the District of Vundavasee	To the Bramin Soorya theechetur
			Inscriptions in the	
196	13	In the Reign of Auchotta Dava Maha Royer, Sarun gadavum Granted.	On a Stone in Davange pattala muttum at Cappestatum Village	To Davanga Chuktarroogull
196	14	In the Reign of Vira Singa Roya Deva Maha Raye. Moolloonayakun etc of Vallodu Village	Copy of the Copper plate	To Cottahareya Bomboo setti

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tiruvattoore District						
Gran dhum	Sanscrit	Vicroo too	1510	...	Granted the Village Cashnum as free gift to Raghavachareya	1253
„	„	Jaya	1515	...	Granted the Village Tennalakhaja poorum as free Gift to the Bramin	1254
Vundavasee District						
Gran dhum	Sams crit	Caula sucte	1429	...	Granted the 2 Villages Aunabhogee and Vooroo padee as free Gift to the Bramin	1255
Voottaloore						
Tamul	Tamul	...	1461	...	The Grant is effaced in the original	1256
do.	do.	...	1349	...	Disposed the half Vallee Vallodo Village for 125 pagodas to Cotta Pareya Banume satti	1257

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
196	15	In the Reign of Vira Singa Roya Deva Maha Rayer Muttiyapra Nayakum etc. of Kristnā Vada Village	Copy of the Copper-plate	To Aranesettee Auppo setta of Chenna mungalum Village

List of Inscriptions the Northern Districts (M-433)

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
339	22	Hobalamba daughter of Lungarega Khunda Raja. Prince of the race of Pullava and Gungasanapati's wife of Gungapandara	On the Piller of Trikootaswer Pagoda at Pushpagere	...

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
413	40	Kristna Deva Moha Roylu	On the West of the Stone in the Nurukalla muntapum belonging to the Vetals Deva's Pagoda	Vetala Deva

Inscriptions in the

Page	Serial No.	Names of the Grantors and Reigning Sovereigns	Where preserved	To whom granted
460	139	Saluva Tirumulla Raju (Son of Gopa DevaRaju) etPrince of the Chola mandalum	On another Dhwajastumbhum on the South of the Pagoda on the Srisailam Hill	Mullellekharjunadeva God of Sresailum

Language	Character	Date of Inscription: Cycle	Year of the Sakum of Salevahana Yodhister, etc.	reign of the king	The Subjects & contents of the Grants and Inscriptions	Remarks
Tamul	Tamul	Veccra	1351	...	Sold the half Village to Kristenvada for 113 Pagodas	1258

Channore District

Language	Character	Cycle	Year	Reign	Subjects	Remarks
Sanskrit	Telinga Deva-nagari & Grun-dhum	Annun-da	1176	...	Built 3 temples where placed three Lingums Auhobalaswer Pullavas-ver and Womamahes-wer at Pushpagere.	1241

Campile District

Language	Character	Cycle	Year	Reign	Subjects	Remarks
Tamul Grun-dum mixed	Tamul Gran-dum mixed	Dhatoo	1438	...	Erected a muntapum with 100 Pillars	1242

Cunnole District

Language	Character	Cycle	Year	Reign	Subjects	Remarks
Sanscrit Tamul & Telinga	Telinga Deva-nagri Grun-dhum & Tamull	Dhatu	1378	...	He raised & gift Dhwajastumbhum Pillar on the South of the Pagoda	1243

INDEX

A

L

B

C

D

L

M

R

T

—

பொருட்குறிப்பகராதி

—o—

து

தெ

தே

தொ

தோ

ந

